ŞEYMA DEMİR

Yusuf Yüzlü Demir Yürekli

2. BASKI

Yedi yıldır beklediğim
Umudum Elisa ve Komutan Babamız İbrahim'e...
Ayrıca bu hikâyenin sayfalarla buluşmasına vesile olan
tüm okurlarıma ithafen...

Teşekkür

Yusuf Yüzlü Demir Yürekli, benim miladımdır. İlk kalemim, heyecan ve gözyaşıyla tükettiğim ilk gerçek satırlarımdır.

Her ne kadar küçüklüğümden bu yana yazıyor olsam da, kurgu yazarı olmayı hiç hayal etmemiştim; bir gün, oldukça kasvet dolu olduğum gün ilk satırımı karalayana kadar... Daha başlamışken finalini bildiğim bir hikâye gibiydi bu.

Yaşanmışlıklarım, acılarım, mutluluklarım; her şey dolup taştı sadece birkaç ay içinde sayfalara. İnternet üzerinden yayımladığım bu hikâyeye hiçbir okuyucu beklemiyordum. Sadece yazmaya devam ediyordum. Bir gün... O günü hiç unutmam ve o okuyucumu, bana bir mesaj geldi. Oldukça kalp doldurucu bir mesaj... Ve hayatım boyunca susuz kalan maneviyatım bir anda doydu.

Sonra, açlığı daha da büyüdü... Yıllarca ne için var olduğumu ararken, bir anda varlık sebebimi bulmuş gibiydim.

Bunu bana bulduran ise yokluğumdu...

Yokluğum; beni cennetten izlediğinizi biliyorum. Bu satırlar için sadece ve sadece size teşekkür ediyorum. Küçücük de olsa bana göz kırpıp, beni güçlendirdiğiniz için.

Size gelene kadar, gözlerinde sizi bulduğum gençlere seslenecegim. Ve onlara umudu anlatacağım. Onlara yaşamın güzelliğini anlatacağım. Onlara seviyi anlatacağım...

Ona ve size gelene kadar, güzelce yaşayacak, dünyada güzelce yaşanması için çabalayacağım.

Şimdi içimde koca bir umudun büyüdüğünü biliyorum. Umudumu kazanmamda bana kapı olan Dr. Çağlar Yazıcıoğlu'na tüm satırlarımı, tüm sözlerimi, tüm iyi dileklerimi armağan ediyorum.

Siz bu satırları okurken, ben umudumu kucaklamayı planlıyorum. Ve bir Erva sözleriyle şunu söylüyorum:

"Mutlu olmak, sadece özgür olmaktan geçmez. Bazen, sevdiklerin için kıstığın huzurundan arta kalanlar doldurur içini. Bu yüzden SEV. Sev ama incitme. Sev ama bekle. Sev ama karşılık bekleme... Hayat, bir kişi diğerini koşulsuz sevdiğinde güzelleşir."

En Sevgili'ye emanetsiniz.

Umudum ve bu satırları okuyan tüm evlatlarım...

Ön Söz

Zeynep Erva Hanım, yaramaz oğlunu nasıl zapt edeceğini kestiremiyordu. Sekiz yaşındaki bir erkek çocuğu için fazla haşarı, fazla akıllıydı. Koca ela gözleriyle kandıramayacağı insan, kendini sevdiremeyeceği kalp yoktu. Küçük kızını bebek arabasına yerleştirirken bir yandan da oğluna eteğini bırakmamasını tembihliyordu.

Eşinin işleri yüzünden bunalmış, o makam arabası gibi gösterişli arabalarla gezmekten usanmıştı. Bugün yorulmak istiyordu. Kayseri'nin ilkbahar havasını koklamak istiyordu. Yıllar sonra ilk kez yaşadığını hissediyordu.

Namaz vakti geldiğinde merkezdeki kalabalık camiye gitmeye karar verdi. Cemaatle namaz kılmayalı uzun zaman olmuştu. Kendi gibi iman kokan insanların hasretini çekiyordu. Çocuklarına öğrettiği namaz dualarıyla bir nebze rahatlıyordu ama bu bambaşka bir şeydi.

İçeriye girdiğinde oğlunu mecburen yanına aldı. Haşarı oğlu şimdiden meraklı gözlerle etrafı süzmeye başlamıştı. İçi burkuldu genç annenin. Oğlu bu yaşına gelmiş, ne cuma namazlarını ne de bayram namazlarını görmüştü. Zeynep Erva Hanım, kırk yıl düşünse aklına böyle bir adamla evleneceği gelmezdi. O gençliğinden beri iman kokan bir yuva, ağzında Allah'ın kelamlarını saklayan bir koca istemişti.

Genç kadın içeri girer girmez Allah'ın saliha bir kulu hemen yardımına koştu. Namazını bitirmiş, kendi yaşlarında bir bayan gülümseyerek onu yanına çağırdı, kızı ve oğluna bakabileceğini söyledi.

Genç anne zerre tereddüt etmedi. Kadının çenesinden kapanan eşarbı, edepli gülümsemesi onun tertemiz bir insan olduğunu kanıtlıyordu.

Ona, "Allah sizden razı olsun," dedi. Dedi demesine ama oğluna dakikalarca yerinde oturmasını tembih etti.

Namazını yarı aklı başında yarı çocuklarında kıldı. Allah affetsin, anne yüreği izin vermiyordu teslimiyete. Alelacele tespihini bile çekmeden o bayanın yanına koştu. Kadın içten bir tebessümle minik kızını kucaklamış, dualar mırıldanarak onu nazarlardan koruyordu.

Genç anne gözlerini bayanın etrafında gezdirdi ama oğlunu göremedi. Panik duygusu ruhunu sararken telaşla kadına oğlunu sordu. Kadın bu sefer onu yatıştıracak bir tebessümle, başıyla biraz ilerideki iki küçük bedeni işaret etti.

Genç kadın manzara karşısında yutkunamadı. Ufacık seccadesini sermiş minicik bir kız çocuğu, yarı tökezleyerek namaz kılıyordu. Başına kapattığı beyaz örtü gür kestane rengi saçlarını saklayamamıştı. Şişkin yanakları, kendine büyük gelen başörtüsünden taşıyor, simsiyah gözleri pür dikkat seccadeye odaklanıyordu. Zeynep Hanım'ın rahatlamasının asıl sebebi oğluydu. Yusuf... O minik kızı dikkatle izliyor, kendinden epey ufak kıza ayak uyduruyordu.

Öğrendiği gibi en kolay ve kısa sureleri sesli okuyordu ki minik kız da onu taklit edebilsin...

Genç annenin sıcak gözyaşları yanaklarından süzüldü. Sanki o zamandan anlamıştı oğlunun hayat mücadelesine onsuz başlayacağını. Dualar mırıldandı sıkışan anne yüreği.

"O sana emanet Rabbim. Onu salih kullarınla karşılaştır. Eğer ben gidersem, onu kimsesiz bırakma. Onu kapından uzaklaştırma..."

Ellerinin ayasını ıslak yanaklarına sürdü. Oğlu namazını bitirmiş selam verirken, minik kız da onu taklit etti. Namazını bitirir bitirmez, "Adın ne senin?" diye sordu Yusuf, ondan hiç beklenilmeyecek kadar sevgi dolu bir sesle. O şişkin yanaklı, dünya tatlısı varlık peltek diliyle cevap verdi.

"Erva."

1. BÖLÜM

"Ela Göz"

Yine o karanlık, bol yıldızlı gecelerden biriydi... Ve yine tek başıma, kulaklıklarım takılı, evimizin bahçesindeki el yapımı salıncakta sallanıyordum. Gözüm gökyüzünde takılı kalıyor, sessizleşiyordum...

Gerçi hep sessizdim ben. Şu meşhur suskun tiplerdendim. İçinde çığlıkları olan, dışında kelimeleri yutan...

Burada nefes almayı seviyordum. Yıldızlar ve parlak ay hayallerimi bir nebze renklendirebiliyordu. Sadece hayallerle umuda pencere açabilen bir kız için, bu bulunmaz bir nimetti.

Aslında ben o pencereyi bile tam açamıyor, sadece aralayabiliyordum. Umut benden uzaktı. Kırk elin yabancısıydı. Görsem gerçekliğine inanmazdım. Elle tutulur muydu? Gözle görülür müydü? Kuzenim Ayşe, umut etmenin yaşamakla eş değer olduğunu söylerdi. Benim yaşamadığımı mı ima ediyordu? Nefes alıyor ve yaşayacak kadar yemek yiyordum. Ama yine de, umut edemiyordum...

Sessiz gece ile dilim dualarda birleşti.

Gülmek için bir sebep istiyordu dudaklarım. Kalbim atmayı hak etmek için bir mana arıyordu. Ellerim ben daha düşünmeden açılıyordu arşa doğru.

Bir olana, Tek olana sunuyordum kendimi. Bomboş ve kimsesiz olan umutlarımı ona bağlıyordum. O varsa, yaşamak için umut vardı.

Derin düşüncelerimi bölen ses irkilmeme sebep oldu. Bir çıtırtı eşliğinde demir kapımız aralandı. Saniyeler sonra büyük ve hızlı bir gölge avlumuzdaydı. Karanlık olduğu için pek seçilmiyordu. Seri nefes alıp verdiği seslerden anlaşılıyordu. Sanki çok hızlı koşmuş gibiydi.

Oturduğum yerden kalkamadım. Kıpırdayamadım. Sadece her kimse sessizce gerisin geri gitmesini umuyordum. Ama ışığından anladığım kadarıyla telefonunu eline aldı ve seri hareketlerle ekranına bastı. Konuşurken kendinden emindi. Sanki gecenin bir vakti avlumuza bir iş adamı girmişti. Ruhumu titretecek kadar otoriter bir sese sahipti.

"Bir evin bahçesindeyim. Siz onları oyalamaya çalışın," dedi kesin bir emirle. Telefondaki her kimse ona şimdiden acıyordum.

Birkaç saniye geçtikten sonra sinirle tekrar kükredi. Bir yandan da etrafa bakıyordu. Gözlerim karanlığa alıştıkça gergin çehresi şekil buluyordu. Ağaç beni saklıyordu. Yaprakların gölgesine ve ağacın kalın gövdesine duacıydım. Kulaklık çoktan yeri boylamış, MP3 çalarım sessizliğe gömülmüştü.

"Etrafta kimseler görünmüyor. Ali malları arka yoldan kaçırsın, sen de ön taraftan onları oyala," diye baskın sesini kullanmaya devam etti.

Ne malından bahsediyordu? Burnuma tehlike kokuları geliyordu. Bir adam, bir bahçeye saklanıp böyle sözler söylüyorsa... Bunun tek bir açıklaması olabilirdi.

Bir anda karanlığın getirdiği çocuk küfürler savurarak ağaçlara doğru gelmeye başladı. Can havliyle ağaca sinebildiğim kadar sindim. Genç biri olduğunu anladığım çocuk söylene söylene benim olduğum tarafa doğru geliyordu. Heybetli bedeninin karartısı bile ürkütücüydü. Üzerime düşen gölgesi beni yutacak gibi duvarlarda yükseliyordu.

Tam da bu sırada endişelerimde haklı olduğumu anladım; polis sirenleri yankılandı. Adam kendini birkaç adım ötemde, bir

diğer ağacın gölgesine sakladı. Sırtını koca ceviz ağacına dayadı ve nefes nefese soluklandı. Gözleri bir saniye bile dış kapıdan ayrılmıyordu. Beni görmesi olanaksızdı ama ben onu görüyordum! Sokak lambası şimdi onu karanlıktan kurtarmış, cüssesini sergileyerek korkumu tetikliyordu.

Kalp atışlarımı duymasından ürküyordum. Çünkü kulaklarımda yankılandığına yemin edebilirdim. Gözlerimi sıkı sıkıya yumdum. İçimden dua mırıldanarak bekledim. Yanaklarım paniğin izleriyle yaşaran gözlerimden dolayı nemlenmişti. İçimden anneme söylenmeye başlamıştım. Tam da teyzeme gidecek günü bulmuştu. Babamın kahveden eve erken gelme oranı, benim bu adamdan tehlikesiz bir şekilde kurtulma oranıyla aynıydı.

Polis arabaları uzaklaştıkça, *"Ne olur gitsin!"* diye içten içe dualar zincirime bir yenisini daha ekledim. Neredeyse dizlerimin üzerine çöküp beni rahat bırakmasını isteyecektim. Tek derdim bir parça huzurdu!

Bir kedi yanı başımda belirdiğinde son duamı etmeye başlamıştım. Ayaklarıma dolandı önce. Beni cansız bir varlık sanmış olacak ki titremelerimle korkup mırlamaya ve tırnaklarını eteğime takmaya başladı. Ve ben ömrümün burada son bulduğunu hissediyordum.

İri beden öyle bir çeviklikle benden tarafa döndü ki ruhumu teslim edecektim. Kocaman eller saniyeler sonra boğazıma dayandı. Sırtım gürültüyle bir diğer ceviz ağacına çarptı ve yapraklar hışırdadı. Çığlığım avuç içinde boğuldu. Tam gözlerimin içine burnundan soluyarak baktı. Gözlerim fener gibi açık kalmıştı. Sadece ve sadece bakıyordum. Görmeyen gözlerle, bana zarar verebilecek bu adama bakıyordum.

Tek bir ayrıntı çekti dikkatimi. Gece lambasının bana inat yüzüne yansıdığı yüzünden, tek bir insancıl ayrıntı...

Ela gözler...

İlk fark ettiğim ayrıntının bu olması garipti. Ama şu da acı verici bir ironiydi; ilk kez bir erkeğin gözlerine bu kadar yakından bakıyordum ve ilk kez gördüğüm bu bakışların babamınkini bu kadar andırması... Yutkundum.

Yakınlığıyla huzursuzlanıyor, korkuyordum. Sakındığım bedenim ar edip kaçınmak istiyor, güçlü kollar beni daha da kendine yaklaştırıyordu.

İstemsizce yüzüne kaydı gözlerim. Eğer olur da onu tarif etmem gerekirse diye kumral saçlarına, beyaz tenine, gür kaşlarına ve bir kıza bile yakışabilecek burnuna baktım.

Muhtemelen bu adam beni öldürecekti. Ama benim merak ettiğim aptalca bir soru, ara sıra zıvanadan çıkan beynimde beliriverdi: böyle gözüken bir adam, neden bu gibi şeylere başvuruyordu? Temiz yüzlüydü. Bilekleri sağlam, gücü yerindeydi. Görünürde tek bir kusuru yoktu.

Ama işte şimdi beni bakışlarıyla tehdit ediyor, kulak misafiri olmamı ses tonuyla tasvip etmiyordu.

"Sakın sesini çıkarma!.."

Ses çıkarmak mı? Beni öldürmemesi için ve aileme zarar vermemesi için gereken tek şey buysa, en iyi yaptığım bu susma işini derhâl uygulamaya sokabilirdim.

Bir yandan etrafa bakıyor, bir yandan da beni zapt etmek için dirseğiyle vücudumu ağaca bastırıyordu.

"Ne zamandan beri buradasın bilmiyorum ama başına büyük iş açtın, ufaklık," diye fısıldadı suratıma doğru.

Evet, ne türlü bir bahtsız olduğumu en az birinci defa duyuyordum. Ama bu seferki yabancı bir erkeğin ağzındandı ve bu erkek beni bir ağacın gövdesine yaslamış, muhtemelen tanık olduğum şey için susturulmam gerektiğini düşünüyordu. Hem de ebediyen!

Bacağımda hissettiğim telefonunun titreşimi rengimi attırdı. Bana o kadar yakındı ki hissetmemem mümkün değildi!

Ben onu uzaklaştırmaya çalıştıkça, o daha çok sıkıştırıyordu. Kolumda güç kalmayıncaya kadar cebelleştim. Koskoca dağı yerinden oynatmaya çalışan karıncadan farksızdım.

"Rahat dur!" diye tısladı.

Anıden durulan ellerim bu emir verici sese uymak zorundaydı; hemen ardından bir tehdit gelmesi an meselesiydi. Silahı var mıydı? Babamın kirli arkadaşlarından biri miydi? Ya da sırf

kaçmak için kullandığı bir kapının ardında beni mi bulmuştu? İç sesim beyin özürlü biriyle konuşurmuş gibi tane tene, "Çok. Şanslı-sın," dedi.

Karanlığın getirdiği adam telefonu açıp kulak ve omzu arasında sıkıştırdı. Tek eliyle ağzımı kapatıyor, bedeniyle bedenimi köşeye sıkıştırıyordu. Omuzlarını yumrukluyor, bütün kaslarımı zorluyordum. Buna rağmen mücadelem fayda vermiyordu. Telefonu istediği pozisyonda tutunca diğer eli bileklerimi buldu. İki bileğimi tek eliyle mengene gibi sıktı ve sırtımda tuttu.

Telefondaki her kimse bir süre onu dinledi, kafasını onaylar gibi salladı. Sefil halime rağmen onun rahatlamış gibi bir hal takındığını fark edebiliyordum. Sonra şu sözcükler gür sesinden döküldü ve kan beynime sıçradı.

"Tamam, oğlum. Tamam. Geliyorum. 'Ufak' bir pürüz çıktı. Halleder halletmez çıkacağım saklandığım delikten."

Konuşurken yüzümü inceliyordu. O 'ufak' pürüzün ne olduğunu bilmemek aptallıktı. Bir süre yüzümde takılı kaldı gözleri. Sanki tuhaf bir şeyi yeni fark etmiş gibi yüz hatlarımda gezindi göz bebekleri...

Ruhumu teslim edeceğimi düşündüm o vakit. Bir çift ela göz ile ölmek mümkün müydü? Beni öldürecek miydi?

Allah'ım sen aklımı koru.

Telefonu kapatıp, nefes alma alanıma kadar girdi. Kafamı ellerinin izin verdiğince geri çekip ağaca yasladım. Boynumdan tutup bana tepeden bakmaya başladığında ecel terleri döküyordum. Başörtümün izin verdiği kadar kulağıma eğilip fısıldadı.

"Aslında seni öldürmek için beklesem mi diye düşünmüyor değilim. O ufak kafanı ve meraklı burnunu işime soktuğun için, bunu hak ediyorsun aslında. Ama sen şu kendini eşine saklayan kızlardansın değil mi? Daha gün yüzü görmemiş tazecik bir inci... Yazık olacak desene. Kimseye ait olamadan, ellerimde ölüp gideceksin."

Beni korkutmaya çalıştığını düşündüm. Sessiz kalmam için beni uyarıyordu. Ama sesim bilinmez ufuklara doğru kaybolurken boğazımdaki kuvvetini biraz daha artırdı. Gözlerimin önünde siyah benekler uçuşmaya başladı.

Kafamda bir senaryo belirdi. Son nefesimi gelecekteki eşimin yanında, gözlerine bakarak vereceğimi hayal ederken; şimdi nefret dolu ela gözlere bakarak ölecektim. Hâlbuki ne güzel yaratılmıştı. Bunun şükrüyle yaşaması gerekirken... Evet, son nefesimi verirken bunları düşünüyordum. Bu acımasız adamın, güzel yüzü için şükür etmesi gerektiğini.

Bir anda tekrar polis sirenleri duyulunca genç adam bir küfür savurarak homurdandı ve boynumu bıraktı. Bir anlık rahatlamayla elimi boğazıma götürüp, ciğerlerimi yakan oksijeni içime çektim. Öksürük krizi bunu takip ettiğinde, yavaş yavaş, sırtımı ağaca vererek yere oturdum.

Karanlığın getirdiği adam ise bu rahatlamamı yanlış değerlendirmiş olacak ki tehditkâr sesiyle kükredi: "Eğer ağzından tek bir laf çıkarsa; evini de aileni de seninle beraber ortadan kaldırırım! Emin ol yaparım. Benim neler yapabileceğimi aklın almaz."

Kafamı kaldırıp panik ve öfke içinde olan adama baktım. Gözleri bir çift silah olsa, şimdiye çoktan ölmüştüm. *"Benden kurtuluş yok,"* diye bağırıyordu göz bebekleri. *"Bunu kendi başına sen açtın."* Hayatımda hiç bu kadar kendinden emin bakışlar görmemiştim.

Ben daha doğrulmaya bile fırsat bulmadan, adam arka bahçenin duvarından atlayarak ortadan kayboldu. Aklım yeni yeni başıma gelirken, kasılmalarım şiddetlendi. Kendimi bir anda ağaçtan, gecenin soğuğunu taşıyan kumlara doğru çökerken buldum.

Gözlerimden yaşlar oluk oluk akıyor, bacaklarımda ve ellerimde rahatlamanın ya da paniğin verdiği boşalmalar boy gösteriyordu. İç çekişlerim, uzun soluklu ağlamalara gebeydi. Tortop oldum. Kendi sıcaklığıma gömülüp, olayın şokuyla sarsılırken dış kapının açıldığını belli eden tangırtıları duydum.

"Burada biri var!" diye bir ses yükseldi avluda.

"Kızım iyi misin?" diye sordu saniyeler sonra bir adam. Muhtemelen polis memuruydu. Telsizler bahçenin ıssız sessizliğini bıçak gibi kesiyordu.

"Şokta olmalı," dedi bir diğer polis olduğunu anladığım adam. Ve gözüm kararmaya başladı. Başım şiddetle toprağı bu-

lurken, son gördüğüm şey o korkunç gözlerin sahibine ait ayak izleriydi...

***

On gün sonra...

Bugün kendimi ilk kez kuzenimin zoruyla dışarı atıyordum. Zoruyla diyorum, çünkü güneş görmeyeli neredeyse iki hafta olmuştu.

Neden insanlar beni zorla bir şeyler yapmaya zorluyordu, anlamıyordum. Ben filmlerim, kitaplarım ve kalemlerimle gayet mutluydum. Sürekli asosyal gözüyle bakıldığının pek tabii farkındaydım. Ama herkes gibi değildim işte. Onlar beni asosyal olarak görseler de, aslında benim dünyam onlarınkinden daha genişti.

Tabii bir de başka korkularım vardı. Dışarı çıkmamı kesinlikle zorlaştıracak korkulardı bunlar. Kimseye söyleyemediğim, kâbuslarımı mesken tutmuş ela gözler gibi...

Ben bunları düşünüp ayak diretirken, Ayşe kolumdan çekiştirmekle meşguldü.

"İstersen kolumu vereyim, ben eve döneyim, kuzum?" dedim yarı sitem yarı ciddiyetle. Ayşe sinirle kaşlarını çattı.

"Kuzen, bak cidden kopartacağım kolunu göreceksin dalga geçmeyi. Ya ben senin hayatını kurtarıyorum burada. Bir teşekkür et. Bir Allah razı olsun de. Ölecektin havasızlıktan..."

İçten içe şikâyet etsem de ona cevap verme gereği duymadım.

Şu an üzerimde teyzemin zorla aldığı kıyafetler vardı. Ayşe Hanım sağ olsun zorla giydirmişti. Aslında kıyafetlerle bir zorum yoktu ama rahat giyinmeyi seven biri olarak ufak topuklu ayakkabılar ve klasik elbiseler pek bana göre değildi. Üzerimde pudranın en sade tonuyla bezenmiş, yerlere kadar uzanan boydan elbisenin önü tıpkı bir gömlek gibi aşağı kadar düğmelerle kaplıydı. Kolları yoktu ve altına beyaz gömlek giymiştim. Başörtüm de elbisemle aynı renkteydi. Kendimi hiç olmadığım kendimden uzak hissediyordum.

Açıkçası kendine düşman insanlardandım. En belirgin özelliğim gözlerimdi. Benim tabirimle "pörtlek", arkadaşlarımın tabiri ile "zeytin" gözlerim... Ufacık yüzüme birkaç boy büyüklerdi. Ve bir de saçlarım... Baş edilemeyecek kadar hacimli ve uzundu. Rapunzel, derlerdi arkadaşlarım bana. Bu sadece saçlarıma ithaf edilen bir söz değildi, ikinci katta olan odamdan çok sık çıkmamamdan da kaynaklanıyordu. Tamam, belki de hiç denecek kadar az...

Yürüyüşümüz son bulduğunda Ayşe kendini aniden frenlerken, hızımı ayarlayamayıp Ayşe'ye tosladım. Tabii o da durur mu? "Evde dura dura yürümeyi de unuttu ya!" diye lafı yapıştırdı.

"Ha ve ha! Çok komiksin. Niye buraya geldik ya?" diye söylendim.

"Canım kuzenime az insan yüzü göstermek için," dediğinde hapı yuttuğumu anladım. Ayşe benim gibi değildi. O tamamen dışa dönük, herkesle kolay iletişim kuran tiplerdendi. Tek şansızlığı erkeklerdi. Her sevdiğiyle ciddi düşünürdü ama her seferinde yüzüstü bırakılırdı.

Bense...

Şu meşhur kimseye kapısını açmayan, inat tiplerdendim. Aslında bana göre inat etmekle alakası yoktu. Kitaplarda okuduğum gibi kalbimi yerinden çıkaracak kimseyle karşılaşmamıştım. Ya da sadece Allah korkusu olan ama başka hiçbir şeyden korkmayan biriyle... Tabii ki Allah'ın huzurunda eşim olmayı isteyecek biriyle... Ve tamamen, kalbimi sahiplenebilecek biriyle...

İrkildim. Gözlerimin önüne babamın silueti geldi. Böyle bir şeyin hayalini bile kurmama tahammülü yoktu. Onun, benim için başka planları vardı. Benim gibi kendi kabuğunda bir kızı olduğu için de çok şanslıydı. O bunun farkında olmasa da, öyle bir babaya ancak benim gibi bir kız nasip olurdu.

Ayşe ile mahallenin birkaç sokak ilerisindeki, genellikle gençlerin bulunduğu çay bahçesinde bir çardağa oturduk. Ayşe etrafa bakınıp duruyordu. Bir süre dolanan gözleri bir yere takıldı ve beraberinde ışıltılı bir gülümseme takındı. Ben Ayşe'nin aptallaşmasını izlerken, o heyecanla beni dürtüyordu.

"Ne?" dedim bıkkınca.

Kafasını heyecanla öne doğru uzattı. Sanki kafasıyla, *"Baktığım yere bak,"* diyordu.

Gösterdiği tarafa göz ucuyla baktığımda biraz ağır tipler olan arkadaş topluluğu olduğunu gördüm. Şu babamın nefret ettiği tipler... Soru sorar gibi kaşlarım çatıldı.

"Kızım harbi malsın. Sabahtandır gözlerimle işaret ediyorum sana, bak şuradaki mavi tişörtlü."

Gösterdiği çocuk Ayşe'nin her zamanki esmer takıntısıyla alakadar olsa gerek karakaşlı kara gözlü; göz ucuyla fark ettiğim kadar gayet yakışıklı biriydi. Ben bunları düşünürken dengesiz kuzenim o tarafa seslendi. Bir yandan da zarifçe el sallıyordu. Kulağıma eğilip mırıldanmayı da eksik etmedi: "Çocukla yeni tanıştık..." Utanırmış gibi yanaklarını elleriyle havalandırdı. "Henüz aramızda bir şey yok ama sanırım benden hoşlanıyor."

Çocukların bir kısmı bize döndü. Garip bir şekilde arkasını dönmeyen o tek kişiyi merakla süzdüm. İçimden bir ses, onu tanıdığımı söylüyordu.

Ayşe'nin hoşlandığı çocuk bize doğru hareket etmeye başladı. Ellerimle, masayla oynama bahanesiyle bakışlarımı kaçırdım. Çocuğun yürüyüşünden anladığım tek şey, "Ben belayım," diye bağırışıydı. Her zamanki korkaklığımla iyice sandalyeye sindim. Tabii bu sırada arkası dönük olan adama bakmaya devam ediyordum. Bir yüzünü dönse çıkaracaktım ama...

Adının Oğuz olduğunu öğrendiğim çocuk tam önümde durdu, bana bakıp elini uzattı. "Merhaba! Sen Ayşe'nin arkadaşı olmalısın. Ben Oğuz."

Hah! Uzaktan zoraki bir tebessümle, "Memnun oldum, ben de Erva," diye geçiştirdim. Çocuğun eli havada asılı kalınca indirdi. Tabii Ayşe, beni bildiği için lafı değiştirmeye başladı.

"E, Oğuz ne yapıyorsun burada? Hiç tahmin etmezdim seni burada göreceğimi. Şaka yaptığını sanmıştım ama cidden bizim çay bahçesinde mi takılıyorsunuz?" diye şakıdı. Ben de içimden, *"Tabii tabii!"* diye söyleniyordum. Çocuk laf arasında bile söylese Ayşe onu zihnine kazır, onunla karşılaşmak için fırsat kollardı.

Bir süre Ayşe'nin hayatımda asla çıkaramayacağım kadar ince sesine ve çocuğun rahatsız edici bakışlarına katlandım. En sonunda dayanmayıp ayaklandığımda Ayşe'ye, "Ben biraz dolanacağım, buralardayım," diye bir şeyler geveledim.

Beni yanıltmayarak göz kırptı. "Fazla uzaklaşma."

'La havle' eşliğinde sıkılgan bir tebessümle başımla onayladım. Bahçenin içindeki markete gitmeye karar verdim. Tabii minyatür şelalenin yanından geçmem gerekiyordu. Bugün tuhaf bir şekilde park neredeyse boştu. Kardeşim Enes'le, eskiden nadiren buraya gelirdim ve asla bu kadar boş olmazdı. Bulutlu bir gündü. Yaz aylarında böyle bir gün bulmak nimet sayılırdı.

Bunları düşünerek yürürken, aslında hiç yapmadığım bir şeyi yapmaya başladığımı fark ettim. Kafamı çevirdim ve sırtı dönük olan adama baktım. İçimdeki dürtülere engel olamıyordum.

Saniyeler sonra bunun sebebini fark edecektim; beynim onu tanımamak için köşeye çekilmiş olabilirdi ama tüm duyularım tanıyordu. Yüzünün yandan profilini gördüğüm an soluğum kesildi. Ayaklarım titremeye başladı. Panik atak tüm bedenimi ele geçirmek üzereydi.

Kaçmaya çalıştım. O beni görmeden buradan derhâl çıkmalıydım. Ama bu ürkütücü adam sanki bu anı bekliyormuş gibi kafasını çevirdi ve gözlerimin içine baktı. Yüz yüzeydik. Gecenin karası, lambanın altın rengi ışığı, ağaçların gölgesi yoktu. O vardı. Bir de kemiklerime kadar işleyen bakışları... Tüylerim ayaklandı ve kanım damarımda oluk oluk çağladı.

Panikle gözlerimi kaçırdığım gibi eteğimi toplayarak hızlı adımlarla Ayşe'ye doğru yürümeye başladım. Kafamı bir deve kuşu gibi yere eğmiştim. Sanki kafam yerde olunca kurtulacakmışım gibi...

Nasıl kurtulacağımı düşünmüştüm ki? Bu kadar salak olmam, onun tehditkâr bakışlarını unutmamı sağlamıştı işte. O gözler avını yakaladı mı, asla bırakmayan bir avcıyı çağrıştırıyordu.

Kalbim feryat figan atıyordu. Ağzım kurumuştu. O kadar hızlı yürüyordum ki, tabii ki bir ağaca toslamam kaçınılmazdı. Alnımdaki acıyla gözlerimi yumdum. Bir anda kaskatı kesildim.

Ağaç sandığım bedenden havalanan sıcaklık, bana yanıldığımı söylüyordu. Koştuğunu andıran nefes sesleri aramızda yükseliyordu. Kafamı kaldırmaya korkuyordum ama biliyordum!.. Onun olduğunu biliyordum!

"Bakın bakalım, burada kim varmış?" dedi tüyler ürperten alaycı sesiyle.

Nefesimi öyle bir tutmuştum ki, sanki bu nefessizlik onu benden uzaklaştıracak, varlığımı yalanlayacaktı. Koca bedeninden kaçamayacağımı bildiğim halde kaçacağım yöne doğru beyhude bir bakış attım. Tek kurtuluş çıkışa doğru koşup, avazım çıktığı kadar bağırmaktı. Böylece parkın etrafında bulunan tek tük insanların yardımını alabilirdim.

Ama adam bunu fark etmiş olacak ki büyük bir kuvvetle kolumu kavradı. Dirseğimden tuttu ve Ayşe'nin olduğu yöne bakmamı sağladı. Bunu yaparken beni rüzgâra karşı savurmuştu.

"Bak! Kuzenin Oğuz'la ne güzel anlaşıyor. Onun o güzel kafasını kopartmamı istemiyorsan eğer, kapa çeneni."

Beni çekiştirmeye başladı. Bağırmayı, yardım dilemeyi düşündüm ama Oğuz denen çocuğun onun yandaşı olduğu su götürmezdi. Ayşe'ye zarar gelmesini istemiyordum. Ama bu, ayak diremeyeceğim anlamına gelmiyordu. Ayşe'yi karıştırmadan, tek başıma bu işin içinden çıkmalıydım.

Tabii bu çabam, karıncanın koca bir deveye karşı gelmesi gibi bir çabayla son buldu. Yürüyüşü yerleri titretse şaşırmazdım. Gümbür gümbür, büyük adımlarla yürüyordu ve benim ufak bacaklarım zorlanıyor, kaslarım feryat ediyordu.

Ben bu tempoda nasıl düşünebildiğime bile şaşırırken, çocuk beni bu parkta olduğunu bile düşünmediğim bir çıkışa sürüklüyordu. Tel örgülerin belirli yerlerini söküp kapı yapılmıştı. Semtin ormanlık alanına çıkması da planlı olduğunu haykırıyordu.

O ormandan ölesiye korkuyordum. Çocukken orada oynadığımı hatırlıyordum ama şu an başıboş, kafaları yerinde olmayan tiplerin mesken tuttuğu bir alandı. Ellerim bu ürkütücü görüntüden dolayı buz keserken, kaybolan sesimi arayıp, mümkün olduğu kadar yumuşak bir tonda çıkardım. Belki de ikna edebilirdim?

Bilinçaltım bu düşüncemle beni yanıltmayarak, "Aptal," diye tısladı. Onu tabii ki dinlemedim.

"Ne olur bırak... Benden ne istiyorsun ki? Zararsız biriyim ben." Kolumu kurtarmaya çalışırken, gözümden akmaya çalışan yaşlara engel oluyordum.

Hafiften kibirli bir şekilde gülerek, "Kes sesini ve yürü!" diye fısıldadı.

Yalvarışlarım sanki onun hoşuna gitmiş gibi ruhsuz gülümsemesi boynumdan aşağı bir ürperti yaydı. Normalde, ufak tefek bedenime bakarak güçlü bir kızdım. Bileklerim kuvvetliydi. Hızlıydım da... Ama... Aması işte, bütün bu özelliklerim bu adamın ellerinde buhar olup uçmuştu! O benim her açıdan onlarca katımdı.

Beni ormanın hiç bilmediğim, asla girmek istemediğim alanına sürüklemeye devam etti. Eteğim toprağın bütün kirini süpürürken ayaklarımın içi çamur ve ot kalıntılarıyla dolmuştu. Dün yağan yağmurun etkisiyle her yer yapış yapıştı.

"Beni nereye götürüyorsun?" Sesim titremişti. Bir cevap bekler gibi ayak diriyordum ama hiçbir tepki vermiyordu. Son bir kez daha kolumu çekiştirip, sızlayan derimi elinden kurtarmaya çalıştım. Başarısızdım. Yüz yaşın üzerinde olduğunu tahmin ettiğim koskoca bir çınarın altına geldiğimizde beni savurarak bırakmasıyla dengemi kaybettim.

"Polislere ne söyledin?" diye sordu. Sesi temkinliydi. Sanki vereceğim cevaba göre idam kararımı verecekti. Sık nefesler alırken, yutkunma isteği duydum. Konuştuğumda sesime bir parça güven eklemeye çalıştım.

"H-Hiçbir şey." Tabii, bunu başaramadım.

"Hiçbir şey, öyle mi?" diye sordu imayla.

Elindeki robot resmini çıkardı. Onu andıran ama gözlerinin şekli ile alakası olmayan bir resimdi bu. Sadece keskin yüz hatlarını ve uzun saçlarını gözler önüne seriyordu.

Ona sadece şaşkınlıkla baktım. Bu resmi her kim çizdirmişse en az yarı miyop olmalıydı.

"Baksana peki bu resmim nasıl çıkmış?" Şu an bana imayla baktığına emindim. Ama ona bakacak cesaretim yoktu. Resme kitlendim.

"B-ben bir şey söylemedim. Korktum. Aileme zarar vermenden korktum. H-hiçbir şey söylemedim!" *Kekelemesene be aptal!* Haklı olduğumda bile kendime güvenememekten nefret ediyordum.

"Peki, bu güzel anlatım kimden çıkmıştır sence? Beni bu kadar yakından gören senden başka biri yok!" Sesini bu kadar yükseltmek zorunda mıydı? Sanki benim korkmam ve sıçramam onun hoşuna gidiyordu.

"Yemin ederim söylemedim," diye yakındım. Ona yalvarmak istemiyordum. Haklı olduğum bu konuda değil! Doğru söylüyordum. Kimseye söyleyememiştim. Her zamanki korkaklığımla köşeme çekilmiştim. Babam zaten kafasında saçma sapan şeyler kurmaya başlamışken nasıl, *"Bahçede karanlık bakışlı, polis sirenlerinden kaçan, bugüne kadar gördüğüm en korkunç adam vardı!"* derdim? Hem söylesem de inanmazdı ki bana.

Saniyeler sessizlikle sürerken, bıkkın bir nefes verişini duyumsadım. "Seni günlerdir takip ediyorum, küçük hanım. Emin ol her şeyden haberim var. Beni, senin tarif etmediğini de biliyorum." Ona şaşkınlık ve kırgınlık dolu bir bakış attığımda yalnızca omuz silkmekle ve şunları söylemekle yetindi: "Korkuyu biraz tat istedim."

Ne gaddar, ne vurdumduymaz, ne... Saniyeler sonra suratıma çarpan nefesiyle zihnim boşaldı. Kendimi yine ağaç ve onun arasında sıkışmış halde buldum.

"Ah, minik... Korkma. Şimdilik sana bir şey yapmayacağım ama senin o gece neler duyduğunu biliyorum." Sanki kafasını biraz daha bana doğru eğmişti. Yüzümü incelediğine yemin edebilirdim. Ama gözlerimi kaldırıp, onun ruhumu gören bakışlarıyla yüzleşemezdim. Sanki tüm sonuçlar orada yazılıymış gibi toprağı izledim.

"Başına iş açtın, derken rahat duracağımı düşünmedin değil mi? Günlerdir gözetimim altındasın ve evden çıkacağın günü dört gözle bekliyordum. Biraz daha çıkmasan seni o evden almamı kimse engelleyemezdi."

Beni izlediğini duymak, kaç gecedir kâbuslarıma ortak olan ela gözlerin her saniye üzerimde olduğunu bilmek... İç sesim tü-

kürürcesine hırladı: *Onca günler evden çıkmayan Erva'nın kuzenini kıramayacağı tuttu. Ve sonuç!*

Kendimi hiç olmadığım kadar savunmasız hissediyordum. Kaçmam gerekiyordu. Şu ağaçların arasından feryat figan koşmam gerekiyordu. Bunu uygulamaya sokmak için düşünmedim bile. Aramızdaki bir adım mesafeyi fırsat bilerek sıyrıldım ve var gücümle koşmaya başladım. Ardımdan gür sesinin bağırışını, kendi kendine mırıldanışını duyuyordum. Koca adımlarıyla bana ulaşması an meselesiydi. Ayaklarım ve kaslarım isyan edene kadar zorladım... Eteğime takıldıkça da Ayşe'ye sayıştırıyordum. Bu ayakkabılar ve bu ipek elbise benim ne haddimeydi!

Hırslanarak daha hızlı koşmaya çalıştım ama bu eteğime takılma gafletine düşürdü beni. Dilimden kopan nidayla beraber yeri boylamayı beklerken dirseğimde güçlü bir kavrayış hissettim. Sert bir göğse yaslandım. Çırpınmaya fırsat bulamayan ellerimi kavrayıp, sırtımda birleştirdi. Gözümden akan yaşlarla beraber kafamı iki yana sallayarak tekmeler savurmaya, çırpınmaya devam ettim. Korktuğumda hep ağlardım. Bundan bir kere daha nefret ettim.

Adam sabırsız bir nefes üfledi ve beni kendiyle beraber bir ağaca yasladı. Bununla beraber ayaklarımla baş etmek için büyük bir çabaya gerek duymuyordu. Bacaklarıyla beni kıskaca aldı. Bileğimdeki elleri ise hiçbir yorgunluk izi taşımıyordu.

Dişlerimi sıkarken ona bakmamaya, acımla onu tatmin etmemeye karalıydım. Hızla inip kalkan göğsümle, "Benden ne istiyorsun!" diye bağırdım. Güçlü çıkan ses tonum beni bile hayrete düşürdü.

"Seni biraz misafir edeceğim," dediğinde nefes nefeseydi. Onu yorabilecek kadar hızlı koştuğum için kendimi tebrik ettim. "Ne olur ne olmaz, işimi riske atamam, küçük hanım," diye sözlerini alayla tamamladı.

"Yemin ederim..." diye başlamıştım ki lafımı tamamlama fırsat vermeden, bileklerimi zorla önümde birleştirip beni peşi sıra koşturdu. Yakarıyla başlayan cümlem boğuldu, kızgın bir homurtuya dönüştü. "Tam bir dağ ayısı!"

Bir yere doğru sürükleniyordum ama etrafa bakacak halim bile kalmamıştı. Ormanın ortasından bir kapak açtı. Eski ambarlara benziyordu. Şu eskiden kışlık sebze saklanan yerlere...

Ama bu yeni yapılmış gibiydi. Basamaklar vardı. Bir merdiven, yerin derinliklerine doğru iniyordu. O basamaklardan inerken, bileğimi kavrayan elleri yüzünden peşi sıra kendimi karanlığa sürüklenirken buldum. "*Burası neresi?.. Beni nereye götürüyor?.. Amacı ne?*" Tabii ki de bunları kendime sormuştum. Sorularıma ondan cevap bulamayacağımı birkaç dakika önce öğrenmiştim. Ormanın içinde böyle bir yer olduğunu bile bilmiyorken, bu yerin kocaman demir kapılı bir alanı sakladığını görmek daha da şaşırtıcıydı. Elindeki anahtarı çıkarıp kapıyı açtı ve beni içeri itti! Yere kapaklanırken arkamdan kapının kilit sesini duydum.

Sinirle başımı kaldırdım ama gördüğüm manzarayla suskunlaştım. Burası tam da bir evi andırıyordu. Koltuklar, masa, halı, duvarda asılı eski püskü tablolar... Ama aldığım koku fazla kullanılmayan, rutubetli bir yere aitti. Uzaktan gelen birkaç takırtı kulağıma çalınıyordu.

"Ali, Ebrar, getirdim ufaklığı." *Ufaklık*... Aman ne güzel!

İçeriden ayak sesleri geldi. Mutfak olduğunu düşündüğüm yerden önce genç bir çocuk çıktı. Sarışın, mavi gözlü ve uzun boylu olan çocuk, beklediğim gibi bir tip değildi. Ben burada siyahlara bezenmiş, saçı sakalı birbirine karışmış tipler bekliyordum. Ama bu çocuk masum bir erkek kardeşi andırıyordu. Anlık bakışlarımla ancak bunları gözlemleyebilmiştim. Arkası sıra bir kız çıktı. Koyu renk giyimli ve bakımlıydı. Kıyafetlerine ters, masmavi gözleri vardı. Ayrıca buz gibi bir ifadesi... Kız bıkkınlıkla bana baktı.

"Bu muymuş tehlike? Bir sıkımlık canı var," dedi. Tabii benim dahası mümkünmüş gibi titremem çoğaldı. Ali denen çocuk etrafımda dönerken duvara doğru sinmeye başladım.

"Kaç yaşındasın sen?" diye sordu. Benimle kendinden küçük bir insanla konuşur gibi koşuyordu. Ama ondan büyük olduğuma emindim. Suskunluğumu korudum.

"Demir ağabey, bunun dili yok mu?" Muzip sesi, beyaz dişleriyle gülümsemesi, asla ama asla tehlike kokmuyordu. Tam tersine bu evin küçük çocuğu gibiydi. Ayrıca ne demişti o?

Demir ağabey?.. Adı Demir miydi? Eh, o hayvan gücüne anca bu isim yaraşırdı.

"Ali, uzatma da tık şunu odaya." Demir'in sesi yılgın ve yorgundu. Debelenmemin onu yormadığını düşünmüştüm ama yorgunlukla kendini koltuğa atınca anlamsızca içimde bir tatmin duygusu yeşerdi. Beni hırpaladığı kadar yorulmasını diledim.

"Tamam, ağabey. Hemen sinir, asabiyet zaten!"

Bana uzandı. Elini tutmam için elini uzattı. Duvara iyice sindim. Ali denen çocuk Demir'e dönüp, "Nasıl götüreceğim bir fikrin var mı?" diye sordu, bilinmezlikle kaşlarını çatarak.

"Saçlarından sürüyerek," dedi Demir bir solukta. Korkudan ne yapacağımı şaşırıp, bir ilgisizce su içen Demir'e, bir Ali'ye baktım. Ali koluma uzandı. Kendimi öylesine kastım ki Ali'nin eli havada asılı kaldı.

Odayı gözleyen çocuğun gözleri koltukta umarsızca oturan Demir denilen pislikte, sonra Demir'e bir şeyler anlatmaya çalışan kızda dolandı. Hafifçe bana doğru dizlerini kırdı. Aramızda bir adımlık mesafe olmasına rağmen gerildim. Demir'in duymayacağı bir sesle, "Sana zarar vermem. Onun dediğini yapmazsan daha kötüsünü bulur," diye fısıldadı.

Bana neden yardım ettiğini anlamasam da daha fazla dokunulmak ya da hırpalanmak istemiyordum. Hem içgüdülerim bu çocuğa güveniyordu. Doğruldum. Üstümdeki çamur ve yapraklar yere serpildi. Ali sanki kolumdan tutuyormuş gibi elini dirseğime yakın bir yerde tuttu. Hadi, dercesine başını salladı.

Anlayışı beni şaşırtsa da, şu an denize düşen yılana sarılır modundaydım. Demir'in asla bana dokunmasını istemiyordum ve buna ancak itaat ederek engel olabilirdim.

Ali beni karanlık bir odaya bıraktı ve ben daha ne olduğunu anlamadan arkamdaki kapı kapandı. Demir'in sesi salondan yükseldi. "Kilitle... O ufak görünümüne bakma. Deli kuvveti var o kızda." Tereddütlü birkaç saniye sonra "klik" sesi odada yankılandı.

Çaresizce etrafımı gözledim. Bir çıkış yolu, bir aralık aradım. Yerin altında olan bu evde, nasıl bir çıkış aradığım da muammaydı. Bu oda terk edilmiş bir yer gibiydi. Tozlu eski bir kilim vardı,

kırık dökük bir kanepe ve cilası kavlamış, yıpranmış bir sehpa... Duvarlar yılların verdiği yıpranmışlıkla grileşmişti. İçerisi serindi ve tuhaf kokuluydu.

Bir süre sonra ağrıyan ayaklarım oturmam için sinyaller verince, odanın en uzak köşesine, en karanlık, görünmez yerine çömeldim. Eteğimi ıslaklığıyla altıma topladım. Ekim sıcaklığını koruduğu halde üşüyordum. Ellerim ve ayaklarım buz kesmişti. Omuzlarım gerilmekten ağrımıştı. Ama gözyaşlarım halen tetikte, dökülmekten usanmaz bir edayla bekliyordu.

Beynim bulanmaya başlarken kafam düşüyor, bense her defasında zorla kendimi uyandırıyordum. Dakikalar sonra sessiz ve yoğun bir karanlık beni içine çekti...

***

Biri... Biri beni ayağıyla dürtüyordu. Gözlerimi hızla araladığımda Demir'in tepemde Azrail gibi dikildiğini fark ettim. Ayağıyla ittirdiği tepsiye bakıp, "Ye!" dedi.

Ellerimi bacaklarıma daha sıkı sararken uyku mahmuru gözlerimle ona baktım. Yemek yemek mi? Bunca saçmalığın içinde yemek yememi nasıl bekliyordu?

"Yesene!" diye kükredi.

Ben halen sessizce yüzüne bakıyordum. Beni anlamasını beklemem aptallıktı ama yiyemeyeceğimi, buradan çıkıp gitmek istediğimi anlamasını istiyordum. Tek ayağını kırıp dizlerini yere koyarak önüme eğildi. Ona karşı kafamı dik tutmak istedim ama gözlerini gördüğüm an düştüğüm hatayı fark ettim. O beni anlamazdı. O sadece bir bakışıyla bile özgüvenimi avuçlarının içinde ezebilirdi.

"Yemezsen..." Dişlerinin arasından tıslayarak devam etti: "Hiçbir halta yaramazsın. Hiçbir halta yaramazsan, yaşaman için bir gerekçe görmem!"

Sesi öylesine ürkütücüydü ki kafamı onaylarcasına aşağı yukarı sallarken buldum kendimi. Midem allak bullaktı. Üşüyordum ve muhtemelen ateşim vardı.

Vakit hangi vakitti?

Bu ürkütücü adama namaz kılmak istediğimi söylesem nasıl tepki verirdi? Yemeği yiyeceğime emin olunca doğruldu.

"Aferin..." dedi ve odayı terk etmek üzere arkasını döndü.

Panikle hemen, "Dur!" dedim. Kaşlarını çatıp soru sorar gibi yüzüme baktı. "Saat kaç?" diye sordum çatallı sesimle. Sorumdan bir şey çıkarmaya çalışırken kaşları daha da çatıldı.

"Ne yapacaksın saati?"

Söyleyip söylememekte tereddüt ettim. Ama bu benim utangaçlığımdan daha büyük bir önem arz ediyordu. "Vakit..." dedim anlamasını dileyerek. Gözlerini yüzümde gezdirdi. Sanki ne düşündüğümü anlamaya çalışır gibiydi.

"Akşam..." dedi ve ben daha ağzımı açmadan kapıyı üstüme kapattı. Sinirden kulaklarım uğuldarken, onca saattir uyuduğuma inanamıyordum. Ona vakti namaz kılma fırsatı yakalamak için sormuştum. Belki bir umut merhamete gelir dileğiydi bu. Ama o buna fırsat bırakmadan, hiçbir yumuşama belirtisi göstermeden, aramıza tahta kapılarla sınırlar çizdi.

Namazımı kılmak için dinimin en güzel yollarını kullandım. *Kolaylaştırana ve Yol Gösterene* yardım dilenerek...

Aradan saatler geçtiğinde duvarlar üstüme üstüme geliyordu. Böyle bir odada ölüp gideceğim çalındı gözlerime. İnsanlar fark eder miydi yokluğumu?

Annem üzülürdü, kahrolurdu muhakkak. Babamsa... O kaçtığımı düşünecekti, biliyordum. Her zamanki kurgularıyla...

Erkek kardeşim? Ona haber vermezlerdi büyük ihtimalle. Zaten arada sırada arıyor, benim ve annemin iyi olduğunu öğrenmekle yetiniyordu. Babamla benimkinden daha büyük bir mücadele içindeydi. O erkekti ve ona karşı çıkma lüksü vardı. Ama bu lüks, sayılı insanları hayatına alan, soğuk bir delikanlıya dönüştürmüştü onu... Yazları geldiğindeyse hayatı zindana dönüyordu. Yaralarım ona acı veriyordu. Küçüktü daha gözümde. Boyu uzamıştı ama her zamanki saf Enes'imdi o benim. Ablasını döven babasının ayaklarını küçücük ayaklarıyla tekmeleyen, ufak bedeninde kocaman bir adamın kalbini taşıyan; hayatımdaki tek değer verdiğim erkekti.

Kapının gıcırdaması ile yerimden sıçradım. İçeri giren siyah saçlı, uzun boylu bir adamdı... Bu... Bu Oğuz'du! Ayşe'nin hoşlandığı çocuk! Aklımda her şey yerine otururken nasıl böyle bir oyuna düştüğümü anlayamıyordum. Ayşe'yi kullanarak bir şekilde bana ulaşmışlardı.

Ben bunları düşünüp kendimi azarlarken Oğuz'un ardından sırayla Ebrar ve Ali girdi odaya. Gözleri üzerimdeydi. Ama benim gözlerim kapıdaydı. Sanki o bela yüklü çocuğun varlığını arıyordum. Oğuz'un Demir'inkinden daha normal çıkan sesi duyuldu: "Demek bu küçük varlık, bizim suç ortağımız."

Ali, "Evet, ağabey," dedi tasdikleyerek.

Ali'nin ikisine de ağabey demesi, en küçüklerinin o olduğunu destekliyordu. Ama hiçbiri birbirine benzemiyordu. Kardeş olmadıklarına neredeyse emindim.

Siyah gözleri üzerimde hissedince omuzlarım gerildi. Duvara doğru birkaç milim daha süründüm. Ayşe'nin yanındaki o haylaz hallerinin aksine daha sert, daha inceleyiciydi bakışları.

Elini çeneme doğru uzattı. Dokunmuyordu. Sanki yüzümü daha yakından incelemek için izin istiyordu. Kafamı kaldırmam için bir uyarı gibiydi bu uzanış. Kafamı hırsla yana çevirip, bakış açısından ve ellerinden olabildiğince uzaklaştırdım. Ellerinin bir süre havada asılı kaldığını sezdim. Ama mucizevi bir şekilde beni zorlamadı. Sadece belirli bir mesafeden yüzüme bakmaya devam etti.

"Tam da istediğimiz gibi değil mi? Şuna baksanıza. Kızın üzerinde kocaman harflerle 'Ben masumum' yazıyor." Sesinde... *Huşu* mu vardı? Oradan bakılınca nesli tükenmiş bir hayvan gibi mi gözüküyordum? Öfkem çirkin kafasını kaldırmış, sessiz kaldığım için beni azarlıyordu. Ama ben çenemi yormaya lüzum görmüyordum. Değmezdi.

"Çok güzelmiş. Ama fazla küçük değil mi?" Kafasını çevirip Ali ve Ebrar'a sorar gözlerle baktı. Ebrar omuz silkti.

Ali'nin suratında bu durumdan hiç hoşnut olmadığını belirten bir ifade belirip kayboldu. Hayal de olabilirdi...

Bu insanlardan korkuyordum. Bana ne olacaktı bilmiyordum. Belirsizlik beni mahvediyordu.

Oğuz sanki fikrini değiştirmiş gibi üzerime eğilmeye kalktığında ve ben çığlık atmak üzere olduğumda gıcırdayan kapı, bir kurtuluş nidası gibi odada yankılandı. Demir sert mizacıyla kapıda belirdiğinde ürksem mi, sevinsem mi bilemedim.

"Hadi, yeter bu kadar tantana. Çıkın!" *Hükmedici kötü adama şükürler olsun!* Şimdilik istemediğim bir dokunuştan kurtarmıştı beni. Ya da ben en basitinden aklımı oynatıyor, bana daha kötüsünü yapacak olan bu adama şükür ediyorum...

Herkes odayı terk ederken, Oğuz yine bana bakıyordu. Bakmasam da hissediyordum işte! Bana birini hatırlatıyordu ve ben hatırlamamak için gömdüğüm anıları deşmeyecektim. Beynimin en ücra köşesine ittim, bir sandığa kapattım, üstüne acılardan yükler yükledim.

Oda boşaldıktan sonra karanlık köşemden, daha karanlık olan adama baktım. Gözlerini üzerimde gezdiriyor, âdeta hasar kontrolü yapıyordu. Ne yani, güvenmediği insanların yanına mı bırakıyordu beni? Gerçi o da ne kadar güvenilir, tartışılırdı...

Konuşmasını beklerken o kapıyı arkasından büyük bir hışımla çarptı ve gitti. Öylece.

Dört duvar arasında, her zamanki umutsuzluğumla sadece beni anlayana ve Tek olana sığındım. Dört duvar arasındaki odamdan çıkıp, yine dört duvar arasına girmiştim. Bir acayiptim ben. Bela çeken bir mıknatıs, altın kafesteki bir kuş, devler ülkesinde bir karınca... Ya ayaklar altında ezilecek ya da kanadımı kırmalarına izin vermeyecektim. Garipti. Direnmek, eski Erva'nın işi değildi.

•••

2. BÖLÜM

"Oyun"

Burada kalalı neredeyse dört gün oluyordu.
Dört koca gün!

Üç öğün yemeğim dışında yüzlerini bile nadir görüyordum. Bir çeşit mağara hayvanı gibi bu ışıksız odada, sonumun belirsizliğiyle yaşıyordum. Bir keresinde, artık daha fazla dayanamayacağımı düşünerek kaçtığım o ikinci günde; gidebildiğim en uzak yer salondu. Dış kapıya uzanamadan enselenmiştim.

Namazımı kılacak temiz bir alan yoktu. Kıyafetlerim çamur içindeydi. Üzerimde kurudukları için sertleşmiş, bir yığın olarak bacaklarıma dolanıyorlardı.

O adını anmak istemediğim adam arada odaya giriyor, tehditkâr rüzgârlarıyla beni korkutuyor ama sadece yemeğimi bırakarak tekrar ortadan kayboluyordu. Garip bir şekilde varlığım ve yokluğum bir gibiydi onlar için. Bu dört günün ne anlamı vardı bilmiyordum ama bu gençlerin benim için iyi planları olmadığı açıktı.

Hele ki ela gözlerin sahibi... Onda bir şey vardı. Daha önce kimsede hissetmediğim bir pus. Gri bir tabaka... Katran. Karanlık. Bu adamı izah edecek kelimeler tam olarak bu kasvetli kelimelerdi.

Kendimi görünmez gibi hissetmeye başlamıştım şu son günlerde. Gerçi kendi hayatımda da pek görünür olduğum söylenemezdi.

Bu yüzden beni görmemesi iyi bir gelişmeydi. Bir tek kaçmaya yeltendiğim gün dokunmasını istemediğim kadar çok dokunmuştu kollarıma. O günden sonra yanıma bile yaklaşmamıştı. Buna sevinmeliydim ama bunda benim yerime sinmemin büyük etkisi olduğunu biliyordum. O koca elleri bedenimin bir metre yakınında dahi istemiyordum. Bu da uslu durmaktan geçiyordu.

Ali denilen genç geldiğinde, bir nebze sessizliğimi bozmuş ve temiz bir alanda namaz kılmak istediğimi söylemiştim bağırmaktan ve çığlık atmaktan kısılmış sesimle... Benim için temiz bir seccade temin etmiş, hatta namazımı kılmam ve vakitleri kaçırmamam için odaya bir saat yerleştirmişti. Bu gibi şeylerde Demir denilen barbarla konuşmak istemiyordum, gerçi onun da böyle önemli ayrıntıları umursadığı yoktu.

Onlara baktığımda tek merak ettiğim ne işler çevirdikleriydi. Benim burada ne işim vardı? Bu farelerin bile güçlükle yaşayacağı mahzende neden saklıyorlardı?

Dış kapının sesiyle irkilerek sırtımı verdiğim soğuk kanepeden doğruldum. İki büklüm olmuş kemiklerim bu doğrulmayla beraber çatırdadı. Ufak ama kararlı adımlarla kapıya yanaşırken, günlerdir oturmaktan başka bir şey yapmayan ayaklarım isyan etti. Birkaç tıkırtı duydum, sonra sinirle alınan birkaç soluk...

Kapının kilidinin döndüğünü duyduğumda, daha geriye çekilmeye fırsat bulmadan kapı aralandı ve içeri kocaman bir gölge düştü. Bu kargaşanın içinde dengemi kaybettim. Sonra... Sonra resmen o koca gölgenin üzerine düştüm!

Kollarıyla belimi kavrayarak yere kapaklanmamızı engelleyen eller, beni kendine doğru çekti. Sert bedene düşen ellerim, karşımda bir insanın değil, bir kayanın olduğunu düşünmeme sebep oldu. Ancak o kaya nefes alıp veriyor, ellerime doğru bir sıcaklık yayıyordu.

Bir süre algılarımı kaybetmeme sebep oldu. Beynim âdeta şeffaflaşmış, üzerine kapandığı bedeni algılamak için gecikmişti. Düşünebildiği tek şey şuydu: "Bu adam, bir koluyla, kocaman bir adamın bile kemiklerini kırabilir."

Ben çekilmeye çalışırken ellerimle göğsünden destek almak zorunda kaldım ve yüzlerimiz istemsizce hizalandı. Aslında böy-

le bir durumda kendimi olabildiğince bu adamdan uzaklaştırmam gerektiğini biliyordum ama gördüğüm suret bunu engelliyordu. Suratı perişan haldeydi. Çatık kaşları bir şeyler saklamaya çalışıyordu ama benim insan sarrafı yanım o gözlerindeki tuhaflığı fark etmişti. Bu bakışları her gün aynada, kendimle göz göze gelirken görüyordum.

Acı mıydı oradaki? Hayır, hayır! Acı değil, belki de nefretti. Burada bir demir kadar sert, nefret yüklü adamdan bahsediyorduk. O ve acı yan yana konulamazdı.

Alelacele çekilmeye çalışırken, o bana bakmayı sürdürüyordu. Baştan aşağı beni süzdüğünü sezdim. Gerildim. Bakışları anlam veremediğim bir şekilde yüzümde asılı kaldı. Çoktan kaçırdığım gözlerim bunu görmüyordu ama tüm duyularım ayaktaydı. Bu adamın bana baktığını görmeden bile hissedebiliyordum.

Ellerimi birbirine dolayıp iyice geriye çekilmeye çalıştım. Ancak o koca bedenin sahibi buna izin vermedi ve bileğimi kavradığı gibi, beni salona doğru sündürdü.

Titrek ellerime rağmen artık tükenmişliğin verdiği öfkeyle bağırdım. Bir yandan da elinden kurtulmak için debeleniyordum. "Bırak beni. Bana bunu neden yapıyorsun? Beni nereye götürüyorsun?" Hepsi komik bir cızırtı gibiydi.

Acımasız avcım, yerinden bile kıpırdamıyordu; suratında soğuk bir ifadeyle, irdelemeden, acı vermeden bırakmayacaktı belli ki benim gibi güçsüz bir avı.

"Yürüsene!" diye bağırınca direnmeyi bırakıp elinde sürüklenmeye devam ettim. En azından odadan kurtulduğum için mutlu olmalıydım. Kollarımın sızısı ise, bu mutluluğun çok uzun sürmeyeceğini söylüyordu.

"Bu kadar sıkmak zorunda değilsin. Kolum kopacak!" diye hırıldadım dişlerimin arasından. Gözyaşlarımı tutmaya çalışmak oldukça güçtü. Sinirlendiğimde ağlamaktan nefret ediyordum!

Sırıtarak, "Amacım belki de budur," dedi hiçbir merhamet ifadesi gözetmeksizin... Gülüşü öylesine itici, öylesine nefret doluydu ki sinirden dişlerimi sıktım.

Bu mahzenden çıktığımızda ne yapmaya çalıştığını kestirmeye çalıştım. Kafamı çevirip parka en yakın gidiş yoluna baktım.

Acaba kaçabilir miydim? Ondan hızlı koşma ihtimalim yüzde kaçtı? Bilinçaltım bana gözlerini devirerek bakıyordu ve tam olarak elyle kafasını işaret edip, "*Aklını mı oynattın?*" diyordu.

Bizi bekleyen siyahlarla bezenmiş bir arabaya yaklaştığımızda soluğumu tuttum. Acaba beni bu arabayla ezme ihtimali yüzde kaçtı? Bu yüzdeler çoğaldıkça bilinçaltımla girdiğim tartışmalarda kazanan taraf hep o oluyordu. Beni ön taraftaki yolcu koltuğuna itekledi.

"Kıpırdanırsan, senin o küçük kafanı dağıtırım," diye gayet ciddi bir sesle uyardı. Bana öyle bakmaya devam ederse değil kıpırdamak, nefes bile alamayacağımı kestirebiliyordum.

Sanki bizzat göstermek ister gibi yolcu koltuğuna kurulurken belindeki silahını çekiştirdi. Bir silah! O çok korktuğum, nefret ettiğim, gerçeğini sadece filmlerde gördüğüm iğrenç metal!

Titrek ve nemli gözlerimi cama çevirdim. Buz kesmiş ellerimi ovaladım. "N-ne..." Aptal dilim. Bunu bile soramıyordum. "Nereye gidiyoruz?" demek isterken, garip sesler çıkarıyordum. Titriyordum, iliklerime kadar titriyordum.

Demir denilen soğuk bakışlı varlık bana yine o bezgin bakışlarından birini attı ve yola geri döndü. Cevabımı almıştım. Yani, cevabımı alamayacaktım.

Yarım saattir yoldaydık ve ben günlerdir fare hayatı yaşadığım için, güneş görünce hafiften mayışmaya başlamıştım. Gözlerim kendi kendine kapanmaya koyuldu. Kafam her düştüğünde doğrulmaya çalıştım ancak savaşı kaybetmiştim. Karanlık beni tatlı bir şekilde içine çekiyordu.

•••

"Hey, uyan!" Ses aksi ve emrediciydi. Ama göz kapaklarım halinden memnundu.

"Sana diyorum, kalk." Ses daha gür ve daha talepkârdı. Bu bir emirdi. Kalkmazsam, ebedi uykuya dalacağımla ilgili bir uyarı...

Kaşlarımı çatarak güneşin vurduğu sağ tarafıma doğru döndüm. Ancak kafamda hissettiğim metalle irkilmem ve gözleri-

mi kırpıştırarak açmam bir olmuştu. Bir süre netlik kazanmasını bekledim gözlerimin, karşımda gördüğüm manzarayla geçek anlamda uyanmamak ise mümkün değildi. Beni uyandırmak için silahla kafamı dürtüyordu! Artık bu adamın akıl sağlığı konusunda sağlam delillere sahiptim. "Ne yapıyorsun ya? Şeytan doldurur," diye kaygıyla söylendim, o iğrenç metalden olabildiğince uzaklaşmak isterken koltukta geriye doğru kaydım.

Bana, "Sen şaka mısın?" der gibi baktı. "Dolu zaten, şeytanın doldurmasına gerek yok," diye mırıldandı düz bir sesle. Sonra silahı hafifçe bana doğrultup, "İstersen gösterebilirim," diyerek sırıttı. Bunun komik olduğunu mu düşünüyordu? Ya onun espri anlayışı çok farklıydı ya da yıllardır evde tıkılıp kalmak benim espri anlayışımı köreltmişti.

Yüzümdeki kaygıyı görünce yüzüne ciddi bir ifade yerleştirip, "Hadi mızmızlanma da kalk. İşim gücüm var, burada senin nazını çekiyorum," diye bezgince söylendi.

İçimden en kibar argoları sıralarken -*Dağ ayısı, manda yavrusu, insanlıktan nasibini almamış mağara adamı*...- doğruldum.

Metalinin izin verdiğince yürümeye başladım. Yönümü yine o belirliyor, silahıyla o tarafa doğru dürtüyordu. Güneşe bakıp, saati hesaplamaya çalıştım. Muhtemelen sabahın körüydü. En fazla yarım saatlik bir uyku uyuduğumu tahmin edebiliyordum. Halen Kayseri'nin sınırları içerisindeydik. Bu iyi miydi? Muhtemelen iyiydi. Ama benim için küçük çaplı bir felaket bile olabilirdi.

Beni dağlık bir yere getirmişti. Çok seyrek evlerin bulunduğu, ara sıra yazlıklarla bezenmiş, görsel bir semtti burası. Her yer ağaçlıktı, evler tam olarak gözükmüyordu; yeşilin ve güneşin hâkimiyeti her yerdeydi.

Kocaman bir kapıdan içeri süzüldüğümüzde küçük dilimi yutmak üzereydim. Karşımda dikilen dev mimariye ev demek hakaret sayılırdı. Bir konak, bir han ya da bir saray... Hayır, abartmıyordum. Evin dörtte biri bizim bahçemiz kadardı.

Ağzım açık etrafa bakınırken, Demir sinirlendiğini belli eden homurdanmalarla koluma yapışıp, eve sürüklemeye başladı. Silahın artık etkili olmadığını anlamış olmalıydı. Nedense bana o

silahı asla ateşlemeyecek gibi geliyordu. Ama düşünürsek, ben onu ne kadar tanıyordum ki? Bilinçaltım dişlerini göstererek sinir bozucu bir sırıtış gönderdi. "Aptal," diye homurdanmayı da eksik etmedi.

Bilinçaltımı umursamayarak içeriye girdiğim an, sanki ev daha da genişledi. Kocaman avizeleri, uzun bir tavanı vardı. Merdivenlerin sağlam bir ağaçtan yapıldığı belli oluyordu, zarafetle ve mükemmel bir açıyla yukarı doğru kıvrılıyordu. İkinci bir katın, hatta üçüncü bir katın olduğu aşikârdı. Kapılar, parkeler, pencereler ahşap rengiyle, yoğun bir cila kokusuna sahipti.

Açık ağzımı henüz kapatmıştım ki kolumda yine o tanıdık ama nefret ettiğim eli hissettim. Merdivenlere doğru sürükleyen ellere yakıcı bakışlar atıyordum, tabii bunu sadece ellere yapıyordum. Sahibinin beni umursadığı yoktu. Sürüklenmekten şikâyet eden gururlu yanım ve bu duruma doğduğundan beri alışkın olan mülayim tarafım iç savaş başlatmıştı.

Demir, beni bir odaya itekleyerek savurduğunda, bu savaşın son bulmayacağını, hatta yeni başladığını anlıyordum. Peşim sıra içeri daldığında istemsizce geriye doğru adımladım. Sıktığı kolumu ovalayarak ona nefret yüklü bakışlar attım. Bakışlar, evet. Kısık sesimden dolayı bağıramadığım için bunun etkili olmasını umuyordum.

Ellerini cebine koydu, kapının önünü tamamen kaplıyordu. Gözlerini dikip, bana baktı. Derhâl kaçırdım gözlerimi ondan. Odanın daha cazip ve daha merak uyandırıcı olduğunu düşünmek için çabaladım. Üzerimde hissettiğim elalar yoğun ve tüketiciydi. Yutkunmama sebep oluyordu. Kendimi muhafaza ettiğim şu uzun yıllarda, kimsecikler bana böyle bakarak hakaret etmemişti. Belki de böyle bakmalarına izin verecek kadar kimselerin gözünün önünde bulunmuyordum. Saklı köşemde, gözlerden uzakta daha kolaydı korunmak.

Ama bu adamın günah kokan gözleri bakmasam bile hissedilir cinstendi. Yüzümü kızartacak ve ar edip kaçınacağım cinsten... Kısa bir bakış attığımda nefesim boğazıma takıldı. Yüzündeki yaralar daha netti şimdi. Yanlışı, günahı simgelercesine koyu mor bir renk çalınmıştı elmacık kemiklerine.

Neden kıyıyordu ki kendine böyle? Hâlbuki böyle bir yüz...

Kafamı iki yana sallayıp saçma sapan düşüncelerimden arınmaya çalışırken, kafamı yere eğdim. Ayak sesleri eşliğinde, bedeninin bana yakınlaştığını hissettim. Ayakları görüş alanıma girene kadar soluğumu tuttuğumu fark etmemiştim. Korkuyla geri verdim.

"Bana ne yapacaksın?" diye fısıldadım. Cesaretime ben de hayret ediyordum. Bu sefer bilinçaltım bile köşesine sinmiş, *"Bana ne olur dokunma,"* yakarışıma ortaklık ediyordu.

Sırıttığını hissediyordum. Ama korkudan kafamı kaldıramıyordum. Bir yandan da makul bir sesle mırıldanmaya devam ediyordum: "Ne olur beni bırak. Benden kimseye hayır gelmez. Yalvarırım bırak beni..." Ne yapacaktı benimle? Ne için kullanacak ya da ne için öldürecekti? Öldürecek miydi?

"Bırak da orasına ben karar vereyim." Alaycı ses tonu kemiklerime kadar işledi. "Bugün işime yarayacaksın." Gözaltından gördüğüm kadarıyla eliyle büyük, krem dolabı işaret ediyordu. "Şu dolapta sana uygun bir şeyler var. Ebrar eksiksiz her şeyi ayarladı. Bu odada banyo da var. Sakın yanlış bir şey yapmaya kalkma. Her yer kilitli ve demir parmaklıklarla kapalı. Akıllı bir kıza benziyorsun. Anneni yeniden görmek istiyorsundur, değil mi?" dedi kararlı bir sesle.

Kafamı bir hışımla kaldırdım. Gözlerimdeki nefreti görmeliydi, içimde patlayan volkanları ona püskürtmeliydim. Kaç gündür tek başına ağlayıp, kendi mahkememde kendimi yargılamaktan yorulmuştum. Konuşmam gerekti. Kusmam gerekti. Bağırmam, haykırmam gerekti... Ama en çok da bu insan müsveddesine direnmem gerekti.

"Ne istiyorsun benden?" Koca bir dağa meydan okuyan karınca gibiydim. Ama gururlu yanıma sorsalar, şu an bu adamı karınca olarak görüyordu. Sözlerimi aynı hırsla sürdürdüm: "İstediğin şeyleri yapabilecek biri değilim ben. Ben kendi halinde, kimseye karışmayan bir kızım sadece. Ne yapacaksın benimle? Öldürecek misin? Öldür o vakit! Sen de kurtul, herkes de kurtulsun. Anneme, aileme zarar verme. Kimse hak etmiyor benim be-

delimi ödemeyi. Öldür de kurtul işte, ne uğraşıyorsun benimle?" Her bağırdığımda böyle titremekten nefret ediyordum. Boğazım acıyla yanıyordu.

Demir ellerini teslim olurmuş gibi havaya kaldırdı. "Ov... Bu ne şiddet, bu ne celal," diye benimle alay etmeye devam etti. Kafamı dik tutarak konuşmaya çalışıyordum ancak içimdeki ürkek Erva avazı çıktığı kadar bağırıyor, bir kenara büzülmem için yakarıyordu. Ah bir de her sinirlendiğimde şu yanaklarım ıslanmasa...

"Bırak beni!.. Kendim gibi öleyim en azından. Buna hakkın yok, beni böyle oradan oraya sürüklemeye hakkın yok!"

"Birincisi ölemezsin," diyerek elini çenesine koydu ve orada gezdirdi. "Sen bana lazımsın. Muhteşem bir araçsın sen benim için." Etrafımda turlamaya başladı. Bana bakıyor, beni tartıyor gibiydi. "İkincisi baktım olmuyor, benim kararımla bir sıkımlık canın var. Üçüncüsü ise..." Karşıma geçtiğinde kafasını bana doğru eğdi. Yüzümü tararken ben de geri geri kaçıyordum. İmayla bakışlarından rahatsız olarak kollarımı göğsümde bağladım.

Yandan bir gülümsemeyle, saçlarını yana savurarak doğruldu. "O kadar da pislik değilim, minik. Sana dokunmayacağım elbet. Ama..." diyerek imayla beni süzdü.

"Sen iğrenç bir pislikten başka bir şey değilsin!" diye tıslamadan edemedim. Ellerimi iki yanımda olabildiğince sıkmıştım. Sanki onu o küstah dilini yumruklarımın arasında eziyordum. Ne ima ettiğini hayal dahi edemiyordum. Bu hakaretim onun damarına basmış olacak ki hırsla soluyarak tepeme dikildi. Kolumu kavramıştı.

"Diline hâkim ol, küçük hanım!" diye tısladı kemiklerime kadar işletecek kadar derin bir sesle. "Yoksa o sivri diline veda edersin." Beni geriye doğru savurarak sözlerini devam ettirdi: "İnsan gibi giyin ve hazır bekle. Bir aksaklık olursa benim canım sıkılır. Benim canım sıkılırsa da, senin en kıymetlilerinin canı sıkılır." Bu sözlerin ardından odadan çıkmak için arkasını döndü. Daha makul sayılacak bir sesle devam etti: "Gittiğimiz yer büyük bir davet olacak. Ona göre giyin ki göze batma."

Odadan çıktı ve kapıyı kilitledi. Dişlerimi sıkarak sessiz çığlıklar attım. Ellerimi eşarbımdan geçirerek, sabırsızca pencere-

den dışarı baktım. Ama demir parmaklıkları görünce, her şeyi düşünecek kadar zeki bir insan olduğunu anladım. Sadece güzel bir kabuktan ibaret değildi bu adam, aynı zamanda keskin bir zekâ ve kurnaz bir kişiliğe sahipti. Ve sözlerinde de çok ciddiydi. Dolaba ve banyoya doğru hüzünlü bir bakış attım.

Ne kadarına boyun eğebilirdim?

***

Banyo edip saçlarımı kurulamıştım. Her aradığım elimin altındaydı. Her şey düşünülmüştü bir kadın için. Belki de bir kadının odasıydı, bilemiyordum. Gerçi Ebrar denilen kızın ayarladığını söylüyordu. Ne zamandır düşünülüyordu ve ne kadar kısa bir sürede tüm bunlar ayarlanmıştı? Dört gün mü? Yoksa daha uzun bir süredir mi?

Zihnimi keskin bir emirle susturdum ve temkinle banyonun kilidini çevirdim. İçeride kimsenin olmadığını görüp, bir rahatlama nefesi bıraktım. Dolabı araladığımda üzerinde "Bugün giyilecek" yazan elbiseyi alıp, koşar adımlarla banyoya geri geçtim. Tekrar kapıyı kilitledim. Ebrar denen kız bana da o saçma kıyafetlerinden alır sanmıştım ama beni ters köşeye yatırmıştı. Ondan böyle bir parça seçebilmesini beklemiyordum.

Kapalılar için en rahat, en şık elbiseleri seçmişti. Bir an çok korkmuştum: istemediğim şeyler giydirip, hiç olmadığım biri gibi davranmaya zorlayacaklarını düşünmüştüm. Bunu yapmaktansa ölmeyi yeğlerdim. Ama onlar sanki bana ihtiyaçları varmış gibi, asıl onlara lazım olanın kişiliğim olduğunu belirtir gibi davranıyorlardı. Beni değiştirmeye, başkalaştırmaya zorlamıyorlardı.

Seçtiği elbise somon rengi, şu tesettür dergilerinde görüp, hayalini kurduğum tasarımlardandı. Uzun kolları bileklerime uzanıyor, etekleri yerlere dökülüyordu. Başıma da ipekten olduğunu düşündüğüm, elbisemle aynı renk muhteşem bir şal ayarlanmıştı. Ayakkabılar ise benim asla giyemeyeceğim kadar pahalı duruyordu. Demir'i daha fazla öfkelendirmekten korkup, ayaklarıma geçirmiştim bile. Ayaklarımın üzerine doğrulup, yüzümü buruş-

turdum. Garip ve rahatsız hissediyordum. *"Salak Erva!"* dedim kendime. *"Bunları başına kendin açtın. Evde otursan ne olurdu ki sanki!"*

Babamın evden çıkmasını fırsat bilip, nefes alacaktım sözde. *"Zaten odanda mutlusun. Niye çıkıyorsun ki dışarı!"*

Aynadaki beni tanıyamadım. Dergilerden fırlamış gibiydim. Elbise sanki bana özel yapılmıştı. Vücut ölçülerime rahatsız etmeyecek kadar zarif bir şekilde uyuyordu. Ebrar cidden bu kadar dikkatli mi bakmıştı? Nasıl bu kadar sağlam bir nokta atışı yapabilmişti?

Kapının açılma sesi duyulunca irkildim. Banyonun kapısını aralayıp, kafamı uzattım. Demir'in sabırsız homurdanmalarını duyunca dişlerimi sıkarak banyodan dışarı çıktım. Ellerimle eteğimi sıkı sıkıya kavramış, sıkıntıyla yanaklarımı dişlemeye başlamıştım. Göz ucuyla ona baktım. Takım elbise giymiş, saçlarını arkaya doğru taramış, zaten dikkat çekici olan yüzünü daha çok ön plana çıkarmıştı. O kadar masum ve bir o kadar tehlikeli görünüyordu ki, melek yüzlü şeytan tabiri onda hayat buluyordu.

Demir beni süzdüğünü gizlemeden, açıkça bakışlarını üzerimde gezdirdi. Bense bu saniyeler içinde yerin dibine girme çabalarındaydım. "Azıcık bir şeye benzemişsin," dediğinde dişlerimi sıktım. Gözlerini tahammülü yokmuş gibi kaçırarak sözlerini sürdürdü: "En azından rolüne bürünmüşsün."

Âdeta beni aşağılamak için çaba sarf ediyordu. Sinir katsayım artıyordu ve ben aslında sinirlenmeyi beceremeyen bir insandım. Bu adam karakterime yapılan bir hakaret gibiydi.

Bundan sonra tek bir sözcük gelmedi. Bir nefes çekimlik süre sonra ben yine sürükleniyordum! Bu çocuğun iletişim sıkıntısı mı vardı? Yürü dese yeterdi ama o inatla beni bir Voodoo bebeği gibi istediğini yapmaya fiziksel olarak zorluyordu. Şu ufak ama rahatsız edici topuklularla başımın dertte olması da cabasıydı. Daha önce hiç böyle rahatsız bir alana girmeyen ayaklarım, Cesur Yürek filmindeki William gibi "Özgürlük" diye haykırarak, yokuş aşağı koşmamı istiyorlardı.

Salonun ortasına gelince kanepede oturan Ali ve Oğuz'u fark ettim. İkisi de garip bir ifadeyle bana bakıyordu. Ali hiç telaşsız,

sanki yapması gerekeni yapıyormuş, sanki ortamın havasını yumuşatmak onun göreviymiş gibi konuşmaya başladı. Onun için bu doğal bir faaliyetti, benim içinse azaptan farksızdı.

"Oo, vallahi ben bile bu kadar beklemiyordum, ağabey. Tamam, iyi aile kızı rolüne çok uygun falan ama... Ufak tefek bir şeydi bu, emin olamıyordum. Ama beni çok fena yanılttı."

Demir huzursuzca kaşlarını çatıp, Ali'ye bir bakış attı. Sanki bu aralarında bir dilmiş gibi, Ali hiç olmadığı kadar sessizleşti. Oğuz ayağa kalkıp yanıma yaklaşmaya başladı. Sanki mal pazarından bir köle alınmış, onu inceliyor gibiydi. Huzursuz ayaklarım ben daha komut vermeden geriye doğru bir adım atmıştı.

Arkamda duran Demir'e çarptığımı anlayınca sakar hareketlerle ondan da uzaklaştım. Bu sefer de Oğuz bana daha yakındı ve dengede durmam için kollarıma uzanmıştı. Gözleri alaycı ve merak doluydu. Yutkunarak ondan kaçmak için bir yol aradım.

Kolumda hissettiğim el, bana bir çıkış yolu sundu. Ama ne çıkış yolu! Sert elleriyle beni tuttu ve arkasına, o kocaman bedeniyle saklanabileceğim yere çekti. Oğuz'a bakarak, "Rahat dur!" diye uyardı.

Oğuz da aklınca kendini savundu: "Ne yapayım oğlum? Şuna baksana, kedi yavrusu gibi. Dokunsam kırılacak neredeyse."

Demir'in surat ifadesini görememiştim ama Oğuz suratına bakıp ikiletmeden arkasını döndüğüne göre fazlasıyla ürkütücü olmalıydı. Bu konuda yalnız olmadığım için memnuniyet duydum; sadece bakarak çevresindeki herkesi susturabiliyordu.

"Her şeyi berbat etmezsek iyidir," diye alaycı ve bilge bir sesle ekledi Oğuz.

Demir beni koltuğa sürükleyip oturttu, hiç sormadan yanıma kuruldu. Dirseklerini diz kapaklarına dayadı ve saçlarını bezgince karıştırdı. Sonra mecburi bir konuşma yapar gibi lafları ağzının içinde döndürdü. Ben tüm bu süre boyunca burada ne gezdiğimi, ne kadar yabancı ve yalnız olduğumu düşünüyordum.

"Öncelikle... Bir hatanı görürsem ailenin evinin önünde bir düzine adamım bekliyor." Bu sözler banaydı. Ve o kadar kısa, o kadar keskindi ki yutkunamadım.

Kafasını kaldırmadan, boynunu gömleği sıkıyormuş gibi ovalayarak devam etti. Sıkılgan ve bezgin görünüyordu. "Şimdi seninle bir oyun oynayacağız..." dedi küçük bir çocuğa anlatır gibi tane tane konuşarak. Kollarımı bedenime dolayıp, içgüdüsel olarak kendimi korudum. Kendimi korumaya çalışınca ağzı yavaşça kıvrılmaya başladı. İşte şimdi başlıyorduk! Asıl amaçlarını öğrenecektim. Ama bu amaçtan nefret edeceğimi hissedebiliyordum.

"Korkma, ufaklık. O anlamda değil." Bana ufaklık demesinden nefret ederek ve dişlerimi sıkarak dinlemeye devam ettim. "Suç ortağımız olmuşsan en azından bir faydan dokunmalı, değil mi?" diye sanki çok gerçekçi bir şey söylüyormuş gibi söze daldı.

O sırada içeri giren Ebrar'a kaydı gözlerim. İstemsizce inanılmaz güzel bir kız olduğunu düşündüm. Yine siyah bir elbise giymişti; önü düz ve sırtı açık bir elbiseydi. Bedeninin tüm güzelliğini sakınmadan sergiliyordu. Herkes çok normalmiş gibi selamlarken ben halen Ebrar'a bakıyordum.

Benim kesinlikle insanlara saygım vardı. Lise yıllarında birçok farklı inançlardan arkadaşlarım bile olmuştu. Bana göre insan, her zaman sadece kendinden sorumluydu. Kimseyi kendi düşünceleri için yargılayamazdın... Ama Ebrar'ın beyaz sırtının, ince bedenini kavrayan elbisenin bu evde, bunca erkeğin içinde olması... Onun yerine rahatsız olurken buldum kendimi.

Ali, "Maviş, gözlerim kamaştı, gecemizi aydınlattın," diye takıldı bu manzaraya. Ebrar'sa gözlerini devirerek, "Ali..." diye bezgince lafı ağzında çevirdi. Bu iltifatları her daim duyuyor ve bıkıyor olmalıydı.

Demir'in hafif yerinde kıpırdanması ve boğaz temizleme sesiyle dikkatler tekrar bana döndü. Demir o sert ses tonuyla bir çırpıda görevimi söyledi: "Davette nişanlım diye tanıtılacaksın. Ağzını açıp birine bir şey söylediğin an; ister saat sor, istersen lavaboyu sor fark etmez, canımı sıkarsın ve canımın sıkılmasını da kimse istemez."

Halıyı inceleyen yüzüm şekilden şekle girerken, tüm yüzler bana çevriliydi. Ne yapacaktım? Ne diyecektim? İtiraz edebilir, bağırıp çağırarak kaçabilirdim. Peki ya sonuç? Bilinçaltım küstahça alnıma bir fiske vurdu. O da debelenmekten yorulmuştu.

Nasıl bir karanlığa düştüğümü düşünmeye başladım. Çıkış kapısı yoktu, çıkmaya yetecek gücüm yoktu, bende zerre kadar cesaret yoktu.

Ben ve nişanlı... Hem de Demir'le! Ela gözleri buram buram tehlike yayan bu adamla... Bu oyun bile olsa, yanlıştı. Bu benim gelecek hayalimde yer almayan, pürüzlü bir yol sapmasıydı.

Dibe battığımı hissediyordum. Demir ayak bileklerimden tutmuş, aşağılara doğru çekiyordu. Benimle işi bitince de aşağılarda, aşağılanmışlıkla bırakacaktı. Ölmek için yalvaran bir günahkârdan farksız olacaktım. Biliyordum... Sonumu görebiliyordum.

Hâlbuki ben kabuğumda mutluydum. Şimdi her gün ilmek ilmek dokuyup, kendimi sarmaladığım kafesim dış güçler tarafından dökülüyor, hırpalanıyordu. Emeklerim, umutsuzluğum ve gözyaşlarımla örmüştüm o kafesi. Kimse bir el darbesiyle bunu yerle bir edemezdi. Edemezdi... Değil mi?

***

Elimi buharlanan camda gezdirdim. Demir'in hemen yanında, yolcu koltuğunda oturuyordum. Diğerleri kendi arabalarıyla geliyordu. Garipti. Yaşları ufak olmasına rağmen, oldukça pahalı arabalara biniyorlardı.

O gizli kapaklı işlerin sonucu muydu bu zenginlik? Kim bilir nelere karışıyorlar, ne türlü kanun dışı işler yapıyorlardı. Yoksa duyduğum birkaç kelime için beni susturmazlardı.

Öncelerde izlediğim haberler bana hiç inandırıcı gelmezdi. *"Neden insanlar huzur içinde yaşamak varken, böyle yollara başvursunlar ki?"* derdim. Şimdi, bunun cevabını bizzat alabileceğim bir yerdeydim.

"İn!" diye emredici bir sesle düşüncelerimi böldü Demir. İkiletmeden harekete geçtim keza alışkındım emirleri dinlemeye. Hayatım boyunca hep emir altında yaşamıştım. Hiçbir zaman kendi isteğimle hareket etmemiş, buna izin olmadığı için böyle bir şeyi aklıma bile getirmemiştim. Uzaktı bu ihtimal, hayaldi benim için.

"Hadi, sabaha kadar seni bekleyemeyiz," diye uyardı Demir arkasını dönüp yürürken. Etrafta papyonlu adamlar dolanıyordu. Otel gibi bir yerdeydik. Işıklar gözümü alıyor, içeri giren insanların parlak elbiseleri, değerli takıları dikkat çekiyordu.

"Hoş geldiniz Demir Bey," diye eğildi papyonlulardan bir tanesi; bir valeydi.

Hemen arkamdan açık bıraktığım araba kapısı gürültüyle çarptı. Yanımda hissettiğim koca beden, beni kolumdan dürterek ilerletti. Etrafa korku dolu bakışlar atıyordum.

Sese duyarlı yanım büyük bir panik halindeydi. Boğazım kurumuş, düştüğüm dünyanın içinde boğulmamak için çırpınan yanım ellerini kulağına dayamış, bir köşeye çekilmişti. Çoktan sürüklenmeye başlamıştım Demir'in pusulasıyla. Dışarıdan nazik gözüken ama fazlasıyla zorba bir baskıyla dirseğimi tutmuştu.

Otelin girişini kaplayan bordo bir halının olduğu tarafa doğru yürüdük. Bu sırada Demir kulağıma, eşarbımın hemen üzerinden fısıldadı. "Şimdi sakince koluma gireceksin... Sakın bir açık verme. En ufak bir yanlışında olacakları biliyorsun. Etrafa az biraz yalancı gülücük at. Mecbur kalmadıkça konuşma, ağzına su dahil hiçbir şey sürme." Duraksadı ve kafasını eğerek bana baktı. "Ben seni yönlendireceğim ama yakınımdan bir saniye bile ayrılma." Sesini birkaç perde arkadan duyar olmuştum; bu yakınlık kulaklarıma perdeler indirmişti. Sanki kafamın içinde atıyordu nabzım. Doğrulup kolunu uzattığında şaşkınca yüzüne baktım.

Etrafta tek tük insanlar var diye mi role bürünmüştü? Anlayamamıştım. Ama yüz hatları eskisi kadar nefret püskürtmüyordu. Hatta derinlerde bir yerde ufacık bir tedirginlik var gibiydi. İçeridekiler her kimse, Demir'in bu kadar nefret beslemesinin ve bu kadar kaygılanmasının kaynağı gibi görünüyordu.

Annemin sözlerini hatırladım: *"Neden insanların derinleriyle uğraşıyorsun? Yüzeysel baksaydın hayata, bu denli kederli olmazdın."*

Ama ben bu değil miydim zaten? Beni ben yapan insanların duygularında, kederlerinde, dertlerinde kaybolmaktı. Yapabileceğim en iyi şey ise onları dinlemek, sıkıntılarını içime çekerek onları bir nebze rahatlatmaktı.

Biliyorum, saçmaydı. Ama ben başkalarının kollarımda ağlamasını alışkanlık haline getirmiştim. Ağlama duvarıydım ben; asla başkasına dert yanmaz, hep başkalarının derdini dinlerdim.

Ama titrek sesimi bu sefer içimde tutamadım. Bu yabancı yerde tek tanıdık yüz Demir'inkiydi. Belki de o yüzden açıldım...

"Ben... Korkuyorum," diye fısıldadım neredeyse ağlamaklı bir sesle. Korkuyordum. İçeride bir yanlış yaparsam? Ya her şeyi alt üst edersem? Ya babamın dediği kadar beceriksiz ve baş belasıysam?

Kaygıyla yutkundu.

"Yapabileceğimi sanmıyorum. Daha önce hiç böyle bir yere gelmemiştim. Hiçbir erkeğin koluna girmemiştim. Ben daha önce insanlarla bir çift kelamdan öteye geçmedim." Ciddiydim. Bende iletişim bozukluğu olabilirdi, hatta bir çeşit kalabalıktan korkma fobisi falan... Ama kendimi muhafaza ettiğim için halimden memnundum.

Gözlerimi Demir'in çenesinde sabitledim. "Yapamam, Demir. Anlarlar ve her şeyi berbat ederim. Bırak beni ve oyununa ortak olacak daha konuşkan, daha cesur bir kız bul. Bende şuradan geçecek kadar bile cesaret yok," diye giriş kapısını gösterdim.

Kapının önüne çok yaklaşmıştık. Öylece dikilmiş, onun seğiren çenesine bakıyordum. Dişlerini sıktığına, benim yüzümden sabırlar dilendiğine emindim. Ama o, beni şaşırtarak çenesini yumuşattı ve omuzlarımı kavradı. Gerildim. Omzumdaki güçlü ellerinden kurtulmak için kıvranmak istedim. Ama sanki tüm gözler bizi gözlüyor, benim bir sahtekâr olduğumu ortaya çıkarmayı bekliyor gibiydi. Bu yüzden hareket etmeden bekledim.

Kafasını küçük bir çocukla konuşur gibi yüz hizama eğdi. Artık sadece gergin değil, aynı zamanda korku doluydum. Gözlerimi ağlamaklı bir ifadeyle omuzlarına hizaladım. Ama onun yumuşak bakışlarının ve hafiflemiş nefeslerinin farkındaydım. Bu boğazımdaki kuruluğa hiç yardımcı olmamış, daha çok titrememe sebep olmuştu.

Tereddütle saniyelik kaldırdığım bakışlarım elalarla buluştu. Anında kaçırmıştım gözlerimi ama bu kısıtlı saniyelerde bile yü-

zünün her milimini çizmiştim zihnime. *Taranmış gibi kaşlar... Sivri, uzun kirpikler... İçine çeken, ela bir girdabı andıran göz bebekleri...*

Çok... Çok yanlıştı. Ama bir o kadar da derin... Gözlerimi yere dikerek ondan uzaklaşmak istedim. Kafamı olabildiğince eğdim. İlk kez nefsimle böylesine bir savaş içindeydim. Hiç var olmadığını düşündüğüm yanım, beni dürtükleyip duruyordu.

"Korkman gerekmiyor," diye fısıldadı elleri hafifçe omzumu sıkarken. "Ben seni yönlendireceğim. Tek yapman gereken kendin gibi ol. Onların istediği senin gibi biri... Rol yapmana gerek yok. Sadece yanımdan ayrılma, mecbur kalmadıkça kimseyle göz teması kurma yeter."

İlk kez bu kadar ilgiyle konuşmuştu. Evet, belki emir veriyordu ama... İlgiliydi işte.

Çevremdeki erkeklerden alışkındım tehditlere ve emirlere ama ilgi, onlarda pek rastladığım bir özellik değildi. Erkek kardeşim dışında kimse beni böyle teskin etmeye çalışmazdı. Diyorum ya genellikle teselli eden taraftım, asla teselli edilmezdim.

"B-ben..." Sesinin tonu ve yüzümde hissettiğim gözler kekelememe sebep oluyordu. Az biraz uzaklaşsa ne olurdu ki? "Ben... Hiçbir erkekle..." Yüzümün renginin domatese döndüğüne emindim. "Yani ben... Hiçbir erkekle yakın temasta bulunmadım." Boğazımı temizleyerek sözlerimi desteklemeye çalıştım. İçimden, *"Yapabilirsin!"* diye kendimi dürtüklüyordum. "Evlenene kadar da böyle olmalıydı..." derken sesim titriyordu. Gözyaşlarım beni tehdit ediyordu. "Bana bunu yapma ne olur..." dedim gözümde canlanan sahnelerle. Bana dokunmazdı değil mi? "Uzak dur benden. Söz veriyorum her şeyi yapacağım ama dokunma. Öleceksem eğer en azından kendim gibi öleyim."

İnanmazlıkla bir gülümseme nidası koptu dudaklarından. "Sen buna dokunmak mı diyorsun?" dedi hayretle. "Ah ben seninle ne yapacağım?" diyerek alayla kafasını iki yana salladı. "Neyse... Bu boş laflarını kendine sakla. Şimdi yürü hadi ve şu aptal, ağlamaklı ifadenden derhâl kurtul," diye azarladı. Birkaç saniye önceki Demir nereye kaybolmuştu?

Bezginee omurlarımı düşürdüm ve teslim oldum. Bu kadardı. Şimdi tam da babamın düşündüğü gibi bir kız oluyordum.

Ben kendimi toparlamaya çalışırken o, elimi alıp kolundan geçirdi; nazik denecek kadar yumuşak dokunmuştu ellerime ve kolunun üstüne yerleştirdi. Sert ve iri kollarının yanında ufacık kalmıştı ellerim. Ve ben o kolların verdiği hislerden nefret etmiştim.

İçeri doğru yürümeye başladık ağır adımlarla. İçeride belirli bir düzende yerleştirilmiş, bel hizasına gelen masalar vardı. İnsanlar ayakta birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Her yer bembeyazdı, avizeler ise gümüşi ışıklarıyla davetlileri gözler önüne seriyordu. Sanki bir kutlama alanıydı. İnsanlar o kadar şık giyinmişlerdi ki, giydiğim elbiseyi abartılı bulurken, şimdi en şatafatsız görüntüye sahip olduğum için şükrediyordum. Ancak rahatlamayla iç bile çekmeden tüm gözler bize çevrildi.

Ah, tabii ya! Demir'i unutmuştum. Dikkat çekmemeyi isteyen biri asla Demir'in yanında bulunmamalıydı. O başlı başına, varlığıyla dikkat çekiyordu.

Herkese başıyla selam verdi buz gibi ifadesiyle. Emin adımlarla bir masaya, ufak bir takım elbiseli topluluğa yöneldik. Takım elbiseliler topluluğunun ortasında, orta yaşlı bir adam vardı ve ona doğru ilerlediğimizle ilgili şüphelerim vardı. Adamın yüzü anlamsızca bana tanıdık geliyordu. Yanındaki adamlarla konuşuyordu, bizim varlığımızı fısıltılardan anlamış olacak ki kafasını kaldırdı, şaşkın gözlerle onlara doğru ilerleyişimizi seyretti. Gözleri bir Demir'de, bir bende, bir de bağlı olan kollarımızda geziniyordu.

Ben utançla kolumu çekmeye yeltenince, Demir elimi hiç de nazik olmayacak şekilde tutup çekmemi engelledi. Başıyla selam verdi masadakilere ve kır saçlı adama doğru olabildiğince sahte bir tebessüm gönderdi.

"Merhaba beyler," dedi. Kır saçlı adama bakarak, sahte tebessümlerle sözlerine devam etti: "Ne güzel bir davet bu böyle, *baba*."

Gözlerimi büyütmemek için çaba sarf etmek zorunda kaldım.

Babası mıydı?!

Tekrar adamın yüzünü taradığımda neden tanıdık geldiğini şimdi anlamıştım; keskin çene yapısı, gergin kaşları, hatta gözleri bile Demir'i andırıyordu.

"Demir, seni burada görmek ne güzel," dedi adam bir babadan beklenilmeyecek bir resmiyetle. "Beklemiyordum."

Öylesine ciddi bir ifadeye sahipti ki, geri geri gitmemek için Demir'in kolunu sıkmak zorunda kalmıştım. Adamın kaşları kaygıyla çatılmış, gözleri merakla oğlunu tarıyordu.

"Ve bu küçük hanım kim bakalım?" dedi aniden tüm dikkatleri benim üzerimde toplayarak. O sırada kendimi yok etmek istedim. Yerde bir çukur açıp içine girmek... Uzaktan selam verdim derhâl, tokalaşma düşüncelerine mahal vermeden.

Demir boğazını temizleyip, hafif gür bir sesle, elini sahiplenici bir edayla sırtıma koyarak konuştu. Ben ise elinin bulunduğu yerden dolayı aklımı ve metanetimi kaybetmek üzereydim.

"Bu hanımefendi nişanlım, baba," dedi çok normal bir şeyden bahseder gibiydi. Adam şaşkınlıkla bana baktı, sonra Demir'e döndü bakışları. Bu ritüel bir süre devam etti. Ardından boğazını temizleyerek konuştu, sesinde tuhaf bir panik tınısı vardı.

"Demek nişanlın," dedi beni süzmeye devam ederken. "Hayret doğrusu, oğlum nişanlanmış ve benim yeni haberim oluyor. Hem de senin gibi hanımefendi bir kızla?" dedi inanmazlık dolu bir sesle. "İnanılır gibi değil. Onu nasıl ikna ettin? Yani oğlumu evlilik gibi ciddi bir işe sürüklediysen, göründüğün kadar sessiz olamazsın." Ses tonunda tam da benim tipimde bir kızdan iğrendiği anlaşılıyordu. Burada fazlalıktım ve bunu hissettiriyordu.

Ben sözleri hazmetmek için yutkunurken, Demir'in gerildiğini hissettim. Gözlerimi sıkı sıkı yummak ya da tabana kuvvet kaçmak istiyordum. Ama Demir'in kendinden emin sesi bana bu oyunun kurucusunu hatırlatıyordu.

"Evet, sevgili babacım, ben de inanmazdım ama oldu işte. Kader... İnsanın karşısına ne zaman, ne çıkacağı belli olmuyor," dedi ima dolu bir sesle. Adamın meraklı bakışları tekrar beni buldu.

"İsmi ne bakalım hanım kızımızın?" diye sordu. Yine aynı ses tonu... Adam, ezmek istediği bir böcekten bahsedermiş gibi konuşuyordu.

Demir'in kolumun altındaki kasları gerildi, omuzları dikleşti, adımı bir nefeste, âdeta adama küfür edermiş gibi söyledi.

"Erva..."

Adamın rengi küle döndü, soluğunu tuttu ve gözlerini bana dikti. Ben ise Demir'in ismimi söylemesine takılmıştım. Adımı bildiğini bile düşünmüyordum ben oysaki. Sürekli ufaklık, minik, küçük hanım gibi alçaltıcı hitaplar kullanıyordu. Tabii bendeki de akıldı işte, adam soyağacımı öğrenmişti, ismimi bilmemesi komik olurdu.

Gözlerimi yumup, sesinden ismimi dinlemek istemem normal miydi? Ne güzel dökülmüştü ismim dudaklarından. Sadece bir isim olmaktan çıkmış, bin bir anlam taşıyan bir kelam olmuştu. Bu saçmalıktı. Beynimin ve kulaklarımın bana oynadığı koca bir tiyatroydu. Sadece bir isim! Sadece bir ses!

Babasının sessizleşmesi dikkatimi çekti bir süre sonra. Adam söyleyecek bir söz bulamıyor, bocalıyor gibiydi.

Ne vardı ismimde bu kadar şaşıracak? O kadar mı tuhaftı? Güzel kişi, anlamına geliyordu oysaki. Pek de garip değildi.

Demir sırıtmayla karışık nefretle bakıyordu babasının gözlerine. Adamsa gözlerini kaçıracak yer arıyor, meçhul bir çıkmaza girmiş gibi çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. Adamı bu durumdan kurtaran masadaki orta yaşlı gruptan biriydi.

"Demir, nasıl oldu, oğlum? Hiç haberimiz olmadı. Açıkçası senin böylesine hanım hanımcık bir kızla olman beni şaşırttı. Yanlış anlama ama beklemiyordum işte," diyerek tebessüm etti. Demir'se bu adama saygı çerçevesinde bir cevap verdi: "Dedim ya kader, Salih Bey. İnsan kaderin önüne geçemiyor. Değil mi, baba?" dedi babasının konuşmasını bekleyerek. Burada ne dönüyordu bilmiyordum ama tüm bunların benim varlığımla bir alakası olduğu ortadaydı.

Babası onaylarca başını sallayıp, birkaç kelimeyi ağzından döndürdü. Daha sonra, "Müsaadenizle," diyerek kaçarcasına diğer davetlilerle ilgilenmeye başladı. Davetin sahibi Demir'in babasıydı, bu kesinleşmişti. Ama bizim burada ne gibi bir işimiz vardı? Ya da benim görüntümün, varlığımın Demir'e ne gibi bir faydası olacaktı?

Birileri masalarımıza yanaşıp bizimle konuşuyor, tebriklerini sunuyordu. Üzerimde alışkın olmadığım kadar çok göz hisse-

diyordum. Demir benim yerime de konuşuyor, tebrikleri kabul ediyor, ustalıkla okları benden uzaklaştırıyordu. Ben de zoraki gülümsemeler ile eşlik ediyordum ona. Beynim o kadar doluydu ki, cevaplanmayı bekleyen o kadar sorum vardı ki ayaklarımın isyanını bile unutmuştum.

Dakikalar sonra tebessümün suratımda solduğunu hissettim. Bir genç kız ağzı açık bir şekilde yaklaşıp Demir'e yanaştı; çatılmış kaşları ve memnuniyetsiz ifadesiyle bana baktı. Kız kızıl saçlı, mavi gözlü, dolgun dudaklı ve "Ben buradayım," diyen tiplerdendi. Beni şöyle bir sinirle süzdü. "Sana inanamıyorum, Demir." Sanki kırk yıllık ahbabıyla konuşur gibiydi. "Ben seni hiç evlenmezsin diye tahmin ediyordum. Hele ki böyle biriyle," dedi imayla.

Kalkan kaşlarıma engel olamadım. Bilinçaltım aynı çirkin ifadeleri bu kıza yönlendirirken, ben umursamıyormuş gibi etrafı kolladım. Tabii göz ucuyla onları gözlüyordum. Tam da Demir'in etrafında olması gereken bir tip, diye düşünerek tiksintiyle soluklandım.

Demir boğazını temizleyip, o artık tahammül edemediğim sahte tebessümünü kondurdu yüzüne.

"Belli olmuyor bu işler, Burcu." Bu kadardı. İzahı bitmişti. Çünkü kendini bana yakıştıramıyor, fazla sözü fuzuli olarak görüyordu. Sanki nişanlılık rolüne uyacak başkası yokmuş gibi beni buraya sürükleyen oydu. Beni en azından bu kıza karşı savunamaz mıydı? Nişanlı insanlar birbirlerine hakaret edilmesine izin mi verirdi? Yani, oyun icabı nişanlı olan insanlar!

"Umarım en kısa zamanda aklın başına gelir de büyük bir hatadan dönersin, Demir," diye fısıltıyla ama benim duyabileceğim bir fısıltıyla konuştu kız. "Seni öylece kaybetmek istemeyiz."

Burnumdan solumaya başlamıştım. Çok şükür ki ben kendimden beklenilmeyen bir öfkeyle soluk verirken uzaklaşmaya başlamıştı. Uzaklaşırken ki yürüyüşüne bakan, büyük bir zafer kazandığını söylerdi. Beni aşağılamak hoşuna gitmişti.

Demir'in yüz ifadesine bakmak bile istemediğim için etrafı kolaçan etmeye başladım. Ayakta dikilmekten ayaklarım şişmişti. Neden oturmuyordu ki bu insanlar?

Bezginee gözlerimi çevirmeye devam ederken görüş alanıma Ali ve Ebrar girdi. Bir grup gencin arasında oturuyorlardı. Kahkahalar yükseliyordu, uzunca bir koltuğa kurulmuşlardı. Binanın en köşesine yerleştirilmiş beyaz koltukları o zaman fark etmiştim. Onlara imrenmeden edemedim. Deli gibi oturmak istiyordum. Topuklular ayağımda tonlarca ağırlıkmış gibiydi.

Onlardan bakışlarımı çekmeye çalıştığımda birkaç metre yanlarında, bir bakış ilişti gözlerime. Oğuz'du bu... Kendini gençlerden soyutlamış, Demir ve bana bakıyordu. Sanki bir şeyleri tartıyor, onaylamıyordu bakışları.

Kafamı çevirip, yanımda heybetiyle dikilen bedene baktım. Konuşmayı çoktan kesmiş, bakışlarımı takip ederek Oğuz'u bulmuştu delici bakışları. Ama Oğuz onu umursamıyor, gözleriyle bir şeyleri tartmaya devam ediyordu.

İkisinin arasında gidip gelen bakışlarım, boğazımın mümkünmüş gibi daha çok kurumasına sebep oldu. Bu kuruluk beni halsiz düşürüyor, oturma isteğimi artırıyordu. Bir sağa, bir sola verdiğim ağırlığımla bacaklarım beni taşıyamaz hale gelmişti.

O sırada Oğuz yerinden doğrulmuş ve yanımıza doğru emin adımlarla yürümeye başlamıştı. Kafamı yere eğip parlak desenli, kaliteli döşemeleri inceledim. Ayaklarımın yanında kocaman duran ayakları, sonra topuklarını yerde gergince sektirişini izlemek istemesem de gözüme ilişiyordu işte.

Gözlerimin hizasına büyükçe bir ayak daha iliştiğinde yutkundum. Çünkü Demir'in topukları daha seri sekmeye başlamıştı. Bu sinirlendiğinin bir işareti gibiydi.

Oğuz'un ses tonu kaygılı ve uyarıcıydı. "Demir sen dayanıklı olabilirsin ama Erva alışkın değil. Sen sohbetine devam ederken, Erva bizle otursun."

Kolunu bana doğru uzatıp girmemi ister gibi havada asılı bekledi. Demir'e baktığımda keskin gözlerle Oğuz'un koluna baktığını fark ettim. Oğuz'a cevap vermezken bana döndü ve hiçbir uyarıda bulunmadan bileğimden tuttu. Ve yine onun yanında yürüyordum.

"Bu kadar oyun yeter, çocuklara söyle gidiyoruz."

Keskin ses tonu ortaya bıçak gibi indi. İnsanların duyması umurunda değil gibiydi. Neden bu kadar sinirlenmişti ki? Kendi oyununu kendi mahvedecekti.

"Sakin olur musun?" diye fısıldadım. Bu metanetime inanamıyordum. Benim yumuşak sesime karşın o dişlerinin arasından tısladı.

"Kes sesini ve yürü!" Öfkeyle dişlerimi sıktım. Ellerinden kurtulmaya çalışıp çığlık atsam ve buradaki tüm insanlara, nişanlım rolündeki bu adamın beni kaçırdığını söylesem...

Tutuklanır mıydı? Ailemden uzağa, oldukça uzağa hapsedilir miydi? Ondan kurtulur muydum?

Bilinçaltım koskoca bir kahkaha patlattı ve ellerini birbirine vurdu. *"Çok akıllısın Erva, böyle devam et,"* diye bezgince konuştu.

Bileğimi bıraktığına mı hayret etseydim yoksa kaçmadığıma mı bilmiyordum. Yanı başında ilerlerken çocuklar geliyor mu diye bakmaya çalıştım, Demir'le yalnız kalmaya ölesiye korkuyordum. "Önüne bak da yürü!" diyerek yeniden kolumdan çekiştirerek beni çevirdi. Ne olmuştu şimdi? Yanlış bir şey mi yapmıştım? Birileri rol yaptığımızı anlamış mıydı?

Çıkışa doğru hızla ilerlediğimizde gökyüzünün iyice kararddığını gördüm. Hava sonbaharın ve ekimin etkisiyle serin rüzgârlarla, tenimi ürpertiyordu.

Vale olduğunu anladığım bir diğer papyonlu adam arabayı getirip tam önümüzde durdurdu ve kapımı açmak için hamle yaptı. Arabanın sıcaklığına sığındım. Demir, "Sen git," diyerek kapımı tutan adamı uzaklaştırdı ve kapımı öyle bir hışımla çarptı ki araba olduğu yerde sallandı. Valenin bana acıyan bakışlar attığına yemin edebilirdim. İç çektim. *"Evet, vale bey... Ben de kendime acıyorum."*

Sürücü koltuğuna geçtiğinde hiçbir uyarıda bulunmadan, aniden kalkışa geçti. Araba resmen savrularak ilerlemeye başladı. Ellerimi koltuğun iki yanına gömerken, nefesim gırtlağımda takılı kaldı. Evler ve ağaçlar bir hayalden ibaret gibi, bulanık şekillerle yanımızdan geçiyordu.

"Yavaşla!" diye yakardım. "Bir yere çarpacaksın." Kime anlatıyordum?

Soğukça gülümsedi. "Korkuyorsun, öyle mi?" Suratı bembeyaz kesilmiş, elleri direksiyonu sıkı sıkıya kavramıştı. "Korku iyidir, ufaklık. Aklımızı başımıza getirir," diye tısladı. Sanki kafasında bir dünya dönüyordu ve o bu dünyadan kurtulmak, dışarıya taşmak istiyordu. Serbest olan bacağı bir ritimle sallanıyordu. Öfkelenmişti. Ama bu seferki hepsinden daha büyüktü. Sanki tam da salladığı ayağının altına bir takım nesneleri yerleştirmiş, onları eziyordu. Daha da hızlandığında tek endişelendiğim canımın sağlığıydı. Emniyet kemerine uzanmamın sebebi buydu.

"Bir anlık unutmuş olabilirsin, küçük hanım ama..." dedi Demir vitesi tekrar arttırarak, "Sen benim esirimsin. Orada benim nişanlım rolünde olduğun için sana yumuşak davranmış olabilirim ama hiçbir şey değişmedi. Ben halen bu oyunun kurucusuyum ve sen benim sözümü dinlemek zorundasın. Kim istersem o olursun ve ben kime istersem ona bakarsın," dedi, sözlerinde baskın bir nefret vardı. Bir yandan titriyor, gözyaşlarımı geriye itmeye çalışıyor, bir yandan da kafasından geçenleri anlamaya çalışıyordum.

Göz kapaklarımı sıkı sıkıya yumup, arabanın her an bir yere çarpmasını, ecelimle karşılaşmayı bekledim. Kaderimde böyle ölmek vardı belki de. Bunca korkunun ortasında, kafamın içinde, nereden çıktığını bilmediğim bir cümle kurdum. Fütursuzca, düşünmeden; o merhametli, aptal yanımın kurduğu cümleydi bu: "Emniyet kemerini tak!"

Her an ölümü bekliyordum. Neden onu düşünüyordum, bilmiyordum. Kişiliğimi değiştiremeyeceğimi biliyordum. Oldum olası bunu yapardım. Bana vuranın ellerine gül resmi çizerdim. Gözyaşlarımı tebessümlere gömer, nefrete karşı severdim.

Ortama bunaltıcı bir sessizlik çökünce sıkı sıkıya yumduğum gözlerimi araladım ve kaşlarımın altından yanımdaki bedene baktım. Çok komik göründüğüme adım gibi emindim. İki yana kilitlenmiş ellerim, koltuğa bir tembel hayvan gibi yapışmış bedenimle ve kaygıyla kırışmış yüzümle...

Demir bakışlarını yoldan ayırmış, elleri direksiyonu sıkı sıkıya kavramış, o her zaman ifadesiz olan ama şimdi şaşkınlıkla açılmış olan gözleriyle bana bakıyordu. Bu ifade, onun da insan olduğunun kanıtıydı. Acaba ne kadar aptal olduğumu mu düşünüyordu? Evet, fazlasıyla aptaldım.

Eliyle vitesi geriye çekip, arabanın hızını düşürürken bile bana bakmaya devam ediyordu. Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bir hali vardı. Ağzını açıyor, bir şey söylemeden tekrar kapatıyordu. Kafasını yola biraz daha çevirmezse, her an bir yere toslayacağımızı düşünerek gergince yola döndüm. Ancak mıknatısın en güçsüz yanındaymışım gibi yeniden onun gözlerine çekildim.

Neden bana böyle bakıyordu ki? Hayatında hiç duymadığı bir cümle kurmuşum gibi... Gerçi daha birkaç günlük tanıdığı ve tutsak ettiği bir kızdan duymuş olması da pek normal sayılmazdı... Ellerim terlemeye başladı. Bir araba çıkabilir, bir insana çarpabilirdik. Onu sarsmak ya da bağırarak uyarmak istedim.

Bu kaygılarımı doğrular gibi tiz bir araba kornası işittim, bakışlarımı yola çevirdim. Kocaman bir tır bize doğru yaklaşıyor, sürücü ise ters şeritte gittiğini zerre önemsemiyordu. Onun hızı da neredeyse bizimkine eş değerdi. Ecel terleri dökerken, içimden Kelime-i Şehadet getirmeye başlamıştım bile.

Gözlerimi büyük bir panikle Demir'e çevirdim. Halen bana bakan Demir, gözlerimdeki paniği görünce kafasını son hızla yola çevirdi. Keskin bir manevrayla direksiyonu sola kırdı. Gözlerimi açık tutabildiğim sürede, tırı kılı kılına sıyırdığımızı fark edebildim.

Demir derin bir soluk verirken ben titriyor ve gözlerimden korku yaşları döküyordum. Ne zaman ağlamaya başladığımı bile bilmiyordum. Sinirle bağırmaya başladım. Panik halen bedenimde artçı şoklar yaratıyordu.

"Aklından zorun mu var senin? Öldürecektin bizi! Hayatımda senin kadar saçma sapan araba kullanan birini görmedim!" Evet, deli cesareti gelmişti. Belki de adrenalinden kafayı yemiştim, bilmiyordum.

Demir sanki bu durumdan hiç etkilenmemiş gibi güldü. Kafasını iki yana sallarken, aslında biraz da olsa etkilendiğini belir-

tir bir sesle nefesini verdi. Beni öldürse gocunmayacağını biliyordum ama kendiyle zoru neydi?

"Korkma, ufaklık. Direksiyon hâkimiyetim zannettiğin kadar kötü değil," dedi, sonra kaşlarını çatıp mırıldandı: "Tabii sen dikkatimi dağıtmadığın zamanlar..." Bunu kendini yargılar gibi kısık bir sesle söylemişti.

Dikkatini aptallığımla mı dağıtmıştım? Gözlerini bana dikerek araba kullandığını unutan asıl aptal oydu.

"Araba kullanırken yola bakmayan sen, suçu işleyen ben..." diye söylenerek titreyen ellerimi birbirine bağladım. Bana ters ters baktı. "Uzadı yine dilin," diye söylendi. Ne? Şimdi de teyzemle eniştem gibi mi olmuştuk? Yok, daha neler!

Daha araba durur durmaz emniyet kemerimi çözdüm ve aşağı indim. Ellerim kapı kulpunu bile zor tutmuştu, ayaklarım yere değdiği an hamur gibi kıvrılmıştı.

Evet, meşhur panik ataklarımdan birini geçiriyordum. Ne de güzel bir zamanlamaydı! Yüksekliği, hızı, macerayı seven bir kız için panik atak eziyetten başka bir şey değildi. Tabii bunları sadece seven ve asla gerçekleştiremeyen bir kız için...

Hemen oracıkta, duvarın kenarına oturup, ellerimle titreyen dizlerimi kavradım. Tortop olup, titremelerimi azaltmaya çalıştım. İçimden ona kadar sayıp annemin tembihlediği duaları okudum. Midem boğazıma yükseliyor, safra suyu gırtlağımı yakıyordu. Parmak uçlarım hissizleşmiş, dilim damağıma yapışmıştı.

"Sen de amma korkak çıktın," diye takıldı bana Demir. Alaycı ses tonu tereddütlüydü. "Kalk," diye emretti. Ses tonu her istediği olan bir çocuğun ses tonuyla aynıydı. Titrememem geçmiyordu, suya ihtiyacım vardı ve onun bu emirleri beni çileden çıkarıyordu. Tüm bunlar yetmezmiş gibi kapısına sığınan bir yavru köpekmişim gibi ayaklarıyla dürttü.

"Hey!" dedi tekrar dürterek. "Abartma ama, küçük. Sadece biraz hız yaptım, bu kadar mı ödleksin?"

Benden tekrar ses gelmeyince bezgince kolumu çekiştirdi. Bedenim yaylı bir oyuncak gibi ellerinde sündü. Dişlerim tangırdamaya başladı. "Hey, sen kendinde misin?" diyerek görüş alanıma girene kadar eğildi.

Gözlerim yere bakıyordu, kafamı ona çevirecek gücüm yoktu. Çenemden tutup kendine bakmaya zorladı. "Kalkabilecek halde misin?" diye fısıldadı kaşları kaygıyla çatarak. Kaygıyla mı? Muhtemelen serap görüyordum.

Ağzımı aralayıp bir şeyler söylemeye çalıştım. Su içmeliydim ve oturmalıydım. Ya da başımın dönmesi geçene kadar uzanmalıydım. Bedenim bu komutu ciddiye alarak sağa doğru eğilmeye, taşlı zemini hasretle beklemeye başladı. Düşüyordum.

Ancak Demir hiçbir uyarıda bulunmadan bir anda ellerini bacağımın altından geçirdi, diğer elini de sırtıma koyup, beni kolaylıkla kucakladı.

Öylesine halsiz ve güçsüzdüm ki ellerinden kurtulmak için debelenmedim bile. Zaten Demir de beni hiç umursamadan, uzun ve sağlam adımlarla evin yolunu tutmuştu. O bahçe yolunu nasıl yürüdüğümüzü hatırlamıyordum ama kapıya varmıştık.

Diziyle belimi destekleyip, tek eliyle kapıyı açtı. Beni hemen salondaki koltuğa nazikçe yatırdı ve sabit durduğumdan emin olunca hızlı adımlarla mutfağın yolunu tuttu. Geri döndüğünce elinde kocaman bir bardak su vardı. Bardak bana üç başlı bir canavar gibi gözüküyordu. Demir ise karanlık bir siluetten farksızdı.

Suyu almak için kollarımı kaldırmaya çalıştım ama daha santimler bile olmamışken, ipleri bırakılmış bir kukla gibi geri düştü. Bulanık beynim suyu bana içirdiğini algılıyordu ama nasıl yuttuğumu, ne ara bitirdiğimi bile hatırlamıyordum. Yavaş yavaş soluklarım düzene girerken titremem de geçmeye başlamıştı ve yorgunluk galip geldi.

Hep böyle olurdu. Panik dolu dakikalar geçirdikten hemen sonra sanki kilometrelerce koşmuşum gibi yorgun ve bitkin olurdum. Bana bakan gözleri fark ettim zorlukla açtığım gözlerimle. Ayakta dikilmiş, ellerine beline koymuş, çatık kaşlar eşliğinde yüzümü tarıyordu. Kafamın arkasında müthiş bir ağrı baş gösterdi. Gözlerimi kıstım. Son hatırladığım Demir'in benim asla tasvip etmeyeceğim küfürler geveleyip salonun ortasında dolanmasıydı.

***

Uyandığımda halen uyuduğum koltukta, yani salondaydım ama üstümde kalınca bir battaniye vardı. Bağımı kontrol ettim. Başörtümün sadece iğneleri çıkarılmıştı. Uyku halinde hafif kaysa da, yerini koruyordu. Sadece ayakkabılarım ayaklarımdan çıkarılmıştı. Çok şükür...

Karanlık salonu mutfak olduğunu bildiğim kapıdan yansıyan ışık aydınlatıyordu. Ancak sessizlik hâkimdi ve kimsenin olmadığını düşündüm.

Ayağa kalkmaya çalıştım, hafif sersemlesem de sonunda dengemi korudum. Başörtümü düzeltip, kurumuş boğazımı ıslatmak için mutfağa yöneldim. Mutfağa yaklaşırken yalnız olmadığımı anladım, Demir'in yorgun sesi kulaklarıma çalınıyordu.

"Evet, inandılar," dedi ve sustu. Muhtemelen telefonda konuşuyordu. "Bana akıl verme!" diye kükredi telefondaki kişiye. Sonra derin bir nefes alıp devam etti. "Ben yemi attım, sıra onların tutmasında."

Buradaki "yem"in kim ya da ne olduğunu düşünmeme bile gerek yoktu.

"Korkuyu gördüm gözlerinde. Kızın adını duyduğunda yüzünün aldığı şekil..." Tatmin olmuş bir öfke yağmuruyla konuşuyordu. "Neyse, şimdilik kız işimi görüyor. Gözlerinin önüne sürekli onu getireceğine eminim, korkudan ölmesini istiyorum. Erva'ya her baktığında yediği pisliği hatırlayacak ve benim bildiğime biraz daha emin olacak. İşim bittiğinde ise kızdan da o babam olacak adamdan da kurtulmuş olacağım."

Ses çıkarmamak adına elimi ağzıma kapatıp, geri geri yürümeye başladım. Ağzımdan hıçkırıklar çıkmaması için dilimi ısırıyordum. Gözlerim bana çoktan ihanet etmiş, korku gözyaşlarını döküyordu.

Kaçmam lazımdı buradan!

Geri geri giderken her zamanki sakarlığımla yerdeki ayakkabıya takıldım ve ufak tıkırtılar sessiz salonda yankılandı. Mutfaktan duyulan küfürle hızla dönüp kapıya doğru koştum.

Ama ben daha kapıya ulaşamadan bir el belimi kavradı ve olduğum yerde havalandım. Bir nida koparmak için açılan ağ-

zım, güçlü bir iniltiyle gerisin geri kapandı. Elleri belimi şiddetle sıkıyor ve hareket etmemi engelliyordu. Tek eliyle beni yanında tutup, hiç zorlanmadan içeri taşıdı.

Korku ve utanç birbirine karışırken, bebek gibi ağlıyordum. Deli gibi ellerimi ve ayaklarımı çırpıyordum ama bu daha çok belimi kavramasına sebep oluyordu. Ellerimle yüzünü, ellerini tırmalamaya başladım. Kırmızı ve derin çizgilere rağmen istifini bozmadan ve tutuşunu hafifletmeden yürümeye devam etti. Çığlıklarım evin duvarlarında yankı buluyor, tekrar kulaklarıma doluyordu.

Bu Allah'ın dağında kimse beni duymayacaktı, bu adamın elinde ölecektim!

Basamakları tırmanmaya başladı, beni bir çanta gibi yanında taşıyordu. Çırpınmalarım sanki hiç işlemiyordu kaya gibi bedenine. Odanın içine girdiğinde ve beni yatağın üzerine fırlattığında hıçkırıklarım yakarışlara dönüştü. Tekrar kalkıp kaçmaya çalıştım, kendimi ondan korumaya çalıştım ama bu sefer dizleriyle bacağımı sıkıştırıp, beni yatağa mühürledi. Elleriyle de bileklerimi hapsedip beni hareket edemez hale getirdi.

Kafamı kaldırıp burnuna çarpmaya çalıştım ama o bunu çoktan bekliyormuş gibi kafasını kurtardı. Sonra kısık ama tehditkâr bir sesle konuştu: "Canımı sıkma demiştim sana. Ama sen hiç rahat durmuyorsun!" diye tısladı.

Bağırmaya, ona hakaretler etmeye başladım. Ama o bileklerimi kolaylıkla bir elinde tutup, diğer eliyle ağzımı kapattı. Bunu yaparken yüzünü yüzüme hizalamış, ela gözlerini gözlerime sabitlemişti.

"Büyüklerin sana kapı dinlemenin ayıp olduğunu öğretmedi mi? Hâlbuki tam bir iyi aile kızısın," diye takıldı. Ancak çenesinin seğirmesi yüzünden sinirini saklayamıyordu.

Çırpındıkça daha çok sıkıyordu bileklerimi. Gözyaşlarım ellerini ıslatıyordu. Gözleri çok yakınımdaydı. Aramızda sadece eli vardı. Ok gibi kirpikleri, keskin kılıçları andıran kaşları ve kuyu gibi ela gözleriyle ölümümü ilan ediyordu.

"Bak, güzelim..." dedi daha sakin bir sesle. Debelenmeyi kesmiştim, çünkü bana dokunmasını istemiyordum. Elini du-

daklarımdan çekmesi için gözlerimle yalvarıyordum. "Emin ol öldürmekten beter bir hale getiririm seni. Ölmek için yalvarırsın bana. Bırak aileni öldürmeyi, tüm tanıdıklarını mahvederim."

Daha da yakınlaşıp, sıcak soluğuyla kirpiklerime kadar nefesini üfledi. "Tabii sen de ellerimde öyle bir hale gelirsin ki, ölmek için yalvarırsın," diye hırladı. Keskin bir bıçakla karnımı deşse ancak bu kadar etkili olurdu. Her tarafım ağrıyordu. Öyle sert sıkıyordu ki bileklerimi, morardığına emindim.

"Şimdi akıllı uslu dur. Elimi çekeceğim ve bağırırsan emin ol yapmama korktuğun şeyleri yaparım, anladın mı?"

Ben bir tepki vermeyince, "Anladın mı?" diye bağırdı. Kafamı derhâl yukarı aşağı salladım.

"Güzel..." dedi yavaş yavaş ağzımdaki elini çekmeye başlarken. Halen bana fazlasıyla yakındı ve gözlerini gözlerimden çekmiyordu. Elleri ise sanki ağır çekimde gibi, hafif hafif çekiliyordu. Bileğimdeki elleriyse... Daha tembeldi ve yemin ederim bir süre orayı ovaladığını hissettim. Bu bileğimi sıkmasından daha kötü bir durumdu, gözlerimi sıkı sıkıya yumup bulunduğum iğrenç hal için yardım dilendim.

Yüzümüzün arasındaki eli aradan çekilince, yakınlığı beni daha çok rahatsız etmeye başladı. Gözleri yüzümü tarıyordu. Akan gözyaşlarıma, kızarmış burnuma ve dudaklarıma bakıyordu. Tekrar yumdum gözlerimi ve tiksintiyle dudaklarımı tek çizgi haline getirerek gerindim. Sesini duyduğumda, hıçkırıklarımı güçlükle bastırıyordum.

"Ha, unutmadan. Kendini sakın özgür sanma. Bakışlarına dikkat et! Bakışların bile benim emrim altında olsun."

Sesi ve yakınlığı boynumun arkasını kaynatmaya başlamıştı. Yüzüm gitgide kızarıyor, kulaklarımdan alevler çıkıyordu. Hem korkuyor hem utanıyordum. Bu çocuk beni altüst ediyordu.

Saçma sapan hallere girmeye başlamıştım. Ben, ben değildim sanki. Bir bağırışıyla toprak olmak için dua ederken buluyordum kendimi; bir bakışıyla uzanıp bulutları tutuyor, çocukluk yıllarıma geri dönüyor, en sevdiğim elbisemi giyiyordum. Bayram sabahı gibi bir his uyandırıyordu bende. Güzel bir gün, güzel bir gelecek için umut vaat ediyordu.

Babam gibiydi. Korkuyordum ama sığınıyordum. Adı erkekti. Adı adamdı. Güvende hissettirmesi gereken ama bunu korkutarak yapan adamdı. Adam, bu mu demekti? Adam, Necip Fazıl Kısakürek dizelerinde değil miydi? Adam, korkutan değil, korkusuz demek değil miydi?

Şimdi bu adam sıfatını taşıyan adam, bana kıymetsiz ve yok olunması gereken bir düşmanmışım gibi davranıyordu.

"Şimdi uslu bir kız ol ve uyu," dedi ve yüzümden birkaç santim uzaklaştı. "Aklından sakın çıkarma. Benim ellerimin altındasın artık, kendi sonunu kendin getirme," diye fısıldadı. Gözlerimi ona çevirdiğimde bir karış mesafemde durduğunu ve ıslak yanaklarımı incelediği fark ettim. "Eğer bana karşı gelmezsen..." dedi bu sefer daha yumuşak ve anlayışlı bir sesle. Göz hizamdaki âdemelması yerinden oynadı. "...bunlar olmaz," dedi gözyaşlarımı gözleriyle işaret ederek. "Sadece sözümden çıkmaman yeterli, Erva. Sana zarar vermek gibi bir düşüncem yok, beni buna zorlama."

Üzerimden kalktığında tuttuğum soluğumu bıraktım. Ağır adımlarla kapıya ilerlediğinde düşünceli bir hali vardı. Yerimden doğrularak üstümü düzelttim ve köşeye doğru sinmeye başladım. Aniden durduğunda ise yine soluğumu tutmuştum. Bedenimi bacaklarımla koruma altına almıştım.

"Hep başkalarını bu kadar düşünür müsün?" diye sordu ani sessizliği bölerek. Arkası halen bana dönüktü. Omuzları oldukça gergin duruyordu. Gözlerimi derhâl sağ ayağına kaydırdım. Sinirli değildi. Ayaklarını yerde sektirmiyordu.

Ona cevap vermemekte kararlıydım. Yine yanlış bir şey söyleyecek ve yine damarına basacaktım. Dilimi ısırdım. Ama saniyeler sonra kendi sesimi işittiğimde, sessizlikte başarısız olduğumu anladım. "Bunu bana neden soruyorsun?"

Kendi kendine, "Evet..." diye fısıldadığını duydum. "Neden soruyorum ki?"

Kapıyı çekip dışarı çıkarken de, halen kendiyle savaş halinde gibi kafasını iki yana sallıyordu. Kapıyı ardından gürültüyle çarptı ve iki kere kilidi çevirdi. Kilidin sesi odada gürültüyle yankılandı.

Bileklerime baktım. Kırmızı parmak izleri daha demin yaşadığım olayın kâbus olmadığını bana hatırlatıyordu. Yanan yüzüm ve ısınan yanaklarım da ona destek çıkıyordu.

Kendimden nefret ederek koşarcasına kendimi banyoya atıp ardımdan kapıyı kilitledim. Yine çeşmeleri açtım. Hıçkırarak ağlamaya başladım. Banyonun kapısına sırtımı vererek bağıra bağıra ağladım.

Artık onun mahkûmuydum. Yıllarca kurtulmayı beklerken daha da dibe batmıştım. Artık kurtuluş yoktu; sevgi, şefkat, merhamet, annemin bahsettiği o hikâyelerdeki destansı sonlar, okuduğum kitaplardaki o mutlu kızlar ya da resimlerimdeki o güneşli, parlak günler yoktu. Hayatımdaki renkleri söndüren bir tek renk vardı:

Ela...

Beni içine, karanlığına, günahına çeken ela gözler... Kirli bir suyun içindeki yakut gibiydi gözleri. Sanki uzansam tutunabilecektim. Ama elimi uzattıkça rengi parmak uçlarıma bulaşıyor, tenime değdiği yerden dağlanıyordum.

O beni öldürecekti. Yavaş yavaş, önce tenimi, sonra ruhumu kirletecekti. Cehennemine ortak edecekti.

Ecelim olacaktı, ecelim!

Ama benim aptal yanım halen onun gözlerindeki kederin sebebini merak etmekteydi. O kapıyı açmak, o kuyuya düşmek, o yakuta dokunup, ışığa giden bir geyik gibi, ölümüme ilerlemek istiyordu.

Bunu yapabilir miydim? Her zamanki Erva gibi saklanmak yerine keşfe çıkabilir miydim? Buradaki gücüm her neyse onu kullanabilir miydim?

Bilinçaltım esniyor ve eliyle ağzına vuruyordu. "Şu destansı masallarından usandım," diyordu. Kurumuş yanaklarımla, ellerime bakarak, soğuk zeminde oturdum. Belki saatler, belki dakikalarca...

***

3. BÖLÜM

"Dokunuş"

Yatakta uzanmış, bitkin bir ruhla tavanı seyrediyordum. Daha rahat bir etek ve daha rahat bir bluz giymiş, kendimi kalıplı elbiselerden kurtarmıştım. Ben gibiydim. Rahat ve bıkkın...

Davete gitmemizin üzerinde bir hafta geçmişti. Böyle bir evde, hiç tanımadığım bu insanlarla saatler geçirmem bile oldukça saçmayken, koskoca bir haftayı geride bırakmıştım.

Demir ve diğerleri sürekli bir şeyler karıştırıyor, eve gelip gidiyorlar, sessiz görüşmelerin ardından ayrılıyorlardı. Odadan sadece birkaç saat, söyledikleri hazır yiyecekleri yemek için ayrılıyordum. Evet, artık onlarla beraber yiyordum. Bu pek de benim elimde değildi. Yemekler gelince kapıma vurup, "Aşağı!" diye bağırıyordu ve kilidi çeviriyordu. Ben de tıpış tıpış peşi sıra iniyordum. İnsan böyle bir durumda ne yapacağını hiç düşünmüyor ama başa gelince anlıyordun. Bir süre sonra aptalca ama yanındaki insanlara alışıyordun.

Tek alışamadığım şey ise... Sürekli üzerimde hissettiğim, bakmasam bile varlığını bildiğim gözlerdi. Her lokmam boğazıma diziliyor, iştahım kalmıyordu. Bir de tüm bunlar yetmezmiş gibi, masadan kalkmaya yeltendiğim anda, "Otur!" diye kükrüyor ve gözleriyle tabağımı işaret ediyordu. Kendimi cidden evcil

bir köpekten farksız hissediyordum. Tabağıma adımı yazmaması bir mucizeydi. O bana böyle keskin bakışlar atarken, nasıl yememi bekliyordu?

Diğerlerinin bakışları altında da rahat ettiğim pek söylenemezdi. Ebrar denen kız beni huzursuz ediyordu. Oğuz beni incelenecek bir denekmiş gibi gözlüyor, Ali ise sadece meraklı bir erkek kardeş gibi hareketlerimi takip ediyordu.

Aslında Ali'nin neden burada ve onlarla olduğunu anlamıyordum. Erkek kardeşime benzetiyorum onu. Muhtemelen yaşıtlardı. Esprili, hareketli, anlayışlı, iyi bir insana benziyordu. Bu işler ona çok uzak gibi geliyordu.

Oğuz'sa... O sadece beni geriyordu. Demir'in beni seyrettiğini anladığımda nefessiz kalıyordum, tüm duyularım ayağa kalkıyordu ama Oğuz beni tamamen korkutuyordu. Bakışları tehditkâr değildi, sadece benimle iletişim kurmak ister gibi bir hali vardı. Ama benim doğamda bu yoktu. Tabii, şimdi tam da bunun merkezine düşmüştüm ya, orası da ayrı meseleydi.

Tavanı seyrederken düşündüğüm şeyleri aklım almıyordu. Ben burada, bu adamların elinde tutsaktım ama arsızca onlar hakkında analiz yapıyor, gözlemlerimi kafamda tartıyordum. Ben buydum işte. Her zaman annemin kızdığı gibi insanları kendimden çok düşünen, onların karakterlerini, mutluluğunu, hüznünü ve her şeylerini kendimden öne koyan...

Sabah yaptığımız kahvaltıda duyduğum kadarıyla Ali ve Oğuz iki günlüğüne burada olmayacaktı. Ebrar da birkaç gün işinin olduğunu söyleyerek masayı temizledikten hemen sonra çıkmıştı. Ben de üst kata çıkmıştım haliyle. Bu köpük rengi duvarlara, krem rengi dolaplara ve yatağıma alışmıştım. Bir haftadır neredeyse her saatim bu odada geçiyordu. Demir artık üstüme gelmiyordu. Galiba şimdilik herhangi bir görevim de yoktu. Yine de diken üzerindeydim. Ne zaman o katran kaplı yaratığın ortaya çıkacağı belli olmuyordu. Demir âdeta içinde iki farklı varlığı birden barındırıyordu. Biri kötüydü. Diğeri ise... Daha da kötü...

Kapı aniden çalınınca, felaket tellalını andıran zihnime sayıştırdım. İnsanın iç sesi bile şom ağızlı olabiliyordu.

Bir de şu vardı tabii; Demir bana biraz olsun saygılı davranıp kapımı çalıyordu. Sonuçta ben bir bayandım değil mi? Öyle ilk günlerdeki gibi paldır küldür girmesi yüzünden başıma eşarbımı bağlayarak yatıyordum. Ama davetten beri, belki de bir işe yaradığımı düşünerek bana saygı duyuyordu.

Kalkıp üzerime çeki düzen verdim. "Müsaidim," diye seslendim öfkeyle. Kafesinde rahatsız edilen aksi bir kuştan farksızdım.

Kapıyı araladı ve içeri girdi. Kapıyı açık bırakarak yanıma yaklaştı. Lakin ben, refleks olarak odanın diğer ucuna doğru geriledim. Demir, korktuğumu anlamış olmalı ki yerinden kıpırdamadı. İki elini cebine koyup avare avare beni seyretmeye koyuldu. Ne istiyordu, anlam veremiyordum ama bana böyle bakmaya devam ettikçe o karnımdaki ve midemdeki garip şeyler yine hareketlendi. Hep böyle oluyordu. Bana bakmasında ne türlü bir şey vardı da soluğumu kesiyordu? Gözlerimi kaçırdım.

"Korkma, ufaklık, seni yemeyeceğim," dedi. Bunu söylerken bile sesinde iğneleme vardı.

"N-ne istiyorsun?" diye kekeledim.

Bana doğru başını eğip şöyle bir süzdü. Ben de haliyle kollarımı bedenime bağlayıp iyice geriye sindim. "Söylesene; annen, baban seni hiç mi beslemedi? Küçük çocuklar gibisin."

Şimdi neden ailemi soruyordu ki? Hem beni neden böyle inceliyordu? Kafamdaki korkunç senaryoları silkelemeye çalıştım. Titremelerim belli olmasın diye dişlerimi sıktım.

"Ne o? Ailenin adı geçince betin benzin attı," deyince sinirden burnumdan soludum. Beni hem ailemle tehdit ediyor hem de korunma içgüdümle dalga geçiyordu.

"Neden geldin buraya?" diye sordum güçlü durmaya çalışarak. Tamam, onun evi olabilirdi. Ama bir haftadır böylesi alenen yapılan bir göz hapsinde bulunmamıştı. Ya da odama dalarak sözleriyle beni huzursuz etmemişti. Şimdi amacı neydi? Bu adamı çözmeye çalışmak, Sherlok Homes karakterlerini çözmeye çalışmak kadar zordu.

"Unutmuş olabilirsin ama bu ev benim. Bu oda da benim. Ee, haliyle istediğim yerde bulunurum."

Ne diyeceğimi şaşırdım. Ona karşı gelip, bağırıp, çağırıp buradan uzaklaştıramazdım. Çünkü burası onun eviydi ve şu anda bu koskoca evde sadece ikimiz kalmıştık. Ali ve Oğuz çoktan gitmiş olmalıydı. Korku acımasız bir katil gibi yükseliyor, kafamda türlü senaryolarla bana eziyet ediyordu.

"Ne istiyorsun benden?" dedim dişlerimin arasından.

Kendi kendimi tekrarlayıp duruyordum. Ama o cevap vermek yerine bana gözlerini dikmiş bakmaya devam ediyordu. Bakışlarımı omzuna, halıya, dolaba çevirip gözlerinden kaçmaya çalışıyordum ama fayda etmiyordu. Dönüp dolaşıp o bıçak gibi keskin gözlerine bakıyordum. Yutkundum istemsizce.

"Ne o, daldın gittin?" Demir derin düşüncelerimi alaylı sesiyle böldü. İrkilerek gözlerimi kaçırdım. Gerçekten ben şu anda bir erkeğe gözlerimi dikmiş bakıyordum! Ve bu erkek Demir'di! Hani şu beni zorla alıkoyan, ellerime ve ayaklarıma prangalar vuran, ecel kokan adam...

"Bak, güzellik, buraya muhabbet etmeye gelmedim. Çocuklar gideli beş saat oldu ve benim karnım aç. Ebrar da ortada olmadığına göre bil bakalım kim bana yemek yapacak?" dedi. Sahte bir tatlılıkla sırıttı. Suratımı buruşturdum. Yemek yapamadığımdan değil, aksine bu konuda kendime güvenirdim.

Ama Allah aşkına; kim tutsak olduğu evde, onu kaçıran adama yemek yapmak isterdi ki? İçine zehir koymayacağımı nasıl düşünürdü? Ya da o deli kuvvetiyle bıçaklardan birini alıp... Bilinçaltım sırıttı. Şöyle ahmakça, *"Sen ve birine saldırmak mı? Güldürme beni,"* dedi korkunç bir alayla.

Demir karşımda durmuş, benden bir cevap bekliyordu.

"N-Neden dışarıdan söylemiyorsun?" dedim sesimi düzgün tutmaya çalışarak. Şaşırdığım her halimden belliydi.

"Canım bugün ev yemeği istiyor ve sen de yapacaksın, ufaklık. Umarım beceriksiz değilsindir. Aç kalınca çok asabi olurum," dedikten sonra kapıyı açıp, "Düş önüme," diye ekledi. Korkak adımlarla onu takip ettim. Aşağı indim ve mutfağa geçtim hızlı adımlarla. O da kapıda dikilip kollarını bağladı ve paniğimi seyre durdu.

Ne yapacağımı bilemez bir halde bir ona, bir de mutfağa baktım. "Hadi!" der gibi kaşlarını kaldırdı. En azından meşgul olacak bir şey uğraş bulduğumla ilgili kendimi teskin ettim ama neden orada durmuş beni seyrediyordu ki? Ellerim titrerken sakarlık yapmam an meselesiydi.

Dolaba yöneldim ve biraz bakınıp sebzeli, soslu tavuk yapmaya karar verdim. Bu sırada gözümün kenarıyla onu kontrol ediyordum. Halen beni izliyordu! Malzemeleri yıkayıp doğrama tahtası ve bıçak aramaya koyuldum. Bıçağı bulmuştum ama doğrama tahtasını bulamamıştım.

Dolabı kurcalamaya başladım, aşağılarda bulamayınca yukarıya bakındım. Parmak uçlarımda cebelleşirken arkamda bir hareketlenme hissettim. Aniden arkamı dönüp, ellerimle tezgâhtan destek aldım. Ancak Demir çoktan yanı başımdan yukarıya uzanmış ve dolabın kapağını açmıştı. Ani refleksim beni ondan korumaktan çok, daha meçhul bir duruma düşürmüştü.

Çok yakınımdan yukarı uzandığı için tişörtünün etekleri koluma sürtünüyordu. Gerileyecek alanım yoktu. Ya onu itekleyecek ya da sabırla çekilmesini bekleyecektim.

Kokusu burnumu doldurdu. Neredeyse hissizleştirecek kadar farklı, doğal bir kokusu vardı. Yağmur yağar da sokaklar ıslanır, sen pencereyi açık bırakıp o havanın eve dolmasına izin verirsin, havayla beraber bir ferahlık dolar odanın içine ya; tam da böyleydi işte kokusu. Sersemletici...

Uzandığı yerden tahtayı alıp hemen yanıma koydu. Akıl almaz dalgınlığım yetmezmiş gibi bir süre yanı başımda oyalandı.

Tahtayı da yanımda sürüyerek olabildiğince tezgâhın ucuna doğru sindim. Sebzeleri doğramaya başladım. Ağzımın içinden kendimi azarlamaya devam ederek, tavuk kanatlarını da bir kabın içerine koydum. Doğradığım sebzeleri de üstüne döktüm ve hep yaptığım sosu üzerine döktüm. Elim hızlıydı. Mutfakta çok vakit harcadığım için bana artık çok kolay geliyordu.

Haftalar sonra ilk kez gerginliğimin azaldığını hissettim. En azından beynim bana aptal bir oyun oynuyor, bu mutfağı benimsiyordu. Ben evcilik oyunuma bu kadar dalmışken, bir gölge gibi

mutfağın girişindeki sandalyeye oturmuş beni seyreden adamı sonradan fark etmiştim.

Salatayı doğrarken göz ucuyla ona baktım. Oldukça farklı bakan gözlerini görünce elim havada asılı kaldı. Yüz hatları ilk kez böylesi şaşkındı.

"Şaşırması normal tabii! Hadi ama Erva... Kim yanında onu kaçıran adam varken bu kadar rahat davranabilirdi ki?" İç sesimi itinayla def ettim. Boğazımı temizleyerek tekrar doğrama işine döndüğümde korktuğum şey başıma geldi ve onun sesi mutfakta yankı buldu: "Sende de ne beceriler varmış. Ben sana ufaklık diyorum ama maharetlerin pek ufak sayılmaz, ha?"

Rengimin şu an doğradığım domatesleri andırdığına emindim. Ne yani, her hareketimi izlemiş miydi? *Aptal adam ve onun daha da aptal mahkûmu!*

Yemekler piştikten sonra tabakları doldurup mutfak masasının üstüne çarçabuk yerleştirdim. En son tuzu da yerleştirip mutfaktan çıkıyordum ki, bileğimden sıkı bir tutuşla beni engelledi. "Sen yemiyor musun?" Kaşları çatılmış, çenesi yeniden kasılmıştı.

Kafamı iki yana salladım ve kaşlarımı çatarak kolumu kurtarmaya çalıştım. Tabii ki de bırakmadı. Hatta daha sıkı tuttu ve beni içeri çekip masaya doğru yönlendirdi; omuzlarımdan sandalyeye doğru bastırdı.

"Benim sabrımı zorlama, otur." Sesi buz kadar soğuk ve geçilmezdi.

Neydi bunun benimle derdi? Yemezsem ona neydi? Açlıktan ölürdüm o da kurtulurdu baş belası bir ayak bağından...

"Benim iştahım yok. Gerçekten," dedim makul tutmaya çalıştığım sesimle. Demir'in içinden her an o ikinci varlık fırlayabilirdi, bu yüzden geçim ehli olmam gerekiyordu.

"Otur şuraya, yemeğini ye, dedim sana. Lafımı ikiletme!" *Ve Bay Huysuz, hoş geldin!*

Israrlı bir bakış atmaya çalıştım. İkna edici ve inatçı bir bakış... Ama onunkinin yanında benimki devede kulak kaldı. Pes edip yiyeceğim kadar yemeği tabağıma doldurdum. Masadaki en uzak köşeye küt diye oturdum. Çatalla zorla da olsa yemeye başladım.

Öfkeyle tabağıma çarpıp ses çıkaran çatalıma engel olamıyordum. Bu kadardı işte. Bir bakışla, yine onun dediği olmuştu.

Her lokmam boğazımdan dizilerek geçiyordu, bunun sebebi tabii ki de beni ihtiyatla izleyen irislerdi. Kafamı kaldırmasam da tuhaf bir elektrik yayıyordu bakışları. Onu hissediyordum. Tıpkı bir odada, birkaç metre yakınımda bulunduğu an varlığını yoğun bir şekilde hissettiğim gibi...

Kafamı kaldığımda, nedendir bilmem gözlerini kaçırarak yemek yemeye devam etti. Ancak benim merak ettiğim tepkileri vermiyordu yüzü. Tadını beğenmediği için buruşmuyor, tuzu az geldiği için tuz atmıyor ya da beğendiğini belli eder şekilde yüzünden memnuniyet ifadesi geçmiyordu. Sadece mecbur kaldığı bir şeyi yiyormuş gibi tembelce çeviriyordu lokmaları ağzında.

Hiçbir tepki vermeden yemeğini yemeye devam etti. Ne yani beğendiğini ya da beğenmediğini söyleyemez miydi? Eh, en azından yemeye devam ediyordu. Bir süre sonra ben tabağımın yarısında doymuşken o tabağını silip süpürmüştü. Benim tabağıma şöyle bir göz ucuyla bakıp, "Sen nasıl yaşıyorsun anlamıyorum... Evcik kuşlar bile senden fazla yemek yiyor," diye söylendi.

Hakaretini duymazdan geldim. Cevap vermeden ayağı kalkıp tabağımın dokunmadığım köşesini boşaltacaktım ki elimdeki tabağı kavrayıp, kendine doğru çekti.

"Ziyan olmasın..." dedi ve onu da yemeye başladı.

Gözlerim kahve fincanları gibi kocaman açıldı. Aptal aptal onun tabağımı sünnetlemesini seyrettim. Yemeği beğenmesine mi, yoksa benim tabağımdan yemesine mi şaşırmalıyım bilemedim.

"Beni seyredeceksen yemeğimi bitirdikten sonra yap. Şu an o koca gözlerinle beni izlerken, boğazımda yemek kalsın istemiyorum," diye mırıldandı.

Utancımdan ayak parmaklarım kıvrıldı. Hemen gözlerimi kaçırıp tezgâhın üzerini toplamaya başladım. Tabii, arkama dönmemek, onun yemek yerken ki ifadesini seyretmemek için kendimle savaşmak zorunda kalmıştım. Kendi kendimi içten içe dürtüyordum. *"Bakışlarını erkeklerden, namahremden sakınan gözlerin, nasıl bu kadar arsız oldu?"*

Bulaşıkları daha seri hareketlerle makineye yerleştirdiğim ve mutfaktan çıktığım sırada Demir çoktan yemeğini bitirmiş, salona uzanmış, televizyon seyrediyordu. Emin adımlarla odama çıkarken gözüm izlediği komedi filmine takıldı. Öylece kaldı... Sıkılmıştım. Ve film izlemeyi özlemiştim.

"Boynun kopacak, otur da izle," dedi mahmur ve uykuya aç sesiyle. Kendime geldiğimde televizyonun karşısındaki kanepeden beni seyrettiğini fark ettim.

Dudakları yana doğru kıvrılarak güldü. Bu tebessüm ya da içten bir gülüş değildi; her zamanki gibi dalga geçerek gülüyordu. Tam itiraz edecekken karşı kanepeyi gösterip, "Ayakta dikilme. Dikkatimi dağıtıyorsun. Otur da izle," diye itiraz istemez bir sesle konuştu. Adam resmen ruh halini bir oyuncu edasıyla değiştirip duruyordu. Ne hissettiğini, ne yapmaya çalıştığını anlamadığım ilk insandı. Kestiremiyordum onu, kimseye benzemiyordu.

Aslında odaya çıksam iyi olacaktı ama şu an az da olsa gülmeye ihtiyacım vardı. Aramızda koca bir kanepe varken ve bu ruhsuz halindeyken zararı dokunmazdı. Ya da ben yine aptallık ediyor ve en az güvenmem gereken kişiye güveniyordum...

Karşı koltuğa geçip rahatsız bir şekilde oturdum. Işıklar kapalıydı, sadece televizyon ışığı vardı. Gerginlikten her yerim titriyordu. Televizyonun sesini biraz daha açtı ve ben birkaç dakika sonra dikkatimi vermeye başladım. Bir süre sonra o hayatta kayboldum, onların bir parçası oldum ve istemsizce dudaklarım kıvrılmaya başladı. Pek kahkaha atamazdım. Çok zordu benim için kahkahalarla gülmek... Tebessüm ederdim ben. Çok sık ama asla içimden gelerek değil...

Tam artık tebessüm etmekten yanaklarımın ağrıdığı sırada, nerede olduğum aklıma dank etti ve panikle gerildim. Göz ucuyla yan koltuğa baktığımda ela gözlerin beni, daha doğrusu kıvrılmaya yüz tutmuş dudaklarımı seyrettiğini fark ettim. Seyrediyor ve sanki gözlerini kaçırırsa bu bir kıyamet olacakmış gibi göz kapaklarını hiç kırpmıyordu.

Nasıl ayaklandığımı bilmeden doğruldum. Aceleyle merdivenleri çıktım ve odanın kapısına varmamla, içeri dalmam bir

oldu. Bir süre sıcaklamış bir yüzle odanın ortasında dolandım, banyoya gidip yüzüme su çarptım, derin soluklar aldım.

Bu kafamdaki aptal şeyler gene niye aklını kaybetmiş gibi hareket ediyordu? Ayrıca damarlarımın derdi neydi böyle? Nabzım kulaklarımda çınlıyor, midem alabora oluyordu. Islak yanaklarımı tokatlayıp kendimi tekrar odaya attım. Yatağa uzanıp yan döndüm ve ayaklarımı kollarımla sardım. Gözlerimi de kapatıp bu utanılacak gibi atan kalbime sakinleşmesini tembihledim. *"Sadece bir bakış aptal! Ne oluyor sana?"*

O ecel gibi kendine çeken, karanlığı bol ama cennetin vaatlerini taşıyan gözlerini dokundurmamalıydı bana. Bende ağlayıp, ayaklarımı yere vura vura kaçma isteği uyandırıyordu; korkutuyordu, beni benden alıyor, bir kış manzarası seyreder gibi göz bebeklerine daldırıp çıkarıyordu. Aklanıyordum... Ve üşüyordum.

Utanıyordum kendimden. Hissettiklerimden... İçimde yeşeren tarifi imkânsız gelgitlerden... Neydi bu? Bilmiyordum. Ben, bilmediğim her şeyden korkardım. Bu da korkulacak bir şeydi muhakkak. Ama bir şey biliyordum ki ona bakmak şükür gibiydi; yakından bakamadığım her köşesi, göz ucuyla fark ettiğim her ayrıntısı güzeldi... Bir erkeğe güzel demek garipti. Ama o, Yaradan'ın dünyaya sunduğu bir erkek örneği gibiydi.

Beyaz teni, ela gözleri, bakıra çalan kumral saçları, bakmaya korktuğum, ar ettiğim ama gözlerimin bana ihanet ederek hep ona çarptığı, kalemle çizilmiş dudakları... Sert ve kişilikli burnu... Güzeldi... Kişiliğinin tam aksi yönünde bir yüze sahipti.

Allah sanki onu yaratarak insanlara yapabileceklerinin büyüklüğünü göstermişti. Hani insan ağaçlara, denizlere, kâinata bakarken Rabbine tevekkül eder de, "Yaradan ne güzel yaratmış," der ya... İşte öyleydi Demir'e bakmak. Rabbine tevekkül edip, şükürler sunmak gibiydi.

Hafif bir yağmur cama tıkırdayarak vurunca irkildim. Zihnimin köşesine birikmiş bu düşünceleri güçlü halatlarla sıkı sıkıya bağladım ve o kaynayan mideme doğru sallandırdım. Hepsinin boğulmasını istiyordum

***

Boğazımda keskin bir acı ve kuruluk hissiyle gözlerimi kırpıştırarak açtım. Susuzluktan ölecekmişim gibi hissediyordum. Rüyamda gördüğüm ve her dakika beni izleyen karanlık gözler de cabasıydı. Kül yemiş gibiydim.

Kalkıp başörtümü başıma iyice yerleştirdim, aşağıya indim. Karanlık mutfağa yürüyüp suyumu aldım, odada içmek üzere geri döndüm. Karanlıkta, koltuğun üzerinde bir kıpırdanma hissedince irkildim, yalnız olduğumu sanıyordum. Gözlerim karanlığa alışıncaya kadar bakışlarımı koltuğa diktim. Uzun boyuyla kanepeye zor sığan Demir'in koltukta uyuyakaldığını anlayınca soluklandım. Ayaklarım benden habersiz ona doğru seğirmişti. Kendimi dizginleyip, olduğum yerde çakılı kaldım.

Uzaktan seyre daldığımda hırıltıyla aldığı sık nefesler salonun sessizliğini bölüyordu. Sanki nefes nefese kalmış, biri onu boğuyormuş gibiydi... Kısa süre sonra ise hareketleri anlam veremediğim bir şekilde paniği çağrıştırıyordu. Elleri çırpınmaya başlayınca ne yapacağımı bilemez bir halde yanına yaklaştım. Başucunda duraksadığımda yüzündeki paniği gördüm. Özenle çizilmiş gibi duran kaşları, ortada kocaman bir V oluşturarak acıyla kasılmıştı. Kafasından yanağına doğru ter izleri birbirini takip ediyordu.

Kafasını bir sağa, bir sola çevirip bir şeyler mırıldanıyordu ama anlaşılmıyordu. Yüzü gerildi. Dişleri takırdadı.

Güzel yüzlü, kötü kalpli Demir... Acı çekiyordu!

***

Büyük evin baskın havası, ufak çocuğa olacakları hatırlatıyordu. Birazdan yine aynı sesleri duyacak, aynı kıyamet kopacak gibiydi. Neden bu kadar gülüyordu o kadın? Hem annesi yokken onların evinde ne işi vardı? Bugünkü kabahati yüzünden suçluluklа babasının çalışma odasının kapısını çaldı çocuk. Anında kükreyen ses, "Meşgulüm!" diye bağırdı. Ardından kısık bir kırkırtı daha... O kadınla ne yapıyordu?

"Baba..." diye seslendi. Kırık sesi güçsüzdü. Önce derin bir sessizlik oldu... Ardından yine o bağırtı.

"Ne var, Demir?"

"Ben..." Ne diyeceğini bilemedi çocuk. Öylesine bezgindi ki babasının sesi, onun tüm öz güvenini yerle bir ediyordu. Metehan'ın anlattığı gibi olmuyordu işte babalar. Çocuklarına akıl verip, duvar gibi arkalarında durmuyordu. Onun babası, sadece babaydı işte. Başka hiçbir şey değil. Ne annesinin gülümseme sebebi, ne kız kardeşinin ilk aşkı, ne de Demir'in güven kaynağı... Herkesin babası gibi değildi o; belki de herkesin babası garipti.

Bezgince koridorun sonuna doğru yürüdü. Zaten babası onun sorusunu merak etmek yerine, yine kadının kahkahalar atmasına sebep oluyordu. Kullanılmayan karanlık odaya adımını attı çocuk. Çünkü babası onu ortalıkta gördüğünde pek iyi tepkiler vermiyordu. Hem saklanmak çocuğun bu koca evde yaptığı en iyi şeydi.

Daha dakikalar geçmemişti ki huzurunu bir bağırtı böldü. Annesi muhtemelen sergisinden yeni dönmüştü. Feryat figan bağırtılar, hüngür hüngür ağlamalar... Korkarak kafasını ufacık araladığı kapıdan dışarı çıkardı çocuk. Annesini sürükleyen babasını gördüğünde, yutkunarak geri çekildi.

Bu olaya halen alışamayan çocuk bacaklarını sarmalayarak köşesine büzüldü. Babası annesini her odaya sürükleyişinde, annesi günlerce odadan çıkmıyor, yemiyor, içmiyor ve onlarla ilgilenmiyordu. Onun güzel yeşil gözleri çöküyor, soluyordu annesi. Çocuk, babasına karşı gelecek cesareti küçük bedeninde arıyordu. Ama korkuyordu.

Kadının basamaklardan inişini belirten topuk seslerini işittiğinde, kadının evine gittiğini anlamıştı. Neden annesini, babasının gazabından korumuyor ve uzaklaştırmıyordu?

Demir'in annesi her zaman mazlumların yanında olur, zalime karşı göğüs gererdi. Bir erkek olarak Demir'in yapması gerekenin bu olduğunu söylerdi. Ama Demir küçüktü. Zalim ve kocaman bir babayla baş edemeyecek kadar küçük...

Elleriyle kulaklarını kapatırken, onu saklayan perdenin arkasına sığındı çocuk... Sesleri duymazsa, korkusu ve titremesi azalırdı. Gözlerindeki yanma hissinin de gitmesini istiyordu. Ağ-

lamayı yasaklamıştı büyük annesi. Erkek dediğin dimdik olur, ağlamaz, demişti. Ama bu nefret ettiği yaşlar erkek adam gibi değil, bir kız çocuğu gibi yanaklarından süzülüyordu. Çünkü annesinin çığlıklarını kulağını kapattığı halde duyuyordu. Demir'e sesleniyordu. Kız kardeşi Yüsra'ya sesleniyordu. Allah'a sesleniyordu. "Onları koru, onları gözet, bana yardım et!" diye bağırıyordu.

Acizliğinden utanıyordu küçük çocuk. Yanakları öfkeden ve çaresizlikten kızarıyor, boğazına kocaman bir lokma gibi oturuyordu. Ama hiçbir şey yapamıyordu. Çığlıklar arttıkça daha çok bastırıyordu ellerini kulaklarına. Duymamak için... Görmemek... Acıyı hissetmemek, kaybolmak için.

Tüm bu hengâmede bir el dokunu genç adamın yüzüne...

Beyaz bir ışık gibi gözlerini kamaştırmıştı elin sahibi. Sanki gelecekten gelmiş, ufak çocuğu huzura ve refaha çağırıyordu. Ona kaçış yolu sunuyordu.

Bir anda sesler kesildi... Sadece o el ve elin rahatlatıcı varlığı kaldı. Çocuk neredeyse gülümseyecekti. Ama saniyeler sonra el ondan uzaklaştı ve çocuk panikle elin sahibine uzandı. "Gitme!" diye bağırdı. "Ya da beni de götür!"

El geri gelmedi. Ama üzerine bir ağırlık çullanan genç adam, panikle uyandı.

***

Ellerim titremeye başladı. Onu bu acıdan çekip kurtarma isteğiyle dolup taşmıştım. *"Ne yapmalı?"* diye kendi kendime sorup duruyordum. Annem böyle durumlarda hep okumam gerektiğini, dua etmem gerektiğini söylerdi. Benim hiç sonu gelmeyen kâbuslarım, ancak annemin şefkatli sesinden işittiğim surelerle sona ererdi. Dilim daha beynimden talimat beklemeden duaları mırıldanmaya başlamıştı. Kısık bir sesle sureler okuyor, gözlerimi acı çeken yüzünden alamıyordum.

Bu taranmış gibi duran kaşların böyle çatılmaya hakkı yoktu. Bu yüzün böyle gerilmemesi gerekirdi. Gülmeliydi ve kırışan tek yer yanak çukurları olmalıydı!

Sesimi duyurmak için eğilip, daha yakından okumaya başladım yürek yumuşatan Allah kelamlarını. Ancak kaşlarının çatılmış haline dayanamamış olacağım ki, ellerim kaşlarına uzanmıştı. Ve sanki resmini çizer gibi takip etmiştim kaşlarının başlangıcını... Bitişini...

Alnının ortasındaki çizgi, temasım anında yumuşamaya başladı. Yüz hatları gerginliği terk ederken solukları yavaşladı... Birkaç saniyelik duraksamanın ardından ne yaptığımı fark ederek, ellerimi kızgın alevlere basmışım gibi geri çektim. *"Sen ne yapıyorsun,"* diye azarladım sanki elim benden bağımsızmış gibi bedenimi azarlayarak. *"Bir erkeğin yüzüne dokunmak, hem de hayranlıkla seyrettiğin, sana tuhaf, yanlış duygular hissettiren bir erkeğin..."*

Aklımı yitiyordum. Bu sefer kendi çatılmış kaşlarımla Demir'e baktım. Sanki tüm bu yaptıklarımın tek suçlusu oydu. Neredeyse huşu içinde uyuyordu şimdi. Sanki o asabi, sinirli, dünyadan umudu kesilmiş çocuk yoktu karşımda. Annesinin kollarında uykuya gömülen, daha bakırını bulmamış, kumral saçlı bir çocuk gibiydi.

Sonbaharda olduğumuz için ev hafif serindi. Çok soğuk olduğu zamanlar evin ısıtma sistemini açıyorlardı ancak bugün o kadar soğuk değildi. Sadece hafif bir serinlik vardı ve Demir üstü açık yatmıştı. İçimdeki o herkesi düşünen, laf geçiremediğim tarafım çoktan harekete geçmişti. Odaya girip dolabın içinden yedek battaniyeyi aldım ve aşağı indim.

Fark ettirmeden üstüne sermeye çalıştım. Sadece iki ucundan tutup yavaşça üstüne eğildim. Üstünü örtecek, bugünkü yaptığım ahmaklığı unutmak için odaya çıkacak ve yorganın altına gömülecektim. Ben bu planları yapıp omzuna doğru örtüyü çektiğim sırada olan oldu. Kolumu güçlü elleriyle kavradı ve beni kanepeye doğru savurdu. Neye uğradığımı şaşırarak kısık bir çığlık kopardım. Beni göz hapsinde tutan Demir ise en az benim kadar şaşkın ve deli bakıyordu. Sanki gözleri odağını yitirmiş gibi... Sanki beni hiç tanımıyormuş gibi...

Nefes nefese kalmıştım. Kanım damarlarımda o kadar hızlı akıyordu ki yüzüm yanıyordu. Demir, hırıltıyla ve burnundan

nefes alarak bana bakıyordu. İlk başlarda sanki bakıp da göremiyordu. Sonra yavaş yavaş sakinleşti ve kolumu sıkan elleri biraz yumuşadı. Ama geri çekmedi.

Kendine gelir gelmez şaşkınlıkla benim ve üzerindeki örtünün arasında gezindi gözleri. Sonra zaten puslu olan sesi, daha bir derinden gelerek konuştu ve vücudum yine bana ihanet ederek, saçma sapan tepkiler vermeye başladı. İçimde bir dünya karmaşa çıkardı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" Sesinin tonuyla kulaklarım kızarırken kapı gıcırtısını andıran bir sesle cevap verdim: "Ben ş-şey..." Yutkundum.

"Sen ne?" diye baskısını artırarak sordu. Vahşi ortamında bir tehdit sezmiş yırtıcı hayvanları andırıyordu.

"Üstün... Senin üstün yoktu... Yani şey, örtü yoktu... Üşüyeceğini düşünmüştüm..."

Bana sanki aslında ben yetmiş yaşındayım, demişim gibi baktı. Bir şeyleri tartıyordu kafasında, yüzümü araştıran gözleri sabit durmuyordu. Elinden kurtulmak için çabalamaya başladım, ama buna pişman etti. Elleri bileklerimi kuvvetle sıkarken, iyice yakınlaşıp karanlıkta bile parlayan gözleriyle aramızda neredeyse santimler bıraktı. Bu beni hem tedirgin ediyor hem de utanmama sebep oluyordu. Kendimden utanıyordum. Bana böyle hissettirmesi, böyle bakması, böyle dokunması yanlıştı! Bu evde yaşanılan her şey koca bir yanlıştı! Bu adamın yanında yanlışlar ve günahlar denizinde boğuluyordum.

"Seni gerçekten anlamıyorum, saf kız..." Alayla beni süzdü. "Ben burada seni bir eve kilitliyorum ve hayatın ellerimde, diyorum ama sen bana acıyor musun?" İnanmazlıkla ve tiksintiyle suratını buruşturdu.

Cevap vermeyeceğimi anladığında ifadesi öfkeye dönüştü. Nefesi suratıma çarpıyordu. Alanıma fütursuzca dalıyordu. Yüzümü tiksintiyle buruşturdum. Demir'in de o adamdan farkı yoktu.

"Çok mu safsın, yoksa başka bir şeyler mi geçiyor o küçük kafandan?" Cevap vermedim. "Bana bak!" diye bağırdı sarsarak. Ne zaman ıslandığını bile bilmediğim gözlerimi usulca kaldırdım. Bakışları önce hiddetliydi. Buna katlanabilirdim. Ama

yanaklarımda gezindikçe daha başka bir şeye dönüştü. Ağlamak isteğimi körükleyecek bir şeye...

"Bana acıma, ufaklık..." diye fısıldadı yüzüme doğru. "Senin o ufacık, merhametli kalbini söküp atacak kadar caniyim ben. Sakın yanılgılara düşme. Belki de ölümün ellerimden olacak? Belki sana öyle şeyler yapacağım ki kendinden nefret edeceksin? O yüzden o ufak kalbini de merhametini de kendine sakla." Gariptir ki ses tonu, sözleri kadar acımasız değildi. Beni ikna etmeye çalışır gibi bir hali vardı.

Ne diyebilirdim ki? Haklıydı. Ona merhamet göstermek koca bir aptallıktı. Ben de her zamanki aptallığımı yaparak, onun öfkesini kazanmıştım. Öfkeli bedenini hırsla üzerimden kaldırdığında derin bir soluk aldım. Eteğimi bacaklarıma toplayarak, koltuğun köşesine sıkışarak, evin içerisinde dolanan adamı seyrettim. Ellerini saçlarına geçiriyor, hırsla bir şeyler mırıldanıyor ve kendi kendine kızıyordu.

"Bir daha beni düşünme! Tamam mı? Sabrımı zorluyorsun..." Bana bakmadan söyleniyordu. Ellerini tekrar saçlarına geçirdi ve sıktı. İçinde tutamıyormuş gibi şu sözleri haykırdı: "Beynimi sulandırıyorsun!" Kalkıp gitmem gerektiğini biliyordum ama donmuş bir ifadeyle onu seyrediyordum, eklem yerlerim kilitlenmişti. Dönüp gözlerinin altından bana baktı. Sanki tehlikeli bir varlıkmışım gibi tedbirliydi bakışları. Kurtulmak istiyormuş, daha fazla bana tahammül edemiyormuş gibi hızla arkasını dönüp mutfağa girdi. Şaşkınlıkla yerimden doğrulmaya çalıştım ama o bu sefer mutfaktan bağırmaya başladı. Ne? Neden oradan konuşuyordu?

"Yarın seninle işimiz var. Dolaptan kendine rahat ama şık bir şeyler bak. Sade olsun. Öyle abartılı renkler barındırmasın." Takırtı sesleri geliyordu. Sanki mutfakta volta atmaya devam ediyordu. "Bir de geçen gün verdiğim yüzüğü tak ve ben çıkar demeden bir daha sakın çıkarma!" Sesi olabildiğince uyarıcı ve kesindi.

Yine nereye gidecektik? Ve kıyafet konusunda neden bu kadar takıntılıydı? Babasının yanına gideceksek eğer kendimi hazırlamam gerekiyordu; o adam beni ürkütüyordu. Hem yüzüğü neden çıkarmamak gerekiyordu? Bu evde kimse yoktu ve ben rol yapmak zorunda değildim!

"Cevap ver bana!" diye bağırınca ne diyeceğimi bilemeden, "Nereye gideceğiz? Ona göre giyineyim," diye telaşla sordum. Aslında söylemek istediğim tek şey şuydu: *"Bul bir kız, giydir ve koluna tak. Beni rahat bırak!"*

"Sadece ziyarete gideceğiz ve orada seni görmek isteyen amcalarım ve o adam olacak," dedi. İşte şimdi daha çok paniklemiştim. O adam dediği babasından zaten korkuyordum ama amcaları?.. Ayrıca Demir babasından hep üçüncü ve gereksiz bir şahısmış gibi bahsediyordu. Bu, adama karşı olan tutumunun ne denli soğuk olduğunu kanıtlıyordu.

"Şimdi çık odana ve uyu. Yarına yüzünde en ufak tuhaflık olsun istemiyorum. Kendini açık edecek en küçük hareketlerinde ne türlü sonuçlar doğuracağını biliyorsun." Ne yapıyordu bu kadar uzun süredir mutfakta? Kaşlarımı çatarak dönüp merdivenlerden çıkmaya başladım. Odamın kapısına vardığımda huzursuzdum ve benden neden kaçtığını merak etmeden edemiyordum. Onca zaman onu uzaklaştırmaya çalışırken bu denli duyarlı değildi... Üst kattan salon gözüktüğü için bu fırsatı değerlendirip kafamı hafifçe korkuluklardan aşağı uzattım.

Benim çıktığımı anladığı an tereddütlü adımlarla salona geldiğini gördüm. Sessizce onu izledim. Yerdeki battaniyeye bir süre takılıp kaldı bakışları, uzun bir soluk aldı ve kafasını iki yana sallayıp merdivenlere yöneldi. Yine aynı baş sallama ve kendini azarlama rutinine giriştiğinde, kendimi odaya doğru hızla attım. Soluklarımı yumuşatmaya çalışarak sırtımı kapıya yasladım. Ellerimi kapıya dayadım.

Ayak sesleri kapımın önüne gelince tüm çabam boşa gitmiş, kalbim tekrar hızlanmaya başlamıştı. Bir süre ayak sesleri kesildi. Nefesimi tutup, kapının arkasından gelen nefes sesini dinledim.

Ne yapıyordu? Yoksa buraya mı girecekti?

Gözlerim endişeyle büyüdü. Kapıya mümkünmüş gibi daha çok yaslandım. Ellerimi iki yanıma mühürleyerek dualar mırıldanmaya başladım. Sanki tek eliyle itse bile kapıyı açamazmış gibi...

Derin bir iç çekme sesi geldi önce. Sonrasında ritmik ayak sesleri tekrar yükseldiğinde ve bir kapının kapanma sesi yankılandığında, nefesimi vererek yere oturdum.

Panik sonrası bomboş bir ruh haliyle belirsiz geleceğimi düşündüm. Yarın kim bilir neler gelecekti başıma. Ölüm de yakındı, felaket de bana... Her an dengem bozulabilir; çirkin, kirli sularda bulabilirdim kendimi. Ya da sevdiklerim sırf benim beceriksizliğim yüzünden hayatlarından olabilirdi.

Sahi bu denli beceriksiz ve kimsenin işine yaramayan, evini kulesi kabul etmiş bir kızı neden nişanlısı rolüne layık görüyordu? Hem görüntüm hem de davranışlarım onun tamamen tersiydi. Onun yanına kendimi koyduğumda, silik bir figür olarak görüyordum kendimi.

O çok... Çok... Farklıydı işte!

Tamam, çok yakışıklı bir yüze ve her istediğini elde edecek bir özgüvene sahipti. Benden bin kat daha güzel kızları hiç ısrar etmeden nişanlılık oyununa davet ederdi. Onlar bu işte benim kadar mırın kırın etmez, rollerini hakkıyla oynardı. *"Neden ben,"* diye sorduruyordu bu çelişki bana.

Bunun cevabını aldığım gün, felaketim olacaktı. O vakitler, bilmiyordum.

***

Sabah uyanıp hazırlanmaya başladığımda Demir kapıya vurup, kapının ardından kahvaltı için çağrıldığımızı, bu yüzden erkenden hazırlanmam gerektiğini söylemişti. Dünden hazırladığım sade ve bir geline yakışabilecek elbiseleri giymiştim. Bu kadar erkenden gitmemiz gerektiği için ellerim birbirine dolanmıştı.

Aynadaki yansımam nişanlı bir kızı andırıyordu. Bir gelini... Amaç bu değil miydi? Demir'in gelini... Kulağa ne kadar tuhaf geliyordu. Hayatımda hiç yalan söylemeyi beceremezken, şimdi büyük bir yalan havuzunun içinde yüzüyordum.

Kapı çalınınca açmasına izin vermeden, "Geliyorum!" diye seslendim. Hiç kullanılmamış olan ayakkabıları ayağıma geçirdim. Gerçi Demir'in evin içinde ayakkabısız gezme gibi bir olayı yoktu. Sırf bu yüzden bulunduğum odada küçük bir namaz kılma köşesi ayarlamıştım.

Merdivenlerden inmeye yeltendiğimde onu gördüm. Arkası bana dönük, merdivenlerin yanında telefonda konuşuyordu. Her ne kadar küçük adımlar atsam da, temiz babetlerimin zemini döven sesi omuzlarını germesine, kulağındaki telefonla bana dönmesine sebep oldu.

Neden bu kadar heyecanlandığımı sorup durdum kendime. Aptalca bir oyundu işte. Gidip ailesine yalanlar uyduracak, insanları kandıracak, sahte gülücükler atacaktık... Ve bu oyun bittiğinde eski Erva kadar temiz ve sağlam dönmek istiyordum kötünün iyisi hayatıma.

Bana baktığında bir süre telefonda konuşmayı kesti. Ben ağır ağır merdivenleri inerken o gözlerini yüzüme mühürlemişti. Ayakkabılarımı izlesem de bunu hissediyordum. Onu hep hissediyordum.

"Tamam, her şey yolunda!" Keskin ve netti sesi. "Yok yok..." diye mırıldandı ben merdivenleri inmeyi tamamlarken. Kafamı kaldırdım ve bana bakmaya devam ettiğini anlayınca kızardım. "Korkma, emin ol şüphelenmeyecekler." Duraksadı ve düşünürmüş gibi çenesini kaşıdı. "Bayılacaklar ve akıllarından bile geçmeyecek," deyince gerçek anlamda korkmaya başladım. Benden mi bahsediyordu?

Gergince yine bir bakış attım. Bu artık gidip şu oyun denilen saçmalığı halletsek, bakışıydı. Ama o sanki hiç acelesi yokmuş gibi beni incelemeye devam ediyordu. Rahatsızlıkla ellerimi birbirine geçirdim. Onun bu sefer de dudaklarıma baktığını hissettiğimde, hayal kırıklığıyla kaşlarımı çattım. Sadece krem sürmüştüm! Dudaklarım feci çatladığı için renksiz bir krem! Anlamış olamazdı. Anlamazdı, değil mi?

Arkasını dönüp telefonu kapattığında rahat bir soluk verdim. Belki o kadar da iyi bir gözlemci değildi. Sehpanın üzerindeki peçetelerden bir tanesine uzandı ve ben hayal kırıklığıyla bağırmak istedim. O kadar da iyi bir gözlemciydi! Yanıma doğru yürüdü. Gerilememek için ve korktuğumu belli etmemek için büyük çaba sarf ettim. Elini tam da dudak hizama tutunca çabamı boş verip iki adım geri gittim. O da korktuğumu anlayıp insafa gelmiş olmalı ki peçeteyi bana uzattı.

"Sil şu dudağındakini," diye dişlerinin arasından homurdandı.

Emrivaki yapmasından nefret ediyordum. "Dudaklarım yara ve çok az sürdüm zaten. Belli olmuyor... Hem sorun edilecek bir şey değil," diye söylendim. Sitem etmek hakkımdı. Bana hükmetmek için her fırsatı değerlendiriyordu.

"Şu andaki rolüne uymuyor diyelim," diye kestirip attı. Şaşkınca gözlerine baktım. Bunun neresi role uymuyordu?

Cevap vermeyeceğimi anlayınca arkaya kaçmama izin vermeden belimden yakaladı ve eliyle dudağımdaki nemlendiriciyi sildi!

Kaskatı kesildim. Dudaklarımı peçeteyle değil, parmaklarıyla silmiş, bana dokunmuştu! Nefes yoksunluğu çekiyormuş gibi göğsüm hızla inip kalkıyordu. Yüzüme şu an soğuk su dökülse, buharlaşacağına emindim. Utancımdan yanıyordum.

Rahat tavırlarla belimi bıraktı ve parmağındaki kalıntıları ovalayarak bana baktı. Gözlerinde alaycı pırıltılar vardı. Bana meydan okuyor, âdeta ona karşı gelmem için can atıyordu.

"Sana silmeni söylemiştim. Bu oyunun kurucusu benim, küçük hanım ve sen sadece yan karaktersin."

Emin adımlarla arkasını dönüp dış kapıyı açtı. Şoka uğramıştım ve beynimle iletişime geçemiyordum. Bir komut verecekti ama ne?

"Orada dikilmeye devam mı edeceksin yoksa parmağımdakini tekrar dudağına sürmemi mi bekliyorsun?" Sesindeki bariz meydan okuma kemiklerimi titretti. O parmağın tekrar dudağıma dokunması mı? Beynim çok şükür ayaklarıma komut vereceğini hatırladı ve hızla kapıya yöneldim...

Ama... Bu his de neydi böyle?

Kendime ettiğim yeminleri hatırlattım. Sevgisine inanmadan, helalim bile olsa kimsenin elimi tutmasına izin vermeyecektim. Kendimi her zaman kaderimdeki kişiye saklayacaktım ve tüm benliğimi ona adayacaktım. Ama şimdi...

Bu ela gözlü; mideme, kalbime, damarımda dolaşan kanıma bile etki eden çocuk beni kendimle çelişkiye düşürüyordu. Hayalini bile kurmadığım, varlığından bile haberdar olamadığım hisler yaşatıyordu bana. Benim ecelim olduğunu söylüyordu.

Evet, beni öldürüyordu. İçimdeki saf, ar taşıyan yanıma darbeler indiriyor, kalbime kara delikler açıyordu; beni tanınmaz hale getiriyordu.

Her suçlu ardında kalıntı bırakmamak için çabalardı. Benim mahkûmiyetim de benden yana hiçbir şey kalmayana kadar sürecekti.

Benden nefret ediyor gibi davranıyordu ama bir hamlesiyle beni mıknatıs misali kendine çekiyordu. Evet, bizim için en doğru tabirdi bu. Zıt kutuplardık biz. Ama yaklaşınca engel olamadan ona doğru çekiliyordum. O adı gibi bir demire sabitken, ben boşlukta ona doğru sürüklenen ufalmış kalıntılardan fazlası değildim.

***

4. BÖLÜM

"Erva"

Yola devam ederken kafamı cama dayamış, sonbaharın kasvetli havasını seyrediyordum. Tıpkı bana benziyordu sonbahar. Tüm ışıklar sönük, renkler solgun ve soğuğun habercisi...

O beyaz örtü örtülmeden, gökyüzüne, insanlara ve yeryüzüne zemin hazırlayan... Hep bir yağmur, hep bir gri bulut, hep bir hazan...

Parmağımdaki yüzüğe diktim gözlerimi. Eski ama kıymetli bir yüzüktü belli ki. Ağır ve eskimiş bir renge sahipti. Tam ortasında pudra rengi bir taş vardı. Etrafıysa kullanılmaktan koyulaşmış altın rengiyle kaplıydı. Aile yadigârı olduğunu düşündüm. Annesinin yüzüğü olabilirdi. Ya da büyük annesinin... Böyle kıymetli bir yüzük parmağımda büyük bir ağırlık yapıyordu, yüreğimde olduğu gibi...

Annesini düşününce kaşlarım çatıldı. Annesi neredeydi? Oğlunun bu gibi işler yaptığından habersiz miydi? Neden babasının yanında değildi?

Kafamı camdan kaldırmadan hafifçe yanımdaki sessiz, tehlikeli ve bir o kadar da huzursuz adama baktım. Yoldan gözünü ayırmadan tek eliyle araba kullanıyordu. Diğer eli gerginliğini onaylarcasına sakallarıyla oynuyordu. Ailesi onu geriyordu. Bir insan ailesinin yanına giderken neden bu kadar huzursuz olurdu?

Bir şey vardı... Huzursuzluk babasıyla yan yana geldiğinde koca bir sis gibi ortama yayılıyordu. Her çocuğun babasıyla problemleri olurdu. Ama onların problemi, pek çocuksu durmuyordu. Araba sarsılarak durduğunda, daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Kocaman bir evin önünde duruyorduk şimdi. Demir'in evini aratmayacak kadar geniş ve gösterişli bir evin...

Arabadan inmiş, evi seyre dalmıştım. Arkamda birini hissedene kadar açılmış ağzım ve büyük gözlerimle hayran hayran baktığıma emindim. Çünkü ev, bir mimari harikasıydı. Gözlere hitap ettiği aşikârdı ama duruşuna bakılırsa, inanılmaz bir mimar matematiğine uygun dikilmişti. Arkamdan sinsice yaklaşan Demir ise sırıtıyor, âdeta benim bu ifademle dalga geçiyordu. "Boynun kırılacak, ufaklık. Aman dikkat et. Henüz o güzel kafana ihtiyacım var benim."

Bana göz kırptı! Hem de sırıtarak! Yutkundum ve gözlerimi kaçırdım. Ellerim şimdi nereye koyacağımı bilemediğim, titreyen birer yük gibiydi. *"Güzel dedi! Güzel kafan dedi!"*

"Tekrar tembihlememe gerek var mı?" Ciddileşti. "Geçen seferki gibi çeneni kapalı tutman yeterli... Gerektiği yerde kısa cevaplar ver ve gülücükler saç."

"Aman ne kolay," diye düşündüm. Bu adam beni emektar oyuncu falan mı sanıyordu?

"Ha, bir de unutmadan öyle kaskatı durma. Az biraz benle ilgili ol. Geçen akşamki gibi mesela... Sadece bunu rolüne uydurup bana delicesine bağlıymış gibi bak." Çektiğim eziyetten zevk alıyordu. Yüzüm tanınamaz bir renge büründü.

"Ben, yapabilir miyim bilmiyorum. Yalan söylediğimi herkes anlar ki. Beceremem," diye yakındım. Şimdiden bu renge bürünmüşken, foyam dakikasında ortaya çıkardı.

"Kaderin yalanına bağlıysa eğer..." diye fısıldadı kulaklarıma yakın bir yerde. Kaskatı kesildim. "Emin ol söylersin..."

"Ayrıca zor bir şey değil. Yüzüme uzun uzun bakacaksın. Fazla konuşmayacağın için sevgi sözcüklerine ihtiyaç yok. Ama gerekirse eğer, içinden geldiğince bir şeyler uydur işte. Çocuk değilsin ya. Bu kadarını da yapabilirsin."

Beynim kısa süreli durgunluğuyla yanıp sönen nöron ışıklarını gözlerimin önüne serdi. Ben?.. Demir'e?.. Sevgi sözcüğü?.. Hayran hayran bakmak?.. İşte şimdi yandığımın resmiydi! Adımımı içeri atar atmaz bir sahtekâr olduğum öğrenilecekti.

"Bak, ben gerçekten anlamam böyle şeylerden," diye yakınmaya devam ettim. "Ne diyeceğimi bilemem. Ne olur, mümkün olduğunca konuşturma beni. Ben sevgililer birbirine nasıl bakar onu bile bilmem." Bilmezdim tabii. Yahu, filmlerle, kitaplarla gerçek hayat bir miydi? Ayrıca ben o bakışları asla bir yalan için denemezdim. Gerçek olana, eşime saklamak isterdim. Tabii bir eşim olacak kadar yaşarsam...

"Söylesene, ailen seni kafeste falan mı büyüttü? Hiç mi kafanı kaldırıp etrafına bakmadın? Hem bu yaşa kadar geldin de kimseye hayranlık da mı duymadın?"

Kanayan yarama parmak bassa da umursamadım. Ne de olsa o kafesi ben örmüştüm etrafıma. En güvenli ve en kusursuz kafes... Ama beni kafesimden söküp alan bu adam bir güvercin avcısıydı; yaralı güvercinleri bile umursamayacak kadar gaddardı. Arada nefes aldığım ve "ney" sesini dinlediğim bahçemde, o ufak gezintimde beni avucuna almıştı. Çırpınmak, sadece kanatlarıma açılan yarayı sağlamlaştırırdı...

"Anlaşıldı, tamam. Sen sadece yakınımdan ayrılma ve gözlerin sürekli üzerimde olsun yeterli." Elini bıkkınca bana uzatırken, gözlerinde memnuniyet ışıkları yandığına yemin edebilirdim.

Uzattığı eline sanki bakışlarımla onu yok edebilirmişim gibi baktım. Elini tutmamı beklemiyordu değil mi? Öylece eline bakarken ısrarla elini sallayıp tutmam için gözleriyle uyarıyordu. Keskin bakışlarımı yumuşatarak, yalvaran bir ifadeye büründürdüm. Elini tutamazdım! Koluna girmek ayrı bir olaydı, elini tutmak ise apayrı! Neden böyle yaptığımı anlamıyormuş gibi bakıyordu bana. Bunca yıldır muhafaza ettiğim benliğimi, bir bakışıyla deşmeye hakkı yoktu. Gardiyanım ile akıl oyunları oynayan yanım, sessizleşti... Allah'ın emrine karşı gelen gardiyan ise umursamazdı.

Havada asılı kalan eli, hışımla benim elimi buldu. Hareket etmeye başladığımızda gözlerim birleşmiş ellerimize takıldı. Bo-

gazımdan kızgın bir ateş yükseldi, gözlerimi yaktı. Ama yanaklarımı ısırarak sessiz kaldım. Beni bahçeye doğru sürüklüyordu. Ellerimi sıkıyor, bırakmama izin vermiyordu. Isınan ellerim terledi ve bu ısı bedenimi de etkiledi. Kulaklarıma kadar alev aldım. Bu adamın bana yaşattığı tüm bu yanlış duygulardan nefret ettim. Yapmaya zorladığı her hareketten nefret ettim. Ben artık kendimden nefret ettim.

Kapıya yaklaştığımızda adımlarını yavaşlattı ve yanımda yürümeye başladı. Elimi halen sıkıyordu. Ama bu sıkış benim orada olup olmadığımı anlamak için gibiydi. Sanki varlığımı hissetmeye ihtiyacı vardı. Aptalcaydı. Ama muhtaç bir çocuktan farksızdı.

Evin çalışanları olduğunu düşündüğüm insanlar hemen kapıyı açıp Demir'in önünde eğilerek bizi içeri davet etti. Ev Demir'in evinin klasik bir kopyası gibiydi. Daha ağır mobilyalar, daha keskin bir koku ve daha koyu renkler...

O koca salonun bir köşesinde, koyu kahve yemek masasının etrafında toplanmış, kahvaltıya oturmaya başlayan insan topluluğu vardı. Masanın başında bizim gelişimizi şahin gözleriyle izleyen; hafif aklaşmış saçları ve Demir'in yankısı gözleriyle babası duruyordu. İki tane orta yaşlı adam, iki tane de hanımları olduğunu düşündüğüm daha genç bayanlar vardı masanın iki yanında. Bayanlardan biri tesettürlüydü. Diğeriyse sarı saçlarını salmış, genç bir görüntü elde etmek için şekillendirmişti. Bizim için ayrılan boş sandalye dizesinin hemen yanındaysa genç bir çocuk vardı. Demir'i andırıyordu ama daha hırçın ve belirgin bir suratı vardı. Gözlerinin yeşili ise Demir'den tamamen farklı, daha saf ve yumuşak bir renkti.

Demir ilerlerken elimi bırakmıyordu. Bense korkak adımlarla ve sessiz tutmaya çalıştığım nefesimle masaya yanaşmamızı izledim. Her şey ağır çekime alınmış gibiydi. Başıyla kısa bir selam verdi, geç kaldığı için özür dileyerek, beni yanına çekip sandalyeye oturdu. Elim halen elinin içindeydi ve fark etmese de şiddetle sıkıyordu. Sessiz kaldım.

Amcası olduğunu anladığım adamlar, Demir'i tatlı bir alayla azarladı. Neden haberleri yoktu, neden beni ilk kez görüyorlardı,

neden yeğenleri bu kadar hayırsızdı... Soruları ardı ardına geliyordu. Birbirlerine hiç benzemeseler de, ikisinin birleşimi büyük ağabeylerinde, yani Demir'in babasında mevcuttu. Adam sanki varlığımızdan rahatsız oluyormuş gibi diken üstünde, bizi tepeden seyrediyor, ellerini çenesinin altında tutuyordu.

Demir, ellerimi halen sıkıyordu. Yüzmeyi bilmeyen bir çocuk telaşında, her an kaçacağımdan ve boğulacağından korkar gibi... "Ee, bu güzelliğin ismi nedir bakalım." Masadaki yengesi olduğunu tahmin ettiğim sarışın kadın sormuştu bu soruyu. Bu soru karşısında Demir'in elimdeki eli seğirir gibi oldu. Gözleriyle kadının beynini delecekmiş gibiydi. Sanki söyleyeceği şey silahıydı ve bu hoşnutsuz bakışlarla hedefine doğrultmuştu.

"Erva..." diye fısıldadı adımı vurgulayarak. İma ettiği her ne ise masa sessizliğe gömüldü. Tüm yüzler bana döndü. İsmimde ne vardı bu kadar da herkes gerilmişti? Hepsinin yüzündeki şaşkın ifade beni afallatıyordu.

"Erva, demek..." dedi amcalarından bir tanesi. Kafasını önüne eğip inanmazmış gibi salladı. "Kadere bak," dedi bir diğeri acıklı bir ses tonuyla. Açık saçlı kadın şaşkınlıkla ağzını açmış, suskunluğa sığınmıştı. Demir'e bakıyordu inceleyen gözlerle. Bir şeyler çözmeye çalışır gibi bir hali vardı. Tesettürlü olan yengesi ise dünyanın en sevecen gülümsemesiyle bana gülümsüyordu.

"Çok güzel bir isim, kızım. Hem ismin güzel yüzüne bakınca daha çok anlam kazanıyor." İlk kez sesimi bulup ben de hafifçe tebessüm ederek konuştum. "Teşekkür ederim, efendim." Bu kadın bana yakınlık hissi aşılıyordu.

"Aa, efendim falan duymayayım. Abla ya da teyze diyebilirsin bana," dedi tekrar gülerek. Eşi de onu destekler gibi hanımına bakıp tebessüm etti.

Masadaki genç çocuk, yeni ergenliğe girmiş her delikanlıda olan pütürlü ses tonuyla ve sevecen gözleriyle lafa karıştı: "Adı gibi kendisi de yengeme benziyor değil mi, anne?" dedi sarışın kadına sorarcasına. Kadın ağzına atacağı lokmayla duraksadı, benim şaşkın yüzüme baktı ve sahte olduğuna adım gibi emin olduğum bir tebessüm takındı. "Evet, evet..." diye bir şeyler geveledi.

Bu benzetilen yenge, Demir'in annesi miydi? Tüm o şaşkınlık ibreleri şimdi benim yüzüme yansımış olmalıydı. Çünkü Demir, uyarırcasına boğazını temizledi.

"Hadi kahvaltınıza başlasanız ya çocuklar," dedi sarışın yengenin yanında oturan amcası.

"Demir, bırak nişanlını da yemek yesin," diye kıkırdadı sevecen yenge. "Kaçacakmış gibi tutuyorsun kızın elini." Demir'in babası hariç herkes gülümsemesine ortaklık etti. Ben de tebessüm ederek kızarık yüzümü saklamaya çalıştım. Tutmadığı elimi Demir'in elinin üzerine koyup ellerini çekmesi için iteledim. Yumuşak davranmaya çalışıyordum. Babası halen bizi keskin gözlerle seyrediyordu. Sanki bir açık arıyordu. Demir o kadar gergindi ki, böyle giderse o açığı elleriyle verecekti.

Yemeğe başladık. Herkes birbiriyle sohbet ediyor, arada bana sorular yöneltiyorlardı. Kısa ve öz cevaplar veriyordum. Yalan söylemeyi beceremediğimden hiçbir şeyi uydurmadan, kısa ve doğru cevaplarla yanıtlıyordum. Lise mezunu olduğumu, biraz çizimle ilgilendiğimi, üniversite düşündüğümü söyledim. Bunlar yalan değildi. Ama ailemi sorduklarında, Demir altından kalkamayacağım bir yalanla konuyu kapattı. "Yurt dışındalar."

"Yaşın kaç kızım? Çok küçük gösteriyorsun. Nasıl oldu da bizim haylaz Demir'i yola getirdin?" dedi şimdiden sevdiğim tesettürlü yengesi. Dönüp Demir'e baktım. Yemeğini yemiyor, çatalla karıştırıp duruyordu. Bacağını gergince sallıyordu. Bu hali içimi çok acıtıyordu. Ben de babamın yanında geriliyordum. Ama Demir'inki farklı bir boyuttaydı; sanki burada boğuluyordu. Tebessüm ederek cevap verdim. "Yirmi yaşındayım, efendim." Adamlar şaşkınlıkla gözlerini büyüttü. "En fazla on sekiz gösteriyorsun!"

"Demek Demir'den sadece beş yaş küçüksün."

Bana inceleyerek bakan bakışlar altında kıpırdandım. Demir'le ilgili ilk kez bir bilgi edinmenin verdiği heyecanı saklamaya çalıştım. Bilmediğimi belli etmeden tebessüm ettim ve kafamı tabağıma doğru eğdim.

Yirmi beş yaşındaydı demek. En güzel yaşlarını bu tür oyunlarla heba eden, küçük yaşta büyüyen biriydi demek...

"Annen burada olsaydı Erva'yı çok beğenirdi," dedi tesettürlü bayan. Demir'in vücudu gözle görülür şekilde gerildi.

"Evet..." dedi diğer kadın kafasıyla desteklerken. "Hem de gelininin tıpkı kendisine benzediğini ve adaşı olduğunu duysa, seni alnından öperdi." Ses tonunda tereddütlü bir samimiyet vardı. Zorunlu bir samimiyet... Bugün edindiğim bilgiler bana fazla gelmeye başladı. Demir'in annesiyle adaştım. Ona benziyordum ve Demir, bu odada babası dâhil birden fazla kişiden nefret ediyordu. Konuşmalardan anladığım kadarıyla Demir'in annesi vefat etmişti. Ve bu içimde engel olamadığım bir acı hissettirdi. Ela gözlerin sahibine çevirdim bakışlarımı ve yutkundum. Güçlü duruyordu. Annesiz bir çocuk olmayacak kadar güçlü...

Ama bir ayrıntı fark ettim. Bu güçlü adam, titreyen dizlerini sıkıyordu. Parmaklarını dizine geçirmiş, tırnaklarıyla âdeta kumaşı deliyordu. Sanki biliyordu bu hareketin onu ele verdiğini ve bacaklarını cezalandırıyordu.

Kendimi ne yaptığımı bilemez bir şekilde Demir'in eline uzanırken buldum. Elimi dizindeki elinin hemen üzerine koydum. Öyle dokunmak için değil de, acısını almak ister gibiydi dokunuşum. Sadece elinin üzerine parmak uçlarımla dokunup, durmasını sağladım. Dokunuşum anında kesmişti sistematik hareketlerini. Amacıma ulaşınca elimi geri çektim. Şaşkın gözlerini üzerimde hissettim. Ona teselli vermek için başımı kaldırdım ve gülümsedim. Bulunduğumuz yer, insanlar, konuşmalar bulandı bir anda. Sadece o ve gözleri vardı işte tam karşımda. Bacağını sallamayı bırakmış, kıskaç misali kavradığı dizini serbest bırakmıştı.

Birkaç santim ötemdeki ellerim havada asılı, yaptığı hatanın farkındalığıyla titriyordu. Elimi sanki ateşe dokunmuşum gibi kucağıma çekip, kafamı tabağıma indirdim. Olmayan iştahım iyice kaçmıştı. Demir'se halen bana bakıyordu. Yutkundum... Parmak uçlarım ve yüzüm yanıyordu. Nasıl böyle büyük bir aptallık yapmıştım? Utanmaz ellerim ar duygusunu yitirmiş miydi?

"Âşık kuşlar gibiler değil mi, Nevzat?" dedi tesettürlü bayan tebessüm ederek. Adını sormak istedim bir anda. Ama bunun garip olacağını düşünerek sustum. "Ne o hanım? Eski günler mi

aklına geldi?" diye takıldı adam karısına, karısını utandırarak gülümserken.

"Birbirlerine bakışlarından bile belli nasıl âşık oldukları," dedi sarışın kadın saçma bir coşkuyla. Demir bu kadın her konuştuğunda omuzlarını geriyor, saniyelik nefretle bakıyordu. Kadın da Demir'e sadece manidarca gülümsüyordu.

Babası, geldiğimizden beri hiçbir şey söylememişti. Çok soğuk ve ürkütücü bir adamdı. Demir'in neden böyle olduğunu tekrar tekrar ispatlıyordu. "Demir, halen şirkete gelmemekte ısrarcı mısın?" dedi o sırada dakikalardır koruduğu sessizliğini bozup. Sesler kesildi. Bu insanların da benim gibi gerildiğini anladığımda, Demir'e bir kere daha acıdım. Bu adamla büyümek, benim öz babamla büyümemden daha zor olmalıydı.

Demir babasına dönüp manidarca gülümsedi. "Ben böyle iyiyim, *baba*. Kendi başımın çaresine bakıyorum."

Baba, sözcüğü daha baskın, tebessümü ise zorbaydı. Adam tabaktan kafasını kaldırıp Demir'e dikti gözlerini. "Artık nişanlı bir adamsın, Demir. Gelecekte ne yapacaksın? Düğünün olacak ve sen istesen de istemesen de Dağhan Soylu'nun oğlusun. Elbet bir gün bu şirketin başına geçmek zorundasın." Sesi keskin ve kararlıydı. Demir, sırıtmaya devam ederken başını iki yana salladı.

"Bu ailenin tek çocuğu ben değilim, baba. Emel abla var, Ege var..." dedi yan tarafta oturan çocuğu göstererek. "Ve Oğuz'la Ece var." Tesettürlü kadına bakıp onaylattı.

"Bu ailenin en büyük erkek çocuğu sensin ve bu sorumluluk sana düşüyor, Demir," dedi sarışın bayanın eşi. Demir artık tahammül edemiyormuş gibi çatalını tabağının yanına vurdu ve ayaklandı. "Buraya nişanlımı tanıştırmaya geldim. Beni aile işlerinize, kirli paranıza bulaştırmayın. Kendi başınızın çaresine bakın. O bataklıktan farkı olmayan holdingine ihtiyacım yok! Ağabeyiniz at koştururken, siz de evlatlarınızı ona yem edin... Ben yem olmayacak kadar kendimdeyim." Elini uzatıp bileğimi kavradı ve beni kaldırdı.

"Şimdi bu kadar muhabbet yeter. Müsaadenizle."

Sahte bir nezaketle, abartılı bir baş selamı verdi ve beni çekiştirmeye başladı. Neden böyle yaptığına anlam veremezken

bakışlarım masadakilere kaydı. O sevimli kadın bana acıyan bir ifadeyle bakıyordu ve hepsinin yüz hatlarına şaşkınlık hâkimdi. Onlar büyüktü. Nezaket nerede kalmıştı?

Elinden kurtularak arkama döndüm ve babasının yanında durdum. Bu oyunda eğer kendim gibi olmam gerekiyorsa, bunu kendi usulümle yapacaktım...

"Her şey için teşekkür ederim, efendim..." dedim ve yan taraftakilere dönüp, "Sizlerle tanıştığıma çok memnun oldum," diye sözümü tamamlayarak tebessüm ettim. İşte bu kadardı. O adama suratımdaki tebessümle haddini bildirmiştim.

Ama Demir beni çekiştirdiğinde, tebessümüm havada asılı kaldı. Tahammülsüz bir homurtu koparmayı da eksik etmemişti. Arabaya son sürat bindiğimizde aynı hızla arabayı çalıştırmıştı. Ve yine ağaçlar bir gölge gibi cam kenarında bir görünüp bir kayboluyordu.

"Yavaşla lütfen," dedim sesimin titrememesi için büyük bir savaş vererek. Beni duymuyordu. Hem de hiç! Direksiyonu sıkıyor, sabit bakışlarla karşısına bakıyordu.

"Korkuyorum, Demir..." Bu sefer korkumu gün yüzüne çıkarmak zorundaydım. Çünkü titremelerim baş göstermişti. Soluğum sıklaşmış ve avuç içlerim terlemişti. Tek düze bir yolda, her an bir ağaca toslayacakmışız gibi hissediyordum.

Yerde bir tosbağa görmemle, "DEMİR!" diye bağırmam bir oldu. Öne doğru savrulacağım bir hızla frene bastı. Köstebeği fark ettiği için durduğunu düşünsem de, ona baktığımda durumun pek de bu olmadığını gördüm. Kafasını direksiyon dayamıştı ve elleri halen sıkı sıkıya direksiyonuna bağlıydı. "Demir..." diye fısıldadım o iflah olmaz elim havalanırken. Ama ben bu hataya düşmeden Demir öyle bir öfkeyle ellerini çözüp direksiyona vurdu ki, cama sokuldum.

Ellerini defalarca vurup bağırıyordu. Sesi arabanın içinde yankı yapıyor, kısık söylenişleri hızlı nefesler gibi çıkıyordu. Yüreğinin ta derinlerinden sökülüp geliyordu feryatları. Yüzü kıpkırmızı olmuş, kaşları hırsla çatılmıştı. Zorlukla nefes alan, hasta ve dünyanın yükü sırtına binmiş bir adamı andırıyordu. Köşeye

sinip boğazımdaki yumruyla izledim bir erkeğin dağılışını. Bir çocuğa dönüşmesini...

Saniyeler sonra kapıyı açıp dışarı çıktı. Çarparak kapattı ve ellerini kafasının arkasına, saçlarının arasına sokup gökyüzüne baktı. Kendini cezalandırıyormuş gibi saçlarını çekiştiriyordu. Arabanın içinde endişeyle onu izliyordum. O kadar *umutsuz* gözüküyordu ki içim acıyordu. Bir insan bu kadar çaresiz olabilir miydi? Neler yaşamıştı? Neler yaşatmışlardı bu genç adama da, onu böylesine yaralamışlardı?

Ürkek hareketlerle arabadan çıktım ve yanına yaklaşmaya başladım. Arkası bana dönüktü, kocaman bir ağacın hemen yanına gitmiş, kafasını ağaca yaslamıştı. Biraz sakinleşmiş gibiydi. Ama omuzlarının sarsılışı beni de derinden sarsıyordu. Ağlıyor muydu yoksa sakinleşmeye mi çalışıyordu?

Ellerim... Ah, o laf dinlemez ellerim yine havalandı. Ama dokunacak cesareti kendinde bulamadı. Öylece, havada asılı kaldı. Tam bir cesaret ona dokunup, iyi olup olmadığını soracakken bir bağırtı koptu. Aynı anda ben de haykırmıştım çünkü Demir, ellerini defalarca ağaca vururken, bir çeşit taşma yaşıyordu. Öfke patlaması sesinde, bedeninde, ellerinde, her yerdeydi. "Neden!" diye bağırıyordu. "Neden lan!.. Neden!"

O bir kızda bile zor bulunan zarif elleri kanamaya başladı. Kemiklerine bile zarar vermiş olabilirdi. Korkumu yenip kendimi öne attım. Ve yapılacak en aptalca ama benim yapacağım en mantıklı hareketi yaptım. Elimi, ağaca defalarca vurduğu elinin önüne siper ettim.

Güçlü yumruğu gürültüyle avuç içimi bulduğunda, acı amansızca tüm kolumu kapladı. Çığlık atmamak için dişlerimi sıktım. Dudaklarımı birbirine prangaladım.

"S-Sen?.." Şaşkınlıktan ve aptallığımdan dili tutulmuş gibi, elleri havada öylece bakakaldı. Bense ağlamamak için direniyordum. Ellerim kucağımda, gözümden akan yaşlara engel olamazken, sesimi dudaklarımı ısırarak kesiyordum ve tek düşündüğüm; ben bu haldeyken Demir'in ne türlü bir acı çekiyor olduğuydu. Biraz sakinleştiğimde zonklayan avucumu aşağı indirdim ve Demir'in kanayan eline baktım. Yüzümü buruşturup, onun yerine

acı çekmeden edemedim. Derisi parçalanmıştı ve kanı damla damla toprağa akıyordu. Tüm bunlar umurunda değilmiş de, tek aptal benmişim gibi gözlerini bana dikmiş bakıyordu. En büyük aptallığı kendine zarar vererek o yapıyordu! Allah'ın ona verdiği bu güzel ve sağlıklı ellere zarar veriyordu.

Şalımın uzun köşesini tutup, ona yaklaştım. Bileğine dokunmam yetmişti ve onun eli komutumu dinleyerek havalandı. Elinden sarkan derilerle kaşlarım daha da çatıldı. Dişimi sıkarak örtüyü ağaç kabuklarını derisinden sıyırmak için kullandım. Kanını hassas dokunuşlarla temizledim. Yumuşak görünen elleri, aslında oldukça sertti. Ve acının verdiği ateşle sıcacıktı. Temizlemem bittikten sonra farkındalıkla titredim. Ben onun elini temizlerken, o oldukça yakınıma gelmişti. Çenesi ve burnu neredeyse kafamın üstüne değiyordu. Bakışları ise boğazımı kurutacak kadar araştırmacı ve yoğundu. Boğazımı temizledim ve elini yumuşak bir yavaşlıkla bıraktım. "Elini sarmamız gerekiyor, yoksa iltihap kapacak," diye fısıldadım. Kıyafetimi düzeltiyormuş gibi yapıp, bakışlarından kaçındım. Ama bana baktığını halen hissediyordum ve bu berbat bir hisli.

"A-Arabada peçete falan varsa... Sarabiliriz şimdilik." Neden kekeliyordum? Kendime koca bir tokat atmak istedim. Arkamı döndüğümde kurtuluş yolu bulduğum için sevinmiştim. Ama bu erken sevinç onun dirseğimi kavramasıyla son buldu. Dönmeye zorlamadı. Bu benim için iyiydi çünkü benim de ona bakacak cesaretim yoktu.

Gözlerimi arabanın camına diktim. Kolumdaki ellerinin aşağı doğru kaydığını, yaralı elimi ellerinin arasına aldığını hissettim... Kalbim ağzımda atıyordu âdeta. Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Elimin acısını bile unutturuyordu bu heyecan... Parmak uçları, avuç içimi yokladığında kendimden tiksinerek gözlerimi yumdum ve elimi hırsla ellerinden çektim. Mideme bir tekme yesem ancak bu kadar etkili olurdu. Arabaya gittim... Ama elini sarmak için bir peçete aramak yerine, kendime sayıştırarak yolcu koltuğuna oturdum. Kollarımı birbirine bağlayarak kafamı cama yasladım. O da sürücü koltuğuna oturduğunda derin bir sessizlik arabanın içini doldurdu.

Suç işlemiş her çocuğun paylaştığı bu sessizlik, komik olmayacak kadar acı veriyordu. Eve kadar ikimiz de bir çift laf etmedik. Eve varınca o daha in demeden arabadan inip, hızla eve doğru yürümeye başlamıştım. Kapının yanına vardığımda kafam yerde, kapıyı açmasını bekledim. *"Ne gururlu bir kız ama!"* diye bağırdı o nefret ettiğim iç sesim. *"Gururlu ama gurur yaptığı adamın eline mahkûm!"*

Yanıma gelip kapıyı açtığında hızla oradan kaçmak istedim. Ama kolunu pervaza dayayıp buna engel oldu. "İzin ver geçeyim!" diye çıkıştım. Yüzüme baktığını hissediyordum, ama rezil ve utanç yüklü bir deve kuşu gibi kafamı yerden kaldırmıyordum. "Bana bak..." diye fısıldadı yüzüme doğru. Eşarbım havalandı ve ben ağlamak üzereydim. *Allah'ım, sen aklıma mukayyet ol!* "İzin ver geçeyim..." diye tekrarladım.

"Bana. Bak!" Kelimelerin üstüne bastırarak beni ona bakmaya zorladı. Ağır ağır kafamı kaldırdım. Gözyaşlarımın aktığını bile bilmiyordum ama işte bir tanesi yanağımdan aşağı süzülüyordu. Gözlerimi, hayır gözyaşlarımı görünce duraksadı. *"Beni mahvediyorsun,"* dedim içimden. *"Bakma bana öyle. Günaha yetiriyorsun. Ben benlikten çıkıp, bir çift elada kaybolurken, nefsimin besleyicisi oluyorsun. Bakma bana öyle, çocuk. Bana umut ettiriyorsun..."*

"Neden yaptın?" dedi. İki kelime. Tek bir soru. Neden yaptım? Cevap; yok.

Korkusuz gibi duran bir korkaktım. Gözlerine bakmamam gerektiğini, şeytanı beslediğimi adım gibi biliyordum. Ama bu Allah korkusu olmayan adam nefsime ortaklık ediyor, tüm irademi elimden alıyordu. Ve ben onun gözlerine baktığımda, ona hiç olmadık anlamlar yüklüyordum.

Bu anı, çok şükür ki birinin kapıyı çekişi böldü. Demir sendeledi ama kapıyı anında bıraktı. Kafamızı çevirdiğimizde kapıda duran Oğuz'u gördüm. Bir bana, bir Demir'e bakıp kenara çekildi. İçeriye göz gezdirdiğimde diğerlerinin de burada olduğunu gördüm. İki günlük işleri erken bitmiş olmalıydı. Odaya kaçma planım, Ebrar'ın sesiyle bölündü.

"Demir! Eline ne oldu?" Merdivenlerin ilk basamağında çakılıp kalmıştım. Arkamı dönemedim ama Demir'in ensemdeki sorgulayan bakışlarını hissediyordum.

"Demir ağabey, hemen sarmamız lazım! Nasıl bu hale geldi bu el?" diye çıkıştı Ali. Sesinde bir erkek kardeşin ağabeyi için endişesi vardı. "Abartma, sadece bir sıyrık, Ali," diye yılgınca geçiştirdi Demir.

"Böyle sıyrık mı olur? Benim elim bu hale gelse ortalığı ayağa kaldırır, hastaneye yatardım," dedi abartılı bir taşkınlıkla. Aslında aynı Demir'in yaptığı gibi erkeklik taslayacağını herkes biliyordu.

Merdivenleri çıkmaya devam ederken, onların Demir'le ilgileneceğine emindim. Odaya çıktım ve ev kıyafetlerimi alıp banyoya girdim. Kapıyı kilitleyip üstümü çıkarmaya başladım. Elim ağrıdığı için biraz zorlandım. Ağrıyan avucumu havaya kaldırıp inceledim. Biraz şişmişti ama kıpırdatabiliyordum.

Rahat kıyafetler giyindim. Yatağa avuç içim yataktan aşağı sarkacak şekilde uzandım. Bugünün stresiyle gözlerimi kapadım. Demir'in o çaresiz anları aklıma geldikçe kalbimde tarifi imkânsız bir keder hissediyordum. Herkese karşı sorumluluk hissederdim ben. Bunu biliyordum. Ama Demir'e karşı hissettiklerim sadece bir sorumluluktan ibaret değildi. Onun çektiği acıyı, göğsümün tam ortasında hissediyordum.

***

Uykunun derin kollarından elimde keskin bir acı hissederek uyandım. Acı beraberinde bir serinlik ve mentollü, keskin bir koku getirdi. Aşağı sarkmış koluma ve o kolun yanı başında bağdaş kurmuş siluete baktım. Demir yere oturmuş, nazik ve ihtiyatlı dokunuşlarla avuç içime krem sürüyordu. İşini büyük bir ciddiyetle, çatık kaşların ardından yapıyordu. Kafasını yukarı kaldırmaya yeltenince hemen gözlerimi kapadım. Mesafesini koruyarak elime krem sürmeye devam etti. Usulca, göz ucuyla, sersemce onu izledim.

Namaz için uyandığım bir ara hasta gibi hissettiğimi hatırlıyordum. Uzunca bir namaz sonrası duanın ve ağlamanın ardın-

dan, elimin acısıyla tekrar uyuyakalmıştım. Öğleden sonra ışığı şimdi tam Demir'in yüzüne vuruyordu. O parlak saçları kızıl ışıklarla beraber göz kamaştırıyordu. Kibarca kremi sürdükten sonra elimi sargı bezleriyle sarmaya başladı. Sarmayı bitirdikten sonra ellerimi ellerinin arasına aldı. Kalbim yerinden çıkacaktı. Soluğum değişiyordu ve korkuyordum. Uyanık olduğumu anlamamasını umarak sessiz kalsam da, elimi bırakmasını istiyordum. Ve o elimi nazikçe yatağın üzerine yerleştirirken küçük dilimi yutacaktım. Ayağa kalktığında bu sefer gözlerimi kapatamadım. Uyanık olduğumu anladığı halde yüzüme bakmaya devam etti. Ürkütücü derece soğuk gözleri yutkunmama sebep oldu. Eğilip yüzüme yaklaşınca korkuyla yatakta gerildim...

"Bir. Daha. Sakın!.." dişlerinin arasından tane tane vurguladı. "Böyle bir şey yapma!" Bağırsa, ancak bu kadar etkili olurdu. Kafama kazımak istercesine gözlerime dikmişti gözlerini. O ürkütücü Demir bakışlarını atıyordu yeniden. Uyandığımdaki merhametli halinden eser yoktu.

"Seni kırarım, ufaklık..." Dişlerinin arasından tekrarlıyordu. "Parçalanırsın ve bir daha toplanamazsın. Sakın bir daha böyle salakça bir işe kalkışma. Emin ol, ben merhametli bir adam değilim. Sana asla acımam." Yüzüme daha da yaklaşıp kafasını yana eğdi. "Anladın mı?" diye bastırdı bir cevap vermezsem gitmeyeceğini belli ederek. Kafamı şiddetle onaylarken buldum.

"Güzel... Şimdi kalk da bir işe yara. Aşağı! Ebrar'ın yanına." Orada öyle dikilmiş, kalkmamı bekliyordu. Yutkundum. Nasıl kalkabilirdim ki? Başörtümü birkaç yerden iğnelemiştim ama, örtünün altında kıyafetlerim ne haldeydi bilmiyordum.

"Hadi!" diye ısrar edince, "Şey... Üstüm müsait değil de. Sen çıksan... Ben..." diye gevelemeye başladım. Güldü ve beni süzdüğünü fark ettiğimde yok olmak istedim. Bu hiç uygun değildi! Bu odada oluşu, beni böyle süzüşü, bizim bunları konuşmamız... Kendimi kocaman bir çukurun içinde, pisliğe bulanmış gibi hissediyordum.

"Çok çabuk kızarıyorsun, Güvercin. Gerçekten de sana bakmayacak kadar aptal erkekler olmalı etrafında."

Rengim büsbütün atarken, o çıkış yolunu tutmuştu. Dudaklarımı gererek, beddua etmenin ya da küfür etmenin ne denli günah olduğunu kendime tembihledim. Ama bu adam sınırlarımı zorluyordu. Onun çenesini tekrar işitmemek için aşağı indim. O soğuk kız, yılgınca bir şeyler doğruyordu. Belli ki ev işlerinin ona kalmasına sinir oluyordu.

"Ben sebzeleri doğruyorum sen de pilav ve salatayla ilgilen." Kısa ve net emriyle dudaklarımı birbirine bastırdım. Dediklerini yaparken verdiğim çabayla terledim. Tek elle pek de kolay olmuyordu.

Salataya geçtiğimde, bıçağı tutmak eziyet gibiydi. Yanımda bir karartı hissettim, Demir'inkine benzemeyen bir koku duyumsadım. Kafamı kaldırdım. Oğuz merakımı umursamadan elimdeki bıçağı çekip aldı. "Bu halde doğrayabileceğini zannetmiyorum ve ben eğri büğrü salata sevmem." Ses tonu beni ikna etmeye çalışır gibiydi ama sözcükleri gururlu erkek motifini halen koruyordu.

"B-ben yapardım," diye bir şeyler geveledim. O ise cevap vermeden salatayı doğramaya devam etti. Geri kalanlarla ilgilendiğimde, sessizliğimizi Oğuz'un dalgın sesi böldü: "Yemek yapmaya alışkın gibisin." Benimle kibar bir ses tonuyla konuşsa da gerildim. Ne diyebilirdim ki? Ne konuşabilirdim? Bu insanlar bana bu kadar yabancıyken, şimdi o yabancı erkeklerden biriyle yemek hazırlıyordum. Bu ben miydim?

"Evet," dedim kısa ve öz. Konuşmak istemediğimi anlamış olacak ki salatayı bitirene kadar ağzını açmadı. Salatayı sosladıktan sonra ellerini yıkayıp bana döndü. Kafamı kaldırıp baktığımda elime bakıyordu. "Eline ne oldu, Erva?" Dişlerini mi sıkıyordu? Neden?

Kucağımdaki elimi kenara sarkıtıp görüş açısından çıkardım. "Hiç, ufak bir kaza," diye geçiştirdim. Her hareketimi izlediğinin bilinciyle pişen yemeğin altını söndürdüm.

Demir'in koridordan yükselen sesi gariptir ki soluğumu salmama sebep oldu. Ondan korkmam gerekirdi, varlığıyla soluklanmam değil!

"Açlıktan öleceğiz, ne çok oyalanıyorsunuz mutfakta..." İçeri girdiğinde duraksadı. Oğuz'u mutfakta gördüğüne şaşırmış gi-

biydi. Ben de mutfağın uzak ucunda, iki adamın birbirine diktiği bakışları seyrediyordum. Bir tür sessiz iletişim gibiydi. Oğuz bu iletişimle her ne dediyse, Demir hiddetle gerildi.

"Oğuz, bence senin gidip Ebrar'a yardım etmen, masayı falan kurman gerek." Demir'in uyarıcı ses tonuyla yutkundum. Neden bu kadar öfkelenmişti? Oğuz, Demir'e alaylı bir bakış attı. "Erva tek eliyle yapamaz. Ebrar da evin hangi deliğinde Allah bilir. Tabakları doldurmasına yardımcı olacağım." Kararlı ses tonu, Demir'i daha çok öfkelendirmekten başka bir şey yapmadı. Bu adam açıkça lafının dinlenmemesinden nefret ediyordu.

"Sana git diyorsam git, Oğuz," dedi dişlerinin arasından Demir. Oğuz, her ne kadar sinirle solusa da Demir'le baş edemeyeceğini bildiği için salona geçti. Giderken gariptir ki bana, acıyan bir ağabey bakış attı. İlk zamanlarındaki o gaddar hali buhar olup uçmuştu. Şimdi tek derdi, Demir gibiydi.

O meşhur Demir geri dönmüştü yine ve bana öfkeyle bakıyordu. Kişilik bozukluğu yaşayan bu adama nasıl davranacağımı kestiremiyordum. Bana değil ellerime baktığında, sızlayan elimi eteğimin arasına sakladım.

"Ali! Şu Ebrar'a söyle girdiği delikten çıksın." Bunu söylerken keskin gözlerini üzerimde hissediyordum. Suçlu bir çocuk gibi nasıl da köşeye sıkıştırıyordu? Tamamen bana döndüğünde, gözlerimi yumup, *"İşte yine başlıyoruz,"* diye yakınmamak için kendimi zor tuttum.

"Sen de fazla oyalanma ve içeri geç. Ebrar yapar geri kalanını..." Döndü ve duraksadı. Kafasını çevirmeden homurdandı: "Bir de şu diline hâkim ol. Muhabbet etmek için burada değilsin. Benim sabır sınırlarımı da zorlama."

O öfkeyle dışarı çıkarken, hemen yamacından Ebrar içeri girdi. Şaşkın bakışlarını ikimizin arasında gezdirdi. Demir'de daha uzun süre kaldı gözleri. Giderken arkasından bakmayı da ihmal etmedi. Bu yaptığı neden beni huzursuz ediyordu. Bana neydi? Onlar kişilik ve görünüş olarak birbirlerini pek âlâ tamamlıyorlardı.

Bu düşünceler de neyin nesiydi? İçimdeki arsız yanıma baskı uygulayan sessiz yanım, *"Bu yanlış..."* diye fısıldadı. *"Bu günahın en sinsisi..."*

5. BÖLÜM

"Yakarış"

Bir şeyler karalıyordum odamın kasvetli havasında. Kalbim göğüs kafesimi sıkıştırırken, elimle sinemi ovaladım. Ağlamaklı sıkıntıyı atmak için çizdiğim resimler, gri bir sis gibi gözlerimin önünde dönüyordu.

Odama kapanmamın ardından aylar geçmişti. Okulumun başlamasının üzerinden aylar geçtiği gibi... Devamsızlıklarım neredeyse bir ayı bulsa da, öğretmenlerim benim için mazeretler uyduruyor, okula devam etmemi sağlıyordu. Babama göre; bu işe yaramaz bir çabaydı. Bana göre ise; annemi evde onunla bırakmak, zorlu bir imtihandı...

Liseye yazılmam öğretmenlerim çabasıyla olmuştu. Ancak daha ilk gün bana, "Bir yanlışını elbet duyacağım, sen de annenin kızısın; o vakit elimden kimse kurtaramaz seni," demişti tahammül edemediği bir sürüngene bakar gibi bana bakarken...

Benden neden bu kadar nefret ettiğini bilmiyordum. Belki gözlerim anneme benzediği içindi, belki sadece işe yaramaz bir kız çocuğu olduğum içindi. Üzüntülü halim, kendini uyku haline bıraktı. Bunun bir rüya olduğunu biliyordum ve uyanmak istiyordum. Ama uyanma çabalarım boşa gitmişti. O kızgın böğürtü ve hayvan hırıltısını andıran nefes sesi kulağıma çalındığında, ken-

dimi duvara çarpılmış halde buldum. Panikle, titreyerek yüzümü korumaya çalıştım. Bir şeye kızmış ve yine bir bahane bulmuş olmalıydı. Ve bugünkü öfke nöbetinin hedefi bendim.

Annemin çığlığı yırtmıştı içimi. "Dur!" diye bağırıyor, namaz elbisesi ve beyaz başörtüsüyle kendini bana siper ediyordu. "Dur vurma! Ne yaptı biçare kız sana?" Annem sıcacık kokusuyla ve kollarıyla sarmalarken beni, darbeleri artık hissetmediğim için ağlamaya başladım. Annem, benim yerime üstleniyordu tümünü ve ben zayıf kollarımla buna engel olamıyordum. Üzerimde baygınlık geçirdiğinde, babam olacak adamın öfkeli sesi sanki haklıymış gibi yükseldi: "Ne işin var lan senin Ahmet'le?"

Onu duymadım. Ya da duymak istemedim. Tek istediğim annemin uyanmasıydı. "Anne? Duyuyor musun beni? Aç hadi güzel gözlerini..."

"Cevap ver lan piç kurusu! Ahmet orada burada konuşuyormuş. *'O kız benim,'* diyormuş! Ne o? Kendini mi verdin de, ağzından düşürmüyor seni? Beş paralık ettin namusumu!"

Bahaneydi yine bunlar. Koca bir bahaneydi. Ahmet kim onu bile bilmiyordum. Muhtemelen kendi iğrenç arkadaşlarının, boşboğaz oğullarından biriydi.

"Okul falan yok bundan sonra. Kır dizini otur, adam gibi koca bekle."

"Ya da babamın pis alışkanlıklarına uyacak, ona para saçacak bir damat," diye düşündüm tiksintiyle. Annemi daha çok sarmalarken, halen onu görmezden geliyordum.

"Anne, ne olur kalk hadi. Bak, bana bir şey olmadı." Gözyaşlarımı örtüsüne sildiğimde, annem iç çekiyordu. Belli ki tükenen gözyaşlarını geri çağırıyordu. "Bıraksaydın vursaydı, anne. Zaten kanatıyor içimi, seni niye kanatmasına izin veriyorsun?" Babam odayı terk ederken, çaresizce annemi kollarımda sallandırdım. Enes okulda olduğu için minnettardım. "Sen bana hep 'Kızım sabret, Rabbim mükâfatını verir,' dersin ya... Sabrediyorum, anne. Vallahi sabrediyorum. Onun iyi olmasını istiyorum, senin gülümsemeni istiyorum, Enes'in sevilmesini istiyorum... Dua ediyorum, anne. Sizin için dua ediyorum."

Yine içmeye gittiğine emin olduğum babam, dış kapıyı gürültüyle çarptığında irkilerek uyandım.

***

Nefes nefese kalktım yataktan. Bir anda nerede olduğumu, kim olduğumu, hangi tarihte olduğumu bile unutmuştum. Hep gördüğüm kâbuslardı bunlar işte. Böylesi şiddetli atmamalıydı kalbim. Alışmalıydı bu çirkin rüyalara...

Etrafıma bakınıp her şeyin yerine oturmasını bekledim. Nerede olduğumu ve kim olduğumu teyit ettim. Babasından şiddet gören bir kız çocuğuydum ve şu an, kaçırılmıştım. Nefreti babamı andıran bir adam tarafından...

Acaba babam kurtuldum diye seviniyor muydu? Yoksa her yerde beni arayıp namusunu kirlettiğim için öldürme gayesinde miydi?

Annem...

Onu düşününce nefesim gene kesilmeye başladı. Yataktan örtüleri atıp aşağı inmeye koyuldum. Boğazımı ıslatmaya ihtiyacım vardı. Duvardaki saat gece yarısını gösteriyordu. Mutfaktan suyumu içtim ve tekrar yatağa dönmeye karar verdim. Ama evin sessizliği beni dürtükledi. Dış kapıyı yoklama isteğine karşı koyamadım. Belki kilitlemeyi unuturlardı. Pencerelerde parmaklık vardı, balkon kapıları da genellikle kilitliydi. Bir umut kulpu çevirdim ama hayal kırıklığıyla karşılaştım; açık unutmayacak kadar akıllıydı.

Tekrar evde göz gezdirmeye başladım. O kâbustan sonra uyuyamayacağımı biliyordum. En azından belki bir telefon, işime yarayan bir şey bulurum diye evi gezmeye başladım. Tabii telefonu bulunca ne yapacaktım orasını bilmiyordum. Buradaki ölümden kaçıp kurtulsam da bir diğer celladım beni bekliyordu.

Alt kata inen bir merdiven gözlerime ilişti. Oraya hiç inmemiştim. Yavaş adımlarla merakıma yenik düşerek basamakları inmeye başladım. Karanlıktı ancak evin her yerinde olduğu gibi burada da tavanlardan gelen hafif loş bir ışık vardı. Köşelere döşenmişti ve eve dinlendirici bir hava katıyordu.

Basamakları indiğimde karşıma sadece bir kapı çıktı. Ve kapıya giderken koridor boyunca asılı duran tablolar...

Ebruli sanatıyla boyanmış muhteşem resimler vardı. Ya da yağlı boyayla şekillenmiş manzara resimleri... Kırmızı laleler semazen eteklerine dolanıyordu kimisinde. Ama en garibi, altın rengi bir boyayla işlenmiş, resimlerin tam ortasında duran o isimdi.

"YUSUF"

Bir süre duraksattı bu isim beni. Kime ait olduğunu sorgulattı. Ancak bu ismin manasını düşünmeye vaktim yoktu. Hemen yanı başımdaki odanın kapısını aralamıştım bile. Kafamı usulca içeri uzattım ve gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim. Hiçbir şeyi göremeyince bir süre tereddüt ederek elimi duvarda gezdirdim. Nefesimi tutarak ışığı açışımla, aynı zamanda soluğumu bırakışım bir oldu.

Muhteşem bir odaydı. Muhteşemliğin sebebi pahalı mobilyalar, gösterişli perdeler değildi. Oda bir sanat harikasıydı. Duvardaki yağlı boyalara aç gözlerle baktım. Çünkü bunu çizen ressam her kim ise, Allah ona doğuştan bir yetenek vermiş olmalıydı. Odayı seyrederken elimi boğazıma götürdüm ve tek bir tane tabloda takılı kaldı göz bebeklerim. Yatağın üzerinde asılı duruyordu. Bir kadın siluetiydi. Yaklaşmak istedim. Bu hoş siluetin kime ait olduğunu öğrenmek istedim. Ama bu mümkün olmadı. Kolumdan sertçe çekildim, âdeta duvara fırlatıldım. Gördüğüm gözler öfkeyle parlıyor, hırıltılı nefesi eşarbımı havalandırıyordu.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen!" diye kükredi. Çok sinirliydi. Daha önce şahit olmadığım kadar sinirliydi. Ağzımı açmak istedim. Ona cevap vermek, hatta hırpaladığı için o biçimli suratını yumruklamak istedim. Ama öylece bakakaldım. Her ne yaptıysam, kendine her daim hâkim olan bu adamın duygu selini ortaya çıkarmıştım.

Etrafıma bakındım. Kaçış yolu aradım. "Ne o, kaçacak delik mi arıyordun kendine?" Ses tonu acımasızdı. Kıskıvrak yakalanmış bir av hayvanı gibi kükreyişini dinledim. "Şunu o kafana sok, kurtuluş yok benden. Anladın mı beni? Çıkar yol arama kendine!"

Şimdi bana tepeden bakıyordu. Ellerinin titrediği gözümden kaçmadı. Bu öfke, kırılganlığını saklamak içindi. Ama ne için kırılıyordu? Onu ne korkutuyordu? Suskunluğum sözlerini körükledi.

"Sen benim ne yapabileceğimi kestirememişsin görünüşe bakılırsa. Öldün kızım sen, anladın mı? Ölüsün artık! Ailenin seni aradığını mı sanıyorsun? Kimsenin seni umursadığı yok! Kimsenin senin kaybolduğundan haberi bile yok." Tiksintiyle üzerime yürüdü. Gerileyecek yer kalmamıştı. Bedenim sert duvarın ve bu sert sözlerin arasında sıkışıp kalmıştı. "O çok kıymetli babana mı gitmeyi planlıyorsun? Herkese, *'Kızım yok benim. Öldü o,'* diyen babana mı?.. Güldürme beni."

Sözleri birer kor gibi içime düştü. Geçmişimi ve değersizliğimi harmanladı. Gözlerimden süzülen yaşlar, konuşamayacağımın habercisiydi. Önemli olan babamın böyle söylemesi değildi. Önemli olan ne denli bir sefil olduğumu bir kişinin daha öğrenmesiydi. *"Hadi,"* dedi içimdeki o aptal kız. *"Hadi şimdi de kaldır başını, dik burnunu ve meydan oku bu adama. Yapabilir misin?"* Yapamazdım. Utançla yere eğilen başım da bunun açık beyanıydı.

"Halen kaçmaya niyetli misin? Cidden, seni niye seçtiğimi bilmiyor musun? Herhangi biri, daha..." Beni baştan aşağı süzerken, titrememeye çalışıyordum. "Daha güçlü birini senin yerine düşünebilirdim..." diye tamamladı sözünü. Acıyla yutkundum. "Ama sen görünmezdin. Kayboluşun kimsenin umurunda değildi. Benim içinde böylesi kıymetsiz, deliğinden çıkmamış bir karınca yeterliydi."

Sözleri gözyaşlarımı tetikliyordu. Eşarbım önüme düştüğü için şanslıydım. Ses çıkarmamak adına yine yanaklarımı dişledim. Ona bu zevki tattırmayacaktım.

"Kaldıramazsın tabii kafanı. Acınacak haldesin ama halen gururunu korumaya çalışıyorsun. Söylesene; yirmi bir yaşına kadar kümesinde ne yapıyordun?"

Özür dilersem sözleri son bulur muydu? Sadece beni bıraksa ve şu hapis olduğum evde bir parça huzur bulsam olmaz mıydı? Kararımı vererek boğazımı temizledim. Başım önde, mümkün olduğunca düz bir sesle konuştum.

"Ben... Özür dilerim. Bir daha asla buraya girmem." Hızla duvarın ve bedeninin arasından sıyrıldım. Odama kapanıp yeniden aptal bir kız çocuğu gibi ağlamak için sabırsızlanıyordum. Ama... Ama Allah affetsin ki nefret yüklendiğim bu adam buna izin vermiyordu. Kolumdan tutup hızla gerisin geri çekti, "Kafanı kaldır," dedi keskin bir sesle.

Yutkundum ve gözyaşlarımı geri itmeye çalıştım. Onlarsa inadıma çeneme kadar bir yol tutturmuşlardı. Kafamı kaldıramazdım. Yeterince alçalmıştım. Kolumu daha sıkı kavrayarak ısrarla bağırdı. "Kaldır, dedim!"

Hırsla kaldırdım kafamı. Gözyaşlarım ayakuçlarıma damlasa da umursamadım. Gurur mu? Hah, işte o bende artık zerre kalmamıştı. Bu yaptığım ona duyduğum nefretimdendi. Baksın istedim. Görsün istedim. Daha çok kanatsın istedim. Ve sonunda, artık beni bıraksın istedim...

Baktı... Ve uzun uzun baktı. İnanamıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Bebek misin sen?" dedi o şaşkın ses tonuyla. "Bu yaşına gelmişsin, kendi ailenin nasıl olduğunu bilmiyor musun? Ne diye ağlıyorsun? Her gün duyduğun laflar değil mi bunlar?"

Bu sefer sesinde tereddütten izler vardı. Güzel, benim de artık bir insan olduğumu kavramış olmalıydı. Süveterimi eklemlerime kadar çektim ve öfkeyle yanaklarımı sildim. Aşınması umurumda değildi. Sadece ve sadece buradan gitmek istiyordum.

"Ne?" dedi öfkeyle. "Konuşsana!" Sustum ve nefretle gözlerimi yumdum. Bu hareketim onu daha da öfkelendirdi. "Bir şey söyle. Dilin yok mu senin? Ağlamak da nereden çıktı? Küfür et, öfkeyle bağır!"

Sessizliğimin bir işe yaradığını görmek güzeldi. Onu şaşırtıyordum... Ve onu öfkelendiriyordum.

"Eh tabii, sen küfür etmezsin değil mi?" Bu sefer alaylı bir ses tonu takınmıştı. Kolumdaki elinin yakıcı etkisinden dolayı kusmak istiyordum. Bir parça da başım ağrıyor olabilirdi. Ama o, bunu korkuya yordu. "Gözlerini yumunca kayıp olmuyorum..." diye fısıldadı eşarbımı havalandıran nefesiyle. "Dilini mi yuttun? Yoksa gurursuzun teki misin? Yok, yok. Sen hakaret yemeye alışmışsın belki de..."

Tiksintiyle açtım gözlerimi. Nasıl baktığımı bilmiyordum. Ama onun elini gevşetecek bir bakış olduğu apaçık ortadaydı. Kolumdaki elinden hiddetle kurtuldum ve merdivenlere yöneldim.

"Git gir karınca yuvana ve o meraklı kafanı bir daha olur olmaz yerlere sokma!" diye bağırışı kulaklarımda çınladı.

Odaya koşar adımlarla girdim. Tek yalnız kalabileceğim yere, banyoya kilitledim kendimi. Sesimin gitmesini istemiyordum. Ona bu tatmini yaşatmak istemiyordum. Çeşmeleri sonuna kadar açtım ve hıçkıra hıçkıra ağladım. Ağlamaktan bitap düşüne kadar ağladım. Kollarım bez bebekmişim gibi iki yanıma düşene kadar ağladım. Bomboş bakıyordum şimdi karşımdaki duvara. Kıymetsizliğimle... Boş vermişliğimle... Gurursuzluğumla...

On yedi yaşımdayken bir hocam bana, "Allah kuluna çekebileceği kadar dert verir," demişti. Ben de her acımda Rabbimden güç aldığımı düşünüp, hep daha da kuvvetlenmiştim. Neden bilmiyorum ama bunu şimdi hatırlamak... İyi gelmişti. Abdest alıp, iki rekâtlı bir şükür namazı kıldım. Her şeye rağmen nefes alan ciğerlerime... Her şeye rağmen atan kalbime... Ve her şeye rağmen sağlıcakla yaşayan sevdiklerime şükürler ettim... Bir dua geçti kalbimden... Neden geçtiğini bile bilmediğim, asla dile dökemediğim...

"Ona sabır ver. Sabır ver ki annesinin özlemi, kalbini karartmasın Allah'ım."

***

Sabah uyandığımda kendimi biraz daha huzurlu hissediyordum... Sanki içimi en yakın arkadaşıma dökmüşüm gibi ferahlamıştım. Yine de onun yüzünü görünce ne yapacağımı bilememiştim.

Nefret mi etmeliydim ondan? Kin mi gütmeliydim? Yoksa umutsuzluğumu gördüğü için utanmalı mıydım?

Tüm bunların kaygısıyla hiçbir şey yiyemeden kahvaltımı ettim. Onun dışında her şeyle ilgilendim ve diğerlerinin meraklı gözlerini görmemezlikten geldim. Ve kurabiye yaptım. Evet, kaçırıldığım adamın evinde kendimi oyalamak için kurabiye yaptım!

Ali kokuyu takip eden bir sincap gibi burnunu kıpırdatarak mutfağa girdiğinde onun şaşkınlığını soludum. Mutfağı ve fırını bir çocuk heyecanıyla izliyordu. "Neden tek başına koca mutfağı temizledin ki?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Sadece kafamın dağılmasına yardım ediyor," diye mırıldanıp omuz silktim ellerimi seyrederken. Utanıyordum. Pişkinliğimden ve her şeye rağmen pozitif bakan yanımdan...

"Güzelmiş, böyle kafa dağıtmaya can kurban," diye şakıdı kahkahalar atarak. Kahkahası Enes'i andırıyordu. Gözlerindeki ışıltı da öyle... Boğazım düğümlendi, Enes'i çok özlediğimi fark ettim.

"Söylesene, bu kurabiyelerde ne var böyle? Bu kadar güzel kokan kurabiyeler görmemiştim daha önce hiç. Kokusunu bile yiyebilirim." Yüzüklerin Efendisi'ndeki Gollüm gibi ellerini ovuştururken, aç gözlerle fırının camından bakıyordu.

"Annemden öğrenmiştim. Muzlu kurabiye, tadı güzeldir," diye mırıldandım merhamet duygusuyla. Bu çocuğa cevap verme ihtiyacı duyuyordum.

"Hım, yemek için sabırsızlanıyorum." Tabaklarını yerleştirip bana gülümsedi ve masum bir ifadeyle ellerini ceplerine sokarak, "Bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Tabii."

"Şey... Yanlış anlama ama yaşın kaç? Sana nasıl hitap edeceğimi bilemiyorum da." O kadar mahcup gözüküyordu ki neredeyse gülecektim...

"Yirmi bir diyelim."

"Ben de on dokuz. Ama yirmiye aylar var. Abla mı demeliyim sana?" Tebessümü tüm yüzünü kapladı bu soruyu sorarken. Ben de dudak altından gülümsedim.

Ortamın yumuşaklığını bölen ani sessizlik boynumun arkasında tuhaf bir his uyandırdığında kapıya bakmadan bile kimin orada olduğunu tahmin edebiliyordum. Öfkesini buram buram soluyordum. Arkadaşlarıyla konuştuğum için yine bana kızacaktı. Ali ise cümlesini o anda tamamlama ihtiyacı hissetmiş ve beni şoka uğratmıştı. "Ya da yenge..."

Demir homurdandı. "Oyun odana gitsene sen." Kayayı bile yumuşatabilecek olan Ali, "Tamam, anneciğim," diyerek dalgasını geçti ve mutfaktan çıktı. Demir homurdanmaya devam ederek bana döndü. Derhâl arkamı döndüm. Neden ondan bu kadar çok çekiniyordum?

"Salona gel, konuşmamız lazım."

Şaşkınlıkla bunun bir diğer azarlama senfonisi olmamasını umdum. Gitmezsem olacakları bildiğim için onu takip etmek zorunluluğuyla salondaki tekli koltuğa oturdum. Ebrar ve Oğuz merdivenlerden inip yanımıza geldi. Oğuz tam karşıma otururken, Ebrar neredeyse Demir'in dizinin dibine oturmuştu.

Kalbime atılan bir avuç çivinin hesabını sordum. Bu his de neydi böyle? İçime çöreklenen kasvetten nefret ederek gözlerimi halıya diktim.

"Demir sen neden giyinmedin? Geç kalacağız," dedi Ebrar cilveli sesiyle. Demir'in sesi çıkmayınca kafamı kaldırıp neden bu işveli soruya cevap vermediğini görmek istedim. Dirseklerini diz kapaklarına dayamış, kafasını öne uzatmış, kaşlarının altından bana bakıyordu!

Neden baktığını anlayamıyordum. Panikledim. Bir dakika... Giyinmek mi? Beni yine bir yere götürmeyecekti, değil mi?

"Ben evdeyim... Siz gidin," dedi gözlerini üzerimden ayırmadan. Hem bakışlarının verdiği rahatsızlıkla hem de gitmeyecek olmamızın memnuniyetiyle yerimde kıpırdandım.

"Hadi ağabey ama!.. Erva'yı da götürürüz. Hem arkadaşlar da duyarsa daha inandırıcı olur," dedi Ali çocuksu bir neşeyle. Onu ilk kez bu denli sabırsız görüyordum. Demir bir iç çekip Ali'ye çevirdi bakışlarını.

"Kaç kişi olacakmış?"

"En fazla elli kişi ağabey. Fazla birileri olmayacak, sadece bizimkiler. Cansu'yu bilirsin. Öyle herkesi kabul etmez. Zaten öyle olsaydı Oğuz ağabey bücürü oraya getirmezdi." Bücürün kim olduğunu, bu partinin kime ait olduğunu merak edecek durumda değildim. Beni tartan gözlerden nefret etmiştim! Neden burada kalmasının suçlusu benmişim gibi bakıyordu?

Suskun olan Oğuz konuştu: "Ege orada olacakmış ve Emel de... Bir de bizim Ece işte..." dedi kararlılıkla. Demir kafasında bir şeyler tartarak Oğuz'a bakıyordu. Titreşen bacağı tedirginliğinin habercisiydi. "Ali haklı, onları inandırmak için çok doğru bir yol," diye sözlerine devam etti Oğuz.

Demir aniden bir karar vermiş gibi gözlerini bana sabitledi ve kararlılıkla konuştu: "Ebrar sen yukarı çık ve ufaklığı giydir. Mümkün olduğunca çabuk olsun. Beklemekten nefret ederim bilirsin." Öylesi hızlı konuşup, öylesi bir hışımla ayaklanmıştı ki gören bir insanı değil de, bir kertenkeleyi arkadaşlarının yanına götüreceğini sanırdı. Ebrar beni iğneleyici gözlerle süzerek Demir'in bu tavrına tuz biber ekti. "Bir şeyler yapmaya çalışırım."

Resmen beni aşağılıyordu! Hayatımda kimseye karşı "nefret" sözcüğünü kullanmamıştım. Ama bu kızdan *nefret* ediyordum.

On beş dakikalık bir sürenin sonunda Ebrar'ın ideal gelin adayı formülüne dönüşmüştüm. Garip bir şekilde bu kızın seçimleri tesettürüme uyacak şekildeydi. Gerçi bana hazırlanan dolapta tesettüre uymayan tek elbise yoktu. Bu da, Demir'in asıl beni, yani Erva'yı oyuncu olarak istediğini kanıtlıyordu.

Giyinmek için banyoya yöneldiğimde, "Korkma yemem seni. Ben erkeklerden hoşlanıyorum," deyişi nefretimi körükledi. Öfkeden ve utançtan rengimin attığını hissediyordum. Ağzıma alamayacağım şeyleri bir çırpıda söyleyiveriyordu bu kız. Açık sözlülük değil, düpedüz patavatsızlıktı bu. Onun nefret yüklü suratını geride bırakıp üzerimi banyoda değiştirdim. Tokamı alıp odaya girdiğimde ve aynanın karşısına geçip saçlarımı açtığımda Ebrar'ın şaşkın ifadesi gözlerime takıldı.

"Bu saçları nasıl saklarsın? İnanmıyorum sana!" İşte en nefret ettiğim o cümle. *Sağ ol Ebrar. Senden biraz daha nefret ettim.* "Gerçekten aptal olmalısın! Örteceksen neden uzatıyorsun ki," diye sözlerine devam etti beni yanıltmayarak.

Onu umursamadan saçlarımı topladım. Sürme sürmem konusunda uzunca bir tartışmanın sonunda Demir'in aşağı kattan yükselen homurdanma sesleri kazanmıştı. Ama Ebrar bir insanı ne kadar bunaltırım dersi veriyordu. "Dudaklarına krem falan sür. Çöl

insanı gibisin. Demir'in yanına yakışmak istiyorsan ve onu gerçekten sinirlendirmek istemiyorsan, kendine biraz çekidüzen ver."

Dişlerimi sıktım. Düpedüz Demir'e kendisinin yakıştığını ve benim bir fazlalık olduğumu söylüyordu. Herhangi bir nemlendiriciye elimi uzatmama sebep olan öfke ise, bu düşüncelerimden kaynaklanıyordu. Ama Demir'in tepkisi aklıma geldiğinde elim kızgın ateşe değmiş gibi geri çektim.

Ebrar ısrarla kapıda dikilirken ona "Ne?" der gibi baktım. Gözleriyle parlatıcıyı işaret etti. "İstemiyorum."

"Bak kızım, beni uğraştırma. Demir aşağıda sinir küpü halinde ve sen o parlatıcıyı sürmeden buradan çıkmayacağız," dedi.

Usanmışlığın had safhasıyla arkamı dönüp ufacık değdirdim dudaklarıma ve birbirine çarptım. Evet, gayet yeterliydi. Dönüp ona, "Oldu mu?" dedim sinirle. Canından bezmiş gibi bir hali vardı. "Her neyse..." dedi ve önümden çekildi. Merdivenlerden aşağı indiğimizde hepsi televizyona gömülmüş, bizden umudu kesmiş gibiydi. Terleyen avuç içlerimle eteğime sıkı sıkıya tutundum.

İlk ayak seslerine dönen Ali oldu. Onu karşı koltukta oturan Oğuz takip etti ve Demir'in arkası dönük olduğu için bizi en son o fark etti. Soğuk bakışların bana döneceğini bilerek ayağımla yerde bin bir desen çiziyor, göz ucuyla bu bakışların sahibine bakıyordum. Ağır ağır kafasını çevirdi önce. Kolları koltuğun başlığında iki yana yayılmış, koca koltuğu küçücük bırakmıştı. Doğrulması ve bize doğru yürümesi ise hiç hayra alamet değildi. Gerilememek için ayaklarımı sabitledim.

Bir kusur gördüğüne ve beni azarlayacağına emin olduğum sıralar beynimin içinde kendimi kayırmaya başlamıştım bile. Kızması gereken kişi Ebrar'dı! "Oğuz, sen Ali ve Ebrar'ı al. Biz arkadan geliyoruz," dediğinde sesi donuktu. Spor ayakkabıları görüş alanıma girdi. *Felaket geliyor...*

"Hep beraber gidelim işte, Erva da hazır," dedi Oğuz, ona minnet duydum.

Üzerimde hissettiğim gözleri birkaç saniye Oğuz'a döndü. "Lafımı ikiletme, Oğuz," dedi ve olay bitmişti. Demir Bey'e kimse karşı gelemezdi. Sondan üçüncü basamakta öylece diğer-

lerinin ayrılma çabalarını izledim. Ali gitmeden önce, "Yenge fıstık gibi olmuşsun. Demedi deme, partideki o boya fıçılarının içinde parıl parıl parlayacaksın," dedi. Belli ki beni rahatlatmaya çalışıyordu.

Demir, Ali'ye her an kafasını koparacakmış gibi bir bakış attı. "Ali! Defol çık, kafanı kopartmayayım," diyerek düşüncelerimi âdeta destekledi. Ali halen olduğu yerde duruyor ve sırıtıyordu. Demir dediğini gerçekleştirecekmiş gibi öne atılınca ise Ali küçük bir çocuk gibi koşarak eşiği atladı. Yalnız kalmıştık... Kapana kısılmıştım!

Ortalık derin bir sessizliğe büründü. Panik duygusu parmak uçlarımı karıncalandırıyordu. Demir'in baskın varlığı ruhumu daraltırken, o inatla bir şey söylemiyordu. Kaçacak delik aramam korkaklığımdan mıydı? Yoksa nefret eder gibi tiksintiyle beni süzmesinden mi? Evet, kesinlikle nefret ediyordu. Bu bakışların açıklaması buydu. Ama beni nişanlısı rolüne o istemişti, yanına yakışmamam benim suçum değildi.

"Yaklaş..." dedi sert ve otoriter bir sesle. Korkak adımlarla sadece bir basamak indim. Demir'den gelen sinirli bir soluk... Ve bir basamak daha... Ama bu, onun sabırsızlığını körüklemiş gibi homurdanarak kolumdan tuttuğu gibi aşağı çekti. Son basamağı yalpalayarak indim. Beni ışığın altına getirdiğinde istemsizce dudaklarımı kemirme isteği duydum. O ufacık nemlendiriciyi fark etmiş olamazdı değil mi? Anlamamasını umarak sabit gözlerle ayaklarımızı izledim.

"Sen beni sınıyor musun?"

Yine bir hata yapmıştım. Bilmeden yaptığım bu hatalardan ve yine bu adamın tahammülsüzlüğünden nefret etmeye başlamıştım. Sessizliğim sözlerini daha çok şiddetlendi. "Yok yok... Bence sen ölmek için çabalıyorsun. Bunun başka açıklaması olamaz!"

Kirpiklerimin hızla kırpılıp açılmasına engel olamadım. Bana bağırdıklarında içimde uyanan ağlama isteğine de engel olamıyordum. Güçsüzlüğümden nefret ediyordum!

"Ben bir kere uyardıysam eğer, bana uyacaksın, küçük hanım. Yoksa bedellerini ağır ödersin."

Elini ağzıma yaklaştırdığı an geri kaçıp elimi dudaklarıma uzattım. Silip kurtulacak, bana dokunmasına mani olacaktım. Ama o, bu kadar vicdan sahibi değildi. Elimi tutarak belimin arkasına doğru kıvırdı ve ayakuçlarım, ayakuçlarına değene kadar yaklaştırdı. Aramızda kalan santimler yüzümü kızarttı. Utancın gölgesine saklanan öfkem ise oldukça korkaktı. Debelenmemin tek sebebi utançtı. Ve inançlarımın içime yüklediği ar duygusu... En hassas yerinin çatlamaya başladığına emin olduğum, en hassas duydum...

"Eğer benim nişanlım rolündeysen, benim dediklerime uymak zorundasın. Nişanlımın ortalıkta parlak bir dudakla gezmesini istemiyorsam, o da süremez. Ayrıca şu gözlerine sürdüğün her neyse bir daha sürersen gözlerini oyarım." Yutkundum ve konuşacak güç aradım kendimde. Tüm bunların sorumlusu kimse, ona kızmalıydı!

"Sen Ebrar'a bu görevi verirken emirlerinden de bahsetseydin keşke." Sesim katıksız bir nefretle doluydu ama elimi bırakmasını sağlayamamıştım. Çelik gibi kolları beni sarmıştı, vücudunun ısısını hissedebiliyordum. Çok rahatsız ediciydi. Kulaklarımın uğuldamasına sebep oluyordu. *"Allah'ım sen bana yardım et!"*

"Ebrar'ın elimden çekeceği var desene." Bunu cidden düşünüyormuş gibi dişlerini birbirine vurdu. "Ayrıca ben sadece kıyafet seçmene yardım etsin diye gönderdim. Liseli bir öğrenciye benzetsin diye değil!.. Ayrıca senin dilin yok mu? Böyle giyinmek hoşuna mı gidiyor?"

Hayretle kaldırdım gözlerimi. Giydiklerimde ne vardı ki? Bol ve bileli bir elbiseydi. Işıltılar, abartılar yoktu. Tek renk, açık pembeydi ve dümdüzdü. Ben gayet de kendime uygun ve edepli giyinmiştim! "Ne? Ne varmış giydiklerimde?" dedim cesaretimi toplayarak ve omuzlarımı kaldırarak. Babam bile her şeye karışmasına rağmen giyimimde karışacak bir yan bulamamışken, bu çocuğun pişkin tavırları beni çileden çıkarıyordu.

"Okulun şirin ve aptal kızlarına benzemişsin," dedi dişlerini ortaya çıkararak. Yalan bir tebessümdü, biliyordum. Ama bana

bakmaya devam ederken ve yanakları o denli kırışmışken gerçeğini merak etmeden edemedim. Şöyle içten bir tebessüm...

"Her neyse... Bugünlük kıyafetlerini mazur görüyorum ancak şundan kurtulmalıyız." Yanağımı tutup başparmağıyla *dudağımı* sildi!

Zangır zangır titremeye başladım. Orada oyalanmaya çalışan eline iğrenir gibi baktım ve başımı mümkün olduğunca avuçlarından kurtardım. Akmak için sabırsızlanan gözyaşlarımı geri itip öfkeme tutundum ve haykırdım.

"Yeter artık! Beni ne sanıyorsun sen?" Şimdi dudağımı sebepsizce siliyordum. Pişman olmuştum. Gerekirse Ebrar'la savaşmalıydım. Ama aptallığıma yanmayarak hep bu döngüye düşüyor, cehennemin ateşine bir adım daha atıyordum. Bağırmaya devam ederken sesim çatlıyordu.

"Oyun dedin, oynuyorum! Nereye istersen oraya sürüklüyorsun. Öldür dedim, öldürmüyorsun. Ama bunu yapamazsın. Benim yıllarca koruduğum namusumla ve onurumla oynayamazsın!" Titreyen ellerimi havaya kaldırarak ona sınırlarımın ne denli ince olduğunu gösterdin. "Bana dokunma!.. Yaklaşma! Ve... Ve..." Bana bakmaya devam eden meraklı gözlerinden kaçınarak gözlerimi yumdum. "Ve öyle bakma," dedim son dediğimi geri almak isterken.

"Sana nasıl bakıyorum?" diye fısıldadı söylediğim hiçbir şeyi işitmemiş, yalnızca bunu işitmiş gibi. İçten içe cevapladım onu: *Puslu puslu, derinden, içine çeker gibi...* "Öyle işte," dedim beynimde dönen sesleri susturarak. Sinirliydim ve böylesi düşüncelere kapılmamam gerekirdi!

"Nasıl?" dedi bana yaklaşarak. Bunu gözlerim kapalıyken bile hissediyordum. Elimi havaya kaldırıp bir adım geriledim. Sakince konuşmam gerekiyordu. Damarına basmamalıydım.

"Bak... Ben, bana dokunmanı istemiyorum, tamam mı?" Şimdi aşağı indirdiğim ellerimle oynuyordum. Tüm bunlar ona yeniden bakmamak için bir bahaneydi. "Rol yaptığım sıralar karışamıyorum ama öyle kafana estiği gibi bana dokunamazsın. Buna hakkın yok. Bu kadar insafsız olamazsın."

"Neden olmayayım?" diye sordu bir adım daha yaklaşarak. Panik duygusu baş gösterdi. "Biliyorum, öyle değilsin, Demir!" dedim çaresizce.

"Sen ne bilirsin ki benim hakkımda?" Dudakları zalimce kıvrılmıştı.

"Göğsünde bir kalp taşıdığını biliyorum. Belki biraz kararmaya başlamış, belki yıpranacak kadar yaralanmıştır. Ama orada kanlı canlı bir insan kalbi taşıdığını biliyorum. Sadece temizlenmeye ihtiyaç duyuyor." Nereden çıktığını bilmediğim bu kelimeler, ağzımdan çıktığı anda doğru olduğunu fark ettim.

"Böyle şatafatlı sözlerle beni merhamete mi çağırıyorsun, küçük hanım? Sana bir şeyi hatırlatmam lazım. Şu an benim nişanlımsın. Kalbinin paslandığına inandığın bu adamın nişanlısısın. Bunun sonunda ne olacağı hakkında fikrin var mı?.." Sesim çıkmayınca devam etti: "O yüzden nişanlıma istediğim gibi bakar ve dokunurum." Şaşkınlıkla soludum. Bu deli saçması oyuna kendini ne denli inandırmıştı?

"Şunu belirtmeliyim ki ben senin *'gerçek'* nişanlın değilim. Bu oyunu kendin başlattın ve kendi başlattığın oyunla bana hükmedemezsin. Ben, senin etrafındakilere benzemem. Bugüne kadar kendimi korudum ve muhafaza ettim. Şimdi senin yalan dolu dünyan için yıllarca muhafaza ettiğim onurumu ezmem," diye tısladım dişlerimin birbirine vurmasını engelleyemeyerek. İlk kez onun karşısında bu kadar açık ve net konuşuyordum.

"Hah!" dedi alaylı bir el hareketiyle. "Tam tahmin ettiğim gibisin, ufaklık. Yani kendini eşine saklayan şu tiplerden. Söylesene, kim o şanssız adam? Sonuçta sana kavuşamadan seni toprağa gönderme ihtimaline sahip."

Onu görmezlikten gelmeye çalıştım. Ama içime umutsuz his oturdu. Kimse yoktu hayatımda eş diye seçeceğim. Hiç hayalini bile kurmamıştım ki ben. Sonuçta annemi babama bırakıp nasıl evlenecektim? Bazı bazı bahçede bir çocuğu dinlerdim. Yüzünü hiç yakından görmediğim, sadece "ney" çalan güçlü nefesinin bana teselli vermesini beklediğim...

"Bu seni ilgilendirmez."

"Ya... Demek ki öyle bir aday vardı ha!" Gömleğinin koluyla ilgileniyormuş gibi kafasını eğmişti. Ama sesindeki şiddetli tını dikkatimden kaçmadı. Onu da mı öldürmeyi planlıyordu?

"Yazık oldu desene. Hem öldüğünü hem de başka biriyle nişanlıyken öldüğünü duyunca çok üzülür. İstersen peşinden onu da yollayabilirim. Adresini vermen yeterli..." Bunları dalga geçer gibi söylemesi gerekirdi ama o kadar ciddiydi ki tüylerim ürperdi. Beni öldürme ihtimali vardı. Ya da saflığımdan yararlanıp beni oynatıyordu. Öylesine kendi dünyama gömülmüştüm ki, bu dünyayla ilgili hiçbir fikrim yoktu.

Onun nişanlısı olma fikrine bile alışamamıştım ki ben henüz. Oyundu, ama garip bir şekilde gerçekti de. Yalandı, ama en büyük doğruya oynuyordu.

"Ne o, aklına mı geldi sevdiceğin?" Dişlerinin arasından tıslıdı. "Hadi korkma, adını söyle de onu da öldürülecekler listeme alayım. Sensiz yaşamak istemez nasıl olsa, değil mi?" Sesindeki o tını... Garipti. Adlandıramıyordum ama sanki görmeden nefret etmişti o çocuktan. Hayal kırıklığı mı vardı biçimli kaşlarında? Yoksa saniyelik bakışlarımın bana oynadığı bir oyun muydu?

Üzerime doğru eğildi. Gerilememek elde değildi. "Ne? Kaçmayı mı planlıyorsun? Kaç bakalım. Ailenden sonra listeme bir kişi daha ekledim. Onu bulana kadar senin yakınındaki tüm erkeklerin kökünü kazırım, emin ol." Sırıtıyordu. İnsanın kalbini buz kestirecek bir sırıtma... Kaçacak bir yer olmadığını anladığım vakit teslim olmayı seçtim. Belki o zaman bana yeniden dokunmazdı.

"Şimdi akıllı uslu bir kız ol. Kafanı yerden kaldırma ve su bile verseler kimsenin verdiğini içme. Sakın yanımdan ayrılma, bakışlarını kendine sakla." Uzayıp giden listeyi bir çırpıda söyledi. "Anladın mı?" Üzerime eğilmeye devam edince panikle onaylarken buldum kendimi.

"İyi bakalım, şimdi düş önüme. Ayrıca bir daha bu kadar açık renk giyinme. Gözlerimi bozuyorsun. Çocuk gibi olduğun yetmiyor daha da küçülüyorsun."

Bıkkınca gözlerimi devirme isteğimi bastırdım. Kapının çıkışına vardığımda sırf bu sözler için şöyle bir baktım kendime.

Rengârenk dediği pembeydi. Hani şu yıkık dökük hayallerimin rengi... Ama solgun bir pembeydi. Beni yansıtan, aynı zamanda asla ben olmayan... Gözlerim uykusuzluğun etkisiyle daha da şişmiş, yanaklarım ağladığım gecelerin verdiği izlerle çatlamıştı. Ben gibiydim. Aynı zamanda değil gibiydim. Ölümden dönen bir kuşu andırıyordum. Demir'in de dediği gibi, kümesinden yeni çıkmış bir güvercini... İç çektim ve kapıyı açan Demir'e baktım.

O... O güzeldi. Öfkesine, nefretine, karartmaya devam ettiği kalbine rağmen... Siyahlar içinde hiç olmadığı kadar kendini yansıtıyordu. Beni nasıl yanında götürüyor aklım almıyordu. İnsanlar beni gördüklerinde inanamayacaklardı ki onun nişanlısı olduğuma. "Demir Soylu? Bu kızla?" diyeceklerdi şaşkınlıkla açılan ağızlarıyla.

Asaletle çıktı dışarı. Uzun ve güçlüydü adımları. Dünyaya hiç bu denli hâkim bir adam görmemiştim. Hiç üzülmez miydi? Ya da hiç pes etmez miydi? Ona özenirken buldum kendimi. Ama yapabildiğim tek şey ses çıkarmayan ufak adımlarımla, olabildiğince hızlı olup onu takip etmekti.

Öylesi sessiz olduğuma inanıyordum ki bir anda döndüğünde tökezlememek için çabalamam gerekti. Bana baktı. Boşluğuma geldiği o an, elaları karalarıma kilitlendi. Yutkundum. Bir avuç çivi yutmuş gibi hissederek onun çatılan kaşlarına ve kararsızmış gibi gerilen çenesine diktim gözlerimi.

"*Bakma!*" dedim kendi kendime. *"Haram! Günaha yetiriyor seni... Bakma!.. Bakıp da ne elde ediyorsun? Bakma işte seni salak, bakma! Ölüyorsun da, yaşamaya devam ediyorsun."*

Bir şey soracak ama soramıyormuş gibiydi açılıp kapanan ağzı. Parmakları sakallarını karıyordu. Sesimi bulmaya çalışarak boğazımı yokladım. Ah, iyi bari o buralardaydı. Çünkü beynim çoktan iflasını vermişti.

"N-ne? Ne oldu?" dedim titrek sesimle.

"Eve dönelim?.." diye soludu. Hayır, bu bir emir değil, bir soruydu. Ve *bana* emir vermeden soruyor muydu?

"Ama... Bu buluşma önemli değil mi?" diye sordum makul bir sesle.

"Lanet bir akran buluşması işte!.." diye kükredi öfkeyle. Yerimden sıçradım. Dengesizliği yüzünden benim de dengem bozuluyordu. Ona derdinin ne olduğunu soracağım sırada telefonu çaldı. Gözlerini benden çekmeden, elini bıkkınca telefona götürdü.

"Ne var ulan?" diye kükredi kimin aradığına bile bakmadan. Karşı taraf her ne dediyse Demir öfkeyle kükremeye devam etti: "Gelmiyoruz!"

Biraz dinledi ve yüzünün rengi attı. "Hangi akla hizmet hemen geleceğimizi yumurtladınız?" Dişlerini kastı. "O kız çok olmaya başladı." Kafasını gökyüzüne kaldırdı ve nefesini üfledi. Telefonu yılgınca kulağından uzaklaştırıp bağırdı. "Tamam, sus." Ve telefonu kapattı. Bana baktığını hissetsem de bir takıntıya dönüşen ellerimi birbirine bağlama seansına devam ettim. Bütün bu öfkenin bana patlamasından korkuyordum.

"Defolup gidelim şu partiye, yoksa kuzen katili olacağım!" Kolumdan aniden kavrayıp beni peşi sıra arabaya sürüklerken, tökezlemelerim zerre umurunda değildi. Arabaya oturtup, kapıyı çarptı ve kendi de oturdu. Durdu. Elleri direksiyonda sessizce oturdu. Karar verme aşamasındaymış gibi parmaklarını gerip durdu.

Bense artık gideceğim yerde ne türlü bir tavırla karşılaşacağımı hesaplamaya başlamıştım.

"Demir? Böyle bir kızla? Ölsem inanmam." "Şu kıza bir baksana..." "Cidden bula bula bunu mu bulmuş?"

Bunlarla beraber içimdeki yeşeren tarifi imkânsız duygu daha da berbattı. Orada, kim bilir Demir'in kaç tane eski kız arkadaşı vardır, diye düşünüyordum. Hatta halen sevgilisi olan... Kollarımı bağlayıp dışarıyı seyrederken karnıma ağrılar girdi. Sadece daha fazla utanmaktan korkuyordum. Asla, bir içerleme değildi bu...

Dudaklarıma dokunan parmakları aklıma gelince dizlerimi kaldırıp kafamı dizlerime gömdüm. Kaçtığım bütün günahlar beni kovalıyordu. Annem bunları duysa ne derdi? Utanır mıydı benden? Peki ya babam? Haklı çıktığını söyler miydi?

Kendimden nefret etmeye başladım. Kalbimde uyanan bu tahammül edemediğim duyguları söküp atabilseydim eğer zerre

tereddüt etmeden yapardım bunu. Yanımdaki ela gözlü tehlikeye çevirdim bakışlarımı. O, içimde büyüyen bir ağaç gibiydi. Köklerini salmıştı ve ben her dalını kopardığımda, inatla daha derine iniyordu. Şu an aklımdan geçenleri duysa sadece gülerdi.

Çünkü ben bir oyun için, kırılgan bir kuklaydım... Kukla, ustasına böyle bakamazdı. O canlı bile değildi ki! Yaşamaya, hissetmeye, utanmaya ve pişman olmaya hakkı yoktu. Ustası nasıl oynatırsa öyle oynardı oyunu. Hayatını hep başkaları yönlendirir, o sadece uyardı.

Kalbim daralıyordu. İçime sığmayıp taşacak diye ödüm kopuyordu. Atışlarını yanımdaki kusursuz sakinlikteki varlık duysa ne derdi?

Belki de hastalanıyordum. Hastalığımı tetikleyen de ela gözlerdi belki? Peki, ilacı neydi bunun? Hep böyle, onu gördüğünde hızlanacak mıydı bu aptal kalbim? Ya da nefretle her bakışında daha çok hastalanıp sıkışacak mıydı? Ölümüm bu adam yüzünden olacaktı, evet... Belki bana dokunan parmakları, belki beni süzen gözleri, belki sadece varlığı yüzünden ecelime sebep olacaktı. Elbet öldürecekti bu adam beni. Sadece bir bakışıyla bile Azrail'ime yardım edecekti. Cehennem mi? Şimdi tüm günahlarımla beni fokurdayarak bekleyecekti.

***

6. BÖLÜM

"Sen Artık Benimsin"

Önümde yükselen eve aval aval baktım. Hatta boynum ağrıyana ve âdeta arkaya doğru sendeleyene kadar... Bu evde kaç kişinin yaşadığını düşündüm. Ya da bir insanın, neden bu kadar büyük bir eve ihtiyaç duyduğunu... İnsanların büyük ve gösterişli şeylere olan merakını algılayamıyordum. Bana çok... Çok fuzuli geliyordu.

Benim gibi eve oldukça sert bakışlar atan Demir'in düşünceleri ise nereye sürükleniyordu kestiremiyordum. Yönlendirmek için elini belime uzattığında ise sırf bundan kaçınmak için hızlı adımlarla önden yürüdüm. Sarsak ve beceriksiz adımlar, hâkimiyet ve güç dolu adımlara karşı...

İçeri adımımızı attığımızda kahkahaların havada uçuştuğu, herkesin bir köşede, bir yandan sallanıp bir yandan sohbet ettiği bir ortam vardı. Bu kulak tırmalayıcı müziğin sebebi olan, kulağında kocaman kulaklık takılı olan çocuğa baktım. Kendinden geçmiş gibi plakları elinde çevirip duruyordu. Belli ki bir sonraki şarkıyı seçiyordu.

Demir bizi pencere kenarındaki topluluğa doğru götürmeye başladı. Anlayamadığım bir şekilde bir kolu etrafımda, bana dokunmuyor ama âdete beni koruyordu. Görünmez bir kalkanla yakınımda yürüyen herkese mani oluyor, sınır çiziyordu.

İçeri girdiğimizden beri ilk kez etrafa dikkatlice baktım. Bakmaz olaydım! Tüm gözler üzerimizdeydi! Ancak bunların bayan ağırlıklı olması ve hepsinin beni nefretle süzmesi tüylerimi diken diken etti. Bana ve Demir'e bakıp-Demir'de daha uzun süre takılı kalıyorlardı- birbirlerinin kulağına bir şeyler fısıldıyorlardı.

Demir... Mükemmel görünüyordu. Bunu inkâr etmek, Karadeniz'in aslında bir göl olduğunu söylemekle eşdeğerdi. Neredeyse haftalardır ona bakmamak için çaba gösteriyordum. Ona bakmak, büyüsüne kapılmak çok kolaydı. Bulunduğumuz ortamdaki kızlar da, işte tam da bu anda bunu kanıtlıyordu. Her santiminde gezen göz bebekleri, fazlasıyla arsız ve talepkârdı. Bunu benim gibi kendi kümesinden çıkmayan bir varlık bile anlardı.

Gittiğimiz yöne yaklaşınca Ebrar gözlerime çarptı. Çarpmaması olanaksızdı. Koca mavi gözleri belirgin bir nefretle beni süzüyordu. Yanlarında oturduğu ekip, onun bakışlarını takip ederek bize döndü. Ah, güzel. Hazır olun, şimdi titreme zamanı bacaklarım!

Oğuz, Ali, Ebrar ve bir grup neşeli, genç ekip bizi görünce yer açmak için toparlandı. Tamamen bu ortamdan kopmuş, sanki bu partiyi bir tür buluşma gibi algılamışlardı. Bu gençlerin arasında tanıdık bir yüz gözlerime ilişti. O gün yemekte gördüğüm Demir'in kuzeni Ege'ydi bu. Yanında tıpkı Ege gibi sarışın ancak masmavi gözleriyle Ege'den tamamen farklı bir kız vardı. Hafif kıvırcık saçlıydı ve tahminen benden birkaç yaş büyüktü. Bana bakarken yüzünde ansızsın bir tebessüm oluşmuştu. Evet, iyi haber... Benden nefret etmeyen bir kız!

"Şükür ağabey ya, nerede kaldınız?"

"Geldik işte, Ali."

Demir var olanı belirtirken bile huysuzdu. Ama onun huysuzluğu, mavi gözlü şirin varlığı hiç mi hiç germiyor gibiydi. "Demir, umarım bu fıstık tahmin ettiğim kişidir," dedi yüzünde âdeta güller açarak. Kıza baktıkça tebessüm kondurası geliyordu insanın yüzüne. Şen şakrak, cıvıl cıvıl birisiydi.

"Emel, bu Erva... Nişanlım," diye soğuk ve kısa bir tanıştırma merasimine girdi Demir. Beni ciddiye alıp Emel'in kim olduğunu söylememişti tabii ki.

"Memnun oldum, Erva. Ben de bu katıksız odunun kuzeniyim," diye şakıdı kız. Demir'e sahte kaş çatışlar gönderdi. Kıkırtımı boğmak zorunda kaldım. Ve ben de tebessüm ettim. Aslında gülmek istiyordum. Bu kız, sanki benim dublajımı yapıyordu. Demir sadece homurdandı! Eh, yeni bir olay daha... Emel, Demir'in yanında sözü geçen biriydi. Belki de bir abla...

"Beni hatırlıyorsun değil mi, Erva?" dedi Ege. Elini uzatıp uzatmamakta kararsız kalmıştı. Benden bir hareket göremeyince sadece başını sallayarak selamlamıştı.

"Tabii ki. Yemekte tanışmıştık seninle. Sen de Demir'in kuzenisin," dedim.

"Evet, evet," dedi sırıtarak. "Bak, ben size söylüyorum. Şu sıfat unutulur mu be? İlk izlenimimde hep bir etki bırakırım. Ama o Esra kör. Bak yemin ediyorum o kızda miyop var," dedi bir elini çenesine tutup yüzünü sergilemeye çalışarak.

"Ege, egonu neyle besliyorsun, kuzum? Söyle de biz de uygulayalım o tarifi. Yok, ego oburu olacaksın ondan korkuyorum." Emel abla bunları gözlerini devirerek söylemişti.

"Yok, abla. Merak etme sen. Ne zaman atağa kalksa, hoyratça onu zincirliyorsun," dedi çocuk gibi surat asarak.

Herkes kahkahalara boğulurken Oğuz'un hemen yanında bir karartı ilişti gözüme. Siyah-griye çalan şalıyla, hafif esmer teniyle, insanı büyüleyebilecek kadar iri ve gür kirpikli gözleriyle gözlerimi alamadığım kız yanaştı ve elini bana doğru uzattı. Emel abla ve Ege'ye o kadar dikkat etmiştim ki bu kızı görmemiştim. Gayet mütevazı giyinen ve tesettürlü biriydi... Bunca hengâmenin içinde kendimden bir parça görmenin verdiği mutlulukla uzattığı eline uzandım.

"Ben Ece ve ben de şu kuzen kervanındayım," dedi yumuşacık sesiyle. Kuzenlerini gösterip göz kırptı. Sonra bana bir sır veriyormuş gibi elini ağzına siper etti. Ama herkesin duyabileceği bir sesle, "Pek suskun tipler değiliz, başın çok şişecek," dedi kıkırdayarak.

Beklediğim gibi bir ortam değildi. O kadar derin bir soluk aldım ki içimdeki şükürleri, nefesimle beraber dışarı üfledim.

Konuşmayan, mesafeli, soğuk insanlar olmalarından çok korkmuştum. Aksine o kadar sevgi dolulardı ki kendimi tebessüm etmekten alamıyordum. Gerçek tebessümlerdi bunlar...

Herkes gülüşürken yanımda, varlığını bir saniye bile unutamadığım gergin bedene çevirdim bakışlarımı. *Beni seyrediyordu!* Gözleri bir kunduzu anımsatıyordu. Her nefesimi bırakmamı, her göz kırpışımı, hatta kanımın damarımdan nasıl aktığını bile görüyormuş hissi veriyordu bakışları. Yüzünde anlam veremediğim bir bilinmezlik... Biz birbirimize ne kadar süre takılı kaldık bilmiyorum ama Emel ablanın sesiyle irkildim...

"Oo, âşıklar şimdiden kendi frekanslarına geçti." Yanaklarıma kan hücum etti, kafamı gömebildiğim kadar önüme gömdüm.

"Ne sandın, abla? Herkes sen mi başımıza kalsın," dedi Ege hınzır bir sesle. Neşeli takılmaları bu ikilinin abla-kardeş olduğunun ispatıydı. "Gelirsem, gerçek anlamda başına çıkacağım Ege," diye söylendi Emel abla, sahte bir sinirle.

"Ee, Erva? Sen bu Edi ile Büdü'yü boş ver de kendinden bahsetsene biraz. Nerelisin?" dedi Ece gerçek bir merakla. Bana laf yetiştirirken, bir yandan köşe koltuğuna, Oğuz'un yanına oturuyordu. Herkes köşeleri kapıp ben ve Demir'e ortada ufacık bir yer bırakınca renk vermemeye çalışsam da avuç içlerim terlemeye başladı. Demir ve iri cüssesi ile oraya nasıl sığacaktık? Ayakta dikilmeye devam ettim.

"Buralıyım, yani Kayserili," dedim tebessüm ederek.

"O Gayserilisin dimek yingem," dedi Ali tatlı şivesiyle ortamı kahkahaya boğarak. "Aslında yarı Kayserili, yarı Nevşehirliyim," diye izah ettim tebessümden ağrıyan yanaklarımla.

"Nevşehir'e birçok kere gittim. Bayılırım oraya!" diye cırladı Ece. Yüzüne mükemmel, mütevazı tebessümü konmuştu. Gencecik görünümüne ek, oturup kalması ve tavırları çok olgundu. Muhtemelen benden birkaç yaş küçüktü ama yaşının üstü bir nezakete sahipti.

"Evet, çok güzeldir..." Evin uzak köşesinde olduğumuz için dua ediyordum. Bağırarak konuşmak zorunda kalmıyorduk. Zaten geldiğimizden beri daha sakin ve sessiz parçalar çalıyordu.

"Otursanıza Demir," dedi Emel abla. Demir gözümün içine baktı. Sanki benden bir hareket bekliyordu. Ama ben bir koltuğa bir Demir'e tedirginlikle bakıyordum. Nasıl otururdum? Nasıl sığardık? Gözlerimi meraklı yüzlere çevirdiğimde hepsinin güldüğünü fark ettim ve böyle bir şeyin planlı olduğunu anladım. Uzun süredir sessizce oturan Ebrar'a baktım. O kendine bir sandalye bulmuş, ellerini bağlamış, suratsız bir ifadeyle olanları seyrediyordu. Oğuz ise çaresizliğime acımış olmalı ki ayağa kalkıp seslendi: "Buraya oturabilirsin, Erva." Herkes kafasını çevirip aynı anda, "Ne yapıyorsun?" der gibi Oğuz'a baktı. Oğuz onları omuz silkerek geçiştirdi.

Ben fırsatı değerlendirerek o tarafa yönelecektim ki Demir'in çelik gibi kavrayışı bedenimi istediği yöne yönlendirdi. Beni oturtup, yanımda oturan Ali'ye ters bir bakış attı. Bu, "Uzaklaşın!" lafının Demirce beyanıydı. Ali ikiletmeden kalktı ve Demir onun kalktığı yere kuruldu. Halinden memnun bir edayla elini koltuğun üzerine attı. Az bir hareketlilik sonrası şalıma kolu değdiğinde, kafamdan aşağı kaynar sular boşaldı. Daha dik oturup, temasından kaçınmaya çalıştım. Kızlar her hareketimi inceliyor, her kızarmama kıs kıs gülüyorlardı. Ece elini bağlayıp çenesinin altına koydu ve iç çekti.

"Ah çok tatlılar değil mi, abla?" Ece'nin yüzünde böyle bir heyecanın hasretini çektiği anlaşılıyordu. Henüz on sekiz yaşlarında bir kızın, aşka olan inancı muhakkak daha derindi. Emel abla koca bir sırıtışla bize bakarak konuştu: "Böyle tatlı çiftlerin üzerine *bekâr olanların bakması yasaktır* yazılmalı. Biz burada ne haldeyiz, soran yok."

Kızararak yanımda oturan Demir'e göz ucuyla baktım. Gülüyordu! Ah hayır, gülmemeliydi! Bence toplum içinde gülmek Demir'e yasaklanmalıydı. Kalbime bir mızrak saplanmış, yetmiyormuş gibi birkaç tur döndürmüştü. Zaten masum gözüken dudakları, gülünce farklı bir boyuta geçmişti. İnci gibi dişleri kusursuz gülüşünü taçlandırıyordu. Gözleri kısılıyor, yanaklarında hafif kırışıklıklar oluyordu.

Emel ablaya bakan, gülme kırıntısını taşıyan gözlerini ağır ağır bana çevirdi; kırıntılar yere döküldü, ayaklarıyla ezdi ve

yok etti. Ben gülüşünün sersemliğiyle bakakalmıştım oysaki... Tedirginlikle gözlerini kuzenlerine çeviriyor, sonra tekrar bana bakıyordu. Bakışlarıma anlam veremiyor gibiydi. Kaşları havaya kalktı. Sonra soru sorar gibi çatıldı. "Söylesene, Erva. Ne üzerine okudun?" diye bakışlarımızı böldü Oğuz. Halen Demir'in gülüşünün etkisindeydim ve soruyu bir süre algılayamadım. Sonra derin bir nefes alıp konuştum:

"Ben güzel sanatlara gittim. Aslında stilistlik istiyorum ama üniversite imkânım pek olmadı," diye dosdoğru ifade ettim. *"Umarım pot kırmıyorumdur."* diye içimden geçirdim. Demir'e bakmaya korkuyordum. Ama kararlı sesi benim bu tezimi yıktı.

"Şu an sınavlara çalışıyor. Ailesi yurt dışında ve tek başına biraz zorlandığı için başlayamadı. Ama evliyken de okuyabilir, değil mi, sevgilim?" diye yumuşak bir sesle bana döndü.

Âdeta duyduğum kelimeden dolayı şok geçirirken, Demir beni kendime getirmek istercesine eliyle omzumu tuttu. Etraftakilere çaktırmamaya çalışır bir vaziyette soluğumu tutarak Demir'in omzumu saran eline baktım. Ne yapacağımı bilemiyordum. Yüzüne bakmaya cesaretim yoktu ama kızlar meraklı bakışlarla bizi izliyordu. Yalancı bir tebessümle, "Ta-tabii ki..." dedim beceriksizce omzumu sıkan elinden kurtulmaya çalışarak. Ama o omzumu iyice sıktı. "Ne? Konuştum işte," der gibi kaşlarımı çattım. Israrla sıkmaya devam edince ne demek istediğini anladım ve zorlukla yutkundum. "Sevgilim..." diye ekledim çatallaşan sesimle.

İnanamıyordum! Ben bir erkeğe, "sevgilim" demiştim! Hem de şu an eli omzumda, bana yakın olmaması gerekecek kadar yakınımda olan bir erkeğe! Ayrıca bir yığın insan bizi izlerken... Dilim damağım kurumuştu. Utangaçlıktan kendimi koltuğa gömmek istedim. Tırnaklarımla oynamaya başladım. Eteğimi çekiştiriyor, şalımı düzeltiyor, boş kalınca da tırnak etlerimi yoluyordum.

"Çok şanslısın, Erva. Demir ağabeyim çok anlayışlı biri. Eminim yeteneklerini değerlendirirsin," dedi Ece. Ancak ben ne dediğini kavrayamaz haldeydim. Cevap vermek için çabaladım ama beynim yerinde yoktu. Orada aynı kelime tekrarını veriyor-

du: "Sevgilim" Masada gözümü gezdirdim. Susamıştım ama alkollü bir şey vardır korkusuyla elimi uzatamadım.

Oğuz'un öne doğru uzanan eli, bana bir bardak su ikram ettiğinde şaşırdım. Uzanmaya çalıştığımda Demir'in omzumdaki eli daha da sıkılaştı. Oğuz'la ne alıp veremediği vardı anlamıyordum. Normalde kan kardeş gibiydiler ama benim etrafımda iki yabani hayvana dönüşüyorlardı. Almakta tereddüt edince, "Korkma, Erva. Bizim masada alkollü içecek olmaz. Buradakiler kardeşimin önüne değil alkollü içecek, meyve suyu koysalar ne olacağını bilirler," diye haşin bir sesle ekledi.

Anlamaz gözlerle Oğuz'a bakmaya devam ettiğimde kafasını çevirip Ece' ye baktı. Tabii ya! Nasıl fark etmemiştim ki? Bu ikisi kardeşti! "Siz kardeş misiniz?" diye soruverdim birden ve bardağı uzanıp aldım. Ece hiç vakit kaybetmeden konuştu: "Evet, bu yakışıklı odun benim ağabeyim olur."

Abisine dişlerini göstererek sırıttı. Oğuz'sa yanına gidip kafasını koltuğunun altına sıkıştırdı. "Koca kafa," diye homurdandı Ece'ye. Ece isyankâr bir sesle elinden kurtuldu ve bozulan başörtüsüyle uğraştı. Dudaklarını sarkıtıp, "Ağabey, senin yüzünden kaç tane iğne takıyorum haberin var mı?" diye söylendi.

"Var var, her gün evde bir taraflarıma batıyor," dedi Oğuz sırıtarak. Oğuz'u hiç böyle gamsız ve endişesiz görmemiştim. Başta karanlık diye adlandırdığım insanların kendilerine ait, tebessüm dolu hayatlara sahip olduklarını görmek garipti. Çok güzel bir iletişim vardı aralarında. *"Bunlar benim ilk gün karşılaştığım insanlar mı,"* diye düşünmeden edemedim.

Ama Ali... Evdeki o şen halini kaybetmişti. Meraklı ruhum sebebini merak etti. Özellikle Ece ve Oğuz'u izlerken omuzlarının çöktüğüne yemin edebilirdim. Suyumu içmiş, bardağı ortadaki sehpaya koymuştum bile. Tabii bu sayede Demir'in o yakıcı sıcaklığından kurtulmuştum. Tekrar geri döndüğümde koltuğun arkasına yaslanmamıştım. Etraftan birçok arkadaşları geliyor, bizi selamlıyorlardı. Genellikle Emel abla yerimize konuşup, rutin soruları yanıtlıyordu. Bu iyiydi. Çünkü her an pot kırabilecek gibi duruyordum.

Garip bir tip belirdi bir anda. Salaş giyimli, oldukça belalı görünüşlü bir gençti. Ebrar'ın hemen yanına bir sandalyenin sırtını bize çevirerek, gevşekçe oturdu. Bu çocuğun da ahbaplarından biri olduğunu sandım ilk başta. Ama sırıtışı... Tuhaf bir şekilde midemin kalkmasına, gözlerimin kaçacak yer aramasına sebep oldu. Demir dâhil, herkeste hoşnutsuz bir ifade vardı. Sevilmeyen bir tip olduğu aşikârdı. Bana bakıyordu ve ben gözlerimi parmaklarımdan ayırmadığım halde bunu hissediyordum.

"Bakın bakalım, burada kimler varmış?.." dedi ağzını yayarak konuşan çocuk. Ellerini diz kapaklarına koyup, öne doğru eğildi ve yüzümü incelemeye başladı. "Demir, seni beklemiyorduk, oğlum. Ne zamandan beri yoksun piyasada. Yanında da yavru ceylan getirmişsin."

Demir ondan beklenilmeyecek bir sükûnetle ayaklandı ve çocukla arama girdi. Görüş açısını engellemişti. "Ne o, Demir Soylu? Bu ürkek fıstığı görüş alanımızda tutmuyor musun?"

Demir her an çocuğun üzerine atlayacakmış gibi vücudunu gerdi. Bu aptal çocuğun yerinde olsam, o keskin ela gözlerin isabet tahtası olmayı bırakırdım. "Bora, kanına mı susadın?" Demir'in sesi tüyler ürperten cinstendi.

"Hadi ama, Demir... Özlemişim..." Dalga geçiyordu ve sallana sallana ayağa kalkıyordu. Alkollü olabilir miydi? "Uzun zamandır yoksun ve bir geliyorsun... Nişanlandığına inanmamı beklemiyorsun değil mi? Bu kız da ağındaki yeni pilicin mi?" Sözlerin şokuyla donup kaldım. Bir göz kırpmalık süre sonunda, Demir çocuğu yumrukluyordu.

"Defol git, Bora. Şurada kızların önünde kan dökmek istemiyorum. Damarımıza basma!" Bunları söylerken bir yandan da Demir'i zapt etmeye çalışan Oğuz nefes nefeseydi. Demir'in pek kendini tutar gibi bir hali yoktu. İçlerinden en cüsselisi oydu. Bu yüzden bir hışımla hepsini savurup, yumruklarını savuruyordu. Herkes etrafımızda toplanmaya başlamıştı. Ayağa kalkmış, elimi ağzıma kapatmış, ne yapacağımı bilemez bir halde çığlıklarıma engel olmaya çalışıyordum. Öne atılıp Demir'i sakinleştirmek istiyordum ama Emel abla koluyla beni sarmış zapt ediyordu.

"Ceylan çok kıymetli anlaşılan, Demir? Bak, bunu öğrendiğim iyi oldu. Sakın tek başına salma dışarı, kurtlar kapar..." İğrenç gözleriyle beni baştan aşağı süzdü. Büzülmek ve yok olmak istedim. Çocuğun kışkırtmaları hedefini bulmuştu. Demir, dizginlerinden kurtulmuş yabani bir hayvan misali üzerine atıldı. Tek eliyle çocuğu yere sabitledi, diğerleriyle de ardı ardına yumruklarını savurdu. Sıkılı dişlerinin arasından anlamsız kelimeler çıkıyordu.

Bir tek Ali ayırmak için öne doğru atıldı ama nasibini dirsek darbesiyle aldı. Diğerleri korkudan yanaşmıyordu bile. Demir çocuğu öldürecekti ve kimse müdahale etmiyordu!

Kimse ne olduğunu anlamadan, Emel ablanın elinden kurtulup, Demir'in yukarı kaldırdığı kolunu tuttum. İki elimle sıkı sıkı kavradım. Nasıl yaptığımı halen kestiremiyordum ama tıpkı bir çocuğun babasının kolunu kavraması gibiydi. Bunu defalarca yapmıştım. Demir'in sinirli solukları yükseliyor, kolunu tutanın kim olduğuna bile aldırmadan savurmaya çalışıyordu. "Lütfen, lütfen, lütfen!" diye fısıldıyordum. Demir sabrının sınırındaymış gibi son hızla kolunu savurdu. Bu savuruş beni en az birkaç metre öteye sürüklemişti. Ellerim ve dizlerim üzerine kapaklandığımda yakıcı bir acı hissettim. Herkes benimle ilgilenmek için atağa geçerken Ece, "Erva!" diye bağırdı.

Demir'in yumruğu havada kaldı. Omuzlarındaki kaslar iyice gerildi ve ağır ağır arkasını döndü. Halen çocuğun yakasını tutuyordu. Beni yerde, dizlerimin üzerinde gördüğü an onu engelleyenin ben olduğumu anlamış olacak ki, önce gözleri hayretle büyüdü, sonra kapkara bir perde indi.

Gözlerimden yaşlar akıyordu. Öylece, yerde, sefil bir halde ne yapacağımı düşünüyordum. Bulunduğum nokta tam da buydu! Yıllardır sessizliğinden şikâyet ettiğim hayatım, yaralı dizlerimle bana kıymetini hatırlatıyordu. Ne bekliyordum ki? O kimdi? Pusuyu kurmuş bir yırtıcı? Evet. Nefret dolu biri? Evet. Merhametli bir adam? Hayır, asla...

Emel abla kızgın gözlerle Demir'e baktı. Demir çocuğun kendinden geçip ağırlaşmış bedenini ellerinden bırakarak yere çarpmasına sebep oldu. Sonra kanlı ellerini ensesinde dolaştırdı.

Tişörtüne ve saçlarına bulanan kan kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Ona bahşedilen bedeni başkalarının kanıyla neden kirletiyordu? Adımları bana doğru gelmek istiyor, ama o bu cesareti bulamıyor gibiydi. Şaşırtıcı bir şekilde Demir *şaşkındı*.

Birileri çoktan Bora denilen çocuğu kollarından tutup dışarı sürüklemişti. Emel abla benimle ilgilenirken, yaralarımı gördüğü an ateş saçan bakışlarının tek sahibi Demir'di. "Erkeklik mi yaptın şimdi, Demir? O çocuğun ağzını kapattın ama nişanlına daha büyük zararı kendin verdin. Onurunu korudun mu bari?"

Demir sinirle ağzını açıyor, bir şeyler söyleyecekken vazgeçiyordu. Oğuz yanıma eğildi. "Kalkabilecek misin, Erva? Seni doktora götürmeliyiz." Sesindeki endişe irkilmeme sebep oldu. Annem ve erkek kardeşim dışında kimsenin benim için endişelenmesine alışkın değildim. Toparlanmaya çalıştım. Kalkmaya yeltenmiştim ama kaygan zemin ağrıyan ellerime pek yardımcı olmuyordu. Gerisin geri düşerken çaresizce iç çektim. Bunun üzerine Oğuz öne doğru atıldı. Beni kucağına mı alacaktı? Ah, hayır! Kesinlikle istemiyordum. Ben geri geri kaçarken, Oğuz ısrarcıydı. Bana dokunmasını istemiyordum! Gözlerimdeki yaşlar tetikte bekliyordu.

Oğuz'un elleri tam dizlerimin altına uzanmıştı ki, bir el Oğuz'u omzundan tutup arkaya çekti. Soluğumu bırakamadan güçlü kollarla kucaklanmıştım. Diğerlerinin şaşkın bakışları altında, Demir'in uzun bacaklarıyla hızlı hızlı çıkışa doğru ilerlemeye başladık. Demir'in kucağındaydım!

Belimi saran eli terli bir sıcaklık yayıyordu. Kokusu ciğerlerimi parçalayacak kadar yakından geliyordu. Küçükken, babamın istisna iyi günlerinde gittiğimiz pikniklerden hatırlıyordum bu kokuyu. Ağaçlar baharın yağmuruyla ıslanmış, çimen ve yaprak kokularını etrafa sindirmişti. İşte beni o mutlu, o çocuk günlerime götürüyordu.

Omzunun üzerinden içeridekilerin arkamızdan bakmasını seyrettim. Emel abla her şeye rağmen tebessüm ederek el salladı bana. Şu an bulunduğum yerden dolayı utançla kafamı öne eğdim. Ama bu boynuna daha yakın olma gafletine düşürdü beni.

O keskin kokusu daha çok yayıldı etrafıma... Kapılıp gidiyordum yine girdabına. Ve bu girdap haramdı! Harama karşı duran yanım hep daha hoyrattı. Ama bu ela gözlü adam... İşte onunla nasıl baş edeceğini bilmiyordu görmemiş kalbim...

Dışarı çıktık, ağır adımlarla bahçeyi geçip, arabaya yürüdük. Demir kibar denecek kadar yumuşak adımlar atmaya başlamıştı. Belime dokunuşu kuş tüyü hafifliğindeydi. Sanki kırılacakmışım gibi, her an un ufak olacakmışım gibi tutuyordu beni. İçimden susturamadığım bir ses, *"Senden önce kaç kızı böyle taşıdı kim bilir?"* diye bana kafa tutuyordu. Zorlukla yutkundum. Hayatımda hiç böyle kıymetle taşınmamıştım. Her ne kadar sebebi kendi olsa bile bana söylenen kelimeler yüzünden o çocuğa kafa tutmuştu. İlk kez... İlk kez bu kadar önemliydim. İlk kez bu kadar varlığımdan haberdardım. Bu adam bana bilinçaltımın bile yapmadığı kadar kargaşa yaşatıyordu. Bir an merhametle açılan kolları, biraz sonra yumruğa dönüşüyordu.

Beni yavaşça arabaya taşıdı ve usulca koltuğa bıraktı. Kapıyı kapatacak sandım ama bana doğru uzandı ve kemerimi takmak için öne uzandı. Kaskatı kesildim, sabırsızca geri çekilmesini bekledim. Gözlerinin kanlanmış halini görünce sesimi çıkarmamaya karar verdim. Şu an onun öfkesine maruz kalmak en son istediğim şeydi. En karanlık yanını görmüştüm. Bundan şüphem yoktu artık. O, kesinlikle duygularını öldüren, merhametsiz ve gözü kara bir adamdı.

Emniyet kemerini takarken gereğinden fazla eğildi ve orada oyalandı. Yüzümü okşayan ceketi omuzlarımı dikmeme ve koltuğa yapışmama sebep oldu. Geri çekilirken ben kafamı eğdiğim için, hemen kafamın üstünden geçmek zorunda kaldı. Ağır ağır çıkmaya başladığında sabırsızca gözlerimi yumdum. Derhâl çekilse ve bu duygular beni terk etse ne iyi olurdu. Ama korktuğum başıma geldi. Önce şalımın üzerinde çenesini hissettim... Sonra... Sonra sıcak nefesini... Tam kafamın üzerine burnunu dayadı ve derin bir nefes çekti. Kilitlendim. Sesimi çıkaramadım. Nefes dahi alamadım. Gözlerimi sıkı sıkıya yumdum. Açarsam sanki tüm büyü bozulacaktı. Göğsü tam önümde benimki kadar

hızla inip kalkıyordu. Her defasında burnuma dokunan tişörtü bunun ispatıydı. İç çekişi andıran bir ses yükseldi aramızda. Sesin benden çıktığını anlamam biraz zaman aldı. Sonra Demir... Hiçbir şey olmamış gibi çekildi ve kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna oturdu. Yüzündeki ifade sanki daha demin beni koklayan, kıymetli bir eşyaymış gibi taşıyan o değilmiş gibi soğuktu. Yol boyunca hiç konuşmadı. Gözlerini yoldan ayırmadı. Yüzünde rahatsız ve kasıntı bir ifade vardı. Dişlerini sıkıyor, arada kaşlarını çatıyordu. Direksiyonu tutan ellerinin eklemleri bembeyazdı.

Gözlerimi en sonunda ondan çekip kafamı cama yasladım ve eve kadar ikimiz de konuşma gereği duymadık. Zaten o konuşma taraftarı hiçbir zaman olmamıştı. Bense bulunduğum ruh halini adlandıracak kelimeler olduğundan bile habersizdim. Şaşkınlık? Hayır. Çaresizlik? Bir parça. Peki ya merak?.. Ah evet, çokça... Her duygudan birer parça kopartılmış, hepsi ayrı köşeye atılmış ve ben aç bir evcil hayvan gibi o köşelerde, duygu kırıntılarının peşinde dolanıyormuş gibiydim.

Araba evin önünde durunca bir süre hareket etmedi. Dönüp bana bakmadı ve direksiyonu tutan elleri hiç gevşemedi. Dakikalar sonra derin bir nefes verdi. Sanki bu nefesle beraber içindeki zehri dışarı üflüyordu. Arabadan inmesi saniyeler sürdü. Hızlı ve atik hareketleri, gergin omzunu saklamak için bir kamufle gibiydi. Ben de vakit kaybetmeden kapıyı açtım ve ayağımı sarkıttım. Ama Demir çoktan yanıma gelmiş, ayaklarımı ve belimi kavramak için öne uzanmıştı. Tereddütlü geri kaçışıma izin vermeden sıkı sıkı kavradı. Hiç zorlanmadan havalandırdı ve kucağına yasladı.

Ah, yine aynı eziyet! Bu nişanlısı rolünü yaptığım, gerçekte hiçbir şeyim olan adamın beni kucağına kaçıncı alışıydı? Ben, erkeklerin gözlerinin içine bile bakamaz iken, bu adamın kollarının arasından kurtulamıyordum bir türlü. İşin kötü yanı, bana verdiği güven duygusuydu. Aptalın tekiydim! Daha önce bu denli yakınlaştığım hiçbir adam olmadığı için, ilk kollarını açana güven duyuyordum. Ve bu erkek, daha demin bir çocuğu öldüresiye döven ve gözü kararınca kimseyi görmeyen Demir'di!

O kucağında benimle evin avlusuna doğru yürümeye devam ederken, ben sadece parmaklarımı omzuna dokunduruyordum ki

bu bile benim gibi bir kız için fazlaydı. Düşmemek için büyük çaba sarf ediyordum. Bakışlarımı ondan sakınarak, boynunun arkasından dış kapıda, duvarlarda, herhangi bir yerde gezdiriyordum.

Evin balkonuna çıkan merdivenlerden geçerken Demir sinirli bir nefes verdi. Beni biraz daha kendine bastırıp, hafifçe havalandırdı. Niye böyle yaptığını merdivenlerin daha ilk basamağında anlamıştım. Ona tutunmadığım için geriye doğru kayıp duruyordum.

"Kollarını boynuma sar..." diye söylendi. Soğuktu sesi ama o soğukluğun ardında, ufak bir kırıntı vardı sanki... İlgi gibi. Şefkat gibi. *"Ya da hayal gücü gibi,"* diye dalga geçti benimle içimden bir ses. Tutup tutmamakla ilgili bir münakaşaya girdiğimde kendimle, Demir beni bir kere daha sıçrattı; korkan yanım kazandı ve ellerimi omzuna sardım.

"Sadece düşmeni istemiyorum, boynuma sıkı tutun," diye bana güvence verdi. Yanaklarım yanmaya başladı. Demir beni düşünüyor muydu? O ses yine devreye girdi: *"Düşersen onu da kendinle yuvarlarsın, aptal! Seni düşündüğünü mü sanıyorsun?"*

Ah! İç sesim neden bu kadar hayallerimin düşmanıydı? Ben de biliyordum elbet bunların hayal ürünü oyunu olduğunu... Ama... Aması vardı işte. Beni bir kere daha yukarı kaldırıp kucağına yasladı. Omuzlarındaki ellerim düşme korkusuyla boynuna dolandı. Ne yapıyordum ben? Bu adam benim düşmanımdı. Günahım ve huzurumdu. Bu adam doğruların ve yanlışların iç içe geçmiş haliydi. Bir kaostu. Sanki bir kıyamet alametiydi de dengemi, iç dünyamı alt üst ediyor, bir heyelan gibi koparıp atıyordu beni. Ve bu adam aynı zamanda benden nefret ediyordu, değil mi? Buna tutunmalıydım. Nefret, her zaman belirgin bir histi. Kalp çarpıntıları, kokusunun yarattığı karın ağrıları, mide çalkalanmaları... Bunlar beni sadece çıkılmaz bir yola sürükleyecekti.

Balkona henüz adımımızı atmıştık ki durdu. Anahtarı çıkaracağını düşünmüştüm ama öylece, kucağında benimle beraber dikildi. Ne yapacağını kestiremediğim için nefesim sıklaştı. Önce bir dokunuş hissettim... Tıpkı arabadaki gibi, kafamın tam üzerinde... Sonra daha ağır bir baskıyla burnunu başörtüme dayadı. Titriyordum... Ve korkuyordum...

Kaçmak istedim. Ama kendimden uzaklaştıramadım. Kolları öylesine bir hâkimiyete sahipti ki, binlerce insan gelse beni onun güçlü kollarından koparamazmış gibiydi. Kafası usul usul, koklaya koklaya aşağı kaydı. Kulağımda hissettiğim nefes sesiyle kaskatı kesildim. Onu orada, kulaklarımın çok yakınında duyumsuyordum.

Fısıltıyla konuşmaya başladı. Ürperdim. "Bana bunu neden yapıyorsun?" Istırap çeker gibi bir sesle konuşmuştu. Kendimi her ne yapıyorsam, derhâl onu yapmayı bırakmak isterken buldum.

"Neyi?" diye fısıldadım bir hava boşluğu gibi çıkan sesimle.

"Benim... Aklımı bulandırıyorsun," diye mırıldandı. "Önüme çıkıyorsun... Gözlerine anlamlar yükleyip, onlarla bana tuhaf şeyler söylüyorsun."

Demir'in bu ani itirafı karşısında nutkum tutulmuştu. *"Sen de bana aynını yapıyorsun,"* diyemedim.

"Kokun da öyle..." Bu itiraf ona ağır geliyormuş gibi sesi kısıldı. "Sanki her hücren beni mahvetmek için yaratılmış." Dişlerinin arasından sinirli bir soluk verdi. "Sana önüme çıkma dediğim halde çıkıyorsun. Yapmaman gereken şeyler yapıp, büyük adımlar atıyor, küçücük kollarınla koca sorunları kucaklıyorsun." Ses tonu gitgide kısıldı ve onun bu eziyeti, beni ucu gözükmeyen bir hezimete uğrattı.

"Sana zarar vermek istememiştim. Kahretsin! Neden bir kere bile benim istediğim gibi kenarda beklemiyorsun?" Konuşurken bağırmıyordu. Aksine kendini dizginlemeye çalışır gibi bir hali vardı. Ama bağırsa, bu kadar etkili olmazdı. Kendimi her türlü kuralı çiğnemiş haylaz bir öğrenci gibi hissetmiştim.

Bir anda bulunduğumuz durumu kavradım. Dakikalardır bu adamın kollarında, utanmazca kokusunu içime çekiyordum. Bana ne oluyordu bilmiyorum ama bunun olmamasını diliyordum. Günaha davet eden bu adamdan olabildiğince uzaklaşmak için atağa geçtim. Omzuna hafif bir baskı uyguladığımda, beni zorluk çıkarmadan indireceğini düşündüm. Ama bana baktığı an... Gözleri bir mıknatıs edasıyla yapışıverdi göz bebeklerime. Yüz ifadesini görmek için bile kaçıramadım gözlerimi. Ne dü-

şündüğünü anlayamıyordum. Sadece onun göz bebeklerinde pes etmiş bir kız görüyordum. Bu kız... Bendim.

Öylesine yoğun, öylesine haram, öylesine sakınılması gereken bir durumdu ki; çaresizlik boğazımı düğümledi. "Öyle bakma..." diye düşündüm.

"Nasıl bakıyorum?" diye sorduğunda, bunu sesli söylediğimi idrak ettim. Sıcak nefesi kirpiklerimi titreştirdi. Yüzünde alaydan eser yoktu. Ciddiyetle cevabımı bekliyordu. Ama tarih kendini tekrarladı. Omuz silktim...

"Öyle işte."

Bu sözümün üzerine yüzünde iç kavuran, sıcacık bir tebessüm oluştu. Gerçek ve içten... Demir bana gülümsüyordu! Hem de öyle böyle değil, gözlerine yansıyan gerçek bir gülüş!

Kalbim göğüs kafesimde takla attı. Kafamı utançla çevirip, omzunun üzerinden gideceğimiz istikamete, yani eve baktım. Kolları acımamış mıydı? Sonuçta o kadar da hafif sayılmazdım. Titremesi ve ter dökmesi gerekirdi. Ama bunlardan eser yoktu. Her zor durumda beni hiç zorlanmadan kucaklayıp duruyordu. Ya bunu alışkanlık haline getirmiş ya da benim ufak bacaklarımın onun hızına yetişemeyeceğini düşünmüştü. Sonunda nefesimi dışarı üfleyerek, kendimi onun ellerinden kurtarmak istercesine konuşabildim.

"Eve girelim mi artık?" Gülüşü aklımdan çıkmıyordu ve yüzüne bakmaya cesaret edemiyordum. Usanmadan ilmek ilmek dokuduğum kümesim, vahşi bir hayvanın saldırısı altındaydı. Hırpalanıyor, dıştan içe doğru parçalanıyordu.

"Pekâlâ, küçük hanım. Bakıyorum da..." Beni kucağında süzüp güldü. "Alıştın evlere servise."

İstemsizce kıvrılmaya çalışan dudaklarıma engel olmaya çalıştım. Haylaz sesi tabularımı yıkmaya çalışan güçlü bir balyoz gibiydi. Anahtarları çıkarmak için bir ayağını duvara dayadı. Kucağından indirmeye zerre gönüllü değildi. Çırpınmanın fayda etmeyeceğini biliyordum. Sadece derhâl şu kapı açılsın, onun sıcak kollarından kurtulayım istiyordum. Kapı açıldı. Beni indiremez miydi artık? Salona kadar kendi başımın çaresine bakabilirdim.

Demir beni bırakmadan omuzlarıyla ışığı açtığında ve kanepeye doğru ağır ağır yürüdüğünde şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. Beni dikkatli bir şekilde, hatta fazla dikkatli bir şekilde kanepeye oturttu. Ondan beklemediğim kadar nazikti ve bu, işleri daha da içinden çıkılmaz bir hale sokuyordu. Kaba davranırken her şey daha kolaydı. Ondan nefret ettiğimi söyleyip, kestirip atabiliyordum. Ama böyleyken...

"Dizlerin çizildi mi? Ya da ağrı, şişlik var mı?" diye sordu. Yüzünü buruşturmuş, zedelenen kıyafetime bakıyordu. Çok şükür kumaş yırtılmamıştı ama diz kapaklarımdaki yanma, kıyafete sürtündükçe çoğalıyordu. Kafamı iki yana salladım.

"Sadece biraz sızlıyor... Ağrım yok," diye fısıldadım ellerimle oynarken. Neden kendimi bu kadar suçlu hissediyordum? Onun ilgisi mi beni bu denli uysallaştırıyordu? Mutfağa gitti. Birkaç tıkırtının eşliğinde elinde bir buz poşetiyle geri döndü.

"Bunu üzerine tutmalıyız." Anlamsızca kızarmaya başladım. "Gerek yok, zaten pek ağrımıyor," diye itiraz ettim.

"Gerek var mı diye sormadım! Ayrıca orada yaptığını bir daha tekrarlarsan..." Daha fazla bana bağırmadan sözünü kestim: "Ama sen de o çocuğu öldürecektin!"

"Sence umurumda mı? Hem senin neden umurunda? O şerefsizin hayatı neden seni ilgilendiriyor?"

Sinirle soludum. O aptal çocuk sanki umurumdaydı. Aslında asıl aptal Demir'di! Cevap vermeyeceğimi anlayınca soluğu bıraktı ve elindeki buz torbasını kucağıma attı. Yüzümü buruşturarak kumaşın üstünden dizime dayadım.

"Gerçekten bazen aptal olduğunu düşünüyorum. Neden canın bu kadar kıymetsiz?" İğneleyici ses tonu dişlerimi sıkmama sebep oldu. Ben dizlerimle ilgilenmeye devam ederken konuşmaya devam etti: "Sana uzak durmanı ve benimle uğraşmaman gerektiğini söylemiştim. Ama sen her defasında o ufak, meraklı kafanı çıkarıyorsun önüme."

Kaşlarımın altından kendimce ters ters baktım. Bu bakışlarım onu sinirlendirmekten çok eğlendirmiş gibiydi. "Aman çok korktum!" Gevşemiş yüzü bir anda donuklaştı. "Ben ciddiyim,

ufaklık. Bugün canını yaktığımdan daha beterini yaparım. Benim kararlarımdan ve benden uzak dur." Uyarısını dikkate almam için, "Canını seviyorsan en azından," diye ekledi.

Bir yandan dizimle ilgilenirken, Demir'in uyarıları canımı fena halde sıkmıştı. Canımı sevdiğim pek söylenemezdi. Fiziksel darbelere karşı dayanıklıydım. Annemin ve kardeşimin canı için canımdan bile vazgeçebilirdim. Kıymetsiz hayatım, sevdiklerim için kıymetlenirdi en azından... Ama bunu sadece annem ve erkek kardeşim için yapmıştım. Bu adam için canımı neden yakıyordum?

Bana bakıyordu. Ve ben, kendim olmaktan vazgeçiyordum. Hiçbir iltifat, hiçbir hakaret, hatta hiçbir cümle bu bakışları tasvir edemiyordu. Hiçbir dilde de anlatılabileceğini sanmıyordum. Yalnızca şunu söyleyebilirdim onun için: "Yaradan, bu gözlere de kadir."

Bir bakış ancak bu kadar güzel yansıtabilirdi Rabbini. Ve bir bakış ancak bu kadar belli ederdi onu Yaratan'ın ne büyük kudrette olduğunu...

Düşünceler beni kovalarken bir hareketlilik hissettim. Yavaşça önümde diz çöken beden, kendine ters bir işe kalkışıyordu. Gözlerime ilişen elleri tedirgindi. Yavaşça diz kapağıma dokunmak için parmaklarını uzattı. Kumaşların izin verdiğince kuş tüyü hafifliğinde bir dokunuştu bu ama dişlerimi sıkmama, acıdan yanan diz kapağımı kasmama sebep oldu. Gözlerini ayırmadan dizlerime bakmaya devam etti. Sanki kafasında farklı bir gösteri dönüyormuş gibi kaşları çatıldı ve çenesi kasıldı.

Dizlerimi ellerinden uzaklaştırdım. Aklımda o çocuğu döverkenki hali canlanıyordu. Bir insanın gözü nasıl böyle dönerdi? Babamdan şahit olmuştum elbet. Hatta ondan dolayı fiziksel ve ruhsal darbelere alışkındım. Ya da öyle sanıyordum, çünkü bu gözlerin bana nefretle bakması canımı yakıyordu.

Geldiğimden beri ikinci defa yaralıyordu beni. Aslında birçok kez yaralamıştı ama görünürde, kabuk bağlamaya yüz tutmuş iki yaram vardı. Bana açtığı bu görünür yaralar umurumda değildi. Ama bu yaraların içimde oluşturduğu, telafisi mümkün olmayan duygularla baş edemiyordum. Ona kırılıyordum. Ona üzülüyordum. Ve ona kıyamıyordum...

Bana sunduğu bu şey yasak meyve gibiydi. Cezp edici ve sakınılması gereken yegâne duygu... Nefsimle bir köle taciri gibi pazarlık yapıyordu. Onunla savaştım. Kafamı çevirip, benden öteye gitmesi için kendimi geri çektim. İşe yaradı... Ayaklandı ve uzaklaştı.

***

Demir'in ağır adımlarla odasına çıkmasının ardından iki saat geçmişti. Kapıları kilitlediği için rahattı belki de... Sesi çıkmadığına göre uyumuş olmalıydı. Merdivenler gözümde büyüyordu. Bacağımın ağrısı geçmişti ama ufak sızlamalar devam ediyordu. *"Acıkmamış mıydı?"* İç sesim yine susmuyordu. Acıkıp acıkmadığı beni zerre ilgilendirmiyordu! *"Acaba rahatsız mı?"* Yok, yok! Benim derhâl aklımı başıma toplamam gerekiyordu.

Acıktığımı bağıran sesler midemden yükseldi. Ancak kendimde mutfağa gidecek cesaret bulamıyordum. Doğrulup yorgun bedenimi yatağa atmak için harekete geçtim. Diz kapaklarıma sürtünen kumaş sızıyı yeniden getirdi. Direnerek tırabzanlara tutundum ve adımlamaya başladım. Bir kapı sesi işittim.

Ah, Demir Bey teşrif ediyordu!

Üzerine bol bir eşofman altı ve siyah atlet geçirmişti. Saçları ise banyo sonrası nemini taşıyor, her zamanki gibi karman çorman birbirine geçmemiş, uzunluğunu belirtircesine alnına dökülüyordu. Gözlerim bu ayrıntıları ne ara fark etmeye başlamıştı? Artık onu süzmek için izin bile istemiyordu benden!

Ellerini ceplerine yerleştirip, alnına dökülen saçını yana savurdu. Mideme ani bir ağrı saplandı. Ama o bana yaptıklarından habersiz umursamaz adımlar atmaya başladı. Kıskanılasıydı... Ben yaprak döken bir sonbahar gibiydim onun gölgesinde. O ise ışıl ışıl bir ilkbahar. O kadar zıt... O kadar imrenilesi...

Ancak ağzını açtığı an "mart" oluveriyordu. Baharın aldatıcılığını taşırken, kışın soğuğunu üflüyordu. Şimşekler çakıyor, fırtınasıyla etrafındakileri alıp savuruyordu. Yanımdan hızlı adımlarla geçtiğinde, "Dışarıdan yemek almış çocuklar. Üstünü

değiştirip aşağı in," diye seslendi. Rica değil, bir emir. Tabii ki de dağ ayısı geri dönmüştü.

Bir şey söylemeden odama doğru ilerledim. Üstümü büyük bir özenle değiştirdim. Bacaklarım biraz morarmış ve zedelenmişti ama görmediğim bir şey değildi. Kendi kendine iyileşirdi. Üzerime rahat kıyafetler giydim. Başıma da çekmecedeki yazmalardan birini attım. Benimkilerin aksine yumuşacıktı. Aşağı yavaş adımlarla indiğimde hepsi masaya kurulmuştu bile. Ali beni gördüğü an ayaklandı. "Yenge... İyi misin? Seni çok merak ettik." Yüzünde bariz bir merhamet vardı. Sonra mahcup bir tavırla elini masaya doğru salladı. "Bak sana ne aldım."

Diğer elindeki pideyi kaldırıp gösterdi. Aşırı acıktığımı ve etli pideyi çok sevdiğimi gizlemeye çalışarak masaya yanaştım. Bir yandan da Ali'yi azarladım: "Öncelikle ben yengen değilim... Ayrıca beni düşündüğün için teşekkür ederim." Sesim, kızmaya çalışsam da merhametli çıkmıştı. Ali ilk dediğimi takmaz halde sırıtıyordu.

"Seviyorsundur umarım. Sonuçta Kayserilisin, yenge. Kayserili olup da pide sevmeyen var mıdır?"

Bana yenge demekte neden ısrar ediyordu? Hem de Demir masanın başında otururken? Ayrıca Ebrar gözlerini dikmiş beni gözlerken... Nefesimi vererek yalnızca Demir'in kıyısındaki sandalye boş olduğu için oraya oturmak zorunda kaldım.

"İyi misin?" diye sordu Oğuz ilgili bir sesle. Kafamı yukarı aşağı salladım. "Dizlerine krem sürseydin. Mikrop kapabilir." Neden Demir'in ilgili gözleri bile beni rahatsız etmezken, Oğuz'un en ufak merhametini istemiyordum?

"Kreme gerek olacak kadar büyük bir yara değil." İstemesem de mesafeli çıkıyordu işte kelimeler. Belki de Oğuz'un öyle kötü bir niyeti yoktu... Ama Demir'in varlığı bile Oğuz'a cevap verirken beni geriyordu. "Sen yine de dikkat et."

Gözlerim Demir'in kasılan çenesine ilişti. Yanlış görmediysem eğer Demir, Oğuz'un ağzına ökeniyordu!

Ali heyecanla sorgusuna başladı: "Ağabey... Ne yaptın öyle ya? O lanet herifin yüzü dağıldı resmen." Demir'le gurur duyar

gibiydi. Konu açılınca yalnızca ben gerildim, herkes gayet rahattı. Galiba böyle durumlara alışmışlardı. "Ona daha fazlası müstahak," dedi Ebrar, ilk kez konuşuyordu. Bana ters ters bakarak devam etti: "Tabii birileri yüzünden gecemiz mahvoldu, orası ayrı."

"Yine saçmalıyorsun, Ebrar." Oğuz'un sesi yılgın ve otoriterdi.

"Ne? Haksız mıyım? Bunu oraya getirmeseniz ne o geri zekâlı bize bulaşacak ne de partimiz başlamadan bitecekti. Demir onun yüzünden erkenden ayrılmak zorunda kaldı." Bana ezilmesi gereken bir böcekmişim gibi bakıyordu.

Demir sonunda kafasını kaldırıp Ebrar'a öyle bir bakış attı ki, kız sandalyeye gerisin geri sindi. "Kes çeneni, Ebrar ve önündeki yemeğini ye."

Ebrar öfkeyle kızarmış yüzüyle homurdandı: "Suç benimmiş gibi beni azarlayamazsın, Demir. Hepsi bu kızın suçu. Geldiğinden beri eve tıkılıp kaldın. Dışarı çıkınca da dibinden ayıramıyorsun. Rol yapmanız gerekebilir ama yapışık ikiz gibi dolanmanız gerekmiyor."

Ona ne yaptığımı, hangi yarasına parmak bastığımı bilmiyordum. Bu oyunu da nişanlılık rolünü de ben istememiştim. Ve Erva'nın sefil hayatına hoş geldiniz! Yine ben suçluydum.

"Ebrar, senin sinirlerin iyi değil. İstersen biraz susmayı dene," dedi Ali. İlk kez sesi benimle konuştuğunda oluşan muzip havasını kaybetmişti. Şimdi tam da ağabeylerininki gibi sertti.

Demir'in kafasını sabır diler gibi iki yana salladığını ve yemeğe döndüğünü fark ettim. Onu umursamamaya karar vermiş olmalıydı. Ama Ebrar beni, ben burada yokmuşum gibi aşağılamaya devam ediyordu.

"Şu halimize baksanıza! Bu kızdan önce gayet iyiydik. En azından insan içine çıkıyorduk. Şimdi eve tıkılmak zorundayız. Neden?" Sorusunu kendi yanıtladı: "Çünkü küçük hanımın kaçmasından ya da kurtarılmasından korkuyoruz." Bana tiksinir gibi bakışlar atıyor, ardından Demir'e dönüyordu. Ne zaman nemlendiğini fark etmediğim öfke yaşları tetikteydi. Kendimi kötü hissetmeme sebep olduğu için bu kızdan nefret ettim.

Ebrar zehrini ortama akıtırken, ben sadece gözlerimi ona dikmiş, içimdekileri bakışlarıma döküyordum. Sırf sabretmek adına yanağımın içini parçalamış olmalıydım. Elimde daha demin elime aldığım pide yenmeyi bekliyordu. Ama iştahsız midem onu içeri alırsa kusacağını haykırıyordu.

"Ebrar, eğer konuşmaya devam edeceksen defol git. Seni burada zorla tutan yok!" dedi Demir buz gibi bir sesle. Ebrar inanamazmış gibi gözlerini büyüttü. Demir'se onu önemsemiyor, iştahla yemeğini yiyordu.

"Bu mu yani, Demir? Şu kız yüzünden beni kovacaksın öyle mi?"

Oğuz dayanamayarak Ebrar'a bağırdı: "Seni kovan yok! Sen kendi kendine triplere giriyorsun. Bu işe hep beraber başladık ve senin aptal kıskançlıkların yüzünden batıramayız." Ebrar sinirden ya da utangaçlıktan kıpkırmızı oldu. "Şimdi kapa çeneni, yemeğini ye! Yemiyorsan da yürü odana çık."

Oğuz'un bir kıza karşı ilk kez bu kadar hiddetlendiğini görmüştüm. Normalde ortamı yumuşatan Ali bile susup, Oğuz'u desteklercesine kafasını sallıyordu. Ebrar sinirle elindekileri bırakıp merdivenlere yöneldi. Bana öfkeli bir bakış atmayı da ihmal etmemişti. O yukarı çıkınca sessizleşen ortamda tırnağımla oynamaya başladım. Bu gerginlikten istemsizce kendimi sorumlu tutuyordum.

"Sen onu boş ver, yenge. Arada heyheyleri gelir böyle. Aslında iyi kızdır," dedi Ali. Sesinde teskin edici bir tını vardı. Kafamı kaldırıp ona minnetle baktım. Sonra Demir'e bakmak için can atan gözlerimle münakaşaya girip, tekrar kafamı önüme eğdim. Utanıyordum. Ebrar'ın sözlerini hatırladım. Tüm bu olanlar benim yüzümden miydi? Demir'e ayak bağı mı oluyordum? Benden önce sürekli geziyor olmalıydılar. Ben geldiğimden beri neredeyse gününün tamamını evde geçiriyordu. Sadece rol gereği çıktığımız günler dışında...

Alışkındım ben bir evin duvarları arasında yaşamaya... Ama belli ki Demir öyle değildi. Fakat dışarı kendi başına da çıkabilirdi değil mi? Kapıyı üstüme kilitleyip gidebilirdi. Hem bu

Allah'ın dağında bir yere kaçamazdım. Bunu kendi de çok iyi biliyor olmalıydı.

Hem kaçsam nereye gidecektim ki? Ne fark edecekti? Beni nefretle bekleyen bir baba vardı. Onun ellerinde ölmek istiyorsam hemen şu anda bile bir fırsat bulup kaçabilirdim. Kendime itiraf etmekte zorlanıyordum ama bu hayat, bu adamlar bana yaşamak ve öğrenmek için sebepler veriyordu. Buradan ayrılırsam kocaman bir dünyada, bir başıma ne yapacağımı kestiremiyordum.

"Şu yemeğini ye, Erva!" Demir'in ani bağırışıyla yerimden sıçradım.

"Aç değilim." Yüzüne halen bakamıyordum.

"Ya yersin ya da ben ağzına tıkarım. Seçim senin." Bağırmıyordu. Hayır, sesi oldukça yumuşak ve esprili çıkmıştı. Hatta yemeğinden ısırırken şaşkınlıkla açılan gözlerime bakıp, göz kırpmıştı! "Ne? Emin ol yaparım," dedi. Gülmemek için dudaklarını büzüyor gibiydi.

Zorlukla elimdeki pideyi ısırdım. Birkaç lokmanın ardından daha fazla yiyemeyeceğimi anladım. Bugün yaşadığım şeyler aklımdan çıkmıyordu. Demir bu kadar yakınımdayken, kokusu aklımdan çıkmıyorken nasıl iç huzuruma kavuşabilirdim.

Bugün onun kollarındaydım! Kollarının sıcaklığını düşünmek omuzlarımı dikmeme neden oldu. Helalim olmayan bir adamın kollarını mı özlüyordum? İflah olmazdım ben! Ben benlikten çıkmıştım!

"Yenge, sen nasıl yaşıyorsun Allah aşkına? Kuş gibi yemek yiyorsun." dedi Ali. Halen ağzına pide tıkıştırıyordu. Bu erkeklerin yedek mideleri mi vardı?

"Baksana, oğlum, ufacık... Kırılacak gibi bilekleri var," dedi Oğuz.

Demir masanın altından ayağımı dürttü. Şaşırarak kafamı kaldırdım. Kafasıyla diğerlerine fark ettirmeden mutfağı işaret etti. Anlamaz gibi ona bakarken o ısrarlı gözlerle bana bakıyordu. Merakıma yenilerek ayaklandım ve mutfağa geçmeye koyuldum. Salondan erkeklerin homurtusu duyuldu ve birkaç dakika sonra Demir içeri girdi. Ardından kapıyı kapatınca yutkundum. Korkuyor muydum? Kesinlikle!

Gözlerini bana çevirince, *"İşte şimdi korkma vakti!"* diye fısıldadım içten içe. Çitanın avına yaklaştığı gibi yaklaşıyordu. Ben geriledikçe, o üzerime doğru yürüyordu. Duvara sırtım gelene kadar geriledim. Endişeyle gözlerimi kırpıştırdım. Kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum. Üzerime doğru eğildiğinde ise ecel terleri dökmeye başladım. Gözlerimi sıkı sıkıya kapayıp, kafamı yan tarafa çevirdim. Sanki böyle yapınca ondan kaçabilirmişim gibi... Yüzü bana o kadar yakındı ki eşarbıma çarpan sıcak nefesini boynumda hissedebiliyordum. Göğsüm gürültüyle inip kalkıyordu.

Çeneme dokunan el gözyaşlarımın şiddetlenmesine sebep oldu. Ne zaman ağlamaya başladığımı bile hatırlamıyordum. Parmaklarıyla çenemi sıkıp kafamı kendine çevirdi. "Gözlerini aç..." diye fısıldadı.

Açamazdım... Bakamazdım ona... Bu kadar yakınımdayken olmazdı! "*Gözlerini aç*, dedim." Sesi, sözlerine ters yumuşacıktı. Yavaş yavaş açtım gözlerimi. Tam karşımda duruyordu işte günah dolu ela gözleri. Sanki gözlerimde bir şey arıyormuş gibi kolaçan ediyordu.

"Korkuyor musun?" diye fısıldadı. Eli halen çenemdeydi ve çenem de tüm vücudum gibi titriyordu. Çaresizce onayladım. Çünkü gerçekten korkuyordum. Bana vursa, bağırsa, hakaret etse bu denli korkmazdım. "Korkmalısın," dedi, sesi temkinliydi.

"Bana bunu niye yapıyorsun?" diye fısıldadım çatlayan sesimle.

"Ne yapıyorum?" Kafasını ilgiyle yana eğdi.

"Sen kötü bir insan değilsin, Demir."

"Ben tam da kötü bir insanım."

"Değilsin."

"Öyleyim."

Karşılıklı inatlaşıyorduk. Katiyen ona yapılan iyi imaları kabul etmiyordu. "Bana dokunma, Demir..." dedim yalvarırcasına. Güldü. Alaycı bir sesti bu. Ve şunu söyledi:

"Sen artık benimsin, Erva."

İsmimle hitap etmişti. Kalbim bir süre işlevini kaybetti. Ardından eskisinden daha kuvvetli çalışmaya başladı. Benim ona ait olduğumu mu söylüyordu? Ama bu... Bu bir oyundu. Onun değildim! Onun hiçbir şeyi değildim. Bu koca bir sahneydi ve ben de onun hayatında geçici bir oyuncuydum. Benimle dalga geçiyor olmalıydı. Kendimi kandırmamalıydım. Onun olma fikrinin bana iyi gelmesine engel olmalıydım.

"Ve o gözlerle başka erkeklere bakmaya hakkın yok, anladın mı?" Kimi ima ettiğini anlamasam da ahkâm kesmesini dinlemeye devam ettim. "Artık kurtuluşun yok. Benim nişanlım olarak ne istersem onu yapmak zorundasın. Benden başkasının olamayacak kadar benimsin artık." Berelenmiş parmakları ıslak yanağımı okşadı. Yüzümü öfkeyle çevirsem de ellerinin hapsinden kurtulamadım.

"Sana söylemiştim... *Ucunda ölüm var,* demiştim. İşin bitince belki öleceksin. Belki senden yana benim istediğim bir kabuktan başka bir şey kalmayacak. Ama o güne kadar benden başkasına gülemezsin! O siyah gözlerinle başkasını süzemezsin! Ve asla... Asla bir başkasına kalbini veremezsin!"

***

7. BÖLÜM

"Karımsın"

Bir el beni sarsınca yön duygumu kaybederek doğrulmaya çalıştım. Kâbuslarımın istilacısı olan ela gözler tam karşımdaydı. Kâbusun etkisiyle sersemlemiş bir halde kafama kadar çektiğim yorgana tutundum. Saçlarım açıktı ve Demir, odaya habersizce dalmıştı. Son günlerdeki anormal saygısını kaybetmiş gibi görünüyordu, inancım ve ben onun zerre umurunda değildik! Yerimden doğrulmadan homurdandım: "Farkında mısın bilmem ama müsait değilim. Senin dağ ayısı olduğuna inancım tam ama en azından biraz saygı duyacağını umuyordum."

"Bu dağ ayısı kış uykusuna yatmıyor, küçük hanım. Burada kış uykusuna yatan biri varsa, o da sensin."

Yorganı sadece yüzümü açık bırakacak şekilde kafama geçirdim. Elimle attan birleştirdim. Sinirle oturup duvardaki saate baktım. Ha! Saat 11.30'du! Bu saate kadar uyumuş muydum? O rüya beni ne kadar derine çekmişti?

Gözlerimi saatten çekip sırıtan Demir'e baktım. Gıcıktı büsbütün. Bir de sırıtıyordu. Ne zamandır buradaydı? Saçlarımı görmüş müydü? "Gerçekten, hiç saygın yok değil mi?" dedim kaşlarımı çatarak. Halen gülüyordu. Komik mi görünüyordum? Yan taraftaki aynaya baktım. Şaşkınlıkla kalakaldım. Ah evet, komik görünüyordum.

"Nişanlımın odasına girmek için izin mi alacağım?" dedi alayla. Hayretle kaşlarımı kaldırdım.

"Demir bilmem farkında mısın ama ben senin nişanlın değilim. Bu bir oyun ve dolaylı yoldan sen benim hiçbir şeyimsin. Ve mahremiyet için beni rahat bırakmalısın," dedim öfkeyle burnumu çekerek.

Sırıtarak konuşmaya devam etti: "Sen de şunu aklında bulundur, ufaklık. İster oyun olsun ister sahte. Sonuçta herkes bizi nişanlı olarak biliyor. Ee, dolaylı olarak sen benim evleneceğim kadınsın. Evleneceğim kadınla arama mesafe koymak saçma değil mi sence de?" Ona inanamıyordum. Gerçekten kendi kafasında kurup oynadığı oyuna inanıyordu. İnandığı yetmiyormuş gibi beni de kuklası gibi oynatıyordu.

"Demir! Sabrımı zorlamadan çıkar mısın şu odadan? Sende hiç Allah korkusu yok mu be adam!" diye homurdandım öfkeyle.

Yüzünün şekli değişti ve gülüşü yüzünden soldu. "Benim içimde hiçbir şey yok, hepsi uzun zaman önce yok oldu, Güvercin." Sözleri üzerine rengim attı. İşte bu cevabı beklemiyordum. Allah korkusu yoktu. Allah'tan korkmayan insanın sınırı olmazdı.

"Şimdi kalk, bayan ayı, öğle yemeği vakti," dedi sırıtarak. Yüz seksen derece dönüşü afallatmaktan öte nevrimi döndürüyordu. Sersemce kafamı sallayıp odadan çıkması için kapıyı işaret ettim. Yine sırıtarak arkasını döndü ve tam çıkarken seslendi: "Saçlarının rengi güzelmiş."

Kapının kapanma sesi duyulduğu anda sessiz bir çığlık atarak yatağı yumrukladım. Blöf mü yapıyordu? Yoksa gerçekten görmüş müydü? Isınan yanaklarımla öfkem eller tutulur cinstendi. Öfkemi taşırarak haykırdım: "Eşek kafalı, dağ ayısı, öküz, katışıksız odun!"

Bunca yıl mahremden sakladığım saçlarımın dipleri sızladı. Âdeta onlar da utanç içindeydi. En son lise zamanı mecburiyetten açıyordum saçlarımı, bu ise tamamen bana yapılan bir saldırıydı. Bu saldırıda bulunan ilk adam değildi Demir. Diğer adamı düşünmek midemi kaldırdığı için aklımdan silkeledim. Sakince üstümü giyindim. Aşağı indiğimde Demir masaya bir şeyler ta-

şıyordu. Diğerleri yoktu ortalıkta. Ebrar'ın yokluğu utanmasam bana tebessüm ettirecekti. Dünden beri ortadan kaybolmuştu. Dün aklıma gelince yüzüm gene kızarmaya başladı.

"Orada dikilecek misin, yoksa şu bardakları getirecek misin?" dedi Demir, masaya kurulmuş, önüne yığdığı birkaç kâğıdı inceliyordu.

Her zamanki gibi hazır yiyecekler söylemişti. Bu adam ben yokken ne yiyordu? Hep böyle dışarıdan mı söylüyordu? Midesine üzülmeden edemedim. Mutfağa geçip bardakları alıp getirdim. Karşısına kuruldum. Önümde iki tane sandviç vardı.

"Hangisi benimki?"

"İkisi de." Ona ters ters baktım. "Oradan bakınca iki tane midem var gibi mi duruyor?"

"Yok, sonuçta ayılar kış uykusundan uyanınca çok acıkıyor," diye dişlerini göstererek sırıttı. "Kaç gündür doğru düzgün bir şey yemiyorsun ve sabah da kahvaltıya kalkmadın, ufaklık. Onlar bitecek," dedi önündeki yazılara geri dönerken. Önümdeki yemeğe o beni yiyecekmiş gibi bir bakış atıp yemeye koyuldum. Yarılamıştım ki kurtarıcım olan kapı çalındı.

"Demir, benim, aç kapıyı." Bu Oğuz'un sesiydi. Biraz telaşlı geliyordu.

"Tamam, oğlum, çalıp durma kapıyı, kafa bu!" diye bağırdı Demir. Hırsla kapıya yürüyüp kapıyı açtı. Salondaki masadan Demir görünüyordu ama kapının dışı gözükmüyordu. Bu yüzden Demir'in renginin neden attığını ve orada dikili kaldığını merak ettim. Bir süre sonra saygılı bir şekilde kenara çekildiğinde ise merakım giderildi ve kapıdan kısa boylu, zayıf, beyaz tenli bir kadın girdi. Başında siyah şal vardı. Tamamen siyah giyinmişti ama parmaklarında ve boynunda altın rengi takılar vardı. Şalı da kocaman bir altın broşla tutturulmuştu. Yaşça epey büyük olduğu için hemen ayağı kalktım. Demir'i ilk kez bu kadar çekingen görüyordum. Kadının gözleri beni buldu ve incelemeye başladı. Yerimde kıpırdanmamak için çaba gösterdim. Yaşlı kadın Demir'in yardımıyla adımlayarak kanepeye kuruldu. Elini havaya kaldırıp gözlerimin içine baktı. Ne yapacağımı bilemez bir halde Demir'e

baktım. Demir gözleriyle onay verdi. Ben de ilerleyip kadının elini öpüp başıma koydum. Ardından kadın yanına eliyle vurarak gösterince, çekingen bir edayla oraya oturdum.

Kimdi bu kadın? Her kimse Demir'i bu hale getirdiği için gerçekten elleri öpülesiydi. Demir ve Oğuz fısır fısır tartışıyorlardı. Demir'in, Oğuz'u dürttüğünü bile gördüğüme yemin edebilirdim. Oğuz da özür diler gibi bir şeyler mırıldanıyordu. Neler oluyordu?

"Demir, oğlum ben gelmezsem hiç haber vermeyecektin değil mi?" dedi kadın. Yaşının olgunluğuyla baskın bir sesi vardı. Sanki karşısındakini ezip geçiyordu.

"Büyükanne, öyle deme. Biliyorsun beni, biraz işlerim vardı yoksa gelinini yanına getirecektim," dedi ondan asla beklemediğim kuzu gibi bir sesle. Bir yandan da Oğuz'a iğneleyici bakışlar atıyordu.

"Sus sus, nişanlandığını o şirret babandan öğreniyorum. Yetmiyormuş gibi evin yerini de şu sıpayı kalaylayarak öğreniyorum. Hayırsız torun!" Demir tebessüm ederek büyükannesine yaklaştı. Ellerini tutarak öptü. Kadın inatçı bir edayla çenesini kaldırsa da, elini geri çekmemişti. "Öyle deme, Fatma Sultan. Benim senden başka Sultanım yok," dedi tebessüm ederek. Bu tebessüme hain kalbim şiddetle cevap verdi: *"Aptal olma kalp! Onun tek Sultanı büyükannesi. Sen değilsin."*

Kadın Demir'in ellerini çekerek yüzünü kendi hizasına yaklaştırdı. Elleriyle yanaklarını avuçladı. Neredeyse ağlayacaktı. "Ah, annen bu günleri görseydi," dedi iç çekerek. Bana döndü ve tekrar inceledi. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Bu hanım kızın ismi ne bakalım? Nedir, necidir, annesi babası kimdir?"

"Fatma Sultan bir nefes al," diye kadını yumuşatmaya çalışıyordu Demir.

"Sen cevap ver hele!" dedi büyük annesi sabırsızca.

"Annesi babası yurt dışında, tanımazsınız. Kayserili ve ismi de..." Bir süre duraksadı, derin nefes alıp bir çırpıda söyledi: "Erva..." Kadın şaşkınca Demir'in gözlerine baktı sonra bakışlarını bana çevirdi. Yaşlı gözleri nemlenmişti. İçimden bir şeyler

koptu. *"Erva..."* dedi fısıltıyla. "İsmi gibi kendi de annene benziyor." Demir'in ellerini bırakıp bana döndü. Ellerimi ellerinin içine alıp konuştu: "Kızım ben Demir'in anneannesi, Erva'nın annesiyim. İlk duyduğumda Demir'in ipe sapa gelmez birini önümüze getireceğini sanmıştım. Senin gibi hanım hanım bir kız beklemiyordum." Dönüp torununa imalı bir bakış attı ve devam etti: "İlk kez doğru bir karar vermiş gibi duruyor bizim haylaz." Dayanamayıp tebessüm ettim. Demir kendi kendine söyleniyor gibi kafasını diğer tarafa çevirdi.

"Gel gelelim şu işe..." dedi büyükanne kelimelerini uzatarak. İkimiz de anlamaz gibi kadına bakıyorduk. Kadın daha demin ağlayan o değilmiş gibi hin bir gülümsemeyle bize bakıyordu.

"Demir, oğlum, sana hiç terbiye verememişiz biz. Nerede görülmüş nişanlınla aynı evde nikâhsız oturmak?" Ne? Ne nikâhı? Kimin nikâhı? Biri şu kadına bütün bu döngünün oyun olduğunu söylemeliydi!

"Fatma Sultan, hangi devirde kaldık Allah aşkına?" Konuşan Oğuz'du. "Höst! Sen sus bakayım, ben burada torunumla ve gelinimle konuşuyorum," diye azarladı onu kadın.

"Büyükanne Oğuz haklı, hangi devirde kaldık? Hem Erva'nın ailesi burada değil, onun tek başına kiralarda sürünmesine izin veremem de," diye izah etti kendini Demir.

"Ha bak, bu konuda haklısın. Ben size aynı evde kalamazsınız demiyorum. Nikâhsız aynı evde kalamazsınız diyorum."

"Büyükanne nereden çıkardın bu nikâhı? Biz daha yeni nişanlandık!" diye öfkeyle savunmaya devam etti Demir.

"Ee, dinimizin gereği dini nikâhınızı kıyarız. Sonra da resmi nikâhınızı düğününüzde kıyarsınız. Sen bizden fazla uzak kaldın galiba, paşam ama bizim ailede böyle şeylere izin yok. Biz babanın sülalesine benzemeyiz," diye homurdandı inatçı kadın. Oğuz'a dönüp, "Oğlum, anneni katmıyorum. Bilirsin Ümmü Gülsüm'ü severim," dedi.

"Fatma Sultan, etme eyleme, daha şunun şurasında bir aylık nişanlıyız. Biz birbirimizi tanımadan nasıl nikâh kıyalım?" diye yalvardı Demir. O yalvarmasa ben yalvaracaktım.

"Oo, paşam vallahi nazımızı çekemem. Ben dedeni bir kere nehir kenarında gördüm. Bana göz kırptı. Bir baktım nikâhlısıyım."

Oğuz dayanamayarak kahkaha attı. Eğer bu kadar paniklemesem ben de gülerdim. Ne yapacağımı bilemez haldeydim. Demir'le evlenemezdim! Onu tanımıyordum bile! Hem beni öldürmekle tehdit eden biriyle nasıl evlenirdim? Allah katında evlilik benim için çok önemliydi. Bunu yapacağım kişiye gözüm kapalı güvenmeliydim. Demir'e güveniyor muydum?

Tamam, kollarında o aptalca güveni hissetmiştim ama gene de beni zorla bir şeylere mahkûm ediyordu. Tıpkı bu nişanlılık gibi... Aileme ne diyecektim? Ya babam?.. Zaten Demir de istemiyordu bu evliliği. Sahte bir nişan yetmiyormuş gibi bir de nikâh... Hem eğer nikâhı büyükannesi yaptırırsa ve gerçekten kıyılacaksa, biz gerçek anlamda evli olacaktık. Evli... Neden bir yanım bundan memnuniyet duyacak kadar aptaldı? Kafam büyüdü. Ne yapıyordum ben böyle?

"Büyükanne, affınıza sığınarak söylemem gerek ama ben Demir'i daha tam tanımıyorum. Emin değilim ondan yani. Tanıyana kadar evlenmeyi düşünmüyorum. Bu birbirimizi tanıma evremiz. Anlaşamazsak yollarımızı ayırabiliriz." Kıvranarak çıkar yol arıyordum. Bu bahaneleri aynı zamanda kendime de sıralıyordum. Onunla evli olmayı istemek sadece ruh hastası biri olduğumu kanıtlardı.

Demir rengi atarak bana baktı. Konuşmamı beklemiyordu tabii ki. Şok geçirmiş gibiydi. Büyükanne bana dönüp kaşlarını çattı. "Bir yanlışımı oldu bu keratanın sana? Güvenini sarsacak bir şey mi yaptı?"

Söylese miydim acaba? Demir belli ki korkuyordu büyükannesinden. Söylesem tüm bu oyun biterdi işte, ne duruyordum ki?.. Beni durduran neydi? Demir'le göz teması kurduğumuzda kafasını iki yana salladı, o alev saçan Demir geri döndü.

"Büyükanne bize biraz müsaade eder misin? Üst katta gelininle bir şey konuşacağım," dedi aldatıcı bir kibarlıkla. Büyükannesi cevap vermeden Demir beni kolumdan kavradı ve merdivenlerden çıkardı. Kolumu kurtarmaya çalışmadım. Ne kadar tuhaf gözüke-

ceğini tahmin edebiliyordum. Odamın önüne geldik ve beni içeri iteledi. Ben dengemi bulmaya çalışırken o üzerime yürüyordu.

"Ne haltlar düşündüğünü biliyorum. Sana azıcık iyi davrandım diye yerini unutuyorsun ama sana hatırlatmasını bilirim."

Üzerime daha çok geldi ve kollarımı tutup yüzlerimizi hizaladı. Çok yakınımdaydı. Sıcaklığını hissedebiliyordum. Soluk alırken kalkıp inen göğsü neredeyse bana değiyordu. Kafasını eğip tam gözlerimin içine baktı. "Sakın o küçük ağzınla aptalca şeyler konuşmaya kalkma, Güvercin. Yoksa konuşacak bir dilin olmayacak. Hatta kafan bile olmayabilir," dedi tehditkâr bir sesle.

Sesimi bulup konuşmaya çalıştım: "B-Ben seninle evlenmem. Evlenemem. Nişan sahteydi ama evlilik ciddi bir şey, Demir. Lütfen akıllıca düşün."

"Ben evlenmek için can atıyorum seninle ya," dedi iğneleyici bir sesle.

"Bak, sen de istemiyorsun işte. Büyükanneni ikna et. Evlilik ciddi bir konu, Demir ve ben yıllarca kendimi güzel bir evlilik için ayakta tuttum. Oyun değil bu. Allah katında evli olacağız, anlıyor musun?"

"Sadece bir evlilik işte... Boş ol, demeye bakar. Büyükannemi tanırım. O asla pes etmez. Senin burada kalmana da izin vermez. Bu oyun biterse benim ne kadar sinirleneceğimi tahmin ediyorsun değil mi?"

Sabrım tükenmişti. "Demir, ne istiyorsun benden artık? Tüm gururumu ezdin. Eline esir olarak aldın. Şimdi de hayallerimi çalmak mı amacın? Öldür, diyorum öldürmüyorsun. Bırak, diyorum bırakmıyorsun. Kalkmış seninle evlenmemi söylüyorsun. Ben bile bir yere kadar dayanırım, anladın mı? Her şeye sabreden ben bile bir yere kadar tahammül ederim!"

Kollarımı bırakıp üstüme doğru eğildi. Sırtım duvarı buldu. Onun kolları ise beni duvarla arasına hapsediyordu. "Ne o, seni bekleyen çocuk dul bir kadını kabul edemez mi? Onunla evlilik hayalleri mi kurdun yoksa? Kusura bakma, Güvercin, artık benim ellerimdesin. Ailenin cesedini görmek istiyorsan o başka. Hayallerin onların canlarından önemliyse başka!" Neden bağırı-

yordu? Ve neden onu bir şeylere zorlayan benmişim de, mağdur oymuş gibi hissettiriyordu? Öfkeyle üzerine gittim.

"Aileme bir şey yapamazsın. Beni onlarla tehdit etmeyi bırak artık! Seni bulup hapse tıkarlar. O kadar rahat insan öldürebileceğini mi sanıyorsun? İnanmıyorum sana!" dedim bağırarak. Artık onu tanıdığımı düşünüyordum. Ta ki yüzüne o cani sırıtış yerleşene kadar.

"Şu an annen kapınızın önündeki çalılıklarla uğraşıyordur. Ya da bahçenizdeki salıncakta oturmuş, kara kara kızını düşünüyordur... Baban her zamanki gibi köyün kahvesinde meşhur Hikmet abisiyle tavla oynuyordur." Çirkin soluğu yüzüme çalındı. "Ha, sen gittiğinden beri daha umursamaz, evde oturup seni bekleyecek hali yok ya? Ayrıca polislere bile haber vermedi. Namusuna laf gelmesin diye seni Nevşehir'deki teyzenlere gönderdiğini söyledi. Kardeşin de gelmek istemiş ama annen izin vermemiş. Ve onun da haberi yok senin kaybolduğundan. Bir tek yokluğunu fark eden annen var. Ah ne yazık... Onun da balkonda tek kurşunluk bir canı var!"

Rengim solmuştu ve genzim yanıyordu. Ailem hakkında çok şey biliyordu. Belki onları izletiyordu bile. Anlattıkları birebir doğruydu. Babam böyleydi işte. Kahveden çıkıp daha iğrenç şeyler içebileceği yerlere gider, eve tek tük gelirdi. Annem ya bahçeyle uğraşır ya da elleriyle işlemeler yapardı. Erkek kardeşime söylememişlerdi. Aslında buna sevinmiştim. O geleceği olan bir çocuktu. Çok zekiydi. Benim gibi bir abla yüzünden kafasının karışmasını istemezdim.

"Konuşsana, ufaklık. Bağırsana hadi..." Biliyordu. Yenilgimi gözlerimde görmüştü, bu yüzden üzerime geliyordu. "Benim elimden kurtuluşun yok işte. Sadece susup oyuna devam edersen bu iş belki de daha kolay biter. Belki sana zarar gelmez. O, sevdiğin olacak herife bile dönebilirsin. Sadece bu oyunu bozacak yanlış bir hareket yapma yeter. Şimdi aşağı inip büyükanneme kabul ettiğimizi söyleyeceğiz. Sen de onu şüphelendirecek hiçbir şey yapmayacaksın."

Kafamı pes edercesine yukarı aşağı salladım. Ne kadar zor olabilirdi ki? Babam her ne kadar beni düşünmese de annem ve

erkek kardeşim için katlanmalıydım bu duruma. Belki dediği gibi kurtulurdum elinden. Nereye giderdim ne yapardım bilmiyorum ama annemin üzülmesine dayanamazdım. Her şey bir yana, içimde yenilgiyi kucaklayan bir yer vardı. Bunu neden yaptığımla ilgili bahaneler sıralayan, o bahanelere aslında ihtiyaç duymayan...

"Hadi yüzünü yıka ve suratındaki şu saçma sıkıntıyı sil. Burada bekliyorum." Tehdidinin hemen ardından nasıl böyle sakince konuşabiliyordu? Daha demin anneme zarar vereceğini söylemişti. Daha demin beni bu evliliğe zorlayan gaddar adamdı.

Demir gitti. Kendimi sakinleşmek adına banyoya kapattım. Aynadaki yansımama baktım. Tanımadığım bu yüz yıkık dökük hayalleri olan Erva'ya ait değildi. "Güvercin" adının verildiği, Demir Soylu'nun nişanlısı, az sonra karısı olacak olan kadına aitti. Soğuk suyla iyice yıkadım bu yüzü. Yapabilirdim. Güçlüydüm ben. Bu sıkıntılar benim için çocuk oyuncağıydı. Yapabilirdim. Babam gibi bir adamla, sırf ailemi korumak adına evlenebilirdim.

Bahaneler bir yana, yüreğimin sesini dinlemedim. Onun olumlu bahanelerini duymak istemiyordum.

***

Aşağı indiğimizde büyük anneyi sıkkın bir tavırla otururken gördüm. Bizi görünce, "Hele şükür! Ne işler çeviriyordunuz içeride? Neredeyse yanınıza çıkacaktım," diye azarladı. Kızardım ve bir bahane aradım. Ama olan oldu. Demir koca eliyle elimi kavradı ve büyükannesinin karşısına dikildi.

"Tamam, büyükanne. Dediğin gibi olsun, kabul ediyoruz," dedi

Kadın ayağa kalkarak, "Oy, kurban olurum kuzucuklarım, beni kırmayacağınız biliyordum," dedi ayaklanarak. Sonra ellerimize bakıp terslendi. "Çek bakayım eşek sıpası ellerini. Daha nikâhlın bile değil senin."

Sonra beni bir koluna, Demir'i de diğer koluna alıp sarıldı. Bez bebek gibi olanların yönünü takip edemiyor, o tarafa doğru sürükleniyordum. Demir'den bıkkın bir nefes sesi yükseldi. "Hadi Fatma Sultan, ne halt edeceksek edelim."

Demir'i bırakıp kafasına fiske vurdu büyükanne. "Hiç annenin oğlu değilsin. Babanın kopyasısın. Çarpılacaksın yakında," diye azarladı. Babasından bahsedince Demir'in rengi attı. "Ben babama benzemem, büyükanne," diye homurdandı aksi bir sesle.

"Onun oğlusun, yavrum. İstesen de istemesen de benzersin."

"Ben benzemem, diyorum işte. Ben onun gibi değilim!"

"Tamam, tamam bir şey demedim. Şu işi halledelim, içim rahat etsin. Annenin kemikleri sızlıyordur sen bu kadar düşüncesiz davrandıkça. Baksana, körpecik bir genç kız. Senin düşüncesizliğin yüzünden laf gelecek kızcağıza." Aksi bir tavırla Oğuz'a döndü.

"Oğuz, oğlum kapıdaki kâhyaya söyle, imamı göndersin içeri." Benle Demir aynı anda kafamızı büyükanneye çevirdik. "Ne? Sizi elbet ikna edecektim."

"Büyükanne sana gerçekten inanamıyorum. Ben bir ara kıyarız diye düşünüyordum, ne bu acele?"

"Siz gençlere güven olmaz. Ateşle barut da yan yana durmadığına göre..." Utancımdan ölebilirdim.

İmam içeri girdi. Her şey çok hızlı gelişti. Bizi bir odaya aldılar. Demir'i hiç böyle sakin ve her denileni yapan halde görmemiştim. Büyükannesine gerçekten değer veriyordu. Oynadığı oyun her neyle ilgiliyse asla vazgeçmeyecekti, bu uğurda benimle evlenmesi gerekse bile...

Nikâh kıyılırken o kadar tedirgindim ki kaçıp gitmek istedim. Sorulan soruları cevapladım. Otuz iki farzı sormuştu, her ne kadar kalbim teklese de küçüklüğümden beri ezbere bildiğim şeylerdi. Bir çırpıda cevapladım. Demir de cevaplamıştı ki bu beni şaşırtmıştı. Nereden biliyordu?

Böyle şeyleri bilmeyen tiplere benziyordu. Demek ki biliyordu ama belli etmiyordu. Nereden öğrenmişti? Bunun cevabını düşünemeden nikâhımız kıyıldı ve salona çıktık. Büyükanne benden kahve istedi. Kahve yapıp servis ettim. Büyükanne kahvemi çok beğendiğini söyledi. Hatta elimden yemek yemek istediğini de ekledi. Daha sonra ikimizi de öpüp evden ayrıldı.

Ne yapacağımı bilemez bir halde mutfağa girdim. Aradan üç saat geçmişti ve ben temizlik, iki çeşit kurabiye yapmış ve por-

takal sıkmıştım. *"Ah ne güzel, yeni gelin kocasına becerilerini gösteriyor,"* diye göz deviriyordu bilinçaltım.

Salona çıkma vakti gelmişti ama ben çıkmaya korkuyordum. Ne yapacaktım? Ne diyecektim? Artık evliydim! Gerçekten evliydim! Allah katında bu adam benim helalimdi. Ağlamak istiyordum, bağırıp çağırmak istiyordum, kaçmak istiyordum. Beni resmen kendine hapsetmişti. Mahkûmu olduğum yetmiyormuş gibi hayallerimin evliliğini çalmıştı benden. Ama bu iş bitene kadar sabredecektim. Sonra elinden kurtulunca gerekirse babama yalvarıp kendime inandıracaktım. Annem mahvolurdu ben dönmezsem. Hele ki bir evlilik gerçekleştirdiğimi öğrenirse...

Mutfaktan kafamı uzatıp salona baktım. Uzanmış televizyon seyrediyordu. Hava yeni yeni kararmaya başlamıştı. Kızıl ışık camlardan yüzüne vuruyordu. İnanılmaz gözüküyordu. Gösterişli bir güzelliği vardı. Ellerini başının üstüne koymuş, gerilmiş vücuduyla uzanıyordu. Yüzü kadar güzel bir vücudu vardı. Bakışlarımı uzun cüssesinden kaçırıp, tekrar yüzüne döndüm. Ah, tam bir rezillik! O da bana bakıyordu. Ona bakarken yakalanmıştım!

Yüzünde tuhaf, araştırmacı bir ifade vardı. Tekrar mutfağa kaçtım. Elimi kalbime koydum. Neden bu kadar hızlı atıyordu ki? Onu seyrederken kalbim bana ihanet ediyordu. Etkilenmemek elde değildi ki. Hayatımda hiç bu kadar kusursuz görünen bir erkek olmamıştı. Aslında çevremde demek daha doğruydu. Çünkü hayatımda hiç erkek olmamıştı.

"Orada saklanmaya devam mı edeceksin, Güvercin?" diye seslendi alaycı, umursamaz yaratık.

Sesini duymak içimde fırtınalar kopartıyordu. Hiç alışamıyordum ses tonuna. Şiir gibi konuşuyordu. Cümleleri beni bir yazarın en hüzünlü sözleri gibi yaralıyordu. Bağırsa bile her cümlesini kulağıma işliyordum. Sanki onun kullandığı kelimeleri dinlemesem israf olacaktı. "Ah!" diye bir iç çektim. Bana ne yapıyordu bu çocuk? İçimden fırlayan bu şair ruhlu kız da kimdi?

"Bari yaptığın kurabiyelerden getir, karıcım."

Duyduğum şeyin doğru olup olmadığına inanamaz bir şekilde kendimi salona attım. Elimi belime koyup sinirle televizyonla arasına girdim. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Ne? Artık karım değil misin?" Ah, ukala varlığın o güzel yüzünü dağıtmak istiyordum.

"Tabii ki de değilim! Oyununa bulaştırdığın yetmiyor bir de dalga mı geçiyorsun?"

"İstesen de istemesen de senin tabirinle; Allah katında karımsın artık," dedi göz kırparak. Resmen dalga geçiyordu gıcık varlık!

"Hani, nerede kurabiyeler, hanım," dedi damarıma basmaya devam ederek. "Zıkkım ye!" diye tısladım dişlerimin arasından. Ayağımı yere vura vura mutfağa girdim.

Uyuz, aptal adam! Bir de bana hanım, diyordu. Ah, karıcım, demesi neden kalbimi yerinden oynatıyordu? Nasıl da etkiliyordu beni! O dalga geçiyordu, belliydi ama aptal kalbim inanıyor ve yaralanıyordu.

Tabağı sinirle doldurdum. Demlediğim çayı da bardağa doldurup tepsiye koydum. Sahi, ben bu adama niye hizmet ediyordum? Babamdan kalma saçma sapan bir huydu bu bendeki. Hemen affetmeye, hizmet etmeye meyilliydim. Tepsiyi almadan salona gittim. İkili kanepeye kuruldum. Gözleri üzerimdeydi. Tedirgin olduğumu belli etmemek için çaba sarf ediyordum.

"Nerede benim *kurabiyem?*" dedi. Kurabiyem'e vurgu yapmıştı. İflah olmaz kalbim hemen üzerine alındı.

"Mutfakta, git zıkkımlan," dedim anneannemden öğrendiğim bu kelime tam da Demir'e uyuyordu. Ona olan öfkem dinmek bilmiyor, sürekli köpürüyordu.

"Evlenince kadınlar değişiyor derlerdi de inanmazdım," dedi sahte bir hayal kırıklığıyla. Gözlerimi devirdim. Gerçekten rolüne kendini fena kaptırmıştı. Mutfağa gidip tepsiyi getirdi. Ama bir bardak daha doldurmuştu. Orta sehpaya koyup bir spor programı açtı. Bir yandan çayını içip bir yandan kurabiyeleri yiyordu. Nasıl bu kadar hızlı yiyordu? Boğulacaktı.

"Sen niye yemiyorsun." Umurunda değilmiş de, öylesine soruyormuş gibi televizyonu izlemeye devam etti.

"İştahım yok," diye geçiştirdim. Göz ucuyla beni süzdü. "Sana yemek aş vermesem acıktım demezsin değil mi?"

"Demem!" dedim. Konuşmak istemiyordum. Onu sinirlendirmek istiyordum ki bu da canıma susadığım anlamına geliyordu.

"Hım... Kurabiyeler enfes olmuş. Nasıl yapıyorsun böyle şeyleri, hayret ediyorum."

"Niye, oradan bakınca beceriksiz mi duruyorum?"

"Yok, ondan değil de... Çevremdeki kızlar yumurta bile kıramıyor. Sen onlardan yaşça küçük olmana rağmen neler yapıyorsun." Başka kızlardan bahsedince kan beynime sıçradı. Kızların nasıl yemek yaptığını bildiğine göre uzun süre beraber kalmış olmalıydı.

"O senin tanıdığın kızlar," dedim iğneleyici bir sesle.

"Doğru. Zaten sadece kahvaltıya kadar kalıyorlardı." Ona gözlerimi büyüterek baktım. Ne demek kahvaltı! Neden sadece kahvaltı?

"Anlamazsın sen, ufaklık, kafanı fazla yorma," dedi, beni sinir etmekten memnun olduğu her halinden belliydi.

"Senin iğrenç hayatın pek de umurumda değil!"

Bu konuşmanın ardından hiçbir şey söylemedi. Kurabiyeleri saniyeler içinde midesine indirmişti. Şimdi televizyonda güzel, yabancı bir filmde durmuştu."50 ilk öpücük." Bu filmi daha önce de izlemiştim ama tekrar tekrar izlesem bıkamazdım. Filmleri hep tek izlerdim. Bazen Günnur ve Ayşe'yle izliyordum. Bazen de kardeşimle... Ama genellikle tektim. Yabancı bir erkekle film izlemek çok garipti. Diken üzerinde izliyordum.

"Çok saçma. Bir adam sırf sevdiği için bunca kafa patlatıcı şeye niye katlanır ki?"

Odun Demir konuşmuştu gene! "Bazı insanlar ayıgillerden değil. Kalbiyle hareket eden insanlar da var bu dünyada."

"Evet, haklısın. Sonuçta ayıgilleri en iyi sen bilirsin. Panda cinsini daha çok ama..." Sırıtıyordu bir de. Ben de sinirle yüzüne döndüm. "Gıcıklık için özel ders falan mı alıyorsun?"

"Farkında mısın bilmem ama bu aralar senin dil pek bir uzadı. Alıştın mı sen bana, ne yaptın?" dedi göz kırparak. Tüylerim diken diken oldu. Alışmak? Demir'e? Alışmış mıydım gerçekten? Normalde bu kadar rahat sadece ailemle konuşurdum ya da en yakın arkadaşlarımla... Allah'ım, hayır! Ona alışmak istemi-

yordum! Bu iş bitince ben evime dönecektim o ise kendi yoluna gidecekti.

Bir soru belirdi zihnimde. Neydi acaba yolu? Ne yapmaya çalışıyordu? O gece yanlış işler çeviriyorlardı, belliydi ama neydi? Benden bir cevap gelmeyince tekrar televizyonla ilgilenmeye başladı. Hızlı hızlı kanalları değiştiriyordu. Sanki düşünceye dalmıştı da eli kumandada takılı kalmıştı.

Bir müzik kanalında durdu. Sonra koltukta doğrulup esnedi. Bir işler çevirecekti, belliydi. Sesli sesli esnemeler. Tuhaf tuhaf gerinmeler.

"Uykun gelmedi mi, panda yavrusu?" dedi mahmur bir sesle. Sinirle burnumu kırıştırdım. "Sana ne, dağ ayısı?"

"Sonuçta karımsın, beni çok ilgilendirir." Ne demek istemişti şimdi bu?

"Sen gerçekten uykunu almamışsın belli ki, saçmalıyorsun." Öfkeyle ayaklandım.

"Ee, artık nikâhlı karım olduğuna göre beraber yatarız diye düşündüm." Ellerim aniden iki yanımda yumruğa dönüştü. Onu dövemeyeceğimi ima eder bir tavırla havalı havalı ayağı kalkıp karşımda dikildi Demir. Bir dağ gibi yükseldi. Dağa meydan okuyan küçük, aptal bir güvercin...

"Sen iyice saçmalamaya başladın!" diye bağırdım öfkeyle. Evet, güvercinlerin de sesi vardı. Bu ses dağlardan sekip yankılansa da, bir nebze duyulurdu.

Bana doğru bir adım atınca bende geriye doğru bir adım attım. "Bak Demir, uzak dur fena olur," diye uyardım deli cesaretiyle.

"Ne yaparsın, Güvercin. Gagalar mısın?" diye dalga geçti.

"Demir, saçmalama! Uzak dur benden. Bak, istediğini yapıyorum. Oyunu sonuna kadar götüreceğim. Daha ne istiyorsun benden?" Hiçbir şey söylemeden bana yaklaşmaya devam etti. Bedenimi duvara doğru sıkıştırdı. Tam gözlerimin içine tuhaf bakışlar atıyordu. Elleri iki yanımda duvardaydı. Bu sırada müzik kanalında bir şarkı başlamıştı. Normalde dikkat etmezdim ama sözleri o kadar gerçekti ki, sanki içinden sökülüp geliyordu. Adeta dilimden dökülmeyenleri biri yazıp şarkı yapmıştı. Benim konuşmama gerek kalmasın diye seslendirmişti.

Ya Rabbi duy duyur sesimi, diyordu şair. Kalbimden gelen bir feryatla yakarıyordu.

Anlamıyor kimsesizliğimi...

Ya Rabbi yetiş Ya Rabbi...

Bana iyice yaklaştı ve dudaklarını kulağıma yakınlaştırdı. Şarkının devamını kulağıma mırıldandığında donup kaldım. Şiir gibi sesiyle büyüledi beni. Sözlerin müstehcenliği yüzümü öyle kızartmıştı ki, birer domatesi andırdıklarına emindim.

Havalansa yine zil çalan eteklerin...

Gelip otursa gözlerime göz bebeklerin...

Öperken içsem ağzının çiçek balını...

Günahını boynuma, seni koynuma alsam...

Hem zehrim hem şehrim; limon çiçeklerim olsan...

Ben görmedim böyle alımı çalımı...

Fısıltılarla son bulmuştu sözcükleri. Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Kulaklarım alev almaya başlamıştı. Dudakları halen kulağıma değiyordu ve bu beni darmaduman ediyordu. İtelemem, uzaklaştırmam gerekiyordu kendimden ama yapamıyordum. Vücudum bana ihanet ederek onun verdiği sıcaklığa hapsolmuştu. Sesli bir şekilde yutkundum. Bu işin sonu pek hayra gitmiyordu. Nefes nefese kalmış sesimle konuştum. Bu ses benim miydi?

"Ne istiyorsun benden?"

Uzun bir soluk aldı kulağımın dibinden. Sonra dudaklarını iyice kulağıma dayadı... "Merak ediyorum..." diye fısıldadı. Ve ne olduğunu anlamadan başörtümü kafamdan sıyırmaya başladı. Ellerimi uzattım ama o çoktan çekmişti. Bonemle beraber tokam da açıldı ve saçlarım omzumdan döküldü. Ona korkuyla baktım. Ama o, anlam veremediğim ama midemi düğümleyen bir bakışla beni süzdü. Saçlarıma elini geçirdi ve narin bir dala dokunurmuş gibi yumuşakça okşadı. Ardından tekrar gözlerime baktı. Yanağımı tutup yüzlerimizi birbirine hizaladı. Gözlerimin içine alev almış gözleriyle bakıyordu. Dudaklarını dudaklarımın karşına getirdi. Soluk alamaz olmuştum. Nefesini dudaklarımda hissediyordum. Nefesini nefesime katarak konuştu:

"Seni!"

***

8. BÖLÜM

"Güven"

Züleyha, Yusuf'a bir mektup yazmaya oturunca,
"Yusuf..." diye başladı. Durdu. "Yusuf..." diye bitirdi. Gördü ki hitaptan öteye geçemedi. Ve Züleyha'nın lügatinde Yusuf'tan öte sözcük yoktu.

***

"Seni..."

Kulaklarım uğulduyordu. Her yer bulanıktı. Sadece kalbimin var ettiği bir denizde boğuluyordum. Bütün bedenim bir kalbin içine sıkışmış ve atıyordu. Hiçbir şeyi duymuyor ve görmüyordum... Onun dışında!

Dudakları o kadar yakınımdaydı ki soluduğunu hissediyordum. Nasıl bir duyguydu bu? Hayatımda hiç bu kadar savunmasız ve perdeleri inmiş hissetmemiştim. Issız bir sokağa adımımı atıyordum. Artık bu sokakta kayboluyordum. Belki de geri dönüşü olmayan bir yola giriyordum...

Uzaklaştırmak istedim onu. Uzaklaştırmam gerekiyordu. Sonuçta ben, beni seveni bekleyecektim. Helali olana kadar da gözlerim gözlerine değmeyecekti... Belki ömrüm boyunca annemin dizinin dibinde yaşayacaktım. Belki kafesimden hiç çıkma-

yacaktım. Ama huzurlu olacaktım işte. Huzur... Bu adamın bana asla veremeyeceği duygu. Ama oradaydı işte. Bana bakıyor ve ben... Tav oluyordum. Sanki kalbimde bir düğmeye dokunuyordu ve beynime hükmediyordu.

Ben onun karısı değildim. Sadece bir oyundu. Şu an benden istediği hayallerimdi, umutlarımdı, bunca yıl koruduğum onurumdu! Gözümden bir damla yaş süzüldü aşağı doğru. Neden ağlıyordum? Kendi savunmasızlığıma mı ağlıyordum?

Belki de bana hissettirdiklerinden korkuyordum. Ben bilinmezlikten korkardım. Şimdi de bilmiyordum. Önüne geçemiyordum. Kafamın içinde sorular birbirini kovalıyor ama hiçbirini dilime indiremiyordum. Korkuyordum. Ve gözlerimden dökülüyordum...

O kalbimi delen ela gözleri gözyaşımı takip etti. Şaşkındı. Anlam veremiyor muydu neden ağladığıma? Hâlbuki onun bilmesi gerekirdi. Sonuçta ben bilmiyordum. Bu içimdeki aptalca histen nefret ediyordum. Ağlamam neyi değiştirirdi? Beni sevmeyen, kullanan, kullandıktan sonra atacak olan bu ela gözlü güzel adamın pençesindeydim. Savaşmıyordum bile.

Benim kadar şaşkın ve ne yapacağını bilemez bir halde duran Demir, yerinden oynamıyordu. *"Allah'ım yol göster,"* diye yalvardım içten içe. Çünkü bana bakıyordu ve ben hep bana baksın istiyordum. Artık helal olduğunu bildiğim gözlerini, gözlerimde istiyordum. Deliriyor muydum? *"Allah'ım, ya beni öldür ya da al bu hisleri içerimden."*

Sakinleşmeye çalıştıkça dökülen gözyaşlarımı başparmağıyla sildi Demir. Susup kaldım. Şimdi bir çocuk gibi hıçkırıyordum. Ağzını açtı. Bir şey söyleyeceği sırada kapı çaldı. Bir anlık boşluğuna denk getirip kollarından sıyrıldım. Yerden yazmamı alıp koşar adımlarla merdivenleri çıktım.

Odamın kapısına geldiğimde bir ses geldi. "Oğlum donduk, neredesin?" Oğuz'du bu. Büyükanne bize nikâh kıyarken gitmişti. En az benim kadar vazgeçirmeye çalışmıştı ama büyükanne onu azarlayınca sessizce çekip gitmişti.

"Ağabey, hayırdır rengin atmış. Hasta mısın?" Bunu soran Ali'ydi.

"Amma laf ebeliği yaptınız ha! Zamanlamanıza tüküreyim sizin!"

En son duyduğum buydu ve odanın kapısını kapattım. Her zamanki gibi kendimi banyoya atıp içim boşalıncaya kadar ağlayacaktım. Sümsük gibi gözüktüğümü biliyordum. Ama başka türlü dökülemiyordum. Zehir vardı içimde. Hastalıktı bu! Başka bir açıklaması olamazdı! Eski beni istiyordum. Savaşan, uzaklaştıran, tek başına her şeyin çaresine bakan...

***

Ağlamaktan yorulmuş halimle kendimi yatağa attım. Hiç bu kadar karanlık uyuduğumu hatırlamıyordum. Bir tek renk vardı düşlerimde.

Ela...

Ela gözlerle boğuşurken yine tuhaf bir şekilde uyandım. İzlendiğimi hissederek ve huzursuzlaşarak gözlerimi araladım. Rüyalarım. Karşımdaydı. Ne bitmez bir kâbustu bu böyle?

"Günaydın, panda yavrusu!"

Ne? Yine mi odamdaydı? Ve şu anda saçlarımın bir kısmı yataktan aşağı sallanıyordu. Kollarımsa dirseklerime kadar açılmıştı. Kafamı hızla aşağı çevirdim. Çok şükür bacaklarım yorgana dolanmıştı.

Bu adam gerçekten sabrımla oynuyordu. Normalde pek öfkelenen biri değildim. Hatta arkadaşlarım sabrıma hep hayran kalırdı. Ama bu adam... Bu adam en derin hakaretleri hak ediyordu.

"Hiç de aydın değil!" diye homurdandım. "Sabah sabah gene odamı ayı basmış." Dünün utancı halen üzerimdeydi. Bir de odama dalıyordu utanmaz, katıksız odun.

"Sabah sabah ağzınızdan bal damlıyor, küçük hanım," dedi alayla. Bir yandan da yorganımı çekiştiriyordu.

"Ya aklından zorun mu var senin? Rahat bıraksana beni! Ailen sana hiç mi terbiye vermedi?" Neden ailesinden bahsetmiştim ki şimdi? Kırdığım potla kızardım.

"Eğer ailemden aldığım terbiyeyi kullanıyor olsaydım, şu an benim yatağımda olurdun," dediğinde ise mahcubiyetim öfkeye

dönüştü. Yorganı kafama geçirip sinirle ona döndüm. "Densiz ve edepsizsin!"

"Sonuçta hakkım değil mi? Bunu sen daha iyi bilirsin," dedi. Derin ve öfkeli bir soluk aldım. Sabırlı davranmaya çalışarak cevap verdim: "Bak, Demir. Gerçekten saçmalıyorsun artık. Bu iş bitince beni rahat bırakacağını söylemiştin. Mecburiyetten bir evlilik yaptık. Benimle çocuk gibi oynama hakkına sahip değilsin. Ne diyorsan yapıyorum ama bir yere kadar. Ellerine ve diline hâkim olmalısın."

Bana alayla bakıyordu. Ben ciddi bir şekilde konuşuyordum ama o gülüyordu! "Şu yorganı kafandan atsan artık... Gerçek bir panda yavrusuna benziyorsun böyle."

"Sen odadan çıkarsan bir zahmet, atarım."

"Saklayacak bir şey kalmadı, *Rapunzel*," diye fısıldadı göz kırparak. Anında kızaran yüzüm beni ele verdi. Bir lafıyla beni ezip geçiyordu. "Bu arada bunca zaman onları saklamakta haklıymışsın. Ne yazık ki evleneceğin adama, hayallerindeki prense saklayamadın. Olsun, sonuçta biz de evli sayılırız. Yalnız bir şey söylemem gerek..." Gözlerini üzerimde gezdirip tuhaf bir sesle konuştu: "Rengi de, kokusu gibi çikolatayı andırıyor." Bunu bana doğru eğilerek ve gizli bir sır verirmiş gibi fısıldayarak söylemişti.

Beni nasıl devireceğini biliyordu. Utanmaktan kafamı kaldıramıyordum. Yatağa gömüldüm ve yorganın altından homurdandım: "Demir, beni rahat bırak!"

"Bırakacağım bırakmasına da, büyükannem pek bırakmak istemiyor. Bizi evine davet etti. Ayrıca babam olacak adam da orada olacakmış. Bugün oraya gideceğiz ve sen elinden geldiğince tatlı bir gelin olup onları oyalayacaksın. Ben de işime bakacağım."

"Nasıl yani, sen beni orada tek mi bırakacaksın?" diye haykırdım gözlerimi büyüterek.

"Evet, ufaklık... O sevimli surat ifadenle onları büyülerken ben de işleri halledeceğim. Onlara bir şey çaktırmayacaksın. Hatta düşünmelerine bile izin vermeyeceksin."

"Ben yalan söyleyemem. Hemen anlarlar bir şeyler çevirdiğimi." Çaresiz bir bakış attım.

"Yalan söylemeyeceksin zaten. Sana diyorum, kendin ol yeter. Büyükannem bu halinle dilinden düşürmüyor seni."

"Ama..."

"Sana yapabilir misin demedim, küçük hanım. Yapacaksın dedim." Sinirleniyordu ve sinirlenmesinden nefret ediyordum. O insanlara yalan söylemekten de nefret ediyordum. Beni tek başıma bırakması fikrinden daha çok nefret ediyordum. "Şimdi hazırlan, kahvaltı yapalım. Sonra üstüne başına bir şeyler alalım."

"Dolapta bir yığın elbise var. Onlardan giyerim."

"Alacağız." Kısa ve net cevabıyla odanın çıkışına yürüdü. Dişlerimi sıktım. "Dağ ayısı."

"Seni duyuyorum, Güvercin. Beş dakikaya aşağıda olmazsan gelip o güzel saçlarından sürüklerim."

O odadan çıkar çıkmaz, resmen tepindim. Bir insana bu kadar sinirlendiğimi hatırlamıyordum. Çözmüştü beni. Dilimi ve öfkemi nasıl alevlendireceğini biliyordu.

Hemen dolaptan keten etek, gömlek ve süveter giydim. Havalar gitgide soğuyordu. Kasımın soğuğu çok sertti. Erciyes'e kar yağmıştı bile. Kayseri'yi hiç gezememiştim. Pek bilmiyordum bulunduğumuz yeri ama Ali birkaç kere adından bahsetmişti. "Hisarcık," demişti. Burayı duymuştum kulak ardından. Güzel villaların olduğu, Erciyes'e daha yakın bir yerdi. Evler o kadar görkemliydi ki insanın hayran hayran seyredesi geliyordu. Rengârenk, kocaman villaların bizim mahalle kadar bahçeleri vardı. En güzellerinden biri de bulunduğumuz evdi. Lakin en uzak ve en ıssız köşedeydi. Etrafı ağaçlarla çevriliydi, bu yüzden tüm yabancı gözlerden kendini saklıyordu...

Demir'i andırıyordu. Özgür ama yalnız...

***

Kahvaltımızı yapıp yolculuğa çıkmıştık. Araba oldukça sıcak ve rahattı. Ama benim içimdeki vosvos aşkı her şeyden baskındı. Hiçbir modern araba klasiklerden güzel olamazdı.

Yol uzun bir yokuşta devam edip gidiyorduk. Merkeze yaklaştıkça tedirginliğim gitgide arttı. Kayseri'de bir tane merkez vardı.

Beni tanımaları çok olasıydı. Demir'le görünürsem babam hakkımda düşündüklerini kafasında kesinleştirecekti. Ben, onun her an yanlış yola sapacak olan kızıydım. Şu an tam da dediği oluyordu. Bu genç ve gizemli adamın yanındaydım. Karısıydım. Saçlarımı görmüştü. Elimi tutmuştu. Gözlerini gözlerime kilitlemiş, beni büyülemişti. Artık eski, masum Erva değildim. Babamın dediği olmuştu. Bir gün benim de diğer kızlar gibi bir adamın peşine takılıp tüm onurumu ayaklarımın altına alacağımı iddia etmişti.

Dediği oluyor muydu yani şimdi? Bana tiksinerek bakmasına dayanamıyordum babamın. Eskiden yeminler ederdim, ağlardım, ayaklarına kapanırdım ve kendime inandırırdım. Şimdi karşıma çıksa yüzüm var mıydı yüzüne bakmaya? Arkadaşlarım evlenecekleri çocuklarla yüz yüze görüşüp biraz zaman geçirdiklerini söylerlerdi. Hatta görücü usulü bile olsa birkaç gün konuşmadan nişanlanmazlardı. Babamsa kesinlikle karşıydı buna. Tabii günah olduğunu düşündüğü için değil...

Onun, biricik *yeğeni* vardı. Fikri bile aklımı titreten varlık... Hayatımda bir tek insandan nefret etmiştim. O da öz amcamın oğluydu. Emrah... Şu an bana uzanamayacak kadar uzakta, Almanya'da olsa da, ismi bile irkilmeme sebep oluyordu.

Ona hep ağabey derdim. Gerçek anlamda ağabey gibi görmeye çalışırdım ama o beni hiçbir zaman bir kız kardeş ya da kuzen olarak görmezdi. Panik ataklarımın en büyük sebebi oydu. Hayatımı karanlık bir zindana çevirmişti.

"Ne düşünüyorsun?"

Demir'in o puslu ve büyüleyici sesi beni çirkin düşüncelerimden soyutladı. Başımı çevirip gözlerine baktım. Bir bana, bir yola bakıyordu. Ne düşündüğümü merak ediyormuş gibi güzelim kaşları çatılmıştı.

"Hiç..." dedim.

"Kaşların öyle söylemiyor ama," diye mırıldandı.

Kaşlarımı halen çattığımı fark etmemiştim. Kafamı cama dayayıp şehri seyrettim. İnsanların hepsi koşuşturma içerisindeydi. Kim derdi ki bir gün, tanımadığım bir adamla evli olarak bu caddelerde dolanacak, alışveriş yapacaktım? Ben aslında pek alış-

veriş yapmazdım. Annem alırdı genellikle. Tek başına asla çıkamazdım. Teyzem alırdı bir de. Genellikle kendine ne alırsa bana da benzerinden alırdı. Dolabımı doldururdu ama onları giyebileceğim bir yer yoktu. Ayşe, arada babamdan gizli sürüklüyordu bir yerlere. Babamın korkusundan birkaç saat dolanıp hemen eve kaçıyordum. Yalan söyleyemezdim. İnsanları aldatamazdım. Bu yüzden Ayşe'den çok azar işitirdim.

Ayşe ne yapıyordu şu an? En son Oğuz'la konuşurken hatırlıyordum onu. Oğuz onu bir hafta oyaladığını söylüyordu. Ona öfkelenmeden edemiyordum. Ayşe hep böyle saftı işte. Gerçek aşkı aradığı için hep kandırılıyordu.

"İn!" diye seslendi Demir.

Elindeki gözlüğü bana uzattı. Kocaman bir güneş gözlüğüydü bu. İçeride güneş gözlüğü mü takacaktık? İnsanlar aptal olduğumu düşünecekti. Ama sorgulamadım. Tanınmamak benim de işime geliyordu. Gözlüğü gözüme takıp aşağı indim. Alışveriş merkezine geldiğimizi yeni fark ediyordum. Çok sık olmasa da, birkaç kere buraya gelmiştim.

Demir yanıma gelip elime uzandı. Elimi arkaya çekip gözlüğün ardından kaşlarımı kaldırdım. Sinirle burnundan soludu ve zorla elimi tuttu. "Senin nazını çekemem, ufaklık. Elimi bırakma!" Elimi öyle sıkıyordu ki parmaklarımız birbirine geçmişti âdeta. Beni arkasından sürüklemeye başladı. Onun koca adımlarına uyabilmek için hızlı hızlı yürüdüm. Spor ayakkabı giydiğime şükür ettim.

"Kolumu koparacaksın," diye söylendim. Eli biraz hafifledi, adımları da yavaşladı. Şimdi elimi bırakmasa da daha yumuşak tutuyordu. Beni dinlemesine şaşırdım. İçeri girdiğimizde Demir durmaksızın devam etti. Nereye gideceğinden emindi. Bu labirentte nasıl emin olabiliyordu? İkinci katta bir tesettür mağazasına girdik. Demir beni müşteriler için ayrılmış yere oturtup kasiyerle bir şeyler konuştu. Birkaç dakika sonra tüm mağaza boşaltılmış, kapısı da kapanmıştı. Şaşırmamıştım. Zenginliğini konuşturan ukalanın tekiydi. Koca mağazada sadece ikimiz ve iki tane bayan elaman kalmıştı. Erkek çalışanlar da çıkarılmıştı.

Belirsizlikle orada oturmaya devam ettim. Demir emin adımlarla elbiseler seçiyordu. Satış elemanı arkada elbise yığınını taşıyordu. Demir o kadar kararlıydı ki istemsizce hayranlık duymadan edemedim. Bir erkek nasıl olurdu da bu kadar ince bir zevk sahibi olabilirdi? Muhtemelen teyzemle aynı zevklere sahiplerdi. Teyzem, Demir'i görse şöyle söylerdi: "Bak Erva, aptallık etme! Bir bak şu çocuğa."

Teyzem de tesettürlüydü. Ama onun benim gibi katı kuralları yoktu. Enişteml e iki yıl birbirlerini sevmişlerdi. Hatta teyzem onu anneannemle de tanıştırmıştı. Enişte m de mükemmel bir insandı. Tıpkı teyzem gibi... Onların evliliğine hayrandım. Demir satış elemanına kabinleri işaret edip yanıma geldi. "Orada oturmaya devam mı edeceksin, Güvercin?"

"Ne yapacağım başka?" Gerçekten seçtiği elbiselerin hepsini denememi istiyorsa kafayı yemiş olmalıydı.

"Deneyeceğin elbiseleri kabine gönderdim. Hadi hantal Güvercin, ayakları!" diyerek bir kuşu havalandırıyormuş gibi elini çırptı. Baktım ki sert bakışlarım işe yaramıyor, ona en masum bakışımı atıp yalvardım.

"Öyle bakınca kurtulamazsın, ufaklık. Hadi diyorsam hadi!" Ah sinirlenmiş miydi yine? Dudak büktüm. Hemen sinirleniyordu.

Bezgin bir şekilde kabinlerin oraya ayağımı sürüyerek yürüdüm. Birbirinden harika elbiseler beni bekliyordu. Rüyamda görsem inanmazdım ama giyinmem için asılıydılar. Hayal ederek çizdiğim elbiselerdi âdeta bunlar... Asla sahip olamayacağım türden elbiseler... Kumaşların yumuşaklığı ve parlaklığı göz alıcıydı. Renkleri mükemmel tondaydı. Dikişleri ve kesimleri anca bu işlerle ilgilenen insanların anlayacağı ölçüde mükemmeldi.

Gözlüğümü çıkardım. Elime ilk gelen somon rengi elbiseyi giydim. Biraz savaş verdim kabinin içinde ama en sonunda arkadaki fermuarını çekmiştim. Elbise sanki üzerime dikilmiş gibi tam oturmuştu. Yüksek bel bir elbiseydi. Bebek yaka ve tatlı pilileri vardı. Sadeliği büyüleyiciydi. Rengiyse beni olduğumdan daha küçük göstermişti. Aynada kendime baktıktan sonra üzerime olduğuna kanaat getirdim. Tam arkamdaki fermuara

uzanmıştım ki, "Güvercin, o kabinden çıkacak mısın, yoksa gelip yardım edeyim mi?" diye seslendi Demir. Utancımdan yerin dibine giydim. Orada iki tane bayan çalışan vardı ve benimle dalga geçiyordu. Kızlar hakkımda ne düşünüyordu? Utana sıkıla dışarı çıktım. Kafam yerde, onun görüş alanına giydim. Kafamı kaldırmadan konuştum:

"Bu oldu, bunu alıp gidelim," dedim acelcyle.

"Daha yeni başladık. Bana bak." Bakmadım.

"Bana bak, dedim," diye bastırdı. Utana sıkıla kafamı kaldırdım. Göz göze geldik. Sonrasında gözleriyle beni süzüyordu. Kendimi tortop yapıp bir yerlere atmak istedim. Kaçıp bir köşeye saklanmak...

"Güzel, şimdi git lacivert olanı dene," dedi kesin bir dille. Yanaklarımı şişirip yalvaran gözlerle ona baktım. Homurdandı: "Yanaklarını ortalık yerde bir daha öyle şişir de göreyim," diye tısladığında şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Tehditkâr bakışları altında hemen kabine kaçtım. Lacivert elbise asla giymediğim balık modeliydi. Böyle şeyleri sevmiyordum. İçinde rahat edemezdim. Giymediğimde ve Demir yine inat ettiğinde kızların bana nasıl bakacağını düşündüm ve isteksizce üzerime geçirdim. Aynaya baktığımda kendimi tanıyamadım. Bu ben değildim. Utana sıkıla kafamı kabinden uzattım. "Demir, ben bunu giyemem!" diye seslendim.

"Çık da giyip giyemeyeceğine ben karar vereyim, Erva," dedi yılgınca. Ah, adımla seslenmemeliydi bana. Adımla seslendiği zaman her dediğini yapacakmış gibi hissediyordum kendimi. Ellerimi yanlarıma koyarak ürkek adımlarla karşısına geçtim. Arkamı dönmemem gerekiyordu. *"Arkanı dönme. Arkanı dönme,"* diye tembihledim kendime.

Telefonla uğraşıyordu. Bu yüzden boğazımı temizleyerek varlığımı belli ettim. Kafasını usulca kaldırdı. Surat ifadesinden pek bir şey anlaşılmıyordu. Sonra, sanki yeni yeni fark ediyormuş gibi beni iyice süzdü ve kaşlarını kaldırdı. Ardından tam da korktuğum şeyi yapıp ayağa kalktı. Bana doğru yürüdüğünde geriye doğru bir adım attım. Umursamadan üstüme yürüdü. Ka-

fasını bana yaklaştırdığındaysa korkuyla kafamı geriye çektim. Elleri ceplerindeydi. Göz bebeklerini gözlerime sabitledi. Uzun bir bakış attıktan sonra kulağıma yaklaştı... "Bence de giymemelisin," diye fısıldadı. "Tabii evimin dışında..."

Benliğimde yükselen öfke ve utançla onu iteledim. Birkaç adım tökezlediği için memnuniyet duydum. Hızlı hızlı kabine koştum. Arkamdan seslendi. "Kırık beyaz olanı dene, bugün onla gideceğiz yemeğe."

Ah, Bay Ukala. Madem belirlemişti süs bebeğinin ne giyeceğini, ne diye bana birçok elbise denettiriyordu? Kendini beğenmiş, zengin züppesi! Sinirle üzerimdeki elbiseyi sıyırdım. Bana söylediği elbiseyi bulup üzerime geçirdim.

Kızgınlığıma rağmen kıyafetin tasarımcısına hayranlık duymadan edemedim. Orta Çağ Fransız tipi elbiselere benziyordu. Çok sadeydi ve dantellerle işlenmişti. Kolları ve boynu zarif bir işleme detaylıydı. Göğüs altına kadar inci gibi düğmeler iniyor, belini sanki bir korse varmış gibi ince gösteriyordu. Tek kelimeyle muhteşemdi.

Yavaş adımlarla kabinden çıktım. Halen utanç içindeydim. Edepsiz laflarıyla beni yerin dibine sokuyordu ve ben halen kukla gibi seçtiği kıyafetleri deniyordum. Sakin adımlarla yürüdüm. Kafam yerdeydi. Muhtemel dalga geçecekti. Bekledim. Ve bekledim.

Sesi çıkmayınca kafamı kaldırdım. Hayır, telefona falan dalmamıştı. Sadece bana bakıyordu. Bu mağazada, hatta bu dünya da sadece ben varmışım gibi, gözlerini bile kırpmadan gözlerime bakıyordu. Yüzündeki ifade... Fırtınalar esiyordu âdeta göz bebeklerinde. Üstümü tarıyor, tekrar yüzüme dönüyordu. Bu kıyafette de bir tuhaflık mı bulmuştu? Yüzümde mi bir şey vardı? Yoksa bilmeden bir hata mı işlemiştim? Açıklamak zorunda hissettim kendimi. "Ben bu elbiseyi giymemi istediğin için..." diye açıklama yapmaya çalıştım.

Yutkunduğunu gördüm. Âdemelması belirgin bir şekilde yerinden oynadı. Gözlerini gözlerimden çekmiyordu ve bu beni korkutuyordu. Ne zaman bana böyle baksa kötü şeyler oluyordu. "Ben değiştireyim en iyisi," diye hızla arkamı döndüm. Büyük

adımlarla yürümeye başladım. Kabindeki deneme ayakkabıları ayağımdaydı ve yerde takır takır sesler çıkarıyordu. Kalbimin patırtısını taklit ediyorlardı. Bir kol beni tutup, hızla çevirdi. Kaya gibi sert göğsüne çarptım. Şaşkınlıkla uzaklaşmaya çalıştım ama o çoktan yüzümü tek eline almış, diğer elini de belime dolamıştı. Yüzümü yüzüne doğru kaldırıp baygın gözlerini bana dikti. Yüzümü inceliyordu. Eli yanağımı okşuyordu ve kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu...

"Demir..." diye fısıldadım yakarır bir sesle. Beni bırakmasını istiyordum. Ya da bırakmamalıydı yoksa olduğum yere yığılabilirdim. Kızlar bizi görüyor muydu? Ne denli aciz bir varlık olduğumu anlayıp acıyorlar mıydı?

Halen hiçbir şey söylemeyen Demir yüzümü inceliyordu. Bu yakınlık içimi deliyordu. Kalbimde ağır yaralar bırakıyordu. İyi hissettirdiği için kendimden nefret ediyordum. Böyle attığı için kalbimden de nefret ediyordum. Güven hissettiren kollarındansa, asla nefret edemiyordum.

"Seninle ben ne yapacağım?.." diye fısıldadı Demir. Gözlerini kapatıyordu. Uzun kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düşüyordu. O gözlerini kapamışken ben de doyasıya onu seyrettim. Yanağımdaki eli sanki yüzümü yakıyordu. Bedenime hükmeder gibi sarmıştı kolunu belime. Vücutlarımız sanki birbirleri için yaratılmıştı. Yıllardır beklediğim sığınak gibiydi. Sanki bunca zaman onun için saklanmıştım ve tüm varlığımla ortaya çıkıyordum. Bir ayçiçeği misali ona dönüyordum. Hep ona. Sadece ona...

Bu adam bana ne yapıyordu bilmiyordum ama değiştirdiği kesindi. Ne gururum ne de onurum oluyordu onun yanında. Her şey ondan ibaret oluyordu. O hükmünü veriyordu ve vücudum kayıtsız şartsız kabulleniyordu. Beynim oralarda bir yerde sıkışıp kalmıştı. Ona ulaşmam gerekiyordu. Uyuşmaya başlamıştı ama derhâl silkelenip kendine gelmeliydi. Bu tanımadığım güzel adamın kollarındaki güvenden sıyrılmalıydım. Kötüydü bu. Yanlıştı.

"Demir..." diye yalvardım tekrar. Kendimi de ikna etmeye çalışıyordum. Gözlerini açtığında bakışlarından ciddi anlamda korktum. O yenilmez ifade geri gelmişti. Hiçbir karşı çıkmayı

kabullenmeyen bakışlar... Aniden, bir anda beni bırakıp arkasını döndü. Olduğum yerde sersemce sallandım. İki elini de saçlarından geçirip derin nefesler verdi. Sinirlenmişti. Sinirlemesi gereken kişi benken, yine o sinirliydi.

"Hadi hazırlan da, çıkalım." Bana hiç bakmadan kasiyer kızın yanına gitti.

"Hepsini alıyoruz. Lacivert olan dışında... Kırık beyazı şimdi istiyorum, şalı ve ayakkabıyı siz ayarlarsınız. Diğerlerini de verdiğim adrese gönderirsiniz," dedi. Kâğıda bir şeyler karalayıp kıza uzattı. Ödemeyi de nakit yapınca kızlar hızla elbiseyi hazırladılar. Demir'i tanıdıkları her hallerinden belliydi. Acaba daha önce de gelmiş miydi buraya? Bu düşünce ağzımda acı bir tat bıraktı.

"Gene bekleriz, Demir Bey," dedi kız tebessüm ederek, tezimi doğrulayarak. Ayrıca o bakış da neydi öyle? Resmen Demir'in gözlerinin içine düşecekti! Boğazımdaki yumruya sinirlenerek onların yanına yürüdüm. Kız beni görünce hızla yüzü düştü. İnsan bu kadar da belli etmezdi değil mi? Demir beni omzumdan tutup kapıya yönlendirdiğinde halen kıza kötü bakışlar atıyordum. Normalde elini sinirle iterdim ama içimden tuhaf bir his yapmamamı söylüyordu. Hatta içimdeki o ses arsızca kasiyer kıza bakış atan taraftı. Bu yanımla ilk kez tanışıyordum ve açıkçası, biraz ürküyordum. Çirkinleşiyor muydum?

Gözlüğümü takıp yeniden kamufle oldum. Kısa süreliğine bir takı dükkânına uğradık ve Demir, bana damla şeklince, inci bir kolye aldı. Zevklerimi nereden biliyordu? Kolyenin ödemesini de yapıp hızla çıkışa yürüdük. Acelesi var gibi hızlı hızlı hareket ediyordu.

Çıkışa yöneldik. Tam da bugünkü daveti düşünürken gözüme bir çift mavi göz ilişti. Kâbuslarımın gölgesindeki gözleri bunlar!.. Gözlük olduğu için beni tanımadı. Çünkü gözleri yüzümü, beni sıyırıp geçti. Demir'i çekiştirmeye çalıştım. Kaçarsam görünmeden kurtulabilirdim. Ama tam da o sıra olan oldu. Demir durdu ve o, kâbuslarımın sahibi beni gördü. Demir'in ellerindeki elim terlemeye ve titremeye başladı. Demir bunu fark etmiş olacak ki soru soran bakışlarla bana baktı.

Gözlüğümden yüz ifadem anlaşılmıyordu ama vücudumun titremesinden anlaşıldığına emindim. Bakışlarımı bir Demir'e bir de "o"na çevirdim. Nereye baktığıma bakınca kaşları çatıldı. Aniden beni kavradı ve çıkışa sürükledi. Buradan derhâl gitmek istiyordum. Mavi gözlerin hapsinden kaçmak... Şu an kolumu sıkan adam bile beni bu kadar korkutmuyordu. Arkama baktığımda mavi gözlerin bizi izlediğini gördüm. Midem kasıldı.

Demir, beni park alanına doğru çekiştiriyordu. Bir yandan ona yetişmeye çalışırken diğer yandan arkamdan gelen gölgeyi hissediyor ve nefes alamıyordum. Adımlarımı koşarcasına hızlandırdım. Demir aceleme şaşırmıştı ama bana uyum sağlıyordu. Arabanın otomatik kilidini açtı. Hemen yolcu kapısını açtım ve oturdum. Demir şaşırsa da duraksamadan sürücü koltuğuna geçti. Ben halen arkamızdan geliyor mu diye etrafı süzüyordum. Daha demin arkamızdaydı ama şimdi yoktu! Gitmişti. Derin bir nefes alırken gözlerimdeki ıslaklığı hissettim. Ne ara ağlamıştım? Hayal mi görüyordum yoksa o, orada mıydı?

Yanımda hızla arabayı kullanan Demir'e baktım. Direksiyonu öyle bir sıkıyordu ki neredeyse kıracaktı. Artık alıştığım gibi son hız ilerliyorduk. Şehirden çıkana kadar bir şey konuşmadık. Sakin bir yere geldiğimizdeyse arabayı hızla kenara çekti. Tekerlekler çığlık attı. Şu an benim yapmak istediğimi onlar yapıyordu.

Demir bana öfkeyle bakıyordu. Öfkeyle bakan mavi gözlerden kaçmıştım ama işte bu puslu gözlerden kaçış yoktu. Hatta sığınak gibiydi. Her ne kadar içeride fırtınalar kopsa da oraya sığınıp rüzgârına karışmak istiyordum.

"Kimdi o ulan, kimdi?" diye bağırdı. Onun bağırışıyla irkilsem de yanaklarımı ısırarak sessiz kaldım. Gözlerime beni öldürecek gibi bakıyordu. Ağladığımı görünce daha da sinirlenmiş olacak ki, koltukta yan dönüp iki omzumu da kavradı. "Konuşsana!" diye bağırdı. "Eğer peşimize polis takılırsa inan bana sonun olur, Erva! Duydun mu beni? Ölmek için yalvarırsın!"

Yorulmuş gözlerle gözlerine baktım. Öldürmeliydi beni. Kesinlikle ölmeliydim ki bıkmıştım bu korkulardan. Artık huzura kavuşmak istiyordum. Huzur... Çok yabancı bir kelimeydi bana.

"Oydu değil mi? Şu evlenmek için kendini ona sakladığın adam? Tanıdı değil mi seni?"

Gözlerinde hem çaresizlik hem de nefret vardı. Çenesi kaskatıydı. Dişlerinin arasından konuşuyordu benle. "Konuşsana, Erva! Onu görünce sesini mi kaybettin?" Gitgide öfkeleniyordu ama benim ağzımı bıçak açmıyordu. Titremelerim yüzünden vücudum yorgun düşmüştü.

Demir beni ölümle tehdit ediyordu. Ölüm gibi bakıyordu gözlerime. Ama umurumda değildi, hissizleşmiştim gene. Eskiden yaşadıklarımı unutturmuştu oysaki bu ela gözler bana... Şimdi anlamıştım bunu. Ben aslında bu katil ruhlu adamın yanında daha güvendeydim. Belki beni öldürecekti. Belki beni kullanacak ve bir kenara atacaktı. Ama yine de, yaşıyor gibi hissettiriyordu. O bitikliği söküp almış, umut edebileceğim bir hayatın temelini atmıştı içime.

Umutsuz bir adamın yanında umut dileniyordum, evet. Ama ben de umutsuz değil miydim zaten? En azından onun bir amacı vardı. Benimse kendi iç dünyamdan başka hiçbir şeyim yoktu.

"Erva, bana cevap vermemeye devam edersen işin sonu aileye kadar uzanır," diye tehdit etti yine beni. Gözyaşlarım iç çekişlere dönmüştü. Kollarımdaki ellerinden sıyrılmaya çalıştım ama daha çok sıkmaya başladı sanki mümkünmüş gibi. Beni bırakmasını istiyordum. Ya da canımı yakmadan sarılmasını...

"Polise haber vermez," diye bir şey çıktı ağzımdan. Ama ses benim değildi. Çatallaşmıştı ve bir hışırtıyı andırıyordu. Kaşlarını çattı. Nasıl bu kadar emin olduğumu sorguluyordu belli ki.

"Demir, şikâyet etmeyecek, eminim. Yemin ederim."

"Nasıl emin oluyorsun bu kadar?" diye sordu. Elleri biraz gevşemişti ama yüzündeki ifade beni afallatıyordu. Merakla vereceğim cevabı bekliyordu. Sanki bu cevaba tutunmuş gibiydi. "Onu tanıyorum..." dedim sadece. Gerçekten ondan bahsetmek istemiyordum.

"Erva, anlatmadan bırakmayacağım yakanı. O yüzden doğru düzgün anlat, kim bu?" diye bastırdı. Kaçışım yoktu. Eğer anlatmazsam beni rahat bırakmayacaktı. Nefes almak istiyordum

sadece. Hatta şu an beni sıkan elleri sarsaydı kollarımı ne kadar iyi olurdu. O güven hissine ihtiyaç duyuyordum.

"Tamam... Tamam, anlatacağım. Su verebilir misin?" diye fısıldadım. Boğazım kurumuştu. Bir çırpıda anlatıp bitirmek istiyordum. İlk kez birine anlatacaktım ve tekrar o hisleri yaşayacağım için kendimi hazırlamam gerekiyordu. Uzattığı suyu içip sakinleşmeyi bekledim. Beklentiyle yüzüme bakıyordu. Gözlerimi karşıya dikip gözlerinden saklandım. Anlattıklarımı duyunca ne yapacaktı? Belki benden daha çok nefret edecekti. "*Zaten sevmiyordu ki!*" diye beni derinden yaraladı iç sesim.

"Anlatacağım ama soru sorma ya da beni durdurma, olur mu? Bir çırpıda anlatıp bitirmek istiyorum," diye belirttim. Gerçekten bunu yapıyor olduğuma inanamıyordum.

"Hadi, Erva, sabrım taşıyor..." diye söylendi Demir. Derin bir nefes çektim ciğerlerime. Bir nebze bahar kokusu dolunca içime sakinleştim.

" O çocuk... Benim öz amcamın oğlu." Şaşkınca bir nefes aldığını duydum ve devam ettim. "İsmi Emrah. Senin yaşlarında. Almanya'daydı uzun zamandır ama dönmüş galiba." Tekrar bir soluk aldım. Demir'in yüzüne bakamazdım. "Liseye başladığım zamanlarda babamın tembihiyle bana sahip çıkıyordu. O mezun olmuştu ama çevresi çoktu ve her hareketimi izlettiriyordu. Öncelerde ağabey olarak görevini yaptığını düşünüyordum. Ama rahatsız edici olmaya başladı..." Bir çırpıda söylemezsem, bir daha söyleyemezdim. O yüzden soluksuz devam ettim. Tabii bacağım gene benden bağımsız sallanmaya başlamıştı...

"Evimizde rahatlıkla kalıyordu. Sonuçta kuzenimdi ve babamın en sevdiği yeğeniydi. Babam ona bir laf etsek evi başımıza yıkardı. İlk aylarda pek rahatsız etmedi. Sadece okulda bana bakan ya da benle konuşa çocukları öldüresiye dövüyordu. Konuşmak dediğim de 'günaydın' ya da 'iyi günler'den ibaretti. Ben zaten asosyal bir kızdım. Pek yanaştırmazdım kendime insanları. Ama ağabey dediğim Emrah bana istemediğim kadar yakın davranıyordu. Olanlara sesimi çıkarmadım ama birkaç kere odamın kapısının aralığından bakarken yakaladım onu. Anneme söylemek

istedim ama onun elinden bir şey gelmezdi. Ama gün geçtikçe daha çok rahatsız etmeye başladı. Koltukta otururken bacaklarını bana dokunduruyordu..." Yutkundum ve gözümdeki yaşı elimin tersiyle sildim "Onu ağabey olarak görüyordum ama tiksinmeme yol açıyordu. Bir gün, sabah uyandığımda kolumda bir el hissetmiştim. Onun olduğunu anladığımda da bağırmıştım. Ama o bağırışımı eliyle tıkamıştı. Kulağıma bana sahip olacağını söylüyordu. Ondan asla kaçamayacağımı... Dokunuşları iğrençti. Kusma isteği uyandırıyordu bende. Sadece böyle korkutup gidiyordu. Tabii yakalanmaktan korkuyordu ama beni her gün tehdit ediyordu. Sürekli gözleri üzerimdeydi. İğrenç bir his... Bir kız için. Belki sen anlamazsın ama bir kız için bunlar berbat şeylerdir. Yani ben Allah rızası için örtünmüştüm. Allah için kendimi namahremden saklıyordum. Ama o benimle oyuncak gibi oynuyordu. Bir gün... Kömürlükten odun almaya gittiğimde peşimden gelmişti. Karanlıkta beni sıkıştırmıştı. Bağırdım falan ama duyan kimse olmadı. Üzerime çullandı. Elbisemi parçalamaya çalışıyordu. Kaçmaya çalıştım. Ama tırnaklarını boğazıma geçirmişti. Üzerime çullanıyordu... Bana neden böyle davrandığını bilmeyecek kadar saftım oysaki..." Hiddetli hıçkırıklarım boğazımdan kaçtı. Zangır zangır titremeye başladım. Sanki o olayı tekrar yaşıyordum. Ölecekmiş gibi hissediyordum. Sanki o eller halen boğazımdaydı. Demir elini uzatıp beni güvenli kollarının arasına aldı. Memnuniyetle ona sokuldum. Hıçkırıklarımı omuzlarına gömmüştü. Titrememi engellemek için sıkıca sarılmıştı bana.

"İzin vermedim ona..." Boğuk sesimle konuştum. "Boğazım patlayana kadar bağırdım, Demir. Annem kapıyı yumrukladığında o da camdan kaçtı. Bir süre kapıyı açamadım ama açtığımda annem feryat edip dizlerinin üzerine çökmüştü. Babam sesleri duymuş olacak ki sinirle içeri girmişti. Kafası gene yerinde değildi. İçmişti. Benim halimi görünce hemen kurgulamaya başladı. Bana kötü bir isimle bağırdı. Günlerce kendime gelemedim. O namussuzsa Almanya'ya, okumaya gidiyorum bahanesiyle gitmişti. Babama her şeyi anlatmıştı annem ama babam bu, tabii ki de kafasındakine inanmıştı. Benim artık namuslu bir kız olmadığımı, kimseyle evlenemeyeceğimi, biricik yeğeni ne zaman isterse o

zaman gelip beni alacağını söyledi. Yeğeninin suçu değildi sözde. Ben kuyruk sallamasam o öyle bir şey yapmayacaktı." İç çektim. Ve nefessizce devam ettim: "Ben, Emrah'tan kurtuldum derken bana sürekli haberler gönderiyordu. Yapamadığını bir gün yapmak için gelecekti. Beni bitirip bir köşeye atacaktı. Nasıl olur da onu kabul etmezdim. Benim polise gitmemden korkuyordu aslında. Ama babamı da tanıyordu... Onun ne düşündüğünü biliyordu."

"Yani polise giderse beni tutamazdı. O yüzden asla polise gidemez. Beni bulduklarında onu da ihbar edeceğimi biliyor. Babasından ölesiye korkuyor. Ama benim babam onun arkasını kolluyor." Yutkundum ve Demir'im şiddetli kalp atışlarını taklit eden sık nefeslerimle devam ettim: "Onun bana bakan gözlerinden nefret ettim, Demir. Kendimden nefret ettim... Tiksindim. Onun gibi biri beni istediğine göre ben gerçekten babamın dediği gibi biri olmalıydım."

Hıçkırıklarım devam ederken fark etmeden Demir'e kollarımı sarmıştım. Ne garip bir teselli aracıydı omuzları... İlaç gibiydi. Babamda bulamadığım geniş ve rahat bir sığınak...

"Şişt, tamam, güzelim. Tamam, geçti hepsi. Senin suçun değildi... O şerefsizin suçu. Elime geçirince öldüreceğim o herifi..." diye fısıldadı kulağıma. Küfürleri kaba olsa da, sesi ninni gibiydi. Geçmiş gibi hissettiriyordu bana. Her şey daha iyi gibi hissettiriyordu. Hâlbuki bu adam beni zorla kaçırmış, nişanlısı yapmış, hatta istemediği halde nikâh kıymıştı.

Bulunduğumuz durumu hatırlayarak utançla kollarımı boynundan çözdüm. İlk kez bir erkeğe sarılmıştım ve duygu karmaşaları içindeydim. Ağlamaktan şişmiş gözlerim ve tahriş olmuş boğazımla berbat görünüyor olmalıydım. Kendimi koltuğa yaslayıp dışarıya çevirdim bakışlarımı. Demir'in gözlerini halen üzerimde hissediyordum. "Özür dilerim. Bunları sana neden bu kadar ayrıntıyla anlattım bilmiyorum. Kafanı şişirdim." Boşboğazlığıma sinirlendim. Derdim neydi benim?

"Erva..." diye seslendi. Dönüp bakamıyordum. Utanıyordum. Geçmişimden, kendimden, acizliğimden... "Erva, bana bak." Israrcı olmaya devam edeceğini anlayınca bakışlarımı ona çevirdim. Soluğumu tuttum. Demir, bana merhametle bakıyordu.

"Sen yanlış hiçbir şey yapmadın." Bastırarak tekrarladı. "Sen, hayatımda tanıdığım en masum kızsın. O itle kendini bir tutma!" Dişlerinin arasından tısladı. Bana acımıştı. Başka açıklaması olmazdı. Bana acımasını istemiyordum. Gözünde yeterince küçülmüştüm. Tekrar nefret ettim kendimden. Bu kusursuz varlığın yanında gitgide ufalıyordum. Ben kim, ona böyle hisler beslemek kim?

"Gidelim artık." Fısıltıyla yakardım. Bir süre bana bakmaya devam ettiğini hissettim. Sonra merhamete gelmiş olmalı ki hareket etti. Torpidoya uzandı, birkaç tane peçete çıkarıp bana uzattı. Evet, kesinlikle acıyordu. Kalbim paramparça oldu. İlk kez bir erkekten merhamet istemiyordum. Eski Demir daha iyiydi. En azından bana acımıyordu. Öfkeyle burnumu çektim. Demir sırıttı.

"Ağlak ve sümüklü Güvercin." Homurdandım. İşte bu Demir iyiydi. Dalga geçebilir, laf ebeliği yapabilirdi.

"Duymadın mı? Pandaların burnu akmazmış ama ayılarınkine kefil olamam," dedim. Bir anda içimde beliren haylazlığa engel olamamıştım. Buruk bir tebessüm kondurdum yüzüme. Demir'in de dudakları kıvrıldı. Ancak son konuşmamız bu oldu. Yol boyunca çatık kaşlarla, derin düşüncelerle sessizce ilerledik. Eve varana kadar da konuşmadık. Tüm sırlarımı ortaya döktüğüm için garip bir huzur içinde, kaçarak odama çıktım. Duş alıp giyindim, namazımı kıldım ve oturduğum yerde öylece kalakaldım.

Bugünün şokunu üzerimden nasıl atacaktım bilmiyorum. O varlığı burada, yakınımda görmek berbattı. Sanki tacizlerini, sürekli beni izleyen gözlerini, ellerini üzerimde hissediyordum. Uzaktayken sadece ev telefonundan rahatsız ediyordu. Evde tek olduğum günleri öğreniyor, ardından telefon açıp iğrenç şeyler söylüyordu. Birkaç kere telefonu açmadım. Ancak babam evde olmadığımı, o yüzden telefonlara bakmadığımı düşünüp öfkelenmişti. Kendimi açıklamaya çalışmıştım. Ama o, yeğeninin suçsuz olduğunu söyleyip duruyordu. Erkek çocuğu dediğin böyle olur, demişti. Kız kendini geri çekmezse, erkek de onun arkasından gider, demişti.

Bunu bana öz babam söylemişti. Ben de uzun aylar boyunca hatayı kendimde arayıp, eve daha çok kapanmıştım. Ama itham-

ları devam etmişti. Benim bakire olmadığımı söyleyip duruyordu. Gelen görücüleri de bu yüzden kabul etmiyordu. Ele güne rezil olmak istemiyordu. Ben kimseyi hak etmeyen şırfıntının tekiydim onun gözünde. Yeğeni gelip beni alana kadar kimseyle evlenemezdim. Bir de, yeğeni beni alırsa şanslıydım sözde.

Aynadan yansımama baktım. Bu kez hemen kaçırmadım bakışlarımı. Tanıdık izler yoktu artık simasında. Kıymetsizliğin izleri yoktu sanki üzerinde. Bir amacı var gibiydi, ama neydi? Eskisi kadar umutsuz değildi aynadaki yansımam. Aynalardan nefret ederdim eskiden. Gözaltımdaki morlukları, çökmüş yanaklarımı, gözlerimdeki kederi yansıtırdı bana. Yeterince hissediyordum zaten, görmek istemiyordum.

Renklenen yanaklarıma, ışıldayan gözlerime bakıyordum şimdi. Esir hayatındaydım, öyle değil mi? Kafesimden koparılmış ve daha geniş bir kafese kapatılmıştım. Ama buradan çıktığımda dilediğimce uçabilirdim. Yıllar sonra ilk kez, umut filizlendi içerimde. Özgür kalmak... İç çektim. Yüzüm düştü. Bana çok uzak bir terimdi. Babamdan kurtulsam da o mavi gözlü canının pençesine düşecektim.

Saate baktığımda gereğinden fazla oyalandığım aklıma geldi. Ayağıma yeni alınmış bağcıklı, bilekte biten botları giydim. Yavaş adımlarla aşağı indim. Demir, pencerenin önünde sabırsız bir şekilde ayağını sallıyordu. Üzerinde gece kadar siyah bir takım vardı. Geniş omuzları altında ceket gerilmişti. Sanki kollarını açsa dünyayı kucaklayacaktı. Onun kimseye ihtiyacı yoktu. Tek başına her şeye yeterdi. Benim aksime...

"Gidelim mi?" diye sordum, orada olduğumu belirtircesine. Ağır ağır önüne döndü. Bir eli cebinde, diğer eli sigaradaydı. Salona yayılan kokunun sebebini şimdi anlamıştım. Sigaradan nefret ederdim. Demir'in sigara içtiğine pek rastlamamıştım. Hatta içmediğini düşünmüştüm.

Elindeki sigaraya kaşlarını çatarak baktım. Aslında doğasında varmış gibi parmaklarının arasında kusursuzca duruyordu. Ciğerlerine çekip bırakıyordu bu zehri. Dudaklarından çıkan gri duman güzel yüzünü gölgeliyordu. Beni incelerken sigaradan de-

rın bir nefes daha çekti. Gözlerini üzerimden çekmeden tekrar dışarı üfledi. Dumanın verdiği rahatsızlıkla yüzümü buruşturdum.

"Şimdi seni götürme konusunda tereddüde düştüm işte," diye fısıldadı. O kadar kısıktı ki ses tonu, yalnız olmasak duyamazdım. "O kadar hazırlanmak için uğraştıktan sonra mı?" diye homurdandım.

Beni tekrar süzdü ve sigarasından gene derin bir nefes aldı. Nefesini vermeden arkasına döndü ve hızla dış kapıya yürüdü. "Gidip halledelim şu lanet işi!" diye seslendi. Yine sinirliydi, ayrıca gergindi de. Sigarayı kapının ağzına fırlattı ve ezdi. Hareketleri aceleciydi.

Arabaya bindiğimizde müzik sistemini kurcaladı. Adele'in o duru sesi yayıldı etrafa. Arkama yaslanıp sesinin ve sözlerinin etkisini yudumladım. Hava bulutluydu. Birbirlerini sıkıştıran bulutlar yağmura gebe, koyu bir renk almıştı. İçimde... Derinlerde bir tuhaflık vardı. Eskiden dinlediğim müzikler ve yağmurlu havalar böyle bir etki yapmazdı üzerimde. Ama sanki müzik ruhumu havalandırıyor ve yağmur sularıyla yıkıyordu.

Kayserinin geniş yollarında ilerlemeye devam ettik. Müzik değişti. Ağlamaklı bir nida yükseldi tanımadığım bir kadının yabancı sözlerinden.

İzlediğimiz yol babasına giderken izlediğimiz yolla aynıydı. Büyükannesinin nefret ettiği damadına yakın oturması şaşırtıcıydı. Yine kafamı arkaya atıp izleyebileceğim kadar büyük bir evin önünde durmuştuk. Ama bu ev lüksten çok tarih kokuyordu. Eski ve klasik şeylere hep ilgisi olan yanım şaha kalktı. Arabalar, evler, kıyafetler, eşyalar fark etmezdi. Eskiden yapılan şeyler daha çok emek harcandığı için hep daha güzel görünürdü gözüme. Yaşanmışlıkları da onları kıymete bindirirdi.

Arabadan inip bahçeye girdik. Titreyen elimi iki yanıma sarkıtmaya zorladım. Zorlukla yutkunup bir adım atmıştım ki, titrek elime sıcak bir el kaydı. Güven verircesine sıktı. Tıpkı annesine muhtaç bir çocuk gibi baktım ona. Ne yapacağımı bilmiyordum ve onun yanımdan ayrılmasını istemiyordum. Bütün bunlara o beni zorluyordu ama ben yine ona ihtiyaç duyuyordum. Şimdi,

gariptir ki içimden gelerek ona yardım etmek istiyordum. Gözlerindeki çaresizliğe bir çare arıyordum. Bana anlatsaydı, içini dökseydi onu dinlerdim. Yanlış bir şeyler yaptığına inanmıyordum. Bunları yapıyorsa, bir sebebi vardı. Ya gözlerim hislerimden dolayı kör olmuştu ya da iyice aklımı yitiriyordum.

Kapıyı çaldı ve kulağıma eğilip konuştu: "Gülümse..." Ve kapı açıldı. Yüzüme sahte bir tebessüm yerleştirdim. Gerginliğim artınca istemsizce Demir'in elini daha çok sıktım.

"Hoş geldiniz, efendim. Buyurun, davetliler salonda," dedi kapıyı açan hizmetli. Oldukça şık giyimli ve temiz görünümlü bir kadındı.

Salona geçtiğimizde bir süre şaşkınlıkla kalabalığa baktım. Demir'in amcaları ve eşleri, onların yaşında birkaç yetişkin daha; bir genç topluluğu cam kenarında birikmiş, birkaç çocuk da ortalıkta koşturuyordu.

Öncelikle büyükanneye yönelip elini öptük. Ardından Demir'in babasına yöneldik ama o eliyle gerek olmadığını işaret edip soğuk bir ifadeyle bizi uzaklaştırdı. Bir kez daha Demir'in gün yüzüne çıkan soğukluğunun nereden geldiğini anladım.

Tanıdıklarımı selamladık. Tanımadıklarımla tanıştırıldım. Biri Demir'in teyzesiydi. Gençliği ve Demir'e benzeyen gözleri beni afallatmıştı. Demir'den üç yaş büyüktü en fazla. Tesettürlüydü ve ufacık bir yüzü vardı. Beni görünce yüzünde kocaman bir gülümseme olmuştu. Ama sanki buruk bir gülümsemeydi. Neredeyse ağlayacaktı. Bu içimi acıttı. Bu iyi insanları kandırmak kalbimi yaralıyordu.

Teyzesi ellerimden tutup gözlerimin içine baktı. Gözlerini ağlamamak için yukarı kaldırırken halen gülümsüyordu. "Anne, baksana şuna ne kadar güzel..." Annesine bakıp gözlerindeki yaşı sildi. "Ablam görseydi mutluluktan ağlardı."

"Evet, kızım çok güzel. Tıpkı ablan gibi..." Boğazıma koca bir yumru oturdu.

"Erva'yı az da bize bırakın yahu!" diye söylendi Emel abla. Ah, bu şirin sesi özlemiştim. Gülerken gözleri ışıldıyordu. Beni çekiştirerek gençlerin yanına götürdü. Arkamdan Demir'e bak-

tım. Büyükannesinin yanına oturmuş, onun söylediklerini kafasını sallayarak dinliyordu. Gözleri bana kaydı. Neden bu kadar gergindi. Ailesinin yanında bu kadar gerilmesinin sebebi neydi?

"Özledim seni!" diyen Ece boynuma atıldı. Kollarım derhâl ona sarıldı. Bir kız kardeş kucaklaşması gibiydi, tuhaf ama sıcacık bir andı.

"Ne haber, yenge?" diye sevecen bir selam veren Ege'ydi. Demir'in ışığını taşıyan gözleri haylaz parıltılara sahipti. "İyiyim. Teşekkür ederim. Ya sen?" dedim tebessüm ederek.

"Gördüğün gibi okul yetmiyormuş gibi bir de kafa patlatıcı davetler..." dedi kafasını uzatarak. Sır verir gibi konuşuyordu. "Patlamak üzereyim," diye fısıldadı muzip bir sesle. Tebessümüm iyice yüzüme yayıldı.

"Erva, bu Demir'in dayısının kızı Selma," diye tanıttılar oldukça tatlı bir kızı. Davetten rahatsız görünen dayısını anımsadım. Kız halinden memnun gibiydi. Elimi uzattım ama Selma elimi aşarak beni kucakladı. Bugün ne çok kucaklanmıştım? Sevgi yumağına dönüşmüştüm.

"Çok sevindim seninle tanıştığıma, büyükannem söylediğinden beri meraktan ölüyordum!" diye sevinçle cırladı Selma. Ege onu taklit ederek ellerini yanaklarına koydu ve kısık bir kız çocuğu çığlığı attı. Selma gözlerini devirip Ege'den oldukça uzak bir köşeye gittiğinde, "Ben de sevindim," dedim ortamı yumuşatmak adına. Yaşı taş çatlasa on beşti. Kardeşi olduğu belli olan bir ufaklığı kucağına aldı ve görüş alanıma soktu. Ufacık yüzüne fazla gelen yanaklarıyla şirin mi şirin bir bebekti bu. Hemen kucağıma alıp şişkin yanaklarından öptüm. Minicik kolları boynuma dolanınca şaşırdım. Bu sevgi selinde ağlayabilirdim. Ben de ona sıkıca sarıldım ve bu sevgiye duyduğum özlemi fark etmişler midir acaba, diye etrafıma bakındım. Demir gözlerini dikmiş beni izliyordu. Yüzündeki ifade beni bu şefkatten koparıp almak ister gibiydi.

Neden yanımıza gelmiyordu? Bu neşeli insanların içinde gözlerinden hüzün püsküren bir tek o vardı. Neden yapıyordu bunu kendine? Aslında gülmek en çok ona yakışıyordu. Gülünce gözlerinin kenarının hafif kırışmasını özlüyordum. Dudaklarının kenarındaki çizgilerin belirginleşmesini...

Kalbim niye burkuluyordu ki onun hislerini düşününce? Ne yaşamıştı ki bu kadar sertleştirmişti hayat onu? Kaya gibi ifadesi delinmiyordu bir türlü. Buzdan duvarların ardındaydı. Ona erişmek olanaksızdı.

Onu seyre dalışım Emel ablanın konuşmasıyla son buldu. "Ee, Erva nasıl gidiyor? Demir'i hep görüyorsun, biraz da bizimle ilgilen," diye mızmızlandı. Beni çekiştirerek koltuklara oturttu. O zamana kadar Oğuz'un da orada olduğunu anlamamıştım. Başımla selam verdim. Yüzü asıktı ama selamımı karşıladı. Bir süre onların neşeli sohbetlerini dinledim. Ege'nin ablasıyla atışmaları o kadar komikti ki yanaklarım ağrımaya başlamıştı. Selma benim gibi düşünmüyor olacak ki kollarını birbirine bağlamış, daha deminki atışmalarından dolayı Ege'ye ters ters bakıyordu.

Demir'e göz attım. Yine telefonda konuşuyordu. Kendini bu ortamdan hep soyutluyordu. Ayrı bir dünyası vardı sanki onun. Telefon konuşması son bulduğunda kafasını kaldırıp göz işaretiyle beni büyükannesinin yanına çağırdı. Gençleri ardımda bırakıp o tarafa yürüdüm. Büyükannesi beni hemen koltuğunun altına aldı. Ah, ne sıcak bir şefkatti bu böyle? Demir yanımıza gelip konuştu:

"Büyükanne, benim acil bir işim çıktı. Bir arkadaşımın kardeşi rahatsızlanmış, hastaneye götürmem gerekiyor. Erva burada, yanınızda kalsın. Benim işim bitince gelirim," dedi

"Tamam, yavrum. Sen merak etme, Erva emin ellerde. Sen git o yavrucağızla ilgilen," dedi büyükanne elini torunun eline vurarak.

Demir tekrar eğilip büyükannesini yanağından öptü. Ben de koltuğunun altında olduğum için ceketi yüzümü okşadı. Kokusu ciğerlerimi doldurdu. Gözlerimi yumup iyice içime çektim. Kızardım. Bunca kalabalığın içinde onun kokusuna nasıl ihtiyaç duyabilirdim?

"Hayatım, bir dakika bakar mısın?"

Kalbim durdu. Evet, kalbim kesinlikle durdu. Bunu söyleyen Demir'di. Bana sesleniyordu ve hayatım diyordu.

"Tabii..." diye mırıldandım. Sesim heyecandan çatallı çıkmıştı. Ayaklanıp kapının ağzına doğru yürüdük. Elini belime

koyup diğerlerinin şüphelenmesini engelledi. Sanki bana bir şey danışıyormuş gibi bir izlenim bırakıyordu. Elinin sıcaklığı belimi yaktı. Tedirginliği her halinden belli olan Demir bana doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı:

"Ben yarım saate kadar geleceğim. O zamana kadar kimse bir şey çakmamalı. Çantana telefon bıraktım. Numaram acil numaralarda kayıtlı, beni ararsın. Babam kalkarsa, telefonla konuşursa özellikle... Dikkatli ol, ufaklık. Eğer bu iş batarsa seni de kendimle beraber bataklığa çekerim. O yüzden yanlarına git ve hiçbir şey olmamış gibi onları kendine hayran bırakmaya devam et."

Kaygıyla gözlerine baktım. Beni görmüyor gibiydi. İşine o kadar odaklanmıştı ki bayılacak gibi hissettiğimi fark etmiyordu. Dışarıdan bakıldığında iki sevgilinin konuşması gibiydi. Ama Demir kolumu sıkıyor ve tembihlerini tehditkâr bir havayla savuruyordu.

"Bana öyle bakma. İşin altından kalk, Erva. Eğer tüm hayatın ve tüm hayatım senin kendini oynamana bağlıysa, bunu yapmalısın." Gözlerimi ondan ayırmayınca bıkkınca nefesini üfledi. "Bak, Güvercin, inan bana sana hayranlar. Bakışlarına baksana! Senden asla şüphelenmezler." Teskiniyle biraz olsun içim rahatlamıştı. "Şimdi git oraya ve masum gülümsemelerinden yapıştır yüzüne. Orada samimiyetle gülüyordun. Bunu kendi gözlerimle gördüm. Sadece ne yapıyorsan yapmaya devam et." Dediklerinden hoşnut değilmiş gibi kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı. Kolumu bırakmasıyla arkamı dönmüştüm ki son anda aklıma gelen bir şey dilime döküldü. Engel olamadım. Öylece süzülmüştü.

"Kendine dikkat et!" Bana şaşkın şaşkın baktı. Ardından gülerek kafasını salladı. Onu güldürmeye bayılıyordum.

Gençlerin yanına geçip oturdum. Aklım Demir'deyken nasıl gülecektim, bilmiyordum. Eğer Demir'i gerecek kadar büyük bir işse tehlikeli olmalıydı. Başına iş açmamasını umdum. Beraber girdik bu işe, diyordu. Her ne kadar ben istemesem de öyleydi. Şu an sahte bir dünyanın içinde bu insanları kandırıyordum.

Demir'in sarışın yengesi geldiğimden beri benim her hareketimi inceliyordu. Rahatsız edici bir histi. Emel ablanın yanındaydım ve o çoktan cıvıl cıvıl sesiyle şakımaya başlamıştı...

"Ooo, Erva... Sadece bir saatliğine gitti, hemen formun düştü. Özledin mi?" dedi. Özlemek mi? Asla! Sadece onun için biraz korkuyordum. Bunu kendime zar zor itiraf etmiştim ama durum buydu işte.

"Abla, cidden seni evlendirmemiz lazım. Yoksa hasedinden çatlayacaksın." Ege her zamanki gibi ablasına takılıyordu.

"Ege, biraz daha konuşursan Fatma teyzeye hasta olduğunu, özel çayından içirmesi gerektiğini söyleyeceğim." Ege'nin gözleri büyüdü.

"Bana böyle bir kötülük yapamazsın!" diye bağırdı.

"Öyle bir yaparım ki!" diye tısladı Emel abla sırıtarak.

"Sen tam bir cadı..." diye başlamıştı ki Ege, ablası lafını böldü.

"Fatma teyzee!"

"Abla, tamam ya tamam! Özür dilerim." Herkes kahkahalar atarken Emel abla halinden memnun bir tavırla arkasına yaslandı. Ege'nin dudakları bükülürken, Selma'nın şirin sesinden kocaman bir kıkırtı yankılandı. Ege daha çok somurttu.

Demir'in ufaltılmış ve neşe katılmış hali gibiydi. Yüz hatları çok benziyordu ama yüzündeki çocuksu ifade tamamen ayırıyordu ikisini. Tabii bir de koyu yeşil gözleri...

"Erva yenge, bize nasıl tanıştığını anlatsana!" Bunu soran Selma'ydı. Ne diyeceğimi bilemedim. Ne diyecektim? *Gizli kapaklı işlerine kulak misafiri oldum. Beni bir ağaca sıkıştırdı ve öldürmekle tehdit etti. Sonra da bir baktım nişanlıyız.*

"Pek dikkat çekici bir tanışma değil," diye geçiştirdim.

"Hadi ama Erva!" Emel abla dahil herkes merakla bekliyordu. Beni kurtaran tok bir erkek sesiydi. "Rahat bırakın kızı. Korkutup kaçıracaksınız." Oğuz kurtarıcı gibi yetişmişti. Tam karşımda oturuyordu ama sabahtan beri ilk kez konuşuyordu. O da Demir'in yaptığı işten haberdardı ve oldukça gergindi.

"Ama ağabey!" Ece yalvararak abisine baktı. "Eğer öyle bakmaya devam edersen senin de şifa çayına ihtiyacın olacak," diye tehdit etti Oğuz kardeşini. Ece de tıpkı Ege gibi kollarını bağlayıp somurtarak oturdu.

Bir süre verandaya çıktık. Ama ben içeride olmam ve Demir'in babasını kontrol etmem gerektiği için "lavabo" bahanesini

kullanarak içeri girdim. Hızlı adımlarla içeri yürüdüm. Büyükler önlerinde çaylarla koyu bir tartışmanın içerisindeydi. Çantama uzanıp elime aldım. "Erva, gel kızım bizimle otur," diye seslendi Ümmü Gülsüm teyze. Mahcupça gülümseyip terleyen ellerimi eteğime silip yanlarına gittim. Beni ortalarına oturttular. Gözüm Demir'in babasının üzerindeydi. Babamınkini andıran buz gibi ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Erva, ne üzerine okudun?" diye sordu Demir'in teyzesi.

"Güzel sanatlar efendim."

"Aa, ne efendisi? Aşk olsun, Erva. Ben senin teyzen sayılırım," diye söylendi kırgın bir sesle. "Güzel sanatlar okuduğuna göre çok yetenekli olmalısın."

"Teşekkür ederim, yetenek bir sebep elbette. Ama ben renkleri ve dünyaya bir şeyler katmayı sevdiğim için bu bölümü istedim," diye mırıldandım

"Peki, üniversite düşünüyor musun? Bence yeteneğini daha çok geliştirmelisin."

"Evet, efen..." Ters ters bakınca lafımı yutup tekrar konuştum: "Teyzecim... Aslında resim dışında kıyafet çizip, tasarlıyorum. Moda tasarım okumayı çok istiyorum."

"Ne güzel! Bence de mutlaka okumalısın. Rabbim böyle bir yetenek bahşetmişse onu kullanmalısın." Yüzünde aniden beliren buruk bir ifadeyle annesine döndü. "Ablamın resimleri aklıma geldi, anne. Nasıl da güzel uğraşları vardı, değil mi? Hep imrenirdim ona. Ben de çizerdim ama onunki hayat bulmuş gibiydi. Hele ki yaptığı ebruli tablolar... Küçüklüğümden beri ne kadar uğraşırsam uğraşıyım onunkinin yanından geçemezdi."

Demir'in annesinden bahsediyordu. Demek ki alt katta gördüğüm ebruliler onun çizimiydi. Demir'in yüz ifadesi aklıma gelince içim burkuldu. Kimseyi oraya indirmemesinin sebebi annesiydi. Annesine ne kadar değer verdiğini bir kere daha anladım. Duvarda asılı olan resim aklıma geldi. Keşke daha iyi bakabilseydim. O merak ettiğim, güzel olduğundan emin olduğum kadını görebilseydim...

Telefon sesi ortamda yankılandı. Demir'in babası tahammül edemediği ortamdan müsaade istemeden kaçtı ve balkona çık-

tı. Camın ardından çatık kaşlarını izlerken zorlukla yutkundun. "B-Ben bir lavabonuzu kullanabilir miyim?" diye saçmaladım

"Tabii kızım, koridorun sonunda," dedi büyükanne.

Harekete geçip lavaboyu aradım. Sırf lavabo için bizim evle market arasındaki mesafe kadar yürüdüm. Kendimi lavaboya atıp kapıyı kilitledim. Hemen bahsettiği gibi acil arama tuşuna basılı tuttum. Ayşe'nin telefonundan alışkındım nasıl kullanılacağına ama kocaman telefonu zorlukla tutuyordum. Sesini duyar duymaz kalbim yerinden oynadı.

"Erva..."

"Demir şey... Baban... Telefon." Saçmalıyordum tamamen. Ama hızlı hızlı nefes alıp veriyordu ve ben de korkuyordum. Neler oluyordu?

"Tamam, birazdan oraya geleceğim. Sen, Demir beni kapıda bekliyor deyip bahçeye çık." Neden nefes nefeseydi? Benden ses gelmeyince sinirle bağırdı:"Erva, sana diyorum!"

"T-tamam," dedim hızlıca. Telefonu kapattı. Ben de boş boş ekrana baktım. Ne, ben işimi doğru yapmış mıydım? O işini halletmiş miydi? Belirsizlikten aklımı oynatacaktım.

Salona çıkıp Demir'in aradığını ve beni dışarıda beklediğini söyledim. Israr edip sızlansalar da, benim özür diler gibi bakışlarımla ikna oldular. Herkesle vedalaştığım sırada Demir'in babasına gözüm kaydı. Balkonda telefonla konuşuyordu ve sinirle ellerini saçlarından geçiriyordu. Onunla vedalaşmanın pek iyi olmayacağını düşünüp kendimi dışarı attım. Beni geçirmek için dış kapıya çıktılar ancak ben onları yalvar yakar içeri gönderdim. Bu kadar saygı ve sevgiye alışık değildim. Bu insanların iyiliği karşısında eziliyordum.

Hızlı hızlı yürümeye devam ederken sürekli etrafıma bakıyordum. Bahçenin çıkışına doğru yürüdüm. Evin büyük kapısından da çıktım ama görünürde kimse yoktu. Demir neredeydi? Kimseye yakalanmamak için geldiğimiz yola doğru yürüdüm. Evin bulunduğu yer ıssızdı. Önünde kocaman bir arazi vardı. Yapraklar yerlere saçılmıştı, sarı ve kahvenin nefis harmanı toprak zemini boyuyordu. Ağaçlar yaşlanmış ve belleri bükülmüş

gibi yola doğru eğiliyordu. Kendini kış için uykuya veriyordu şehir. Ölüm ancak bu kadar güzel olabilirdi. Yeniden yaşamak için ölüm. Kulağa mükemmel geliyordu. Sonbahar ben gibiydi. Kurumaya yüz tutmuş... Ama bir fark vardı hüzün mevsimiyle aramızda. Ben asla yeşeremiyordum. O ise her ilkbahar çiçekler açıyordu. Ben her geçen gün ölüyordum, o güneşli hayatlarla yeniden doğuyordu.

Yoldaki kuru yapraklara basarak yürüdüm. Ayağımın altında bir melodi gibi çıtırdıyordu. Aklım halen Ela gözlerdeydi. Neredeydi? Yağmur çiseliyordu. İçim daha da daralıyordu. Göğsümün içinde bir yerlerde onun için kaygılanan yanımı susturamıyordum. Bundan nefret ediyordum ama engelleyemiyordum. Ben bir tek ailem için endişelenirdim.

Derin düşüncelerle yürürken ilerlerken aniden bir kol beni çekip ağaçların arasına doğru çekti. Ağzımdan bir çığlık çıktı ama elleriyle bunu engelledi. Korkuyla ellerden kurtulmaya çalıştım. "Benim, Güvercin." Kulağıma dolan sesiyle beraber durudum. Gözlerimi rahatlayarak yumdum. Ferahlatıcı yağmurun harmanıyla kokusu daha da belirginleşmişti. Gözlerimi yukarı kaldırdım. Bana dikkatle bakan ela gözlere...

Eli halen ağzımdaydı. Belimi koluyla sarmıştı. Sık nefesi yüzümü okşuyordu. Koşmuş muydu? Islanmıştı saçları. Kirpiklerinin uçlarında bile yağmur damlası vardı. Dakikalarca birbirimize bakıp nefesimizi düzenlemeye çalıştık. Yavaş ve temkinli bir şekilde ağzımdaki elini çekti. Ama bedenini üzerimden çekmedi. Belimdeki kolu sanki mümkünmüş gibi daha çok sardı. Yağmur ağacın dallarının arasından süzülüp bize çarpıyordu. Soğuk bir yağmurdu ama sanki bize değdiği anda buharlaşıyordu. O kadar sıcaktı ki aramızdaki bu bakış, yağmur değil buz yağsa beni etkilemeyecek gibiydi. Sessizliği bozan ilk ben oldum...

"Nerede kaldın?"

Onun için endişelendiğimi anlamış mıydı? Korkmuştum, evet. Ama belki de onunla beraber ben de yanacağım için korkmuştum. Belimdeki eli, gözlerime bu kadar yakın duran gözleri bana hiç yardımcı olmuyordu...

"Merak mı ettin?" diye sordu fısıltıyla.

"Yo, ne merak etmesi? Ben sadece yanlış giderse diye şey ettiydim..." Gitgide batıyordum.

"Sakin ol, Güvercin. Ben de zaten onun için merak mı ettin, diye sordum. O küçük aklından neler geçiyor?" Ukala pislik. İşte yine beni utandırıyordu.

"Bıraksan artık beni..." Belimi ondan kurtarmaya çalıştım. Ben kurtarmaya çalıştıkça daha da sıkı tutuyordu. "Elimin altında olman hoşuma gidiyor," diye fısıldadı alayla. Ağzım balık gibi açıldı. Ukala sırıtışını suratından silmek istedim.

"Cidden edepsizsin!"

"Bu benim edepli halim," diye mırıldandı. Dudaklarıma bakıp durduğuna yemin edebilirdim. Bu benim panik duygumu uyandırıyordu. Kalbim yine içeride bir heyelan başlatmıştı.

"Demir, ciddiyim. Bırak beni! Artık şu oyunu bitirelim. Bak istediğin gibi yaptım. Burada olduğuna göre işini de hallettin," diye yalvardım. Gözlerindeki muzip ifade yerini ateşe bıraktı. Gözlerini kıstı ve sinirle dişlerini sıktı. Ah, ilk karşılaştığımızdaki Demir'di bu. Beni yine bir ağaca yaslamış, ölüm kokan gözlerle bakıyordu gözlerime...

"Daha yeni başladık ama sen bitirmekten bahsediyorsun. Ben ne zaman istersem o zaman biter bu iş. Bunu o küçük kafana sok!"

"Ama ben sanmıştım ki..."

"Ne sanmıştın? Bu kadar basit bir şey için tehlikeye gireceğimi mi? Daha çok yanımdasın, Güvercin. Sana daha çok ihtiyacım var..."

Nefesimi tuttum. Oldukça ciddiydi. Yağmur gitgide hızlanıyordu ve Demir beni belimden tutmaya devam ediyordu. İkimiz de ıslanmaya başlamıştık. Başörtüm sırılsıklam olmuştu, yanaklarımdan su damlaları akıyordu. Üzerimdeki elbisenin etekleri çamura bulanmıştı.

"Demir, gidelim artık," dedim gözlerimi ela gözlerinden kaçırarak. Pes etmiştim artık. Bana böyle bakmaya devam ederse oraya yığılacaktım.

"Orada çok mutlu görünüyordun," dedi, düz bir sesle. Kafamı kaldırıp anlamaz gözlerle ona baktım.

"Ailemin yanında... Onları kendine hayran bıraktın. Nasıl yapıyorsun bunu? Sanki sana özel bir güç gibi... İnsanları kendine çekiyorsun ama o mütevazı bakışlarınla da ne hissettiğini asla belli etmiyorsun." Bana iltifat mı ediyordu? Şaşırtıcı bir şekilde midemdeki kelebekler havalandı.

Sanki önemli bir haber duyuruyormuş gibi, "Sana toplum içinde gülmeyi yasaklamalıyım," dedi. Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. Kafamı yan tarafa çevirerek kızaran yanaklarımı sakladım. Ama bu yaptığım bana pahalıya patladı. Demir boştaki eliyle çenemi tutup kendine çevirdi. Belimdeki eli beni çekip iyice kendine yasladı. Vücudunu baştan aşağı hissediyordum. Üzerimize yağan buz gibi yağmura rağmen onun sıcaklığında erimek üzereydim.

Yüzümü eliyle kendi yüzüne yaklaştırdı. Ardından yanağımda bir noktaya parmağını dokundurdu. Gözlerindeki ifade beni benden alıyordu. Etraf yine bulanıklaşıyordu. Sanki yaptıklarını buğulu bir camın ardından izliyordum.

"Gülünce burada oluşan çukur..." dedi. Derin bir nefes aldı. Tekrar elini çeneme indirdi ve gözlerini gözlerime dikti. "Onu göstermeyi sana yasaklamalıyım."

Nefesimin kesildiğini hissediyordum. Oksijen gitmiyordu ciğerlerime. Onun dilinden çıkan her cümle beni zaten büyülüyordu. Bir de böyle konuştuğu zaman nasıl ölmememi bekliyordu? Beni bıraksa şuraya yığılırdım. Gözleri dudaklarıma kaydı. Çenemdeki elinin başparmağını kaldırıp dudağımın üzerine getirdi. Kalbim kulaklarımda atıyordu. Ona engel olmalıydım ama dudaklarıma dokunduğu an içimde bir patlama baş gösterdi. Şimdi gerçekten yağmur damlaları buharlaşıyor olmalıydı. Dudağımın kenarındaki çizgileri takip etti parmağıyla. Gözlerindeki ifade gitgide yoğunlaşıyordu. Başını eğdi. Burnu neredeyse burnuma değecekti.

Ne yapıyordum ben? Onu itmem gerekiyordu! Güçlü kollarını, aklımı okuyormuş gibi daha da sıktı. Kafamı geriye doğru çeksem de o daha da yakınlaştı. Belim arkaya doğru büküldü. Beni öpecekti! Hayır, yapmamalıydım. Bu sadece sahte bir evlilikti. İleride elinden kurtulursam bu utançla yaşayamazdım. Babamın, annemin yüzüne bakamazdım... İç sesim bas bas ba-

ğırıyordu. Ama aptal beynime sinyal gitmiyordu. *"O senin kocan..."* diyordu kalbim hepsini susturup. *"Bunu biliyorsun. Onu kocan olarak kabul ettin!"*

O anda kurtarıcı ses geldi. Bir korna sesi... Demir anında beni bıraktı, kendimi ondan olabildiğince uzağa attım. Kafamı arabanın olduğu tarafa çevirdim. Şoför koltuğundaki Oğuz'du. "Hadi oğlum, sucuk gibi olmuşsunuz!" diye bağırdı Oğuz.

"Zamanlamana tüküreyim!" diye homurdandı Demir. Ama bunu sadece ben duymuştum ve ağzım açık kalmıştı. Şaşkın Oğuz'un arabadan sarkmış yüzüne baktım. Bir bana bir Demir'e bakıyordu. Aramızdaki tuhaf havayı fark etmiş miydi? Demir öne oturdu. Ben de arka tarafa yerleştim. Oğuz dikiz aynasından bana baktı. Tabii, Demir dikiz aynasını çevirene kadar... "Ne ara bu kadar ıslandınız ya? Dur, Erva, klimayı açayım ısınırsın."

"Bir zahmet," diye söylendi Demir.

"Sakin ol, şampiyon. Ne oldu, bir sıkıntı mı var? Yanlış giden bir şeyler mi oldu?" Oğuz bir yandan klimayı açıp bir yandan Demir'i soru yağmuruna tutuyordu.

"Hallettik şimdi, malları götürdüğüm yere sür. Son bir şey kaldı. Ona vakit kalmadı. Halledip eve geçelim."

"Tamam. Amcam çok sinirliydi. Burnundan soluyordu."

"Gebersin!" dedi Demir. Kaşlarım havaya kalktı. İnsan babasına böyle bir şeyi nasıl derdi? Ben bile babamdan eziyet gördüğüm halde bana gülümsemesi için canımı verirdim.

"İstediği yolunda gitmeyince nasıl da suratı düştü bir görsen. O çelik gibi ifade yerle bir oldu." Bunu gülerek söylüyordu Oğuz. O da mı nefret ediyordu amcasından? Bu adam nasıl biriydi böyle Allah aşkına?

Yirmi dakika boyunca süren yolculuğumuz sona ermişti. Kayseri'nin en ücra köşesindeydik. Sanayiler ve fabrikalarla doluydu burası. Her yerde dumanlar tütüyordu. Arabadan indiler ve Demir, benim kapımı açıp inmemi emretti.

Ben neden gidiyordum ki? Biraz ilerlediğimizde sorumun cevabını aldım. Etrafta elindeki şişelerden bir şeyler içip bağıran gençler vardı. Hiçbiri tekin tipler değildi. İstemsizce Demir'e

yaklaştım. Ceketinin ucunu tuttum. O da fark etmiş olacak ki önce bana, sonra gözlerini büyüterek baktığım yere baktı. O sırada çocuklardan biri dişlerini gösterip elindeki alkol şişesini bana doğru salladı. Demir beni kolunun altına alıp yüzümü göğsüne yasladı. Ateş saçan gözlerle çocuğa bir bakış attı. Çocuk mesajı almış olacak ki oradan kaçtı.

Kepenkli bir deponun önüne geldik. Demir cebinden çıkardığı anahtara bastı ve kepenkler açıldı. Kocaman bir ambardı burası. İçerisi küf kokuyordu. Demir beni de kendiyle beraber içeri sürükledi. Eski birkaç mobilya ve koca koca kutuların olduğu bu ambar, ürkütücü görünüyordu.

Oğuz önden gidip zeminde bir kapak açtı. Merdivenler vardı burada, aşağı doğru. Yerin altına mı inecektik yine? Bu konuda pek iyi anılarım yoktu. Demir, Oğuz'un omzundan çekip önden inmeye başladı. Aşağı kolaylıkla indi. Ardından bana seslendi. "Hadi, Güvercin!"

"Demir, ben oraya inemem." Bu kılıkla, diye geçirdim içimden. Merdivenler dikti. "Düşerim kesin."

"Buraya geliyor musun, yoksa ben çıkıp seni aşağı sallandırayım mı?" İnat adam! Korkumu sesimden anlamıyor muydu?

"Yardım edeyim mi?" diye atıldı Oğuz. Ben ağzımı açmadan Demir atladı: "Gerek yok, eli var, ayağı var. Kendi inebilir."

Aslında çıtkırıldım bir insan değildim. Ama bu kalıp gibi botlarla ve kıyafetlerle yürüyemiyordum bile. Besmele çekerek adımımı attım ve inmeye başladım. Demir'in lafları gerçekten sinirlerimi bozuyordu. Son basamak çok yüksekti ve adımımı atacakken bir anda boşluğuma geldi ve öne doğru savruldum.

Düşmeyi beklerken güçlü kollar tarafından sarmalandım. "Dikkat et, Güvercin, boynunu kıracaksın." Ses tonu bunun mümkün olabileceğini söylüyordu. Bu adamla beraberken hayatım garanti değildi. Doğrulup üzerimi çırptım. Demir ışıkları açtı. Bir anda aydınlanan odaya gözlerimi kısarak baktım.

Her yerde mükemmel mobilyalar vardı. Bunlar buraya nasıl girmişti? "Aşağıda bir giriş olmalı," diye düşündüm. Gizli bir kapı... Çünkü Demir aşağıdaki girişi kullanmamıştı. Bir sebebi olmalıydı.

Biraz daha ilerlediğimde dondum kaldım. Şık arabalar daha derinlere saklanmıştı. Beş tane birbirinden güzel klasik araba... Büyülenmiş gözlerle onlara bakarken Demir koltuklara yöneldi. Eline bir çakı alıp koltuğun minderine batırınca şok geçirdim. Bu kadar güzel bir koltuğu neden deliyordu?

Sonra tüm olanlar anlam kazandı. Koltuktan beyaz bir toz aktı. Demir'e öfkeyle karışık bir hayal kırıklığıyla baktım. Oğuz da ona yanaştı ve eline alıp kokladı. Boğazım kurudu. Avuç içlerim terliyordu. Nefes alamıyordum. "Onlar..." diyebildim sadece.

İkisi de kafasını çevirip bana baktı. Sırıtıyorlardı. "Tam da aklındakiler, ufaklık," diye onayladı Demir.

Kan beynime sıçradı. Ne kadar rahat söylüyordu bu kelimeyi! İnsanları zehirliyordu ve bunu gülerek onaylıyor muydu? "Kaşlarının şeklini düzelt, Erva. Tahmin ettiğin gibi bir durum değil," diye mırıldandı tekrar Demir. Ama halen diğer koltukları deliyor, başka tozlar ortaya çıkarıyordu.

"Bu...Bu iğrenç. Bu yaptığınız iğrenç!" diye bağırdım. Neredeyse ağlayacaktım. Neden umutlarım tükenmiş gibi hissediyordum? Ne zaman güvenmiştim bu adama bu kadar?

"Düşüncesizlik ediyorsun, ufaklık," deyince daha da çok öfkelendim. "Sen..." Sinirle dişlerimi sıktım. "Sen pisliğin tekisin! Adi, vicdansız bir adamsın! Bu iğrenç şeylere ulaşmak için beni oyununa alet ettin. Senden nefret ediyorum!"

Laflarıma sinirlenen Demir üzerime gelmeye başladı. Geri geri ondan kaçarken ellerimi havaya kaldırıp onu engellemek istedim. "Senden nefret ediyorum..." diye ağlamaya başladım. Hiç bu kadar yıkıldığımı hatırlamıyordum.

Ona güvenmiştim... Hayatımda ilk kez bir erkeğin yanında güvende hissetmiştim... Onun zehir dağıtan ellerinden tutmuştum... Ona umut bağlamıştım...

Şimdi koskoca bir hiçi kucaklıyordum.

***

9. BÖLÜM

"Rapunzel"

İçimde filizlenen umudun buharlaşıp uçuşunu izledim. İhanetin sancısı avuç içlerimi kanattı ve ağzımda acı bir tat bıraktı. Aptaldım. Koskoca bir aptaldım!

Neden ben sulamadan yeşermişti içerimde bu hisler? Hiç uslanmayacak mıydım? Hiç mi bıkmıyordum kanamaktan? Bana doğru geliyordu. Güvendiğim, inandığım, acıdığım adam bana doğru geliyordu ve ben artık onu tanımıyordum artık. Geriledim.

"Erva, düşündüğün gibi değil..." diye seslendi Oğuz. Gözlerim ela gözlere kilitlenmişti. Kendini savunmasını, bütün bunların büsbütün yanlış anlaşılma olduğunu söylemesini bekliyordum. "Kes sesini, Oğuz! Ona açıklama yapmak zorunda değilsin," diye hırladı Demir. Pişkinliği kanımı donduruyordu.

"Sen aşağılık bir pisliğin tekisin," diye fısıldadım. Gözlerimde hayal kırıklığının nemini taşıyordum. "Öyleyim," diye destekledi. Üzerime doğru geliyordu ve şahin gibi gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Gitmeliydim. Bu tekinsiz yerden ve bu tanımadığım insanın ellerinden kaçmalıydım. Tedirginlikle etrafıma baktım. Demir ne yapmak istediğimi anlamış olacak ki üzerime atıldı. Çıkışın arabalara yakın olacağını düşünerek o tarafa doğru kaçtım.

Onun iri adımları benimle alay eder gibi ağır ağır takip ediyordu ufak ama telaşlı adımlarımı. Bir mağara kadar ıssız depoda, topuk sesim kalp ritmimi taklit ederek yankılanıyordu. Onun bir zehir tüccarı olduğunu bilmek canımı yakıyordu. Neden umurumdaydı bilmiyordum. Sadece içimdeki hayal kırıklığından kurulamıyordum.

Arabaların arasından sıyrılıp çıkış yolunu aradım. Loş ışığın altında sadece duvarlar vardı. Hiçbir kaçış yoktu. Nereden girmişti bu arabalar? Amaçsızca ararken bir el belimi kavradı. Küçük bir kız çocuğunun babasından kaçması gibiydi benimki. Onun kocaman elleri ufacık bedenimi kavrıyor, kaçmamı imkânsız kılıyordu.

"Bırak beni!" diye bağırdım. Ellerini tırmalamam ve tekmelerim onu hiç etkilemiyor gibiydi. Beni kolaylıkla bir arabaya doğru taşıyordu.

"Bırak beni! Senden nefret ediyorum! İğreniyorum," diye bağırdım. Öfkeden sesim çatlıyordu. Bana dokunmasını istemiyordum. Onun hakkında düşündüğüm her şey ters düz olmuştu. Ne düşünüyordum ki? Beni neden kaçırdıklarını tahmin edememiş miydim?

Beni bir bez bebek gibi tutup arabanın içene attı. Çıkmaya çalıştıkça içeri itti. Bıkmadan usanmadan beni oturtuyordu. Ben de bıkmadan tekrar arabadan çıkmaya çalışıyordum. En sonunda kapıyı kapatır kapatmaz kilitledi. İçeride deli gibi kapıyı tekmeledim ama o kapıya sırtını dayamış Oğuz'la bir şeyler konuşuyordu, zerre umursamıyordu.

Camların kalınlığından sesi uğultulu geliyordu. Oğuz elini kolunu sallayarak bağırıyor ama Demir gayet sakin bir şekilde ellerini bağlamış, suratında fırtınalı bir sessizlikle cevap veriyordu. En sonunda yorgunluktan pes ettiğimdeyse Oğuz gelip kapıya elini dayadı. Demir de sürücü koltuğuna geçti. Yalvarır gözlerle Oğuz'a baktım ama o gözlerini karşıya dikmiş, benimle göz teması kurmuyordu.

Hayal kırıklığıyla yan tarafıma döndüm. Demir pişkince arabaya yerleşmeye hazırlanıyordu. O kapıdan kaçmak niye aklıma

gelmemişti? *"Bir açıklama duymak için olmasın."* diye alay etti benimle iç sesim. İç sesimi haksız çıkarmak için sürücü tarafına yöneldim ama Demir çoktan içeri adımını atmıştı. Tabii ben de o tarafa atılınca kollarımdan tutup kendine çekti. Neredeyse kucağındaydım. Öfkeli olmama rağmen yüzümde ki kan çekildi ve kızardım. Ellerimle omzunu kavrıyor, yakınlığından uzaklaşmaya çalışıyordum.

Vücudumun ona karşı dirençsizliğinden nefret ettim, öfkeyle omuzlarını iteledim ve geri kalktım. Yüzüne bile bakmadan uslu uslu koltuğuma oturdum. Ağzımın payını almıştım. Bu sırada Demir'in anahtarlığından bir düğmeye bastığını gördüm. Görmediğim, karanlık bir köşeden ışık süzünce surat astım. Tıpkı bir çatı katının en sivri köşesini andırıyordu bu kapı. Şaşkınlıkla bu garip kapıya baktım. Yıllarca bakınsam orada bir kapı olduğunu tahmin edemezdim. Kapı tamamen açıldı ve dışarı, sonbaharın kuru güneşine çıktık.

Sinirden dudaklarımı yiyordum. Onun konuşmasını istemiyor, aynı zamanda ondan bir açıklama bekliyordum. Buna hakkım varmış gibi...

Arabanın hızı kalp ritmimi bozuyordu. Öfkeli olduğu her halinden belliydi. Acaba, tepkimden dolayı beni hareket eden arabadan aşağı mı atacaktı? Sakin tutmaya çalıştığım sesimle, makul bir soru sordum: "Niye yapıyorsun bunları?"

"Kes sesini, Erva!" diye kükredi. Koltuğa doğru sindim. Makul olunmuyormuş... "Bana emir verip durma! Kendi pisliğinde beni niye boğuyorsun? Ben bunun yükünü nasıl kaldırırım," diye homurdandım kendimi tutamayarak. Onca insanın ahından korkuyordum. Allah affetsin, yardım etmek de sebep olmakla eşdeğerdi. "Allah'ım sen beni affet!" diye sızlanıp ellerimi yüzüme kapatıp ağlamaya başladım. Elleriyle ellerimi yüzümden çekmeye çalışınca sinirle elin sahibine döndüm.

"Ne istiyorsun, ne? Utanmak, arsız, pislik adam!" Suratındaki alaylı ifade silindi. O surata bir yumruk atmayı ne çok istiyordum...

"Ne sanıyordun, küçük hanım? Oradan bakınca melek gibi mi duruyorum?"

"Hayır, tam bir iblis gibi..." diye hırladım dişlerimin arasında. Öfkeme şaşıyordum. Ona ne kadar hakaret etsem az gibiydi.

"Ben aksini iddia etmedim, ufaklık. O küçük kafanda neler döndü bilmiyorum ama hayal gücün sınır tanımıyormuş, onu öğrendik." Haklıydı. Onu nasıl da büyütmüş, yükseklere yerleştirmiştim. *"Ben aptalın tekiyim,"* diye mırıldandım.

"Sen..." diye dişlerinin arasından söylenen Demir'in sözünü kestim.

"Ben tam bir aptalım! Senin gibi birine nasıl ve neden inandım? İçin hiç mi yanmıyor senin? Hiç mi onları kullanan gençleri düşünmüyorsun? Sana dağ ayısı derken o hayvanlara nasıl da hakaret etmişim, onlar senden daha inançlıdır."

"Kızım bir sus be! Kafa bu, kafa! Bak, atarım seni şu arabadan, paçalarını o çok sevdiğin dağ ayıları bile bulamaz." Ses tonu ve kızarmış gözleri bu söylediğini uygulayabileceğini söylüyordu ama kahrolası gururum susmak bilmiyordu.

"Atarsan at! Senden kurtulmuş olurum en azından. Bir daha senin bu pisliklerine yardım etmektense ölmeyi tercih ederim!"

"Blöf yapmıyorum, Erva. Sabrımın sınırlarıyla oynama."

"Senden korkmuyorum," diye karşılık verdim. Öfke, deli cesaretimi kabartıyordu.

"Dua et şu an evde değiliz, Erva, yoksa sana korkman gerektiğini güzel bir dille anlatırdım." Neden bu kadar imalı konuşup iplerimin halen elinde olduğunu keskin bir dille belirtmeliydi ki? Evet, şimdi resmen korkmuştum işte. Gözlerinde öyle bir ifade vardı, evde pek iyi şeylerin olmayacağını gösteriyordu. Kollarımı bağlayıp sırtımı koltuğa dayadım. Sinirden suratım yanıyordu. Tamam, normalde kafamı önüme eğip her şeyi kabullenirdim. Babama böyle gürlesem ölesiye bir dayağın beni beklediğini bilirdim. Ama şimdi tuhaf bir gurur ve güç harmanına bulanıyordum. Onun önünde sessiz kalmayı beceremiyordum.

Yaptığı yanlışlar neden beni rahatsız ediyordu? Sanki ona ben kefilmişim gibi iç mahkememde sürekli savunmaya geçiyordum. Gözlerimle görmüştüm yaptığı yanlışı. Ellerinde zehrin izleri tazeydi. Ama hep bir bahane arıyordu kalbim, onu savunuyordu.

Beynimle savaş veriyor, onu oyun dışı bırakmaya çalışıyordu. Ama vicdanım... İşte o keskin bir bıçak gibi yarıyordu göğsümü tam ortasından.

Bunun ne açıklaması olabilirdi ki? Her şey ortadaydı işte! Ben de bu işte ona destek oluyordum. Onun günahına ortak...

Yol boyunca sinirden dudaklarımı yedim. Artık ağzıma kan tadı gelince bu sefer de tırnaklarıma yöneldim. Sabırlıydım elbet ama her sabırlı insan gibi böyle takıntılarım vardı. Evin önüne geldiğimizde arabayı içeri aldı. Dış kapı otomatikti. Arabasını lüks villasının avlusuna park etti. Bunca parayı nereden bulduğu şimdi anlaşılıyordu. Onca gencin ve annenin gözyaşıyla keyif sürüyordu.

Pişkinliği mide bulandırıcıydı. Arabayı durdurduğu vakit, kilitleri açar açmaz kendimi dışarı attım. Bu kirli paranın döndüğü dünyadan kaçmak istiyordum. Ayaklarım çıkışa yöneldi ama işte yine kollarındaydım. Neden bu kadar güçsüz olmak zorundaydım?

Eve taşıma niyetiyle sarmaladı. Sıcak kollarının verdiği hisle rahatsız oldum. Makul bir sesle, "Tamam, bırak," diye mırıldandım. Bırakmadı beni. Kaçacağımdan şüphe ediyordu. Sırf o sarılmasın diye dediğini yapacaktım. Kurtuluşum yoktu. "Tamam dedim, bırak. Eve geleceğim." Halen kolları etrafımdaydı. Öfkeyle, "Yemin ederim!" diye sızlandım.

Kollarını açtı. Beni sarmayı bıraktı ama bu sefer de kolumu tutuyordu. Sanki kanadımı tutuyordu da, bıraktığı an uçup, bu Allah'ın dağından kaçabilecektim. Beni soğuk bahar gecesinden sökerek evin içine itti. Tökezleyerek durdum. Kapıyı ardımdan birkaç kere kilitleyip öfkeyle bana döndü. İfadesini görene kadar ona hesap sormayı planlıyordum, kızarık gözlerini ve seğiren çenesini gördüğüm an yutkunarak bir adım geriledim.

"Senin derdin ne?" diye kükredi birkaç adımla yaklaşarak.

Derdim mi neydi? Asıl onun derdi neydi? Ne istiyordu artık benden? Görmüyor muydu? Onun günahına asla ortak olmayacaktım!

"İstemiyorum, tamam mı?" dedim tir tir titreyen ellerimi birbirine bağlayıp, çenemi havaya kaldırdım. "Senin pisliklerini istemiyorum. Bu oyuna alet olmayacağım!" Bu güven nereden

geliyordu bana? Normalde her şeye sakin kalan Erva'ya ne oluyordu böyle? Bu yabancı adama niye ahkâm kesiyordum? Beni öldürebilecek kadar güçlüydü ama ben ona hesap soruyordum. Gerçekten delirmiş miydim?

"Sana istiyor musun diye sordum mu, ufaklık? Ben ne istersem onu yapmak zorundasın. İster yanlış, ister doğru. Bana hesap soracak halde misin sen?" Ah, gene yerimi hatırlatıyordu bana. Ne diyebilirdim ki? Haklıydı...

"Senden nefret ediyorum..." dedim, belki bugün onuncu kez. Ama dilim bunu kalbime inandıramıyordu işte! Ondan neden nefret edemiyor, tüm bunların bir yalandan ibaret olmasını bekliyordum?

"Etmelisin zaten..." diye fısıldadı.

"Sen pisliğin tekisin!" diye söylendim. Boynuna bakıyordum. Yüzüne bakmaya cesaretim yoktu. O karanlık gözlerine bakınca ben benden çıkıyordum. Tek kalp atışından oluşuyordum. Ayak parmaklarıma kadar nabız gibi atıyordum.

"Öyleyim..." diye destekledi fısıltıyla. Bana doğru bir adım yaklaştı.

"Vicdan yoksunusun." Bir adım geriledim.

"Öyleyim..." derken halen bana doğru geliyordu. Bu işin sonu hiç hayırlı değildi. Ben yalanın bile günah olduğunun bilincindeydim, o ise Allah'ın emanet ettiği bedenleri gözleri kapalı zehirliyordu. Sinirle kafamı kaldırıp bağırdım.

"İğrençsin, hayvansın, sana dağ ayısı demek onlara hakaret sayılır!" Ben bunları söylerken o adım adım bana yaklaşıyordu. Kocaman balkon camı vardı arkamda. Tabii kapısı kilitliydi. Demir çıkışları engellemişti. Yutkunarak etrafımı taradım. Kaçsam beni kaç saniyede yakalardı? Ela gözler yüzümü tarıyor, tekrar gözlerime takılıyordu. Nefesim sıklaşmaya başlayınca içten içe kendime kızmaya başlamıştım. Neden üzerimde böyle bir etki bırakıyordu?

"Ne o, bitti mi hakaret listen?" Alayla bunu söylerken üzerime doğru bir adım daha attı ve gidecek yerim kalmamıştı. Sırtım serin cama yaslandı. Aramızda bir kafa boyu mesafe kaldı. Daha fazla yaklaşmadan ellerini iki yanıma, cama dayadı. Ben de ellerimi

uzakta tutmak için aşağıya, camın iki yanına dayamıştım. Buz gibi cam üşüyen ellerimi daha da üşütmüştü. Ama aldırmadım. Ona yakın olmak istemiyordum. Kendimi biraz daha cama yaslandım.

"Hakaretlerin bile masum..." Bunu hafif tebessümle söylemişti. Daha demin ki öfkesi saman alevi gibi uçup gitmişti. Küfür etmeyi sevmediğimi, çok öfkelenirsem ancak bu kadar abartabileceğimi söylemek istedim. Ama ona açıklama yapmak zorunda olmadığımı fark ettim. Gözlerime perçinlemişti yine cevap arayan gözlerini. Bense çenesine bakmaya başlamıştım. Direniyordum ona karşı. Biliyordum, yine yenilgiye uğrayacaktım.

"Bana bak, Güvercin..." Bakmadım. Bakmamalıydım. Kesinlikle orada kaybolurdum... "Bana bak, Erva..." diye fısıldadı. Nefesi suratıma vuruyordu. Gözlerim ben daha ne olduğunu anlamadan ona döndü. Gerçekten artık vücuduma hükmediyordu. İsmimi zikrediyordu ve itaat ediyordu bedenim.

Gözlerime bakıyordu ama nasıl anlatsam... Sanki içimi görebiliyordu. Kendimi çok savunmasız hissediyordum. "Gözlerin..." dedi. Kalbim yerinden çıkacaktı. Konuşmasına devam ederken tatlı nefesi suratımı okşamaya devam ediyordu. "Sanki sürekli konuşuyor benimle. Sürekli bir anlam yüklüyorsun onlara. Hiç boş bakmıyorsun. Hep konuşuyorsun. Sustuğun zamanlarda bile onlarla beni tehdit ediyorsun."

Nefesim sıklaşmaya, göğsüm daralmaya başlamıştı. Gözlerini dudaklarıma indirince tehlike sinyalleri çalmaya başlamıştı. Ellerimle onu itmeye çalıştım ama bir kayadan farksızdı. Sadece hafifçe sallanıyordu ama yerinden oynamıyordu...

"Rahat bırak beni, Demir! Günahlarınla kendi cehenneminde boğul, beni rahat bırak!"

"Sen benim cehennemime çoktan adımını attın, cennet kuşu," diye mırıldandı yine alaylı sesiyle.

Sinirle kafamı kaldırdım. "Sen kendi cehenneminde yanabilirsin, Demir ama ben asla oraya adımı atmam!" diye kükredim.

"Halen farkında değilsin değil mi? Sen artık benimlesin."

"Ben seninle falan değilim! Kendi irademle değilim. Sen beni tehditlerinle bu pisliğe alet ettin!"

"Sonuçta kanatlarına bulaştı, Güvercin. İstediğin kadar kanat çırp, kanatlarında benim izim var." Ona inanamazmış gibi şaşkınlıkla baktım. Gerçekten her istediğini alan egoist serserilerden farkı yoktu. Açık ağzıma gözleri kayınca utançla geri kapattım...

"Sana yardım etmeyeceğim, Demir. Öldürsen de umurumda değil. Kimsenin ahını almayacağım."

"Sen gerçekten aptal mısın? Yoksa aptal taklidi mi yapıyorsun?" Bir de bana hakaret mi ediyordu? İçimdeki çirkeflik haykırdı.

"Sensin aptal be!" Tekrar ellerimi göğsüne koyup itmeye kalktım, ama elleri bileklerimi kavrayıp onları göğsüne bastırdı. Yüzüm alev alev yanıyordu. Gözleri ellerime kaydı. Ellerimi sıcak göğsünden çekip iki elinin arasına aldı. Dudaklarını ellerime doğru götürünce ne yapacağımı şaşırdım. Ellerimi hızla çekmeye çalıştım ama gücü karşısında çaresizdim.

"Donmuşsun, Güvercin..." diye fısıldadı ellerime doğru. Sıcak nefesi ellerimde hissettim. Ellerime ciğerlerindeki sıcak havayı üflüyordu. Soğuktan hissizleşen ellerim sanki buzları çözülüyormuş gibi yumuşamaya başlamıştı. Dudakları ellerime dokunuyordu. Bense çaresizce bu manzarayı izlemeye devam ediyordum. Ruhuma kadar ürperiyordum.

Boş anını yakalayıp ellerimi ellerinden çektim ve arkama sakladım. Kafamı yan çevirip ondan saklanmaya çalıştım. Hissettiklerimi görecek diye ödüm kopuyordu. Bu hareketimle sessiz bir kahkaha patlattı. Görmek için nelerimi vermezdim. Ama şu an ona bakmak düşman sınırlarına girmek gibiydi.

O biraz uzaklaşınca hızlı hızlı odama yürümeye başladım. Aslında ondan açıklama duyana kadar kavga edebilirdim ama Bay Dağ Ayısı beni nasıl susturacağını iyi biliyordu. Onun karşısında hep mağluptum...

Söylene söylene odama çıktım. Direkt banyoya girdim. Üzerimdeki yağmurdan ıslanmış çamurlu muhteşem elbiseyi çıkardım. Yazık olmuştu güzelim elbiseye. Sıcacık bir duş aldım. Kemiklerime kadar üşümüştüm. Demir Efendi'ye sinirimden üşüdüğümü bile unutmuştum. Üstüme bol, rahat kıyafetler geçirdim.

Açlıktan sızlayan mideme doğru homurdandım: "Kusura bakma mide kardeş, şu an seni düşünecek halde değilim." Demir'in yüz ifadesini görünce yüzümün belirgin bir şekilde kızaracağına emindim. Saçlarımla neredeyse yarım saat cebelleşip kuruttum. Ardından gevşek bir topuz yapıp eşarbımı taktım. Evdeyken ağaçların güvencesiyle saçlarımı salıp gezebiliyorum. Buradaysa korkumdan yazmayla uyuyordum. Demir'in odaya ne zaman dalacağı belli olmuyordu.

Midem daha çok bağırdı. Sıkıntıyla nefesimi dışarı verip aşağı inmeye başladım yoksa midem beni hiç rahat bırakmayacaktı. Direkt mutfağa yöneldim. Kapıdan girene kadar mutfakta birinin olduğunu fark etmemiştim.

Gördüğüm manzara şaşkınlıkla gözlerimin büyümesine sebep oldu. Demir, elinde meyve bıçağıyla soğanla cebelleşiyordu. Yamuk yumuk kestiği soğanlarsa âdeta beni bu dertten kurtarın, diye bağırıyordu. Dudaklarım ansızın kıvrıldı. Onun bir şey becerememesi neden bu kadar hoşuma gitmişti anlamamıştım. Bay Dağ Ayısı ama Mükemmel Bey, beceriksiz bir aşçıydı.

"Hay, senin gibi soğanın ben..." diye başladı ama öksürüğümle lafı yarıda kaldı.

Benim orada olduğumu yeni fark etmiş olacak ki şaşkın şaşkın bana döndü. Bakışlarından kaçarak buzdolabına yöneldim. En azından eziyet çeken soğanlara bir faydam dokunabilirdi.

Hızlı olsun diye menemen malzemelerini çıkardım. Yanına fazla yanaşmadan uzanıp tahtayı soğanla beraber önüme çektim. Büyük bir bıçak çıkararak garipan soğanları bir şekle soktum. Bu sırada onun Allah bilir ne için çıkardığı tavaya yağı döküp, altını yaktım. Tüm bu zaman boyunca beni izlediğinin farkındalığıyla titreyen ellerime mukayyet olmaya çalıştım.

Düşünmemeye çalışarak domatesleri çatalla iyice ezip yumurtasını kırdım. Halen beni izlediğinin farkındaydım ve ellerimin titremesine mani olamıyordum.

"Beş dakika ha!" dedi. Ne dediğini anlamak için ona baktım.

"Sen aşçılık kursuna gitmediğine emin misin? Beni evden çıkmadığını iddia ederek kandırdığını düşünüyorum."

"Senin için değil, eziyet çeken soğanlar için bu çabam," diye ona lafı iliştirdim. Güçlü bir kahkaha patlattı. Bunu kemiklerime kadar hissettim. Titreyen ellerimle, tahta kaşık yardımıyla tabağa boşaltmaya çalıştım.

Ansızın titreyen ellerimi kavrayan güçlü ve güvenli eller, bana eşlik etmeye başladı. Tavadaki elime ve kaşıktaki elime eşlik ediyor, titrememi önleyerek benle birlikte boşaltıyordu. Bir kısmının dağılmasını umursamadan aceleyle tavayı ve kaşığı bırakıp geriye kaçtım. Nereye koyacağımı bilemediğim ellerimi eteğine sürttüm.

"Niye bu kadar gerginsin?" diye sordu. Duymazlıktan gelerek tabakları alıp masaya yerleştirdim. Vazgeçilmezlerimden olan elma suyundan koca bir bardak doldurdum. İşte, şimdi ben de pişkindim. Bir madde satıcısıyla elma suyu içiyor, menemen yiyordum.

Normalde hızlı yemek yerdim ama Demir'in yanında benimki yavaş kalıyordu. Sanki yemekle vakit kaybetmek istemiyordu. Erkek kardeşim de böyle hızlı yerdi. Onunla olan benzerliği içimi burktu. Ben daha yarısına gelmiştim ki tıkanmıştım. Demir tabağını silip süpürmüş, tabağını makineye yerleştirmişti. Mutfaktan çıkacağını düşünüp rahatlarken o tam karşıma oturdu.

"Ne?" der gibi kaşlarımı kaldırdım. Kaşlarıyla tabağı gösterip... "O tabak bitecek," dedi. Hayretle gözlerimi büyüttüm.

"Oradan bakınca öküz gibi mi gözüküyorum?"

"Hayır, tam bir panda yavrusu gibi görünüyorsun. Panda yavrularının iştahı da hatırı sayılır düzeydedir, lakabının hakkını vermelisin."

"Sen beni kendinle karıştırıyorsun, dağ ayısı!" diye homurdandım burnumu kırıştırarak. Nerem pandaya benziyordu? Birden burnumda beliren ellerle yerimden sıçradım. Burnumu parmaklarının arasına almış, kafamı iki yana sallıyordu.

"Bu burun bir daha kırışırsa, elimden kurtulamaz," diye fısıldadı. Öfkeyle ellerinden kurtuldum. Kızaran burnumu avucumun içinde ovaladım. "Cidden ayı gücü var sende!"

"Her neyse, ufaklık, hadi bakalım. O Tabak bitecek."

"Çok beklersin..." Bu sefer burumu kırıştırmaya cesaret edemediğim için gözlerimi devirdim.

"O zaman şöyle yapalım. Eğer tabağını bitirirsen bugün merak ettiğin soruyu cevaplayayım," dedi. Hayretle ona bakakaldım. Şu çizgi filmlerdeki aç kurtlar gibi dilimi dışarı çıkarmak üzereydim. "Söz mü?" diye direttim.

"Ben yalan söylemem, Güvercin." Ciddi miydi?

"Peki, yan çizmek yok ama..."

Onaylar gibi başını sallayınca resmen tabağa giriştim. Aslında çok toktum ama elma suyuyla beraber zorla yuttum lokmaları. En son lokmamı da yutup tabağımı ona gösterdim. "Şimdi sözünde durma vakti."

Sırıtarak başını salladı. Yememle neden bu kadar ilgiliydi?

"O tozları ne yaptın? Babanın bu olanlarla ilgisi ne? Onlardan para kazanıyor musun?.." Ben soru yağmuruna devam ederken sözümü aniden kesti.

"Sorular demedim, ufaklık, soru dedim," diye söylendi.

"Ama..."

"Aması yok. Bir soru, yoksa hakkını kaybedersin."

Suratımı buruşturdum. Hızla kafamdaki soruları eledim. En çok merak ettiğimi soracaktım.

"O tozları ne yaptın?" Kalbim kendi kendine yargı mahkemesini açmıştı bile. Onu yargılamadan affetmeyi bekliyordu. Ona güvenmek için hazırda bekliyordu.

"Yaktım," dedi bir nefeste. İşte buna inanmamı bekleyemezdi değil mi?

"Ne yani, o kadar sıkıntıyı yakmak için mi çektin? Ben çocuk değilim, Demir," dedim gözlerimi devirerek.

"Son söylediğin konusunda çelişkilerim var," dedi Bay Ukala.

"Cidden, buna inanacak kadar aptal mı duruyorum?"

"İnanıp inanmaman umurumda değil. Bir soru sordun ve cevap verdim. Soru hakkın bitti. Artık kapat o minik çeneni," dedi canından bezmiş bir tavırla.

Sinirle ayağa kalkıp bulaşıkları yıkamaya başladım. Köpürtünce aklıma makine geldi ama el alışkanlığıydı işte, hemen du-

rulamaya başladım. Nasıl oluyordu bu? Ona bakmadan varlığını tüm benliğimle hissedebiliyordum. Ayaklandığını hissettim. Nefesimi tutarak bekledim. Elimdeki tabağı suyun altında öylece tutuyordum. Elleri omzuma dokununca irkildim.

Ve sonra ellerini eşarbımda hissettim. Ansızın başımdan çekmişti. Öfkeli soluğum gırtlağımda takılı kaldı. Çünkü... Çünkü bana sarılıyordu. Sarılıyor ve yüzünü açılmış saçlarıma gömüyordu. Elimde tabak ve açık kalmış suyla öylece kalakaldım.

Demir? Bana? Sarılıyor muydu?

Kalbim buna dayanamayacakmış gibi atıyordu. Kulaklarım uğulduyor, ruhum okşanıyordu sanki. Elleri öne uzandı. Bir eliyle kolumu tutarken öbür eliyle musluğu kapattı. Ardından elimdeki tabağı alıp tezgâhın üzerine bıraktı. Robot gibi onun hareketlerini izliyordum. Sanki sistemim çökmüştü de, beynim işlevini kaybetmişti.

Kulağıma yaklaşan dudakları derin bir nefes çekip konuştu: "Beni bu görüntüden, bu kokudan nasıl mahrum edersin?" Arkadan sarıldığı için kıpırdayamıyordum. Nefesi kulaklarıma çarptıkça ayak parmaklarıma kadar ısınıyordum. "Evde başkaları yokken takmayabilirsin. Sonuçta benimsin değil mi, Güvercin? Helalimsin." Kalbim bu kez ağzımda atıyordu. Konuşma yetimi kaybetmiştim. Bana helalim, demişti!

Helalim!

Evet, ben onun helaliydim. Ama ileride bırakmak için kıydığı bir nikâhla gerçekleşmişti bu. Her ne kadar nikâhlı olsak da gerçek değildik. Anlaşmalı bir evlilikten farksızdı bu. Kollarından çıkmaya çalıştım ama fayda etmiyordu. "Demir..." diye yalvardım.

"Şişt, bir dakika... Sadece bir dakika daha..." Kafasını tekrar saçlarıma gömdü. Sanki benden hiç kopmak istemiyormuş gibi burnunu saçlarımın arasına iyice yanaştırdı. Yüzünü sağa sola çevirip derin bir nefes daha aldı...

"Cennet gibi kokuyorsun."

Bana bunu neden yapıyordu? Şu an kalbim havalanmış, uçuyordu. Kendime yabancıydım artık. Bedenimdeki bu hislere yabancı olduğum kadar... "Demir, lütfen..." diye yalvarma-

ya devam ettim yine. Kalbim tüm kepenklerini açmadan ondan uzaklaşmalıydım.

Demir beni dinlemiyordu. Kolumu tek koluyla kavrarken saçlarımı ellerine doladı. Saçlarım uzun olduğu için ellerini aşağı uzatmış, en uçtan okşamaya başlamıştı. Elleri boynuma gelene kadar dolanmıştı parmaklarına saçlarım. Aslında dokunuşu yumuşaktı. Saçlarıma annemden başkası dokunmazdı. Kimselerin dokunmasın da izin vermemiştim. Şimdi bu güzel eller saçlarıma ipeğe dokunuyormuş gibi dokunuyordu. Vücudum istemsiz şımarıyor, kendi kendine kurguluyordu. Ben onu azarlasam da fayda etmiyordu.

"Bunları sakladığın adam çok şanslı..." dedi. Saçlarımı yavaşça bıraktı. Saçlarım öne doğru düştü. Kopamıyormuş gibi bıraktığı saçla oynamaya devam etti. Bu duygu seliyle ağlamak üzereydim. Çok yakındı. Sözlerinin tam tersine, sanki sahibim ebediyen oymuş gibi davranıyor, koca cüssesinin sıcaklığıyla beni kucaklıyordu. "Ama onlara ilk dokunan benim. Onları ilk koklayan da... Ne kadar talihsiz bir adammış. Ya da sen mi talihsizsin ki benim gibi bir adamın eline düştün?"

Bu bir soru değildi. Bir uyarı niteliğindeydi. Saçlarıma ilk dokunan, onları ilk koklayan oydu. Bilmiyordu ama birçok ilkimin sahibi de oydu.

İlk elimi tutan... Bana ilk sarılan... İlk kez bu kadar yakınımda duran adam... İlk kez gözlerimin içine bakan ve kalbimi ilk kez yerinden oynatan... İlklerimin sahibi, bunları asla bilemeyecekti. Ona asla söylemeyecektim. Benimle oynadığı oyunda eline daha çok koz vermeyecektim. Dalga geçerdi, gülerdi belki. Çünkü hiç umursamadan oyununa dâhil ettiği kız, her tavrından etkileniyordu. Çocukçaydı. Hayatımda hiç yaşamadığım bu duygular çocukluğumdan kalmış olmalıydı. Başka açıklaması olamazdı.

Çocukken pamuk şeker yemeye benziyordu. Rengi ve tadı midemde kelebekler uçuruyordu... Ya da yere düşüp en sevdiğim elbisenin dizlerini yırtmam gibiydi. Hem kaybetmişliğim vardı hem de yaralı dizlerim...

"Annem küçükken kız kardeşime bir hikâye anlatırdı." Ansızın konuşmaya başlaması beni meraklandırdı. Demir şu an an-

nesinden mi bahsediyordu? Kalbim mümkünmüş gibi daha da hızlandı. Ağzımı birbirine kenetleyip devam etmesi için dua ettim. Saçlarımı dilediği kadar okşayabilirdi. Yeter ki kendinden bir parça versin...

Bir dakika? Kız kardeşim mi demişti? Demir'in kız kardeşi mi vardı? Ela gözlü, uzun saçlı dünyalar güzeli bir kız çalındı gözlerimin önüne. Çok güzel bir kız olduğuna emindim.

Kıpırdanmayı kesmiştim ama onun kolları halen beni sıkıyordu. Bu sefer bir çocuğun annesini kucaklayışı gibi sıkıca dolamıştı kollarını belime. Çenesini omzuma yaslayıp gözlerini fayanslara dikti. Kafamı fark ettirmeden hafifçe ona çevirdim. Gözleri öyle bir dalmıştı ki, sanki o anısında kayboluyordu. Annesini görünce yüzünde oluşan ifade bu muydu? Bir kere daha içim parçalandı. Annesi hayatta olsa belki de bunca yanlışı yapmazdı...

"Kardeşimin saçları da seninki gibi uzundu küçükken... Ve kumraldı. Annem onun saçlarını tararken dizine oturturdu. Ben de annemin diğer dizine yatardım. Annem tarağı vurdukça saç telleri yüzümü gıdıklardı. Annem hep fazla acımaması için masal anlatırdı. Aslında erkek çocuğu olduğum için ilgilenmiyor gibi davranırdım. Elimde arabayla garip garip sesler çıkarır ama hep annemin dilinden dökülen büyüleyici masalları dinlerdim. Bir gün, uzun saçlı bir kızın hikâyesini anlatmıştı. Kulesine hapsolmuş, güzelliği ve saçlarıyla insanlardan soyutlanmış. Bir meyve uğruna ailesi onu kötü kalpli bir cadının ellerine vermişti."

"Bunları bana niye anlatıyorsun?" diye lafını kestim. Nereye varmak istiyordu? Bu hikâyeyi ezbere biliyordum ben. Arkadaşlarım o kadar çok Rapunzel diyordu ki, bilmemem işten bile değildi.

"Anlamadın mı halen? Burası seni hapsettiğim yer, Güvercin."

Ne demekti şimdi bu? Beni hapsediyorsa eğer kötü kalpli cadı mı ilan ediyordu kendini? "Saçmalıyorsun..." diye direttim.

"Ben saçlarını kesip seni atana kadar benimsin, Rapunzel. Ancak seni kulemden attığımda bir başkasıyla olabilirsin."

Gözlerimden akan yaşlara mani olamayarak kollarından kurtulmaya çalıştım. Takatim kalmamıştı artık onları saklamaya. Ko-

lunda ters dönüp onu yumruklamaya başladım. Onun göğsünün ağrıması gerekmez miydi? Öyle sert vuruyordum ki ellerim ağrıyordu... Kalbim ağrıyordu, kalbim. Ama o, beni bırakmıyordu.

"Ben sana ne yaptım? Böyle davranmanı hak edecek ne yaptım?" diye ağlamaklı sesimle konuştum. Gözlerine bakmak için kafamı kaldırdım. Gözlerimiz buluştuğunda yanağımdan akan bir damla boynuma doğru yol izledi. "Ben bunları hak edecek ne yaptım, Demir?" diye fısıldadım ıstırap içinde.

Uzun uzun baktı bana. İnsafa geleceğini, kalbini açacağını sandım. Ama buzdan perdesini yeniden çekip, "Bana rastladın," dedi. Gözyaşlarımı daha fazla görmesini istemediğimden kafamı yere eğdim. Neden ağlıyordum? Şu an sevinmem gerekmez miydi? Beni bırakacağını söylüyordu. Özgür bırakacaktı! Saçlarım için mi ağlıyordum?

İçimden bir ses, *"Saçların umurunda bile değil!"* diye fısıldadı. O sese bağırıp çağırıyordum ama fısıldayışı bile benim kükreyişlerimi susturuyordu. Beni bırakınca başkasının olabileceğini söylüyordu. Bana böyle sarılmışken... Bana böyle bakmışken... Başkasına gidebilir miydim ki ben? İç dünyamla verdiğim savaşı Demir'in parmakları kesti. Çeneme dayadığı parmaklarıyla kafamı kaldırdı. Artık o kadar güçsüzleşmiştim ki ona direnemiyordum bile.

Yüzüme bakınca kaşları sertleşir gibi oldu. Hayalet gibi göründüğüme emindim. Bir parmağını uzatıp yanağımdaki gözyaşını sildi. Yüzünü yaklaştırarak yanağını yanağıma dokundurdu. Öfkeyle, tiksintiyle, hayal kırıklığıyla parmaklarından kurtuldum. Bu hareketimle olduğu yerde kaldı.

Beni bırakacağını söylüyordu ama kalbimde derin yaralar açmaya devam ediyordu. Bana dokunuyordu. Sınırlarımı fütursuzca aşıyordu. Bakışlarımı görünce belimdeki elini üzerimden çekti ve arkasını dönüp yürümeye başladı. Olduğum yere çöküp ağlamaya başladım.

Benim neyim vardı böyle? Bırakacak diye sevinmem gerekirdi. Belki de babamın yanına hiç gitmezdim. Kendime bir hayat kurup, annemi de yanıma alabilirdim. Bu imkânsız gibi gö-

rünen istekte neden boşluklar vardı? Yıllarca hayalini kurduğum bu değil miydi?

Şu an babam da, o kuzenim olacak pislik de benden uzaktaydı. Demir'le oyunumuz bitince uzaklara gidebilirdim. Emrah olacak pisliğin kollarına girmektense sefil bir hayat bile sürebilirdim. Artık bu imkânları bana Demir veriyordu. Ama kalbim neden itiraz ediyordu?

O şekilde kaç dakika kaldım bilmiyorum. Saçlarım yüzümü terletmeye başlamıştı. Bir yük gibi yüzümü perdeliyordu. Hışımla saçlarımı toplayıp başörtümü bağladım. Kendimi berbat hissediyordum. Sanki kullanılıp köşeye atılmış bir malzeme gibiydim. Ağlamaktan şişmiş gözlerimi ovuşturdum. Salondan ses gelmiyordu. Yüksek ihtimal uyumuştu. Günün yorgunluğuyla kendimi odama doğru sürükledim. Üzerimi bile örtmeden kendimi yatağa bıraktığımı anımsıyordum. Uyudum. O kadar karanlık bir uykuydu ki sabaha hiç çıkamamaktan korktum...

***

Ölümler, tatlı sözler, kanlı eller ve kuledeki bir prensesin uğradığı, Demir'den daha keskin bir prensin eksik olmadığı kâbusumdan irkilerek uyandım. Birkaç saniye etrafıma bakındım. Neden böyle panikle uyanmıştım?

Aşağıdan gelen sesleri algıladım. Hassas uykularımdan hep korkarak uyanırdım. Şu anda olduğu gibi... Oturur pozisyonda uyanmıştım. Ellerim titriyordu ve ayaklarım buz kesmişti. Yutkunmaya çalışınca boğazımın şiştiğini anladım. Tüm bunlar ateş belirtisiydi ve annemin olmadığı bu evde hastalanma düşüncesi...

Ayaklarımı yataktan sarkıtıp doğruldum. Aşağıdan sesler gelmeye devam ediyordu. Kulak kabarttım ama uğultulu seslerden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Başımdaki başörtüyü bulmak için yorganla cebelleştim. En sonunda bulunca kafama örttüm ve aşağı inmeye başladım. Ayağımda terlik olmadığı için hiç ses çıkarmadan sessizce merdivenlerden inmeye başladım. Televizyon ışığından başka ışık göremedim. Gözlerim karanlığa alışınca

üç kişinin oturduğunu gördüm. Saate göz ucuyla baktım. Saat gecenin üçüydü. Bu saatte dertleri neydi?

"Çok uğraştı, ama tek delil bulamadı." Oğuz'un sesiydi bu.

"İyi, Ali haftaya kadar ortalarda gözükme." Demir'in uykusuzluktan boğuk çıkan sesi kulaklarıma doldu. O kadar yorgun ve bıkkındı ki ses tonu içim parçalandı.

"Tamam, ağabey. Sen ne yapacaksın? Burada kalman bir süre tehlikeli."

Belli belirsiz Demir'in kafasını salladığını gördüm. "Sen beni merak etme. Ben işimi bilirim."

"Bu sefer tek değilsin, Demir. İşin içinde Erva da var. Onu buradan uzaklaştırmalısın." Bunu söyleyen yine Oğuz'du. Çok tedirgin geliyordu ses tonu. Kimden kaçıyorlardı? Korku damarlarıma dolmaya başladı. Onlara zarar verecek kişiler mi vardı?

"Erva ben neredeysem orada olacak, Oğuz. O sadece beni ilgilendirir." Demir'in soğuk sesi kalbime işlemişti. Tutsaklık kavramını algılayamamıştım belli ki, halen sahiplendiğini sanıyordum.

"Demir ağabey, Oğuz ağabey düşündüğü için söylüyor. Yanlış anlama ama haklı. O kız bizim gibi değil. Kaldıramaz böyle oyunları." Demir sinirle ellerini saçlarından geçirdi. Koltukta öne kaydı ve ellerini dizlerine koydu. Kafasını iki elinin arasına alıp sıktı. Onun emirlerine karışılmasından nefret ediyordu. Ali'ye doğru homurdandı.

"Ne ulan? Ne ara iyilik meleği kesildiniz başıma? Size ne Erva'dan? İster öldürürüm ister bırakırım. Onun mesuliyeti benim!" Bu bağırışı beni yerimden oynamıştı. Korkuyla arkamı dönüp merdivenlere yöneldim. Boğazımın ağrısını ve ateşten dolayı kurumuş dudaklarımı unutmuştum bile. Sızlayan gözlerime inat hızla çıkmıştım basamakları. Ta ki ismim zikredilene kadar...

"Erva!" Oğuz seslendi. Sesinde şaşkınlığını tatmıştım. Benim konuştuklarını duyduğumu anlamıştı büyük ihtimal. Ellerimi merdivenin kolluna dayayarak sadece başımı onlara doğru çevirdim. Gözlerimin nemini görmesi imkânsızdı. Karanlık beni kucaklamıştı.

Demir ayaklanıp bana yaklaşmaya başladı. Gözlerimi süveterimin kollarına sildim. Bu sırada mutfaktan Ebrar çıktı. O da mı buradaydı? Ne zaman gelmişti? En son zehirli diliyle beni fazlasıyla ezmişti. Demir'in aksi hallerine küstüğünü sanıyordum. Ama işte yine buradaydı. Onların yanında. Onlar planlar yaparken, Demir beni öldüreceğini söylerken, Ebrar yanlarıydı. Benim aksime onun bir yeri vardı. Kendimi gerçek anlamda çöp gibi hissettim. Zamanı gelince atılacak bir çöp. Çatallaşmış sesimle Demir merdivenlere ulaşmadan konuştum.

"Gelme... İyiyim ben, sadece su içmek için gelmiştim... B- Ben rahatsız ettim sizi, özür dilerim." Cevap beklemeden hızla odaya attım kendimi. Arkamdan kapıyı kapatıp yatağa girdim. Hep yaptığım gibi yorganı kafama kadar çektim. Dünyadan saklanıyordum. İnsanlardan... Bu benim kaçış yolumdu. Karanlık bana iyi geliyordu. Aydınlıkta tüm çıplaklığıyla gördüğüm umutsuzluk, yorganımın altında kayboluyordu... Karanlık yutardı çaresizliğimi. İnsanlar hep gece yalnız hissederdi. Bense geceleri seccademin başında, cam kenarında, yattığım yatakta Rabbime içimi dökerdim. O hep oradaydı. Bir tek O vardı. O'ndan başkasına güvenemezdim. Bir tek O'nun yansıması annem dışında... Ama onun da imtihanı benimkinden büyüktü. Elleri uzanmıyordu bu aciz kızına.

Hep yaptığım gibi okuduğum kitapları geçirdim kafamdan. İzlediğim filmleri... Kalemim olsaydı şimdi içimi boşaltırdım. Ne çizerdim bilmiyorum ama içimdekileri kâğıda kusmak istiyordum. Karanlığımı beyaz sayfalara akıtmak... Onları şekillendirmek...

Beynim uyuşmuştu. Uyuyor gibiydim ama ev çok soğuktu. Yorgana sarılıyordum ama halen titriyordum. Kafamı dışarı çıkarsam donacak gibiydim. Bunca şeyin içinde bilincim bir ara gitti.

***

Kim o?

Gene camın önünden biri geçmişti. Karanlık bir gölge... Onun korkusundan yorganın altından çıkmıyordum. Gözlerim açık kalacak şekilde yorganı aşağı kaydırdım. Gölge gitmişti. Yavaşça yatağımdan çıkıp salona çıkmaya karar verdim. Belki de

annem dışarı çıkmıştı. Bu saatte uyurdu genellikle ama uykusu kaçmış olabilirdi. Baham zaten sabaha anca gelirdi. Salona göz gezdirmeye başladım, bomboştu. Mutfakta olabilir diye mutfağa doğru yöneldim. Işığa bastım. Karşımda bir an beliren insanla ufak bir panik nidası kopardım.

"Burada ne yapıyorsun, Emrah ağabey?"

Kuzenimden korkuyordum. Bakışları neden bu kadar ürkütücüydü ki? Aslında hiç ağabeyim olmadığı için ona ağabey gözüyle bakmak istiyordum. Ama o beni çok ürkütüyordu.

"Hiç. Bugün sizde kalmaya karar verdim." Bunları söylerken bana yakınlaşıyordu. Neden yaklaşıyordu ki? O iğrenç şeylerden birini yapacaktı gene. Neden kulağıma üfleyerek konuşuyordu? Ve yanımdan geçerken bacaklarıma değiyordu.

Annem Müslüman bir genç kızın erkelerle temas halinde olmaması gerektiğini söylerdi. Ama ben izin vermiyordum ki. Uzak durmak için elimden geleni yapıyordum.

Beni ansızın masaya doğru itekledi. Neye uğradığımı şaşırmıştım. Güçsüz ellerim daha bu sabah babamdan yediğim dayakla mosmordu. Üzerime gelince ağlayarak onu duydurmaya çalıştım.

"Emrah ağabey, ne yapıyorsun?.. Dur! Bana dokunma."

Anlamıyordum, ben daha on dört yaşındaydım. Bütün bu yaptıklarını niye yaptığını bile bilmiyordum. Tek bildiğim bana dokunmasını istemediğimdi. Zorbalıktı bu yaptığı. Babamdan yediğim dayaklar yetmiyor muydu? Bir de onunla baş edemezdim. Gözlerimden akan yaşlarla yalvarmaya devam ettim. Tek umudum annemin gelmesiydi.

"Ağabey, ben sana ne yaptım?.. Yalvarırım bırak beni. Ne olur... Dokunma, hayır! Kollarımı bırak!.. Dokunma bana!"

Sırılsıklam açtım gözlerimi. Sanki yatağa çivilenmiştim. Üşüdüğümü fark ettim. Üzerimde yorganım yoktu. Kafamda ıslak bir şey vardı. Elimi attığımda nemli bir bez olduğunu anladım. Ama kafamın ısısından sıcacık olmuştu.

Doğrulmaya çalıştım ama yatağın kenarında bir şey hissedince irkilerek duraksadım. Kalkmadan sadece kafamı doğrulttum. Kumrala çalan bakır saçlar ayın altında tüm ışıltısıyla parlıyordu.

Kafasını yatağa dayamış muhtemelen uyuyakalmıştı. Sehpanın üzerine baktığımda ufak bir kabın içinde su gördüm.

Pürüzlenen boğazımı temizlemeye çalıştım. Hafif bir ses çıkmıştı ki boğazımdan, Demir kafasını kaldırdı. "Uyandın," dedi uyku mahmuru sesiyle. "İyi misin? Kendinde misin? Uyuyor musun?"

Bana neden böyle sorular soruyordu? Ah, gene sayıklamamış olayım Allah'ım! Böyle garip garip baktığına göre kesinlikle yapmıştım!

"B-Ben uyanığım," dedim ama sesim birkaç kelime öğrenmiş papağan gibi çıkmıştı. Gaklamayı andırıyordu.

"Emin misin?" Şüpheyle gözlerini kıstı. Ne yapmıştım ki, uyanıklığıma onu ikna edemiyordum?

Suratımı buruşturdum. "Eminim, dağ ayısı..." diye homurdandım.

"Hah, uyanıkmışsın," dedi. Ona hayretle baktım. Savunmaya geçerek kaşlarını kaldırdı. "Ne? Senin ciddi bir psikoloğa ihtiyacın var. Hayatımda böyle uyuyan görmedim. Bu kadar çok uyuman normal... Neredeyse bir kiloluk kalori yakıyorsundur sen uykunda."

Kızarmaktan ısınan yanaklarımı ellerimin arasına aldım. Yatakta iyice doğrulup oturdum. Ah, saçlarım gene açıktı! Neredeydi bu başörtüm? Hem, ne zamandan beri buradaydı bu dağ ayısı?

"Başörtüm..." diye söylendim bir yandan da yatağı arıyordum.

"Erva, saçmalama. Hastasın zaten, takmana gerek yok. Hem o kadar ateşin varken deli misin sen kafana kadar yorganı çekiyorsun?"

"Senin burada ne işin var?" diye lafını kestim. Beynim yeni yeni uyanıyordu.

"Senin gül yüzüne hasret değilim, cadı. Bağırıp duruyordun. Kulaklarımı tırmalıyordu sesin. Uyku tutmayınca ben de seni uyandırayım da bari kafam rahatlasın dedim. Bir baktım, yatakta doğrulmuş kendi kendine çırpınıyorsun. Zorla da olsa seni yatırmayı başardım." Sanki anlattıklarında eksik bir şeyler vardı. Ona halen soru soran gözlerle bakıyordum. "Peki, bu bez ne?"

Kafamdan aldığım bezi elimle sallandırıyordum. "Kafamı çok şişirdin. Hiç susmuyordun. Ayrıca üşüyüp duruyordun. Bileklerini tuttuğumda ateşinin olduğunu anladım. Ben de daha fazla sayıklama diye düşürmeye çalıştım."

Ona kaşlarımı kaldırıp bakmaya devam ettim. Halen içime sinmemişti ama fazla irdelemeyecektim. Sonuçta yaptıklarımdan utanacağıma emindim. Ayaklanıp başörtüsü almak için aynalığa yöneldim. Ne yapacağımı anlayınca benden önce davranıp çekmeceye sırtını dayadı. Bezginlikle burnumu kıvırdım. Anında burnumu yakaladı ve sıkmaya başladı.

"Bu burun bir daha kırışmayacak demiştim..." Burnumu elinden kurtarmaya çalışırken geri geri kaçmaya çalıştım. Ama o burnumdan tutup beni kendine geri çekti. Ne olduğunu anlamadan bir eli belime kaydı. Beni tutup kendine doğru yasladı. Diğer elini de alnıma koyup gözlerini bir noktaya dikti.

"Ateşin yok gibi ama emin olmak için..." *Dudaklarını* alnıma dokundurdu! Kalakaldım. Ateşimi böyle ölçmek zorunda mıydı? Ayrıca neden bu kadar uzun süre duruyordu? Kafamı geri çektim. Elinden kurtulamamıştım ama iki elimle onunla savaşıyordum. Kolu dikenli teller gibi sarmıştı bedenimi. Kulağıma yaklaşıp konuşurken ben de artık pes etmiştim. "Şişt, Sakin ol! Sadece ateşine baktım. Düşmüş, artık rahat bir uyku çekebilirim."

"Sen... Sen..." Ağzıma gelen kötü sözleri, beni tutup çekmesi engelledi. Beni yatağa yatırıyordu! Direndim. Aklını mı kaçırmıştı?

"Canımı sıkma, ufaklık. Yarın bir sürü işim var ve ben uyumak istiyorum." Kollarımı bırakıp konuşmuştu. Ben de burnumdan soluyordum. Ayaklarımla yerde ritim tutarak kollarımı birbirine bağladım. Sızlayarak bağıran eklemlerimi görmezlikten geldim.

"Ben kendim de uyuyabilirim, Bay Uykusuz Dağ Ayısı. O kadar uykun varsa git odanda uyu. Niye benimle dalga geçiyorsun?"

"Ben o kadar başında bekleyeyim, küçük hanımın, karşılığı bu mu?" Sırıtarak söylemişti bunu. "Ben mi dedim bekle diye!" Dişlerimi göstererek hırladım. Bir süre benimle bakışma düellosuna tutuştu. Sonrasında ise sabrı taşmış gibi, "Eh yeter ama!"

deyip beni elimden tuttuğu gibi yatağa çekti. Kendi de yatağa yatıp gözlerini kapadı. Kolumdaki elinden kurtulmaya çalışıp doğruldum.

"Bıraksana Hanzo kılıklı!"

"Bak, bak! Senin dilin çok uzadı," deyip beni tekrar yatağa çekti. Bu sefer hareket etmemem için iki koluyla beni sarmıştı. Oyuncak ayılar gibi göğsünde sıkıştırıyordu.

Sıcaklığını hissedebiliyordum. Biraz erkek şampuanı ve tıraş kolonyası kokuyordu. Ömrümün sonuna kadar bu kokuları Demir'le ve bu geceyle bağdaştıracağımı bilerek içten içe kokladım.

Debelenmekten vazgeçmiştim. Hastalığın verdiği kırgınlıkla her yanım ağrıyordu. Ellerinden kurtulamıyordum. Vücudum sanki ateşe verilmiş gibiydi. Uçak camlarına yapışan kuşlar gibiydim... Araba farlarına koşan geyikler gibi... Ölüme koşan ecel gibiydim... Toprağı koklayan insan...

Sıcak kolları benim cılız kollarıma dolanmıştı. İşte tam da bu anda, gardiyanına tutulan idam mahkûmu gibiydim...

•••

10. BÖLÜM

"Dağ Evi"

Tutsaktım. Kollarına, nefesine, kalp atışlarına, her bir hücresine tutsaktım. Nefes alış verişi bir ninni gibi beni yatıştırdı. İçinde bana karşı nefretten başka bir şey taşımayan bu adamın kollarında neden huzur buluyordum ki?

Rahatsızca kıpırdanıp kollarından çıkmaya çalıştım. Homurtu eşliğinde kolları daha da sıkılaştığında, birkaç kemiğimin çatırdadığını duydum. Kemiklerimi kırmak pahasına sarılıyordu. Tuhaf tuhaf sesler çıkararak hastalığım el verdikçe güç kullandım. Bu sefer ayaklarımı kaldırıp itmeye çalıştım. Bu hareketim Demir'i sinirlendirmiş olacak ki sinirle oflayıp iki bacağımı bacaklarının arasına aldı ve beni ellerden ve bacaklardan oluşan bir kıskaca tutturdu. Ellerimi oynatamadığım yetmiyormuş gibi şimdi bir de ayaklarımı hapsi altına almıştı.

Bir süre daha debelendim ancak kırgın kemiklerim isyan etmeye başladı. Sonunda pes ettim. Öylece bekledim. Demir'in nefesi saçlarıma çarpıyordu. Bunu düşünmemek için o kadar cebelleşmiştim ama heyecandan ölecek gibiydim. Kalbim uzun mesafe koşmuşum gibi son hız atıyordu. Demir'in kolları beni mümkünmüş gibi daha da sardı. Kocaman elini kafamın arkasında hissettim, kafasını boyun girintisine sokup homurdandı: "Uyu artık, Güvercin."

Nasıl uyuyabilirdim ki? Bana bu kadar yakınken?.. "*Ve bir o kadar uzak.*" diye hatırlattı bilinçaltım. Neden bırakacağını söylemişti ki sanki? Gidecek bir yerim yoktu işte. Artık beni kabul edecek bir babam yoktu. Gidersem, beni o kuzenim olacak adama vereceğini biliyordum. Hatta bu sefer beklemeyecekti bile. Tabii beni öldüresiye döverken, gerçekten öldürmezse... Tek başına da yaşayabilirdim. Kaçabilirdim mesela buralardan. O pisliğin beni bulamayacağı yerlere...

Kafamı hafifçe kaldırıp beni saran kolların sahibine baktım. Gitmek ondan da uzaklaşmak demekti. Ondan uzak bir şehir... Kalbim çığlık çığlığa itiraz ediyordu. Şu an içimden onunla konuşmak geliyordu. Onunla ilgili en ufak bilgi kırıntısını istiyordum. Hastalıklı bir merakla kalbimi, beynimi, hücrelerimi onunla doldurmak istiyordum.

Hangi yemeği severdi? Hangi takımı tutardı? Hangi kitabı okumayı sever ya da kitap okumayı sever miydi?

Deli saçması sorularım beynime üşüşürken aklıma gelen ilk soruyu soracaktım. Ama vereceği tepkiden ürküyordum. Boynuna çok yakın olduğum için biraz gerileyerek konuşmam gerekiyordu. O derin ve keskin kokusu burnuma öyle bir doluyordu ki; dakikalardır kısa kısa nefesler çekiyordum ciğerime.

"Demir..." Her ne kadar geriye çekilsem de konuşunca nefesim boynuna çarpmıştı. Demir konuşmamla beraber kasıldı. Sinirleniyor muydu?

"Yine ne var, başımın belası?" Galiba biraz sinirlenmişti.

"Şey, bir şey soracaktım..." Konuştukça boynuna çarpan sıcak nefesim yüzüme geri dönüyordu. Onun kokusunu daha da çok etrafıma yaymıştı bu durum. Nefesimi kontrol etmeye çalışmalıydım.

"Soru hakkın bitmişti, ufaklık, şimdi yat." Beni biraz daha kendine çekip homurdandı.

"Söz, başka soru sormayacağım." Ben konuştukça Demir'in kolları geriliyordu. Vücudu kaskatı kesiliyordu. Bu kadar mı nefret ediyordu benden? Hastalıklı ses tonum mu onu rahatsız ediyordu? Ama pes etmeyecektim. Onun hakkında ufacık da olsa bir şey öğrenecektim.

"Ben aşağıdaki odaya gittiğimde..." Derin bir nefes alıp tepkisini bekledim. Ama o, sorumu bekliyormuş gibi öylece bekliyordu. "Duvarlarda asılı tablolar vardı. O tablolardan birinde de bir isim yazıyordu."

"Bu bir soru değil, ufaklık."

"Yusuf kim?" diye bir nefeste sordum. Demir bunu beklemiyormuş gibi kasıldı. Hatta nefesini tutuyordu. Kısa süreli şaşkınlığını üstünden atarak, benim kadar pişkince bir nefeste cevapladı:

"Benim."

Ne? Yine mi dalga geçiyordu benimle? "Demir, ciddi bir şey sordum." Sinirle homurdandım. Demir kafasını bir anlığına hafifçe geriye çekip yüzüme baktı. Gözleri kan çanağı gibiydi. Sanki günlerdir uyku uyumamıştı. En son uyandığımda saat üçtü ve o halen ayaktaydı. Şu an saat sabaha yakın olmalıydı. Bunca zamandır başımda mı beklemişti? Hep mi bu kadar az uyuyordu? Ne ara dinlenip sabahki kadar dinç gözüküyordu?

"Ben yalan söylemem. İster inanırsın, ister inanmazsın."

"Ama..." diye başladım ama Demir'in öfke dolu sesiyle sorum boğazıma kaçtı...

"Annem bana Yusuf derdi. İkinci ismimi annem koymuş. Şimdi o koca çeneni kapatıp, uyuyacak mısın?"

Şaşkınlıkla bir süre nefes alamadım. Annesinden bahsedince Demir'in vücudu kaskatı olmuştu. Gözlerinde çaresizliğin izlerini gördüm. Onun geçilmez duvarını çatlatmış ve kalbini en çok kıran sözcüğü söyletmiştim.

Yusuf...

Annesi nasıl da iyi tanımıştı oğlunu. Böyle bir güzelliğe anca böyle bir isim yaraşırdı. Beni tekrar kollarına çekerken kaskatı olan vücudu gevşemedi.

Ürkekçe elimi havaya kaldırdım. O bana çokça temas ediyordu ama ben mecbur kalmadıkça ona dokunmuyordum. Aslında o benim kocamdı. Ona dokunmam haram değildi. Bana sarılmasına ne kadar mani olmaya çalışsam da içimde bir yerlerde, umutsuzca bağıran bir ses ona sarılmak istiyordu. Onun kollarında huzurla uyumak...

Elimi omzuna koyduğum anda irkildi. Korkarak elimi çektim ama vücudu gevşemeye başlayınca elimi tekrar koyup bir annenin bebeğini uyutması gibi ellerimle omzunda ritim tuttum.

Bu yaptığımın anlamı neydi bilmiyordum. Belki; buradayım, yanındayım, demekti. Belki; artık geçti, demekti. Bir sürü şeydi. Ama en çok bu, benim içindi. Kendime yakıştıramadığım duyguların açığa çıkma haliydi. Ona acımıyordum. Ona hayranlık duyuyordum. Annesini kaybetmesine rağmen halen bu kadar gururla durması bende hayranlık uyandırıyordu. Sert mizacı onu ulaşılmaz kılıyordu. Ama kabuğunun içinde ne acılar barındırıyordu?

Nefesi düzene girmişti. Boynumun girintisine üflediği sıcak soluklarla bütün bedenim ısınıyordu. Hafifçe kafamı geriye çekip bu muhteşem varlığı sınırsızca seyre durdum.

Yusuf...

Ne de çok yakışıyordu adı ona; güzelliğiyle insanların gözlerini kamaştıran insan...

Uzun kirpiklerine baktım. Odaya vuran ay ışığıyla kirpiklerinin gölgesi yanaklarına kadar uzanıyordu. Beyaz teni gümüş rengine bürünmüş, parlıyordu. Kaşları birbirini takip ederek sivri sert hatlarına uyuyordu. Burnu bir erkeğe uymayacak kadar güzeldi. Dudakları... Hiçbir sanatçı bu güzelliği tam anlamıyla çizemezdi.

Onu çizen ve şekillendiren sanatını öyle bir gözler önüne sermişti ki; O'na inanmamak, secde etmemek, onun Tek ve En Güçlü olduğunu kabullenmemek akıl karı değildi. Rabbim sanki onu yaratıp bana göndermiş, "Bu senin asıl sınavın," demişti. Bu kadar yakınımdayken, sözleri bu denli canımı acıtıyorken ona karşı hissettiğim duygular ıstırap gibiydi.

Bana Rapunzel demişti. Bir cadı tarafından kuleye hapsedilen kız... Ancak saçları kesilince lanetinden kurtulacak olan bir mahkûm... Prensiyle evlenip mutlu sonu bulan prenses...

Ben prenses değildim ki. Benim bir prense ihtiyacım yoktu. Demir yanılıyordu. O beni kuleye hapsetmemişti, asıl mahkûm olduğum hayattan kurtarmıştı. Ben Rapunzel değildim. Ben olsam olsam Züleyha olurdum. Sevdiği adamın güzelliğiyle büyülenip, onun uğruna mektuplar yazan kadın.

Hz. Yusuf'un güzelliğine öyle çok hayran kalmış ki Züleyha, onu Yaradan'a inanmış, onun Rabbine dua edip, Yusuf'unu tekrar görmek için yakarmış. Yusuf'a olan aşkı Allah aşkına dönüşmüştü. En sonunda hem Yusuf'una hem de Rabbinin affına kavuşmuştu.

Önceden anlamazdım Züleyha'yı. Bir insanın gözleri nasıl aşkla bu kadar körelir diye düşünürdüm. Şimdi baktığım bu yüz kınamalarımın eseriydi. Rabbim âdeta onun ne hissettiğini anlamam için bu güzel yüzlü adamı göndermişti bana. Aynı zamanda benden nefret eden adamı...

Düşünceler beynimde dönerken Demir'in kollarında olmanın rahatlığıyla bilincim kapanmaya başladı. Yıllarca dalmadığım kadar derin ve sıcak bir uykuya daldım...

***

Müthiş bir sıcaklama hissiyle uyandım. Neredeyse kıştaydık ama ter içinde kalmıştım. Saçlarım ve kıyafetlerim üzerime yapışmıştı. Ama sıcaklamamın asıl sebebi bunlar değildi. Beni kaçacakmışım gibi saran kollardı.

Boğazım biraz yumuşamıştı ama halen halsiz hissediyordum kendimi. Kolları arasında kıpırdanmaya başladığımda Demir huysuzca mırıldandı. Beni bırakacağını düşünürken kafasını göğsüme yaslayıp iyice sokuldu.

Bedenim kaskatı kesildi. Bana bu kadar yakın olması bütün hücrelerimi ayağa kaldırıyordu. Üzerimde uzun kollu salaş bir badi olsa da sakalını ve nefesini hissedebiliyordum. Bir erkeğin bana bu kadar yakın olması... Ayrıca beni sevmeyen bir erkeğin... Sırf rol icabı kocam olan bir erkeğin...

Sinirle kollarından sıyrılmaya çalıştım. Onu tüm gücümle ittirince bir itiraz nidası kopardı, kollarını çözüp gözlerini aralamaya başladı. Bir kolunu yatağa dayayıp kafasını hafifçe kaldırdı. Gözlerinde uykunun verdiği mahmurluk vardı.

Onu ilk kez bu kadar rahat görüyordum. Sanki annesinin zoruyla uyandırılmış bir erkek çocuğuydu. Kafasını kaşıyıp göz-

lerini ovaladı. Karman çorman saçlarını karıp, etrafa bakındı. Halen uykunun etkisindeydi. Sonra gözlerini biraz daha ovalayıp bana döndü.

"Ne var sabah sabah, ufaklık," diye sordu uykudan mahmurlaşan sesiyle. Bu haksızlıktı. Ben uyandığımda pandaya benzerdim. Nasıl bu kadar yakışıklı görünmeyi başarıyordu?

"Saat on bir, Demir, ne sabahı?" diye azarladım. Yatakta oturur haldeydim. Sonra saçlarımın halen açık olduğunu hatırladım. Hatta bir kısmı Demir'in yastığına değiyordu. Utançla ayağa kalkmaya yeltendiğim sıra bir ses geldi. Merdivenlerden biri çıkıyordu. Şaşkınlıkla gözlerimi açıp Demir'e baktım. Demir de kim olduğunu anlamamış olacak ki kaşlarını çattı. Önce saate baktı. Ardından kafasını çevirip beni süzdü. Saçlarıma takılan gözleriyle kaşları daha da çatıldı.

Aniden yataktan fırlayıp kapıya yöneldi. Kapıya ulaşamadan kapı tıklatıldı.

"Ağabey, orada mısın?"

Nefesimi tutup Demir'in ne yapacağını bekledim. Ali, Demir'i odasında bulamamıştı belli ki. Bizi burada görürse kesin yanlış anlayacaktı. Rezillik! Kaçacak bir yer ararken, Demir hızla bana yönelip fısıltıyla konuştu: "Ya banyoya geç ya da başını ört, Erva. Biraz daha kapıyı açmazsam içeri dalar ve ben onun kafasını ezmek zorunda kalırım."

Zaten o daha konuşmaya başlamadan ayaklanmıştım. Ama onun siniri beni daha da hızlandırdı. Tokamı ve başörtümü alıp banyoya koştum. Kapıyı kapatır kapatmaz Demir odanın kapısını açtı. Ve o hırçın sesiyle, adım gibi eminim Ali yerinden oynadı.

"Ne var ulan! Bir huzur yok mu sizden?"

"Ben... Ben, şey..." Ali korkudan kem küm konuşuyordu belli ki. "A-ağabey, arabayı iki saat önce ayarladım. Seni aradım ama açmadın. Ben de buraya geldim. Tüm odaları aradım ama yoktun..." Bunu imalı bir sesle söylemişti. Bir yandan koca saçımı sarmaya çalışırken, diğer yandan kulağımı kapıya dayayıp konuşmalarını utanç içinde dinliyordum.

"Kes, Ali! Elimde kalacaksın."

"Ben bir şey demedim ki, ağabey..." Sesinden kahkahasını engellemeye çalıştığını anlamıştım. Ah, şu an utancımdan ölebilirdim. Hırsla saçlarımı sıkı sıkıya bağladım.

Başımı örttüm. Kılık kıyafetimi düzelttim ve cesaret toplamak için derin bir nefes aldım. Aynaya baktım. Yüzümdeki kızarıklığa çözüm yoktu. Yanaklarım resmen yanıyordu. Elimi çeşmenin altına tutup yüzüme su çarptım. Buz gibi su yüzümde buharlaşıyordu âdeta.

Kafamı dışarıya doğru uzattığımda ikisinin de gittiğini fark ettim. Derin bir oh çekip kendimi odaya attım. Ama koridorda olduklarını odaya girince anladım. Kapıyı aralık bırakmışlardı. Ali'nin suratında aptal bir sırıtış vardı. Demir ise kaşlarını çatıp sabır duaları çeker gibi yukarı bakıyordu. Koridora doğru bir adım attığımda Ali'nin bakışları anında bana döndü. Yüzündeki sırıtış iyice büyüdü.

"Günaydın, güzel yengem," diye takıldı. Demir, Ali'ye doğru hırladı. Ali ellerini kendini savunur gibi iki yana açtı. "Tamam, ağabey sakin... Yenge, var sonunda. Sadece iltifata takılma." Demir mümkünmüş gibi iyice sinirlenip Ali'ye doğru bir adım attı. Ali elleri havada geri geri merdivenlere doğru ilerledi... "Ben gitsem iyi olacak. Araba aşağıda." Sonra bana dönüp göz kırptı. "Yenge, sende peygamber sabrı var Allah için."

Demir bu lafın üzerine, Ali'nin üzerine doğru atıldı ama Ali koşarak basamakları indi. Demir her ne kadar sinirli gibi davransa da Ali'ye hiç kızamadığını biliyordum. Ali'ye hiçbir insan sinirlenemezdi bence. Onun öyle bir enerjisi vardı ki tüm kara bulutları dağıtıyordu. Demir kendi odasına doğru yöneldi. Arkası dönükken bana emir vermeyi de eksik etmedi.

"Birkaç parça eşya al ve on dakikaya hazır ol." Bu kadardı. O emir verirdi ve olurdu. Nereye? Niye? Nasıl?.. Bu sorular ona yöneltilemezdi.

Sabır dileyerek odama girdim. Siyah-kırmızı, çizgileri olan bir sırt çantasının içine -her ne kadar kaç günlük olduğunu bilmesem de- ihtiyacım olanları doldurdum. Havalar çok soğumuştu. Yüksek ihtimal kar yağardı. Dolapta sadece iki tane kazak vardı.

Pek kalın eşya yoktu. Belli ki planları uzun süreli değildi. Bu neden canımı yakmıştı?

İki kazağı çantaya tıktım. Kalın olduğunu düşündüğüm bir günlük kıyafetleri ve diğer ihtiyaçlarımı doldurdum.

Nereye gidiyorduk yine? Kulak misafiri olduğum kadar uzaklaşmamız gerektiğini öğrenmiştim. Saate baktım. Demir gelmeden namazımı kılmam gerekiyordu. Onun yüzünden kaçırdığım birkaç vaktin hesabını Allah'a nasıl vereceğimi bilemiyordum. Annem böyle yaptığımı görse çok kızardı. Namaza henüz başladığım dönemlerde resimlere dalıp kaçırmışlığım vardı bazı dönemleri. Ve annem, bana yalnızca bunun için sesini yükseltirdi. Utancımın gölgesinde teselli ederdi yeniden beni. Yaşadıklarımın kolay olmadığını, dalgınlığımın normal olduğunu, Rabbime sığınırsam daha çabuk refaha ereceğimi söylerdi.

Şimdi yanımda olsaydı ne derdi? Tanımadığı bir adamın kollarında uyumuştum. Masum diye bildiği kızı bir adamla evlenmişti. Onu sevmeyen ama kalbini deli gibi çarptıran bir adamla... Annemin nasihatine şu an o kadar ihtiyacım vardı ki... O benim pusulamdı. Gideceğim yönü hep ona sorardım. Onsuz bu denli yönümü şaşırmam, afallamam normaldi.

Ben affedilmeyecek bir şey yapmıştım. Bu güzel ve bana helal olan adamın kollarında huzurla uyumuştum. Resmen kendimi ona emanet etmiştim. Gün gelince beni yanından atacaktı. Kendimi kandırıyordum. Günü gelince yabancılaşacağım bir adamın kollarında umudu arıyordum.

Aceleyle namaza durdum. Düşüncelerimi savuşturdum. Koridordan seslenen Demir, parmak uçlarımın eklemlerimde gezmesini böldü. Tesbihatımı bitirdim ve ellerimi yüzüme sürdüm. Aceleyle doğruldum. Namaz kılarken görünme fikrinden hoşlanmıyordum. Utanç değildi asla, sadece ibadetimi kendime saklamak istiyordum.

Dolapta bulduğum lacivert yağmurluğu spor kıyafetlerimin üzerine geçirdim. Sırt çantasını kuşandım ve bir elime spor ayakkabıları da alıp, basamaklardan indim. Demir, basamakların hemen dibinde beni baştan aşağı süzdü. Bu süzmelerine alışmıştım

artık. Hatta şu an da durumdan memnun kaldığını anlıyordum. Hazzetmediğinde kaşları hoşnutsuzca çatılırdı.

Arabaya bindiğimiz yarım saat boyunca konuşmadık. Dün gecenin utancı halen üzerimdeydi. Konuşamıyordum. Ne diyecektim ki; kızarmadan nasıl yüzüne bakacaktım? Gittiğimiz yol tanıdık geliyordu ama. Dağlık alanlara doğru çıktık. Kıvrımlı yollardan geçtik ve ben en sonunda nereye gittiğimizi anladım.

Erciyes...

Kocaman dağ bütün heybetiyle karşımızdaydı işte. Kasım ayında Erciyes bir gelinin duvağı gibi tepesinde kar taşır, onun soğuğu da Kayseri'yi kucaklardı. Mükemmel görünüyordu. Kocaman bir tablo gibiydi. Küçükken izlediğim kıvırcık saçlı Bob Ross'un çizdiği, şuraya biraz karlar serpiştirdiği dağları andırıyordu. Daha önce sadece bir kere yakından görmüştüm Erciyes'i. Okul gezisinde hocamın babama yalvarmalarıyla... Ama o zaman havalar sıcaktı ve Erciyes'te pek kar yoktu.

Sessizlik artık can sıkıcı olmaya başladığında, suskunluğu bozmak için kıpırdanıp duruyordum. Demir de sanki benim gibi derin düşüncelere dalmıştı. "Buraya neden geldik?" diye bir soru yönelttim.

"Bir süre burada kalacağız," diye kestirip attı.

Nerede kalacaktık? Oldukça soğuktu, ayrıca otellerden başka ev de yoktu. Erciyes'in en kalabalık bölümünü de geçince kaşlarımı çattım. Şimdi nereye gidiyorduk?

On dakikalık bir yolun ardından Erciyes'e çok da uzak olmayan, resmen kayalıkların ortasına yapılmış bir evin yanı başında durduk. Tek tük serpiştirilmiş kulübelerden biriydi. Bu şirin evler, kalın tuğlalarla işlenmişti. Etrafları ahşap kabuklarla kaplanarak bulundukları ovaya ayak uyduruyorlardı.

Evin yolunu takip ederek yokuş yukarı yürüdük. Taşlı ve dik bir yolu vardı. Evin içine girdiğimizde dışı gibi içinin de mükemmel olduğunu anlamıştım. Eşyaları döşeliydi. Ortasında kocaman bir şömine vardı; halılar, koltuklar, her şey beyazdı. Tek farklı renk ahşabın dinlendiren rengiydi...

Burayı döşeyen insanın oldukça zevkli olduğunu düşündüm.

Demir beni kapının ağzında bırakıp eşyaları bir odaya taşıdı. Üç tane kapı vardı. Ne yapacağımı bilemesem de aval aval dikilmemem gerektiğini düşünüp dış kapıyı kapattım. Hava buz gibiydi. Yağmurluk sıcak tutmaya pek yetmiyordu. Ellerimi vücuduma sarıp ısınmaya çalıştım. Bu sırada Demir odadan çıktı. Bana bir bakış atıp dışarıya yöneldi.

"Nereye?" diye hemen atıldım. Ona hesap sormak alışkanlık haline gelmişti.

"Donarak ölmeyi mi planlıyorsun, Güvercin?" Alayla kafasını iki yana salladı, kapıyı arkasından kapattı ve odun kırma sesleri yükseldi. Etrafı daha yakından incelemeye başladım. Burada her şey vardı. Kime aitti? Demir daha önce de burada kalmış mıydı? Kiminle?..

Demir ateşi yakınca kemiklerim ısınmaya başladı. Uyuşan ayaklarım yavaş yavaş gevşedi. Koltukta oturmuş, ellerimle oynuyordum. Kahvaltı yapmamıştık ve benim midemdeki yaratıklar garip garip sesler çıkarıyordu ama ben yerimden kalkamıyordum. Bu ufacık evde Demir'le baş başa kalmıştım. Utancımdan ölebilirdim. Yüzüne bakamıyordum.

Demir şömineyi iyice besledikten sonra mutfağa yöneldi. Ardından bana seslendi: "Sen hiç yemek yemez misin be kadın? Öldük açlıktan."

Hah, bir de söyleniyor muydu? Kahvaltı bile yapmadan bizi yollara düşüren oydu. Sinirle ayağa kalkıp mutfağa yöneldim. Hem hiç malzeme almamıştı, ne yapmamı bekliyordu? Derken; Demir dolaptan daha ambalajı açılmamış kahvaltılıkları çıkarıyordu. Ağzım hayretle açıldı.

"Öyle fok balığı gibi ağzı açık dikilme de, bana menemen yap." Sırıttı. Mafya babası gibi emirler yağdırmasına suratımı ekşiterek cevap verdim. Ardından Demir'i elinde tespih, boynunda sarı kolyeyle hayal ettim. Dudaklarım kıvrıldı. Düşüncesi bile komikti.

Kahvaltımızı yaptık ve hiç konuşmadık. Kendimi hemen temizliğe verdim, kaçacak yer arıyordum. Gerçi bu eve bizden önce birinin geldiğine emindim. Her yer temizlenmiş, taze yiyecekler konmuştu. Mutfakta en az bir saat oyalandım ama en so-

nunda pes edip salona yöneldim. Birkaç gün burada kalacaksak, ömrümü mutfakta ondan saklanarak geçiremezdim.

Salona girer girmez nefesimi tuttum. Demir, geniş bir kanepeye uzanmış, elindeki telefonla uğraşıyordu. Muhtemelen bir mesaja cevap yazıyordu. Öyle hızlı, öyle gözlerini ayırmadan yapıyordu ki bunu, sinirlerime dokundu. İçten içe homurdanarak salonu geçtim ve yatak odası olduğunu anladığım odaya girdim.

Yerde duran eşyaları dolaba kaldırsam iyi olacaktı. Ortada durmalarından nefret ederdim. Tüm eşyalarımı yerleştirdim. Demir'in çantasına elimi sürmedim. Boşalan çantamı dolabın üzerine koymak için uzandım ama bu ev sanki çok uzun biri için yapılmıştı. Kısa insanlara hakaret niteliğindeydi. Parmak ucumla debelensem de bir türlü yukarıya çıkaramıyordum. Terin suyun içinde garip garip sesler çıkararak yerleştirmeye uğraştım. Tüm bu çabamın ortasında boynumda hissettiğim nefesle donup kaldım. Ardından bir el belimi tuttu ve diğer el elimin ucundaki çantayı alıp kolaylıkla dolabın üstüne yerleştirdi.

Yaşadığım şokun etkisiyle elim havada öylece kaldım. Demir'in soluğunu ve çenesini başımın üstünde hissettim. Ellerim titremeye başladı. Yukarıdaki elimi indirip, belimdeki elini çekmeye çalıştım. Ama iki elimle bile baş edemiyordum. Sıcak nefesi şimdi kulağımdaydı ve göğsü neredeyse sırtımdaydı. Nefeslerim sıklaşmaya başladı ama ağzımı bıçak açmıyordu. Bağırmam gerekiyordu, biliyordum ama dilim bana ihanet ediyordu. Derin bir nefes çekip, o ölünesi sesiyle konuştu.

"Nasıl hep böyle kokabiliyorsun?" Boştaki eliyle başörtümdeki iğneleri çıkarmaya başladı. Öylece, hareket edemez halde bana ne yapacağını bekliyordum. Neden sesim çıkmıyordu? Tüm iğneler bitince tek hareketle başımı açtı. Aniden kendime gelerek hareketlenip elinden kurtulmaya çalıştım. Debeleniyordum ama fayda etmiyordu. Ben debelenirken o umarsızca kafamdaki tokayı tutup çekti. Saçlarım önüme döküldü. Çırpındıkça tüm yüzümü kaplamaya başladı.

"Şişt..." diye fısıldadı kulağıma doğru. Diğer elini de belime sardı. "Beni karımın bu güzelliğinden mahrum bırakacak kadar cani misin?"

"Ben senin karın değilim!" diye itiraz ettim.

"Ben seni bırakana kadar öylesin." Beni hızla kendine çevirdi. Saçlarım yüzünü dövdü. Ama o durumdan gayet memnun tebessüm ediyordu. Ben, sinirle burnumu kırıştırarak ona bakıyordum: o ise iki kolunu belime sarmış, beni kendine bakmaya zorluyordu.

"Ben. Senin. Karın. Değilim!" diye inatçı bir edayla homurdandım. Kollarındayken bu tavrı takınmam oldukça zordu.

Elini kaldırıp çenemi tuttu. Sıkı sıkıya tuttuğu çenemi yukarı kaldırmaya zorladı. Boyu uzun olduğu için ancak bu şekilde yüz yüze bakıyorduk. "Bunu sen de iyi biliyorsun, Erva. Ben seni boşayana kadar bana aitsin." İşaret parmağını kaldırıp kaşlarıma götürdü. Kaşlarımın yolunu izleyerek konuştu:

"Bu kaşlar benim..." Kirpiklerime doğru indi..."Bu gece kadar siyah gözler benim..." Burnumun çizgisini izledi... "Bu ufacık burun benim..." Ve dudaklarıma dokundu. Dudaklarıma dokunduğu an yerimde kıpırdandım. O ise gözlerini dudaklarıma dikmiş, gözlerini bile kırpmadan parmağıyla dudak çizgimi takip ediyordu. Ardından buğulu sesiyle fısıldadı: "Bu öpülesi dudaklar..." Dudağıma doğru yaklaştı ve soluğunu, soluğuma karıştırdı.

"Benim..."

***

11. BÖLÜM

"Koku"

Yakınımdaydı...

Hem ruhuma hem bedenime o kadar yakındı ki, ateşe verilmiş gibi hissediyordum. Yakıp tüketiyordu... Ela gözleri göz bebeklerime değiyordu. Delip geçiyordu beni. İstila ediyordu. Tüm katmanlarımı yıkıyordu. Derinlerime işliyordu.

Neden bu kadar yumuşaktı dokunuşları? Gözleri öyle çok derinlerdeydi ki, elaları fırtınalı ve koyu bir yeşile çalıyordu. Dudaklarındaki nefes yüzümdeydi. *"Benimsin..."* diyordu. Aslında çoktan onundum bilmiyordu.

Lakin onun istediği benim kalbim değildi. En cahil insan bile anlardı ne istediğini. Gözleri beni yanıltsa da sözleriyle her şey açığa çıkıyordu. Bir an tiksindim kendimden. Beni sevmeyen bu adam dudağıma dokunuyordu ve ben izin veriyordum. Nefret ettiğim kuzenim bana dokunduğunda kusacak gibi hissederdim. Ama bu güzel yüzlü adama karşı hep uysaldım. Ona karşı çıkmalıydım. Neden yapmıyordum? Beni bir gün çöp gibi atacaktı. Hiç yokmuşum gibi, arkasına bile bakmadan dönüp gidecekti!

Bu his kalbimi öyle çok acıttı ki gözlerimden bir damla yaş yanağıma doğru ilerledi. Demir'in derin bakan gözleri gözyaşımı izledi. Yanağımdan aşağı inene kadar takip etti. Ardından kaşla-

rını çatarak gözlerimin içine baktı. Çatık kaşları karşısında daha çaresizce ağlamaya başladım. Aciz, muhtaç, aptal bir kız gibiydim. Hem benden uzaklaşmasını istiyordum hem de bana gerçek bir şefkatle sarılmasını...

"Sen..." dedi. Halen çatık olan kaşlarıyla yüzümü inceliyordu.

"Lütfen..." diye mırıldandım ve kollarımı kıpırdattım. Bu tepkim karşısında afallamış bir halde kollarını gevşetti. Beni bırakmasını istiyordum. Sıcaklığını da güzel yüzünü de alıp gitmeliydi benden. Beni bu sefilliğimle baş başa bırakmalıydı.

"Ne?.. Ne oldu?" diye sordu telaşlı bir sesle. Sanki daha yeni söylediği sözlerin ağırlığını bilmiyormuş gibi...

"Bırak, Demir! Lütfen... Bu yaptığın... Bu..." Dudaklarım titremeye başladı. Ondan korkmuyordum ve bu halim kendimden tiksinmeme sebep oluyordu. Ondan korkmalıydım. Kaçmalıydım da. Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Titreyen dudaklarıma bakıp beni aniden bıraktı. Ama önümden çekilmedi. Resmen burnundan soluyordu. Ah, tabii ki istediği gibi davranmadığım içindi. O her istediğini alan tipte insanlardandı. Bense hayatım boyunca böyle yoğun bir duyguyla ilk kez karşılaşan bir ahmaktım. Onun her sözcüğü ta içerime kalbimin sızladığı o noktaya basıyordu.

Demir tam gözlerime bakıp bana doğru biraz eğildi. Gene aynı hisleri yaşama korkusuyla geriye çekildim. Demir sinirle yanımdaki dolaba yumruğunu indirdiğinde, yerimden sıçradım. Çığlığımı bastırmak için ellerimi ağzıma kapattım. Gözümden oluk oluk akan yaşlara engel olamıyordum.

"Bu kadar mı..." Sinirle kafasını iki yana sallayıp sustu. Çenesi kaskatı kesilmişti. Ne diyecekti? Tamam... İşte şimdi korkmuştum. Demir'in bu kendine zarar veren hallerinden korkuyordum.

"Onun için, değil mi?.." dedi. Ne demek istediğini anlayamamış şekilde elimi ağzımdan çektim. Kaşlarımı çatarak kafamı, "Ne demek istiyorsun?" anlamında yana eğdim.

"Kendini halen o *sevdiğin* aptala saklıyorsun değil mi?" Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırınca yanlış anlamış olacak ki kükredi. "Sen benimsin artık ulan! Anladın mı? Benim yanımdayken onu düşünemezsin. Kendini ona saklayamazsın. O gözlerini benden

başka tarafa çevirir, ellerini ellerimden çekersen..." Bana biraz daha yaklaştı. Tehditkâr bakışlarla beni ezip geçiyordu. "Canın yanar!" Bunu öyle bir suratıma haykırmıştı ki, ciddi anlamda canım yanmıştı.

Bana söylemesine bile gerek yoktu. Ben, o bana nefretle baksa bile bakışlarımı kaçırmazdım gözlerinden. Ellerimi tutmaktan morartsa umurumda olmazdı. Ben acizce ondan başka yöne dönemiyordum ki. Beni kördüğüm gibi bağlamıştı kendine. Bana beni sevdiğini söylese bir dakika düşünmez, ömrümü ömrüne yazardım.

Duraksadım. Bu düşünceler sersemlememe sebep olmuştu. Onu, her şeyi ardımda bırakıp hep onunla kalacak kadar mı önemsiyordum? Ne ara bu denli derinime işlemiş, bu denli bana kendinden ekmişti? Bir süre daha gözlerini yüzüme dikti. Yeni fark ettiğim duygularımla, sersemce dikildim. Öfkeyle kapıyı çarpana kadar benden ne beklediğini bilemedim.

Bu da neydi? İstediğini elde eden şımarık çocuk benden ne bekliyordu? Bir süre daha odada oturdum. Ne yapacağımı bilemez halde dışarıyı seyrediyordum. O kadar dalmıştım ki kar yağdığını yeni fark ediyordum. Muhtemelen en az üç saattir camın önündeydim. Beyaz kar yavaş yavaş şehri örtülüyordu.

İkindi ezanının bir süre önce okunduğuna kanaat getirip namaza durdum. Duam henüz bitmiş ve yerdeki temiz kilimin üzerinde oturuyordum ki, birden kapı sesi gelince irkildim. Kulağımı salondan yükselen seslere kabarttım.

Aniden duyduğum ses yüzümde bir gülümseye sebep oldu. Bu Emel ablaydı. Hiç düşünmeden kendimi salona attım. Emel abla beni görünce ince bir çığlık atıp kollarını açtı. Liseli kızlar gibi sallana sallana beni sardı. Bir kol mesafesinde geri çekildi ve beni süzdü. Kaşlarını çattı. "Erva! Mümkünmüş gibi daha da süzülmüşsün. Hasta mısın yoksa?" Elini alnıma dayadı.

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, abla. Birkaç gündür biraz rahatsızdım ama iyilestim." Aniden Demir'e dönüp çatık kaşlarla söylendi: "İyi bakmıyor musun bakayım sen gelinimize, Demir Efendi?"

Demir çekingence omuz silkti. Bana nasıl da yakından baktığını hatırlayınca yanaklarım kızardı. Ardından, Ece ve Oğuz içeri girdi. Şaşkınlıkla ağzım açıldı. Hepsinin burada ne işi vardı? Onlarla henüz selamlaşmıştım ki koca bir gürültüyle Ali ve Ege içeri girdi. Ah, Ali de mi? Kuzen tayfasından olmamasına rağmen, onlarla oldukça yakın görünüyordu. Ege içeri girer girmez ellerini birbirine sürterek ısınmaya çalıştı.

"Sizin aklınıza uyan da suç! Dondum be!" diye söylendi Ali. Ege de onu desteklermiş gibi ellerini şöminede kalan közlere yanaştırdı. "Allah'tan Erciyes'e girince yağmaya başladı. Yoksa o yokuşları çıkamazdık," dedi Oğuz.

Emel ablanın eşliğinde koltuğa oturdum. Ece evi bildiğini belli eder şekilde kanepelerin altından minderleri çıkardı. Koltuklar hepimize yetmeyecekti. Minderleri halının etrafına dağıttı. Rengârenk minderler ve odadaki sesler ortama renk katmıştı. Farkında olmadan soluğumu bıraktım. Demir'le baş başa olmak beni geriyordu.

"Demir davet etmese kimse beni yerimden oynatamazdı bu soğukta." Bana göz kırparak devam etti Emel abla: "Ve tabii seni görmek..."

Ne yani, Demir mi çağırmıştı onları? Çekingen bir şekilde ateşin önünde oturmuş, odunlarla uğraşan Demir'e baktım. Kendini yine odadan soyutlamıştı. Benim gergin olduğumu anlamış mıydı? Belki de...

Yok, yok! O beni önemsemiyordu. Belki de aklında yine tilkiler dolanıyordu. Aklından geçenleri merak ederken buldum kendimi... "Ben çay koyuyorum," diye seslendi Ece. Onun ardı sıra ben ve Emel abla mutfağa geçtik. Kızların neşeli sohbeti içimi bir anda sıcacık yaptı. Gülümsüyordum.

Erkekler yüksek sesle bir şeyler konuşuyordu. Her şeyi hazırladığımız sıra, Oğuz kapının pervazına yaslanmış, bize bakıp gülümsedi. "Yardıma gerek var mı, hanımlar?" Sesindeki katışıksız neşe beni sersemletiyordu. Onun içerisinde bir ağabey, bir kuzen taşıdığını bilmek ve asıl karakterinin böyle olduğunu öğrenmek garipti.

Ece hemen atıldı "Çay demliyoruz, ağabey. Araba tamir etmiyoruz."

"Ha ha ha!" diye dalga geçer gibi sesler çıkardı Oğuz. Gözlerini üzerimde hissediyordum. Son günlerde, onun aslında farklı bir amaçla bana baktığını düşünüyordum. Sanki benim adıma kaygılanıyordu ve gerilmem, onu da geriyordu. "Size yardım etmek isteyen de suç!" diye homurdandı kız kardeşine.

"Oğuz, iyi misin ablası? Kafana darbe falan almadın ya?" Emel ablanın bu lafı üzerine Oğuz omuz silkip salona döndü.

Çayları halının ortasına koyduk ve hepimiz yerdeki minderlerle çember oluşturduk. Demir dışında. O her zaman düzenli çemberden taşan bir eklemdi. Her daim aykırıydı. Farklıydı...

"Ali, senin okul işleri ne âlemde?" Emel abla çayını yudumlarken meraklı gözler Ali'ye döndü. Ali kafasını kaşıyarak sırıttı. "Tam da babamın istediği gibi, abla... Fazlasıyla hukuki."

Bakışları arada bir yere kayıyor ve kızarıyordu. Kimse fark etmemişti ama benim içgüdülerimden kaçamazdı. Baktığı yerde Ece vardı. Ece hiçbir şeyden habersiz boşalan bardakları doldurıyordu. Ali ve Ece mi?

Ali, Ece'den hoşlanıyordu. Bu bariz ortadaydı. Diğerleri öyle kalıplaşmıştı ki, fark etmiyorlardı. Olacak şey değildi. En yakın arkadaşının kardeşi?..

Aslında gözden kaçırılan bir ayrıntı vardı. Ece çok güzel bir kızdı. Ali ise reklam yıldızlarından farksızdı. Sarı saçları, açık mavi gözleri, kemerli burnu, uzun boyuyla mankenlere taş çıkarıyordu. Bu iki güzel ve sevgi dolu insanın birbirine kalplerini düşürme olasılığı, benim Demir gibi bir adama kalbimi verme olasılığımdan daha yüksekti.

"Kötü olmuş ya... Ne diyelim, umarım bundan sonra derslerin kolaylaşır da rahatlarsın."

"Daha ilk senem, abla... Kolaylaşacağını sanmıyorum, ama katlanacağım."

"Allah yardımcın olsun." Bunu söyleyen Ece'ydi. Titrek, buruk ve utangaç... Gözlerimi hemen Ece'ye çevirdim. Ali'ye bakıyordu. Ali ona minnettar bir gülümseme gönderdi. Sanki koskoca oda boşalmıştı ve sadece o ikisi kalmıştı. İçimden bir his, bu

hoşlantının tek taraflı olmadığını söyledi. Hatta aralarındaki bu bağın çok eskiye dayandığını...

Bütün bunlar olurken Oğuz, Ege ile laflıyordu. İkisi birbirine öyle dalmıştı ki, Emel abla öksürerek böldü: "Ece, çayımı bir tazelesene... Hadi ablası."

Emel abla da fark etmişti! Daha dikkatli davranmazlarsa, Oğuz'un da fark edeceği ve pek hazzetmeyeceği ortadaydı.

Sohbet karanlık çökene kadar devam etti. Tebessüm etmekten yanaklarım ağrıyordu. Oğuz pencereden dışarı bakıp, "Aferin, bize... Bu kadar kar yağana kadar aklım neredeydi? Şimdi bütün yollar kapalıdır," dedi.

Emel abla sevinçle gülümsedi. "Yarın tatil zaten, Oğuz. Burada kalırız, yarın yola çıkarız. Olmaz mı?"

Demir hayretle kafasını çevirip Emel ablaya baktı. "Ne o, Demir Bey? Rahatsız mı ettik?" diye takıldı Emel abla.

"Saçmalama, Emel. Ama bir oda, bir de salon var. Nasıl sığacaksınız?" Demir sanki tatsızlaşmıştı bir anda. Bana bakmadan konuşuyordu. Odadaki konuşmamızdan beri yüzüme bakmıyordu.

"Biz kızlar odada yatarız, siz odunlarsa salonda kendi başınızın çaresine bakarsınız." Göz kırptı. Demir kafasını belli belirsiz salladı, ruhu çekilmiş gibiydi. Geceye kadar sohbetlerimiz devam etti. Hatta ben de artık açılmış, konuşmalarına ortak oluyordum. Ece ile namaz kıldık. Tespihin ardından süren kısa süreli konuşmalarımızda, onu kendimin birkaç yıl önceki haline benzettim. Ancak biraz daha cesur...

Salona döndüğümde Demir halen tekli koltukta, elindeki telefonuyla oynuyordu. Odadaki hiçbir ayrıntı umurunda değil gibiydi.

"Erva, bir soru soracağım ama çok özel olur diye korkuyorum." Emel abla mahcupça gülümseyerek merakla bana baktı.

"Estağfurullah, abla, tabii sorabilirsin." Gözlerimle sürekli Demir'i tarayıp konuşuyordum. Ama o, ben yokmuşum gibi davranıyordu.

"Demir'i sevdiğini ve nişanlanmak istediğini nasıl anladın?" Tükürüğüm neredeyse boğazıma kaçacaktı. "Evet, Erva. Ben de çok merak ediyorum. Sonuçta güzel kızsın, bir sürü aday var-

dır..." Homurdandım. Ben kesinlikle öyle düşünmüyordum. Ben hoşlanılacak tiplerden değildim. Ne diyecektim şimdi? Gözlerimi usulca ela gözlü güzel adama çevirdim.

Bana bakıyordu! Soruyu duymuş ve cevap bekliyormuş gibi... Bir an kalbim tekledi. Ne diyecektim? Ondan etkilendiğimi kesinlikle belli etmemem gerekiyordu. Ama kızlara da yalan söylemeliydim. Ortada kalmıştım... Utançla gözlerimi ela gözlerden çekip halıya diktim. Elimle halının desenlerini takip ederek utangaçlığın had safhasında konuştum: "Şey... Aslında... Ne bileyim, abla, hissettim işte..."

Herkes sessizleşmişti. Sanki benim söylediğim tek kelimeyi bile kaçırmak istemiyorlardı. Daha fazla açıklama bekliyormuşçasına gibi kimse konuşmuyordu. Yüzüme doğru çekilen kanlar yüzünden kıpkırmızıydım. İç çekerek konuşmaya devam ettim: "Sadece hissediyorsun."

"Nasıl bir hisle eşini seçer insan? Müthiş bir duygu olsa gerek..." İç çektim ve kafamı iyice eğerek konuşmaya devam ettim. Sanki sözcükleri yere doğru sözlersem Demir'in kulaklarına gitmeyecekti.

"Güven gibi... Ne bileyim, annenin seni sahiplenmesi gibi... Erkek kardeşine duyduğun sevgi gibi... Her şeye rağmen babana sığınmak gibi... Ama hepsinden farklı olacak bir yabancıya gözün kapalı kendini emanet etmek gibi..."

Ece'den içli bir nefes veriş sesi yükseldi. Onun yaşındaki her kız gibi, imreniyordu. Kafamı yerden kaldıramıyordum. Yalan söylemem gerekirken içimden ne geliyorsa söylemiştim. Acaba yalan söylemediğimi anlamış mıydı Demir? Yüzümü saklama ihtiyacıyla başörtümü iyice çekerek gözlerimin önünü kapadım.

"Erva, bu utanılacak bir şey değil... Eğmemelisin kafanı. Demir ağabey sana sahip olduğu için çok şanslı." Ece'nin sesinde hayranlık vardı.

Kafamı hafifçe kaldırdım. Herkes tebessüm ediyordu. Ali resmen iğneler gibi sırıtıyordu. Bu eline düştüğümün göstergesiydi. Oğuz ise, şok olmuş bir ifadeyle öylece bana ve Demir'e bakıyordu. Bu anı geciktirmenin bir işe yaramayacağını bilerek gözlerimi utandığım adama çevirdim.

Öyle bir tutunmuştu ki göz bebekleri yüzüme, sanki ben çözülemeyen bir denklemdim onun gözünde. Kaşlarını çatmış, kafasını yana eğmişti. Bir oda dolusu tanıdık sima değil de, sadece ben vardım sanki... Sadece beni görüyordu... Bu hem gurur mu okşuyor hem de ürkütüyordu.

Hemen ayaklanıp yatakları kurma bahanesiyle sohbeti yarıda kestim. Diğerleri de ardımdan ayaklanıp bir kısmı yer yatağı kurarken, bir kısmı da ikili koltuklara yerleşti. Bizse kızlarla odaya geçtik.

Yatakta ben ve Ece yatacaktı. Tüm ısrarlarımıza rağmen Emel abla yerde, minderlerde yatmak istedi.

Üstüme getirdiğim kalın eşofmanı Emel ablaya ısrarla giydirdim. Kot pantolonla yatmasına içim el vermezdi. Ece, hazırlıklı gelmişti. Ağabeylerinin genelde böyle organizasyonlar yapıp yapmadıklarını merak ettim. Ali ile her daim hem en yakın hem de en uzak olmuş olmalılardı.

Ben de, Demir'in dolabını kurcalayıp belimi sıkabilecek bir eşofman buldum. Üzerime de bol bir süveterini giydim. Yine babasının elbiselerini giyen bir ufaklığa benzemiştim. Süveterin kolları ellerimden sarkıyordu. Yatağa uzanıp uyumaya çalıştım. Sohbetler beni yormuştu. Başka zaman olsa kafamı yastığa koyduğum gibi uyurdum. Ama bugün bir tuhaftım. Karlı havadan mıdır bilmem bir melankoli vardı üzerimde. Bu halim yetmezmiş gibi Demir'in burnumu yakan keskin kokusu elbiselerine işlemişti. Dün aynı yatakta uyumuştuk. Bunu hatırlayınca kendi kendime yerimde dönüp durdum.

Neden bu kadar etkiliyordu kıyafetlerindeki koku beni? Bu koku... Buz kesmiş kalpleri bile eritirdi. Kışı uğratmazdı... Hep ilkbahar, hep yağmur sonrası huzur olurdu insanın içi...

Kalbime ağır bir taş oturmuştu işte. Ne kadar dua edersem edeyim geçmiyordu. Namazımı da kılmıştım hâlbuki. Neydi bu sıkıntının adı?

Uyuyamayacağımı anlayınca yatakta oturdum. Ece ve Emel abla çoktan uykuya dalmıştı. Boğazım çok kurumuştu. Sanki günlerdir su içmiyordum. Ayaklanıp başıma başörtümü örttüm. Muhtemelen susuzluktan uyuyamıyordum.

Kapıyı aralayıp kafamı salona doğru uzattım. Etraf karanlıktı ve tüm erkekler uyumuştu.

İçimdeki, *"Demir nerede yatıyor acaba,"* diyen sese kulak asmadan mutfağa doğru hızlı adımlarla girdim. Karanlık mutfakta elimle ışığı yokladım. Duvar boyunca elimi kaydırdım.

Sıcak ve hareket eden bir şeye denk gelince çığlık atmak istedim. Ama ağzıma kapanan bir el beni susturdu. Debelenmeye yeltendiğim o vakit, kokusu burnuma doldu. Sıcak nefesi kulağımı okşadı.

"Şişt... Güvercin, benim..."

Onun sesiyle sakinleşmeye başladım. Gözlerim karanlığa alışmaya başlayınca uykusuzluktan şişmiş ve kan çanağına dönmüş ela gözlerle karşılaştım. Elini ağzımdan ağır ağır çekti. Tekleyen kalbime inat sesimi bulup konuştum.

"Neden uyumadın?" Omuz silkti.

"Uyku tutmadı. Sen?"

Senin kokun yüzünden... "Susuzluktan."

Kendimi kandırdığım yetmiyormuş gibi, onu da kandırdım. Cevabım üzerine önümden çekildi. Ben de bardağıma suyu doldurup üç yudumda içtim. Gözlerini üzerimde hissediyordum ama o tarafa bakmaya cesaret edemedim. Hızla kapıya geri yöneldim. Eğer kaçmazsam kalp atışlarımı duyacak diye korkuyordum. Ya da yalanımı anlayacak...

Tam kapıdan çıkacakken kolumdan tutup beni kapının yanındaki duvara çekti. Hızlı bir hareketle kapıyı kapattı. Bana dönüp ellerini iki yanımdan duvara dayadı. Aramızda bir nefeslik mesafe kaldı. Kolları geçmemi engelliyordu. Zaten o kadar duygusal bir haldeydim ki, ona çıkışamıyordum bile. Beni baştan aşağı süzüp tekrar gözlerime baktığında, sessizce ama kalbim ağzımda bekledim.

"Benim kıyafetlerim..." Sesinde iğneleyici bir ton vardı.

"Mecbur kaldım, yoksa senin kıyafetlerine meraklı değilim!" İnadıma mı yapıyordu? Nereye gideceğimizi ve ne kadar kalacağımızı söylemeyen oydu. Hem Emel ablanın kıyafetlerime ihtiyacı vardı... Ellerimi bağlayıp burnumu kırıştırdım.

Mümkünmüş gibi daha çok yaklaştı. Sesi zehir gibi içime aktı. "Hım... Karımın benim elbiselerimle yatıyor olması... "Gözlerinin kardığına yemin edebilirdim. Korkuyla onu ittirip tısladım.

"Mecbur kaldım diyorum be kalın kafalı. Çok da meraklı değilim senin iğrenç kokunun sindiği elbiselere..."

Alayla güldü. "Ha, kokladın yani?"

Ne diyeceğimi bilemez bir halde ağzımı açıp, yeniden kapattım. Yanaklarım alev almıştı. Ellerini yanaklarıma değdirdi. İrkilerek arkaya doğru çekildim. Ama o ısrarlı elini yanağımdan çekmedi.

"Utanınca kızarıyorsun... Çok masumsun. Çok safsın. Tıpkı annemin anlattığı melekler gibi..."

Rüya olabilirdi. Bu an, kesinlikle bir düş olmalıydı. Bana sevgiyle bakıyordu. Meleklere benzetiyor, yanaklarımı okşuyordu. Ama bu koku, rüya olmadığını kanıtlıyordu. Sessizce bana eziyet etmesine izin verdim.

"Niye uyuyamadın, meleğim?" diye fısıldadı.

Galiba ölmüştüm. Evet, evet. Başka açıklaması olamazdı. Demir karşımda cevap bekler gibi yanağımı okşamaya devam ediyordu. Elleri yüzümü kızgın demir gibi dağlıyordu.

"B-Ben... Şey... Ben... "kekeliyordum. Tıpkı bir aptal gibiydim. Sanki konuşmayı yeni öğrenmiştim. İçimden bir ses, "*Senin o aptal gözlerin ve yakıcı kokun yüzünden,* " diye bağırıyordu. Sanki gözlerimden okumuş gibi, "Benim yüzümden mi?" diye sordu.

Uzun uzun nefesler alıyordum. Ne diyecektim? Ne yapacaktım? İkinci adına yaraşır bir edayla tüm güzelliğiyle beni büyülüyordu. Benim sonum da Züleyha gibi olacaktı. Aklımı yitirene kadar ona bakacak, onunla dolup taşacaktım.

"Ben. senin yüzünden uyuyamadım," dediğinde ağzım açık, gözlerine baktım. Kalbim yerinden oynadı. Sanki tüm organlarım harekete geçmişti. Ne demek istemişti? Şaşkın ifademe gülümsedi ve kulağıma doğru yanaşıp, fısıldadı:

"Sen de mi kokuma alıştın, Güvercin?.. Çünkü ben, saçlarının kokusuna fena halde alıştım."

***

12. BÖLÜM

"Çırpınış"

Hani şöyle bir dönüm noktası olur ya hayatımızda... Her şeyi değiştiren, eski hayatını tarihe gömen, tüm hikâyeyi baştan yazan... Yirmi yaşında bir genç kızın hayalleri olurdu değil mi? Geleceğe yönelik, geçmişten esinlenerek, çevresindekilere özenerek... Beni heveslendirecek bir hayat yoktu etrafımda. Ben evliliğin bile mecburiyetten yapıldığına inanırdım. Okuduğum hayatlar uzaktı bana. Oradaki aşklara hiç şahit olmamıştım gerçek hayatta. Ya da asla sahip olamayacağımı düşündüğüm için gözlerime perde çekmiştim. Sahi, benim hayal kurmaya hakkım var mıydı?

Uçurumun kenarında sek sek oynuyordum ben. Çocukluğumdan kalma bir alışkanlıktı bu belki de. Hep en tehlikeli oyuna atlardım. Hep yaşadığımı hissettirecek işlere kalkışırdım.

Kiraz ağacının en ince dalına tırmanırdım. Koca çınara halat bağlayıp gökyüzüne doğru sallanırdım... Yağmurun hırçınca yağdığı ve sırtımı dövdüğü günlerde kovalamaca oynardım... Bahçeye kaçan topları hep ben alırdım... Şimdi düşününce... Keşke daha fazla oynasaydım. Canım çıkana kadar. Nefessiz kalana kadar...

Benim çocuk hayatım vücudum şekillenmeye başlayınca bitmişti. Büyümek diyordu büyükler. Ne illet bir şeydi bu büyümek? Yapıştı mı üzerine, kurtulamıyordun. Seni belirli kalıplara sokuyorlardı.

"Kız dediğin dizini kırıp evinde oturur. Elin oğlu gelip alana kadar laf getirme bize. Sus, kadın dediğin konuşmaz..." Daha niceleri...

Ne büyük saçmalıktı bir kız çocuğunun büyüme evresi? Büyüyünce içimdeki neşeyi söndürmem gerekiyordu. Ben her şeye rağmen gülmek istiyordum... Ciğerlerim parçalanana kadar kahkaha atmak... İlkbahar yağmurlarında sırılsıklam ıslanmak... Bacaklarım sızlayana kadar yokuş aşağı koşmak...

Rabbim neler bahşetmişti bize hâlbuki. Kocaman bir dünyayı sunmuştu avuçlarımıza. Koşarak, okuyarak, görerek, dokunarak, hissederek, koklayarak, severek onun mükâfatına bir nebze ulaşabilirdik.

"Severek..."

Evet, sevgiyle ne de büyük bir perde kalkıyordu aradan. Sanki O'na yakınlaşıyordum yarattığını severek. Karşımdaki adama bakmak, Yaradan'a bir nebze olsun yaklaşmaktı. Sanki perdelerden biri daha aralanıyordu.

Şu an hayallerimin karşısındaydım ve ellerim rengârenk boyalara bulaşmıştı. Koca, beyaz duvara içimdeki renkleri döküyordum. Umutlarımı, hayallerimi kusuyordum. Kollarım uyuşuyor, isyan ediyordu. Ama beynimden akan görüntüler durmalarına izin vermiyordu. Neredeyse bir buçuk aydır kalem almıyordum elime. Sanki içim taşmak için böyle bir fırsat kolluyordu.

Yaklaşık üç gündür bu evdeydik. Dün Demir'in kuzenleriyle beraber bir gün daha geçirmiştik. Emel ablanın ısrarıyla Erciyes'e kaymaya gitmiştik. Kendimi gerçekten önemli hissetmiştim. Onlarla gülüp eğlenmek bana nereden geldiğimi unutturuyordu. Ta ki Demir'in o beni kendime getiren müdahalesine kadar.

***

Bir gün önce...

Ece ve Oğuz bana kaymayı öğretmeye kararlıydı. Ben küçükken ayağıma naylon geçirip yokuş aşağı kayan tiplerdendim. Mahalledeki çocuklarla birbirimizi iterek eğlenirdik. Ama bu

farklıydı. Artık bedenim eskisi kadar kıvrak değildi. Ayaklarım özgürce hareket etmeyi unutmuştu. Ece öyle güzel kayıyordu ki tıpkı koca bir göldeki kuğuyu andırıyordu. İnci gibi dişleriyle kulaklarına varan gülmesiyle insanı kendine özendiriyordu. Benim içimdeki kurumuş yaşlı kadını bile harekete geçiriyordu.

Ece, beni çekiştirirken itiraz ederek yalvarıyordum. Ama o beni dinlemeden ayağımdaki koca kayak takımıyla beni de beraberinde kaydırıyordu. Ellerime ince çubukları tutturup kollarımı bırakmıştı. Bense yeni yeni yürümeyi öğrenen bir bebek gibi sendeliyordum. Beni arkamdan ittirdi. Öyle bir hızla kaymaya başladım ki suratıma soğuk çarpıyordu.

Âdeta çocukluğuma dönmüştüm. Bu hisse bayılıyordum. Rüzgârın suratımı dövmesini... Bir anda kar birikintisine çarpıp yere çakıldım. İlk kez sesli gülüyordum. Düşmeme rağmen öyle adrenalin doluydum ki kahkahalar atmak istiyordum. Uzun zaman sonra ilk kez yaşadığımı hissediyordum. Soğuk umurumda değildi. Kalçamın ağrısı da öyle... Kendimi yokuş aşağı sürüp sonu olmayan bir yolda kaymak istiyordum.

Ayağa kalkmaya çalışırken bir el omuzlarımdan tutup bana destek oldu. Arkamı döndüğümde Ece'yi görmeyi bekliyordum. Bana gözleri ışıldayarak bakan kara gözleri değil... Oğuz yüzünde karları eritecek kadar sıcak bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Çok mu komik?" diye burnumu kırıştırdım. Sinirli taklidi yapmaya çalıştım ama şu an hiçbir şey bu huzuru bozamazmış gibiydi.

"Hayır, çok tatlıydın." Ne diyeceğimi bilemedim. Kafamı yere eğip üzerimdeki karları çırptım. "İstersen öğrenmende yardımcı olurum." Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Yakınlığından rahatsız olarak yerdeki çubuklara uzandım. O ise anlayışla benden bir cevap bekliyordu. Nedendir bilinmez, yüzündeki ifade merhamet ve ilgi doluydu. Benden beklediği cevabı başka bir ses verdi. Daha demin Oğuz'un gülüşünün karları eritebileceğini söylemiştim değil mi? Bize ters ters bakan bu adamın bir nefesi bile yeterdi karları eritmeye. Ses telleriyle yüreğimdeki buz dağlarını erittiği gibi...

"Gerek yok!" Kolumdan tutup, beni göğsüne yasladı. Ellerini omuzlarıma yerleştirip, âdeta yerini işaretledi. "Buraya eğlenmeye gelmedik." Bu hem bana hem de Oğuz'a bir uyarıydı. "Hadi, Erva, bir yerini kırmadan çıkar şu üstündekileri. Kulübeye dönüyoruz!"

***

Evet, o gün mutfaktaki güzel sözlerinden sonra tekrar eski haline dönmüştü. Bana her zaman yerimi hatırlatıyordu. Hayallere kapılmamı engelliyordu. İki gündür birbirimizle neredeyse hiç konuşmuyorduk. İşlerinin olduğunu söyleyip bu karlı havada bir yerlere gidiyordu. Sanki yanımda durmaya tahammül edemiyordu.

Bugün artık dayanamayıp ondan kâğıt ve kalem istemiştim. Bana hiç cevap vermeden bilgisayardan bir şeyler kurcalamaya devam etmişti. Bu halleri sinirlerime dokunuyordu.

Öğlen vakti iki saatliğine bir yere gitmişti. Döndüğünde ise elinde boya kalemleri vardı. Kalemleri bana doğru uzattığında şaşkın ifademi yüzümden silmeye çalışarak almıştım elinden. Sırıtmamı engellemeye çalışarak sormuştum: "Kâğıt?"

Bana, "O da mı vardı?" gibisinden bir bakış atmıştı.

Sonra omuz silkerek umarsızca, "Unuttum," demişti.

Ah! Kalem alması bile mucizeydi değil mi? Koltuğa yerleşip dizüstü bilgisayarını açarken kısık bir sesle homurdanmıştı: "Duvara çizebilirsin..."

"Efendim?" Duyduğum şeyden emin olamamıştım.

"Bana söylediğim şeyi ikiletme, Güvercin."

Ona şaşkınlıkla bakmıştım. Ardından içimdekileri dökme arzusuyla koca duvara... Kâğıt kadar kısıtlayıcı değildi. Kocamandı. Tıpkı acılarım gibi... Kocaman bir beyazlık... Ve ben tüm acılarımla onu da kendime çevirecektim. Ama bu sefer kalbimin en bilinmez köşesindeki umuda ulaşmıştım. O köşe; yeşiller, maviler, pembelerle bezenmişti. Siyah istemiyordu. Siyahın hiçbir tonunu istemiyordu.

Işık istiyordu...

Umut istiyordu...

Dakikalar sonra kendimi kaybetmiş bir halde, nefes nefeseydim. Ellerim boyalardan dolayı rengârenkti. Karşımdaki duvara ellerimi belime yaslayarak baktım. Tatmin duygusuyla gülümsedim. Hayallerim buradaydı işte. Tam karşımda.

Yanımda hissettiğim hareketlilikle kafamı çevirdiğimde, Demir şaşkınlıkla ellerini tıpkı benim gibi beline koymuş, resmime bakıyordu. İlk kez ondan bu kadar açık bir ifade örneği görüyordum. Gözleri büyümüş, nefesini tutmuştu. Şaşkın gözleriyle resmime bakmaya ederek sordu:

"Sen...Bunu?.." Sesindeki hayreti tatmak bana çok iyi gelmişti. Ben buydum işte. Kendime güvendiğim tek nokta buydu. Her şeyde acizdim. Her şeyden uzak, yabancıydım... Tek iyi olduğum şeye Demir'le beraber uzun uzun baktım. Dakikalarca en ince ayrıntısına kadar gezen göz bebeklerini takip ettim. Ne düşündüğünü, o renklere bakarken ne hissettiğini bilmek istiyordum.

Kocaman bir ovanın ortasında, etrafı çitlerle çevrili, kiraz ağaçlarıyla donatılmış, beyazın tüm güzelliğiyle iki katlı bir ev vardı duvarda. Etrafında güvercinler uçuşuyordu. Eve gidiş yolu papatyalar, menekşelerle bezenmiş; beyaz bahçe süsleriyle göz kamaştırıyordu. En garip olanıysa, evi içini gösterecek şekilde çizmiş olmamdı. Alt katı mavi ve beyazlarla donatmıştım. Salonun bahçeye bakan tarafı, güneşi içine çekmek ister gibi tamamen camdı. Salonun tam ortasına, sarmaşıklarla kaplı bir salıncak yapmıştım. Salıncak sallanınca evin balkonuna doğru sürüklenecekti. Mutfak salonla bütün halindeydi. Mavinin tüm ferahlatıcılığıyla salona muhteşem uyuyordu.

Üst kat tozpembeydi. Tıpkı benim istediğim gibi en sakin ve tatlı renklerle döşemiştim. Yatak odasında sadece kocaman yuvarlak bir yatak vardı. Tavan ise gökyüzünü seyretmek adına, göğü gözler önüne serecek şekilde camla işlenmişti. Evet, gökyüzünü izleyerek uyumak en büyük hayalimdi. Yıldızların eşliğinde uyumak... Belki de yağmur tanelerinin sesleriyle.

En muhteşem olansa evin diğer tarafındaki atlardı. Resimdeki tek siyahlık atlardan biriydi. Biri beyaz biri siyah iki tane

at çizmiştim. Neden ikiydi, neden siyahtı bilmiyordum. Bir aile evine benzetmiştim istemsizce. Kalbimin bilmediğim köşelerinden fırlamıştı sanki bu resim.

Ne istiyordu kalbim? Bu resim bana, "Huzur," diye fısıldıyordu.

"Böyle bir yeteneğin olduğunu bilmiyordum."

Demir'in sesiydi beni kalbimin tozlu odalarından çekip, gerçek dünyayla tanıştıran. Kalbimle girdiğim savaşta onun sesi bana pek yardımcı olmuyordu. Kafamı kaldırıp, kızgınlığımın, kırgınlığımın merkezine baktım.

Yüreğimi eline alıp şekillendiriyor, sonra şımarık bir çocuk gibi ikiye bölüp atıyordu. Bir gün vardı, bir gün yoktu. Bazen umuttu, bazense kocaman bir keder. Kederimi gözlerime yükledim. *"Görebiliyor musun, Demir? Bu resim benim işte... Bana yaptığın, kalbime aşıladığın bu!"*

"Sen benim hakkımda ne biliyorsun ki?" İç çekip gözlerimi tekrar resme çevirdim. Ondan kesinlikle bir cevap beklemiyordum. Ama o beni yanılttı.

"Yaşlı bir kadının kalbini, küçük bir kız çocuğunun umutlarını taşıdığını biliyorum." Hayretle ona baktım ama o resmi inceleyip bir yandan da soruma cevap veriyordu. "İçinde dizginlenemeyen bir çocuk var, ufaklık. Önü kesilmiş, engellenmiş ama hiç büyüyememiş." Sözcükleri benden geliyordu; beynimden, kalbimden... Benim seslendirmemi yapıyor, hakkımda bir bakışıyla ne kadar çok şey öğrenebileceğini ispatlıyordu.

"Ama çok şanslısın. Duygularını bir şekilde dökebiliyorsun. Öyle bir yeteneğin var ki, bunu çizdiğin her kareye dökebiliyorsun. Bak şurada..." Elini kaldırıp çizdiğim dağı gösterdi. Dağın eteğinde yuvarlanan oynayan çocukları. Bir yandan el işini işleyip çocuklarını seyreden anneyi... Ardından atlara yemlerini serpiştirirken gülen adamı... Yüzleri net değildi ama figürler ortadaydı.

Mutlu ve umut dolu bir aile...

"Bu kadar mı çaresizsin be, Güvercin'im?" Sesi o kadar içimi acıtmıştı ki yutkundum. Çaresizdim belki, biraz da umutsuz... Bu resim asla sahip olamayacağım geleceğimdi. Benim

asla çiçeklerim açmayacaktı çocuklarımın koşturduğu bahçemde. Yüzümde o koca gülümsemeyle evimin camında kocamı beklemeyecektim asla. Hayatıma ilk ve tek giren bu güzel adam beni bırakacak, sonra da yırtıcı kartalların pençesine düşecektim.

Nereye gidebilirdim ki? Kümesinden kaçmaya çalışan evcil bir kuştum ben, Demir'in tabiri ile savunmasız ve kanadı kırık bir güvercindim... Ne yol bilirdim ne iz. Peşimde mavi gözlü bir avcı, belki de yanında kendi kanımdan olan yandaşları olacaktı.

"Benimle işin bittiğinde, sen nereye gideceksin, Demir?" Böyle bir soru beklemiyormuş gibi omuz silkti. Ben de kendime şaşırmıyor değildim.

"Benim yarınım belli olmaz." Bir süre durakladı, ardından gözlerini bana çevirip sordu: "Peki ya sen?"

Omuz silktim. Ela gözleri merakla parlıyordu ama benim içimdeki kor ciğerlerimi yakıyordu. "Kaderime..."

Cevabım kaşlarını çatmasına sebep oldu. "Kimmiş senin kaderin?"

Kafamı çevirip çizdiğim resme baktım. "Bak, orada..." dedim. Kaşlarının çatılması çoğalırken resimde görmediği bir şeyler arar gibiydi. Ya da tanıdık bir yüz... Sonra bulamamış olacak ki anlamazca suratını buruşturdu. "Bu eve mi?"

Bıkkın bir gülücük kondurdum yüzüme. *"Keşke..."* dedim içimden. *"Keşke..."*

"Hayır, dikkatli bak." Baktı ama halen anlayamamıştı. Kaşları iyice çatıldı. Nefesimi üfleyerek açıkladım:

"Bak orada; bir başına, yaralı bir güvercin var. Bacağı kırılmış, kırıldığı yerden kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış, özgür bırakılmış. Ancak uçmaya cesareti yok. Ya ölmeyi göze alıp kanat çırpacak ya da sonsuza dek uçmanın hasreti ile yanacak." Ben bunları anlatırken Demir yüzümü inceliyordu. Gözümden bir damla yaş yanağımdan süzüldü.

"Sen beni bıraktığında bu güvercin gibi sersemleyeceğim. Uzaklara uçmak, özgür olmak isteyeceğim. Ama güçsüz kanatlarım daha ilk çırpışta beni ele verecek. Sonra istemediğim ellerde, Erva'dan yana hiçbir şey kalmayana kadar çırpınıp, kümesime

geri döneceğim." Gözümden akan yaşı kollarını sündürdüğüm hırkaya hırsla sildim. Sonra gülümseyerek Demir'e döndüm.

"Çenem düştü. Sen beni kovalamadan ben odaya gitsem iyi olacak..." Sağımı solumu şaşırmış halde harekete geçtim. "Kafamı şişirdim, kusura bakma," diye telaşla ekledim.

Beni durdurmasına izin vermeden hızla odaya girdim. Odanın içinde bulunan, ufak ama kullanıştı banyoya girdim, ellerimdeki renkleri serin suyun altında ovalamaya başladım. Çıkması için ellerimi öyle bir ovuyordum ki, neredeyse derimi kavlatacaktım. Gözümden akan yaşla olduğum yere çöktüm. Ellerimden damlayan boyalar birbirine karışmış, beyaz fayansa bordo lekeler bırakıyordu.

Şu boyalar bile hayatımdan bu kadar zor çıkarken, beni hayatından nasıl da kolay söküp atıyordu? Orada saatlerce oturup soğuğa aldırmadan, aptal çenemi tutamadığım için kendimi cezalandırdım. İçimde öyle bir kasvet vardı ki acıkmamıştım bile. Sadece namazımı kılmak için hareket etmiştim yerimden. Saatlerce Rabbime dert yanmıştım.

Şimdiyse yatağa kıvrılmıştım, bu sefer kendi eşofmanlarım üzerimdeyken uzanıyordum. Ama yine uykum gelmiyordu. Dün kayağın yorgunluğuyla bir şekilde uyumuştum. Ama bugün gene o huzursuzluk içime yer etmişti. Sanki bir boşluk vardı. Derdim neydi benim böyle? Yatağımda dönüp durdum. Kalkıp oturuyor, tekrar yatıyordum. Yatak, demir başlıklı olduğu için ben kıpırdandıkça gıcırdıyordu. Oflayıp puflayarak tekrar kendimi yatağa gömdüm. Bu sırada kapı büyük bir hızla açılıp, aynı hızla kapandı. Demir üzerindeki hırkayı öyle bir hızla çıkarıp yorganın altına girdi ki nutkum tutulmuş, konuşmaya fırsat bulamamıştım.

Daha ben olayın şokunu atlatamadan beni kollarına çekip, yüzümü boynuna gömdü. Şaşkınlığımın verdiği şokla bir süre öyle kaldım. Sonra kafamı kaldırmaya kalkıştım. Kafamı tekrar boyun girintisine doğru itti.

"Kafamı şişirdin. Uyu artık."

Sesinde hem yorgunluk hem de bıkkınlık vardı. Ah! Çıkardığım sesten mi rahatsız olmuştu? Umutlanan aptal tarafımı azarla-

dım. Ne sanıyorsun ki? Her şeye rağmen o ferahlatıcı kokusuyla ve sıcaklığıyla beni kuşattı. Hemen mayışmıştım. Artık bedenimi tanıyamıyordum. Bu adamın kollarında bu kadar gevşemem normal miydi? Bilincim kapanmaya başladı. Demir saçlarımı kokluyordu. "Çok güzel kokuyorsun, Güvercin..."

Çoktan uyumuştum ve rüya görüyordum elbet. Yoksa Demir'in böyle bir şey söylemesi imkânsızdı.

"Sen de öyle. Gerçek gibi, huzur gibi kokuyorsun," diye cevap verdim rüyalarımdaki şefkat dolu Demir'e. Derin bir iç çekiş duydum. Ardından karanlık beni sıcak kollarla beraber sarmaladı.

***

Kalbimin hızlı çarpmasıyla uyandım. Bu hissi hatırlıyordum. Bu izleniyormuş hissiyle uyanmalarımı hatırlıyordum! Hızlı hızlı soluk alırken etrafıma sarılmış ellere baktım. Sonra ellerin sahibine... Derin bir nefes alıp yastığa yığıldım. Yanımda masum bir bebek gibi uyuyan Demir'e baktım. Onu izlemek bile insana iyi hissettiriyordu. Uyurken o kadar savunmasız görünüyordu ki gerçek Demir'den tamamen uzaktı. Demir'in büyüsüyle tebessüm ederken duvarı bir gölge yalayıp geçti.

İçeride gece lambası yandığı için gölgenin hareketi yüzümüze çalındı. İrkilerek kafamı kaldırdım ve cama baktım. Hiç kimse yoktu. Demir'in kollarından sıyrıldım. Bir homurtu çıkarsa da diğer tarafına döndü, yastığı kucakladı. Bu kadar gergin olmasam gülümseyebilirdim. Yavaş adımlarla âdeta titreyerek pencereye yanaştım. Tülü çekip kafamı cama dayadım ama kimse yoktu. Belki de korkularım ve paniğim halen devam ediyordu. Olmayan şeyler görüyor, eski hayatıma geri dönmeye korkuyordum.

Geriye çekilip yatağa dönecektim ki gördüğüm şeyle ağzımdan büyük bir hıçkırık kaçtı. Ellerim titremeye başladı ve bacaklarım yerdeki hâkimiyetini kaybetti. Yere yığıldım.

"Seni özledim bitanecik kuzenim."

***

13. BÖLÜM

"İlk kez"

Ellerim ve ayaklarım benden bağımsız titriyordu. O panik duygusu geri gelmişti. Yıllardır nefret ettiğim his işte tam karşımda, bana aciz olduğumu haykırıyordu.

Olduğum yere çökerken ağlamamak için dişlerimi sıktım. Bu olamazdı. Bu o, olamazdı. Beni nasıl bulmuştu? Burada, Kayseri'nin en ıssız yerinde beni nasıl buluyordu? Hayır, kâbus olmalıydı bu.

Sıktığım dişlerimden bir hıçkırık kaçtı. Panik atak bütün vücudumu kapladı. Gözümün önü kararıyor, kulaklarım uğulduyordu. Yanımda bir sıcaklık hissettim ama ciğerlerimden nefes alma çabasıyla dönüp bakamadım. Elim boğazımda, ciğerlerime hava gitmesini bekledim. Hep böyle oluyordu, beni böyle rezil hale getiriyordu o pisliğin varlığı.

Etrafıma dolanan bir kol hissettim. Beni hiddetle sarstı. Kulağımda uğultulu sesi... "Erva, ne oldu? Erva, kendine gel!"

Elleriyle çenemi tutup yüzümü kendine çevirdi. Gözlerim ne haldeydi bilmiyorum ama Demir beni görür görmez gözleri hiddetle büyüdü. "Erva, cevap versene!" diye haykırdı yüzüme. Titrek ellerimi kaldırıp işaret parmağımda camdaki buğulu yazıyı gösterdim. Elimi takip edip gösterdiğim yere kafasını çevirdi ve kaşları çatıldı. Beni bırakıp cama yaklaştı. Bir şey anlayamadığı-

nı hissediyordum. Bir bana bir de cama baktı. Ardından sanki biri onu iteklemiş gibi kapıyı açıp dışarı fırladı.

Korkuyla ayağa kalkmaya çalıştım. Gitmemeliydi. Emrah tekin biri değildi. Yanında sürekli silah taşırdı ve onu ne zaman kullanacağı belli olmazdı! Demir'e vereceği zararı düşünürken ayaklarımla yön duygumu kaybetmiş bir şekilde kapıya yöneldim. Kapının pervazlarına tutunup yürümeye çalıştım. Titreyen ayaklarıma lanetler okudum.

"Demir!"

Dış kapıdan çoktan çıkmıştı. Ayaklarıma söz geçirip salona yöneldim. Ardından nefes nefese dış kapıdan çıktım. "Demir! Gitme!.. Lütfen!"

Arka taraftan ayak sesleri geliyordu ama sadece bir taneydi. Daha kapıdan yeni çıkmıştım ki Demir evin etrafını dolanmış, yeninden evin ön tarafına gelmişti. Nefes nefese, elini beline koyup etrafına bakıyordu. Delirmiş gibiydi. Bir yandan öbür yana atılıyordu ama hiçbir sonuç yoktu. Gitmişti... Ayağıyla yerdeki bir taşa vurdu. Çıplak ayağıyla!

"Lanet olsun! Neredesin ulan şerefsiz?" diye bağırdı. Korkuyla etrafa baktım. Hiçbir hareketlilik yoktu. Sanki hiç burada olmamıştı. Kafamı çevirip pencereyi gözledim. Orada olmasalardı her şeyin bir kâbus olduğunu düşünüp rahatlayabilirdim. Ama oradaydılar... Harflerin en çirkin hali... Yazıları içeriden anlaşılması için tersten yazmıştı. Pencerenin tam önünde ayak izlerini gördüm. Titreyen bedenime inat pencerenin önüne doğru yürüdüm. Deli gibi nefes alıyordum. Hava çok soğuktu. Yerdeki karlar çıplak ayaklarımı bıçak gibi kesiyordu. Ama içimdeki huzursuzluk o kadar keskindi ki, soğuk umurumda değildi.

Kafamı eğip ayak izlerine baktım. Çirkin bir devi andıran kocaman ayak izleri onun olduğunu kesinleştiriyordu. Ağzımın içini öyle bir ısırıyordum ki, yanaklarım parçalanmıştı. Titreyen omuzlarımda sıcacık elleri hissettim. Kaçmadım, korkmadım. Çünkü bu kokuyu tanıyordum ve beni sakinleştirecek tek şey onun kollarıydı, biliyordum. Üşümüş bedenime kollarını sarıp kızarmış burnumu boyun girintisine sakladı.

"Şişt..." diye beni telkin etmeye çalıştı. Bir yandan da üşümüş kollarımı elleriyle sıvazlıyordu. Bana destek veriyordu kendince.

Nasıl bulmuştu burayı Emrah? Beynim almıyordu. Koca şehirde nasıl?.. Tekrar ağlamaya başladım. Ya bana yine zarar verirse?.. Ya dediğini yapmaya geldiyse?.. Beni onun elinden kimse kurtaramazdı. Takıntılı pisliğin tekiydi işte o! Ya bana ulaşmak için Demir'e zarar verirse?.. İşte bu içimi daha çok acıtmıştı. Kalbim parçalara ayrılıyordu. Demir mırıldanarak beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Şişt... Tamam, güzelim... "

"Korkuyorum." Çatallaşmış sesimle bunu itiraf ediyordum. Çok korkuyordum.

"Korkma. O şerefsiz sana bir metre bile yaklaşamaz."

"O... O burayı nasıl buldu?.. Bilmiyorum. Korkuyorum, Demir..."

"O it burayı nasıl buldu bilmiyorum ama eceline susadığı kesin. Buraya gelerek ömrünü kısalttı. Benim de kuyruğuma bastı."

Derin bir nefes alıp kollarından çıktım. Çaresiz gözlerle gözlerine baktım. Bu onun meselesi değildi. Bu benim berbat hayatımdı. Ama o beni kanatları altına alıp koruyacağını söylüyordu.

"Demir, ondan uzak durmalısın. O kötü biri. Demek istediğim gerçek anlamda kötü biri. Sana zarar verir. Benim yüzümden sana bir şey..."

"Üşüdün, hadi içeri geçelim." Lafımı öfkeyle kesti. Ayaklarıma kaşlarını çatıp baktı ve bir anda beni kucağına aldı. Ayaklarım soğuktan morarmış, hissizleşmeye başlamıştı.

Şaşkınca ellerimi omuzlarına koydum. Onun ayaklarına baktığımda benden pek bir farkı olmadığını gördüm. O da bir hışımla çıplak ayakla tüm bahçeyi aramıştı. Bir şey batmış mıydı ayağına? Canı çok yanıyor muydu?

Eve girdik ve beni şöminenin karşısına gelene kadar kucağından indirmedi. Ardından şöminenin karşısındaki mindere oturttu. Ayaklarının donduğuna emindim ama o halde şömineyi yakmak için odun getirmişti. Ayaklarına bakıp yüzümü buruşturdum. Âdeta onun yerine benim canım yanıyordu. Ateşi iyice

harlayıp yanıma oturdu. Ayaklarını şömineye doğru uzatıp ısıtmaya çalıştı. Yüreğim el vermedi bu haline. "Ayaklarını yıkayıp temizlemelisin."

Omuz silkti ve oturmaya devam etti. Ellerini arkaya doğru dayamıştı. Vücudunu da ellerine doğru germişti. Yüzü tavana bakıyordu. Yüzünün tüm hatları gergindi. Gene kafasından geçenleri merak ederken buldum kendimi. "Ama diken olabilir ve iltihap kapabilirsin..."

"Bir şey olmaz, ufaklık..." diye mırıldandı bıkkın bir sesle.

"Ama..." diye başladım. Bana sabır dilercesine bakınca sustum. "Ben ayağımı yıkayana kadar susmayacaksın değil mi?" Kafamı salladım. Evet, susmayacaktım. Şu an canı çok yanıyor olmalıydı. Neden böyle taştan yapılmış gibi davranmak zorundaydı. Sinirle ayağa kalkıp banyoya yöneldi. Ayaklarını yıkadı, ardından tekrar gelip aynı pozisyonda oturdu.

"Mutlu musun?" İğneleyici bir sesle konuşmuştu. Ben de omuz silktim.

Birkaç dakika sessiz kaldık. Sakinleşmiştim artık. Üzerime tuhaf bir yorgunluk çökmüştü. Ama kafamdaki sorulara cevap arıyordum. "Ya babamlara haber verirse?.." diye sesli düşündüm.

Babamlara ne söylerdi. *"Kızın bir adamın kollarında, ıssız bir yerde uyuyordu."* Bu sefer kesin öldürürdü babam beni. Hatta kendi uğraşmaz Emrah'a yapması için tembihlerdi. Namusunu kirletiyordum aklınca. Yabancı bir adamın kollarında uyuyordum. Onun biricik yeğeni beni taciz ederken namusum umurunda değildi ama bana helal olan bu adamın dokunuşuyla namusum bozuluyordu. Babamın adalet terazisi buydu.

"Birazdan yola çıkacağız. Ayrıca ben istemediğim sürece kimse bizi bulamaz. O p..." Küfrünü ilk kez bastırarak dişlerini sıktı. "Şerefsiz de korkusundan polise bile gidemeyecek kadar ödlek." Kafasını bana çevirip gözlerimin içine baktı. Kararlılık vardı göz bebeklerinde. "Ben istemediğim sürece kimse seni benden alamaz, Güvercin..."

Sözleri öyle vaat doluydu ki onlara inanmak çok kolaydı. İnanmak istiyordum. Sığınmak. Ama niye koruyordu ki beni?

Elbet bir gün bırakacaktı ve her şey tepetaklak olacaktı. Bu kadar bağlamamalıydı kendine. Bu benim sisli hayatımdı. Beni tekrar içine atacağı hayatım...

Kurtuluş vaadiyle beni kandırmamalıydı.

***

Bir saatlik yolculuk boyunca uyumuştum. Olayın şokuyla sarsılan vücudum yorulmuştu. Uyandığımda ise bir gecekondu mahallesindeydik. Yine nereye getirmişti bizi? Arabadan indiğimde uyku sersemiydim ve soğuktan titriyordum. Demir elimden tutup iki katlı bir gecekonduya doğru sürükledi.

"Nereye gidiyoruz?" Soğukla beraber çatladı sesim.

"Bir süre burada kalacağız. Kimse burada olduğumuzu düşünmez. Ayrıca benim halletmem gereken işler var. Bu süre içinde seni ancak burada saklayabilirim..." Ona soru soran gözlerle baktım ama çoktan evin kapısını çalmıştı. Kapıyı açan kişiyi görünce kısa süreli bir şaşkınlık yaşadım. Ali sarı saçları birbirine karışmış, ağzı esnemekten yırtılacak bir edayla bize bakıyordu.

"Ağabey bu saatte napıyon Allah aşkına? Daha kargalar bokunu yemeden?"

Demir cevaben hırladı. "Ali, ağzını kırmadan çekil!" Ali bu tehditle uykusu açılınca beni gördü. Esnemek için açılan ağzı, bu sefer şaşkınlıkla açık kaldı. Biraz da utanmış gibiydi...

"Ne oldu, ağabey? Bir sıkıntı mı var?"

Demir beni evin içine sürüklerken ayakkabılarla girecektik neredeyse içeri. Demir'in kolundaki elimi çekip ona ters ters baktım. Kapının önünde çıkarılmış ayakkabıları görmüyor muydu? Tabii kendisi Türk ve Müslüman ahlaklarından bihaberdi, ondan anlaması beklenilemezdi.

Ben ayakkabılarımı çıkartırken Demir halen dikiliyordu. Burnumu kırıştırarak homurdandım: "Demir, bilmem farkında mısın ama bu eve ayakkabıyla girilmiyor..." Ali başıyla şiddetle onayladı.

"Valla yengem haklı, ağabey... Anam çıramı yakar. Bir hafta sonra gelecek. Parmak izlerini bile kontrol ediyor kadın." Demir

oflayıp botlarına uzandı ve çıkardı. Kıymetli ayaklarını halıya bastı. İçerisi tıpkı bizim eve benziyordu. Soba evin merkezince müthiş bir sıcaklık yayıyordu. Üzerindeki çay suyu cızırtılı sesler çıkarıyor, yuva hissi veriyordu. Hemen sobanın yanına ilişip ısınmaya çalıştım. Ellerimi birbirine sürtüp duruyordum ama resmen kaskatıydılar. Demir de yanıma gelip sobaya yaklaştı. Çok yakınımdaydı ve sobanın sıcaklığı yetmiyormuş gibi daha da ısındım.

Isınamayan ellerime bakıp kaşlarını çattı. Ardından yine öyle bir şey yaptı ki, bu ilgiye alışan ellerim karıncalandı... İki elimi koca ellerinin arasına alıp sıcak nefesini üflemeye başladı. Koca koca açılmış gözlerle ona bakıyordum. Allah'ım! Ali buradaydı ve Demir benim ellerimi sanki hep böyle yapıyormuş gibi sıkıca kavramıştı. Utancımdan ölecektim.

"Donmuşsun, ufaklık. Hiçbir şey yemezsen olacağı bu..." Beni şefkatle azarlıyordu. Bir annenin çocuğunu azarlaması gibi... Ali boğazını temizleyip varlığını hatırlattı. Kızarıp ellerimi ellerinden çektim. Demir homurdanarak Ali'ye baktı.

"Ç-Çay diyorum, ağabey. Hani içiniz ısınır..." Demir, Ali'ye nasıl bakmıştı bilmiyorum ama çocuk kekelemeye başlamıştı. Demir çayına uzanıp bir eliyle sıkıca kavrayıp içmeye başladı. Hem de şekersiz! Şekersiz çay içenlere hep hayret ediyordum. Ben bardağı neredeyse yarısına kadar şekerle dolduruyordum. Bardağıma uzanıp şekerimi depoladım. İçimi ısıtan koca bir yudum aldım. Demir sere serpe oturduğu yerden konuştu:

"Benim ufak bir işim var bugün. Sen de benimle geleceksin. Erva burada kalacak. Kimsenin haberi olmayacak." Ali sessizce başını salladı. Demir'in her dediğine koşulsuz uyuyordu.

"Sabaha kadar dinlenelim, sabah çıkarız. Bize bir oda ayarla." Şaşkınlıktan çay boğazıma kaçtı. Ali pişmiş kelle gibi sırıtıyordu. Demir'in söylediği şeye inanamıyordum. Domates rengini aldığıma emindim.

"Kız kardeşimin odası geniş, ağabey, sığarsınız." Göz kırptı. Allah'ım, biri beni öldürebilir mi?

"Ben kanepede yatarım," diye atladım. Bu rezilliğe daha fazla göz yumamazdım. Kim oluyordu da onla uyuyacaktım? Ona bu hakkı kim veriyordu?

"Sabrımı zorlama, Erva. Burada tek kanepe salonda var. Seni salonda yatıracağımı düşünmüyorsun herhâlde?"

"O zaman sen salonda yatarsın," diye lafı yapıştırdım. Kaşlarımı iyice çatmış, burnumu kırıştırmıştım.

"Ali, şu odayı çabuk göster yoksa birazdan sobayı farklı amaçlar için kullanacağım." Ali büyük bir kahkaha atıp ayaklandı. "Düşün peşime kumrular..."

Demir önden yürüyen Ali'nin kafasına bir tane geçirdi. "Ah!.. Ne vuruyon, ağabey, ya? Hep kafama vuruyorsunuz, sonra da bu çocuk niye aptal diyorsunuz?"

"Aptal olduğunu anladın yani? Hadi çok konuşma da işine bak."

Odayı gördüğümde-ufak bir yatak ve kısıtlı alan- ellerimi belime koyup Demir'e gitmesi için ters ters baktım. O ise umursamadan ceketini çıkarıp yatağa yerleşti. Oda benim odam kadardı. Dolabı bir genç kıza yetecek kadardı. Her yerde ders kitapları ve posterler vardı. Duvarda çeşitli grupların ve sanatçıların resimleri vardı. Birkaç tane Güney Koreli grup ve oyuncular da vardı. Bir arkadaşım onları çok beğendiği için biliyordum. Sıkıntıyla nefesimi dışarı verip yatağın başında dikildim.

"Hayalet gibi dikilmeye devam etmeyeceksin değil mi?" diyen sesi alaylıydı. Ellerini başının arkasına koymuş sırıtıyordu. Eğer bu kadar güzel gülmese, sinirden çenesini kırabilirdim.

"Demir ciddiyim. Ya sen kanepede yatarsın ya da ben... Bıktım bu oyunlarından."

"Salonda yatarsan başörtünü çıkarmadan yatarsın ve bu pek cazip bir seçenek değil..." Göz kırptı. Bir insan hem gıcık hem tatlı olabilir miydi? "Ayrıca Ali eşeği evdeyken seni salonda yatıracağımı düşünüyorsan yanılıyorsun."

"Eğer kalkmazsan başörtümü kafama diksem bile salonda yatarım, Demir!" Bıkkınlıkla iç geçirip yataktan kalktı. "İnatçı keçi. Al, rahat rahat zıbar. Ben de ayaklarımın bile sığmadığı kanepeye sıkışayım."

Zafer sarhoşluğunun verdiği hafif bir kıkırtıyla yatağa girdim. Onun yattığı tarafa kaydım. Sıcacıktı. Demir ellerini kaldırıp sabır dileyerek kapıya yöneldi.

"İyi geceler, dağ ayısı." Pişkinliği hep o yapacak değildi ya...
"Sana da iyi geceler, inatçı panda yavrusu."

***

Saçlarımı havalandıran sıcak bir nefesle uyandım. Uyku mahmuru gözlerimi araladım. Karşımda bir çift ela göz bana hayretle bakıyordu. Sanki yaramazlık yaparken yakalanmış hayta bir öğrenciydi. O kadar yakınımdaydı ki gözlerinden başka tarafa çeviremedim bakışlarımı. Uyku halinden çıkıp yavaş yavaş kaşlarımı çattım. O da doğrulup sanki hiçbir şey yapmamış gibi ellerini cebine sokup, ıslık çaldı. "Pandamız bugün erkenci..."

Kaşlarımı iyice çattım ve çalı gibi kabarmış saçlarımı toplamaya çalıştım. "Odamda bir dağ ayısı var ve o koca burnuyla oksijenimi sömürüyor. Sence de uyanmam normal değil mi?" Aslında burnu koca falan değildi. Hatta benimkinden daha güzeldi. Ama sonuçta lafın altında kalamazdım.

"Sabah sabah gene formundasın, cadı. Süpürgeye de gerek yok, saçlarını kullanırsın."

Yok, yok! Bu ayıya laf yetişmezdi. Yataktan kalkıp topladığım saçıma tülbendimi geçirdim. "Senin bugün işin yok muydu, bana eziyet etmekten başka?"

Elleriyle kafasını kaşıyıp güldü. Bu hareketiyle ne kadar tatlı göründüğünden haberi vardı. Yoksa niye sürekli yapıp bana eziyet etsin ki? "Güne sana eziyet ederek başlayınca günüm iyi geçiyor."

Ona gözlerimi büyüterek baktım. Ama o koca bir sırıtışla odadan çıktı. Cidden beni ruh hastasına çevirmeye mi çalıyordu? Hemen hazırlanıp salona çıktım. Demir ve Ali botlarını giyiyordu.

"Kahvaltı yapmayacak mısınız?"

"Biz bir şeyler atıştırdık, yenge. Ama sen istediğini hazırlayıp yiyebilirsin. Ev senin." Ali sempatik gülüşüyle bana göz kırptı. Dayanamayıp ben de gülümsedim. "Teşekkürler, Ali."

"Aha! Vallahi Ali dedi. İsmimi söyledi. Yenge ne güzel söyledin ya, bir daha söyiesene..." Bu sefer ciddi anlamda kıkırda-

dım. Tabii bu kıkırtımı Demir'in kızgın bakışları böldü. Ali'yi boynundan tutup kukla gibi kapıdan dışarı attı.

"Erva, mutfağa!" Halen dikilmeye devam edince iyice hiddetlendi. "Eğer geldiğimde bir şey yememiş olursan çiğnemene izin vermeden boğazından aşağı ekmekleri tıkarım." Tehdidi karşısında yerimden sıçrayıp mutfağa yöneldim.

Dağ ayısı! İnsan bir, "Allah'a emanet ol," falan derdi. Kaygıyla yanaklarımı dişledim. Nereye gidiyordu? Yine o tozlarla mı uğraşacaktı? Bana yaktığını söylüyordu. Peki, yakıyorsa kimden kaçırıyordu? Amacı neydi? Demir'i hiçbir zaman çözemeyecektim.

Tek başıma sıkıcı bir kahvaltı yapıp evi temizlemeye koyuldum. Sobayı yaktım. Her yeri süpürdüm. Evi topladım. Hatta akşama yemek bile yaptım. Yok! Saatler bir türlü geçmiyordu. Nereye gitmişlerdi? Beni evde neden tek başıma bırakmışlardı? Demir kaçmamdan hiç mi korkmuyordu? Hatta kapıyı bile kilitlememişti. Peki, ben neden kaçmıyordum? Sonuçta beni zorla tutuyordu değil mi? Kimi kandırıyordum ki! Benim ondan başka gidecek bir yerim yoktu. Hatta beni öz babamdan bile o koruyordu. Derin bir kederle saate baktım. Onca yaptığım işe rağmen saat daha bir buçuktu.

Birden kapının çalmasıyla irkildim. Kim olabilirdi? Kapının deliğinden baktım. Önce siyah saçlar gördüm, ardından koyu lacivert bir eşarp. Biraz daha geriye çekilince kim olduğunu anlayıp gülümseyerek kapıyı açtım. Ece gelmişti. Arkasında da Oğuz vardı. Ben kapıyı açar açmaz Ece boynuma atladı. Oğuz'a sorar gözlerle baktım. Omuz silkti.

"Ali'yle konuşurken bizi duydu. Tutturdu yanına gelmek için. Kafanı şişirecek biraz ama ne yapalım, katlanacağız." Ece beni bırakıp abisine yüzünü buruşturdu.

"Sizin gibi odunlar bilmez ama kızların her zaman dert yanacak bir arkadaşa ihtiyacı vardır." Ağabeyini umursamadan içeri doğru yürürken Oğuz sabır diler gibi kafasını yukarı kaldırdı. Memnuniyetimi saklayamayarak gülümsedim. Ece de kocaman gülümseyip beni koltuklara çekti ve tekrar boynuma sarıldı. Ne sevgi yumağı bir kızdı böyle? İnsanın sevdikçe sevesi geliyordu. Tıpkı Ali gibiydi. Sırıttım. Ruh eşi gibiydiler.

"Ben size bir çay hazırlayayım, üşümüşsünüzdür," diye ayaklandım. Ece hemen ardımdan ayaklandı.

"Burada en küçük ben olduğuma göre, ben demlerim, yengeciğim. Sen otur." Kıkırdadı. Bana yenge demesi oldukça garip hissettirdi. Benden küçük olduğu her halinden belliydi ancak o olgun sözleri, her defasında unutmama sebep oluyordu.

Ece mutfağa girdiğinde ortam bir anda sessizleşti. Oğuz tekli koltuğa oturdu ve kollarını dizlerine dayadı. Gözlerimi sobaya dikerek çıkardığı cızırtılara kulak verdim. Bana çocukluğumu hatırlatıyordu. Okuldan geldiğimde üzerinde pişen yemeğin kokusunu... Dışarıda saatlerce oynayıp üşüdükten sonra yanında kıvrılıp ısınmayı... Ellerimde kardan kalma ıslaklığı üzerine çırpınca çıkardığı sesi...

Düşüncelerimi Oğuz'un sesi böldü. "Biz hiç sobalı evde yaşamadık. Ama Ali'nin evine ne zaman gelsem güzel bir his olduğunu düşünürüm. Bütün aile başında toplanıp sohbetler eder."

Bir şeyler hatırlar gibi kafasını sallayıp tebessüm etti. İlk kez benimle bu kadar rahat konuşuyordu. Genellikle büyük bir gerginlik oluyordu üzerinde. "Ali ile kaç yıldır arkadaşsınız?" Bunu hep merak ediyordum. Ali sanki ömürleri boyunca yanlarındaymış gibiydi.

"Ali ile ilk Demir tanışmıştı. Henüz sekiz yaşındaydı Ali... Ben biraz geç samimiyet kuran bir çocuktum. Ama Ali henüz bir yılı bile doldurmadan, kardeşten farksız oldu bize. Ali, Demir'e ve bana öz ağabeyi gibi saygı duyar." Demir'in Ali'ye olan anlayışı şimdi anlaşılıyordu. Demir ne yaparsa yapsın Ali de onun izinden gidiyordu. Oğuz ne düşündüğümü anlamak istercesine gözlerimin içine bakıyordu. Bakışları o kadar araştırmacıydı ki istemsizce gözlerimi halıya dikiyordum.

"Çaylar geldi." Ece cırlayarak içeri girince derin bir soluk verdim. Ece çaylarımızı yerleştirmişti ki kapı çalındı. Heyecanla yerimden fırladım. Daha ne yaptığımı bilemeden, delikten bile bakmadan kapıyı açmıştım. Tuhaftı ama onun geldiğini biliyordum. Allah aşkına, sadece yarım gün yoktu. Derdim neydi benim?

Kapıyı açtığımda onun önce şaşkınlıkla havalanan kaşlarıyla, sonra kızgınlıkla kısılan gözleriyle karşılaştım. "Sakın bana ka-

pıyı her çalana açtığını söyleme!" Demir tüm hiddetiyle botlarını çıkardı ve doğruldu. Omzumun arkasından arkaya bakıp mümkünmüş gibi kaşlarını daha da çattı. "Söylemene gerek yokmuş, bunlar ispatı," dedi bıkkın bir sesle. "Hayırdır? Ne işiniz var burada?" Oğuz gözlerini devirerek Ece'yi gösterdi. "Nereden duydu burada olduğumuzu?" diye dişlerinin arasından sordu Demir.

"Ali malına laf anlatmaya çalışırken duydu." Ece öfkeyle atıldı: "Ben burada yokmuşum gibi konuşup durmayın. Hem, Erva ne kadar sıkılmış haberiniz var mı sizin?" Bana şefkatle gülümsedi.

Ali üzerindeki karları silkeleyerek içeri girdi. "Soğuktan burnumdaki sümük bile dondu."

Tabii bunları içeriye bakmadan söylemişti. Benim ve Ece'nin kıkırtısı üzerine kafasını kaldırdı. Ece'yi gördüğü an renk değiştirdi. Çaktırmadan gözlerini kaçırıp botlarını çıkardı. Utançtan domates gibi olmuştu. Onlar sobada ısınırken benle Ece çay hazırladık. Ece çay kaşığını üçüncü kere düşürünce dayanamayıp güldüm. "Bence biraz sakinleş, sonra götür," diye takıldım. Yüzü kıpkırmızı oldu.

"O kadar belli oluyor mu?" diye sordu. Sesi kısık ve mahcuptu. Ona destek verir gibi sırtını sıvazladım. Bardakları alıp içeri geçtik. İki tane tekli koltukta Demir ve Oğuz oturuyordu. İkili koltukta da Ali... Daha büyük olana ben ve Ece yerleştik. Normal bir ev ortamında, çay içip maç izliyordum. İşin absürtlüğü bir yana, içimin ısınmasına ne demeliydi?

Demir'in yüzünde bir tedirginlik vardı. Onu artık çözmüştüm. Sürekli boynunu ovuyor ve ayağını sallıyordu. Bir şeye canı sıkılmıştı. Yüzünü bana dönse anlayacaktım ama... Yanımdaki Ece'ye baktım. Gözleri bir abisine, bir Ali'ye kayıyordu. Gerçekten onların durumuna üzülüyordum. Bence birbirleri için yaratılmışlardı ama önlerinde kocaman bir "kardeşlik" engeli vardı.

Ali, ağabeylerinin yanında Ece'ye hiç ama hiç bakmıyordu. Oğuz'a ve Demir'e ihanet etme fikrine tahammül edemiyor olmalıydı. Hangisine daha çok üzülmeliydim? Onların asla bir araya gelemeyeceğine mi? Yoksa bir araya gelme ihtimalleri olsa dahi onları asla bu şekilde göremeyeceğime mi?

"Erva, hangi takımı tutuyorsun?" Oğuz'un sesi beni düşüncelerimden sıyırdı. Kardeşim geldiğinde onunla beraber çok sık maç izlediğim için derhâl cevapladım. "Galatasaraylıyım." Şu sesimdeki gurura engel olamıyordum. Demir'in tepkisini kontrol ettim. Televizyona bakıyordu ama sırıttığına yemin edebilirdim.

"Hım, ben de Beşiktaş... Kardeş takım," diyerek göz kırptı.

"Demir ağabey, çok ballısın yeminle. Hem güzel hem takımdan anlıyor yengem." Demir, Ali'ye bir bakış attı. Ali de teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam. İltifat yok. Sakin ol adamım."

"Ali paşam, hadi sen bir çayları tazele. Yoksa kendi evinde cinayetten gideceksin." Demir'in emri üzerine Ali bardakları topladı. Benimkini alırken mesafeli bir sınırda duruyor ve sırıtıyordu. Cidden, Demir'e ve bana eziyet etmekten zevk alıyordu.

Ece'nin bardağına uzanacağı o anı gözledim. Tabağın ucunu itinayla tuttu ve belirli bir mesafeden, gözlerini bardaktan çekmeden aldı. Ali'ye, bir ablanın erkek kardeşine atabileceği en acıklı bakışları atarken öksürük sesiyle irildim. Öksürüğün sahibi olan adam bana bakıp kafasıyla kaldığımız odayı işaret etti. Ah, burada bu kadar insan varken ölsem onunla oraya girmezdim! Ne geçiyordu aklından? Ben yerimden kıpırdamayınca Demir sıkılı dişlerinin arasından konuştu.

"Hayatım, iki dakika gelir misin?" Gözleriyle Ece'yi işaret edip, itiraz edemem için bana sebep verdi. Unuttuğum ayrıntı buydu. Ece'nin tüm bu oyunlardan haberi yoktu. İstemesem de ayaklanıp Demir'in peşine düştüm.

Odaya girdiğimiz anda kapıyı kapatıp beni kapının köşesine sıkıştırdı. Ona kaşlarımın altından sinirle baktım. "Ne o sabahtandır önüne gelene kıkırdıyorsun? Bana gelince süpürgeni eline alıyorsun ama..." Ona ters ters bakmaya devam edip, öfkeyle burnumu kıvırdım. Bunu sevmediğini bildiğim için özellikle yapmıştım. Ama yapmaz olaydım. Beni duvara iyice sıkıştırıp üzerime geldi.

"Ne yapıyorsun, dağ ayısı? Uzak dur benden. Vallahi, avazım çıktığı kadar bağırırım!"

"Bağırsan ne fark eder? Ece bizi nişanlı olarak biliyor, en fazla oynaştığımızı sanır." Homurdanarak göğsünden iteledim ama yerinden oynamıyordu Bay Ayı. "Boşuna uğraşma, Güvercin. Kanatlarına yazık..." Ellerimi bağlayıp sinirle ayağımı yere vurdum. Yüzümü iyice buruşturdum.

"Sana bir daha burnunu buruşturma demiştim." Sahte bir kızgınlıkla kaşlarını çattı.

"Buruştururum, burun benim değil mi?" İyice buruşturunca bana doğru son hızla yaklaştı. Kollarımı kollarıyla kıskaca aldı ve eğilip beni burnumun ucundan öptü!

Ruhum bedenimi terk etti. Demir beni burnumdan öpmüştü! Kafasını geri çekti ama kolları halen kollarımdaydı, bıraksa yere yığılacaktım. Benim soluğum kesilmişti ama Demir, sırıtıyordu. "Sana yapmamanı söylemiştim. İstersen bir daha dene."

Bundan sonra burnumu asla kırıştırmayacağıma emindim. Konuşma yetimi kaybetmiştim. Demir gözlerimin içine beklentiyle bakarken odanın kapısı çaldı.

"Ağabey?"

"Hay, ben senin ağabeyini!" Demir beni arkasına aldım. Duvara çarptığım için önü açılan başörtümü düzeltti. Kukla gibi yönlendirmelerine uyuyordum. Yüzümün renginin ne halde olduğunu kestiremiyordum.

"Ufaklık, şu surat ifadeni düzelt, yanlış anlayacak," diye azarladı beni Demir. Hayatımda ilk kez bir erkek beni öpüyordu, bir de burnumdan! Bana kalkmış yanlış anlayacak diyordu. Doğru bir şey yapmıyorduk ki zaten!

Kapıyı açtı ve Ali kaygıyla içeri daldı. Tam konuşacağı sıra varlığımı yeni hatırlamış gibi bana baktı. Demir anlatmasını ister gibi elini salladı. "Şey, ağabey... Evini bulmuşlar. Ama kendisi halen ortalıkta yok."

Kimden bahsettiklerini anlayamıyordum. Gene ne işler çevirdiklerini Allah bilirdi... Kafamı çevirip pencereden dışarı baktım. Kar resmen lapa lapa yağıyordu. Dünyayı hem rengiyle hem soğukluğuyla temizliyordu. Pisliklerden arındırıyordu. Doğayı yeşermeye ve canlanmaya hazırlıyordu. Rabbim öyle güzel

bir dengede yaratmıştı ki her şeyi hiçbir matematik onun kusursuz yarattığı döngüyü hesaplayamazdı. Onun mucizelerine, hikmetine sual olunmazdı.

Şimdi bunları neden düşündüğüme gelirsek... Aynı döngü beni bu raddeye getirmişti. Rastlantıların kalbimi değiştireceğini Allah'tan başka kim bilebilirdi?

"Ne demek yok evinde? Onu bulmamız lazım dedim. Evini değil!"

"Ağabey, herif fare gibi... Girdiği deliği bulsak yenisini açıyor."

"Gerekirse tüm fare deliklerini yakarım. O şerefsizi bulacağız ulan, anladın mı?" Demir öfkeyle elini saçlarından geçiriyor, odada geziniyordu. Benim varlığımı unutmuş gibiydi.

"Ağabey, bir şey daha var..." Demir, Ali'nin karşısında durup devam etmesini bekledi. Ali kaygılı gözlerini bana çevirdi. "Konuşsana!" diye bastırdı Demir.

"Ağabey... Bu adamın evinde birkaç fotoğraf ve eşya bulmuşlar..." Kimden bahsettiklerini anlamamıştım ama Demir'in sinirle soluduğunu duyuyordum. Nefret ettiği biri olmalıydı. Bu hali beni ürkütüyordu. "Erva yengenin küçüklüğünden bu yana çekilmiş fotoğraflar. Son zamanlarda seninle olan fotoğrafları bile var. Birkaç tane de... Eşarp var. Erva yengenin eşarpları..."

Bu sözler üzerine beynimden vurulmuşa döndüm. Demir elini sinirle duvara geçirdi. Kimden bahsettiklerini şimdi anlamıştım. Kendimden iğrendim. Kaç zamandır resimlerime ve eşyalarıma el sürüyordu? Ne zaman çekmişti ayrıca o fotoğrafları? Demir ile olan fotoğraflarım da vardı... Nasıl fark etmemiştik bu kadar yakınımıza girmişken?.. Ona yardımcı olan birileri mi vardı?

Onun iğrenç takıntısına alışmıştım. Ama şu an gözleri kan çanağına dönen güzel adımı bu pisliğe çekmek istemiyordum. Emrah, çoktan fotoğraflarını çekmişti. Ortadan kaybolduğuna göre bir haltlar karıştırıyor olmalıydı. Tek dileğim babamı da bu işin içine katmamasıydı. İşte o zaman olaylar içinden çıkılmaz bir hal alırdı.

Kollarımı kendime sarıp yatağın ucuna çöktüm. Ayaklarım artık beni tutmuyordu. Demir'den utanıyordum. Ailemden utanıyordum. Geçmişimden utanıyordum...

Ali odadan çıktı ve bizi Demir ile tek bıraktı. Ne o bir şey söylüyor ne de ben ses çıkarabiliyordum. Birkaç dakika öylece kaldık. Ne diyecektim ki? Masum rolü yapan bir kız arıyordu Demir. Başından bela eksik olmayan beni değil... Şu an eminim nasıl bir pisliğe bulaştım, diye düşünüyordu. Yanıma bir gölge düştüğünde, hayal kırıklığıyla büzüldüm. Demir'in önümde, ayaklarının üzerine çöktüğünü hissediyordum. Yüzümü görmek için kafasını eğdi. Ona bakmaya cesaretim yoktu. Bakışlarımı ayaklarına diktim.

"Bana bak, Güvercin..." Daha da büzülerek, utançla gözlerimi gözlerine çevirdim. Kollarımdan tutup beni ayağa kaldırdığında ses edemedim. Gözlerime yine o anlamlı bakışlarını attı. Puslu gözleri sanki onun yerine uzun uzun konuşuyordu ama hiçbir şey içimdeki utancı alamıyordu.

"Beni niye yanında tutuyorsun, Demir?" deyiverdim. "Bak işte, başına bela açmaktan başka bir işe yaramıyorum. Bu oyuna bir son ver. Benimle uğraşacağına daha düzgün hayatı olan birini bul. Bu oyunda benim rolüm ne bilmiyorum ama bir işe yaramadığım ortada. Seni de bataklığıma çekmeden önce bırak beni..." Bu sözleri söylerken sanki kalbime ağır darbeler alıyordum. Kalbim, "Ne olur sus!" diye yalvarıyordu. Ama artık konuşmanın vakti gelmişti. Demir kollarımı sıkıyordu. Bunu bilinçsizce yapıyor gibiydi, hissizce devam ettim:

"Bak, sen de gördün. O benim yakamı bırakmayacak. Benim bir geleceğim yok, Demir... Onun elindeyim işte. Bana acımanı ya da merhamet duymanı istemiyorum. Bu kader benim ve kendi imtihanımı kendim çekerim." Demir beni duvara doğru sıkıştırdı. Sanki aramızda mesafe olmasını istemiyormuş gibi vücudunu bana yasladı. Yüzümü avuçlayıp ona bakmamı sağladı. Çenesi kasılmış, gözleri kan çanağına dönmüştü. "Demir... Lütfen, bitir şu oyunu artık," diye yalvardım.

"Sus!" diye hırladı dişlerinin arasından.

"Ben senin istediğin masum kız değilim..."

"Kapa çeneni!"

Bu sefer bağırmıştı ve kafasını iyice eğip gözlerimin ta derinliklerine öfkesini tek tek işliyordu. Susmayacaktım. Artık konuşmalıydım. "Demir..."

"Sus, yoksa fena olur, Erva!" diye kükredi. Kendini zor tutuyor gibi bir hali vardı. Ne istiyordu? Benden daha ne bekliyordu? İşine yaramayacağımı görmüyor muydu? Nemlenen gözlerimle yalvarmaya devam ettim:

"Lütfe..." Sözümü yarıda kesen Demir'in dudaklarıydı. Gözlerim kocaman açıldı. Kalbim kulaklarımda atıyordu. Demir, beni öpüyordu! Dudaklarını dudaklarıma bastırıyordu ama hayatımda ilk kez yaşadığım bu his bayılmama yol açacak diye korkuyordum. Bu güzel adam beni öpüyordu! Sırf susmadım diye... Benim yıllardır sakladığım dudaklarımı sahipleniyordu...

Şaşkınlığımı üzerimden atıp onu itmeye çalıştım. Dudaklarıma kapanan dudakları nefes almamı engelliyordu. Ama kaya gibi sert vücudu yerinden oynamıyordu. Kollarını iki yanıma iyice dolayıp dudağıma baskısını çoğalttı. Ne olduysa bir anda oldu. Nefes almak için dudaklarımı araladım ve beni gerçek anlamda öpmeye başladı. Gözlerimle verdiğim savaşı kaybedip kapattım.

Sıcaklığı ayakuçlarıma kadar hissediyordum. Kokusu ciğerlerime doluyordu. Hiç bu kadar derinden koklamamıştım onu. Acı çeker gibi, bırakmak istemiyormuş gibi öpüyordu beni. Sanki kollarından kaçmamı istemiyormuş gibi sıkı sıkı sarıyordu belimi... En sonunda çekti dudaklarını... Ama uzaklaşmadı. Nefes nefese kalmış sesiyle dudaklarını dudaklarıma dokundurarak konuştu.

"Sen benimsin, anladın mı? Ben istemediğim sürece hiçbir yere gidemezsin. Nefesini nefesimden çekenin, soluğunu keserim..."

***

14. BÖLÜM

"İçimdeki Yabancı"

Karşımda durmuş sahibim olduğunu söyleyen bu adama ne diyebilirdim? Kalbim zaten çoktan sahibi ilan etmişti onu. Ruhumun en ücra köşelerine girmiş, o öpülesi kokusuyla bütün benliğime sinmişti. Günahını, yanlışını bile düşünmeden derinlerime işliyordu. Ben benden çıkmış o olmuştum âdeta. Sanki hep onunla var olmuştum. Yaradan'a bir söz vermiş, bu adam için bunca zaman beklemiştim.

Ne de çok beklemiştim onu bir bilse... Ah bir bilse... Bilemeyecekti ama hiç. Ne benim onunla bir geleceğim vardı ne de onun benim karanlığımda yeri...

Sahi; böyle sahiplenirse nasıl bırakacaktım onu? Hiç mi acımıyordu bana? Görmüyor muydu kendimle tutuştuğum savaşı? Kollarını kollarımdan çekmemişti. Esir gibiydim sıcaklığına. Böylesi esirlik için can verirdim... Lakin gözleri hiddetle parlıyordu. Aldığı hırıltılı nefesler ne kadar sinirlendiğinin göstergesiydi.

Bu kadar sinirlemesine ne gerek vardı? Kendisi de biliyordu bir gün beni bırakacağını. Ben sadece bu kuyu gibi derin gözlerine daha fazla meftun olmadan gitmek istiyordum. Beni bırakacağını kendi söylemişti. Ama şimdi bana böyle bakarken, ömrüm boyunca tutsak olmak istiyordum ona.

Utancımdan gözlerimi boynuna indirdim. Beni böylesine sararken, öperken, kendimi kıymetli hissetmiştim. Ya da kıymetlisi olmayı dilemiştim.

"Eğer gitmeliyim diyeceksen konuşma bir daha. Gitmene izin vermiyorum. Sen istesen de istemesen de benimlesin..."

Sözleri kurşun gibi işliyordu zıplayan kalbime. Sanki içimde bir yığın karınca aynı anda farklı yönlere hareket ediyordu. Kıpır kıpır olan içim, kıpkırmızı olan yüzüm ve halen utanmadan sızlayan dudaklarım beni tanımadığım bir insana dönüştürüyordu. Yüzüm alev alev yanıyordu. Dudaklarının dokunduğu yer sanki kızgın demirlerle dövülmüş gibi sızlıyordu. Sakallarının dokunduğu tenim keskin bıçaklarla kesilmiş gibiydi. Ben utanç içinde kıvranırken, bedenimin coşkusu bana ihanet ediyordu.

"Bana bak, Erva." Kolları etrafımda sarılı, sıcaklığı sıcaklığımla bütünleşmiş, bana emirlerini yağdırıyordu her zamanki gibi. Ama esip gürleyecek hal bırakmamıştı bende. Sanki ruhumu emmişti. Kulaklarımda atan kalbimin uğultusuyla daha da yere eğdim kafamı. Böyle kendimi tanıyamadığım bir gün daha olmamıştı. Vücudumun verdiği tepkilerden, hissettiklerimden korkuyordum. Bu ben olamazdım. Annesinin dizinin dibinden ayrılmayan, böyle duygulardan kaçan Erva değildi bu. Kaçtığım şeylerin tam da ortasındaydım şimdi.

Günah mıydı? Böyle hisleri de Allah yaratmıştı, değil mi? O'nun katında evliydim bu adamla. Beni böyle sarması günah değildi oysaki. Ama yıllarca öyle çok uzak tutmuştum ki kendimi sevdalanmaktan, böylesi aniden pençesine alacağını bilmezdim ki.

"Korkma benden... Sadece bana bak." Korkmuyordum ki ondan. Asıl korktuğum kendimdi. Hislerimden, dönüşü olmayan duygularımdan korkuyordum. "Utanma, güzelim, eğme başını öyle. Sen öyle konuşunca... Bir anda..."

Bana açıklama yapmaya çalışıyordu ama bu içimdeki koru daha da alevlendiriyordu. Islandığını bilmediğim gözlerimle ona baktım. Yanağımdan aşağı süzüldü ıslaklık. Aslında kollarını hiç ayırmasın istiyordum benden ama böyle sarıldıkça daha da hiddetleniyordu duygularım.

Akan gözyaşlarıma bakınca sersemledi. Ne yapacağını bilemez bir halde ellerini gevşetti. Hemen kollarından ayrılıp odanın öbür ucuna yürüdüm. Ondan ve nefesinden uzak olmazsam sağlıklı düşünemeyecektim. Kafamı cama çevirip beyazlarla örtünmüş ağaçları seyrettim. Kollarımı bağlamış, ondan ve getirdiği hislerden kurtulmaya çalışıyordum. Arkamda nefesini hissedince gözyaşlarım hıçkırığa dönüştü. "Bunu bana niye yapıyorsun?.. Ben sana ne yaptım?" Aslında aklımdan geçenlerle en ufak benzerliği yoktu söylediğim sözlerin. *"Beni kendine neden bu denli bağlıyorsun?"* diyordu iç sesim. Cevap vermedi. Arkamda durup derin nefesler almaya devam etti. "Tamam..." dedim sızlanarak. "Tamam, bir yere gitmeyeceğim. Gidecek bir yerim de yok zaten. Beni kendine tamamen mahkûm ettin sen. Ama... Ama..." Benden uzak durursa bu duygulardan daha kolay kurtulurdum belki. Beni bıraktığında enkaza dönmek istemiyordum. Annemden başka kimseye bu kadar muhtaç değildim ben. Olmamalıydım da...

"Bana bir daha dokunma, Demir. Yalvarırım yapma. Günahıma girme..."

Bu sözlerim arkamdaki bedeni kaskatı etti. Camdan yansımasını görüyordum. Gözleri omuzlarımdaydı. Söylediğim sözlerle ellerini yumruk yaptı. Bu görüntü daha da ağlamama sebep oldu. Sürekli sinirlendiriyordum onu. Adım gibi emin olduğum o güzel kalbini hiç açmıyordu bana. Tıpkı babam gibi üzerimde hâkimiyetini kurmakla o kadar meşguldü ki; ona olan merhametimi, şefkatimi görmüyordu.

Yusuf'u görmeyi diledim. Eğer yanında bir süre daha kalacaksam, annesinin şefkatle güneş gibi parlak saçlarını okşadığı çocuğu, minicik kalbiyle gülerek annesinin boynuna atlayan ela gözlü ufaklığı görmeyi diledim. Bakışlarında en ufak bir boşluk bulsam dalacaktım anılarına ve çekip çıkaracaktım Yusuf'u. Ama Demir öyle büyük, öyle haşmetliydi ki saklandığı yerden çıkmaya korkar olmuştu Yusuf...

"Bu kadar tiksiniyorsan benden... Tamam, kabul. Sana asla dokunmayacağım. Ama sen de şunu kafana kazı; ben seni gönderene kadar bir adım bile öteme gidemezsin."

Başta kısık çıkan sesi sona doğru yükselmişti. Bütün hırsıyla odadan çıkıp kapıyı çarptı. Sözleri bir emirdi. Ne bir rica ne de istek... Bu kadar hiddetlenmesi de neyin nesiydi? O da bilmiyor muydu dokunmasının yanlış olduğunu? Sevmediğin bir insana pervasızca dokunamazdın işte...

"Bırakana kadar..." diyordu sürekli. Ah, seni asla bırakmayacağım dese, gözüm kapalı güvenirdim ona. Ama o bırakacağı güne kadar içimde derin yaralar açmaktan başka bir şey yapmıyordu. Olduğum yere çöküp, tanımlayamadığım duygularımı dizginlemeye çalıştım. Kafamı dizlerime dayayıp ellerimle dizlerimi sardım. Kafamı söz geçiremediğim bedenime gömüp karanlığa gömdüm kendimi. Ama gözlerimi kapattığım an karanlıkta ay gibi parlayan bir çift ela göz geliyordu gözlerimin önüne. Artık beynime işlemişti.

Biliyordum ki, beni bıraksa dahi bitmeyecekti bu içimdeki...

***

Demir, ben odada kendimle savaşırken gitmişti. Ali ve Oğuz da onunla beraber gitmişti. Ece'ye önemli bir işleri olduğunu söyleyip yanıma bırakmışlardı. Bu akşam gelmeyeceklerini de yine Ece'den öğrenmiştim. Kaygı içimi kemiriyordu. Ne yapacaklardı onca saat?

Demir'in odadan çıkarkenki hiddeti geldi aklıma. İnşallah başına bir iş gelmezdi. Ece ile yatsı namazımızı kılıp duamızı etmiş, çay koyup oturmuş ve derin sohbetlere girişmiştik. Karşımda sanki genç bir kız değil de olgun bir kadın vardı. Hem aklına hem kalbine hayran kaldım Ece'nin. Okul hayatını, bunca zaman kimseyle sevgili olmadığını, nasıl sevmek istediğini, nasıl helalinden sevilmek istediğini anlattı. O kadar temiz ve saftı ki hisleri ona hak vermemek elde değildi. Tıpkı benim gibi düşünüyordu. Kardeşim olsa bu kadar ortak noktamız olmazdı. Seveceği adamdan bahsederken gözleri parlıyordu. Fark etmediğimi sanıyordu ama Ali'yi tasvir ediyordu sanki. Bana açık açık söyleyene kadar onu utandırmayacaktım. Zaten açıklayacak cesareti bulamazdı ki

biçarem. İmkânsızı sevmek ne de zordu... Bunu en iyi ben anlardım ama kendi derdimden çok, her daim başkasına yanardım.

Gece yarısına kadar uyuyamadık. Odadaki yatakta beraber uyumaya çalışıyorduk. O da benim gibi kaygılıydı elbet. Belki hissediyordu ağabeylerinin yaptıklarını ama o kadar akıllıydı ki irdelemiyordu hiçbir şeyi. Kıvrana kıvrana saat üç civarı uykuya daldım. Kâbuslarla dolu bir uykuya atılıp duruyordum. Sıçrayıp uyanıyor, her saat başı geldiler mi diye kontrol ediyordum. Yanımda Ece halen derin uykudaydı. Siyah saçları beyaz yastığın üzerine dağılmıştı. Aşırı uzun olmasa da uzun, kalın telli, parlak ve güzel saçları vardı. Siyah kaşları ve uzun siyah kirpikleriyle kıskanılası bir güzelliğe sahipti. Ali'nin ona bakarken ve uzak durmaya çalışırken ne kadar zorlandığını tahmin ediyordum.

Çünkü ben de Demir'e bakarken öyle hissediyordum... Bunları düşünürken derin bir uykuya dalmış olmalıyım ki kapı sesiyle uyandım. Gözlerim sanki hiç uyumamışım gibi aniden açıldı ve nasıl kalkıp başörtümü örttüğümü bilemedim. Nefes nefese salona koştum ve üç erkeği de yorgunluktan bitap düşmüş bir halde sobanın yanında buldum.

Demir sobanın arkasına geçmiş, ellerini sobaya uzatmış ısınmaya çalışıyordu. Yüzü soğuktan kurumuştu. Elleri mosmordu. Diğerlerinin de ondan arta kalır yanı yoktu. Demir beni görünce göz ucuyla baktı ardından bakışlarını kaçırdı. Kırgın gibiydi... Hemen mutfağa gidip çay demledim ve kahvaltılık bir şeyler hazırladım. Sofra tepsisine dizip sobanın yakınına kurdum. Uykusuzluktan tüm eklemlerim ağrıyordu ama Demir'in kızarmış gözlerine bakınca benden daha beter olduğunu tahmin ediyordum. Tüm gece neredeydiler? Uykusuz ve aç...

Ali yeni yeni çözülmüş olacak ki getirdiğim kahvaltıya doğru kedinin ciğere atladığı gibi atladı. "Yenge, yeminle cennetliksin!" Bir yandan yemekleri ağzına tıkıyor, bir yandan bana laf yetiştiriyordu. Demir'in sofraya yanaşması için gözlerimi ona diktim. Ama o, sanki ben hiç yokmuşum gibi bakmıyordu benden tarafa.

"Ece nerede, Erva? Uykucu halen uyuyor mu?" Oğuz da sofraya yerleşmişti çoktan. Demir'e olan sinirimle ayağımı yere

vura vura Ece'yi uyandırmak için odaya gittim. Dürttüm, konuştum hatta çimdikledim bile, ama yok. Kız ölü gibi uyuyordu. Dün o da benim gibi sabaha karşı yatmıştı. Ben az uykuyla idare edebilirdim ama demek ki Ece dayanamıyordu. Onu uyandırmanın bir yolunu bulunca sinsice güldüm. Kulağının dibine yaklaştım. Onun duyacağı ama salondakilerin duyamayacağı bir ses tonuyla konuştum.

"Ali, senin ne işin var burada?"

Ece sesimi duyduğu an yataktan fırladı. Deli gibi etrafına bakınıyor, bir yandan da eşarbını arıyordu. Bu haline kıkırdarken Ece gerçeği anlamış olacak ki bana dudaklarını büzüp baktı.

"Aşk olsun, Erva! Resmen beni oyuna getirdin."

"Hadi hadi, kahvaltı hazır; ağabeylerin ve Ali geldi." Ali, kelimesine bastırmıştım ve Ece'nin renkten renge girmesini zevkle izledim. Hemen saçını başını toplayıp hazırlandı. Salona döndüğümde Demir'i koltuğa sere serpe yatmış, inatla kahvaltıya dokunmamış vaziyette buldum. O inatsa, ben de inattım. İkili koltuğa oturup ellerimi bağladım. Ece abisinin yanına ilişirken bana seslendi: "Erva, dün akşam da bir şey yemedin. Hadi kahvaltını yap, hastalanacaksın bak."

Ece'nin sözleri üzerine geldiğinden beri beni görmeyen Demir, bir hışımla gözlerini gözlerime dikti. Ben de inatla bakışlarına karşılık verdim.

"Otur kahvaltını yap, Erva." Dişlerinin arasından konuşuyordu. Omuz silkerek yanıt verince daha da sinirlendi. "İnan dünkü tehdidimi uygular, yemekleri zorla ağzına tıkarım." Onun dağ ayılığının yanına, öküzlüğünü ve medeniyetsiz bir odun olduğunu da eklemeliydim. Öfkeyle homurdandım.

"Sen kendine baksana! Bana niye karışıyorsun? Önce sen kahvaltını yap." Onu düşündüğümü belli etmemek için iğneleyerek söylemiştim. Kafasını yukarı kaldırıp sabır diledi. İkimiz de inatla kahvaltı yapmadık. Ece ile beraber mutfağı toparladık. Ece gitmesi gerektiğini, vizeler başlayacağı için çalışması gerektiğini söyledi. Oğuz'la. Ece evden çıkarken Ali'nin belli belirsiz asılan suratını fark ettim. Hiçbir şeyin onu gülmekten alıkoymadığını sanırdım. Sevda buna dahil değildi...

"Erva, hazırlan çıkıyoruz."

"Nereye?"

"Hazırlan dedim, Erva. Uzatma."

Ah, işte öküz Demir'e geri dönüş!.. Ayağımı yere vura vura odaya gidip tülbendimi çıkarıp kalın şalımı bağladım. Dışarısı çok soğuktu. Benim üzerimde de ince bir yağmurluk vardı. Arabaya kadar donmazsam iyiydi. Salona çıktığımda Demir siyah montunu giyiyordu. Siyah montu, siyah botları ve koyu renk kotuyla dergi kapaklarından fırlamış gibi görünüyordu. Gözlerimle savaş verdim, onu bu kadar incelememesi için. Ama onlar bana ihanet edip her köşesini hayranlıkla inceliyordu. Kusursuz bir yüze böyle kusursuz bir beden ekleyen Allah'ım, kesinlikle beni sınıyordu. Kalbimin en büyük sınavıydı karşımdaki güzel adam...

Bana bir poşet uzattığında şaşkınca elindeki poşete baktım. Israrla önümde tutunca elinden aldım. Poşeti açıp içindekini çıkardım. Ağzım bir karış açık, elimdeki şahane şeye bakakaldım.

Demir bana kaban almıştı. Kaban mı? Kaban demek hakaret olurdu. Bir tasarımcının elinden fırlamış gibi kesimleri ve dikişleri vardı. Kendi kapanı gibi siyahtı. Dizin altına kadar uzanan kabanın beli dar etekleri hafif genişti. Yakası hâkim yakaydı. Her şeyden önemlisi pamuk gibi yumuşak ve sıcacık olduğu aşikârdı.

"Teşekkür ederim. Bu... Bu çok güzel... Ama ben..." İtiraz edeceğini anlamış gibi eliyle beni geçiştirdi. Daha fazla itiraz edemedim. Soğuk göz önünde bulunduğunda ve monta bayıldığım hesaba katılırsa... Montu bayramlığını giyen çocuklar gibi üstüme geçirip ellerimi cebime koydum. Üzerime tam olmuştu. Bedenimi nereden bildiğini sormadım bile. Evdeki elbiselerinkini sormadığım gibi...

Çıkmamız gerektiğini hatırlayıp kapıya yöneldim. Ama Demir beni durdurup tam karşısına aldı. Ne yaptığını anlamaya çalışıp kaşlarımı çattım. Kendisinin olduğunu düşündüğüm siyah bir atkıyı boynuma sarmaya başladı. Onundu biliyordum, çünkü Demir gibi kokuyordu. Burnumu iyice sardı ama söz verdiği gibi bana dokunmadan sarıyordu. Hatta aramızda yarım metre mesafe vardı. Beni tıpkı bir kız çocuğu gibi sarıp arabaya yönlendirdi.

Artık yollarını öğrendiğim yere gidiyorduk. Hisarcık'a... Ama yanılmıştım. Evi geçip biraz daha ilerledik ve tepeye yapılmış bir restoranın önünde durduk. Restoran o kadar güzel yapılmıştı ki dakikalarca izleyebilirdim.

"Ağzını kapat, Güvercin. Tıpkı yem bekleyen kuşlara benziyorsun." Demir'in sesiyle harekete geçtim. Restoranın içinin de dışından farksız olduğunu gördüm. Çalışanlar Demir'i hemen tanıyıp bir masaya yönlendirdi bizi. "Her zamankinden... Bana bir çay, hanımefendiye de elma suyu."

Garson eğilerek siparişleri vermeye giderken ben Demir'in en ince ayrıntıyı hatırlamasına şaşırmıştım. Elma suyunu sevdiğimi hatırlıyordu. Karnımdaki karıncalar gene iç savaş çıkartırken mantıklı tarafım o karıncaların kafasını eziyordu. Umutlanmamam için beni dizginlemeye çalışıyordu.

On dakika içinde masanın boş yeri kalmamıştı. Tam bir Kayseri mutfağı önümdeydi. Kavurmalar, sucuklar, pastırmalar, çemenler, gözlemeler ve katmerler... Aç olmayan insan acıkırdı bu görüntüyle. Ben de, dağ havasının verdiği açlıkla yemeklere giriştim. Tabii Demir yemeye başladıktan sonra... Eğer o yemeseydi inattan ağzıma sürmezdim. Onun iştahla yemesi benim de iştahımı artırıyordu. Günlerdir yemediğim kadar çok yedim. Koca elma suyu bardağını da memnuniyetle bitirdim. Arkama yaslanıp elimi karnıma bile sürdüm.

Kafamı kaldırdığımda Demir beni süzüyordu. Şaşırmıştı elbet. Hiç bu kadar yediğime tanık olmamıştı. Dünün gerginliğiyle ağzıma hiçbir şey sürmemiştim. Demir için kaygılanmaktan içimden gelmemişti. Demir'in iyi olmasıyla ve benimle konuşmaya başlamasıyla rahatlamıştım.

"Böyle yiyeceğini bilsem her sabah buraya getirirdim seni," diye mırıldandı. Sessiz bir mırıltıydı ama ben duymuştum. Bu düşüncesi kalbime bir sıcaklık yaydı. Beni önemsiyormuş gibi hissediyordum. Tebessüm ettim.

"Hadi kalkalım, bugün akşam bir yere davetliyiz."

"Yine nereye?" Davetlerden nefret ediyordum.

"Bu sefer aile yemeği değil. Pek tekin bir ortam değil ama yanımdan ayrılmayacaksın. İnsanlarla mecbur kalmadıkça ko-

nuşmayacaksın. Ayrıca hiçbir şey yiyip içmeyeceksin. Yarım saat durmamız yeterli olacak."

Kim olduklarını sormak istiyordum ama bu kadar açıklama yapmışken terslemesinden korkuyordum. Yarım saat, diyordu değil mi? Hem yanından da ayırmayacaktı. Bir şey olmazdı elbet. Ama bilmediğim insanların ortamına girmek beni geriyordu. Demir bile onlardan iyi bahsetmezken, ben nasıl gerilmezdim?

Eve geldiğimde tuhaf bir şekilde kendimi evimde gibi hissettim. Bu kadar mı alışmıştım bu eve ve Demir'e?

"Bence şimdiden giyeceklerini hazırlamaya başlasan iyi edersin." Kafamı sallayıp direkt üst kata yöneldim. O dolapla verdiğim savaş saatler sürebilirdi. Ne giyecektim şimdi? Nasıl bir yerdi? Açıkçası çok korkuyordum. İçime bir sıkıntı oturdu.

Aradan dört saat geçmişti ve ben banyo etmiş, giyeceğim elbiseyi seçmiş, ayakkabı ve şalını da ayarlamıştım. Elbiseyi üzerime geçirdiğimde aynadaki tanımadığım görüntüye baktım. Pembe renkli, uzun bir elbiseydi. İşin içinden çıkamayınca hep açık renklere başvururdum. Tenimin ölü rengini açıyordu bu renk. Elbisenin şekli ise beni olduğumdan birkaç yaş büyük göstermişti.

Takırtı sesleriyle gözlerim büyüdü. Demir yine, odaya daldı! Arka fermuarımı tam çekemediğim için hızla sırtımı duvara çevirdim. Bu adamın kapı çalmakla ilgili sıkıntıları vardı.

"Kapı diyorum ne güzel bir icat değil mi? Hani mahremiyet duygusuna iyi geliyor..."

Demir dediklerimi hiç duymuyormuş gibiydi. Beni baştan aşağı süzmekle öyle meşguldü ki, kıvranarak uzaklaşmak istedim. Gözleri gözlerime değince kaşlarının çatıldığını fark ettim. Neden sinirlenmişti ki şimdi? Sözlerime mi?

"Bunu mu giyeceksin?" İğrenir gibi söylemişti bu kelimeyi. Sanki giydiğim elbisede çok büyük bir kusur varmış gibi...

"Evet, ne olmuş?" diye burnumu dikerek konuştum. Ne vardı yani elbisemde? Hem onun şatafatlı dünyasına en yakın şekilde giyinmiştim. Tamam, ne giyersem giyeyim benim ona layık olmadığımı düşüneceklerdi. Ama biraz güven hissi vermişti böyle güzel giyinmek...

"Bu... Bunun rengi ne böyle? Tavus kuşuna dönmüşsün. Hem şeklini de sevmedim." Biraz daha inceleyip iyice çattı kaşlarını. "Dar mı o elbise? Bir beden küçük almışız kesin. Ne ara aldık bu tuhaf şeyi!"

"Boşuna çeneni yorma, Demir. Bu elbiseyi sen seçtin hatırlarsan. Denemediğim bir yığın elbise almıştın..."

"Hay ben elime!" Ardından elini sallayarak devam etti: "Çıkar şunu, başka bir şey giy. Bir sürü elbise var. Siyah falan yok mu? Giyin işte onlardan."

"Demir, sabahtandır hazırlanıyorum ve şalıyla ayakkabısına varana kadar ayarladım. Boşuna çeneni yorma, çıkarmayacağım. Hem hiç de tavus kuşuna falan benzemiyorum. Bence gayet güzel..." Çıkaracağım varsa da çıkarmazdım artık. Maksat onu sinir etmek olsun...

"Ne halin varsa gör! Ama yanımdan bir dakika ayrılırsan, seni cidden tavus kuşuna çevirir sonra o saçlarını da tavus kuşunun kuyruğu yaparım."

"Demir, hakaret kotan dolduysa izin ver de hazırlanayım. Yok, ben ayılık yapmaya devam edeceğim diyorsan daveti unut."

"Tamam, be tamam..." Arkasını dönüp çıkacakken aklına gelmiş gibi tekrar döndü. "Dudağında parlatıcıya dair bir şey görürsem ne yapacağımı biliyorsun, ufaklık. Ve bu sefer ellerimi kullanmam..." Göz kırptı ve odadan çıktı. Utançtan mora dönemeye başlamıştım. Edepsizliği iyice ele almıştı. Hiç sınırları yoktu. Beni nereden rahatsız edeceğini iyi biliyordu.

Yarım saat sonra hazırdım. Saate baktığımda akşama doğru altı olmuştu. Yarım saat vardı davete. Alışamadığım ama elbisenin boyu yüzünden mecbur kaldığım yarım bot topuklularımla merdivenleri indim. Demir, her zamanki gibi pencereden dışarı bakıyordu. Üzerinde gri bir takım vardı. Dar kesim takım elbisesi geniş omuzlarına oturmuştu. Heybetli vücudu daha da büyümüştü sanki. Avına hazır bir çita gibi omuzları gergindi. Beni sararken kollarının hissettirdikleri geldi aklıma. O koca güçlü kolların sarıp güven verdiği... Daha bir gün olmuştu sarılmadığı. Sadece bir gün ayrı kalmıştım kollarından. Ama bedenim sahibini ister-

miş gibi titriyordu. Bağımlık dedikleri şey bu muydu? Sigaraya bağlanan insanlar da böyle mi hissediyordu?

Çünkü vazgeçmesi imkânsız bir hisli. Ona hep muhtaçmışsın gibi... Zararını bildiğin halde eksik, noksan hissediyordun. Kurak bir memlekete dönüyordun. Kalbin âdeta yağmur doğasına çıkan köylüler gibi ellerini açıp Mevla'ya yalvarıyordu: *"Beni eksik bırakma. Bereketlendir onun kollarıyla..."*

Arkasını döndüğünde nefessizce onu izledim. O güzelim gür saçlarını hafif kaldırıp arkaya yatırmıştı. Yüzünün tüm güzelliği gözler önündeydi. Ela gözlerine, kalemle çizilmiş gibi duran kaşlarına, kalbime batan o uzun kirpiklerine, çıkık elmacık kemiklerine uzun uzun baktım. Dudağının biraz yanındaki "ben" bile varlığını haykırıyordu beyaz teninde. O an, "ben" olmayı dilerken buldum kendimi. Ömrüm boyunca onun dudağının çukuruna yerleşmeyi...

Ne diyordum ben böyle? Hem dakikalardır Demir'i mi inceliyordum? Demir yüzünde hafif bir sırıtışla kendime gelmemi izliyordu. Allah beni bildiği gibi yapsın! Resmen gözlerimle onu süzmüştüm.

"Manzara hoşuna mı gitti?" Ah, daha fazla utanamazdım herhâlde. Dudaklarımı kemirdim ve kaçacak delik aradım. "Geç kalıyoruz, yoksa sınırsız izleme fırsatı verirdim sana." Sırıtarak göz kırptı.

"İyi halt yedin, Erva! Şimdi dalga konusu oldun işte." Kendi kendime söylenerek peşine düştüm. Merdivenleri inerken zorlansam da, odun Demir yardım etmedi. Belki de dokunmama sözünü tutuyordu...

Arabaya yerleştik, yaklaşık yirmi dakikalık yolculuğun ardından karanlık ve dar sokaklara girdik. Arabaların zor sığdığı bu sokakta ne işimiz vardı? Tehlikeli şeylerin kokusu tütüyordu. İçimdeki sıkıntı bu kokuyu için için ciğerlerine çekiyordu.

Demir tek kelime etmeden sürüyordu arabayı. Gergindi. Boynunu ovuşunda saklıydı tüm tedirginliği.

Bir çıkmaz sokağa girdik. Karşımıza çıkan kapı gece kadar siyahtı. Demir kornayı çalınca kapının ortasından ufak bir pen-

cere açıldı. Demir, pencereden uzanıp yüzünü gösterdiği an pencere kapandı ve kapı büyük bir gürültüyle açıldı. Demir arabayı içeri sürdü. Karşımızda, ağaçların kapattığı koca arazinin içinde saklanmış bir ev vardı. İçe gömülü, eski zamanlarda yapılmış taştan evleri andırıyordu. İçeride her ne yapılıyorsa fazlasıyla gizli olmalıydı. Evin kasvetli havası içime oturdu. Ayaklarım geri geri gitmek istiyordu ama belimde hissettiğim el bana güvence veriyordu. Dokunmama sınırını burada unutabilirdik. Açıkçası ben ona yapışıp yanından ayrılmamayı düşünüyordum.

Kapıda dikilen gardiyan kılıklı bir adam Demir'i süzdü. Elleri önünde bağlanmıştı ama tek kolu benim belim kadardı. Eline alsa karınca misali ezebilirdi. Demir'in kim olduğunu anlar anlamaz kenara çekildi ve bize yol verdi. Korka korka yürümeye devam ettim. Upuzun ve dar bir koridordan geçtik. İstemsizce Demir'e daha çok yapıştım. Koridor bitince iki kulplu tahta bir kapıya denk geldik. Demir kapıyı tıklatınca, kapı iki yana tüm heybetiyle açıldı. İçeriden gelen ışık gözlerimi kamaştırdı.

Gözlerim alışınca yavaş yavaş açıp etrafa bakındım. Bu karanlık evde böyle bir oda olduğunu söyleseler hayatta inanmazdım. İlk dikkatimi çeken masalardı. İnsanların başında durduğu masalar yere kadar oval bir camdı. İçi ise rengârenk süs balıklarıyla doluydu. Bu canlılıktı! Manzaraya ters içeride huzur veren bir keman sesi vardı. İstemsizce Arda'nın çaldığı ezgiler geldi aklıma.

Kadınlı erkekli masaların başında sohbet eden insanlar bizi görünce fısıldamaya başladılar. İşte gene o nefret ettiğim his... Tüm gözler üzerimdeydi. Tavandan sarkan avizeler tüm ihtişamıyla her masanın tavanından sarkıyordu. Perdeler ise simsiyah tüldendi. Loş ışıkta ve siyahlar içinde pembe bir avize gibiydim. Neden dinlememiştim ki Demir'i? Aptalın tekiydim!

İçeri doğru ilerlerken bana nefretle bakan kadınları görmezlikten geldim. Demir'in eli belimde, tüm hâkimiyetiyle beni yönlendiriyordu. Titrediğimin farkında mıydı acaba? Herkese başıyla selam verdi Demir. Ardından boş bir masaya yerleştik. Masanın yanında yuvarlak, uzun bir tabure vardı. Tabureler de siyahtı. Resmen pirinç tanelerinin içindeki taş gibiydim.

Demir de oturduktan sonra masaya ikramlar getirdiler. Hiçbir şey yemeyi düşünmüyordum. Hele ki buradaki tüm masalarda alkollü içecekleri görünce kesin kararlıydım. İçeri girerken hoşlanmadığım kokunun sebebi buydu işte. Yüzümü buruşturmamak için zor tuttum kendimi. Kolundaki havluyla ve elindeki uzun bir şişeyle bir garson bize yanaştı. Ne olduğunu bilmediğim şeyi ikram etmek için uzun bardakları masaya yerleştirdi. Tedirginlikle Demir'e baktım. İçecek miydi bu şeyi? İçmemesi için içimden dualar mırıldandım: *"Allah'ım, ne olur içmesin. Ne olur..."*

Garson bir bardağı doldurunca Demir eliyle yeterli işaretini yaptı. Kaygıyla dudağımı kemiriyordum. Ona yakıştıramıyordum böyle şeyleri. Tek tük elinde gördüğüm sigara bile zehir ediyordu içimi. Allah'ın ona bahşettiği bu güzel bedene niye zarar veriyordu ki?

Bardak masada öyle beklerken birisi masamıza yaklaştı. Demir'in yaşlarında, belki birkaç yaş büyük bir beydi. Sarışın ve oldukça bakımlıydı. Fazla göz temasından hoşlanmadığım için bakışlarımı hemen kaçırmıştım. Masaya gelip Demir'le tokalaştı.

"Uzun zaman oldu, Demir. Seni burada görmeyi beklemiyordum." Bu yumuşak sesin sahibi kafasını eğerek ona bakmamı sağladı. Yüzünde haylaz bir erkek çocuğunu taklit eden, koca bir tebessüm vardı. "Bu güzel hanım da nişanlın olmalı. Merhaba, ben Burak..."

Adam buradaki izlenimimin tam tersine kibardı. Tokalaşmadığımı biliyormuş gibi ellerini arkasına bağlamış, bana tebessüm ediyordu. Yavaşça kafamı eğip selamladım. "Merhaba..." diye varla yok arası bir sesle mırıldandım. Demir'in tehditleri aklıma geliyordu ve konuşmaya korkuyordum.

"Nişanlandıktan sonra uğramıyordun bizim mekânlara. Hangi rüzgâr attı seni buraya?"

"Balkanlardan gelen bir takım haberler attı, Burak," diye imalı bir sesle konuştu Demir. Espri yaptığını anlamam uzun sürdü. Ter döküyor ve rahatsızlıkla kıpırdanıyordu. Onlar sohbetlerine devam ederken kafamı kaldırıp etrafa baktım. Bakmaz olaydım. Tüm gözler üzerimdeydi. Kadınların kınayan bakışları beni baş-

tan aşağı süzüyordu. Bilhassa, Demir'e bakıp iç çeken kadınların... Kanımın kaynadığını, ellerimin karıncalandığını hissettim. İstemsizce sandalyemi Demir'e biraz daha yanaştırdım.

O sırada karşıda bize sivri bakışlar atan birini fark ettim. Bir yerden tanıdık geliyordu... Yüzünde silik morlukları fark edince kim olduğu kafama dank etti. Bu partideki Bora'ydı! Bana iğrenç laflar söyleyen serseri kılıklı çocuk...

Demir, bana dönüp soru sorar gibi yüzüme baktı. O ana kadar kolunu sıktığımı fark etmemiştim. Bakışlarımı takip ederek baktığım yere baktı ve kaşları çatıldı. Elini arkadan belime atıp beni iyice sinesine çekti. Kokusu burnuma dolarken kulaklarıma eğilip fısıldadı: "Korkma, Güvercin. O it sana yaklaşırsa ne olacağını biliyor."

Sözleri ve kolları beni azıcık sakinleştirmişti. Ama bu sakinlik kısa sürdü. Yanımıza gelip Burak ve Demir'in ortasına küt diye oturan sarışın ve mavi gözlü kadın, süper mini elbisesiyle tüm huzurumu elimden aldı. Buram buram sarışınlık vardı kızın üzerinde. Elleri saçlarında, çapkın gülümsemesiyle ve bacak bacak üstüne atıp cilveli selamıyla damarıma basıyor, bende olduğunu hiç bilmediğim kıskançlık damarımı kabartıyordu.

"Demir!.. Ne zamandır neredesin sen? Ortalıkta hiç görünmüyorsun. Hiç tadı yok buraların sensiz..." *Senin o Demir diye kıvrılan dilini koparmak vardı şimdi!*

Ne oluyordu bana yahu? Bu içimdeki canavar da kimdi? Tanımadığım bir yanım şu an alev almış, çıra gibi yanıyordu. Avuç içlerim kanamak üzereydi. Neden sinirlendiğimi bilmiyordum ama hiç bu kadar öfkelendiğimi hatırlamıyordum. Hele bir de Demir'in omzuna kolunu koyup, işveyle gülmesi yok mu?..

Derin derin nefes aldım ama yok! Sanki nefes yerine zehir çekiyordum içime. Kız, Demir'in içmediği kadehe uzanıp bir yudum aldı. Ardından kedi gibi mırlayarak konuştu: "Bunu içmediğine inanamıyorum. Halen mi inat ediyorsun tadına varmamakta?"

Demir, umursamaz bir edayla omuz silkti. Kızın son sözleri içime su serperken ellerinin bu sefer Demir'in dizine değdiğini gördüm. Yeterdi ama bu kadar! Aniden yerimden kalkınca hepsinin gözleri bana döndü. Demir, soru sorar gibi gözlerime ba-

kıyordu ama gözlerimdeki hiddete anlam verememişti belli ki. İstemesem de elimi kıza uzatıp varlığımı hatırlattım.

"Merhaba, ben Erva. Demir'in *nişanlısıyım*." Son kelimeyi vurgulayarak ve uyarı tonuyla söylemiştim. Gözlerimle de Demir'in bacağındaki elini işaret etmiştim. Kız pişkin pişkin elime uzanıp sıktı. Bu sefer Demir'in koluna geçirdi ellerini.

"Bu da yeni numaran mı, Demir? Son çare nişanlılık rolüyle mi uzak tutuyorsun atmacaları?"

Kaşlarımı çatarak Demir'in yüzüne baktım. Ne yani, buraya sırf ona asılmasınlar diye mi getirmişti beni? Ne ego ama! Ayrıca ne tür bir kadın kendiyle ilgilenmeyen erkeğe bu denli sırnaşırdı? Karşımda gördüğüm sarı cadıya ve etraftaki kadınlara bakılırsa Demir alışkındı böylesine ilgiye. Demir'in cevap vermesini beklemeden yanımızdan geçen bayan bir çalışanı durdurdum.

"Af edersiniz, lavaboyu gösterebilir misiniz?"

"Tabii efendim, buyurun, takip edin beni."

Hızla kalkıp kızı takip ettim. Demir'e bakamamaya özen gösterdim ki sinirleneceğine emindim. Yanından ayrılmayacağıma söz vermiştim ama artık boğazıma kadar gelmişti. Resmen gözümün önünde cilve yapıyordu o sarışın fettan. Bir de dokunuyordu arsızca... Ben günahından korkup ellerine bile dokunamazken, onlar kucağına atlıyordu.

Hem Demir Bey'e ne demeliydi? Halinden memnun gibi ellerini ittirmiyordu bile. Onlarla oynaşacaksa beni buraya niye getirmişti? Daha çok rencide etmek için mi?

Kalbimdeki sancıyı saklamaya çalışarak kabinlere girdim. Sanki nefes almakta zorlanıyordum. Şu an kafamdaki düşüncelere ben bile inanamıyordum. İçimde böyle vahşi bir tarafım olduğuna bile yeni tanık oluyordum. Resmen o kadını boğmak istiyordum. Sakinleşmeye çalıştığım on dakikanın ardından kabinden çıkıp ellerimi soğuk suyun altına tuttum. Kendimde oraya gidecek cesareti arıyordum.

İçeri bir bayan girdiğinde aynada göz göze geldik. Uzun boylu, renkli gözlü, esmer ve güzel bir kadındı. Bana bakışları beni rahatsız etmişti. Aynadan, "Ne?" der gibi baktım. Diğer aynaya geçip saçlarını düzeltirken konuştu.

"Aklım almıyor, Demir sende ne buldu?" Söylediği sözlerle olduğum yere çakıldım. Bir hayran daha... Bunu bekliyordum değil mi?

"Ne saçmalıyorsunuz siz?"

"Söylesene nasıl düşürdün ağına? Birkaç taktik ver de biz de kullanalım. Demir kimseye bakmaz. Onun için kıvranan kaç kadın var haberin var mı? Ve o böyle biriyle karşımıza çıkıyor... Onun gibi erkeklerin dikkatini çekmek için namuslu ve el değmemiş rolü mü yapmak gerek?"

Tiksinir gibi beni baştan aşağı süzdü. Sözlerini daha fazla dinlemeyecektim. Cevap vermeden hırsla arkamı döndüm. Eğer biraz daha burada kalırsam, hiç tanımadığım bir Erva ile karşılaşacaktım. İçimdeki fırtınalar bunun işaretiydi. Ben kapıdan çıkarken arkamdan seslendi boğmak istediğim kadın.

"Senden bıkınca bana yolla. Ona gerçek bir kadın nasıl olurmuş göstereyim."

Kapıyı kapatırken son söylediği sözler kulağımda uğuldadı. İçimdeki koru söndürmek için akmaya başladı gözyaşlarım. Ne diyordu o kadın öyle? Benden bıkınca Demir'in başka birine gideceğinden bahsediyordu. Beni zaten bırakacaktı ve umurunda değildim elbet... Ama içimdeki bu acı neden basıyordu damarıma? Onu başkasıyla düşünmek bile tüketiyordu beni. Parmak uçlarıma kadar acıyordu içim.

Bu hissin adı neydi?

Küçükken anneme sarılan çocuklara karşı duyardım bu nefreti. Bir de bana sevgi göstermeyen babamın Emrah'a gülümsediğinde büyürdü içimde.

Ama bu daha farklıydı işte... Onlar gibiydi ama daha da derine işliyordu. Sarıp sarmalayıp kimsenin görmediği ücra bir köşeye saklayasım geliyordu onu. Saçlarımla dört bir yanını dolanıp kendime hapsedesim... Kimseler görmesin, kimseler sevmesin diye gülücüklerini bile kendime gömesim...

Loş ışıklı koridorda yürürken ayaklarım tutmuyordu. Yine o manzarayı görmeye dayanamazdım. Kendimi tutamazdım. İçeriden bağıran bir adamın sesi geliyordu.

"Yok mu arttıran? Satıyorum... Satıyorum... Sattım!"

Açık arttırmaya mı gelmişti buraya? Bunca sıkıntıyı sırf zengin eğlencesi için mi çekiyordum? Kendimi koridordan çıkışa doğru atıp hızlı adımlarla yürüdüm. Kabanım yoktu ve omzuma attığım şalı arabada bırakmıştım. Ama umurumda değildi. Bu ciğerimdeki yakıcı hisden kurtulmalıydım.

Yürüdüm ve yürüdüm... Kocaman, gardiyan kılıklı adamın yanından hızla geçip kendimi bahçeye attım. Derin derin nefesler alıp sakinleşmeye çalıştım. Ama sanki saatli bomba gibiydim. Düşündükçe içeri girip o iki cadının kafalarını birbirine vurmak geliyordu içimden. Ağaçlara doğru ilerleyip sırtımı dayadım. Belki biraz sakinleşince içeri girebilirdim. O zamana kadar Demir lavaboda olduğumu düşünürdü. Birkaç saniye soluklandım ama bir ses, tüm huzurumu böldü.

"Merhaba!" Karanlıktan bir gölge bana doğru geliyordu. Korkuyla birkaç adım geriye attım. "Korkma, korkma!" diyerek geri çekildi. Işığa doğru geçince kim olduğunu gördüm ve korku daha da yayıldı bedenimde. Bu Bora'ydı.

"Ne?.. Ne istiyorsun benden?"

"Gerçekten korkmanı istemiyorum. Ben sadece özür dilemeye gelmiştim. O gün kafam pek iyi değildi ve o malum iğrenç şeyleri söyledim..." Ona inanmamı beklemiyordu değil mi? Tamam, sarhoş olduğu belliydi o gün ama bu ona öyle konuşma hakkını vermezdi. "Biliyorum, benden nefret ediyorsun ama cidden senin gibi bir kıza o sözleri nasıl söyledim bilmiyorum. Ama inanamamıştım. Demir gibi burnu havada birinin yanında böylesine bir masum güzellik..."

Lafı yarım kaldı. Arkaya doğru savruldu. Biri, Bora'nın yüzüne yumruk atmıştı. Ağzımdan çıkan çığlıkla elimi ağzıma kapattım. Demir kıpkırmızı gözlerle yerdeki Bora'ya bakıyordu. Eğilip hırladı: "Bir daha onun elli metre yakınında seni görürsem, cesedini kargalara yem ederim pislik herif!"

Bir tekme daha attı. Ardından bir tane daha... Bora yerde inliyordu. Yanlış bir şey yapmamıştı, sadece özür dilemişti. Tamam, iyi biri olmadığı her halinden belliydi ama onu öldüresiye dövmesine içim el vermiyordu.

"Demir..." diye başladım ama kızarık gözlerini bana çevirince nutkum tutuldu. "Sen sus! Sana da sıra gelecek," diye kükredi. Korkuyla yerime sindim. Onu en son Bora bana laf attığında bu kadar kızgın görmüştüm. Hıncını aldıktan sonra beni kolumdan tutup sıkarak ağaçlı yolda sürükledi. Ayağıma çamurlar ve çalılar takılıyordu ama Demir sinirden görmüyordu bile. Beni uzunca bir duvara sırtım yaslanacak şekilde iteledi. Duvara tutunarak idamını bekleyen mahkûmlar gibi tepkisini bekledim.

Demir'in elleri ensesinde; bir o yana bir bu yana yürüyordu. Konuştuğunda sesi çatallı ve oldukça gürdü. "Sana yanımdan bir saniye bile ayrılma dedim. Lanet olası yarım saat beklemen gerekiyordu! Yarım saat bile dayanamadın mı?" diye kükredi yüzüme doğru eğilip. Kafamı yan çevirip bakışlarından ve nefesinden kaçtım.

"O köpekle orada ne işin vardı?" Cevap vermedim. "Çıldırtma ulan beni! İki dakika boş bırakıyorum dibinde bitiyor. O şerefsizi öldürmeliydim!.." diyerek tekrar Bora'nın yattığı yere yönlendi. Kolundan tutup engelleyince daha da hiddetlendi. "Bir de o şerefsizi koruyor musun?"

Ona inanamayan gözlerle baktım. Böyle bir şeyi nasıl düşünürdü? Ben onun ellerinin kirlenmesine bile kıyamazken, o öldürmekten bahsediyordu. Benim düşündüğüm kendisiyken nasıl başkasını düşündüğümü iddia ediyordu? Kafasını kaldırıp serin geceye doğru soluklandı.

"Erva, son kez soruyorum. Senin dışarıda ne işin vardı?" Sesi az da olsa sakinleşmişti.

"Sadece... Sadece.." diye başladım ama devamını getiremedim. Ne diyecektim? *"Senin hayranların beni boğuyordu. İçimdeki kıskançlık ateşini söndürmek için dışarı çıktım,"* mı diyecektim?

"Sadece ne, Erva? Neden çıktın dışarı? Kaçacak mıydın? O seni satmaya çalışan şerefsiz babana mı sığınacaktın? Yoksa seni aç köpekler gibi bekleyen kuzenine mi? Ya da dur... Şu meşhur sevdiğine gidersin sen."

Sözleri hançer misali deşerken kalbimi, yüzümde hayal kırıklıklarının izi vardı. Beni nasıl yaralayacağını bilmesinler diye

insanlara içimi dökmezdim. Sırf şu an yaşadığım şeyi yaşamamak için... Sırf kıymet verdiklerimin beni bu denli yaralamasını istemediğim için... İçimde biriken öfkeyle artık içimde tutamadığım kini mi kustum.

"Sus, Allah'ın belası sus!" Onu şaşırtmanın memnuniyeti ve yaralarının kanamasıyla bağırdım. "Yeter, yaralama artık beni! Aciz olduğumu, muhtaç olduğumu yüzüme vurduğun yetmedi mi? Beni kendine tutsak ettiğin yetmedi mi? Nefes alamıyorum, görmüyor musun? Ölüyorum ben gün geçtikçe... Bitmeyen bir imtihanın pençesindeyim. Babamdan, o kuzenim olacak adamdan ne farkın kalıyor ki beni böyle yaraladıkça?"

Geceye kanat çırpan kuşlar âdeta bana eşlik ediyordu feryat, figan bağrışlarıyla. Ağaçlar esen sert rüzgârla birbirine çarpıyor, kurumuş dallar yüreğime eş zamanlı kırılıp parçalanıyordu. Devam ettim konuşmaya. Gözlerimi elbisenin koluyla öyle bir siliyordum ki parçalıyordum âdeta. Soğuk ciğerlerime kadar işlemişti ama içimin yangınını söndürmüyordu...

"Bu içimdeki iğrenç histen de senden de nefret ediyorum! Keşke seni hiç görmeseydim. Keşke o rezil, kepaze hayatıma devam etseydim de böyle perişan bir hale gelmeseydim."

Ne dediğimi anlamaya çalışırken kaşları çatıldı. Ben arkamı dönüp ondan ve duygularımdan kaçmaya yeltendim ama bileğimi saran kolları hızla beni kendine çekip vücuduna çarptı. Gözlerimin en derinlerine ne demek istediğimi anlamıyormuş gibi baktı.

"Hangi histen?" Bunca lafımı duymamış, ağzımdan kaçan, duygularımı açığa vuran o kelimeyi çekip çıkarmıştı.

"Demir, bırak beni. Yoruldum senden. Seninle gelen her şeyden..."

"Hangi histen, Erva?" Cevap vermeyecektim. Asla ona içimdeki hisleri dökemezdim. Ona bu denli müptela olduğumu söyleyemezdim. "Demir... Üşüdüm ne olur, hadi gidelim."

"Niye dışarı çıktın, Erva?" Bir bağlantı kurmaya çalışır gibi gözlerimi tarıyordu gözleri. Bırakmayacağını, cevabı alana kadar üstüme geleceğini biliyordum.

"Lavaboda bir kadınla karşılaştım..." Lafımı tamamlayamadım. Kızardım.

"Ee..." Öyle çok üsteliyordu ki bıkkınlıkla ofladım. "Senin hayranın olanlardan biriydi işte!"

Alaycı bir sırıtış yerleşti yüzüne. Aniden değişen ruh hali benim de dengemi bozmaya başlamıştı.

"Hım. Benim hayranım çoktur, ama hangisi acaba?" Hışımla kolumu çekip burnumu dikleştirdim.

"İçeride, kollarını açmış seni bekliyor. Ne duruyorsun, gitsene! Bana, 'Seni bıraktıktan sonra onu bana gönder,' dedi. Bence hiç vakit kaybetmeye gerek yok. Sonuçta kurmaca olduğunu bilmiyor değil mi? Git, koş kollarına." Ben bunları söylerken Demir'in gülümsemesi daha da büyüyordu. O güldükçe benim damarlarımda akan kan daha da hızlı çağlıyordu.

"Çok hoşuna gitti değil mi? Sana kadının ne demek olduğunu gösterecekmiş. Bence vakit kaybetme!" Sonuna doğru kükremiştim ama Demir'in beni saran kollarıyla sesim göğsüne hapsoldu. Sıcaklığıyla anlamadığım bir durgunluk çöktü üstüme. Sabahtandır gerilmemin sebebi bu muydu? Kollarından uzak olmak mı?

"Benim meleğim... Kıskanmış."

Meleğim mi demişti o? Bu sözcüğü son söyleyişi geldi hatırıma. İç çekerek çektim ciğerlerime baharı kıskandıran kokusunu... Bir nebze sakinleşmiştim. Yine de içeride yaşadıklarımı unutamıyordum.

"Bana meleğim deme!" diye sızlandım.

"Ben sana ne istersem, onu derim. Ayrıca neden kaçmak yerine o kadına cevabını vermedin?"

Şaşkınlıkla kafamı kaldırıp Demir'e baktım. Halen kollarındaydım ve çok yakınımdaydı. Çenesine dokunuyordu alnım. Boynunun sıcağı yüzüme vuruyordu. Ona baktığımı anlayıp kafasını eğdi. O güzel gözlerini bana çevirdi.

"Ne diyecektim ki?" diye mırıldandım yüzüne doğru.

Demir bir an tebessüm edip dudaklarını anlıma dokundurdu. Yüzüm alev alev yanarken dudaklarını çekmeden konuştu.

"'*Onun tek kadını benim.*' demeliydin"

***

15. BÖLÜM

"Çözülen Sırlar"

Annem bir gün bana demişti ki; "Sevmek de Allah'tandır kızım. Kalbinin kimi kendine eş seçeceğini bilemezsin. Ancak Rabbim bilir. Yanından geçtiğin adam belki çocuklarının babasıdır..."

"Öleceğin gün ve evleneceğin insan sen daha anne karnına düşmeden bellidir ve değişmez. İzleyeceğin yol senindir... Allah nefsi vermiştir insana... İki yol çizmiş; iyi ve kötü... Hangi yolu izlersen izle, o adama açılacaktır kapın. Ancak mutlu olup olmamak senin elinde... Sevmek ve sevilmek de...

Annemin sözleri hiç bu denli yakmamıştı içimi. Çok doğruydu. Kalp kimi seveceğini seçemiyordu. Benim tek duam seveceğim adamla ömrümü geçirmemdi. Hiç imkânsızı seveceğimi düşünmemiştim. Hatta ben hiç seveceğimi düşünmemiştim. Elbet evlenip dinimin gereğince yuva kurmak istiyordum. Ama önümdeki seçenekler hep kısıtlıydı. Babamın karar vereceği bir adam, sevginin ve merhametin olmadığı bir yaşantı...

Seçeneklerde ela göz yoktu. Ya da günü gelince arkasını dönüp gidecek biri... Sarıp sarmalayarak teselli eden kollar... Hele ki içimdeki bu sahiplenme hissi... Onsuzluğu aklına bile getiremeyen iç dünyam ise, avaz avazdı. Bu kadar bağlanmayacaktım ben. Bu kadar açmayacaktım kapılarımı kimselere. Ama kolla-

rıyla beni saran bu Allah'ın lütfu umut veriyordu işte. İçime tohumlarını ekmiş, her konuşmasında, her sarılışında, her öpüşünde onu besleyip büyütüyordu.

Ama kalbimin bilmediği bir şey vardı; o bir gün gidecekti... Ektiği fidanı kökünden söküp bir daha yeşermemesi için içimi dağlayacaktı. Beni kurumuş çöpler diyarına bırakıp, hayatına devam edecekti. Bu düşüncelerle kollarından sıyrılmaya çalıştım. Dudaklarının dokunduğu alnım yanıyordu âdeta. Nefesini kirpiklerime kadar hissediyordum. Üşümüş bedenimi heybetli kollarıyla sarmalamış, hiçbir soğuğun içeri girmesine izin vermiyordu. Yuva gibiydi kolları. Ama hiçbir zaman benim olmayacak bir yuva...

Ben kollarından çıkmaya debelenirken bir ses geldi arkadan. Daha sesin geldiği yöne kafamı çeviremeden Demir beni arkasına çekmiş, eliyle beni arkasına hapsetmişti. Bir duvar gibi önüme dikilmiş, beni bir şeyden ya da birinden saklıyordu.

"Bak, bak, bak!.." dedi gür ve bariton bir ses. "Kimler buradaymış?" diye alaylı bir tınıyla devam etti. Sonra itici bir kahkahayla güldü aynı sesin sahibi. "Biricik yeğenim... Seni burada görmeyi beklemiyordum. Babanın kaldığı yerden devam ediyorsun demek?"

Demir'in vücudunun gerildiğini hissediyordum. Onu kollarımla sarıp sakinleştirmek istedim. Ama yapamadım. Tıpkı bir kız çocuğu gibi saklandım.

"Duydum ki gelinim de buradaymış?.." Demir cevap vermezken adam bize bir adım daha yaklaştı. Demir kollarını açıp beni korur gibi sesin sahibine karşı siper oldu. "Sonra konuşalım, Fuat. İşim var ve seninle uğraşamam."

"Hım... Ufaklığınla oynamak ne zamandan beri iş oldu, Demir? Seni kendine bağlayan kadını daha da merak ettim bak şimdi."

Ellerimle Demir'in ceketini kavrayıp kafamı uzattım. Demir benden böyle bir hareket beklemediği için hışımla kolumu tutup kendine sabitledi. Tek koluyla bütün bedenimi kavrayıp kulağıma yaklaştı.

"Eğer iş ciddiye binerse kuzeye doğru koş. Arkana bile bakma, Erva."

Demir'in söylediği söz üzerine ayaklarım titremeye başladı. Ellerimle ceketini daha sıkı kavrayıp gözlerine baktım. Ama o kızgın bakışlarını karşımızdaki adama dikmişti. Adam yirmilerin sonundaydı tahminen. Boyu hemen hemen Demir'e yakındı. Yüzünde olgunluğun verdiği keskin hatlar vardı. Sert bakışları ve büyük cüssesi karanlıkta pek belli olmasa da Demir'i andırıyordu. Ama bu adamda daha farklı bir şey vardı. Çok tehlikeli bir şey...

"Bakın burada kim varmış?" Kollarını açarak seslendi. "Benim biricik yeğenimin kıymetli gelini. Gel bakalım sana bir sarılayım."

Demir ellerini yumruk yapıp beni tekrar arkasına iteledi. "Ondan uzak dur, Fuat. Senin derdin benimle. Ayrıca şu yeğen zırvalığını da kes!"

Adam aylak aylak yürüyüp, "Cık, cık, cık," çekti. Sonra suratında iğrenç bir sırıtışla durup Demir'e döndü. "Kuzenimin oğlu benim de yeğenimdir. Kırıyorsun beni ama... Dağhan ağabeyim duysa kulaklarını çeker. Sahi o biliyor mu burada olduğunu?" Demir daha da hiddetlendi.

"Ne istiyorsun, Fuat. Derdini söyle ve defol git!"

"Çok ayıp, Demir... Büyüklerin ile böyle konuşmamalısın."

"Fuat, sabrımı zorluyorsun."

"Hım, bir bakalım ne istiyor olabilirim?" Adam düşünüyormuş gibi elini çenesine dayadı. Bulmuş gibi elini havada şıklattı. "Bugün birçok mal alacaktım. Açık artırmayla satıldığını duyunca adamlarımı gönderdim ama bir baktım benim biricik yeğenim akıllılık edip en sağlamlarını kapmış. Tabii yeğenle amca arasında ayrım olur mu?" Sorusuna kendi cevap verdi: "Olmaz... Dağhan ağabeyim benden istemişti ama bakıyorum ki oğlu yerime almış bile."

"Onları alamayacaksın, Fuat. Çeneni fazla yorma. Babam da sen de umurumda değilsiniz. En çok veren alır. Doğanın kanunu bu..." Demir soğukkanlı bir sesle cevap verdi. Sesi soğuk olabilirdi ama sırtının gerilen tüm hatlarından ne kadar gergin olduğunu anlıyordum. Onu sakinleştirmek istiyordum ama ben daha çok korkuyordum. Titreyen ellerim ona cesaret yerine daha da

stres aktarırdı. Adamın kalpsiz bakışlarını görmüştüm. Böyle bir adam Demir'in akrabasıydı. Ürkütücüydü. Hatta gözünü kırpmadan bize zarar verecek gibiydi.

"Maalesef benim akıllı yeğenim. Öyle bir seçenek yok. Arkandaki ürkek ceylanı kaçırmak istemiyorsan zorluk çıkarmadan bana malları vermen gerekecek."

"Boş laf!" diye geçiştirdi Demir. Midem kaynadı. Ne yapacaktı? Demir'e ve bana zarar vermezdi değil mi? Hem, babasının ve bu adamın istediği şey neydi de bu denli karşı koyuyordu onlara?

"Sen kaşındın!.." dedi ve bir hareketlilik oldu. Aynı anda Demir beni geri geri kuzeye doğru yürütmeye başladı. "Ben sana ceylanı ürkütmeyelim demiştim. Bak, şimdi ormanda aslanlara yem olacak. Yazık olacak..."

Sahte bir acıma yerleştirmişti sesine. O an Demir'in yerinde olsam dayanamaz, üzerine atılırdım. Ama tek olmadığı her halinden belliydi. Etraftaki gölgeler artmıştı. Buradan kurtulamayacaktık, belliydi. Ama Demir'in zekâsına güveniyordum. O hiçbir zaman düşünmeden hareket etmezdi. Onların duymayacağı bir sesle konuşunca beni yanıltmadı:

"Korkma, Güvercin. Ben şimdi diye bağırınca hızla kuzeye doğru koş." Korkuyla kollarını kavrayıp sıktım. Arkası bana dönüktü ama kafasını hafifçe bana doğru çevirdi. Sıcak, güven veren elini, kolunun üzerindeki elime koydu. Parmaklarıyla daire çizip bana güven aşıladı. Sanki ben buradayım, hep seninleyim, der gibiydi. Ya da bu beynimin bana oynadığı bir oyundu. Ama şu an benim güvende olmam için uğraştığını görebiliyordum.

Belki de bu yere onun yüzünden geldiğim için kendini suçlu hissediyordu. Kim bir gün kurtulmak istediği bir yük için kendini tehlikeye atardı ki?.. Demir elini havaya kaldırdığı an silah sesi duyuldu. Herkesin dikkati silah sesinin geldiği yöne çevrilirken Demir beni ittirip, keskin bir fısıltıyla konuştu.

"Koş!"

Hızla Demir'in emrine uydum. Ağaçların ve çalıların izin verdiğince koştum. Üstümdeki elbise ve ayağımdaki ayakkabı

yüzünden tökezleyip duruyordum, bu yüzden ellerimle elbisenin eteklerini toplayıp daha hızlı koştum. Düztaban giymediğim için kendime lanet ettim. Arkama bakma cesareti gösterdiğimde ise panik daha da yayıldı bedenime. İri yarı bir adam, âdeta yırtıcı bir hayvan gibi çalılıkları ezerek koşuyordu. Aramızda mesafe vardı ama ben ayağımdaki topuklularla ne kadar koşabilirdim ki? Telaşla koşmaya devam ettim. Arada arkamı kontrol ediyordum ve o dev, resmen benle dalga geçer gibi uzun uzun adımlar atıyordu. Yüzünce sinsi ve iğrenç bir sırıtış vardı.

Ayaklarım panikle birbirine dolandı. Yere kapaklandım ve ayağımda keskin bir acı hissettim. Ama umursamadan eteğimi tutup yerden destek alarak kalkmaya çalıştım. Artık umudum kalmamıştı ama pes etmeyecektim. Bana daha da yaklaşan adama doğru dönüp ellerimi havaya kaldırdım.

"Dur! Uzak dur benden!"

"Hiç sanmıyorum, güzelim..." O iğrenç sırıtışla avına yaklaşan bir avcı gibi yaklaşıyordu bana. Ciğerlerim koşmanın etkisiyle hırıldıyordu. Soğuk burnumdan öyle keskin geçiyordu ki gözlerimi yaşartıyordu. Titriyordum. Ancak ellerimi havaya kaldırmış, koca dağa meydan okuyan korkusuz bir karınca gibi güçlü durmaya çalışıyordum. Ne korkusuz ama! "Uğraştırma beni, güzelim. Canını çok fena yakarım." Sırıtarak bana yaklaşmaya başladı.

"Uzak dur benden!" Bağırıyordum ama bu duvar gibi adama değmiyordu bile kelimelerim. Etrafı yokladım. Ona fırlatacak bir şey aradım. Her yer çalılıktı. Bir taş olsa belki kafasına atabilirdim... *Allah'ım*... Ben ömrümde kimseye vurmamıştım bile... Ama kendimi korumak zorundaydım. Tıpkı o kuzenim olacak pislik torbasından koruduğum gibi... Bu beden bana Rabbimin emanetiydi. Onu koruyacaktım. Hep korumuştum. Korumaya devam etmeliydim.

Bulduğum yumruk kadar taşa uzandım ama adam üzerime atıldı. Son anda taşı kavrayıp kafasına geçirdim. Hepsi bir saniyede olmuştu. Adam kafasını tutup küfürler savururken bu kez yönümü bilmeden koşmaya başlamıştım. Önüme kocaman bir çit çıkana kadar...

Tel örgülerle çevrilmişti. Nefes nefese etrafı kontrol ettim. Kalbim ve ciğerim parçalanıyordu âdeta. Ellerimi karnıma koyup nefesimi düzeltmeye çalıştım ama fayda etmiyordu. Kaçacak hiçbir yer yoktu. Geri dönme ihmalini göze alamazdım. Belki de evin her tarafında Fuat denen adamın adamları vardı... Peki ya, Demir ne durumdaydı?

Demir'i düşününce panikleyen kalbim, bir yumrukla eziliyormuş gibi sıkıştı. İyiydi değil mi? Amcası ona zarar vermezdi? *İnşallah...*

Nefretle bakan gözler, abartılı sözler geldi aklıma. Ya Demir'e bir şey yaptılarsa?.. Ben böyle hayatım için koşarken o tek başına çaresiz bir haldeyse?.. Uzaktan gelen ayak sesleriyle çalılıkların hemen yanındaki bodur ağaca sığındım. Sırtıma tel örgüler batıyordu ama umurumda değildi. Bu adamlar beni yakalarsa yapacakları şeyleri düşünmek bile istemiyordum.

Bacaklarımı kollarımla sarıp iyice küçüldüm. Titreyen nefesime engel olmak için kafamı bacaklarıma gömdüm. Şu an ölümünü bekleyen idam suçlularından farksızdım. Ayak sesleri yaklaştıkça şahadet getirmeye devam ediyordum. Bir de içten içe dua ediyordum.

Annem için kahroluyordum... Kardeşimin çok üzülmemesi için Allah'a yalvarıyordum... Babamın... Babamın artık gülmesini istiyordum. Merhamet duygusunu tatsın istiyordum... Belki burada ölüp gidecektim. Belki cesedim hiç bilinmeyen bir yerde çürüyecekti... Bir kefenim bile olmayacaktı ama, arkamda kalanlar için hayatın güzelleşmesini istiyordum.

Ayak sesleri dibimde durunca titremem çoğaldı ve ağlamaya başladım. Ayak seslerinin sahibi yanıma çöktü ve ellerimi çözdü. Gözlerimi sımsıkı yumup hıçkırmaya başladım. Etrafımı saran kollarla ve burnuma dolan kokuyla sarsılan omuzlarımın şiddeti arttı.

"Şişt tamam, ufaklık... Geçti..." dedi yumuşacık ve merhamet dolu sesi... *Ah bu ses...*

Bütün telaşlarım son buldu ve elim ayağım boşaldı. Kafamı boynuna gömüp soğuktan donmuş burnumu kokusuna dayadım.

Yağmur sonrası toprak kokusuna... Annemin yaptığı kurabiye kokusuna... Güven ve huzur kokusuna...

"Geçti. Güvercin... Güvendesin." Evet, güvendeydim. Onun kollarında ve güvendeydim. Beni kaçıran, zorla nikâh kıyan, hatta zorla öpen adamın kollarında güvendeydim. Benim derdim neydi?

Kafamı kaldırıp ağlamaktan bulanıklaşan gözlerle kokunun sahibine baktım. Saçları dağılmış, üstü başı çamur içindeydi. O hiçbir şeyden ödün vermeyen yakışıklı yüzü halen yerindeydi. Sanki hiç korkmamıştı. Hiç kaygılanmamıştı. *"Neden kaygılansın ki?"* dedi zihnim. O sadece elindeki kuklayı kaybetmek istememişti belli ki. Beni buraya getirirken böyle olacağını biliyor muydu? Bu da onun oyununun bir parçası değil miydi?

Ben iç savaşımla uğraşırken, Demir kaşlarını çatmış, yüzüme bakıyordu. Kolları halen kollarımdaydı. Kollarının ağır baskısından kurtulmak için kıpırdandım, üstün bir çabayla sonunda güvenli kollardan uzaklaşmıştım. Vücudum âdeta onun sıcaklığı için yalvarıyordu ama bu sefer onu dinlemeyecektim.

Gözlerimle istemsizce tüm bedenini taradım. Vücudunda en ufak bir hasar aradım. Yüzündeki ufak çizgilerden başka bir şey yok gibiydi. Derin bir nefes çektim içime. Bu, "çok şükür" babında bir iç çekişti.

Ela gözlerine tekrar dönünce onun da beni incelediğini, hasar tespiti yaptığını gördüm. Gözleri eteğime takılınca, kaşlarımı soru sorarcasına çatıp ben de eteğime baktım. O ana kadar dizimi unutmuştum. Soğuk sızısını alıyor olmalıydı. Ama akan kanın sıcaklığını hissediyordum. Eteğin alt kısmı, neredeyse iki karış boyunda yırtılmıştı. Giydiğim çorapsa resmen parçalanmıştı. Bacağımın yaralı kısmı gözler önündeydi. Utanarak ayağımı geri çektim ve eteğimin yırtık kısmını kapattım. Ama Demir çoktan dizlerinin üstüne çökmüştü. Ellerimi ittirip eteğimi açmaya çalıştı. Ona direndim.

"Demir... Ne yapıyorsun? Bırak..." Sesimde bir itiraz, bir yalvarış tınısı yükseliyordu. Daha ne kadar küçük düşebilirdim? Yaralanmış, kirlenmiş, o iğrenç adamla koşuşturmuş, şimdi de tüm bunlara sebep olan adamın ellerine muhtaç kalmıştım. Kalbim, dizimdeki yaranın varlığını hatırlatırcasına sızladı.

"Erva, çek ellerini."

"Demir, ayıp nedir bilemez misin sen? Yok bir şey diyorum. Sadece ufak bir sıyrık..." O tenime dokunursa, ölürdüm!

"Erva, eğer ellerini çekmezsen, ayıp nasıl olurmuş gösteririm sana!" Hayretten ağzım balık gibi açılmıştı. Nasıl laftı o öyle? Yüzümün rengi değişti. Parmaklarım avucumun ayasına doğru kıvrıldı. Utancın taze kokusu öfkeye dönüştü. "Sen... Sen tam bir edepsizsin! Bırak beni!"

Direniyordum evet, kazanabilirdim. Ta ki Demir beni tek eliyle alıp omzuna atana kadar! Beni bir un çuvalı gibi tek omzunda taşıyıp, en yakındaki büyük kayaya oturttu. Çırpındım ama onca koşmanın ardından güçsüzdüm. Beni oturtup önümde diz çöktüğünde sırtımdan soğuk terler boşalmaya başlamıştı. Koşuşturmanın hengâmesinde yorulmam yetmiyormuş gibi, bir de bu koca ayıyla uğraşıyordum. Yaram gözler önüne serilmişti ama artık tükenmiştim, ona teslim oldum. Kaşları iyice çatıldı ve elini uzattı. Yalvararak konuşmaya çalıştım: "Demir... Lütfen... Günah..."

Demir o çatık kaşlarının yumuşamasıyla ufak bir tebessüm armağan etti bana. Karnımdaki karıncalar öyle bir hareketlendi ki sanki bütün organlarımı kemiriyorlardı. "Erva... Bak, şu an yaralısın ve ben yaranla ilgileneceğim. Beni bir doktor olarak düşün. Sağlığın günahı olmaz. Hem ben senin kocanım." Gözlerimin derinliklerine bakarak konuşmaya devam etti: "Şimdi bacağını ver, yarana bakayım."

Bu hatırlatmayla ve gözlerindeki sıcacık ilgiyle ayağımı hafifçe öne çıkardım. Vakit kaybetmeden hemen bileğimden tutup ayağımı kaldırdı. Eteğimin yırtığı bacağımı gözler önüne sererken o sadece yaramla ilgileniyordu. Bense ortaya serilene manzarayla bakmamak için gözlerimi kaçırmak, elinden kurtulmak istiyordum. Bu aptal hislere karşı direndim. Diz kapağıma kadar uzanan çorabıma ellerini uzatırken, kafasını kaldırıp benden izin istedi. Utançtan ısınmış yüzümle, hafifçe kafamı onaylayarak salladım ve bakışlarımı kaçırdım. Ondan başka her yere bakıyordum. Ayağıma dokunuyor olduğunu düşünmemeye çalışıyordum.

"Dikiş gerektirecek gibi görünmüyor ama sarmamız lazım." Yüzüme bakıp kaygıyla konuştu. "İltihap kapmaması için hemen

sarmamız lazım. Yürüyebilecek misin?" Kafamı yine tereddütle yukarı aşağı salladım. Hafif bir sıyrıktı ama felaket yakıyordu. Demir kravatını çıkarıp bacağımı dizine dayadı. Sonra bacağımı sarmaya başladı. Utanç bir yana, bu oldukça samimi hareketi yaparken neden bu denli özenliydi? İlgisi beni aptallaştırıyordu.

Ayağa kalktığında ellerini bana uzattı. Ellerini tutmayı reddedip taşa elimi dayayıp ayaklandım. Hafif hafif topallayarak Demir'in yanında ilerledim. Ne zaman duraksasam elini uzatıyordu ama ben inatla reddediyordum ona dokunmayı. Eğer dokunursam arkası geliyordu her defasında. Artık şu bencilce ona bağlanan tarafımla savaşmam gerekiyordu. Hem bu halde olmamın suçlusu oydu! Beni umursamadığını biliyordum ama bu denli tehlikeye atacağını düşünememiştim. O da suçunu biliyordu ki telefi etmeye çalışıyordu.

Ayağım bir çalıya daha takılınca, Demir artık canına tak etmiş gibi gürledi: "Ee, yeter nazlandığın!" deyip beni bir hışımla kucağına aldı. Yaşadığım şokla omuzlarını ittirdim ama yorgun kollarım pek etkili sayılmazdı. Uzun uzun, koca adımlarıyla yürüdü. Kaskatı kollarımla yarım saniye zor direndim. Sonra pes edip kafamı omzuna dayadım...

"Ağabey, malzemeleri getirdim. Yardım edecek bir şey var mı?" Ali'nin sesi kaygılıydı. O kadar yorgundum ki, kafamı kaldıramadım.

"Yok, Ali, çık."

"Ağabey..."

"Çık ulan dışarı!" Kulaklarımda uğuldayan seslerle gözlerimi açmaya çalıştım. Gözlerimin üzerinde koca bir ağırlık vardı sanki. Ben açmaya uğraştıkça onlar kapanıyordu.

***

Ayaklarımda sıcak bir el hissedince irkilerek uyandım. Ayağımı hızla geri çektim. Demir kaşları çatık bir vaziyette ayaklarımın dibinde oturuyordu. "Sadece ayağını saracağım..." dedi. Bıkkınlıkla boynunu ovuşturdu.

"Ben sararım." Yorgun sesim pek inandırıcı gelmiyordu. Üzerimde yırtılan elbisemle bilmediğim bir evin salonundaydım. Etrafımı gözlerimle taradım. Burayı ilk defa görüyordum. Elbisemin eteğini iyice bacaklarıma sardım. Bacağım sızlıyordu, ateş basılmış gibi yanıyordu.

"Bak, Güvercin, kafamda bir yığın sorun var. Beni uğraştırma da saralım şu ayağını."

İçimden gelen hiddetle, kafamı inanamazmış gibi salladım. "Sen git sorunlarınla uğraş, Demir. Ben kendi yaramı kendim sararım."

"Erva!" Kükremesi bulunduğum odada yankı buldu. Ama bu sefer alttan almayacaktım.

"Ne var, Demir? Ne istiyorsun? Ne! Kuklan olarak görevimi yaptım." Kafamı dikleştirdim. "Ben yemim, unuttun mu? Bu sadece bir sıyrık... Ölmediysem sorun yok değil mi?"

"Erva, saçmalamayı bırak. Uzat şu ayağını."

"Ne var biliyor musun, Demir? Her istediğini yapmaktan yoruldum. Görevimi yaptım ve bitti. Uzak dur benden!"

Demir sinirle ayağa kalkıp boynunu kaşımaya, saçlarını karmaya başladı. Odanın bir ucundan öbür ucuna yürüyüp bir şeyler mırıldanıyordu. Sakinleşmeye çalışıyordu ama bu sefer ona tolerans göstermeyecektim.

"Senin aptallığın yüzünden oldu. Ne demeye dışarı çıkıyorsun? Onlarla karşılaşmadan gitmiştik oysaki... Ama senin aptallığı yüzünden onlara yakalanacak kadar oyalandım!"

Ağzım açık kaldı. Bir de her şey benim suçumdu öyle mi? "Bıktım senin saçma sapan oyunlarından. Ne haltlar yiyorsan kendin ye! Senin pisliğine bulaşmaktan yoruldum." Demir hiddetle ellerini saçlarına geçirip dolanmaya devam ediyordu. Fısıldayarak devam ettim: "Ne yapıyorsun bilmiyorum. Beni ne için kullanıyorsun bilmiyorum. O adamlar kim, Demir? Babanın adamları neden sana saldırıyor?"

Demir en sonunda tekli koltuğa oturup kafasını avuçlarının arasına aldı. Ayağıyla ritim tutup sakinlemeye çalışıyordu. Cevap alamayacağımı anlayınca sessizce oturmaya devam ettim. Ama Demir'in sesi beni yanılttı.

"O adamlar, babamın adamları." Kafasında söyleyeceklerini tartıyormuş gibi bir süre sustu ve devam etti: "Yaptığım şeyler iyi mi kötü mü, ben de bilmiyorum, Güvercin. Ama bunları yapmak zorundayım. Sen her ne kadar fark etmesen de bu işte rolün büyük... Onun bu kadar ileri gideceği bilmiyordum. Hele ki seni hedef tahtası yapacak kadar!"

Söylediği sözlerle tüylerim diken diken oldu. "Nasıl?.. Nasıl yani?" Kafasını birkaç saniye kaldırıp gözlerime baktı.

Demir'in yüzünde, acı vardı!

Yutkunup devam etmesini bekledim. Ellerini kafasının üstüne koyup kafasını önüne gömdü. Sanki tüm sıkıntılardan ve acılardan kaçmak istiyordu. "Sadece bacağını sarmama izin versen?"

"Devam et, Demir..." diye ısrar ettim. O her şeyi anlatmadan asla kendimle ilgilenemezdim. Derin bir nefes alıp devam etti:

"Babamın yoluna taş koyuyorum, Erva. Onun elindekileri teker teker alıyorum. Gittiğimiz yerde babamın istediği kaçak tarihi eserler satılıyordu. Onun bulaştığı pisliklerin hesabı yok. Ben sadece en önemlilerine köstek oluyorum. İçimdeki kin bitene kadar da devam edeceğim."

"Neden babandan bu kadar nefret ediyorsun?" Yaptığı şeyleri duyunca ben de nefret ediyordum açıkçası. Ama her ne olursa olsun o, Demir'in babasıydı.

"Onu tanısan sen de nefret ederdin. O, senin bildiğin insanlara benzemez, Güvercin. Herkes senin kadar masum düşünmez."

"Ama sen de..." Lafımı kesti.

"Yeter artık, Güvercin. Ciddi anlamdan kafamın içini bulandırıyorsun. Şu bacağını saralım artık."

"Ama şey..." Bacağımı sarmakta neden bu kadar ısrar ediyordu ki? Bacağıma dokunacak olması fikri bile tüylerimi ürpertiyordu.

"Utanıyorum deme sakın! Asıl utanmak nasıl olurmuş göstericim sana."

"Edepsizsin!" Sırıttı. Hem de kocaman. Kalbim takla attı güzel gülüşüyle.

"Bunu bugün kıskançlıktan çıldıran sen mi söylüyorsun?" Rengim iyice attı, bukalemundan farksızdım bu adamın yanında. Gururla burnumu kaldırıp diklendim.

"Ne kıskanması be! Seni mi kıskanacağım? Ben sadece o kadınların öyle ahlaksızca konuşmasına sinirlendim. Edep kalmamış hiçbirinde." Burnumu iyice kırıştırdım.

"Yapma, Güvercin. Neredeyse yanımdaki sarışın afeti, o minik gaganla gagalayacaktın."

Afet mi demişti o? Afet ha! Öküz işte. Öküz! Öküz!

"Ne sen ne de o sarı cadı umurumdasınız, tamam mı? Ben senin egolarının aracı da değilim ayrıca."

Ayağa kalktı ve bana yaklaştı yüzünde o kocaman ve güzel sırıtışıyla..."Uzak dur, dağ ayısı! Fena olur bak." Ağrıyan bacağımla oturduğum yerde gerilemeye çalıştım. "Ne yaparsın, Güvercin? Isırır mısın? Yoksa bir güvercin gibi gaganı mı geçirirsin bana?"

"Demir bak, uzak dur!" Demir üzerime doğru gelince gene fena bir şey yapacak sandım ama o, dizlerinin üzerine çöküp ayağımı önüne çekti. Tabii yırtık elbiseden dolayı dizime kadar açılan ayağımı! Ayağımı çekmeye çalıştım ama nafile... Bileğimden kavramıştı bile.

"Sadece saralım, minik. Sonra ne halin varsa gör." Onunla baş edemeyeceğimi anlayıp pes ettim. İlgiyle bileğimi temizledi. Döktüğü oksijenli suyla inledim. Hemen dudaklarını yaklaştırıp üfledi. Bu görüntüyle kulaklarıma kadar sıcakladım. Bacağımdaki eli durumu daha da mahvediyordu. İçime kor düşmüştü sanki. Alev alev yanıyordum. Bileğimin ağrısı bile hafif kalırdı midemdeki krampların yanında.

Ayağımı sarmayı bitirince elime bir poşet tutturup kullanacağım odayı gösterdi. Üzerime ne ara bir şeyler almıştı? Ayaklandım. Bu ev ufak ama şıktı. Tek kişinin kullanabileceği kadardı. Bir oda vardı tahminen bir de salon... Kahverenginin hâkim olduğu odaya girip üzerimi değiştirdim.

Demir bol bir eşofman almıştı. Bileğime zarar vermemesi için mi bunu almıştı? Neden bu kadar düşünceli davranıp bana hiç yardımcı olmuyordu? Onu gözümde karartamıyordum bile. Üzerine de kalın, uzun bir tunik almıştı. Hepsini giyip odadaki kişisel banyoda abdestimi aldım. Yatsı namazımı ayağımın ağrısıyla yavaş yavaş kıldım. Ardından odadaki yatağa uzandım. Günün yorgunluğuyla yaşadıklarımı kafamdan geçirdim.

Demir'in o sarı cadıya karşı gelmemesi. Lavabodaki bir diğer cadının sözleri... Demir'in kadını olduğumla ilgili sözleri... Sonra her şeyi yıkan akrabası. Salonda anlattığı şeyler... Babası nasıl bir adamdı böyle?

Gözlerindeki acıyı hatırlayınca içim acıdı. Nasıl bir baba evladına bunları yapardı? Nasıl bir baba doğru olmadığı kesin olan bu yollarda ilerlerdi? Demir'in, kini vardı bir de. Ne yapmışlardı da bu kadar kin tutmuştu bu güzel bakan adam?

Gözlerim tam gidecekken odanın kapısı açıldı. Sırtım kapıya dönük olduğu için sessizce gözlerimi yumdum. Kokusu bir esans gibi sarmaladı dört yanımı. Bir dakika boyunca sadece nefes sesi duyuldu. Nefesimi tutarak bekledim. Yatağın bir yanı çökünce nefesim ciğerlerimi sıkıştırmaya başladı. Sonra bu da yetmezmiş gibi güçlü, geniş kolları dolandı etrafıma... Kafamdaki başörtüyü çekti ve saçlarımı özgür bıraktı; sanki buna hakkı varmış, bunu kimse ondan alamazmış gibi...

Saçlarımın arasına, boynuma doğru kafasını gömüp derin bir nefes çekti. Titremeye başlamıştım, uyanık olduğumu anlamıştı ama ben uykudan daha hissiz, rüyadan daha yoğundum. Ondan korkmuyordum. Tam tersine, bana hissettirdiklerinden korkuyordum.

"Demir..." Fısıldadım. Yalvarıyordum. "*Kalbime verdiğin eziyet yetmedi mi?*" diyordum âdeta. Kulağımda yankılanan sesi sessiz soruma cevap niteliğindeydi.

"Ne olur bırak..." dedi bir bebek gibi mırlayan sesiyle. "Bırak biraz böyle kalalım."

Kollarında hareket edip bırakmasını diledim. Ama o, daha da sokulup, anlamlandıramadığım bir ses tonuyla konuştu:

"Sadece biraz... Söz veriyorum sonra bırakacağım." Buna ölesiye ihtiyacı olan, bu sarılmayı yaşamazsa ölecek olan bir hasta gibiydi. Sanki benim kucağıma, benim sıcaklığıma muhtaçtı. Ne büyük bir hayal dünyasıydı bu? Ne büyük bir karamsarlıktı. Onun bana muhtaç olması benim sonu olmayan hayal dünyamın bir parçasıydı. Bu sadece... Sadece...

Düşünmeyi bıraktım. Öyle aniden. Sadece bu sıcaklığı istedim; düşünmek, tartmak, hayal kurmak olmadan. Onun kolların-

da olmanın verdiği his muhteşemdi. İçimden bir ses, *"İzin ver."* diyordu. *"İzin ver onun kollarının verdiği güven bizim olsun..."*

On dakika sessizce bana sarıldı. Artık uyuduğunu tahmin ediyordum. Ama kollarından çıkmadım. Sıcaklığına, kokusuna ihtiyacım vardı. Ne de olsa o uyuyordu.

Aklıma takılan düşünceyle yanaklarımı dişledim. Onun sarılması böyle hissettiriyorsa, ben sarılınca nasıl hissederdim? Kollarımı bedenine sarıp, içimdeki bu şefkat duygusu geçene kadar öylece kalmak... Hemen kovdum düşüncelerimi. O benim kocam değildi! Sadece oyun bitene kadar nikâhlımdı. Onun üç kelimesine bakardı sarıldığım bir adamın yabancısı olmam...

Beynim bu yönde ilerlerken, bedenim benden bağımsız arkasını döndü. Şu an ne yapıyordum bilmiyordum. İçimdeki bu beni tanımıyordum. Arsızca istediğini alan bir çocuğa dönmüştüm. Utanmaz, arlanmaz bir hal almıştı bedenim.

Masumca gözlerini yummuş, derin nefesler alan, göz kamaştırıcı bir güzelliği olan bu adam, bana neler yapıyordu? Beni yerden yere vurup, sonra kendi elleriyle yeniden sarıyordu. Önce yaralı kanat tüylerimi koparıyor, sonra o yaramı kapatıyordu. Kabuk bağlayan umutlarımı kavlatıp hayallerimin dışarı akmasını sağlıyordu.

Elimi kaldırıp yüzüne yaklaştırdım. O uzun, ok gibi kirpikleri titreşince tedirgin oldum, ama açılmamışlardı. Uyanmadığı için son cesaretimle elimi yanağına koydum. Yeni yeni çıkan sakallarını ellerimde hissettim. Teninin sıcaklığıyla ısınmıştı sakalları... Elimi iyice yaklaştırıp yanağının sıcaklığını elime gömdüm. Ona dokunmak öyle güzeldi ki...

Bir çocuğun ilk evcil hayvanını okşaması gibi tedirgindi dokunuşlarım. Onun teni ise, en yumuşak kedi tüyünden daha yumuşak. sakalları yırtıcı bir aslanın yelesi gibi gürdü. Ne büyük bir ikilem, ne harika bir uyumdu. Yasak olduğunu bile bile yasak elmayı yiyen Havva annemiz ve Âdem babamız gibiydim. Bu güzel adam bana yasaktı. Derin bir iç çekip elimi geri çektim, ama aniden bileğimi kavrayan eller geri çekilmemi engelledi. Hayretle Demir'e baktım. Uyumuyor muydu? Ah, şimdi yerin dibine girebilirdim işte!

Uzandığı yerden kalkmadan, elimi çekmeme izin vermeden, öylece bana bakıyordu. Ben de şaşkınca ve kıpkırmızı bir şekilde bakışlarına karşılık veriyordum. Daha ne olduğunu anlamadan tuttuğu bileğimi kendine çekti ve başımı koca göğsüne gömdü. Kollarıyla etrafımı sarıp, kendi kafasını da saçlarıma gömdü. Öyle sıkı sarılıyordu ki, engel olma isteğim buhar olup uçmuştu. Tutuşunda derin bir çaresizlik vardı, ona acımama ve içimin sızlamasına sebep bir çaresizlik...

Boşta kalan ellerim, acemice iki yanında duruyordu. Cansız bir bez bebek gibiydim. Buna tahammül edemiyormuş gibi nefesini üfledi, tek eliyle beni sarıp diğer eliyle de benim ellerime uzandı. Ellerimi iki yanından uzatıp ona sarılmam için teşvik etti. Gülümsemem dudaklarımda yer aradı, ama tedirginliğim buna izin vermiyordu. Ürkekçe sırtına dokundum, sıcak ve sert sırtı ellerimin altında kocamandı. Dokunuşumla derin bir iç çekti ve daha da bir sıkı sarıldı. Şu an resmen sarmaş dolaştık.

Ne yapıyorduk biz? Bunun sonu yoktu, ikimiz de biliyorduk. Ama kelimelere dökmektense, dokunarak fısıldaşıyorduk. Onun sarılma sebebini bilemesem de, ben ölüyordum bir santim ötemdeki bu adamın hasretiyle. Hasret çekiyordum varlığına. Benimleyken, bana sarılıyorken bile hasrettim ona. Sanki yirmi bir senelik hayatımın en büyük özlemiydi bu adam, hep vardı. Onu özlemiş ve beklemiştim. Ama şimdi, ona sahip olamayacak, onu tanımışken daha büyük bir özlemle kavrulacakken bile, benim gibiydi. İçimden taşan duygular, beni bile ürkütmeye yetiyordu.

"Sana bir şey olacak diye çok korktum, Güvercin." Tedirgin ses tonu, kafamı kaldırmamı sağladı. Ancak o gömülü kafasını kaldırmadan, benim kafamı tekrar boynuna gömdü. Bu sefer dayanamayıp dilime ördüğüm ağlardan kurtuldum.

"Ben de..." Cesaretime hayret etmeme bile fırsat tanımadı. Bana çocuğuna sarılan bir anne gibi, sıkı sıkı sarıldı, kokladı. "Ben seninle ne yapacağım be güzellik?"

***

16. BÖLÜM

"Kapalı kapılar"

Yine evin bahçesinde salıncaktaydım... Burası tek nefes aldığım yerdi sanki. Şehrin ışıklarından uzak, yıldızlara yakın... Kendimle dertleştiğim tek yerdi burası... Onu bana getiren yer...

Bir çıtırtı geldi arkamdan. Bu çıtırtı korkmamı değil tebessüm etmemi sağladı. Büyük ayaklarıyla bu kadar ses çıkaran başka kim olabilirdi ki?

"Ben de nerede kaldığını merak ediyordum," diye mırıldandım. Arkam halen ona dönüktü. Salıncakta usul usul sallanıyordum. Arkamdan uzanıp beni kucakladı.

Nefesini kulağımda hissediyordum. Beni usul usul kendine çevirdi. Güzel gözleriyle buluştu gözlerim. Ama tuhaf bir soğukluk vardı onlarda. Her zamankinden daha mesafeliydi bakışları. Teni daha solgun... Gözaltları morarmış... İçimde bir şeyler parçalandı. Ağlama isteğiyle dolup taştım. Kollarımı uzatıp ona deli gibi sarıldım. Onu iyi etmek istedim. Gözlerindeki yorgunluğu gidermek... Umut vermek...

Ama aniden sarıldığım beden değişti... Korkuyla kendimi geriye doğru attım. Karşımda gördüğüm mavi gözlerle kanım dondu. Bana sarılmak için zorla kendine çekiyordu. Ellerimle ve ayaklarımla kendimi paralayarak onunla mücadele ettim. Gözümden oluk oluk yaş akıyordu.

"Bırak!" diye bağırıyordum. "Bırak! Çek o pis ellerini üzerimden. Bana dokunma!" Ağlıyordum ama nafile. Pençelerini öyle bir geçirmişti ki üzerime... "Senden iğreniyorum..." Artık bağırmaktan kısılan sesimle fısıldadım:

"Bana ondan başkası sarılamaz..."

***

Vücudum yapış yapış ve ter içindeyken uyandım. Göğüs kafesim hızla inip kalkıyordu. Nasıl bir rüyaydı bu böyle? İstemsizce elimi yanıma attım. Boştu. Neredeydi? Boğazımda iğrenç bir tat oluşmuştu. Lavaboya gidip ağzımı çalkaladım ama geçmiyordu. Su içmeye karar verdim. Başıma başörtümü alıp usulca odadan çıktım. Salonda duyduğum seslerle olduğum yerde kalakaldım. Olgun, tok bir ses konuştu:

"Oğul bu böyle olmaz. Ses etmedim ama şu günahsız kızın başına neler geliyor."

"Başka çarem yok, Zehra Sultan."

"Yavrum... Sen benim asıl evladımsın. Babandan çok seni evladım olarak görürüm. Yaşadığın acıları bir ben bilirim, bir Yaradan. Ama yaptığın doğru değil. O yavrucağızın suçu ne? Sırf onların gözünü boyamak için kızcağızı yem etme be Yusuf'um."

"Ona bir şey olmayacak, babaanne. Bu iş bitene kadar benimle kalmak zorunda... Sonra özgür bırakacağım. Ama o zaman gelene kadar sen bile yalvarsan bırakmam."

"Ah be kuzum. Öfkeyle kalkıyorsun ama zararla oturmazsın inşallah. O baban olacak adamı dokuz ay ben taşıdım ama evlat demeye dilim varmıyor. Sizi bu hallere getiren adama evlat dersem cennet yüzü göremem. Annen gibi bir melek nasıl oldu da babanın ellerine düştü be oğlum. Kurban olduğum Yaradan ne de çok sınadı Zeynep Erva'yı."

Karanlıkta az çok gölgelerini görüyordum. Demir, her gerginliğinde yaptığı gibi kafasını avuçlarının içine gömmüştü. Demir'in babaannesi olduğunu anladığım kadın eliyle sırtını sıvazlıyordu. Babası nasıl bir adamdı böyle ki kendi annesi bile

oğlum demiyordu? Demir'in annesi neler yaşamıştı da ardından kayınvalidesi bu denli yakınıyordu?

"Fatma'dan duydum, nikâh kıydırmış size..."

"Anneannem, 'Ya nikâh kıyın ya da aynı evde kalmayın,' diye tutturunca mecbur kaldık."

"Oğlum, tamam anneannen bilmiyor hiçbir şeyi. Nişanlı olsanız doğru düşünmüş derdim. Ama bu kızın suçu günahı ne? Belli ki el değmemiş, edepli, imanlı bir kız. Yazık değil mi?"

"Zehra Sultan sadece bir oyun. İşimiz bitince herkes kendi yoluna gidecek."

"Oğlum nikâhın oyunu mu olur? Siz Allah katında karı kocasınız. Sen ondan sorulacaksın o senden. Rabbim demeyecek mi, 'Nikâh kıydın sahip çıktın mı?' diye. Hem bu kız geri dönünce ne yapacak? Başka birine nasıl varacak? Benim yaşlı kafam almaz bu işleri ama çöker oğlum yavrucak."

"Sen merak etme. Yıktığım gibi kurup eline vereceğim geleceğini. Bir daha yüzümü bile görmeyecek. İstediğiyle evlenir, hayatına döner. Üç kelimeme bakar boşanmak..." Demir'in sözleri içime kızgın demirler dökerken, ağlamamak için dudağımı ısırdım. Ellerimi iki yanımda yumruk yapıp hızla geldiğim odaya döndüm. Biraz ses çıkarmış olmalıyım ki şaşırmış ses tonuyla Demir'in sesi yükseldi:

"Erva?"

Gözümden yaşlar gelmemesi için son uğraşlarımı verip odaya girdim. Kapıyı kapattığım gibi arkasına çöktüm. Sırtımı kapıya dayayıp sessiz gözyaşları dökmeye başladım. Kapı arkadan zorlandı ama tüm gücümü kullanıp açmasını engelledim. Ellerimi yere sabitleyip ayaklarımı duvara dayadım.

"Erva, aç şu kapıyı!" diye kükredi. Neden açmıyordum? Neye kırılmıştım? Bilmiyordum. Tek bildiğim eski hayatıma dönersem artık eski Erva olmayacağımdı.

"Erva, sabrımı taşırma. Çekilmezsen eğer bir tarafların kırılsa bile kapıyı açarım." Ben halen direnmeye devam edince Demir daha da hiddetlendi. "Lanet olsun!" diye bağırıp elini kapıya vurdu. "Derdin ne senin? Neden zırlayıp duruyorsun? Kurtulmak için ölüp bitsen de işim bitene kadar buradasın. Anlamadın mı halen?"

"Demir, oğlum. Bırak, az sakinleşsin sonra konuşursunuz."

"Babaanne sen odana git."

"Oğlum...

"Git..." Bağırmamıştı ama sesinde uyarıcı bir tını vardı. Babaannesi bile onu sakinleştiremiyordu. Hâlbuki çok saygı duyduğu belliydi. "Aç şu kapıyı!" Birkaç kez daha ittirince artık kolumda güç tükendi. Pes etmeyeceğini kabullenip yavaş yavaş ayağa kalktım. Benim kalktığımdan habersiz hızla kapıyı yumrukluyordu. Bir kez daha kapının kulpunu çevirip ittirdi. Açıldığını anladığı an üstüme doğru yürüdü. Geriye doğru adımladım. Gözleri sinirden kanlanmıştı ve alnında o bilindik damar atıyordu. Ela gözlerinde âdeta fırtınalar kopuyordu.

Kalorifer peteklerine dayanana kadar üzerime geldi. Bana tepeden bakacak kadar yakınlaştı. Kızgın nefesi suratıma çarptı. "Bir daha o kapı açılmazsa canını yakarım, Erva." Dişlerinin arasından hece hece konuştu. Sanki kelimeleri beynime kazımak istiyordu. "Anladın mı?" Bağırmasıyla yerimden zıpladım. Aniden kafamı aşağı yukarı salladım. "Gidene kadar bana karşı gelmeye kalkma. Sağ salim can attığın hayatına ancak öyle dönebilirsin."

Bana bağırması kalbimi çürütüyordu. Vurmayacağına ve zarar vermeyeceğine emin olduğum halde kahroluyordum. Can attığın hayatın, diyordu. Hangi hayattı o? Bana da söylese fena olmazdı. Ama ona söyleyemezdim. Ben o hayatı istemiyorum, diyemezdim. İşi bitince beni göndereceğini söyleyen bu adamın karşısında gururumu ayaklar altına alamazdım. Eski hayatımda rezillik çeksem bile onun karşısında küçülemezdim.

"Sırf eski hayatıma dönmek için sabredeceğim..." diye fısıldadım. Kalbim haykırıyordu: *"Onunla kal!"* Kulaklarımı tıkamıştım. Aptal kalbimin kırılmak, üzülmek umurunda olmayabilirdi. Ama gururumun aklı başındaydı. Her zaman olduğu gibi dimdik duruyordu. Demir duyduğu laf üzerine burnundan soluduğu. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Yanlış duyduğunu düşünüyordu büyük ihtimalle. Ama ben şimdi tam gözlerinin içine bakıp söylüyordum.

"Senden kurtulmak için sabredeceğim..."

Bu lafım üzerine yumruğunu kaldırdı. Eskiden kalma bir refleks olarak gözlerimi yumup başımı eğdim. Yanımdaki duvardan tok bir ses gelince gözlerimi araladım. Demir yumruğunu duvara geçirmiş, kafasını bana doğru yaklaştırmıştı.

"Güzel..." diye tısladı dişlerinin arasından. Saniyelerce birbirimizin gözlerinin içine baktık. Başlarımız dik, burnumuzdan soluyorduk. Boynuzlarını birbirine geçirmiş iki keçiyi andırıyorduk. Ama bu yakınlıkta öfkem de saman alevi gibi sönüyordu. Daha fazla bakmaya devam edersem kalp atışlarım odada yankılanacaktı. Demir bir şey ararmış gibi gözlerimi tarayıp duruyordu. Ve gözleri dudaklarıma kaydı... Yakınlığımızdan dolayı nefesi dudaklarıma çarptı. Ne yapmak istediğini anlayınca kafamı çevirdim. Onun tepkisinden çok, kendi kabullenişimden korkuyordum. Kafamı çevirmemin ardından Demir son kez derin nefes çekip benden uzaklaştı ve kapıya doğru yürüdü. Kapı kulpunu tutup konuştu:

"Yarın akşama kadar işim var. Burada babaannemle tek kalacaksınız. Aklından aptalca fikirler geçirme, balkona çıksan haberim olur." Ardından kapıyı çekip çıktı...

***

Yorganın altında kıvranmaya devam ediyordum. Uyandığımdan beri karnımdaki berbat ağrıyı çekiyordum. Hep böyle oluyordu. Saatlerce süren bir sancı... Sadece yorganın içinden çıkmayıp, sıcak bir şeyler içmem gerekirdi. Annem yaptığı bitkisel çaylarla bu sancıyı üç, dört saatte geçirirdi. Annem aklıma gelince ağrıyan karnımın etkisiyle sızlanmaya başladım. Annemi özlemiştim. Onun şefkatli ellerini... Şimdi yanımda olsa beni sarıp sarmalar, belimi elleriyle okşayarak ısıtırdı.

Dişlerimi sıkıp uyumaya çalıştım. Güneşin yönüne bakılırsa sabahın erken saatleriydi. Demir, dün kapıyı çarpıp çıktığından beri yoktu. Belki de dışarı çıkmıştı çoktan. Kapının tıklatılmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Karnımın sancısından konuşamıyordum. Ben cevap vermeyince kapı yavaş yavaş açıldı. Zehra

teyze elinde tepsiyle odaya girdi. Hemen toparlanmaya çalıştım ama karnımın ağrısı izin vermiyordu. Zehra teyze kaygıyla yüzüme baktı.

"Yavrum bu halin ne, hasta mısın?" Kurumuş dudaklarımı yalayıp zorlukla konuştum: "Biraz karnım ağrıyor..."

"Ah kızım, üşüttün mü? Yoksa bildiğimiz ağrılardan mı?"

"Evet... Yani... Şey..." Rengim iyice kızardı. Ben alışık değildim pek böyle durumlara.

"Ah be kızım, bana seslenseydin ya. Dur ben sana bir çorba yapayım ağrın falan kalmaz." Tam çıkacakken tekrar arkasını döndü. Dolabı açtı ve içinden bir çanta çıkardı. Kucağıma bıraktı. Anlamıştı. Memnuniyetle başımı sallayarak teşekkür ettim.

Odaya döndüğümde teyze elinde dumanı tüten bir kahveyle bekliyordu. "Al kızım bunu iç, çorba hazır olana kadar ağrını hafifletir." Tebessüm ederek elindeki kahveyi aldım. Yorganın içine iyice gömülüp kahveyi yudumladım. Ağzımda iğrenç bir tat vardı. Kahvemi bitirmiş, elimle karnımı ovalıyordum ki Zehra teyze elinde çorbayla içeri girdi. Bu kadına içim çok ısınmıştı. Gülüşü, konuşması bir yana dünkü konuşmada beni savunması ona minnet duymamı sağlıyordu.

"Al yavrum, tavuk suyuna çorba yaptım. Bunu iç, hiçbir şeyin kalmaz. Ben gelinlerime, kızlarıma çok yapardım." Minnetle tebessüm edip sehpanın üzerine koyduğu çorbayı içmeye başladım.

"Teşekkür ederim, efendim. Size çok zahmet verdim."

"Aa, bak olmuyor böyle ama. Ben sevmem öyle efendimli lafları." Utançla gülümsedim. "Seninle doğru düzgün tanışamadık yavrum. Ben Demir olacak deyyusun babaannesiyim. Biliyorum, yaşadıkların kolay değil ama beni de bir anne olarak gör. Seni görür görmez nasıl bir kız olduğunu anladım. Aldığın yarayla, sararmış yüzünle uyuyordun ve benim yüreğim el vermedi. Demir böyle bir çocuk değildir aslında. Ben onu evladımdan daha çok severim. Babasına evladım demem ona derim. Babasının Demir'e yaşattıkları kolay değil. Hiçbir insan evladı Demir kadar metanetli olamaz." Derin bir soluk aldı ve elini elimin üzerine koydu. "Sana yaptıkları için asla onu haklı bulmuyorum. Ne

yaptığının farkında değil o. Sağlıklı düşünemiyor bu aralar. Sana ona sabret falan demeyeceğim. Buna mecbur değilsin. Keşke elimden bir şey gelse de onu ikna edip seni kendi hayatına göndersem. Ama Demir inat etti mi ne beni ne de kimseyi dinler."

Buruk bir tebessümle güldü. "Tıpkı Zeynep Erva'ya benziyorsun. Onun kadar güzelsin. Demir'in sende ne gördüğünü şimdi daha iyi anlıyorum."

"Zeynep Erva, Demir'in annesi değil mi?" Hastalıklı sesimle cesaretimi toplayıp sormuştum. İçtiğim çorba boğazıma düğümlense de Demir hakkında bir şeyler duymak, onu anlamak istiyordum. En ufak bilgi kırıntısına açtım.

"Evet... Rahmetli, tıpkı senin gibiydi. İnsanın baktıkça içi açılıyordu." Utançtan kafamı eğdim. Böyle iltifatlara alışkın değildim. Saygısızlık olacağını düşündüğüm halde sormak istedim. "Siz burada yalnız mı yaşıyorsunuz?"

"Evet, kızım... Neredeyse beş yıldır yalnızım. Ama torunlarım beni bir an bile boş bırakmaz. Rabbim evlatlarımdan alıp torunlarıma vermiş merhamet duygusunu."

"Çok iyi bir insansınız. Eminim onlar da sizi seviyordur."

"Ah kızım, sen onları bilmezsin. Ümmü Gülsüm gelinim olmasa, kimsenin evine adım atmam. Allah beni evlatlarımla sınıyor. Ama çok şükür torunlarımdan yana şanslıyım."

"Demir'in sizi çok sevdiği her halinden belli oluyor." Hüzünlü gözlerle tebessüm etti.

"Yusuf'um... Yani Demir'imin yeri bende ayrı... Onun eli kanasa benim içim kanar." Derin bir iç çekip ayaklandı. "Neyse kızım, hadi sen çorbanı bitir ve yatağına uzan. Ben sana sıcak su tulumu da getiririm." Kafamı sallayıp teşekkür ettim. Son anda aklıma gelen soruyu yönelttim: "Şey, efendim..." Sahte bir şekilde ters ters bakınca mahcupça gözlerimi kırpıştırdım.

"Yani, Zehra teyze... Demir ne zaman gitti?" Anlamlı bir tebessüm gönderince daha da kızardım.

"Sabah ezanında namaza kalktığımda evden çıkıyordu. Bir tane kız kapıda bekliyordu. Adı Ebru muydu... Ha, Ebrar! Ebrar diye bir kızla gittiler. Akşama gelirmiş de sana dikkat edecekmişim. İyice babasına benzedi sıpa."

Cümlenin devamını anlayamadım. Ağrıyan karnıma ek olarak, "Ebrar" ismini duyduğum an kulaklarım uğuldamaya başladı. Ağzımdaki iğrenç tat midemi bulandırıyordu. Zehra teyze bana acıdığına emin olduğum bir iç çekişle odadan çıktı. Çorbadan yalnızca iki kaşık almıştım ve olmayan iştahım daha da kaçmıştı. Yatağa uzanarak kıvranmaya devam ettim. Zehra teyze arada odaya girip beni kontrol ediyordu ve ben uyuma taklidi yapıyordum. İçimde kopan fırtınaları görmesini istemiyordum. Ne kadar aptal olduğumu... Demir'in beni ne denli yıktığını...

Sahi, bana acı çektirmek için yeminli miydi bu adam? Ebrar'ın onca lafından sonra onunla gitmesi beni paramparça ediyordu. Neden bana haksızlık edilmiş gibi hissediyordum? Sonuçta görevim bitince kapı dışarı edilecektim. Burada dış kapının mandalı bendim. Ebrar ise onların her şeyini bilen, her şeye rağmen yanlarında olacak olandı. Bana güvenmediğini biliyordum. Onu her an ihbar edeceğimi düşünüyordu. Hiçbir şey anlatmamasının sebebi buydu. Yaptığı işlerde beni yüzeysel olarak kullanıyordu ve işin derinlerine indiğinde beni kapı dışarı ediyordu. Şu an Ebrar'ı yanına alıp beni bu eve kilitlemesi gibi...

Aradan üç saat geçmişti ve ben anlayamadığım bir şekilde halen karın ağrısıyla kıvranıyordum. Neden geçmiyordu ki? Kafamı yastığa iyice gömdüm ve Zehra teyzenin son koyduğu sıcak su tulumuyla iyice mayıştım...

***

Karnıma inen yeni bir sızı ile gözlerimi araladım. İnleyerek yastığı ısırdım. Elimi karnıma bastırıp derin nefesler aldım. Soğukta çok kalmanın cezasını çekiyordum. Bir kramp daha girince hızla lavaboya koşup altüst olan midemde ne varsa çıkardım. Öğürdükçe karnım daha çok ağrıyordu. Safra suyu çıkana kadar öğürdüm. Gözlerim yerinden çıkacak gibiydi. Kulaklarım uğulduyor, başım çatlıyordu. Yenilenen öğürmelerimin arasından kapı sesi duydum. Ardından banyonun kapısı hızla açıldı. Demir'in hayret dolu sesi kulaklarımı doldurdu.

"Erva!"

Elimi kaldırıp gitmesi için salladım. Yeni bir öğürme geldi ama içimde hiçbir şey kalmamıştı. Çaresizce midemin kasılmasının geçmesini bekledim. Demir hızla yanıma gelip bir elini sırtıma diğerini de alnıma yerleştirdi. Ellerini ittirsem de yerinden oynamıyordu. Beni bu halde görmesini istemiyordum. Onun önünde yeterince ufalmıştım zaten...

"Of, Erva! Yemek aş yemezsen olacağı bu!"

Midemin kasılması geçince onu ittirerek kalktım ve ağzımı çalkaladım. Yeterince iğrenç halimi görmüştü zaten artık umurumda değildi.

"Mideni mi üşüttün?" Ona cevap vermeden yüzüme su çarptım. Havluyla kuruladığım sıra halen soran gözlerle bana bakıyordu. Ona cevap vermeden karnımın ağrısını belli etmemeye çalışarak odaya yöneldim. Hem ona çok kızgındım hem de böyle bir durumu ona asla söylemezdim. Babam ve kardeşimi bile başım ağrıyor diye savuştururdum.

Ağır adımlarla odaya yönelirken aniden kolumu çekti ve beni çevirdi. Dişlerimi sıkarak karnıma saplanan acıyı geçiştirdim. Anlamaz bir ifadeyle gözlerimi tarıyordu. Sinirden ağlayacaktım.

"Derdin ne senin? Konuşsana!"

"Rahat bırak beni, Demir." Pürüzlü sesimle âdeta yalvarmıştım.

"Bu halin ne? Yine üşüttün mü?"

"Sana ne!" Artık dolmuştum. Beni umursamadığı halde neden soruyordu? Eskiden olduğu gibi her şeyin üstesinden tek başıma gelebilirdim. Onun acımasına ihtiyacım yoktu!

"Beni delirtme, Erva!" Onu umursamadan kolumu elinden çekip yatağa uzandım. Yorganı kafama kadar çekip varlığını unutmaya çalıştım. Eğer cevap vermezsem çıkıp gideceğini düşündüm. Ama o, beni yanıltmaya yeminli gibiydi.

"Yana kay..." Kafamdan yorganı çekip hayretle yüzüne baktım.

"Saçmalama."

"Yer açıyor musun, ben açayım mı?"

"Demir, defol git başımdan. Seninle uğraşmak istemiyorum. Ayrıca hatırlatırım burası büyükannenin evi..." Omuz silkti ve

ayağındaki çorapları çıkarmaya başladı. O zamana kadar üzerindekilere dikkat etmemiştim. Siyah bir tişört ve siyah keten pantolon giymişti. Saçlarının parlaklığı daha bir belirginleşmişti. Gözlerinin elası kehribara göz kırpıyordu. Ne kadar nefret etsem de bu duygudan, ona bakmak nefesimi kesiyordu. Eve geldiği ve bana döndüğü için memnun gibiydim...

Çoraplarını çıkarıp yatağa yanaştı. Ağzım "O" şeklini alırken beni iteleyerek yanıma ilişti. Elini yastığın altına koyup gözlerini yumdu. Hayretle uzandığım yerden ona bakıyordum.

"Demir, saçmalama. Büyükannen gelir, yanlış anlar..."

"Yat, Erva..." Ellerimi bağlayıp burnumu kırıştırdım.

"Ya sen çıkarsın ya da ben, Demir. Hiç mi utanmıyorsun büyükannenden?"

"Büyükannem burada değil. Bugün halamda kalacak, Güvercin. Yat artık." Ben inatla öyle oturmaya devam edince Demir bıkkınlıkla gözlerini açıp bana baktı.

"Derdin ne senin?"

"Senden âlâ dert mi olur?"

"Erva, sadece lanet olasıca bir uyku uyumak istiyorum."

"Lanet okuyup durma!" Gözlerine uzun uzun baktım. "Bugün neredeydin, Demir?"

Demir cesaretime şaşırarak doğruldu. "Nerden çıktı bu soru şimdi?" Ona karışmaya hakkım olmadığını hatırlatan bu soruyla omuz silkerek bir bahane aradım. "Beni bu işe sen bulaştırdın ve nasıl bir işe bulaştıysam bilmeliyim. Benden gizli ne işler çeviriyorsun?" Alayla sırıttı.

"Ne o, Güvercin, uçmaya mı karar verdin?"

"Ben kendi dünyamda gayet iyi uçuyordum, Demir. Benim kanatlarımı yaralayıp hapseden sensin. Özgür kalmak için kafesimden kurtulmam gerek. Bu iş bitene kadar seninleyim ve sonra kesin olarak kurtulacağıma emin olmak istiyorum."

Sözlerim üzerine çenesi seğirse de yüzündeki alaylı ifadeyi bozmadı. "Bakıyorum da özgüven dolmuşuz?"

"Demir, lafı kıvırıp durma. Neredeydin?" Karnımın ağrısına bir de baş ağrısı ekleniyordu. Dişlerimin arasından konuşuyordum. Elimi karnıma götürmemek için büyük çaba sarf ediyordum.

"Buradan gidince bunları bana karşı kullanmayacağını nereden bileyim?"

Sinirle homurdandım: "Beni çıkamayacağım bir pisliğe sürüklemediğini nereden bileyim?"

Eliyle boynunu ovdu. Gözleri öyle çok kanlanmıştı ki gerçek anlamda bugün ne yaptığını merak ettim. Darmaduman görünüyordu. Tereddütle söyleyeceklerini kafasında tarttı. "Tabloları elden çıkardım."

"Bu kadar saatte mi?"

"Şansını zorluyorsun, Güvercin!"

Ona burnumu kırıştırarak baktım. Aklına bir şey gelmiş gibi muzipçe sırıttı. "Ebrar ile gitmiştik. Çıkışta da ufak bir kutlama yaptık."

Bir elini başının altına koymuş tepkimi izliyordu. Karnımın ağrısı yetmezmiş gibi bir de kalbim başlamıştı. Organlarımla aram berbattı bu aralar. Hepsi Demir'in ruh haliyle bağlantılıydı sanki. Tepki vermek yerine arkamı dönüp yorganı başıma kadar çektim. Yüzüme yansıyan acıyı ancak böyle saklaya bilirdim.

Birkaç saniye şaşırmış olmalıydı ki tepki vermedi. Ardından o buğulu sesiyle konuştu: "Güvercin..." İnatla hareket etmeden öylece bekledim. "Güvercin, kızdın mı?"

Hay Allah'ım, adama bak ya! Neden kızacakmışım ki hem? Hayat onundu sonuçta; istediğiyle gezer, tozardı. Kalbim haykırsa da onu susturup gururumu konuşturdum.

"Bana güvercin demeyi kes! Uyuyacaksan uyu, yoksa beni rahat bırak." Karnımın ağrısı tekrar baş gösterdi ama yorganı sıkıp ses çıkarmamak için çaba gösterdim.

"Hadi ama, Güvercin..." diyerek beni kendine çekti ve tuttuğum nefesimi bir anda verip acıyla inledim. Demir korkuyla yorganı kafamdan çekti. "Ne oldu?" diyerek kaygılı bir sesle vücudumu yokladı. "Neyin var senin?"

Acıyla karnımı tuttum. "Bir şeyim yok. Sadece uzak dur." Karnımı tuttuğumu anlayıp elini karnıma uzattı. Utançla geri çekilmeye çalıştım ve karnım daha da kasıldı.

"Karnın mı ağrıyor?"

Dişlerimi sıkarak utançla kafamı yukarı aşağı salladım. Ne yapacağını bilemez bir halde ellerini saçlarına geçirişini nemli gözlerle izledim. "Ne yapabilirim? Yani neyin var? Hastaneye götürsem..." Kendi kendine düşünüp son seçeneği kafasından sildi. Onun bu hallerine acıyıp mırıldandım:

"Ağrı kesici bulabilir misin?" Hızla yataktan çıkıp salona gitti. Birkaç takırtının ardından elinde ilaç ve suyla döndü. Elinden alıp içtim ve kafamı tekrar yastığa gömdüm. Yanıma oturup kaygıyla bana baktı.

"Annemin çektiği ağrılardan mı?" Ne ima ettiği anlamıştım. Utançla kafamla onayladım. Ölmek istiyordum şu an. Hiç bu kadar utanmamıştım. "Yapabileceğim başka bir şey var mı? Ben pek anlamam ama böyle zamanlarda büyükannem annemi rahatlatmak için karnına masaj yapardı."

Kafam yastıktaydı. Ellerimse karnımın üstünde... Bakışlarımı ona çevirdiğimde ciddiyetle benden cevap bekliyordu. Bugün gün boyunca çektiğim acıya ek, onun için kaygılanmam geldi aklıma. Bir de Ebrar ile geçirdiği saatler...

"Gerek yok! Kendi başımın çaresine bakarım. İlaç şimdi etkisini gösterir zaten." Kaşları çatıldı. Hayır, ne olursa olsun ona muhtaç olmayacaktım. Asla iplerimi eline vermeyecektim. "*Çoktan kördüğüm oldun...*" diyen kalbim içerimi paramparça etse de belli etmemeye çalıştım. Arkamı ona dönüp elimi karnıma koyup gözlerimi yumdum...

Karnımda hissettiğim elle irkilerek uyandım. Daha yeni dalmıştım hâlbuki. Gözlerimi karnıma çevirdim ve o uzun parmaklı güzel ellerle karşılaştım. Âdeta bana şifa veriyordu. Yumuşak dokunuşlarla karnıma masaj yapıyordu. Saçlarım nefesiyle havalanıyordu ama vücudumuzun arasında bir karış mesafe vardı. Ona uyandığımı belli etmeden sadece kıpırdandım. Her ne kadar karıncalar midemi istila etse de, bana dokununca gardımı indirmek istemiyordum.

"Şist, geçti... Tamam..." Uykulu sesiyle mırıldanınca bunu kaç dakikadır yaptığını merak ettim. İstemsizce yüzümde oluşan tebessümü anında sildim. Dudaklarımı kemirmeye başladım. Ağ-

rım iyice kaybolmuştu. Sadece ufak sızılar kalmıştı. Ufak ufak hareketlerle, ardımda masumca uyuyan bir Demir bırakarak lavaboya gittim. Ardından guruldayan midem için mutfağa daldım.

Ben yemek yapmayı düşünüyordum ama Zehra teyze iki tencere yemek yapmıştı ve dolaba yerleştirmişti. Böyle düşünceli bir kadını nasıl olur da evlatları üzerdi? Yemekleri ısıtırken bir yandan da tabakları hazırladım. Sofrayı kurduktan sonra her ne kadar ona kızgın olsam da aç kalmasına içim el vermediği için uyandırmaya gittim. "Şişt..." diyerek dürttüm. Rahatsızca kaşlarını çatıp uyumaya devam etti. "Uyansana!.." diye iyice dürttüm. İçimdeki kızgınlığı yüzüne kusmak istiyordum. Bir kere daha, bu sefer resmen delercesine dürttüğümde, sert elleri bileğimi kavradı. Daha ne olduğunu anlamadan yanına çekmiş, kollarıyla beni sarmıştı.

"Sana güvercin diyorum ama sen bildiğin tavuk gibi gagalıyorsun." Uykulu sesle söylediği bu sözler sinirlerimi zıplatıyordu. "Seni düşünende suç be! Açlıktan ölürsün inşallah." *Tövbe, tövbe.* Elinden kurtulmaya çalıştım ama tabii ki fayda etmedi.

"Bıraksana beni, dağ ayısı!"

"Ben böyle gayet rahatım."

"Çeksene kollarını üzerimden! Hem Ebrar'ı çağırayım, ona sarıl. Öyle daha çok rahat edersin." Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Kollarımı öyle bir sarmıştı ki kaburgamla bütünleşmiştim.

"Benim canım şu an sana sarılmak istedi." Eşek. Bir de utanmadan pişkin pişkin cevap veriyor.

"Canın çıksın!"

"Ağzından bal damlıyor."

"Ayı!"

"Ayıların en sevdiği yiyecek nedir bilir misin, Erva?" Afallayarak yüzüne baktım. "Bal!" diyerek dudağıma ufacık bir öpücük kondurdu. Birkaç saniye şok geçirip öylece kaldım. Ardından deli gibi çırpındım. Karnımdaki ağrı baş gösteriyordu ama umurumda değildi. Bana böyle her istediğini yapamazdı.

"Bırak beni hayvan. Senden iğreniyorum. Sen ne hakla?.."

"Tadı gerçekten bal gibiydi..." Sırıtarak hiç de yorulmadan beni zapt ediyordu. Yüzümün rengi iyice attı. Karnına dizimi vur-

dum ve kolları boşladığı an sıyrılıp ayağa kalktım. Yüzümü gizleyerek odanın kapısına yöneldim. Sesi beni yarı yolda durakstattı.

"Ebrar ile tek değildim. Güvercin. Ali ve Oğuz da yanımızdaydı."

Kapıdan çıkarken son söylediği kelimeler istemsizce içime su serpti. Ama ardından gene bana güvenmediği hissi doldu içime. Hem beni kullanıyordu hem de işin en can alıcı noktasında kapı dışarı ediyordu. Onun kapalı kapıları vardı. İçeriye asla giremeyecektim. Güvendiği herkes o kapının içindeydi. Ben her zaman dışarıdan bakacaktım...

Dudaklarının değdiği ufacık an kalbimin attığı takla ona her zaman yenileceğimin kanıtıydı. Kendimi ondan uzakta düşünmek bile hasta hissetmeme sebep oluyordu. Ben pek karı koca hayatını bilmezdim. Önümde pek rol modelim olduğu da söylenemezdi. Şu an her ne kadar sahte de olsa onu sahiplenen yanım her şeyini bilmek istiyordu. Takıntılarını, nefretlerini, kinini... O gözlerde geçen en ufak ayrıntıyı bile fark etmek istiyordum. Saçma bir şekilde teslim olmak istiyordum. Güvenmek ve inanmak istiyordum. Bunca yıldır verdiğim mücadelede omzumdaki yükleri paylaşacak bir yol arkadaşı arıyordum. Olmayacaktı, biliyordum... Asla ona hissettiklerimi söyleyemezdim, biliyordum... Onsuzluktan ölsem bile gururumu yenip onunla kalmak için yalvaramazdım.

Biliyordum...

Ama...

Ama onunla kalmak istiyordum...

***

17. BÖLÜM

"Sonun Başlangıcı"

Ne düzenli hayatım vardı benim... Kalemim, kâğıtlarım, kitaplarım ve kumaşlarım...

Onları şekillendirmek, renklendirmek, başka bir dünyaya kapı açmak gibiydi. Kaybolurdum renklerin içinde. Kafamın içindekileri dökmek isterdim; hayallerimi sergilemek, umutlarımı kesip kumaşlara biçmek, dertleşmek kâğıtlarla...

Onlar benim dökülmeyen gözyaşımdı. Erken biten çocukluğum... İstemsizce hayalini kurduğum dünya... Onlar bendim. Rengârenktim. Dışarıdan bakınca bembeyaz ve boş bir sayfadan ibaret bir gökkuşağıydım ben...

Ne yeşilin rahatlığı vardı üzerimde ne de mavinin ferahlığı... Kırmızı da yoktu hayatımda, siyah da... Sadece saf beyazdım ben... İçini dışına dökemeyen, umutlarını yüreğine gömmüş, yarınlar için beklemeyen, her acıda biraz daha kirlenen ama asla renklenmeyen beyaz...

Ama şimdi başka bir renk vardı hayatımda... Yeşile yakın, içime huzur serpen, mavi gibi nefesimi kesen... Tüm renkleri birleştiren ama asla o renk etmeyen...

Ela...

***

Öğrenmişti. Hayatının rezilliği ellerinin arasına duruyordu ve genç adam, ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Öfkeyle bağırabilirdi. Ağlayabilirdi. Dünyayı bu sonuçların başına yıkabilirdi. Ama bomboştu. Zihni, kalbi, öfkesi bomboştu.

Annesi gitmişti.

Yusuf yanı gitmişti.

Şimdi de Erva gidecekti. Bir hiçten ibaret kalacaktı genç adam. Ellerini saçlarına yüzüncü kez geçirdi. Yanından uzanan el bir koluna dokundu. Demir öfkeyle hırladı. Ona sadece bir kişi dokunabilirdi.

"Dokunma!" diye bağırdı. Ebrar, o yapmacık gözlerini kırpıştırdı. Kırılmış gibi gözlerini nemlendirdi. Timsah gözyaşları, diye düşündü Demir. Sadece amacına ulaşmak için ağlayan kadınlardan nefret ediyordu.

Oysa o öyle miydi?

Ağlaması koca bir dünyayı yerinden oynatırdı. Merhameti, en zalimi bile dize getirirdi. Ellerinin şefkati... Ah, o güzel elleri, Demir gibi bir caniyi bile bir kediye çevirebilirdi.

Onu özlemişti. Ah, kokusunu içine çekermiş gibi geceyi soludu. Ama genzini yakan onun berrak kokusu değil, parfüm kokusuydu. İç bulandırıcı, yoğun...

"Bunu bize yapma, Demir..." diyordu Ebrar. Ona nasıl yaklaştığını bile hatırlamıyordu ama kız belini kucakladı. Ona sıkı sıkıya sarıldı. "Seni ben seviyorum, ben... O senden nefret ediyor. Bunu bize yapma. Yıllarca senin için katlandım bunlara. Şimdi çıkıp gelen bir sokak kızı için..."

Demir hırsla ellerini çözdü kızın. Avuç içleri karıncalandı. Annesinin, "Kadınlara vuran ellerin hesabını, ahrette Efendimiz'e kim verecek?" sözleri benliğimi sarsmasa, ona vurabilirdi.

"Onun hakkında bir daha böyle konuşursan..." Dişlerinin arasından hırladı. Yumrukları iki yanında kaskatıydı.

"Ama..." Kız yine ağlayacak oldu. Demir tahammülsüzce hırladı.

"Onunla aynı kefeye koyuyor musun cidden kendini? Sana ne zaman ümit verdim, Ebrar? Sana ne zaman beni bekle dedim?

Aklını başına topla, git hayatını yaşa. Bende yaşamdan yana hiçbir şey bulamazsın!"

Kızın kendisini uzun uzun izlediğini fark etti. Suçluluk karnına bir ağrı gibi saplandı. Erva, evde onu bekliyor olmalıydı. O ise haftalardır kurcaladığı dünyanın içinde beliren gerçeklerle beraber, Ebrar'la samimi bir konuşma yapıyordu.

Berbat, kirli bir dünya...

"O zaman, onunla da mı yaşamayacaksın? Onu da mı terk edeceksin? Ona da mı başkasına git diyeceksin?"

Demir'in dili âdeta ağzının içinde şişti. Kelimeler çıkmamak için yalvarıyordu. Demir sadece keskin bir baş onayı verdi. Söylemeye ağzı varmıyordu ama o beyaz inciyi kendi bataklığında kıymetsizlendirdiği yeterdi.

"Bana... Bana bir gün gelir misin?" diye sordu kız titrek bir sesle. "Olur da yaşamaya karar verirsen?"

Demir sabır dilenerek gökyüzüne baktı. Arkasında duran Ali'ye, bir baş hareketiyle Ebrar'ı işaret etti. Eve dönme vaktiydi. Ebrar o arkasını döner dönmez yüksek sesle sorusunu yineledi:

"Bana gelecek misin?"

Demir kanlı gözlerini omzunun üzerinden çevirip kıza baktı. Kız gözlerinde her ne gördüyse yutkunarak bir adım geriledi. Demir onun duyabileceği bir sesle mırıldandı:

"Eğer yaşamaya karar verseydim, ilk uğrayacağım durak 'O' olurdu."

***

Puslu ela gözler öyle bir oturmuştu ki kalbimin merkezine, ne ben ona yüz çevirebiliyordum ne de o benden gidiyordu. Aradan bir hafta geçmişti. Demir bir haftadır yoktu... Kalbim öyle çok sıkışıyordu ki, nefes almamı güçleştiriyordu. Neyse ki bugün namazımı kılabilecektim; Rabbime içimi döküp, ağlayabilecektim. Tek sırdaşımdı O benim. Beni kendimden bile iyi tanıyandı.

Bir hafta göremediğim ela gözler mi beni bu hale getirmişti? Üstüme gecenin kasveti çökmüştü ve kışın soğuğu... Aslında ne

karanlıktı bu ev ne de soğuk. Ama içim üşüyordu, canım yanıyordu, boğazım düğümleniyordu...

Demir'in babaannesi Zehra teyze çok iyi bir insandı. Onunla oturmak, yaptığı işlemeleri seyretmek, sohbetini dinlemek, hatta mümkünse Demir ile ilgili ufak tefek her şey mükâfattı bana. Ama gün geçtikçe derinleşen bir boşluk vardı ta içimde. Böyle, sanki annesinin parkta kaybettiği bir çocuk gibiydim.

Neredeydi? Kiminleydi? Beni hiç mi merak etmemişti? Kafamda bir yığın soru vardı. Akşam yemeğini yemiş, bulaşıkları yıkamış, odama geçmiştim. Evde iki tane oda olduğunu da öğrenmiştim... Bu kaldığım oda misafirler içindi. Zehra teyzenin ufak ama hoş bir odası vardı. Koridorun sonunda olduğu için fark etmemiştim.

Şimdi seccademin başında, ellerim semada, içimi döküyordum O'na. Gözlerimi kapayıp içimdeki bu duyguları alması için yakarıyordum... Umutsuzluk kolaydı, ona razıydım. Ama içimde yeşeren bu duygu umut ekmekle kalmamış, kendini okyanusun hırçın sularına bırakmıştı. Boğulmak, ölmek umurunda değildi. O gözlere bakarak ölebilirdi... Elinden gelse yalvaracaktı kalbim. Acizce, gururunu hiçe sayarak... Gözümden bir damla yaş süzüldü seccadeye.

"Affet Allah'ım, onun için karşında gözyaşı döküyorum." Gözyaşımı silip seccademi toparladım. O ana kadar günlerdir özlemini duyduğum tanıdık kokuyu fark etmemiştim bile. Aniden arkamı döndüm.

Yatağın köşesine oturmuş, kafasını bitkince yatağın başlığına yaslamış beni seyrediyordu kokunun sahibi. Gözleri çökmüştü. Öyle bir hal vardı ki üzerinde... Sanki dokunsam feryat figan dökecekti ne var ne yoksa. Birikmişti içi, kıvranıyordu cümleleri... Ama asla konuşmazdı biliyordum. Uzanıp sarılmak istedim, onu avutmak, bütün sıkıntılarını kucaklamak. Ama... "Neredeydin?" den öteye geçemedim. Sorumu hiç duymamış gibi, o acı dolu gözleriyle, sanki içinde tutarsa boğulurmuş gibi konuştu.

"Çok yorgunum, Güvercin." Nasıl attığımı bilmediğim bir adım daha attım ona. Konuşmak istiyordum. Bana güvenme-

sini, içini dökmesini... Ama donuk bakışlarla sustum. Sadece sustum. "Artık uyumak istiyorum, artık uzun bir süre uyumak istiyorum..." Bakışları karşı duvardaydı. Ama ses tonunda öyle bir şey vardı ki; uyumak değildi sanki istediği. Bitsin istiyordu. Çırpınmaktan yoruldum, diyordu. Kolumda, kanadımda hal kalmadı, diyordu.

Vücudum benden habersiz ona doğru çekiliyordu. Her cümlesi kalbime kanca takıp ona doğru kanatıyordu. Yatakta aramızda yarım metre bırakacak şekilde oturdum. Tam karşısına geçip gözlerinin içine baktım. Konuşmuyordum ama devam etmesi için yakarıyordum bakışlarımla.

Sonunda gözlerini bana çevirdi. Nefesim kesildi. Demir acı çekiyordu. Ağlama isteğiyle doldum. Ona sıkı sıkı sarılıp, onun için ağlamak istedim.

"Biliyorum, O'na gitmediğim ve unuttuğum için böyle yapıyor. Kendini hatırlatıyor bana. Buradayım, her şeyi veren ve alan benim, diyor. Ben inatla yanlışlara yönelirken, o tüm kapıları kapatıp beni çağırıyor. Dertleşmemi istiyor. Yalvarmamı..." Kafasını çevirip daha demin serdiğim seccadeye baktı.

"İçin ferahlıyor değil mi, Güvercin?" Tekrar gözlerime baktı. "Suçsuz, günahsız, tertemiz O'nun karşısına geçip O'na secde etmek... Kendini sahipsiz hissetmemek içini ferahlatıyor değil mi?"

Şimdi ne demek istediğini anlamıştım. İçimde ona doğru çekilen taraf daha da büyüyordu her kelimesinde. Öyle dışarıdan göründüğü gibi kibirli, içi boş adamlardan değildi Demir. Nereden geldiğini ve nereye gideceğini biliyordu.

"O'nun kapısı her daim açıktır. Ne yaparsan yap, kim olursan ol, seni bekler hep. Onunla dertleşmek için bekleme. Eğer içinden geliyorsa anla ki seni özlemiş..."

"Ellerim çok kirli, Güvercin. Bu kirle karşısına çıkamam." Görebiliyormuş o kirleri gibi avuç içerini açtı ve ellerine uzun uzun baktı.

"O kolay. Bir abdest alırsın, dünyanın tüm kirliliğinden arınırsın."

Usulca, buruk bir tebessüm yerleştirdi yüzüne. "Peki, kirlenmeye devam edecekse?.."

"Kendine neler yapıyorsun böyle, Demir?" Çaresizliği elimi kolumu bağlıyordu.

"Bilmiyorum... Ama yapmak zorundayım. Bu işin sonu yok, Erva."

"Yapmak zorunda mısın? Bir çıkar yolu vardır elbet..."

"Bugünden sonra çıkar yolu yok, Güvercin. Artık yok."

Ona soran gözlerle baktım. Onu bu denli karanlığa çeken neydi? Kendini bu denli kirli hissettiren neydi?

"O ufak kafanı yorma benimle." Ardından ayağındaki çorapları çıkarıp, üzerindeki tozlanmış siyah örgü kazağı ve pantolonuyla yatağa girdi. Elini yastığın altına koyup, sanki dünyanın yükünü taşımış gibi serildi yatağa... Omuzlarının gerginliği gözle görülür biçimdeydi. Ne yapacağımı bilemez bir halde oturduğum yerde öylece, ellerim önümde bekledim.

"Hadi, Güvercin... Sadece uyumak istiyorum." Öyle bıkkındı ki sesi, karşı çıkmayı imkânsız hale getiriyordu. Âdeta yalvarıyordu. Üzerimde elbiselerimle, başımda başörtümle yatağın yanına kıvrıldım. O yorganın altındaydı, bense üstünde. O sıkıntılarını üzerine yüklemiş nefes almaya çalışırken, ben sudan çıkmış balık gibi sersemlemiştim. Ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırıp kafamı ona çevirdim. Gözleri kapalıydı ama yüzünde her kası seğiriyordu.

"Demir..."

"Hmm..." Uyumuyordu, bu her halinden belliydi. Ama uyumak için çabalar gibiydi.

"Neyin var?" Uzun bir sessizlik oldu. Demir gözleri kapalı mırıldandı.

"Yok bir şeyim, ufaklık..."

"Yani, aslında umurumda değil ama... Yine de bana söyleyebilirsin." Kıvranarak konuştum. Ne dediğimi bile bilmiyordum. Bana anlatması için kıvranıyordum ama ona belli edemezdim. Gurur denen melet yakamı bırakmazdı...

"Bana sarıl, Erva." Ona şaşkınca baktım ama gözleri kapalı olduğu için yüz ifademi görmüyordu. Benden cevap gelmeyince gözlerini aralayıp bana baktı. "Sadece bir kere, ben zorlamadan bana sarıl..."

Ona sarılmamı istiyordu. Ona sarılmamın mecburiyetten olduğunu sanıyordu. Hâlbuki o kollarda huzur buluyordum, haberi yoktu. Yorgana uzanıp altımdaki kısmını da çekip açtı. Beni içine davet edercesine kolları havada bekledi. Ona şaşkınca bakmaya devam ediyordum. "Yapabilir miyim?" diye düşünürken bile çoktan yorganın altına girmiştim. Ama halen aramızda bir karış mesafe vardı. Gözlerime bakıyordu. Böyle; hadi ne duruyorsun, der gibi...

Bir iç savaşa çoktan başlamıştım. Nasıl girerdim kendi isteğimle kollarına? Bu teslim olmak demekti. Kendini acınacak duruma sokmaktı. Kendime yeten ben, şimdi bir erkeğin kollarına girip teslim mi olacaktım? Yapamazdım...

Aradan dakikalar geçti. Demir gözlerini hiç çekmemişti gözlerimden. Cümleler kuruyorduk. Artık daha fazla tahammül edemezmiş gibi kolumu tutup beni kendine tüm hızıyla çekti. Öyle bir sarmaladı ki vücudumuz bütünleşti. Kafasını eşarbımın üstüne gömüp nefesini bedenime hapsetti. Sallanarak sıkı sıkı kavrıyordu. Karşılık vermem için bana güven veriyordu. Daha fazla dayanamayıp kollarımı kalın cüssesine doladım. Göğüslerimiz ve boyunlarımız birbirine geçmişti, âdeta tortop olmuştuk. Kalp atışlarımız bütünleşip aynı anda attı. Sıkı sıkı sarıldık. Dışarıdan birinin gelip bizi koparmasını istemiyormuş gibi sarıldık. Nefeslerimiz bile birbirini takip ediyordu.

Demir derin bir iç çekip konuştuğunda, duygu yoğunluğundan ağlamak üzereydim. "Bugün ölmek istedim, Güvercin... Öyle bir şey öğrendim ki, yaşamaya sebep arar oldum. Sonra... Sonra... Of!"

İç çekip bana daha sıkı sarıldı. Yüreğim paramparçaydı. Gözümden akan yaşa engel olamıyordum. Ne olmuştu da bu kaya gibi adam bu hale gelmişti? Onu üzenlerin canını yakmak istedim. Hepsinden hesap sorup, bir anne gibi onu savunmaya almak istedim...

"Şişt, koca bebek... Tamam, ben buradayım. Yanındayım." Hafif bir tebessüm hissettim nefesinde. "Evet. Sen yanımdasın. Sana yaptığım onca şeye rağmen yanımdasın..." Ne diyeceğimi

bilemedim. Demir benim sormamı beklemeden içini döküyordu. "Bir kardeşim daha varmış. Bugün öğrendim."

Hayretle kaşlarımı kaldırdım. Kafası boynumda olduğu için ifadesini göremiyordum. Ben de onun boyun girintisine sokmuştum kafamı. Birbirimize sığınıyorduk. "Kim olduğunu öğrendiğimde yaşamak için hiçbir sebebim kalmadı. İnsanlardan ve yaptıklarından o kadar iğreniyorum ki..."

Kimdi kardeşi? Bu denli Demir'i yıkacak kim olabilirdi? Hem babası nasıl bir adamdı böyle? Bildiğim kadarıyla Demir'in annesinden sonra evlenmemişti. O zaman bu çocuk kimdendi?

"Sana bir şey sorabilir miyim, ufaklık?"

"Sor... Ama ufaklık dersen cevaplamam." Hafifçe güldü. "Ufaklığım..." diye fısıldadı. Böyle bir acı içindeyken halen beni güldürmeye çalışıyordu.

"Demir!" Sahte bir sinirle azarladım.

"Ben ne dersem osun. Şimdi soruma cevap ver. Buradan gidince okumak ister miydin?" Sorduğu soru kanımı dondurmuştu. Kanımı donduran okul değildi. "Buradan gidince" kelimesiydi. Böylesine ona sarılmışken, teslim olmuşken yine gitmekten bahsediyordu...

Kollarımı usulca çözdüm. Demir bırakmak istemese de ben geriye çekilince bıraktı. Yatağın başlığına yaslanıp oturdum. Demir de oturup elini kafasının altına koydu. Gözlerimi ellerime çevirmiş, tırnaklarımla oynuyordum. Duygularımı belli etmemek için gözlerimi ona çevirmemem yeterliydi.

"Hiç düşünmedim," diye cevap verdim. Sanki kendi kendime konuşuyormuş gibi...

"İki hafta sonra evine döneceksin, Güvercin." Daha cümlesine devam etmeden benim kulaklarım uğuldamaya başlamıştı. *İki hafta sonra dönüyorsun...* Kafamda bu cümle kırmızı ışıklarla yanıp sönüyordu. Bitmiş miydi yani benimle işi? Bu kadar mıydı?

Ona belli etmeden kafamı iyice ellerime gömüp tırnak etlerimi çekmeye başladım. Konuşmaya devam etti: "Kuzenin olacak itten korkma artık. Onu halletmek üzereyiz." Kafamı kaldırmadan sordum...

"Nasıl?"

"Nerede olduğunu biliyoruz artık. Sana zarar veremeyecek artık. Bana güven... Şimdi cevap ver. Üniversiteye gitmek ister miydin?" Neredeyse ağlayacaktım. *"Ben senin yanındayken korkmuyorum zaten. Bırakma beni,"* diye yakarıyordu kalbim. Ama dilimi mühür yemişti. Gitmem gerekiyordu değil mi? Başından beri böyle olacağı belliydi...

"Aslında üniversiteye yazılmıştım ben. Sınava girip istediğim okulu tutturmuştum. Hocam benim yerime kaydımı bile yaptırmıştı. Ama hiç gidemedim. Hocam yine de dondurdu. Elbet bir gün gidersin demişti. Ama babam asla izin vermedi..."

"Erciyes Üniversitesi mi?"

"Evet... Güzel Sanatlar Fakültesi..."

"Şimdi beni iyi dinle... Kuzenin artık sana yaklaşamayacak. Aynı şey baban için de geçerli... Birkaç evrak işi var ama babana yurt dışında iş ayarlattım ve bir şekilde ikna ettirdim. Tabii başkaları aracılığıyla... Kabul etti sayılır." Derin bir nefes alıp devam etti. Nefesimi tutmuş, her cümlesini içiyordum. Benden kurtuluyordu, tamam ama neden bu kadar düşünceli davranıyordu? Bu benim işimi daha çok zorlaştırıyordu.

"Artık istediğin bölüme gidip, istediğin hayatı kuracaksın, Erva. Söz veriyorum beni bir daha görmeyeceksin. Yıktığımdan daha iyi bir şekilde kurup eline vereceğim geleceğini. Kimseye mahkûm olmayacaksın. Benim gibiler sana asla yaklaşmayacak, ben de dahil..."

Daha fazla dayanamayıp ayağa kalktım. Dolaptan bir şeyler arıyormuş gibi yaptım. Bir yandan da gözyaşımı bastırıyordum. Sesimi olağanca sahtelikte güçlü tutup konuştum.

"Ben üstümü değiştireyim..."

Eşofman takımını alıp banyoya girdim. Musluğu sonuna kadar açıp yere çöktüm. Sanki bir anda yıkılmıştım. Ayaklarımda güç kalmamıştı. Gözlerimin acısına daha fazla dayanamayıp akıttım tüm hislerimi. Elimi yumruk yapıp dişlerimle ısırdım. Ses çıkarmamam gerekiyordu. Kurtuluyordum artık değil mi? Hem bu mahkûmiyetten hem ömrüm boyunca yaşadığım mahkûmiyetten...

Artık özgürdüm...

Odaya geri döndüğümde Demir benim uzandığım tarafa geçmiş, kafasını yastığa gömmüş uyuyordu. Uyuduğundan emindim çünkü tüm yorgunluğuyla hırıltılı nefesler veriyordu. Onun daha önce yattığı tarafa geçip yatağın içine girdim. Yastığa kokusu sinmişti.

Ona dokunmayacaktım artık. Kokusunu o sıcak boynundan çekemeyecektim ciğerlerime... Gözyaşlarımı yastığa akıtarak uyuya kaldım...

***

"Şişt... Güvercin..." Kulağımda rüyamdan çıkmayan ses bana sürekli sesleniyordu. Yüreğimi titreten ses, tekrar seslendi... "Hadi ama, ufaklık... Bak kalkmazsan saçlarından tutup yataktan çıkaracağım."

Gözlerim hafif hafif aralanırken nemli bir pencereden baktım etrafa. Yüzümün çok yakınında bir yüz belirdi. Rüyalarımın başkahramanı ela gözler bana sahte bir kızgınlıkla bakıyordu.

"Kış uykusuna mı yattın gene, yavru panda?"

Yataktan kalkıp gözlerimi ovaladım. Küçük bir çocuk gibi oturup Demir'in bakışları altında gerindim. Kollarımı fazla kaldırmış olmalıyım ki hafifçe karnım açıldı. Hemen toparlandım ama Demir muhtemelen fark etmişti. Yutkunduğunu görünce kızardım. Tüm utancımla yastığı alıp kafasına geçirdim...

"Çık şuradan, dağ ayısı!" Yüzüne bir sırıtış yerleşirdi. "Hazırlan, gidiyoruz buradan, huysuz kadın."

"Çık da hazırlanayım o zaman," diye sinirle burnumu buruşturdum...

"Ben göreceğimi gördüm zaten, Güvercin." Göz kırpıp çıkışa yöneldi. Yastığı fırlattım arkasından ama kapıyı çoktan kapattığı için yastık kapıyı buldu. Dün geceki ruh halinden sıyrılmış gibiydi. Sevindim. Bu haline razıydım.

Üstüme Demir'in ilk gün aldığı bol pantolon ve tuniği giydim. Eşarbımı da bağlayıp çıkışa yöneldim. Demir ayakta turla-

yıp beni bekliyordu. Zehra teyze mutfaktan çıkıp seslendi: "Demir, oğlum kahvaltı yapsaydınız."

"Yok, Zehra Sultan... Biz dışarıda yeriz bir şeyler."

Zehra teyze beni görünce yüzünde buruk bir tebessüm oluştu. Kollarını açıp sarılmamı bekledi. Bir veda idi bu... Bir daha görmeyecektim onu. Tereddüt etmeden kollarına yerleştim. Anne gibi kokan kokusunu içime çektim. Gözümden aşağı beyaz eşarbına akan yaşı engelleyemedim...

"Kendine iyi bak evladım. Sen de benim kızımsın artık. Nereye gidersen git, Zehra annen hep burada."

Konuşamadım, ne diyebilirdim ki? Beni kayıtsız şartsız kabul eden bu güzel yürekli kadın çoktan kapılarını açmıştı. Onu asla ama asla unutamazdım ki. Vedalaşıp yola çıktık. Demir dünkü halinden sıyrılmıştı ama halen aklında bir şeyler dönüyormuş gibi sessizdi. Yarım saat boyunca hiç hızımızı kesmeden ilerledik. Kafamı cama yaslayıp dışarıyı seyrediyordum. Bir süre sonra hayretle kaşlarımı kaldırarak Demir'e döndüm. Kayseri'den çıkmıştık.

"Nereye gidiyoruz?"

Yola bakarak konuştu: "Ürgüp'e."

İyice şaşırdım. "Ürgüp'te ne yapacağız?"

"Orada birkaç işim var. Kuzenler de orada olacak. Gezmeye gidiyormuş gibi görüneceğiz. Sen Emel ve Ece'yle gezerken ben de işlerimi halledeceğim."

"Sen bizimle kalmayacak mısın?"

"Bizi nişanlı olarak biliyorlar, Erva. Tabii ki de seni yalnız bırakmayacağım. Ama kimsenin şüphelenmemesi için belirli saatlerde uzaklaşacağım. Sen yanımdayken kimse şüphelenmeyecektir." Ne yapmaya çalıştığını anlamasam da usulca kafamı salladım. Birden aklıma gelen şeyle gözlerimi büyüttüm. Dayım Ürgüp'te çalışıyordu! Bunu Demir'e söylemeli miydim?

"Demir..."

"Söyle, Güvercin..."

"Şey... Sana bir şey söylemem lazım."

"Acıktıysan biraz daha dayan. Bildiğim bir yer var, oraya gideceğiz."

"Yok, acıkmadım da..." Yutkundum, bir çırpıda söylemeliydim. "Dayım Ürgüp'te çalışıyor." Birden araba yavaşladı ve kafasını bana çevirdi.

"Bunu yeni mi söylüyorsun?"

"Yeni haberim oldu gideceğimiz yerden..."

"Nerede çalışıyor tam olarak biliyor musun?"

"Turistlere halı satan büyük bir şirket hatırladığım kadarıyla..."

"Hım... Biliyorum orayı. O zaman endişelenecek bir şey yok. Kalacağımız otele uzak."

Usulca kafamı sallayıp cama yaslandım. Üzerimizde tuhaf bir durgunluk vardı. Sanki yavaş yavaş veda ediyorduk birbirimize. Daha iki hafta vardı gitmeme ama günler kısalmıştı gözümde. Saatler bile kıymet kazanmıştı şimdi. Kafamı çevirip Demir'e baktım.

Bana bakıyordu... Usul usul düz yolda ilerliyordu araba. Kısık sesle radyoda bir şarkı çalıyordu... Sezen Aksu'nun kısık sesle söylediği sözler, birleşen gözlerimizle beraber kalbime kor düşürüyordu...

Vazgeçtim... Gözlerinden.
Vazgeçtim... Sözlerinden.
Bir ah, de yeter.
Sessizce, kimsesizce...
Gönderdim, dudaklarımı...
Öpme, al yeter.
Hiç tanımaz tenim, ellerini...
Bilmez yüreğim, bilmez yüreğini...
Ah bu koku, bu ten, bu dokunuş...
Ah bu delilik, sarsar bedenimi...
Yok olmak zamanıdır şimdi...

Şarkı yerime konuşuyordu. Sözleri kalbimden alıp kulağıma üflüyordu. Demir ne düşünüyordu? Neden bana böyle bakıyordu? Herkesin bakışlarından anlam çıkaran ben, neden onu anlayamıyordum? Öyle çok bendeydi ki o... Bir o kadar da uzak... Ta

derinlerime işlemişti. İliklerime kadar varlığını hissediyordum... Ama o bana uzaktı işte... Bana yabancı... Bana el...

"Bana böyle bakıyorsun ya... O zaman okumak istiyorum işte beyninden geçenleri." Demir gözlerini gözlerimden çekerken fısıltıyla konuşmuştu. Duyacağımı biliyordu... Şok olmuştum. Benim gibi o da mı anlam çıkarmaya çalışıyordu bakışlarımdan? Ben içimi görüyor diye korkarken, o hiçbir şey fark etmiyor muydu?

***

Otelin kocaman odasında kızlarla beraber saatlerdir sohbet ediyorduk. Ece günlerdir biriktirdiği cümleleriyle hiç susmadan konuşuyordu. Emel abla da arada ona katılıp beni güldürmek için elinden geleni yapıyordu. Demir sabah yerleştikten sonra beni Emel ablalara bırakıp gitmişti. Halen yoktu... Emel abla aşağı inip masa ayarlayacağını, bizim de hazırlanmamız gerektiğini söyleyip gitti. Çaresizce üstümdekilere baktım. Bunlarla bu lüks otelde yemek yiyebilir miydim? Birden önümde beliren siyah elbiseyle gözlerimi Ece'ye çevirdim. Sırıtarak bana bakıyordu.

"Odun ağabeyimin seni aceleyle getireceğinden emindim. Ben de yedek elbise getirdim. Tam senlik bir elbise ve ben pek dolduramıyorum içini." Elbiseyi elime alıp tebessüm ettim.

"Sen benim kurtarıcımsın!"

"Biliyorum, biliyorum. Ne kadar mükemmel olduğumu söylemene gerek yok." Sırıtarak kendi elbisesini aldı ve banyoya girdi. Ben de hemen elimdeki muhteşem elbiseyi giydim. Siyah şalı da bağlayıp aynanın karşısına geçtim. Elbise üzerime dikilmiş gibiydi. Etekleri hafif dökümlüydü ve kolundaki kumaşın üzeri ellerime kadar uzanan siyah dantelle süslenmişti. Gayet sade ve şıktı. Ece banyodan çıkınca hayranlıkla onu süzdüm. Gece mavisi, uzun kollu bir elbise giymişti. Koca, karamel rengi gözlerine sürme çekmişti ve elbisesinden biraz daha açık renk şal bağlamıştı.

"Fıstık gibi olmuşsun yengecim ya..."

"Sen kendini görmedin herhâlde?"

"Senin yanında benim lafım bile olmaz. Demir ağabeyim sana tekrar âşık olacak!"

"Gelirse tabii..." Somurttum.

"Hadi çıkalım, yoksa Oğuz ağabeyim kapıya dayanacak." Tam çantasına uzanmıştı ki kapı çaldı. "Hah, geç bile kaldı. Normalde hadi hadi, diye kafamın etini yemişti." Gülerek kapıya koştu. Ben de çantamı alıp kapıya yöneldim.

Arkamı döndüğümde Ali'yi kocaman açılmış gözleriyle Ece'ye bakakalmışken buldum. Ece'yi de karşısında maviler içinde gayet hoş gözüken Ali'ye... İkisi benim varlığımı unutmuş gibi saniyelerce birbirlerine baktılar. İlk gözlerini kaçıran Ece oldu. Hemen ardından Ali elini kafasına götürüp kaşıdı ve bakışlarını kaçırdı.

"Ben... Şey... Yemek için Erva yengeyi..." Cümlesini tamamlamadan arkasını döndü. Sanki hemen buradan kaçmak istiyordu.

"Biz de hazırız zaten. Hadi gidelim, Ali!" Ali beni görünce iyice rengi atsa da kafasını sallayıp önden gitmemiz için geri çekildi. Ece kafasını yere eğip hızla çıktı. Ben de ardından çıkıp hızlı adımlarına yetişmeye çalıştım. Kendi kendini azarlar gibi kafasını sallıyordu Ece. İçim burkuldu bu hallerine.

Aşağı inip Emel ablanın ayırttığı masada yemeklerimizi yedik. Oğuz, Ali, Ege masanın bir köşesinde, biz de öbür köşedeydik.

Kafam çok dalgın olduğu için sohbetlerine odaklanamıyordum. Gözüm hep kapıdaydı ama onu beklediğimi kendime yediremiyordum. Yarım gün bile olmamıştı ve ben hayat enerjim sömürülmüş gibiydim. Beni bırakınca ne hale gelecektim?

Herkes tatlılarını yerken ben çatalımla tırtıklıyordum. İştahım hiç yoktu. Yemek de yiyememiştim. "Ben bir lavaboya gidiyorum," diye fısıldadığımda benimle beraber Ece de ayağa fırladı. "Beraber gidelim."

Oğuz sahte bir bıkkınlıkla konuştu: "Vay arkadaş, bu kızların beraber lavaboya gitme olayı nedir ya?"

"Ağabey, orada dönen dedikodular, çarklar hiçbir yerde dönmüyormuş, ben öyle duydum." Ege'nin bu lafından sonra her-

kes kahkaha attı. Gülerek Ece'yle beraber lavaboya yürüdük. Ece'nin heyecanlı olduğu her halinden belliydi. Kafasını çevirip bakmamak için kendiyle savaşıyor gibiydi. Ara sıra bakmadan da edemiyordu.

"Ece, önüne bak, düşüp kolunu bacağını kıracaksın."

"Ya Erva ya... Ben ne yapacağım?"

Buruk bir tebessümle baktım yüzüne. Artık bana açık açık belli edecek kadar güveniyordu. "Allah sonunuzu hayır etsin," diye fısıldadım. Kelin ilacı olsa, kendi başına sürerdi. "Amin..." derken nefesini dışarı üfledi.

Lavabodan dönüşte yavaş adımlarla, konuşarak masaya ilerledik. Ece'ye laf yetiştirdiğim için önüme çıkan kişiye tosladım.

Karşımızda iki tane uzun boylu, deyim yerindeyse dalyan gibi adamlar vardı. Önce çatık olan kaşları, bizi görünce yumuşadı. İngilizce özür dileyince yabancı olduklarını anladım. Kıt İngilizcemle önemli değil gibi bir şeyler geveledim. Tam gidecekken bana çarpan çocuk tekrar önüme geçti ve kocaman bir sırıtışla kafasını eğip yüzüme baktı. İngilizce, "Tanışabilir miyiz?" diye sordu.

Her zamanki soğuk tavrımı takındım. "Gerek yok. Teşekkürler," dedim. Ama çocuk ısrarla önümden çekilmiyordu. Yanıma baktığımda Ece'nin de aynı durumda olduğunu fark ettim. Onun İngilizcesi daha akıcı olduğu için hiddetlenerek çocuğu kendinden uzak tutmak için sayıştırıyordu. Çocuk eliyle koluma dokunmaya çalışınca irkilerek geri kaçtım. Ne olduysa bir anda oldu.

Önümdeki adam yere kapaklanırken aynı anda Ece'nin yanındaki çocuk da duvara itildi. Karşımdaki çocuğun tepesinde gri bir kazak ve keten pantolonla o tanıdığım beden vardı.

"O elini kırarım ulan senin!" Yüzüne yumruk atınca etraftakilerden hayret dolu sesler yükseldi. Ece'ye dokunan çocuğun durumu daha vahimdi çünkü Ali ve Oğuz iki yandan kıstırmış, âdeta ölüm kusuyordu. İngilizce, bazı kısımlarını anlamadığım küfürler savuruyordu adamlar. Demir, anlamadıklarını bildiği halde sinirden ne dediğini bilemiyormuş gibi sayıştırdı.

"Seni bir daha onun yanında görürsem ellerini koparır, yediririm!"

Güvenlik görevlileri gelip bizimkilere dokunmadan yerdeki yabancıları kollarından çekiştirip dışarı çıkardı. Demir üzerini silkeleyip bana döndü. Gözleri kanlanmış, sert nefesler alıyordu. Ece yanımda zangır zangır titriyordu. Bunu gören Ali, duygularını kapatmayı unutup turistlerin gittiği yöne doğru seğirtti.

"Yok, ağabey! Ben öldüreceğim o iti..."

"Ali, tamam oğlum... Kızlar korkuyor." Ece'ye bakışlarını çeviren Ali, ellerini saçlarından geçirip bana döndü. "İyi misin, yenge?"

"Sorun yok, Ali. Hem bu kadar büyütmenize gerek yoktu. Biz sert bir dille uyarmıştık." Demir kolumu tutup beni çekiştirmeden önce, "Sert dille uyarmışmış... Başlarım sizin sert dilinize," diye söylendi.

Beni odaya kapatacak, üstüme kapıyı kilitleyecek diye beklerken azarlamak için o kadar beklemedi, onca insanın içinden sürükleyip merdivenlerin altında karanlık bir köşeye çekti. Kollarının ve duvarın arasında kıskaca aldı. Kafasını öne eğip ayaklarına baktı. Saçları yüzüme dokunuyor, sinirli solukları aramızda senfoni gibi yükseliyordu. Kafasını iki yana salladı, soluklarını sayıyor gibi bir hali vardı. Belli ki öfkesini yatıştırmaya çalışıyordu.

"Demir, bak abartıyorsun, ben onları uzaklaştır..."

"Kes sesini!"

Halen inip kalkan omuzları ne denli sinirlendiğinin kanıtıydı. Hafif hafif yüzüne çarpan ışıkla yüzünün seğirdiğini anlıyordum. Emri ise keskindi, bunun suçlusu benmişim gibi...

"Seni iki dakika boş bırakıyorum..."Kafasını çevirip gözlerimin içine baktı. Gözleri kanlanmıştı ve yüzümde bir şey arar gibiydi. Bu yaptığına bir bahane arıyor da olabilirdi. "Akbaba gibi başına üşüşüyorlar..."

"Sabrımı mı deniyorsun, Güvercin? Bu üstündeki..." Üzerimdeki elbiseye bakıp iç çekti. "Nereden çıktı bu?"

Titrek bir sesle cevap verdim: "Ece..."

"O Ece'yi bir elime geçirirsem!"

"Demir, saçmalama. Ne varmış elbisemde?"

Bu lafımın üzerine üzerime iyice eğildi. Burunlarımız birbirine değdi. "Ne mi var?" Sahte bir sırıtışla güldü, gülmekten çok nefret söylemine benziyordu. "Nasıl göründüğünle ilgili en ufak bir fikrin yok değil mi?" Alnını alnıma dayayıp gözlerini kapattı. "Sen beni öldüreceksin..."

Nefesi dudaklarıma çarpıyordu. Neden böyle yaptığını anlayamıyordum. Neden bu kadar sinirlendiğini anlayamıyordum.

"Neden?" Sorduğum soruya ben bile inanamıyordum. Böyle bir durumun içindeyken onu itip kendimden uzaklaştırmam gerekiyordu ama ben burada düşüncelerini çözmeye çalışıyordum. Elini kaldırıp yanağıma koydu, gözleri halen kapalıydı. Alnı alnımdaydı ve burunlarımız birbirine değiyordu. Beraber nefes alıp veriyorduk. İkimiz de aldığımız oksijen yetmiyormuş gibi hızlı hızlı soluyorduk. Yanağımdaki eli tenimi dağlıyordu.

"Senin yanından birkaç saat ayrılamazken..." Gözlerini açıp gözlerimin içine baktı. "Nasıl?.." Konuşmamak için kendiyle savaşıyor gibiydi. Kafam o kadar karışmıştı ki ne dediğiyle ilgili en ufak bir fikrim yoktu. "Bu gözlere başkasının bakmasına nasıl izin veririm?"

Yanağımdaki elini yüzüme iyice bastırdı, başparmağıyla yanak çizgimi okşadı. "Bu tene başkasının dokunmasına nasıl izin veririm?" Derin bir nefes çekip gözlerini kapattı. "Bu koku... Bu kokuyu nasıl başkası koklar? Gözlerini yeniden açıp, parmaklarını dudaklarıma değdirdi.

"Ya bu dudaklar... Bunlara kimse dokunmasın, Erva... Ben dokunamayacaksam kimse dokunamasın... Bencilce, biliyorum ama benim olmayacaksa kimsenin olmasın..."

***

18. BÖLÜM

"Direnç"

Gözlerinde öyle bir fırtına vardı ki hem korkup kaçmak istiyordum hem de onlara sığınmak... Bencilim, diyordu. İstediği şeyin bencillik olduğunu düşünüyordu kendince. Ama bilmiyordu ki istesem de başkasına dönmezdi bu gözler. Solup gitsem de dokundurmazdım başka bir eli tenime... Asla bir başka nefes istemezdim dudaklarımda...

Aslında bencildi, evet. Bütün ilklerimi almıştı elimden. Daha ben ne olduğunu anlamadan, kalbimi, ruhumu emmişti. İliklerime kadar çekmişti içine beni. Benden yana hiçbir şey kalmamıştı. Onla başlayıp, onla bitecek hale gelmiştim...

Dudaklarımdaki parmağı yakıyordu her yanımı. Dizlerim tutmaz haldeydi. Neredeyse yığılıp kalacaktım önünde. Tanımadığım bu ateş benden habersiz ne çok büyümüştü içimde?

Dudaklarının sıcaklığını hatırladıkça kulaklarıma kadar ısınıyordum. Ona, "Senden başkasına dokunamam zaten," demek istiyordum. Ama, "Ben dokunamayacaksam..." dememiş miydi? Hep sahipleniyor hem de öteliyordu. Bana gitme dese bir saniye bile düşünmezdim. Şu kendimden büyük gururumu ezerdim ayaklarının altında.

"Evet. Sen bencilin tekisin..." diye mırıldandım. Elini dudaklarımdan çekip daha çok üstüme eğildi. Puslu ve tehditkâr bir sesle tonuyla konuştu: "Evet. Ben bencilim. Oldum olası benim olanı paylaşmam."

"Ben senin değilim!" Burnumu kaldırmakla en büyük hatayı yapmıştım. Gözlerindeki o kor ateş içimi yaktı. Dudaklarımızın arasında santimler vardı. Nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Ellerimi soğuk duvarda iki yanıma yapıştırdım... Tedirginlikle gerilen dudaklarıma dikti gözlerini. Gözlerini oradan ayırmadan konuştu: "Ben bir şeyi sadece bir kere isterim, Erva. Sen istesen de istemesen de bana aitsin."

"Ne istiyorsun benden Allah aşkına? Bir gün artık seninle işim bitti diyorsun, başka bir gün malmışım gibi sahipleniyorsun. Senin ne istediğin zerre umurumda değil! Yeter artık, kafamın içiyle oynayıp durma. Ben senin oyuncağın ya da paranı dökerek aldığın bir mal değilim."

Demir gözlerini dudaklarımdan çekmeden beni izliyordu. Her kelimemi içiyordu âdeta. Sinirlendiğinde yaptığı gibi dişlerini birbirine sürtüp çenesini oynattı. Gözlerimin dibindeki çenesi tüm irademi yerlere seriyordu. Kirli sakallı yüzü o kadar yakındı ki dokunmadan alıyordum sıcaklığını. Ferah kokusu ciğerlerimi yakıyordu. Demir, tam konuşacağı sırada kelimeleri havada asılı kaldı.

"Demir! Ulan neredesin?" Demir kafasını sesin geldiği tarafa çevirip kısık sesle küfürler savurdu. Kendini geri çekmemişti. Kafasını iki yana sallayıp tekrar bana döndü.

"Şunu o küçük kafana sok, ufaklık. Ben istemezsem kimse sana yaklaşamaz. Hayatın boyunca tek başına kuruyup gitsen de, etrafında erkek sinek bile gezemez."

Gözlerimizle birbirimize savaş açıyorduk. Üstünlüğünü belli etmek istercesine bana tepeden bakıyordu...

"Ne yapıyorsunuz oğlum orada?" Oğuz'un sesiyle üzerimden çekildi Demir. Oğuz, bir süre gözlerini kısarak karanlıkta bizi seçmeye çalıştı.

"Ne var, Oğuz? Ne bağırıp duruyorsun?" Oğuz'un gözleri karanlığa alışınca beni gördü. Âdeta hasar kontrolü yapar gibi

ikimizin arasında mekik dokudu bakışları. Muhtemelen burada ne yaptığımızı düşünüyordu.

"Derdin ne, Oğuz?.. Ne dikiliyorsun? Konuşsana!"

"Siz gidince Ece bayıldı."

"Ne?" diye hemen atıldım.

"Korkulacak bir şey yok. Ece kavgalara alışık değil. Böyle zamanlarda bayılır. Şimdi odasında, uzanıyor."

"Ee..." Demir'in sesi soğuk çıksa da endişelendiği gerilen omuzlarından belliydi.

"Ece bayılınca nevrim döndü... Ege masraflarla falan ilgilenmeye gitti. Emel'le Ece'yi odaya götürdüm. Kızların beti benzi atmıştı. Ben de o sinirle aşağı inip sinirimi adamlardan çıkarmak istedim. Ama ne adamlar var ortad, ne Ali."

"Ne yani Ali?.." Öfkeyle saçlarını avuçlandı. "Ulan Ali'yi bilmiyor musun? Nasıl gözden kaçırırsın onu?"

"Ne yapayım? O kargaşada Ali mi aklıma geldi? Oğlum, başına iş açacak bu salak."

"Hay ben onun..." Ellerini ensesine koyup ovaladı. Bana dönüp baktı. Kafasında bir şeyleri tartıyor gibiydi. Kararını vermiş gibi elime uzanıp sıkıca tuttu. Peşi sıra yürüttü. Asansöre basıp bekledi. Ardından beni bindirdi, gideceğim kata basıp asansörden çıktı. "Sen kızların yanında bekle. Sakın bir yere çıkma."

Son verdiği sesli emirden sonra gözlerimizi ayıran asansör kapıları oldu. Ne oluyordu? Ali'nin bu kadar sinirleneceğini tahmin etmemiştim. Adamlar iki kişiydi ve onlarla tek başına nasıl baş edecekti? Onun için endişelenmeye başladım. İçimdeki sıkıntıyla kızlarla kaldığımız odaya gittim. Ece yatakta oturur şekilde şakaklarını ovalıyordu. Üstündeki elbiseyle, akan sürmesiyle bitkin gözüküyordu. Emel abla da yanına oturmuş, şefkatle onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Beni görünce Ece'nin gözleri titredi ve dudakları gerildi.

"Erva... Ali..." dedi ve ağlamaya başladı. Hemen koşup kollarımın arasına aldım. "Şişt..." diye sakinleştirmeye çalışıp, bir yandan da başını okşuyordum. Gözümde biriken yaşları geri ittim. Boğazımda koca bir yumru oluştu.

Bir süre sarılıp geri çekildi. Islak gözlerle gözlerime bakıp, acısını diline dökmek için sabırsızlanır gibi ağzını bir açıyor, bir kapatıyordu. Ama Emel ablanın burada olduğunu yeni hatırlamıştı gibi sessiz kaldı. Gene o sabır dolu kalbinin kapaklarını kapatmıştı. Diline gelen tüm kelimeleri yutmuş, gözlerindeki acıyla benden yardım dileniyordu.

"Demir ve Oğuz onu aramaya gitti. Korkulacak bir şey yok. Çok gerildiler... Kafasını boşaltmak için dışarı çıkmıştır." Emel abla tedirgin olduğu her halinden belli bir sesle konuştu. Onu ilk kez bu kadar üzgün görüyordum. "Benim suçum... Ece bayılınca aklım çıktı. Oğuz onu kucaklayıp götürünce Ali ile ilgilenmem gerekirdi. Onun böyle konularda ne kadar hassas olduğunu unuttum."

"Senin suçun değil, Emel ablacım. Kim olsa o kargaşada düşünemez. Ama Ali... Yani neden bu kadar?.." Aslında sebebini biliyordum ama bu insanlar ondan hiç şüphelenmiyordu. Sanki normal bir şeymiş gibi Ali ile ilgilenmeleri gerektiğini söylüyorlardı.

"Erva, Ali oldum olası böyledir. Biraz sinir problemleri var. Sevdiklerine zarar gelince gözü kararıyor." O kadar neşe dolu bir çocuğun böyle bir problemi olduğuna ölsem inanmazdım. Sevdiklerine verdiği değer takdir edilesiydi. Ama öfkesi başına iş açmazdı inşallah. Burada kimsenin fark etmediği şey, Ali'nin bu sinirine eklenen kıskançlıktı. Sadece sevdiklerini bu kadar koruyorsa, hoşlandığı kız için daha beterlerine kalkışırdı.

Emel abla telefonuna bakıp hareketlendi... "Kızlar annem arıyor... Erva'cım, Ece sana emanet."

"Tamam, abla, sen merak etme bizi."

"Sağ ol, tatlım." Burukça gülümsedi Ece'ye. Alnına bir öpücük kondurdu. "Ah benim prensesim... Keşke elimden bir şey gelse..."

Ne anlamda söylediği aslında açıktı. Ama dillendiremiyordu işte. Korkuyordu insan böyle bir şeyi dillendirmeye. Emel abla telefonu cevaplayıp odadan çıktı. Ece bana döndü. Gene titreşen kirpiklerinden ağlayacağını anladım...

"Erva. Ona bir şey olursa?.."

"Şişt... Deme öyle, bir şey olmaz... Demir ile Oğuz ağabeyin çoktan bulmuşlardır onu."

"Benim yüzümden..." Kafasını önüne eğip dudaklarını kastı.

"Saçmalama, Ece. Senin bir suçun yok. O iki aptal kendileri yapıştılar yakamıza."

"Ben orada... Biraz daha sakin olsaydım, panik olmasaydım Ali o kadar sinirlenmezdi. O çevresindeki herkesi korur, Erva. Ben ağlayınca sinirlenmiş olmalı. Eskiden de ağlamama dayanamazdı." Sonra kafasını iki yana sallayıp elleriyle başını sıkıştırdı. "Salağın tekiyim... Aslında bayılacak kadar kötü değildim. Ağabeyim gelip bana sarıldı ve ağlamaya başladım. Ali kükreyip duruyordu ve Oğuz ağabeyim dayanamayıp ona bağırdı. 'Yeter, Ali. Kız korkuyor. Dövdük bitti, derdin ney senin?" diye kızdı. O da, 'Bacına dokundu o şerefsiz. Nasıl duruyorsun böyle rahat. O eli kırmalıyım...' diye kapıya ilerledi. Oğuz ağabeyim beni bırakıp Ali'nin üzerine yürüdü. Kolundan tutup geriye savurdu. Sakinleştirmeye çalıştı. Gözyaşlarımın izin verdiğince Ali'nin yüzüne baktım. Gözleri kanlanmıştı ve her sinirlendiğinde yaptığı gibi saçlarını karıştırıp duruyordu. Onu öyle gördükçe daha hiddetli ağladım. İçimden ona sarılmak geldikçe kendime kızdım. Benim olmayan, imkânsız olan bu adamdan teselli istedim. O bir kız kardeşini korur gibi beni korurken, benim içimdeki tesellisi mümkün olmayan hisler boğazıma düğümlendi. Benim gözyaşlarım yüzümü yıkarken ne dedi biliyor musun, Erva?"

Elleriyle gözyaşını sildi. Teslim olmuş gibi ellerini açıp, "'Oğuz, sen hazmedebilirsin ama ben hazmedemem. Kız kardeşimi koruduğum gibi korudum ben kardeşini. Bir de dokundu ulan bacımıza,' dedi. Benden hıçkırıklar gelince küfür savurup dışarı yöneldi. Gerisi zaten karanlık..." Hayattan bezmiş gibi kolları iki yanına düştü. "İnanabiliyor musun? Onca kavgaya rağmen ayakta kaldım. Ama Ali'nin o sözleri, yüzündeki hiddet..." Yutkundu ve devam edemedi. Hemen sarılıp teselli etmeye çalıştım. Ama kollarında hal kalmamış gibiydi.

"Canım... Ağlama ama ne olur. Bak, iyi değilsin. Hadi biraz uyu. Korkma, ağabeylerin Ali'yi şimdiye çoktan bulmuştur."

"Ya o adamlar ona zarar vermişse?"

"Ali aklı başında bir çocuk, Ece... Korkma sen. Hem ağabeylerin onu tek bırakmaz. Sen şimdi uyu. Ben gidip bir bakayım, sana haber veririm, kuzum."

"Ben de geleyim..."

"Ece'cim... Güzel gözlüm... Yürüyemezsin bu durumda. Ben sana haber vereceğim, söz. Hadi sen yat."

"Tamam, ama söz ver, haber alır almaz beni ara. Hah, senin telefonun yok bende!"

"Tamam, tamam. Sen merak etme. Ben Demir'den ararım seni. Zaten büyük ihtimal birliktelerdir. Hadi sen üstünü değiştir ve uyu bakalım. Söz veriyorum bulacağım onları."

"Tamam. Sen de dikkat et kendine."

"Tamam, canım." Arkamı dönüp kapıdan çıkacağım sırada seslendi. "Erva!" Arkamı dönüp baktım. Yatağın üzerinde muhtaç bir çocuk gibi burukça tebessüm etti.

"İyi ki varsın! İyi ki girdin hayatımıza..."

Ben de burukça tebessüm edip odadan çıktım. Sözleri kalbimi delmişti. Bir süre kapının önünde öylece dikildim. Demir ile beraber hayatım o kadar çok değişmişti ki... Hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim. Sanki bu insanlar yıllardır yanımdaydı. Kendimi toparlayıp aşağı indim. Uzun bir süre içeriyi aradım ama tanıdık hiçbir yüz yoktu. Cesaretimi toplayıp dışarı çıktım. Kasım ayına rağmen güneş tüm berraklığıyla parlıyordu. Ama güneşin rengine inat etraf buz gibiydi. Kollarımı kendime dolayıp otelin etrafına bakındım. Etrafta lokantalar ve iş yerlerinden başka bir şey yoktu. Nereye bakmam gerektiğini bilmiyordum. İçimden dualar mırıldanıyordum. İnşallah başlarına iş açmazlar, diye tekrarlayıp duruyordum.

Ön tarafta bir şey göremeyince otelin arka tarafına yöneldim. Tek tük insanlardan başka kimse yoktu. Neredeydi bunlar Allah aşkına? Otelin önüne doğru tekrar yürümeye başladım. Belki geri dönmüşlerdir ümidiyle etrafı kolaçan ediyordum. Arkamda bir gölge hissettim. Daha ne olduğunu anlamadan ağzıma bir el kapandı...

Keskin bir koku eşliğinde beynimin uyuştuğunu hissettim. Ve karanlık, acımasızca beni kollarına aldı.

***

Ayaklarım çok üşüyordu. Göz kapaklarımı açmak istiyordum ama kafamdaki ağrı izin vermiyordu. Ayak parmaklarımı kıpırdatmaya çalıştım, soğuktan kırılacak gibiydiler. Neden ıslak bir zemine basıyordum? Kollarımı da hareket ettiremiyordum. Hafifçe gözlerimi araladım. İçerisi yıllarca kapalı tutulmuş bir oda gibi rutubet kokuyordu. Sanki duvarları küflenmiş, boyaları çürümüştü. Etraf karanlıktı. Hiçbir yerden ışık gelmiyordu. Gözlerim biraz alışınca penceresiz, mahzen gibi bir yerde olduğumu anladım. Odanın ortasına açılmış çemberinin içinde sandalyeye bağlanmıştım. Ayaklarımdaki ıslaklığın sebebi buzdu. Tavandan sular damlıyordu ve ayaklarım dibindeki çukurda toplanıyordu. Dişlerim benden bağımsız takırdıyordu.

Büyük bir gürültüyle karşımdaki çelik kapı açıldı. Dışarıdan gelen ışıkla gözlerimi kıstım. Bir gölge belirdi ama arkadan gelen ışık yüzünü seçmemi engelliyordu. Bana doğru yürümeye başlayınca yüzü netleşti. Bu o iğrenç adamdı. Fuat...

"Oo... Güzellik uyanmış." Tiksintiyle suratına baktım. Asla bu adamla konuşmayacaktım. Ne istediği belliydi. Ona istediğini asla vermeyecektim! "Ne o, güzelim, konuşmuyor musun benimle?" İğrenç bir sırıtmayla ellerini ceplerine koyup üzerime eğildi. "Ah! Kırılırım ama..." Sahte bir kırgınlıkla dudaklarını büzdü.

Gözlerimi kapının olduğu yöne diktim. Kusacaktım. Asla konuşmayacak, ona istediğini vermeyecektim. Demir'e ulaşmak için beni kullandığına eminidim. Ama bu adamın bilmediği bir şey vardı. Ona asla müsaade etmeyecektim.

Bu adamın, Demir'in babasıyla çalıştığını biliyordum. Hangi baba, oğlunun nişanlısını kaçırtırdı ki? Aklınca Demir'e ders mi veriyordu? Demek ki oyunumuza inanmıştı. Memnuniyet kemiklerime işledi. Demir, başarmıştı. Bu kirli adamların kuyruklarına basmıştı.

"Hım... Susmakta kararlısın yani? Nişanlını arayalım bakalım. Belki onunla konuşursun ha?"

Sıktığım dişlerimle öfkemi yatıştırmaya çalıştım. Hiçbir duygumu yüzüme yansıtmamaya kararlıydım. "Selim oğlum, telefonu getir."

Ardından hayvan gibi bir adam elinde telefonla içeri girdi. Telefonu eline alıp biraz kurcaladı. Sonra yanıma iyice yaklaştı. Yerdeki ıslaklığa basmamak için bir ayağını kaldırıp sandalyedeki bacağıma dayadı. Kundura ayakkabıları bacağıma batarken dişlerimi sıktım. Elini dizine dayayıp bana doğru eğilip arama tuşuna bastı. Telefonu hoparlöre alıp bekledi. İlk çalışta açıldı telefon. Ama ses gelmeden Fuat konuştu...

"Biricik yeğenim! Hayırsız, hiç aramıyorsun."

"Sensin değil mi şerefsiz! Eğer yanındaki kızın tırnağının ucu kırılırsa, senin o tırnaklarını tek tek söker... Duydun mu ulan namussuz? O kıza dokunursan!.."

"Cık, cık, cık! Çok ayıp, Demir... Annen sana böyle mi öğretti?"

"Annemi ağzına alma lan! Yemin ederim o kıza bir şey olursa ellerimde it gibi geberirsin. Diri diri sökerim kemiklerini!"

"Sakin ol, Demir... Sadece gelinimle sohbet etmek istedim. Ama o konuşmamakta kararlı. Ne yapmamı önerirsin? Nasıl ikna edebilirim senin ufaklığı?"

"Ona elini sürersen..." Daha Demir'in lafı bitmeden adam sandalyemi arkaya doğru itti. Yana doğru devrildiğim için yerdeki buz gibi su bütün bedenimi kapladı. Acıyla kıvransam da yanaklarımı ısırıp ses çıkarmadım. Demir'in bağırtıları kulağımda çınlıyordu ama onu teskin edecek kadar kendime güvenemiyordum. Sandalyemi tutup tekrar kaldırdı ve ellerimi çözdü. Ellerim iki yanıma düştü. Parmaklarımı kıpırdatamıyordum. "Demek konuşmamakta kararlı gelinim. Bakalım nereye kadar dayanacaksın? Sence ne kadar dayanır, sevgili yeğenim?"

"Fuat, öldün sen!.. Duydun mu beni? Seni o babam olacak şerefsiz bile kurtaramayacak elimden." Fuat eşarbımdan tutup beni aşağı çekti. Direnmeye çalışsam da soğuktan hissizleşmiş-

tim. Dizlerimin üzerine gelene kadar çamur zemine çekti. Ellerimi ve diz kapaklarımı suyun içindeki keskin soğuğa dayadı. Sonra karnımda bir darbe hissettim ve tekrar suyun içine düştüm. Demir bir yandan adımı söylüyor, bir yandan da Fuat'a tehditler savuruyordu. Kelimeleri seçemiyordum ama ses tonundan ne kadar gergin olduğunu anlıyordum. *"Şu an kesin boynunu ovuşturuyordur. Yerinde duramıyor, bir yol arıyordur,"* diye düşündüm. O acıya rağmen Demir'in benim için endişelenmesi fikri tebessüm etmemi sağladı. En azından bana acıyordu değil mi? Delirmiştim.

"Hadi ama gelinim... Sadece konuşacaksın ve sorun kalmayacak." İnatla dişlerimi sıkıp doğrulmaya çalıştım. "Demir, senin bu ufaklık amma inat çıktı. İyi eğitmişsin, aferin." Sesinde alaycı bir takdir vardı.

"Telefonu ona ver!" Demir'in o gür, içimi titreten seni kulaklarımı doldurdu. Gene bela olmuştum başına. Gene sinirlendirmiştim onu. Kesin çatmıştı o güzelim kaşlarını. Kalemle çizilmiş dudakları gerilmişti gene. Bembeyaz boynunu ovalamaktan kızartmıştı.

"Konuşmak ister misin, güzelim?"

"Ona güzelim deme ulan! Güzelim deme ona!"

"Şimdi hakkını yemeyelim, Demir. Güzel kız. Sahi, bu kızın saçları hangi renk? Sana mı saklıyor asıl güzelliklerini?"

"Dokunma ulan ona! Sakın dokunma! Senin işin benimle... Bırak kızı. Kancık gibi kaçma. Derdin benimle, kızı bırak." Sonuna doğru boğuklaşan ve bir boğaz düğümünü andıran ses, benim hayal dünyamın eseri miydi?

"Aslında bırakmamın daha kolay bir yolu var... Dağhan ağabeyim tarihi eserleri elimden kaçırdığım için çok kızdı. Hatta oğluna karşı kaybettiğini duyunca beni sıkı bir tehditle yolladı. Erva'yı kullanmak onun fikriydi. Çok zeki bir adam baban, yeğenim. Azıcık aklını kullansan babanla sağlam işler yapacaksın. Ha bu arada..." Yerden neredeyse kalkmıştım ama karnıma vurduğu tekmeyle tekrar devrildim. Ufak bir inleme kaçtı ağzımdan. *"İnşallah Demir duymamıştır,"* diye içimden dualar ettim. Ama duymuştu...

"Ulan bırak lan kızı. Gücün kıza mı yetiyor pezevenk? Beni alsana! Bak bakalım o ayaklarını nasıl yediriyorum sana ..."

"Çok ayıp, Demir... Ben sadece nişanlınla konuşmaya çalışıyorum. Ağzını bir açsa rahat bırakacağım ama o inatla konuşmuyor. Sadece sana ne kadar acı çektiğini söylese yeter." Kundurasının topuğunu suyun içinde morarmış elime bastırıp iki yana çevirdi. Dudağımı öyle bir ısırıyordum ki yarıldığına emindim.

"Telefonu ona ver!" Kükreyişi ıslak zeminde yankı buldu, morarmış ellerime ve çaresizce titreyen bedenime işledi. Elimin üstüne iyice bastırınca acıyla inledim ama omzumu dişleyerek susmaya çalıştım. Bu adama istediği tatmini yaşatmayacaktım. İnattım ben, fazlasıyla da sabırlı... Bunca zaman yediğim darbelerin yanında, ela gözlü, yaralı çocuk için yediğim darbeler hiç kalırdı. En azından artık bir amacım vardı. Kendimi hiç olmadığım kadar işe yarar hissediyordum.

"Şu telefonunu ona ver! Eğer ona bir şey olduysa, değil eserleri geri almak, karınca deliğine girsen bulur ezerim senin o sefil kafanı!"

Adam eşarbımdan tutup beni ayağı kaldırırken, kukla gibi elinde sallanıyordum. Sonra sandalyeye oturtup telefonu aramıza tuttu. "Konuş!" diye emretti. Ama konuşursam Demir'e istediğini yaptıracağını biliyordum. Ne olursa olsun, Demir'in bu pis işleri engellemesi gerekiyordu. Benim acizliğim yüzünden bu sefil adamlara teslim olamazdı. "Konuş diyorum sana!" Dişlerinin arasından kükrüyordu, kuduz bir köpek gibiydi. Sessiz kaldım. Sadece nefes alış verişim bile ona ne halde olduğumu yansıtabilirdi. Sonra telefondan o puslu ses geldi. Kalbimi okşayarak girdi kulaklarıma. Endişeli miydi? Hayır. O benim için endişelenmezdi ki...

"Erva..." Konuşmam için yalvarıyordu âdeta. İsmimi öyle güzel anıyordu ki, *"Efendim?"* diyesim geliyordu. *"Hep adımı an sen, ben bıkmam, sana cevap veririm."*

Ama şimdi olmazdı. Cevap verirsem ipler kopar, acizliğim su yüzüne çıkardı. "Erva... Konuş hadi! Bir şey söyle ki orada olduğunu bileyim." Adam çıplak ayaklarıma öyle bir bastı ki feryat etmek istedim. Ama dişlerimi omzuma geçirince uğultu gibi çıktı sesim...

"Dokunma, yeter! Tamam." Sesindeki teslimiyet gözlerimde sıcak yaşlar biriktirdi. Ayaklarımın acısına değil, ona boyun bağı olan varlığıma ağlamak istedim. "Getireceğim malları, rahat bırak kızı."

"Aferin, benim aslan yeğenim. Yirmi dakikan var ve bir dakika bile gecikirsen..." Yüzünde iğrenç bir sırıtışla beni süzdü. Bedenimden ve kendimden iğrendim. "Bu güzelliği keşfe çıkarım."

"Elini bile sürersen leşini köpeklere yediririm."

"Gecikmeyeceğine eminim, yeğenim. Ama umarım gecikirsin. Bu güzelliğin sana sakladığı hazineyi incelemek güzel olur." Ve Demir'in bağırmasıyla suratına telefonu kapattı...

***

19. BÖLÜM

"İçime İşliyorsun"

"Demek Demir'in gözlerini bu denli büyüledin ha!" Ellerim ve ayaklarım morarmıştı. Dudaklarımı öyle çok ısırıyordum ki yer yer patlamış ve kanamıştı. Konuşmamakta kararlıydım. Ama beni süzen iğrenç gözleriyle her an kusabilirdim. Kuzenimi hatırlatıyordu bakışları. Aç bir hayvan gibi... Beş dakika olmuştu telefonu kapatalı ve bu adam dakika tutar gibi koluna bakıp duruyordu.

"Acaba Demir gelene kadar bir keşfe çıksam mı? Ne dersin, güzelim?.. Demir'i bu hale getiren bir şeylerin olmalı. O kolay lokma değildir. Bu güne kadar attığım hiçbir yemi tutmadı. Senin gibi ufak tefek bir kızda bir şeyler buluyor olmalı..." Ellerini yüzüme uzatmaya çalışınca tiksintiyle gerildim. Yanaklarımı yakalayıp ona bakmam için zorladı. Yüzüme yaklaşıp o iğrenç nefesini suratıma çarparak konuştu: "Ben bu yüze bile razıyım... Bu yüzün altında bir de muhteşem bir beden varsa, Demir şanslı p... tekiymiş."

Yüzümü kurtarmaya çalıştım. Donmuş ellerimle onu iteledim ama fayda etmiyordu. Ellerimden can çekilmişti. İki kolumu birden kavrayıp sandalyeye hapsetti. "Akıllı dur, ufaklık. Sadece Demir gelene kadar biraz oyalanacağız seninle." Ardından elini başörtüme atıp iğnelerimle beraber çekiştirmeye başladı. Bir anda gelen deli cesaretiyle onu iteledim. Biraz dengesini kaybe-

dince oturduğum sandalyeyi son kuvvetimle elime alıp bacaklarına geçirdim. İki büklüm olup küfürler savurdu. Ama hemen doğruldu. O çukurdan çıkıp geri geri yürüdüm. Öyle ürkütücü bakıyordu ki geri geri giderken tökezleyip duruyordum. Ayağım bir şeye takıldı ve yere düştüm. Ama ona teslim olmamakta kararlıydım. Üzerime son hız geldiğinde sürünerek sırtımı dayayacağım bir duvar aradım. Sanki duvar beni koruyabilecekmiş gibi... Sırtım duvara geldiğinde iyice köşeye sindim. Üzerime doğru eğilip sinsice sırıttı...

"Ufaklık... Kaçacak yerin kalmadı. Ne yapacaksın?" Tam bu sırada bir gümbürtü koptu. Çelik kapı son hızla açıldı. Ardından ışık haznesinin içinden uzun boylu iri bir siluet belirdi. Bizi anında fark edip uçar gibi koştu ve daha birkaç adım varken yumruğunu öne doğru atıp Fuat'ı yere serdi. Dışarıdan patırtılar, silah sesleri geliyordu. Oğuz'un sesini duyar gibi oldum. Bir yandan da kapıdaki adamların küfürler savurduğunu... Büyük bir kargaşa vardı ortalıkta.

Yanımdaki iri siluet Fuat'ı yere sermiş yumrukluyordu. Biraz daha kafamı kaldırıp o tanıdık omuzlara baktım. Bakıra çalan kumral saçlar sinirlendiği için karıştırıp durduğunu ispatlar halde dağılmıştı. Hırlar gibi nefesler çıkarıp Fuat'a öldüresiye vuruyordu. Sonra adam kendinden geçmeye başlayınca eli havada kaldı. Aklına yeni gelmişim gibi bir anda arkasını döndü. Sonra adamı yere fırlatıp takati tükenmiş bedenimin yanına geldi.

Gözleri sessiz özürler diliyordu. Dağılmış gibiydi. O ela gözlerini hiç bu kadar tedirgin görmemiştim. Acı her yerindeydi sanki. Nefret kusuyordu nefesi. Elleri, telafisini ister gibi uzanmıştı öne doğru. Yanıma gelip dizlerinin üzerine çöktü. Ne yapacağını bilemiyormuş gibi elleri havada kaldı. Sonra... Ellerini uzatıp omuzlarımı kavradı ve beni kucağına aldı.

Soğuktan donmuş ellerimi ikizin arasına alıp ısıtmaya çalıştı. Gözleri hasarları kontrol eder gibi tarıyordu bedenimi. O güzel kaşları çatılmıştı iyice. Ayaklarıma bakınca kafasını yukarı kaldırıp derin bir nefes aldı. Çenesi kaskatıydı. Yorgun ve bitkin gözlerle yüzünün her hattını inceliyordum. Gözlerime bakmıyordu... Neden bakmıyordu?

Gene başını belaya soktuğum için mi? Bana bakmalıydı... Bakmazsa ölürdüm. İhtiyacım vardı gözlerindeki hislere. Dile dökmezdi o bilirdim, bir baksa... Bir baksa anlardım acımanın ya da nefretin şiddetini... Bana bakmadan ellerimi ikimizin arasına iyice sıkıştırdı.

Beni kendine doğru çekip soğuktan kırılacak hale gelen burnumu boynuna dayadı. Kokusu... Cennetti... Kokusu merhametti... Kokusu güvendi. Buradaydı. Geçmişti. Eğer günün sonunda burada olacaksam çektiğim her dert ödüldü bana.

Bir eliyle beni iyice sarmalayıp çıplak ayaklarımı diğer eline aldı. İri eliyle ufak ayaklarımı kavrayıp okşuyor, ısıtmaya çalışıyordu. Ağzını kulağıma dayayıp mırıldandı...

"Buradayım, Güvercin... Geçti... Yanımdayım." Ayaklarımı ovalamaya devam edip beni sıkı sıkı sarıyordu. Bir yandan da teselli edercesine sallanıyordu. Sıcak nefesi hissizleşmiş kulaklarımı bir nebze yumuşatıyordu.

"Mallar nerede, Demir?" Fuat'ın sesiyle bedenlerimiz kaskatı kesildi. Demir beni bırakmadan kafasını kaldırdı. Kafamı çeviremiyordum ama Demir'in gerilen bedeninden anladım. Bir şeyler yolunda gitmiyordu...

"Kızı eve göndereyim hallederiz. Bu ikimizin arasında, Fuat..."

"Mallar gelmeden ikiniz de buradan çıkamazsınız."

"Mallar burada. Ama önce Erva'yı buradan çıkaracağım. Yoksa o eserleri rüyanda görürsün."

"Karşında çocuk yok, Demir. Ya mallar gelir ya da aile geleneğini yerine getiririm... Memnuniyetle ikinci şıkkı kabul ederim. Ha, ne dersin?"

"Fuat, senin derdin benimle." Dişlerinin arasından hırlamıştı Demir. Elleri bedenimi sahiplenircesine kavramıştı.

"Hadi ama yeğenim... Sizin ailede böyle şeyler sorun değil. Ne de olsa kadınlarınızı paylaşmak doğanızda var."

Demir beni bir hışımla arkasına aldı. Duyduğum şeylerin şokuyla dizlerimin üstünde durmaya çalıştım. Ne demek istiyordu bu adam?

"Ona bir metre yaklaşırsan..." Demir'in iri cüssesinin ardından görebildiğim kadarıyla adamın elinde silah vardı. Suratındaysa adi bir sırıtış... Silahın namlusu Demir'in kafasını nişan almıştı.

Yüreğim oynadı. Nasıl bu kadar soğukkanlı konuşabiliyordu? Ya o tetiği çekerse?.. Ya bakmaya kıyamadığım yüzüne kahrolasıca bir kurşun değerse?..

Ona bir şey olursa dünya dururdu. Dururdu değil mi? Demir'siz bir dünya nasıl dönerdi ki? Aklım almıyordu. O yokken ben kimdim? O yokken ben neydim? Nasıl da boş, nasıl da hissizdim...

"Unuttun mu, Demir? Babandan gelme bir gelenek bu. Senin kızı benimle paylaşmakta sakınca görmezsin herhâlde. O kumaşların ardında iyi şeyler olmalı ha?" Demir hırlayarak adamın üzerine yürüdü. Ama adamın bağırmasıyla bir an durdu.

"Dur yoksa beynini dağıtırım!"

Demir kafasını dikleştirip tüm heybetiyle adamdan korkmadığını belli ediyordu. "Vur ulan yüreğin varsa. Yüreksiz şerefsiz!"

Adam silahının yönünü değiştirip Demir'in arkasına, yani bana tuttu. Demir'in bedeni aniden fren yaptı. "Aha! Hayrola, Demir? Kükrüyordun demin... Yoksa kıyamadın mı ufaklığa?"

"Adamsan bana uzat ulan namluyu. Yiyorsa bana uzat da nasıl vuruyorsun göreyim."

"Böyle bir fırsatı bulmuşum asla kaçırmam, canım yeğenim. Şu malları görmeden bu kız buradan çıkmayacak."

Demir gergince ellerini saçlarından geçirdi. Etrafı kolaçan ediyor, bir çıkış yolu arıyordu. Dışarıdaki sesler kesilmemişti. O kadar çok gürültü vardı ki kalabalık olduğuna emindim. Ali ve Oğuz ne yapıyordu? Onlar da tehlikedeydi şu an. Ece'nin son hali aklıma geldi. O odada kaygıyla beklerken, ağabeyleri ve sevdiği adam benim yüzümden burada ölüm kalım savaşı veriyordu. Bir de söz vermiştim ona. Onları sana getireceğim, demiştim. Ne kadar da aptaldım...

Adam sabırsızlanmış gibi silahı daha sıkı kavrayınca Demir homurdandı: "Tamam!.." Dişlerini sıkarak konuşmaya devam etti: "Dışarıdakilere haber vermem gerek."

"Ara."

"Telefonum yanımda yok."

Adam bir elinde silah diğer elini cebine sokup telefonu çıkarmaya çalıştı. Demir adamın dikkatinin dağıldığını görünce üzerine doğru atıldı. Ne olduysa bir anda oldu... Onlar boğuşurken büyük bir ses patladı kulaklarımda... Kulaklarım çınlamaya başladı.

Gözlerim Demir'i taradı. Adamın elinden silahı almış, kafasına dayamıştı. Ciğerleri kopacakmış gibi hızlı nefes alıyordu. Gözlerimle bedenini taradım. Görünürde bir yarası yoktu. "Çok şükür," diye fısıldadım.

Demir, adamın vücudunu tüm kuvvetiyle yere dayamıştı. Tıpkı benim yaptığım gibi gözleriyle beni taradı. Kaşları her noktamda daha çok çatılıyordu. Soğuktan hiçbir şey hissetmiyordum ama hırpalandığımı biliyordum.

Gözleri koluma takıldı. Öylece kaldı. Rengi kül gibi oldu.

"Erva, kolun..." Koluma tedirgin bir bakış attım. Elbisem parçalanmış, koyu bir sıcaklık akıyordu kolumdan. Elimle yarayı yoklayınca acıyla inledim. Demir'in gürleyen sesini duydum. Ardından adamın kafasını tutup betona doğru çarpışına tanık oldum. Adamdan sesli bir feryat koptu. Ama Demir'in umurunda değil gibiydi. Çenesini kasmış küfür savuruyordu gergin dudakları. Vücudum vakit geçtikçe halsizleşmeye başladı.

"Demir..." diye fısıldadım. Ama o gözü dönmüş gibi adamın kafasını betona çarpmaya devam ediyordu. Öldürecekti. Bu pislik zerre umurumda değildi ama onun ellerinin kana bulanması... Yakışmıyordu ona öfke... Yakışmıyordu ona canilik... Ölüm ona yakışmıyordu...

O Rabbimin cennetine yakışırdı ancak. Tüm güzelliklere yakışırdı o. Beyaza, temize yakışırdı en çok. Kötülük ondan öte kaçmalıydı. Günah onu görünce saklanmalıydı dip köşe. Nefis körelmeliydi hiç körelmediği kadar... O, en güzel duyguları tatmalıydı. Elini bu kirli adamın kanına bulamamalıydı...

"Ali!" diye gürledi dışarıya doğru o içimi titreten sesiyle. Gözleri öyle çok dönmüştü ki görmüyordu beni. Bedenim zaten bitkindi. Şimdi ise beynim uyuşuyordu. Sanki betona doğru akıyordu.

"Demir..." diye tekrar fısıldadım. Bu sefer beni duymuştu. Ama adamı bırakmamıştı halen. Hırıltılı nefesler alıp veriyordu. Gözlerimi ona dikip tekrar fısıldadım: "Canım acıyor..."

Demir büyük bir şoktan çıkmış gibi aniden adamı bırakıp yanıma geldi. Önümde diz çöküp kolumu inceledi. Halen gözlerime bakmıyordu. Bu kadar mı kızmıştı bana?

"Gözlerime bak, Demir..." Çenesi kasıldı. Duymazlıktan geldi. Gözlerini koluma dikmişti. Üzerindeki uzun kollu tişörtü çıkardı bir hışımla.

"Aptal... Aptalsın işte! Neden çıktın dışarı? Ha, neden?" Bir yandan söylenirken, diğer yandan tişörtünü dişlerine takıp yırttı. Üzerinde sadece atletiyle kaldı. Üşüyecekti.

Yaranın üzerinden koluma bağladı. Acıyla inledim. Ben inleyince çenesini birbirine kilitledi. Sanki benim çektiğim acıyı o da çekiyordu. Yüzüne kilitlenmiştim. Tek bir duygu kırıntısı arıyordum. Ama bakmıyordu işte... Bir elini belime koyup diğerini dizlerimin altından geçirdi. Hızlı ama nazik adımlarla kapıya yöneldi. Yemin etmiş gibi gözlerini çıkışa dikmişti. Kolları sabitti ve beni sarsmamak için büyük adımlarla ağır ağır ilerliyordu. Kapıdan çıktığımızda gece olduğunu anladım. Sokak lambaları gözlerimi alıyordu. Kaç saattir buradaydım?

Ali koşarak yanımıza geldi. Yerde bir sürü adam yatıyordu. Ama bir o kadar adam da ayaktaydı. Yerdeki adamların kolları kalın iplerle bağlanmıştı. Bunca yardımcının nereden geldiklerini bilmiyordum ama hazırlıklı geldikleri için mutluydum. Onlar iyiydi. Artık rahat bir soluk alabilirdim. Ali'nin kaygılı sesi kulaklarımı doldurdu.

"Erva yenge! Ne oldu ağabey ona?"

Sesi uğultuluydu. Her şeyi uzaktan izliyordum sanki. Göz kapaklarım bana savaş açmıştı. Demir'in sıcak bedeni bedenimi ısıtırken kolumdaki yakıcı acı büyüyordu. "Siz burayı halledin, Ali... Erva yaralandı. Kurşun sıyırmış ama dikiş gerekiyor. Ümit'i ara, Hisarcık'taki eve gelsin."

"Ha, bir de birkaç adam yolla, evin etrafını korusunlar. Babam olacak adamın ne halt yiyeceği belli olmaz." Birkaç adım

atıp tekrar etrafı kolaçan etti. Oğuz'a sabırsızca bağırdı: "Oğuz, sen gel. Ali halleder. Arabayı kullanman lazım... Erva'nın durumu iyi değil."

Oğuzun tedirgin yüzü görüş alanıma girdi. "Ne? Ne oldu?" Yüzü öfkeyle kararda. "Vuruldu mu?" Oğuz kızgın gözlerle Demir'e bakıyor, bir yandan da kendi kendini azarlıyordu: "Bilmeliydik. Ona zarar vereceklerini bilmeliydik!"

"Zaten sinirim tepemde, bin şu arabaya, Oğuz." Demir'in sesi yılgındı.

"Tamam. Erva iyi misin? Ah, sorduğum soruya bak tabii ki iyi değilsin. Anahtar?" Büyük bir telaşla ceplerini yokladı. Demir'in sinirle kasılmış vücudu ve kızgın bakışlarıyla eli ayağı birbirine dolandı. Anahtarı bulup kapıları açtı ve arka kapıyı açıp binmemizi bekledi. Demir beni kucağından indirmeden arabaya bindirdi. Oğuz öne geçip arabayı çalıştırdı. Hareket etmeden arkasını dönüp tedirginlikle yüzüme baktı.

"Dayan, Erva... Uyanık kalmaya çalış, iyileşeceksin." Demir kaşlarını çatıp Oğuz'a gürledi: "Şu lanet arabayı sür artık, Oğuz!"

Oğuz sessizce itaat edip arabayı harekete geçirdi. Araba sarsıldıkça kolum yanıyordu. Ayaklarım ve ellerim ısınmaya başladıkça kolumu taklit ederek kavruluyordu. Demir beni iyice sarmış, yolu seyrediyordu. Kaşları çatık, dudakları gergindi.

"Daha hızlı gitmiyor mu ulan bu araba!"

"Ana caddedeyiz. Kalabalık."

"Başlatma ana caddene... Bir yığın kan kaybetti kız."

O zaman kadar fark etmemiştim ama Demir'in bedeninin yarısı benim kanımla boyanmıştı. Bu kadar kan benden mi çıkmıştı? Bitkin kafamı zorlayarak çevirdim. Demir'in gergin yüzüne diktim gözlerimi.

Bana bir baksa...

Araba bir yokuşa çıkınca acıyla inledim. Demir tedirgin olarak beni sabit tutmaya çalıştı.

"Dikkat etsene lan!"

" Ne yapayım, acele edince..."

"Hay ben böyle işin..." Sesimi toparlayıp Demir'e seslendim: "Şişt...Küfür etme." Gözlerini yumup yutkundu. Sesimi duymak

ona acı mı veriyordu? "Demir..." diye fısıldadım. Bana bakmadan dişlerinin arasından cevap verdi:

"Söyle."

"Demir..." Bana bakması için yalvarıyordum âdeta.

"Ne var!.. Konuş işte."

"Bana neden bakmıyorsun?"

Güler gibi bir ses çıkardı. Ama yüzündeki ciddi ifade beni korkutuyordu. "Neden mi sana bakmıyorum. Neden ha?" Tekrar hırıltılı sesler çıkardı... "Sana o odadan çıkma dedim. Lanet olası bir odadan çıkma! Sen ne yaptın? Kendini açık yem gibi oraya attın."

"Bana bak da söyle..." Dişlerini birbirine sürtüp ellerini saçından geçirdi.

"İyi değilsin, Erva... Eve gidene kadar sus."

"Üşüyorum..." Gözlerini bana çevirdi. O güzelim ela gözleri gözlerime baktı. İçime şifa aktı. Dermanım buydu işte. Bana baksa bütün acılar silinirdi bedenimden. Elası bulaşıyordu siyahıma. Renkleniyordum karanlığımda.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan Oğuz'a seslendi: "Şu klimayı sona getir." Oğuz hemen Demir'in emrine uydu. Gözlerinde öyle bir his vardı ki, dillense kalbimi delecekti sanki. Göz bebekleri titriyordu. Elini kaldırıp yanağıma dayadı... Soğuktan kızarmış yanaklarımı sıcak avucuyla ısıttı. Kafasını yanaştırıp alnını alnıma dayadı. Gözlerini kapattı. Kaşları acı çeker gibi çatılmıştı. Eli yanağımda, alnı alnımda, sıcak nefesi yüzümdeydi. Kalbimin atışına daha fazla dayanamayıp gözlerimi kapattım. Dudaklarıma doğru fısıldadı.

"Affet beni, Güvercin..." Öyle kısık ve yalvarır tonla söylemişti ki içim titremişti. "Affet, kanadını kırdım." Acıyla yutkundum. Özrü canımı yakıyordu. "Ama artık bitti. Kanadını iyileştirip seni özgür bırakacağım..."

Yaşadığım şokla gözlerimi açtım. O gergin yüz hatlarıyla gözlerini sıkı sıkı yummuştu. Ama alınlarımız halen birbirine dayalıydı.

"Seni kirli oyunlarımdan uzaklaştıracağım. Korkma, kargaları da senden uzak tutacağım. Özgürce benden uzaklara uçacaksın, Güvercin. Kimse sana dokunamayacak."

"Demir, ben..." Lafı ağzıma tıkadı. Konuşmama izin vermiyordu. Ne diyeceğimi biliyor gibi bir hali vardı. "İyileşene kadar bu konuyu konuşmayalım. Önce seni iyileştirelim, güzelim..."

Teslimiyetle kafamı yukarı aşağı salladım. Yüzü bulanıklaşmaya başlamıştı. Sıcak nefesi ise ninni gibiydi. Arabanın uğultusu bir anda kesildi. Sakinliğe doğru ilerleyip karanlığa daldım.

***

"Niye uyanmıyor... Normal değil bu kadar uyuması."

"Demir, vücudu çok yorulmuş. Çok kan kaybetmiş. Birkaç gün halsizliği devam eder."

Uzaktan duyduğum sesleri ayırt edemiyordum. Gerçek miydi, rüyada mıydım bilmiyordum. Sonra tekrar karanlığa gömüldüm.

***

"Bunun hesabını size soracağım, ağabey. Biliyordum, bir şeyler karıştırdığınızı biliyordum." Ece'nin kaygılı sesi kulaklarımı doldurdu. Onun burada ne işi vardı? İstesem de gözlerimi açamıyordum. Devamını duymak istiyordum ama karanlık beni tekrar içine çekti.

***

"Böyle olacağını biliyorduk, Demir. Sana o olmaz, demiştim. Araştırdığımız zaman anlamıştım. Bu kız masum bir kız, ondan uzak duralım, demiştim." Oğuz'un sözleri çok yakından geliyordu.

"Kes sesini, Oğuz..." Demir'in bitkin sesi tüm uzuvlarımı etkiledi. Sanki yıllardır uyumamış gibi yorgun çıkıyordu ses tonu. Oğuz onun bitkin halini umursamadan üsteleyip durdu.

"Sen izledin oğlum bir hafta bu kızı. Gördün ne denli temiz bir kız olduğunu. Kendi pisliğine nasıl bulaştırdın?"

Demir çatallaşmış sesiyle hırlayarak homurdandı: "Oğuz, defol git! Bütün sinirimi senden çıkarırım..."

Neredeydik? Kolumu azıcık kıpırdatınca acıyla dişlerimi sıktım. Görüntüler yavaş yavaş gözlerimin önünde dönüyordu. Ne zamandır uyuyordum? Ece'nin tatlı sesi geldi kulaklarıma.

"Oğuz ağabey, hepimiz gerginiz. Demir ağabey de iyi görünmüyor. Hadi kalk biraz hava alalım. O da biraz dinlensin." Ayak sesleri duydum ve dış kapının kapanma sesi. Gözlerimi aralayacağım sıra yanımda bir sıcaklık hissettim. Ferah kokusu etrafımı sardı. Yaralı olmayan elimi büyük elinin arasına alıp kafasını ellerimize dayadı. Gözlerimi aralayıp kokunun sahibine baktım. Görüş alanıma bulanıkça bakıra çalan saçları girdi. Sonra gergin omuzları... Elimin üzerindeki ellerinin görünürde olan yerleri yara bere içindeydi. Yüzümü buruşturdum...

Biraz kıpırdanınca aniden kafasını kaldırıp yüzüme baktı. Elleri ellerimde, gözleri şaşkınca açılmıştı.

"Uyandın!" Usulca kafamı yukarı aşağı salladım. Ama inanamıyormuş gibi yüzümü taradı. Sonra durumun garipliğini yeni fark etmiş gibi ellerini elimden çekti. Elim boşta kalınca üşüdü. Sıcaklığına hemen alışmışlardı.

"Ağrın var mı?" Kolumu hafiften kaldırmaya çalıştım ama battaniyenin altındaki kolum öyle yanıyordu ki yüzümü buruşturdum. "Kalkma yerinden. Birkaç güne anca hareket ettirebilirmişsin..."

Sesimi toparlayıp konuşmaya çalıştım. Ama bozuk, hışırtılı garip bir ses çıkardım...

"N-Ne zamandır uyuyorum?" Çıkardığım ses yüzünden yüzümü buruşturdum. Demir'in de kaşları çatılmış, ciddiyetle her hareketimi inceliyordu.

"İki gün, bir gece..."

"Ne!"

"İki gündür uyuyorsun..."

Üstümdeki ağırlığı hatırlıyordum. Ara ara duyduğum sesleri de. Demir ile Oğuz'un konuşması süzüldü zihnime. Demir bir hafta beni mi izlemişti?

Ben takip ettirdiğini düşünürken o mu takip etmişti? Yani bir hafta boyunca ben odamın cam kenarında kahvem ve kitabımla

otururken ela bakışlara mı ortak olmuştum? Aşağıya inmeye korkarak markete bile annemle giderken arkamda onun gölgesi mi vardı? Ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilmiyordum.

"Bir şeyler yemelisin."

"Aç değilim."

"Erva, iki gündür uyuyorsun. Serumlarla karın doymaz..." Burnumu kırıştırdım. Biraz daha kibar olsa ölmezdi. Ben burada onun işleri yüzünden acı çekerken halen beni azarlıyordu. Arabada söyledikleri geldi aklıma. İyileştiğim an beni zaten gönderecekti.

"Susadım..." Gözümden akacak yaşı engellemek için onu uzaklaştırmam gerekiyordu.

"Tamam, önce suyunu iç sonra Ece'nin yaptığı çorbayı içersin." Ece'nin burada olduğunu biliyordum ama bu halimi nasıl açıklamışlardı? Acaba her şeyi öğrenmiş miydi? Demir düşünen yüzüme bakıp kaşlarını çatarak konuştu:

"Maalesef, meraklı burnunu her yere soktuğu için her şeyi öğrendi. En azından ağabeyi kadar işe yaramaz değil."

"Her şeyi derken?"

"Amcasının karıştırdığı işleri söylemedik tabii ki. Ama karşı geldiğimiz, tehlikeli adamlar olduğunun farkında." Mutfağa giderken konuşmaya devam etti: "Senin olayını fazla kurcalamadı ama zeki kız, çözmüş olmalı."

O sırada kapı çaldı. Demir suyumu verip kapıya yöneldi. Salondaki koltuğa yatırmışlardı beni. Üzerimi de değiştirmişlerdi. *"Umarım Ece değiştirmiştir."* diye geçirdim içimden. Yüzüme ani bir sıcaklık bastı.

Kafamı kaldırıp kapıdan girene baktım. Demir'in yaşlarında, uzun boylu bir adam girdi içeri. Demir ile el sıkışıp bana yöneldi. Gözlerimiz birleşince koca bir tebessüm etti.

"Hastamız uyanmış..." Bunu sevecen bir sesle söylemişti. Kimdi bu adam? Beni nereden tanıyordu? Sonra karşıma geçip elini uzattı. Tokalaşmam için ısrarla havada salladı. Demir buna fırsat vermeden adamın omzuna dostane gibi gözüken ama biraz sertçe vurup yan taraftaki koltuğa oturttu. Adam da bu harekete kızacağı yerde daha çok güldü.

"Ben Ümit, Erva Hanım. Doktorum ve ayrıca bu hergelenin arkadaşıyım..." Demir'e bakıp gülümsedi ama Demir kafasını başka yana çevirip homurdandı. Çocuk gibiydi. Buruk bir tebessüm yerleştirdim yüzüme. "Teşekkür ederim..."

"Teşekkür etmenize gerek yok, Erva Hanım. Şimdi müsaade ederseniz kolunuza bir göz atmam gerek..." Kolumu yeni hatırlarmış gibi koluma baktım. Üzerime bol, uzun kollu bir tişört giydirmişlerdi. Büyük ihtimal Demir'indi. "Tabii..." diye mırıldandım.

Adam öne doğru çıkıp koluma uzandı ama Demir ondan önce davranıp koltuğun arkasından uzandı. "Tamam, oğlum, ben sıyırırım. Sen yaraya bak yeter..."

Demir'e şok olmuş bir ifadeyle baktım. Derdi neydi Allah aşkına? Doktordu sonuçta karşımdaki. Sağlığın ayıbı, günahı olmazdı. Demir tişörtü ufak ufak, canımı yakmadan sıyırdı. Sanki çok önemli bir iş üstündeymiş gibi kaşları çatılmış, çenesi gerilmişti. Sargılı yere bakıp yüzünü buruşturdu.

Doktor Ümit kolumdaki sargıyı açtı. Yer yer kabuk bağlamış, yer yer irin toplamıştı kolum. Yara görmek beni pek korkutmuyordu. Biraz alışkındım aslında. Ama Demir'in yüz ifadesine bakan kolum kopmuş sanırdı. Yüzünü buruşturmuş, fısır fısır kendi kendine söyleniyordu.

Adam kolumu sarmayı bitirince koca bir tebessümle yüzüme baktı. "Çok dayanıklısınız, Erva Hanım. Kan görünce bayılan kızlar bilirim ben."

"Ben alışkınım..." Umursamaz bir tavırla koluma bakarak konuştum. Derin bir sessizliğin ardından Demir yeniden homurdandı.

"Tamam, işini yaptın, hadi naş naş."

"Çok kibarsın, canım arkadaşım. Tabii bir çayını içerim." Adamın bu esprili haline gülmemek elde değildi. Demir ne kadar soğuk davransa da adam onu yakından tanır gibi hiç lafını umursamıyordu.

"Ümit, şansını zorlama, koçum. Hadi ufak ufak yaylan."

"Ne demek, arkadaşım. Hiç önemli değil, her zaman..." Sırıtarak bana döndü. "Bu öküz yüzünden fazla konuşamadık ama tanıştığıma memnum oldum, Erva Hanım." Tebessüm ederek tekrar teşekkür ettim.

Demir elleri bağlı, bize çatık kaşlarla bakıyordu. "Muhabbetin bittiyse kapı şu tarafta, Ümit..."

Bana göz kırpıp konuştu genç doktor. "Beni çok sever de... Aynı ortamda fazla kalamıyoruz. Kalbi dayanmıyor." Demir üstüne yürüyünce hemen harekete geçti.

"Tamam, ulan tamam. Ağrısı fazla olursa sehpanın üzerindeki ağrı kesicilerden içsin. Bundan sonra pansumanı siz yapabilirsiniz. Yarası iyi durumda... Neyse, hadi bana müsaade. Tekrar tanıştığıma memnum oldum, Erva'cım."

Erva'cım, lafının üzerine Demir hırlayarak üzerine yürüdü. Ümit de tabana kuvvet çıktı evden. Kaşlarımı çatarak bana dönen Demir'e baktım.

"Ne?" dedi homurdanarak.

"Biraz insan gibi davranamaz mısın?" diye azarladım.

"İnsan gibi mi? Ben ne gibi davranıyorum?"

"Kendin gibi, yani tam bir dağ ayısı... Adama biraz daha iyi davranabilirdin. Arkadaşın sonuçta. Hem de iyi birine benziyor."

Kaşlarını çatıp dişlerini sıktı. "İyi adammış. Başlarım onun iyiliğine..." Mutfağa giderken mırıldanmıştı. Benim duymayacağımı sanmıştı büyük ihtimal ama keskin kulaklarım sözcükleri ayırt etmişti. Sonuçta onun arkadaşıydı. Ben sadece öfkesini anlamlandıramıyordum.

Ufak bir tepsiyle geldi. Yanıma sehpa koyup tepsiyi üzerine yerleştirdi. "Yaklaş..." Yattığım yerin yanına oturup yanını işaret etti. Ufak ufak hareket edip sehpanın karşısına, onun yanına yerleştim. Sağ kolum yaralı olduğu için sol elimle yemek zorundaydım. Ama daha önce sol elimi hiç kullanmamıştım ve kaşığı tutmak için bile savaş vermem gerekiyordu. Demir oflayarak elimden kaşığı aldı.

"Ortalığı batıracaksın," diye homurdandı, sonra kaşığı çorbaya daldırdı. Kaşığı ağzıma uzattığında yaşadığım şokla bakakaldım yüzüne. Kaşlarını kaldırıp ağzımı açmam için uyardı. Şaşkınlıkla ağzımı araladım ve kaşığı ağzıma tıktı. Yutmaya çalışırken ikinci kaşık önümdeydi. Demir tabağı bitirene kadar çorbayı yedirdi. Kendimi tutamayıp konuştum:

"Bana neden bu kadar iyi davranıyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı. Bir yandan da tepsiyi kaldırıyordu. Mutfağa doğru yürürken seslendi: "İyi falan davranmıyorum, Güvercin. Sadece benim yüzümden bu haldesin ve gerekeni yapıyorum. Çabuk iyileşirsen, mesuliyetin daha çabuk kalkar üzerimden."

Sözleri ağzımda acı bir tat bıraktı. Doğruları duymak neden bu kadar yaralamıştı beni? Lavaboya gitme ihtiyacıyla ayağı kalkmaya çalıştım. Bunca zaman nasıl durduğumu düşünmemeye çalıştım. Ayaklanınca gözüm bir an kardı. Bir süre yerimde sabit bekledim. Demir mutfaktan çıkıp kaşları çatık bir şekilde yanıma yaklaşırken biraz daha iyiydim.

"Bir süre kalkmaman gerek demiştim."

"Lavabo..."diye kestirip attım. Zaten yeterince utanç içindeydim. Bana iki kat bol gelen eşofman altıyla ayaklarımı sürüye sürüye yürüdüm. İşimi halledip elimi yüzümü yıkadım. Aynada kendime baktığımda ise pişman oldum baktığıma. Gözaltlarım mosmordu. Yanaklarım çökmüş, gözlerimde damarlar çıkmıştı. Zombi filmlerindeki kızlara benziyordum. Yüzümü kurulayıp salona döndüm. İki gündür namazımı kılmıyordum ve saatten bile haberim yoktu.

Yattığım koltuğun bir ucuna oturan Demir elinde kumandayla kanalları kurcalıyordu. Koltuğun diğer ucuna geçip usulca oturdum. "Saat kaç?"

Dışarıdan anladığım kadarıyla akşam saatleriydi. En azından yatsı namazımı kılmalıydım. "Dokuz buçuk." Tekrar ayaklanınca kaşlarını çatıp bana döndü. "Yine nereye?"

Böyle şeyleri dillendirmek beni utandırıyordu. Böbürlenir gibi göründüğümü düşünüyordum. Sonuçta bu Rabbimle benim aramdaydı. Göstererek yapmaktan hiç hoşlanmazdım. "İşim var..."

"Erva, gir şu yatağa. Yaran iyileşmiş değil ve sen böyle hareket etmeye devam edersen dikişlerin patlayacak."

Onu dinlemedim ve öfkeli solumasını geride bırakarak lavaboya girdim. Abdestimi zor da olsa aldım. İçimin daralması şiddetlenmişti ve ben bunu namazla giderdim. Dua ederek giderdim... O'nunla paylaşarak giderdim...

Bu süre boyunca erkek çocuğu gibi peşimde dolanıp söylenen Demir'i umursamadım. Yatağa geri döndüğümde bir nebze sakinleşse de, halen camdan bir vazoymuşum gibi gözlerini benden ayırmıyordu. Koltuk çok genişti ve alttan ayrı bir bölüm çıkmış, koca bir yatak kadar genişlemişti. Örtülerin düzenine bakınca Ece'nin serdiği anlaşılıyordu.

"Uzanacak mısın artık?"

Başımı kaldırıp baktım. Kaşlarını çatmış, benden bir hamle bekliyordu. "Çekilirsen uzanacağım." Yüzüne sinsi bir sırıtış yerleştirip mırıldandı. "Korkma, ikimiz de sığarız..." Yüzüm iyice kızardı. Burnumu kırıştırıp ona baktım. "Demir kalkar mısın?"

Bana döndü. "O ufak burnunu kırıştırma, Güvercin. Kalkmayacağım ve sen buraya uzanacaksın." Ayaklanıp diğer koltuğa uzanmaya karar verdim ama kalktığım an başım döndü ve tekrar koltuğa oturdum. "Hay ben!.. Uzansana işte, kızım."

Yanıma gelip uzanmam için beni yumuşakça iteledi. Burnumu kırıştırıp kolumun acısıyla dişlerimi sıktım. "Yavaş olsana! Kolum acıyor." Ani çıkışıma önce şaşırdı, sonra sırıttı.

"Sen de doğru düzgün yat o zaman şuraya."

"Hanzo kılıklı, dağ ayısı, maganda herif."

"Hop hop... Dilinin kemiği yine eğildi senin." Sinirle örtüyü kafama kadar çekip uzandım. Birkaç dakika sessizlik oldu, kurtulduğumu sandım; ardından yattığım yerin yanı çöktü. Örtüyü üstümden çekip gözlerimi büyüterek yanıma uzanan Demir'e baktım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Uyuyorum..." Pişkin pişkin cevap verip örtünün altına girdi. Kalkmaya yeltendim ama yaralı olmayan kolumu tutup engelledi. "İki gündür burada uyuyorum, Erva. Yeni bir şey değil." Gözlerim daha da büyüdü. "Büyütme gözlerini öyle," diye homurdandı.

"Sen... Sen..." Ne diyeceğimi bilmiyordum ama Demir umursamazca omzunu sallayıp kafasını yastığa yasladığında konuşmaktan vazgeçtim. Homurdanarak kafamı yastığa koydum. "Seninle baş edilmez!"

"Hım..."

"Öküz!"

"Cadı."

"Ayı."

Ben cevap beklerken o yan dönüp belime sarıldı. Kollarım havada şaşkınlıkla bana sardığı kollara baktım. "Uyu hadi, güzelim..."

Ağzından çıkan "güzelim" kelimesi tüylerimi diken diken etti. Hem, sesi de yorgundu. Zaten yüzünde beliren çizgiler ne denli sıkıntıda olduğunun ispatıydı. Kıyamıyordum...

Ah, ama bu adam bana yabancı olmak istiyordu. Beni özgürlüğe uçurmak, kendinden uzaklaştırmak...

"Demir, kollarını çek üzerimden." Homurdandı ama kollarını çekmek yerine daha sıkı sarıldı. Boğuk sesiyle konuştu:

"Halen karımsın... Yani istediğim gibi sarılabilirim. Bırakana kadar da böyle devam edecek, biliyorsun."

"Madem bırakacaksın neden boşanmıyorsun benden? Üç kelimene bakar. Bunu büyükannen yüzünden yapmıştık. Birbirimize mecbur değiliz artık."

Demir kollarını çözüp koluyla destek alarak doğruldu. Birbirimize çok yakındık. Bir eli sırtımı dayadığım koltuğun arkasındaydı. Diğeriyse hemen yanımda... Üzerime doğru eğilmiş, alev alan gözleriyle bana bakıyordu. Bakışlarından ürksem de artık konuşmaktan vazgeçemezdim.

"Ne? Haksız mıyım? Bana istediğin gibi dokunmazsın."

"Dokunurum..."

"Buna hakkın yok!"

"Var!"

Birbirimize bağırıyorduk ama kenetlenmiş gözlerimiz ayrılmıyordu. Bedeniyle üzerimdeki etkisini âdeta belirliyordu. Bana böyle yakınken, benden uzaklaş demek çok zordu. Hele ki onu böylesine özlemişken... İnsan birini uyurken özler miydi? Rüyalarımdan hiç çıkmamıştı. İki gün boyunca yanımda yattığının ispatıydı rüyalarımda hissettiğim koku.

"Bu beden benim, Demir. Ben yıllarca kendimi helalime sakladım. Benimle zorla evlenen ve kendine mahkûm eden bir

adama değil... Bana bunu yapamazsın. Gidene kadar uzak dur benden. Senin umurunda olmayabilir ama bana sarılacak adam sevdiğim adam olmalı. Beni seven adam... Hem senden kurtulduğumda beni seven birini bulursam..."

"Başlatma ulan sevdiğin adama!" Lafımı yarıda keserek bağırdı. Gözleri alev alevdi. Dişlerini sıkmış, âdeta lafımı sindirmeye çalışıyordu.

"Küfür etme..." diye uyardım.

"Ediyorum işte. Ne yapacaksın? Öyle bir adam olmayacak."

"Ne saçmalıyorsun sen? Benim hayatım bu."

"Dene de görelim. O şerefsizin ağzına..."

"Küfür etme!" Dişlerini sıkıp gözlerini gözlerime dikti, yavaş yavaş indirdi kırıştırdığım burnuma... Sonra sinirle büzülmüş dudaklarıma...

"Kimse olmayacak..." Nefes alıp verir gibi konuşmuştu. Bir nefeste. "Olacak..." diye fısıldadım. Bana doğru yaklaşan dudaklarındaydı kirpiklerim titredi. Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Dudakları aralıktı. Gözlerini dudaklarımdan ayırmıyordu. Tüm benliğimi, öfkemi unutmuş bana yaklaşan dudaklarına gözlerimi dikmiştim.

"Sen bana aitsin, meleğim..." Ah, bana böyle seslenince içim sıcacık oluyordu. Dudaklarımızın arasında santimler vardı. Ne o uzanıyordu bana ne de ben kaçıyordum ondan. Öylece birbirimizin dudaklarına bakıyorduk.

"Ben senin meleğin değilim." Dudaklarım hareket ettikçe dudakları daha da aralanıyor, gözleri alev alev yanıyordu...

"Bu işin sonu ne olacak bilemem, Güvercin. Ama benden başka kimseye dokunamazsın. Tüm şehri yakmam gerekirse yakarım. Tüm erkekleri hadım etmem gerekirse ederim. Yanında olamasam da tüm gücümü kullanıp sana kimseyi yaklaştırmam."

"Neden sen yanımda olamıyorsun?" Bu ses bana ait değildi sanki. Yakarır gibi, isyan eder gibi dökülmüştü dudaklarımdan kelimeler. Düşünememiştim bile.

Demir şaşkınlıkla gözlerime baktı. Benden böyle bir şey beklemiyordu muhtemelen. Yutkunup gözlerini yumdu. Bu fırsatla

güzel yüzünü inceledim. İnsan birkaç günde zayıflar mıydı? Gözaltları çökmüş, elmacık kemikleri çıkmıştı.

"Olamam..."

"Neden?" Yanaklarımı ısırıp gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Neden, diye sormadım. Beni bırakma, diye yalvarmadım... Demir ve ben olamazdık işte. Açıkça belliydi bu. O intikam ateşiyle yanıyordu. Bir amacı vardı ve benim ayağına dolanmamı istemiyordu. Bense onun dünyasında nefes alamayacak kadar tecrübesizdim.

Kimsenin bana dokunmasını istemiyordu. Ama kendi de dokunmayacaktı. Beni herkesten koruyacak kadar yürekli, kendinden mahrum edecek kadar bencildi.

"O zaman bana bunu yapma..." Gözlerini aralayıp yüzüme baktı. Üzerime biraz daha eğildi. Burunlarımız birbirine değince durdu. "Ne yapıyorum sana, Erva?"

İçime derin bir nefes çekerken göğsüm göğsüne değdi. Vücudu kasıldı. Gözleri kısıldı. Baygın bakışlarla dudaklarıma yeniden indi. Beynim uçuşa geçmişti. O kadar sık nefes alıyordum ki ciğerim patlayacaktı.

"Ne yapıyorum sana, meleğim?" Sesi öylesine içime işledi ki dudaklarım benden habersiz ona itaat etti.

"İçime işliyorsun..."

Nefesi kesilmiş gibi bir ses çıkardı ve sıcak dudakları dudaklarıma kapandı...

***

20. BÖLÜM

"Geçmiş"

Bedenimi öyle çok uzak tutmuştum ki uçuk duygulardan, öyle çok sıkıştırmıştım ki içime gençliğimi, dağladığım duygular, sıkıştırdığım ruhum bu adamın ellerinde patlamıştı. Gitgide kızgınlaşan, lavlarıyla etrafındaki her şeyi yakan, dumanıyla ciğerleri zehirleyen bir yanardağa dönüşmüştüm.

"Dizginlenen duyguların patlamaları büyük olur," demişti Günnur. "Yaşamalısın, savaşmalısın, düşüp kalkmalısın, acı çekmelisin ki öğrenesin." Ama ben onu dinlememiştim. Her acıya sabırla yaklaşmıştım. Her duygudan kaçmıştım. Kendimi kapalı bir kutunun içine koyup, iç savaşıma kimseyi almamıştım.

Günah değildi elbet kendini savunmak. Haksızlığa uğrayınca Hz. Ali (r.a.) gibi kılıcını kuşanmak... Ama ben öylesine acizdim ki sesim kesiliyordu zalimin karşısında. Hâlbuki ne de güzel söylemiş Hz. Ali, "Size iyi gelmeyen insanlardan uzak durun," diye...

Sevdalanmaya da korkuyordum ben. Öyle güzel aşklar okumuştum ki, Hz. Ayşe'nin Efendimizle kördüğüm misali aşkı gibi... Fatıma'sını toprağa verirken kalbini de onunla gömen Hz. Ali gibi... "Sana ve Efendimize kavuşacağım güne kadar yaşayan bir ölüyüm," demişti. Nasıl da güzel sevmişti Fatıma'sını...

Ben de istemiştim böyle sevmek. Ama korkum sevilmemekti. Yıllarca o kadar yanlış olduğu tembihlenmişti ki bana, o kadar soyutlamıştım ki kendimi böyle duygulardan, yanlış geliyordu. Ama yanlış değildi işte! Helalim gibi hissediyordum. Öyleydi değil mi? Sanki doğduğumdan beri ona aittim. Sanki bunca yıl onu bekliyordum. Onun kim olduğunu tam olarak bilmesem de, kendimi ona emanet edecek gibi hissediyordum.

Doğduğu yer, okuduğu okul, sevdiği yemekler, izlediği filmler: nefreti, sevgisi, kalbi, hiçbirini bilmiyordum. Ama kalbimde bir yer onu kayıtsız şartsız kabulleniyordu...

Şimdi beni sıcaklığına hapsetmişti. Bu nasıl ateşti? Kavuruyordu içimi. Kokusu burnumda, nefesi nefesimde... Gözlerimi kapatmamak için savaş veriyordum. Kapılmayacaktım bu sefer ona. Beni bırakıp gideceği halde teslim etmeyecektim kendimi. Tamam, başkasına açmayacaktım kapımı... Ama onu da almayacaktım içeri. Madem beni bırakacaktı, vazgeçecekti, beni böyle dudaklarına mahkûm etmesi en büyük suçtu.

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyordu... Sinirlendiği aldığı nefesten anlaşılıyordu. Yüzüm, dudaklarım kavruluyordu ama onu uzaklaştırmam gerekiyordu... Teslim olmak üzereydim ve bu hiç iyi olmayacaktı. Ellerimle omzundan itince hırıltılı bir nefes bıraktı. Dudaklarımdan uzaklaşmadan konuştu:

"Karşılık ver..." Sonra tekrar dudaklarıma kapandı. Ağzımı açmam için zorluyordu. Nasıl karşılık verildiğini bile bilmezdim ben. Bu yaptığım yanlıştı, tek bildiğim buydu. Sinirle omuzlarını itip dudaklarını çekmesini sağladım ve konuştum. Nefes nefeseydim. Kapılıp gidecektim o cennet tadında dudaklarına.

"Demir... Bu yanlış... Sen benim hiçbir şeyimsin..." Burnu burnumda, gözlerini kapamış sakinleşmeye çalışıyordu. Zincirlerini kırmaya çalışan yırtıcı bir hayvan gibiydi. Burnundan soluyordu ve heybetli göğsü gürültüyle inip kalkıyordu.

"Haklısın... Hiçbir şey değiliz..." Fısıltıyla konuşuyordu. Sanki kendi kendini ikna etmeye çalışıyordu. Sözleri beni yaralıyordu. Evet, biliyordum onun için bir hiç olduğumu ama duymak... Duymak kulaklarımı uğuldatıyordu, oradan geçip kalbimi sıkıyor, kanıma karışıp umutsuzluğu ekiyordu her bir hücreme.

Gözleri kapalı bir süre bekledi. Sanki zorla çekmeye çalışıyordu bedenini bedenimden. Ne güzel bir hayaldi... Yüzünü buruşturup üzerimden kalktı. "Hiçbir şeyiz..."

Üzerimden kalkınca ürperdim. Sanki kalkanlarım düşmüştü. Askerleri olamayan bir kale gibiydim. Savunmasız ve kimsesiz hissediyordum. Kimsesizlerin kimsesi vardı elbet. O'nun varlığı yeterdi...

Ama bu adam O'nun bana bahşettiği lütuf gibiydi. Bu dünyadaki pencereydi. Ahiretime kadar yaşama sebebiydi...

Dış kapının sesiyle ellerimi yanan gözlerime bastırdım. Neden kendimi kötü ve suçlu hissediyordum? Bunu isteyen, beni öteye iten o değil miydi? Her istediğinde bana dokunamazdı değil mi? Peki ama neden dudaklarım sızlıyordu? Sahibini istercesine yanıyordu... Yüzümde sakalının izleri vardı hâlâ. Daha demin orada gezdiğini haykırıyordu.

Kapının tekrar açılmasıyla gözümden akan yaşları sildim. Kalbim gümbürdemeye başladı. Geri mi dönmüştü?

"Erva, uyanmışsın!" Ece'nin cıvıl cıvıl sesiydi bu. Yüzümdeki aptal acıyı gizlemeye çalıştım. Yarıya kadar açılmış eşarbımı düzeltip kafamı kaldırdım. "Düzeltmene gerek yok, ağabeyim dışarıda. Ah, deli kız ödümü kopardın!"

Kollarını boynuma dolayıp sıkı sıkı sarıldı. Kolumun izin verdiğince doladım kollarımı ona. Uzun bir süre sarıldıktan sonra kollarını bırakmadan yüzüme baktı.

"Ne kadar aptalım... Körüm ben, kör!" Neyi ima ettiğini anlayınca boğazımdaki yumru büyüdü.

"Kendine haksızlık etme, Ece. Senin suçun değil." Kollarını çözüp yanıma oturdu. İki elimi de kavrayıp gözlerimin içine baktı.

"Berbat bir arkadaşım. Nasıl görmedim gözlerinde çektiğin sıkıntıyı? O ağabeyim olacak mafya bozuntularını takip etmeseydim halen aptal gibi inanacaktım onlara. Ne çektirmişler sana bu kadar zaman, güzel gözlüm..."

Burukça gülümseyip gözlerimdeki yaşı saklamaya çalıştım. Beni böylesine sahiplenmesi tüm duygularımı açığa vuruyordu. Omzuna yaslanıp delice ağlamak istiyordum. Temiz kalbi öyle berraktı ki dilim çözülüverirdi karşısında.

Bana tekrar sarıldı. Bu sefer o da ağlıyordu. Omuzlarının kalkıp inmesinden anlaşılıyordu bu. Dayanamayıp ben de ağlamaya başladım. "Bir daha sana dokunmalarına izin vermeyeceğim. Ne halleri varsa görsünler. Seni böyle kullanamazlar!"

Bu sahiplenmeleri beni daha şiddetli ağlattı. Ağlayıp sakinleşinceye kadar konuşmadan yan yana oturduk. Sonra Ece cesaretini toplayıp söze başladı:

"Seni Demir ağabeyim kaçırmış..." Kafamı salladım. O kadar ağlamıştım ki sesimin nasıl çıkacağından emin değildim. "Bu nişanlılık oyunu için kullanmışlar seni. Ne ile tehdit ettiler, ne yaptılar bilmiyorum ama bu kadar ileri gitmelerini aklım almıyor. Ne haltlar karıştırdıklarını da bilmiyorum. Tamam, bir şeyler çevirdiklerini anlamıştım ama bu kadar ileri gidecekleri aklıma gelmemişti."

Kafamı önüme eğip ellerimle oynadım. O zeki bir kızdı. Anlamaması imkânsızdı...

"Ah! Cidden onları boğmak istiyorum şu an. Seni nasıl alet ederler bu işlere ya?.."

"Ben... Onları gördüm..."

"Nasıl yani?"

"İstemeden Demir'in telefonla konuşmasını duydum. Bahçemizde oturuyordum ve karanlıktı. Birden içeri biri girdi ve karanlık olduğu için beni göremedi. İşte yaptıkları işle ilgili konuştu. Sonra beni gördü ve tanık olduğum şey yüzünden tehdit edip gitti. Birkaç gün ortalıkta gözükmeyince beni rahat bırakacağını düşündüm ama gördüğün gibi buradayım."

"Ne karıştırıyor bunlar?.." Kapı açılınca ikimiz de sustuk. İçeri önce Oğuz girdi. Ardından Demir. Oğuz uyandığımı görünce gözleri parlayarak yaklaştı. Demir'se kafasını kaldırmadan direkt üst kattaki odasına gitti. Arkasından bakamamak için kendimle savaş verdim.

"Uyanmışsın, Erva... Allah'a şükür!"

"Evet, paşam, uyandı. Sayenizde bir kızın yaşadıklarına bak, bir de sizin pişkinliğinize!"

"Sen anlamazsın bu işleri, Ece. Boşuna çeneni yorma."

"Benim anladığım bir şey varsa o da bu kızı rahat bırakmanız gerektiği. Hadi odana ikile. İki gündür Demir ağabeyle baş edemiyorum ama yetti artık. Ben Erva ile onun odasında yatacağım ve siz onun yakınına bile yaklaşmayacaksınız."

Sesini duyurmak istercesine bağırıyordu. Üst kata, Demir'e hitaben konuştuğu belliydi.

"Duydun mu beni, ağabey? Hadi şimdi kış kış!"

"Tavuk mu kışlıyorsun sen, bücür?"

"Estağfurullah, ağabey, tavuk bile sizin gibi düşüncesiz olmaz."

Oğuz yalandan kaşlarını çatıp konuştu: "Bak bak, laflara bak. Meraklı burnunu her yere sokmasan olmaz değil mi?"

"Meraklı burnum olmasa sizin bu kıza çektirdiklerinizi öğrenemeyecektim. Ne sanıyorsunuz kendinizi, üç silahşor falan mı? O üçüncünüzü de iyi bir kalaylamak lazım ya... Neyse."

"Anlaşıldı, cadaloz, senin çene vidaları gevşemiş iyice. Neyse, kafam patlamadan ben yatayım en iyisi. İyi geceler, Erva. İyi olmana sevindim."

Koca bir tebessümle ellerini cebine koyup odasına yöneldi. Ece gözlerini devirerek ağabeyinin ağzına ökendi. "Oyo olmono sovondom. Kendilerini mafya sanan uyuzlar."

"Seni duyuyorum, böcek. İltifatlarını kendine sakla."

"İçimde kalıp dert olacağına, senin içinde kalsın, ağabeyciğim. Hadi iyi geceler. Gece gelirler sana inşallah da, aklın başına gelir." Oğuz kardeşinin son söylediğine kahkaha attı ve odasının kapısını kapattı. Ece koluma girip beni üst katta kaldığım odaya götürdü.

"Banyo yapsam iyi olacak."

"Tamam. Kolundaki bandaj su geçirmezmiş zaten, Ümit Bey söyledi. Hadi sana yardım edeyim, üstündekileri çıkaralım." Kafamı hızla iki yana salladım. Yanaklarım hemen kızardı. Ben alışkın değildim. Annemin önünde bile kıyafetsiz duramazdım. "Erva, saçmalama. Ben senin kız kardeşin sayılırım. Sinir etme beni zorla soyarım bak."

Bu tatlı hallerini gülerek teslim oldum. Ama sadece kazağımı ve eşofmanımı çıkarmasına izin verdim. "Geri kalanını ben hallederim."

"İyi tamam bakalım. Utangaç seni... Ama Allah için söylüyorum güzel hatunsun." Dişlerini göstererek güldü. Ben de kafamı iki yana sallayarak kıkırdadım. İltifat duymaya asla alışamayacaktım.

"Ben kendi saçlarıma uzun diyordum. Şu saçlara bak. Hem uzun hem gür... Demir ağabeyim cidden salak ve kör. Böyle bir kızı sırf oyun için nasıl yanında tutar? Ben olsam nikâhı basmıştım."

İşi makaraya sarmıştı. Yüzümde koca bir gülücük olsa da içimde tuhaf bir sıkışma vardı. "O kadar da güzel sayılmam, Ece'm. O senin güzel bakman."

"Bir de mütevazılık yapıp canımı sıkma. Kurban olsun sana he mi?"

Bu sefer sesli gülüp banyoya geçtim. Tek elimle biraz zor oldu ama yıkanınca rahatladım. Banyoya getirdiğim kıyafetleri dişlerimi sıkarak üstüme geçirdim. Biraz kolumu zorlamıştım ama sonunda giymiştim. Odadan çıkınca Ece yatakta kızgın gözlerle bana baktı.

"Nasıl giydin tek başına?" Omuz silktim ve önemsizmiş gibi elimi savurdum. "Cidden canının kıymeti yok senin." Saçlarımı kurutmadan havluyla sarıp yatağa girdim. "Saçlarını kurutmalıyız. Üşüteceksin yoksa."

Aklım yan odadaydı. Ne yapıyordu? Uyuyor muydu?

Öyle çok alışmıştım ki yanımdaki varlığına, bir tuhaf hissediyordum. Ece'nin varlığı tabii ki de içimi rahatlatıyordu. Ama Demir'in sıcaklığına çok alışmıştım. İki gündür fark etmesem de onunla güvenli, huzurlu bir uyku çekmiştim. Kokusu halen burnumdaydı. Dudaklarının izleriyse dudaklarımda... Onu uzaklaştıran bendim. Pişman olmamam gerekirdi.

Ben cevap vermeyince Ece pes edip üstümüzü sıkı sıkı örttü. Gece yarısına kadar yatakta dönüp durdum. Bir şey eksik gibiydi ve uykum gelmiyordu. Saat üçe kadar yatakla boğuştum ve en sonunda yorulup uykuya daldım...

***

Huşu içinde seccademi serdim. Önümde de serilmiş bir seccade vardı. Birini bekliyordum namaza başlamak için sanki. Sonra seccadeye bir çift erkek ayağı yanaştı. Ar edip kafamı kaldırmadım. Ben namahremle namaz kılmazdım. Neden bu adamla namaz kılıyordum?

İkimiz de namazlıkta yerimizi aldık ve ayakların sahibi, "Allahu ekber!" deyince namaza başladık. Sesi içimi ürpertecek kadar gürdü. Okuduğu süreler kalbimi temizliyordu. Arındırıyordu dünyanın tüm kötülüğünden...

Su gibi içiyordu sureleri. Beraber secdeye gidip, beraber şükrediyorduk Rabbime. Gözüm seccadedeydi ama bir gölge dolanıyordu namazlıklarımızın başında. Ufak bir gölge... Önümdeki adamın ayaklarının yanında minik bir çift ayak belirdi. Tahhiyata oturmuştuk ama namazda hiç yapmadığım bir şey yapıp önümdeki çocuğa bakıp duruyordum. Kestane rengi saçları vardı. Tahminimce üç yaşlarındaydı.

Adamın sırtına oturduğunda içime tuhaf bir endişe çöktü. Ya düşerse?..

Çocuk inene kadar adam Tahhiyattan kalkmadı. Sonunda çocuk namazlığın yanına oturunca kalktı. Namazımızı bitirdik ve dua için ellerimizi açtık. Sessizce dua ediyorduk. İçimde bir his vardı... Aynı duaları mırıldandığımızı biliyor gibiydim. Sanki kafasının içindeki her şeyi duyuyordum.

Duam bitince namazlığımı katladım ve sehpanın üzerine koydum. Bacağıma ufacık eller sarıldı.

Kafamı eğip baktım ve içime huzur doğdu. Kocaman bir sevgi yeşerdi sol yanımdan. Odadaki huşuya ışık kattı baktığım çocuk. Gözleri elaydı. Saçları ise benimki gibi kestane... Kucağıma alıp sarmaladım. Canımı açıp içine koysam rahat etmeyecektim sanki. Öyle çok sevgi duyuyordum ki bu ufacık varlığa, kalbimden taşıyordu.

Sonra çocuğu yere bırakıp halen namazlığın başında olan adamın yanına gittim. Ne de uzun sürmüştü duası... Bu kadar çok mu derdi vardı?

Usul usul namazlığın yanına gelip dizlerimin önüne çöktüm. Gözlerim yerdeydi. Utanıyordum adamın yüzüne bakmaya. Bir

erkeğin yüzünü bu kadar merak etmemiştim ki ben. Ama bir şey vardı işte... Bakmam için haykıran bir şey...

Yavaş yavaş kaldırdım gözlerimi. Önce çenesi girdi görüş alanıma. Sonra dualar mırıldanan dudakları. Yukarı doğru baktıkça kalbim göğüs kafesimden çıkacak gibi atıyordu.

Aşkla doluyordu sanki içim.

Elim ayağım titriyordu.

Sonra ıslak kirpikli gözlerine baktım. Gözleri kapalı, eli kalbinin üzerindeydi. Kirpiğinden yanağına akan yaşlar namazlığa damlıyordu.

Elimi uzatıp silmek istedim. Ama şimdi olmaz, diye düşündüm. Şimdi o Rabbi ile konuşuyordu. Araya giremezdim.

Duası bitince yüzünde bir gülümseme oldu. Sonra yavaş yavaş gözlerini açtı. Yüreğim takla attı... Yüzündeki tebessüm, gözlerindeki ışıltı... Her şeyi ile o kadar vardı ki... O kadar benimdi ki... İşte karşımdaydı gözleri...

İçime işleyen ela gözleri...

***

Nefes nefese uyandım. Kalbim boğazımda atıyordu. Elimi kalbimin üzerine koyup yokladım. Sanki kendi kendini yok edecekti. Nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Sonra etrafımı yoklayıp nerede olduğumu hatırladım. Kulağımı ezan sesi doldurunca ayaklarımı topladım.

Nasıl bir rüyaydı bu böyle? Gerçek gibiydi. Ruhumu temizlemişti sanki. Ezan bitince kuruyan boğazımı ıslatmak için aşağı indim. Suyumu içip lavaboya geçtim. Abdestimi alıp salona doğru adımladım.

Temiz olduğunu bildiğim bir ceketi yere serdim ve başına yerleştim. Biraz başım dönünce oturarak namazımı kılmaya başladım. Anneannem hastayken böyle kılınca şaşırırdım. Annem, "Kızım, sen yeter ki iste, Rabbim seni her şekilde kabullenir," demişti.

Namazımı kıldım ve tespih olmadığı için tesbihatımı ellerimle çektim. Ceketi alıp askılığa astım ve sandalyeyi yerine koymak

için tekrar salona yöneldim ama sandalye yoktu. Korkmamaya çalışsam da besmele çekip mutfağa yemek masasına baktım. Takırtılı ses çıkınca sıçradım.

"Kim var orada?" Sandalyenin masaya çarpma sesi geldi. "Kimsin?" diye üsteledim.

"Benim..." Derin bir soluk aldım önce. Sonra akşam yaşadıklarımız aklıma geldi ve dudaklarımı kemirmeye başladım. Ellerimi garip bir şekilde birleştirip yaklaştım ona doğru. Bu saatte neden ayaktaydı?

"Uyumamışsın..."

"Uyku tutmadı."

Masadaki sandalyelerden birine oturmuştu. Dışarıdan vuran ay ışığıyla gördüğüm kadar dirseğini masaya dayamış, eliyle başını ovuyordu. Başı mı ağrıyordu?

"Sen neden uyumadın?.."

"Uyumuştum... Yeni uyandım." Kafasını sallayıp onayladı. Sanki bana bakmak istemiyormuş gibi bir hali vardı. Kendimi neden suçlu hissediyordum?

"Başın mı ağrıyor?" Cevap vermedi. Sadece kafasını ovmaya devam etti. Karşısındaki sandalyeyi çekip oturduğumda kafasını kaldırıp baktı. Gözaltları çökmüş ve morarmıştı. Saçları sürekli karıştırılmış gibiydi. Başının ağrısını belli edercesine kaşları çatıktı. "Ağrı kesici içmelisin."

"Gerek yok."

Verdiği kısa cevaplar beni huzursuz etse de kalkmadım. İçimde bir yerde onunla konuşmak için can atan bir taraf vardı. Onunla konuşup, dertlerini dinleyip azaltmak isteyen bir taraf...

Bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Ne konuşuyor ne de kalkıp gidiyorduk. Demir başını ovalamaya devam ediyordu.

"O adamlara ne yaptınız?"

"Neden sordun?"

"Sadece merak ettim. Ne bileyim çok tehlikeli bir adam ve peşimizi bırakmayacak gibiydi."

"Merak etme, artık peşine takılamaz."

"Bir şey mi yaptınız?" Korkarak sormuştum. Aklıma kötü şeyler geliyordu ve bunu ona yakıştıramıyordum.

"Bir şeyden kastın öldürmekse, hayır. Sadece hareket edemeyecek halde ve çıkamayacağı bir yerde kilitli."

"Neden onu polise vermiyorsun?"

Alaylı bir kahkaha attı. "Onu polise versem birkaç ay yatar, sonra parasını verir çıkar."

"Daha ne kadar tutabilirsin ki onu?"

"Yaptığı pislikleri tek tek itiraf edene kadar... Sadece kendininkini değil, babamınkini de." Kafamı sallayıp düşünmeye başladım. Babasının yaptığı yanlışı biliyordu Demir. Ne kadar kötü işlere bulaştım dese de onun yaptığı bana doğru geliyordu. Babası gibi bir adama boyun eğmiyordu.

"Babandan neden bu kadar nefret ediyorsun, Demir?" Her ne kadar kötü de olsa bir çocuk babasından nefret etmezdi. Benim etmediğim gibi...

"Ona baba demek bile yanlış, Güvercin. İnan bana dünyaya baştan geleceksin deseler, tek isteğim onun oğlu olmamak olurdu."

"Öyle deme. Allah her şeyin iyisini bilir."

"O Allah'ı bilmez, Erva. Kimseden korkup utanmaz."

Derin bir nefes alıp aklımdaki soruyu sordum. Günlerdir aklımı yiyordu bu soru. Hazır böyle açılmışken sormalıydım.

"Kardeşim varmış demiştin..." Cümleyi nasıl tamamlayacağımı, ne soracağımı bilemedim. Onu böylesine yıkan kardeş kimdi? Eliyle kafasını ovalayıp dişlerini sıktı. Fazla yükleniyordum belki. Birkaç dakika öylece onu seyrettim. Gözlerime bakmamaya özen gösteriyordu sanki.

"Kanepede oturalım mı?" Sorusu beni şaşırttı. Ama belli ki o da konuşmak istiyordu. Usulca yerinden kalkıp kanepelere yöneldi. Bedenim beni yöneterek ona doğru çekilmeye başladı. Üçlü kanepenin bir ucuna oturdu. Diğer ucuna da ben oturdum. Oturur oturmaz kafasını dizime koydu. Ellerim havada asılı kaldı. Neden böyle yapıyordu?

Gergin omuzlarına bakınca merhamet duygum kabardı. İlgiye muhtaç biri gibi kıvrılmıştı yanımda. Ellerini bacaklarının arasına sıkıştırıp gözlerini karşıya dikti. Boşta kalan ellerimi birbirine bağlayıp kafasının yanına koydum. Saç telleri hafif hafif dokunuyordu bağlanmış parmak uçlarıma...

Konuşmasını beklemiyordum ama konuşmaya başladı. Hem de içimi parçalayarak, uzun uzun... "Henüz on yaşındaydım. Yaramazlıkla, haytalıkla annemin canını bezdiriyordum." Ufacık, o zamanlarda muhtemelen kumral saçlı olan çocuğu düşündüm. Kocaman ela gözleriyle oradan oraya koşuşturan çocuğu... Yüzümde can yakan bir tebessüm oluştu.

"Kız kardeşim dört yaşındaydı. Nereye gitsem peşime takılırdı. Annem onu bana emanet ederdi tablolarını çizerken. Evimizin yanında atölyesi vardı. Bazen geceye kadar orada kalıyordu. Ona kızamıyordum çünkü tablo çizerken kanatlanıp uçuyordu. Namazını bile orada kılıyordu. Hakkını yiyemem. Mükemmel bir anneydi. Arada bize de namaz eğitimi veriyordu." Derin bir nefes çekip devam etti:

"Bir gün annem sergiye gitti. Kız kardeşimi bana bıraktı ve o çok ateşlendi. Ne yapacağımı bilemiyordum. Üşüdüğünü söyleyince üstünü örtüp durdum. Ama ateşi daha da yükseliyordu. Annem babamın geleceğini söylemişti ama gelmemişti. Son çare yan villada oturan amcamlara gittim. Hizmetlileri kapıyı açtı ve amcamın evde olmadığını ama babamın orada olduğunu söyledi. Önce şaşırdım ama sonuçta amcamın eviydi ve babam ziyaret ederdi. Salonda onları göremeyince üst kata çıktım. Ege ve Emel'in odası zemin kattaydı. Üst katta ise çalışma odası falan vardı. Önce seslenmek istedim ama kıkırtılar duyunca çocuk aklım işte, kapıların deliklerinden bakmaya başladım. Amcamın çalışma odasının kapısından bakınca önce bir kadın gördüm... Arkadan sarı saçları gözüküyordu. Sesini duyunca yengem olduğunu anladım." Omuzları titremeye başladı. Bacaklarıyla ellerini iyice sıkıştırdı. "Aklıma hiç kötü bir şey gelmedi. Sonuçta hizmetçi görmemiş olabilirdi, amcam evde olabilirdi. Yengem bir erkek bedeninin kucağındaydı. Annem insanları izlemenin günah olduğunu söylediği için bakmayı kestim. Hızla aşağı inip evimize geçtim. İçimde tuhaf bir öfke vardı ama kime, neye bilmiyordum. Kardeşim, annem gelene kadar ateşler içinde yandı. Annem sergiyi yarıda kesip eve geldi ve apar topar kardeşimi hastaneye götürdük. Çok şükür pencereyi açtığım için havale geçirmemişti.

Ama sırtından su aldılar... Annemi, babamı sorduğunda hizmetçiden duyduğum gibi yengemlerde olduğunu söylemedim. Çocuk aklımla ne yapıyordum, niye yapıyordum bilmiyordum. Ama içimden bir ses söylememem gerektiğini söylüyordu."

"Sonra aradan aylar geçti. Annem çizim yapmayı bıraktı. Sürekli namaz kılıyor ve namazlıkta ağlıyordu. Yemek aş yemiyor, bizimle de ilgilenmiyordu. Şey gibiydi..." Kollarını daha da sıkıp devam etti: "Delirmiş gibiydi. Babamın tuttuğu hemşire anneme zorla yemek yedirmeye çalışıyordu. Sürekli baygın bakıyordu gözleri. Gün geçtikçe kurudu. Sonra ağır depresyon diye hastaneye yatırdılar. Birkaç ay sonra da vefat etti."

Gözümden akan yaşı elimin tersiyle sildim. Bir anneyi böyle kaybetmek? Bir insan kendi kendine kurur muydu böyle? Ne çekmişti de, çocuklarını unutacak kadar dert sahibi olmuştu?

"Ağlama sakın. Ağlanacak halde değilim ben, Erva. Bana acıma da sakın. Bu beni daha da yaralar..." O görecekmiş gibi kafamı sallayıp elimle gözümdeki yaşları kuruladım.

"Yıllarca annemin neden öldüğünü sorup durdum kendi kendime. Aklım almıyordu. Belki annemin dediği gibi günaha giriyordum ama beni bırakıp öldüğü için ona çok kızgındım. Ergenliğime kadar hizmetçilerin, bakıcıların elinde büyüdüm. Aklım ermeye başladığında içimdeki deli kan öyle bir çağladı ki, her şeyi sorgulamaya başladım. Belki annemin istediği evlat olmaktan çıkmıştım. Başıboş, hovarda bir genç olmuştum. Bana bir şey diyemezdi, değil mi? Ölüp gitmişti sonuçta. Benim düzgün bir genç olmamı isteseydi gitmezdi..."

"Sonra yavaş yavaş öğrendim ki gitmeyi o da istemezdi. Yaşama sevincini almışlardı elinden. Sömürmüşlerdi ruhunu." Ellerimi tereddütle indirip terlemiş saçlarına koydum. Yumuşak saçlarını okşayıp ona teselli verdim... Bu teselli hem onaydı hem bana. Onun yaşadıklarını yaşamışçasına canım yanıyordu. "Kardeşimi sormuştun değil mi? Daha doğrusu kardeşim kabul etmediğim, o adam yüzünden kan bağımın olduğu çocuğu..."

"Baştan beri şüphelenmiştim. Amcama hiç benzemiyordu. Bana benziyordu. Ona karşı istemsiz bir nefret duyuyordum.

Belki onun suçu değildi ama o günahın meyvesiydi işte. Annemin ölümünün nişanesi..." Demir'in söylediklerileriyle kanım dondu. Kim olduğunu biliyordum. Bütün taşları yerine oturtunca bundan emindim. Gözlerim büyüdü, ellerim dondu... Böyle bir iğrençlik nasıl olurdu? Nasıl dayanırdı insan böyle bir ihanete?

"Evet, güzelim... Tahmin ettiğin kişi... Hep şüpheleniyordum ama geçenlerde amcamın önüne delil sunmak için DNA testi yaptırdım ve haklı çıktım. Ege, o iki zebaninin çocuğuydu. Benim gördüğüm manzarada, yengemi kucaklayan adam da babamdı. Bunu çoktandır biliyordum. Ama Ege'nin bir günah çocuğu olduğunu öğrendiğim gün... O gün yıkıp dökmek istedim her şeyi. Hatta hiç yapmadığım bir şeyi yapıp beynimi uyuşturmayı..."

Tedirginlikle yüzüne baktım. Ellerim birbirine dolandı. Yapmış olamazdı... "Korkma, Güvercin. Yapmadım... Annem beni yarı yolda bırakmış olsa da ben onun oğluydum. Beni o yetiştirmişti." Rahatlayıp derin bir nefes çektim...

"Babamın hayatını kurcalarken daha birçok pisliği olduğunu öğrendim. Sadece kendi karısının ve evlatlarının hayatını mahvetmemişti. Her türlü pisliğin olduğu bir adama annemi nasıl vermişler diye sorarsan?.. O da büyükbabamın hatası diyelim. Annem aslında yıllarca katlanmış. Ama son yaşadığı patlama yapmış."

Kafasını hafifçe çevirdi. "Seni bu oyuna dahil etmemin sebebi de anneme çok benzemendi. İsmin, hareketlerin, huyun, hatta gülüşün bile ona çok benziyordu. Sen babama sessiz tehdidimdin." Kızarmış gözlerini bana çevirdi. Kafam önde olduğu için gözlerimiz kilitlendi.

"Ama bir fark var sende. Farklı bir şey var... Ne olduğunu bilmiyorum ama anneme bakınca insanın içi hüzün dolardı. Seninse gözlerin anlamlı bakıyor. Bir şey var... Farklı işte. Buzlu bir suya, elinde kor ateşle dalmak gibi..."

Ne diyeceğimi bilemeden gözlerinde kilitli kaldım. Ne demek istemişti şimdi? Her şey rayına oturmuştu ama Demir halen aklımı bulandırıyordu. Kaşlarımı çatıp ne dediğini düşünmeye çalıştım. Çatık kaşlarımın ortasına parmağını uzatıp koydu.

"Çatma kaşlarını, çirkin... Hiç yakışmıyor sana."

"Hah, sensin çirkin." Bu sefer burnumu kırıştırdım. İki dakika hakaret etmeden duramıyordu. Burnumu kırıştırınca asık suratı yumuşadı ve tebessüm etti. İşte bunun için dünyaları verirdim. Saatlerce burada oturur, onun saçlarını okşardım. Yeter ki böyle gülsün...

"Henüz babamla işim bitmedi ama seni uzak tutmak gerek artık. Onun ne yapacağını kestiremiyorum. Sana zarar vermekten çekinmediği açık."

"En başında da ona karşı değil miydin? Böyle olacağını biliyordun zaten." Elini uzatıp yanağımı tuttu. Susup kaldım.

"Seni bu işlere bulaştırmam hataydı..." Elini çekip kafasını karşıya çevirince suratımı astım. Hataymış... O hata olmasaydı onu tanımayacaktım.

"Ama senin suçundu. Gecenin bir vakti ne yapıyordun orada?" Kocaman açılmış gözlerle ona baktım.

"Bir kere ora dediğin yer benim evimdi. Hem ben akşamları o salıncakta sallanıp, yıldızları seyredip, bir şeyler dinlemeye bayılırdım..."

"Hem de dış kapı açıkken... Hiç korkun yok mu kızım senin?"

"Neden korkacakmışım? Allah'tan başka hiçbir şeyden korkmam ben bir kere."

"İyi bak, artık gece yarısı çıkmazsın dışarı. Yoksa benim gibi kurtlar kaçırır seni."

"Ayı demek istedin herhâlde."

Ufak bir kahkaha attı. Kahkahası midemde yankılandı. Bacaklarımda uzandığını düşünmemeye çalıştım. "Geri döndüğümde vazgeçeceğim sanıyorsan yanılıyorsun. Orası benim huzur bulduğum yer. Senin gibi magandalar yüzünden huzurumdan vazgeçemem."

Tekrar kahkaha attı ve ben artık espri yapmamaya yemin ettim. Böyle kahkaha atmaya devam ederse eriyip gidecektim koltuğa doğru. Aklıma gelen soruyu yönelttim.

"Üniversiteye gittin mi?"

"Evet."

"Bölümün neydi?"

Kafasını çevirip muzipçe sırıttı. "Neden? Merak mı ettin?"

"Of, senle konuşulmaz ya. Kalk üstümden." İteledim ama yerinden oynamadı.

"Ben yerimden memnunum." Kızmaya çalışıp kaşlarımı çattım ama yüzümdeki aptal mutluğu silemedim.

"Kalksana ya, eşek ölüsü gibi kafan var. Ne taşıyorsun onun içinde? Boş gibi duruyor ama."

"Mimarlık."

"Ne? Mimarlık mı taşıyorsun kafanda?"

"Saf mısın, Güvercin? Okuduğum bölümü söylüyorum."

"Ha..." Mimarlık mı okumuştu? Al sana bir artı puan daha! Mimarlara hep hayranlık duyardım. Benim ufacık kâğıda karaladığım şeyleri kocaman binalara işlerlerdi.

"Yeteneksiz gibi duruyorsun hâlbuki, nasıl aldılar seni o bölüme?"

"Nerden beceriksiz oluyor muşum, küçük hanım?"

"Soğan doğramanı görmesem inanacağım."

"O başka. O kadın işi... Hem bu zamana kadar hep hazır yedim. Hiç gerek duymadım."

"Hım..." Şu meşhur erkekler de yemek yapabilir tartışmasına girmedim. Söz konusu Demir'se, tartışmadan geçmek gerekirdi.

Yine aramızda uzun bir sessizlik uzandı. İkimiz de kalkmak istemiyorduk sanki. Ne ben kalkmaya yelteniyordum ne de o.

"Bugün uyku haram..."

"Galiba..."

Demir kafasını kaldırıp kollarını koltuğa yasladı. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Aniden şunları yumurtladı: "Galiba sana fena alıştım, Güvercin. Sen olmayınca uyuyamıyorum." Gözlerimi şaşkınlıkla büyüttüm. Kendini kayırmak istermiş gibi dudağını büzdü ve devam etti: "Suçlusu sensin. Kendine alıştırdın. Bugün ceza olarak beni uyutmadan uyuyamazsın."

"Ne?"

Gözlerim yuvalarından çıkacaktı. Yüzüm kıpkırmızı olmuştu. "Ee, o gün hastalanmasaydın yanında yatmak zorunda kalmayacaktım. Kokuna alışmayacaktım."

"Demir, saçmalama. Hem Ece ile yatıyorum ben."

"Bir şey olmaz. O bücürü iki gündür alt ediyordum, bugün de ederim." Yaralı olmayan kolumdan tutup çekti. Bense kukla gibi ona uyuverdim. Ne yaptığımı bilmiyordum. Şok geçiriyor olabilirdim. Ya da sadece bu bir bahane olabilirdi...

Merdivenleri hangi ara çıktık, hangi ara odaya girdik, hangi ara Demir beni yatağa yatırdı bilmiyordum. Kendi de yatağa girip uzandığında ancak derin bir soluk alabildim.

Yatağa girer girmez uzandı ve başörtümü kolaylıkla çıkardı. Gözlerimle soru sorar gibi baktım. Bana her istediğini yapıyordu ve ben beynim uyuşmuş gibi ses çıkarmıyordum.

"Saçlarının kokusunu özledim, Güvercin," deyip tokamı çekti. Saçlarımı özgür bıraktı ve beni yanına çekti. Kollarını etrafıma dolayıp burnunu saçlarıma dayadı. Bir süre kafam yukarıda yüzüne baktım. Neyi, niye yaptığını bilmediğim bu adam sözleriyle kalbime çok kötü şeyler yapıyordu. Ama bir şey hissettim. Böyle, sanki tamamlanmışım gibi, ebedi susuzluğumu gidermişim gibi bir his...

Kafamı indirip bana sarılan kollarına dayadım. Eli hareket etti ve kafamın arkasını tuttu. Sonra beni kendi boyun girintisine çekti. Cennet kokusunun merkezine... Memnuniyetle oraya yerleştim.

Ve yine, sarmaş dolaş uykuya daldık.

Kafamda ayrılığın resmiyle... Acı çeken kumral saçlı çocuğun buğulu gözleriyle... Bana benzeyen kadının çektiği acılarla...

Aklım almıyordu bu kirli oyunları. Nefsine uyup, şeytana yönelen insanlar yüzünden savunmasız küçük bir çocuk annesiz kalmıştı.

En acısı da bir gün daha bitiyordu işte. Yelkovan ve akrep inatla kovalıyordu birbirini. Durun, demek istiyordum onlara, durun. Takvimler dökmesin yaprağını... Böyle sarmaş dolaş donalım biz. Ne saatler olsun ne aylar... Ela gözlü güzel adam, âcizane ben...

Bizden öteye geçemesin zaman...

***

21. BÖLÜM

"Şelale"

Gözlerimi zorlukla araladım. Uyanmama sebep sesler gitgide yükseliyordu. Koridorda Ece'nin sinirli sesini duydum önce. Sonra yanıma bakınca Demir'in yanımda olmadığını anladım. Yataktan çıkıp kafama başörtümü örttüm. Kolumun ağrısı biraz azalmıştı ama halen kolay hareket ettiremiyordum.

Odanın kapısını açınca kaşlarını çatmış, elini beline koymuş bir Ece gördüm. Demir'in odasının kapısındaydı.

"Bak ya cevap bile vermiyor. Yok, yok. Sizin benden çekeceğiniz var. Yahu gecenin bir vakti kızı yanımdan nasıl kaçırdın? Ne istiyorsun kızcağızdan?"

Elleri belinde sinirle ayağını yere vuruyordu. Ama Demir'den ses gelmiyordu. Beni görünce önce şaşırdı sonra kaygıyla yanıma geldi. "Ah, bir tanem iyisin değil mi? Bu gıcık ağabeyim canını sıkmadı değil mi?"

"İyiyim, Ece, korkma..." diye uyku mahmuru sesimle konuştum.

"Bak, gözlerin şişmiş senin. Ağlattı değil mi seni?" Ellerini yüzüme koyup yüzümü avuçladı. "Özür dilerim. Uykuya dalıp bu magandaya malzeme verdim. Seni korumam lazımdı." Bu hallerine gülmemek için kendimi zor tuttum. Hafifçe dudağım kıvrıldı ama hemen yanağımın içini dişledim.

Aşağı kattan gelen kapı sesiyle kafasını o tarafa çevirdi. "Bunlar resmen üç maymunu oynuyor. Bak üçüncüsü de geldi." Bana dönüp kırışmış anlıyla konuştu: "Kahvaltı hazır, tatlım, hadi elini yüzünü yıka aşağı gel. Ben de şu üçüncü maymunu kalaylamaya gidiyorum."

Hayretle gözlerimi büyüttüm. Utancından Ali ile konuşamayan kız benim için onunla konuşacak, hatta deyimiyle kalaylayacaktı.

"Onun bir suçu yok, Ece." Ali'yi kayırma içgüdüme engel olamadım.

"Suçu yokmuş. Bir kere en büyük suçu bu iki çatlak ağabeyimin arkadaşı olması..." Sinirle merdivenlere yöneldi. Ben de hızla elimi yüzümü yıkayıp aşağıya yöneldim. Merdivenlerde gözlerinin çukuru azalmış, biraz daha canlı gözüken Demir ile karşılaştım.

"Günaydın, uykucu." Sırıtıyordu.

"Hah! İnsan bir uyandırır değil mi?" Sinirle burnumu kırıştırdım.

"Hemen süpürgeni eline al zaten, cadı." Son basamağa geldiğimizde kanepede oturanların duyamayacağı şekilde kulağıma fısıldadı: "Uyurken ki halini görsen sen de uyandırmaya kıyamazsın."

Hızla diğerlerinin yanına gidip beni ağzı açık bir şekilde bıraktı. Bu haylaz halleri yüreğimi oynatıyordu. Ne düşündüğünü hiç anlayamıyordum. Uyurken beni izlemiş olduğu düşüncesi... Balık gibi ağzımı kapayıp onlara doğru yöneldim. Konuştukları konuya konsantre olmaya çalıştım.

Ece her zamanki yakıcı bakışlarla ağabeyi ve Ali'yi eziyordu adeta. İstemsizce onlara acıdım. Ece gerçekten sinirlenince korkulacak bir tipe dönüşüyordu. Ayrıca, beni koruduğu düşüncesi göğsümü kabartıyordu. O benim için hiç edinemediğim kız kardeşti artık.

"Bak ya, bir de dut yemiş bülbül gibiler. Gören de bunları melek sanır." Oğuz kaş göz işaretiyle Ali'yi konuşmaya zorluyordu. Ali ise ellerini gergin bir şekilde bağlamış, halıdaki desen-

lerin haritasını çıkarıyordu. Benim varlığımı hissedince hızla kafasını çevirdi. Hemen ayağı kalkıp parlayan gözlerle bana baktı.

"Ah! Uyanmışsın. Allah'a şükür. İyi misin, yengem?"

"Nereden yengen oluyormuş be senin!" Ece cırlayarak atıldı. Kesinlikle savaşacaktı ve bundan kaçış yoktu. "Hem kızı kaçırın hem zorla oyunlarınıza alet edin; bir de pişkin pişkin sahiplenin."

Ali, Ece'nin bu rahat haline şaşırarak gözlerini büyüttü. Halen birbirleriyle göz teması kurmuyorlardı. Ali, kaygıyla bana bakıyordu.

"İyiyim, Ali. Sağ ol. Zaten ufak bir çizik..."

"İki gün uyanmayınca çok korktuk." Demir homurdanarak kahvaltı masasına yöneldi. Kimseyi beklemeden kahvaltıya başladı.

"Hah! Ben bunlara gangster deyince suç oluyor. Şunun yaptığına bak. Sanki arkasından kovalıyorlar." Ali kafasını havaya kaldırıp sabır dileyerek masaya otururken, Oğuz kardeşinin burnunu sıkıp, "Sabah sabah formundasın gene. Ağaçkakan gibi tepemizde tak tak. Hadi sofraya, bücür. Yoksa gaganı bantlarım," dedi.

Ece kızaran yüzüyle söylenerek masaya oturdu. Ben de masada Ece'nin yanında yerimi aldım. Ece, ikimizin çayını doldurup onlarınkini doldurmadı. Oğuz soru sorar gibi bakınca Ece omuz silkerek geçiştirdi. Ali kafasını iki yana sallayarak tebessüm etti ve çayları doldurdu.

Ece'nin homurtularıyla kahvaltımızı yaptık. Ali, yumurta kabuğu çıktığı halde kimseye yansıtmadan sakladı ve sahanda yumurtayı yemeye devam etti. Oğuz daha fazla dayanamayıp işi olduğunu söyledi ve çıktı. Demir ise çalışma odasına kapandı. Salonda ben, Ali ve Ece kalmıştık. İkisinin arasındaki tuhaf elektrik odayı sarmıştı. Gerim gerim geriliyordum. Birbirlerine bakmamak için savaşıyorlardı âdeta. Ama Ece her an patlayacak bir bomba gibiydi. Benimle konuşma bahanesiyle ince ince laf vuruyordu Ali'ye.

"Ee, Erva'm nerede oturuyorsun? Ailen seni ne kadar merak etmiştir. Kesin tüm polisler seni arıyordur. Ne düşünüyorlardı bu kafasızlar anlamıyorum. Senin gibi dünya tatlısı bir insanın başına iş açtılar."

Ece'nin bitmeyen sorgusuna derin bir iç çekip Ali'ye yönelttim bakışlarımı. Ali ise çaresizce omuz silkti.

"Zümrütte oturuyordum tatlım. Aslında ailem konusu biraz karışık... Polisler beni aramıyor yani."

"Ne? Nasıl?"

"Uzun hikâye, kuzum, boş ver."

Ece tam ağzını açacaktı ki Ali'nin sabır dileyen sesiyle gözlerini ona çevirdi. Ece'nin susmayacağını anlayan Ali ellerini saçlarına geçirmiş, homurdanıyordu. Ece kaşlarını çatınca namlusunu Ali'ye yönelttiğini anlamıştım.

"Bir de sabır mı diliyorsun? O iki ağabeyim olacak adamın kafası aynı çalışıyor, tamam da, senin kafa ne ara bu hale geldi?"

Ali, Ece'nin bu korkusuzca ona bakan gözlerine önce hayret etti. Sonra söylediği sözlerle o da kaşlarını çattı. Beni tamamen unutup birbirlerine keskin bakışlar atıyorlardı. Ece tüm utancını unutmuş hesap soruyordu. Ali ise kolay kolay cesaret edemeyeceği bir şekilde utanmadan direkt Ece'nin gözünün içine bakıyordu. Dışarıdan bir seyirci gibi onların birbiriyle savaşmasını izledim. Kalkıp gitsem, diye düşündüm ama sonra vazgeçtim. Demir evdeydi ve bu halde yakalanmamaları için onları korumam gerekiyordu.

"Bilmediğin işlere burnunu sokma, küçük hanım."

"Küçük hanımmış... Başka emriniz var mı, beyefendi?"

"Sen gidip annenin dizinin dibinde otursana, kızım. Ne yoruyorsun o küçük kafanı? Aklın ermez bu işlere."

"Ha! Paşalara bak ya, hem suçlular hem güçlü... Hem sana ne? İster anamın dizinin dibinde dururum ister kafamın estiği yerde." Ali sinirle ayağa kalktı. Halen Ece'nin gözlerine bakıyordu. Ece ise fırsattan istifade Ali'yi çileden çıkarmaya devam ediyordu. "Babam mısın? Ağabeyim misin? Ne karışıyorsun?.."

"Bak, bücür... Sabrımı zorlama benim." İşaret parmağını kaldırıp uyardı.

Ece ise mırıldanarak, "Bücürmüş!" diye söylendi.

"Aramızda topu topu bir yaş var. O zaman sen de benim ağabeyim mi oluyorsun, Ali ağabey?"

"Ağabey" kelimesinin üstünü basa basa söyledi. Salonun ortasında, ikisinin de eli belinde, gözlerinden ateş saçarak bakışıyorlardı. Yukarıdan kapı sesi gelince Ali sinirle yanımdan geçip lavaboya yöneldi. Geçerken öyle bir şey duydum ki, o sinirle beni görmediğini anladım.

"Ağabeyin batsın!"

Hayretle gözlerim büyürken Ece gözündeki yaşı engellemek için ellerini gözüne bastırmıştı. Onun duymadığına emindim ve Ali'nin onu kardeşi olarak gördüğüne inanıyordu. Aslında ona düşüncelerimi söyleyebilirdim ama ben de emin değildim Ali'nin hissettiklerinden. Bugüne kadar kimsenin içine burnumu sokmamıştım. Demir'in gür sesi yanılandı kulaklarımda.

"Hazırlan, Güvercin, işimiz var!" Ece kızarmış gözleriyle yukarıdan gelen sese bağırdı.

"Ne işiymiş? Göndermiyorum ben bir yere Erva'mı." Çocuk gibi iç çekti. Demir paytak paytak merdivenlerden inerken Ece'ye sırıttı.

"Buna sen kadar vermezsin, bücür. Sabahtan beri cır cır kafamızı yedin zaten." Ece ağzını açıp cevap vereceği sıra Demir ciddi bir yüz takınıp konuştu: "Seni eve göndermemi istemiyorsan çeneni kapalı tut, Ece."

Ece sinirle kollarını bağlayıp, ufak bir çocuk gibi dudaklarını büzdü ve kanepeye oturdu. Demir bana dönüp göz kırptı ve, "Hadi hazırlan da çıkalım," dedi. Nereye gidecektik yine? Kolum yaralıydı ve bu halde beni işlerinde kullanmazdı değil mi? Kaygılı bakışlarımı görünce açıklama yaptı:

"Merak etme, Erva. Kolunu zorlayacak bir durum olmayacak."

Pes ederek üst kata çıktım ve üstümü değiştirdim.

***

Tamı tamına iki saattir yoldaydık. Dağlık yollar, kurumuş tarlalar, ucu bucağı gözükmeyen ovalar, dağınık yerleşmiş köyler Kayseri'nin tüm güzelliklerini tek tek geçiyorduk. Demir dikkatle arabayı kullanıyor, arada beni kontrol ediyordu. Tabii her defa-

sında ona bakışımı yakalıyordu. Yüzünde haylaz bir gülümseme oluşuyordu.

Gözleri ciddiyetle yola bakarken müzik çalara bir CD taktı. Ardından ezbere biliyormuş gibi bir rakam girdi ve o müthiş şarkı kulaklarımda yankılandı. "Gesi bağları..."

Kafamı cama dayayıp Rabbimin bahşettiği bu muhteşem manzarayı seyrettim. Şarkının melankolisi üzerime çöktü. Fark etmeden kalbim sözleri tekrarlıyordu.

"Gesi bağlarında dolanıyorum...
Yitirdim yârimi aman aranıyorum."

Yar bile diyememiştim ki ben ona. Yitip gidecekti. Sanki hayatıma hiç girmemiş gibi... Sanki o buğulu ela gözleriyle içime hiç işlememiş gibi...

"Bir tek selamına güveniyorum...
Gel otur yanıma hallerimi söyleyim...
Derdimden anlamaz, ben o yâri neyleyim?.."

Şimdi anlıyordum bu sözleri yazarken ne hissettiklerini. Nasıl bir şarkı böyle içten olur şimdi anlıyorum. Yazanlar da benim kadar acı çekiyor muydu? Dinlerken kalbimi sıkan bu el onların da kalbini sıkıyor muydu?

İnanmam... Onların buğulu bakan Yusuf'u yoktu. Adı gibi güçlü kollarıyla saran Demir'i... Böyle kokuyor muydu onların yar diye sevdikleri? Dudağında ki "ben"i bile kıskanıyor muydu onlar?

Sanmam... Ondan başka kime böyle yakışırdı ki ufacık bir kusur? Ondan başka kim sevilirdi ki böyle çok?

Dişlerimi sıkarak gözümden akan yaşı engelledim. En ufak bir şeyde salacak mıydım böyle kendimi? Anneme ne diyecektim? Bir şarkı böyle ağlatıyorsa, kızını kendinden iyi tanıyan annem görmez miydi gözlerimde onu?

Dakikalar sonra birbirlerine yakın dağların arasından geçtik. Bir anda gözümün önüne serilen manzarayla dilimi yutacaktım.

Burayı resimlerde görmüştüm ve neresi olduğunu biliyordum. Ama şimdi canlı canlı karşımdaydı. Tüm muhteşemliğiyle...

Taşların arasından tüm heybetiyle sular fışkırıyordu. Çağlayan suya karışıp sürükleniyordu. Sıra sıra oyukların arasından çıkan sular kayalara meydan okuyordu. Bembeyaz su tüm berraklığıyla büyülüyordu. Dokunmadan ferahlıyordu insan. Sanki suratına çarpıyormuş gibi derin derin nefesler almaya başlatıyordu.

Benim açılan ağzıma bakan Demir ufak bir kahkaha attı. "Daha önce gelmediğini düşünmüştüm. Şimdi emin oldum."

"Demir... Bu... Muhteşem!" Şu an resmen sesli gülüyordum. Yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. Resimlerin içerisine dalmış gibiydim. Doğa kaleme kâğıda gerek duymadan kafamın içindekileri gözümün önüne sermişti. Yaradan'ın mucizesi öyle büyüktü ki, ne heybetli dağlar dayanırdı onun emrine ne de akan sular. Böyle taşlar delinir, içinden sular fışkırırdı işte.

Arabayı köprü gibi bir yerin yakınında durdurup aşağı indi. Şaşkınlıktan birkaç saniye duraksadım. Demir kapımı açıp, "Tüm gün seni bekleyemem, Güvercin, hadi," dedi.

Hemen arabadan çıkıp büyülenmiş gözlerle yakından baktım şelaleye. Köprünün altından buz gibi su akıyordu. Kalın giyinmiştim çok şükür. Ellerim üşümeye başlamıştı ama bu güzelliğe değerdi. Açılan ağzımı kapatıp Demir'e döndüm.

"B-Buraya... Neden?" Kekelediğim soruma karşı omuz silkti. Sanki canı istemiş de gelmiş gibi... Onu anlayamıyordum. Bana böyle şeyler yaşatmaya devam ederse nasıl yaşardım o olmadan?

"Hadi..." deyip elime uzandı. Parmaklarını parmaklarıma sıkı sıkı geçirip köprüye yöneldi. Şelalenin havalanan buharı yüzümüzü okşuyordu. Üşümeyi unutmuş, ciğerlerime mis gibi kokuyu çekiyordum. Onun gibi kokuyordu. Ferah, içimi temizleyen, ciğerlerime işleyen...

Tahta köprüde dikkatle yürüdük. Demir elimi daha çok sıkmıştı. Etrafta bizden başka birçok insan vardı. Hatta bu manzarayı görmek isteyen turistler bile vardı. Bulunduğumuz köprünün altından şelaleden fışkıran su geçiyordu. Tam ortasına gelince kendimi aşağı doğru sarkıtıp suyun sesini dinlemeye başladım. Gözlerimi kapayıp yüzüme vuran serinliğin tadını çıkardım.

Derin bir nefes çekerken suyun ferahlığını ikiye katlayan benliğime işlemiş o koku doldu burnuma. Çok yakınımdaydı, biliyordum. Gözlerimi açarsam gidecekmiş gibi korkuyordum. Gözlerim kapalı doğruldum. Yüzüme değen serinliğin yanında arkamdaki nefesin sıcaklığıyla bir anda ısındı tüm uzuvlarım. Belimde bir el hissedince nefesimi tuttum. Sanki nefesimi bıraksam yok olacaktı. Gözlerimi açsam büyü bozulacaktı...

Kocaman elleriyle kavradı belimi. Sonra kollarını birbirine dolayıp ince bedenimi sıcak bedenine yasladı. Nefes almayı tamamen unutmuştum. Nefese ihtiyacım yokmuş gibiydi. Görmeye, duymaya, koklamaya ihtiyacım yokmuş gibi... Sadece onu hissetsem yetermiş gibi...

Elini karnımda açıp beni kendine iyice yasladı. Bir bütün olmuştuk âdeta. Sıcak nefesi kulaklarımdaydı. Ama onun da kelimeleri tükenmişti sanki. Histen ibarettik...

Kafasını omzuma yaslayıp yanağını yanağıma yasladı. Soğuk yanağım sert ve sıcak yanağıyla ısınmaya başladı. Yüzüme kan dolarken kollarını daha çok doladı bana. Kulağıma doğru dönüp fısıldadı:

"Üşümüşsün, güzelim..." Donup kaldım. Kulağımdaki sesinin beni titretmesi yetmiyormuş gibi bütün vücuduma hükmediyordu. Kalemimi çoktan kırmıştı kalbim. Onun eline muhtaçsın diyordu. Onsuz sen artık bir ölüsün...

"Acıktım."

Kulağıma doğru konuşmaya devam ediyordu. Sadece acıktığını söylüyordu. Sanki şiir okuyordu kulaklarıma. Tüylerimi ürpertiyordu sesi.

"Hadi önce karnımızı doyuralım. Sonra gene geliriz. İki gün buradayız nasıl olsa." Kafamı çevirmeye çalışsam da engelledi. "Sorularını sonraya bırak, ufaklık. Hadi gidelim."

Elimi tutup beni sürüklemeye başladı. Önce manzaraya karşı bir yerde yemek yedik. Ardından ufacık evlerin bulunduğu bir yere geldik. Demir ne zaman hazırladığını bilmediğim bir çantayı koluna astı. Elimi tutup beni de beraberinde sürükledi. Girdiğimiz ev ufacıktı ama çok şirindi. Bu evlerden sıra sıra vardı. Ticaret amaçlı

kullanıldığına emindim ama Demir'in elindeki anahtardan anladığım kadarıyla bu küçük ahşap barakayı satın almıştı.

İçinde iki insan rahatlıkla yaşayabilirdi. Bir salonu, bir yatak odası, mutfağı ve banyo, tuvaleti mevcuttu. Demir çantadan çıkardığı malzemeleri mini dolaba yerleştirmeye başladı.

"Orada dikilmeye devam mı edeceksin?"

"Ne?.. Ben... Şey..." Lafı getiremeyince nefesimi dışarı verip Demir'e yardım etmeye başladım. "Buraya neden geldik, Demir?"

"Canım istedi..." Pişkin cevabına ağzım ayrık tepki verirken sırıttı. "Biraz kafa dinlemeye ihtiyacım vardı. Ee, senin gibi başından dert eksik olmayan ufaklığı orada bırakamazdım. Mecburen seni de taktım peşime."

Yüzümü buruşturup söylendim: "Çok meraklıyım sana sanki. Hem ben Ece ile kalırdım. Ne de olsa gideceğim. Erken kurtulmuş olurdun."

Yüzünde bir belirti aradım ama hemen arkasını dönüp ifadesini benden sakladı. Birkaç saniye durup cevap verdi. Sesi alaylıydı ama tuhaf bir şekilde boğuktu.

"Haklısın. Mazoşist olmalıyım. Aına ne yaparsın, el mahkûm."

"Uyuz..." diye söylenip salona yöneldim. Sinirlenince yaptığım gibi evi temizlemeye başladım. Bilinçsizce örtüleri kaldırıp ortalığı topluyordum. Kafam anca böyle dağılıyordu. Demir birazdan geleceğim, deyip gitmişti. Muhtemelen eksikleri tamamlayacaktı.

Bana sarılan kolları aklıma geldikçe yanağıma ateş basıyordu. Ona ne kadar kızsam da yeniliyordum bir dokunuşuyla. Aslında haklıydı. Benden kurtulmak zorundaydı. O güçlüydü. Kimseye yem olmayacak kadar korkusuzdu. Benim gibi bir ayak bağı ancak işine köstek olurdu.

Neden günlerimiz azalmış gibi hissediyordum? Üzerimdeki buruk hava büyüyordu. Her ne kadar böyle bir yerde geçireceğimiz zamana heyecanlansam da, zamanın kısalması boğazıma bir yumru oturtuyordu. Tüm evi temizlemiştim ve namazımı kılmıştım ki Demir girdi içeri. Ufak bir şaşkınlık belirtisi belirdi yü-

zünde. Sonra kendini toparlayıp aldığı meyve sularını ve atıştırmalıkları dolaba doldurdu. Çerez ve çekirdeği tabaklara boşaltıp ortadaki eski ahşap sehpaya koydu. Kenarına oturduğu kanepeye serilip ayaklarını bana doğru uzatınca hızla yerimden kalkıp ufak kanepeye geçtim. Yüzünde haylaz bir sırıtış vardı.

Elini kafasının altına koyup bana baktı. Ne? Bir şey soracak gibi bakıyordu. İkimiz bir evde yalnızdık ve Demir benimle sohbet edecekti! Yok daha neler?

"Hep böyle utangaç mısın? Yani bana özel değil, değil mi?"

"Ne? Ne utanacağım be senden." Sırıtışı yüzünden silinmeden konuşmaya devam etti:

"Sadece seni anlamaya çalışıyorum, Güvercin. Seni araştırdığım kadar biliyorum. Dahası yok mu?"

"Neden merak ediyorsun ki?" Sanki önemsiyormuş gibi sorması beni çileden çıkarıyordu. Merak etmediği halde soruyordu aslında. Sırf laf olsun diye. Ama işte, içimdeki o ona çekilen taraf umut ekip duruyordu. Sözleri suluyordu çınarlarımı. Yakında dökülecekti gözlerimden kozalaklar. Biliyordum...

"Sadece zaman geçirmeye çalışıyorum, Güvercin. Sen de bana sorabilirsin..."

Bu karşı koyamadığım teklifle gözlerim parladı. Demir cevap vereceğimi anlayınca sorusunu yineledi. "Hep böyle çekingen misin?"

Kuru yemişleri avuçlayıp yemeye başlarken cevap verdim: "Yakınlarım hariç evet."

"Yani hep böyle kapalı kutusun öyle mi? Zor olmuyor mu?"

Omuz silktim. "İhtiyacım olan insanlar çevremdeyse sorun yok. Hem benim içimi dökmek için çokça meşgalem var."

"Resim yapmak gibi mi?"

Ona dönüp bir bakış attım. Yüzü ciddiydi. Sanki söylediklerimle derinden ilgileniyordu. Çerezime tekrar dönerek konuştum. Gözlerine bakarak konuşamıyordum.

"Yani... Yemek yapmak, kıyafet tasarlamak, sonra onları dikmek..."

"Dikebiliyor musun?" Şaşkınlıkla sormuştu bu soruyu. Ses tonundan anlamıştım.

"İnsanın o kadar boş vakti olunca her türlü şeye el atıyor."

"Bu işler beceri ister, ufaklık. Her boş adam bir şeyler beceremez."

"İlk çizim yaparak başladım. İlkokul hocam çok iyiydi ve beni o çalıştırıyordu. Ortaokulda kıyafet çizmeye başladım. Hocamın babama ısrarları ve yalvarmalarıyla liseyi el becerilerime uygun bir okulda okudum. Biraz sıkıntılı bir dönemdi ama kafamı yerden kaldırmamam ve kısıtlı arkadaş çevresi okulu bitirmeme yardım etti. Aslında çok arkadaş canlısı bir insandım ama babam arkadaşların hep kötülük getireceğine inanırdı. Yedi yirmi dört tüm bakışlar üzerimde olduğu için her adımımı on kere düşünüp atardım." Çok konuştuğumu düşünüp sustum. Ama Demir'in meraklı gözleri hadi dercesine bakıyordu.

"İşte, lise bitince her ne kadar hocam üniversiteye yazdırsa da babam göndermedi. Malum sebepten dolayı evde beklemem gerekiyordu. Ona göre elinden çıkarılması gereken kirlenmiş bir kızdım."

Demir sinirle kaşlarını çattı. "Neden tahammül ettin onlara?"

Buruk bir tebessümle omuz silktim. "Çünkü o benim babamdı..."

"Seni hiç tanımayıp çirkin yakıştırmalar yapan adam için mi o kadar eziyet çektin?"

"Erkek ve kadının hayatı birbirine benzemez, Demir. Sen babana karşı çıktığında büyümüş olursun. Ayrı eve çıkıp, kendi paranı kazandığında takdir görürsün. Ama kız çocuğu öyle değildir. O namustur. Onun gözlerinin baktığı yerin bile hesabını vermesi gerekir. Benim babam biraz fazla korumacıydı."

"Güldürme beni, Erva. Korumacı olan adam kendi itinden kopuğundan da korurdu. Hastalıklı düşünceleriyle seni ezmesine izin vermişsin. İnan bana öyle kızlar, öyle babalar tanıdım ki... Senin kadar kendini bilen bir kızı olduğu için şükretmesi gerekirdi."

Dudaklarım düz çizgi haline gelirken omuz silktim. Ne yapabilirdim ki? Benim imtihanım da babamdı...

"Peki kardeşin? Ona karşı da böylemi?" Enes aklıma gelince istemsizce gülümsedim... "Enes mi? O aklı başında bir çocuk. Okulunu kazanıp babamın gazabından uzaklaşacak kadar zeki."

"Seni çizerken gördüm, Erva. Emin ol hafife alınamayacak kadar iyisin. Eğer o bencil adam seni o eve kapatmasaydı çok güzel yerlere gelirdin. Ama bitmiş değil. Eminim okulunu tamamlayacaksın."

Ondan ayrılmak ve hayatıma adım atmak... Her ne kadar okulumu tamamlamak istesem de onsuz bir hayat pek de cazip gelmiyordu. Yerinden doğrulup avucuma uzandı. Büyüyen gözlerle ona baktım.

"Ne? Çerez de mi yemeyeyim?"

"Tabaktan alsana!" Dikkatimi dağıtıp avucumdakileri kaptı. "Ben bunları yemek istiyorum..." Ağzına bir yandan çerez atıyor bir yandan da sırıtıyordu.

Soru sorma sırası bendeydi. O kadar çok soru vardı ki hangisini soracağımı bilemedim. "Kız kardeşin... Nerede?"

"O da senin erkek kardeşin kadar akıllıydı. Yurt dışında okuyor."

"Hım..." Demir'in kız kardeşinin görüntüsünü çizmeye başladım kafamda. Çok güzel bir kız olmalıydı. Abisi erkek olduğu halde böyle bir güzellik taşırken onu düşünemiyordum. "Güzel bir kız olmalı..."diye mırıldandım, düşüncelerimi dışarı dökerek.

"Evet... Yüsra güzeldir."

"İsmi Yüsra mı? Çok güzel bir isme sahip..."

Uzaklara dalmış gibi duvara bakıp tebessüm etti. "Annem koymuştu."

"Yusuf ve Yüsra, çok anlamlı ve güzel isimler."

Burukça tebessüm edip mutfağa yöneldi. Duygularını saklamaya çalışıyordu belli ki. Meyve suyuyla tekrar döndü. Bana elma suyu verip kendi portakal suyunu içmeye başladı. Onun bu ince düşünceleri kalbimi sızlatıyordu.

"Ee, o ufacık odada iki yıl boyunca hiç sıkılmadın mı? Sadece resim yaparak, bir şeyler dikerek ömür geçmez ki." Ona sahte bir kızgınlıkla baktım. Sanki benim elimdeydi.

"Annem vardı. Her şeyime kol kanat geren, bana tüm doğruları, yanlışları öğreten... Gerekirse benim yerime kendini babamın önüne atan... Bir de Ayşe arada gizli gizli kaçırırdı beni bir

yerlere. Aslında en çok bahçemiz olduğu için şanslıydım. Ağaçlarla çevrili olduğu için babam karışmazdı. Orada oturup karşı evden gelen 'ney' sesini dinlerdim."

"Ney sesi mi?"

Dalgınlıkla söylediğim bu söz Demir'in kaşlarını kaldırmasına sebep olmuştu. Merakla bekliyordu. İçimde tuhaf bir dürtü oluştu. Onun bu merakı heyecanlanmama sebep oldu. Sanki hiç o yokmuş gibi elimi başıma yaslayıp pencereden dışarı baktım. Yüz ifadesini görmek için can atıyordum ama nasıl tepki vereceğini kestiremiyordum.

"Evet. Karşımızda genç bir çocuk ney çalardı her gün. Keman da çalıyordu ama en çok ney sesi büyülerdi beni. Ruhuna işleyen bir ses mutlaka, dinlemelisin. Tabii Arda profesyonel olarak çalıyordu. Her gün bedavaya konser dinliyordum bahçede."

Aslında arada sırada duyuyordum o sesi ama Demir'in nefes seslerini duyunca biraz daha abarttım.

"Meşhur çocuğu bulmuş olduk..." Ona anlamayan gözlerle bakınca dişlerini sıkıp konuştuğunu gördüm. Umursamıyormuş gibi davranıyordu ama çenesi kaskatıydı. Takla atan kalbime inat tebessüm ettim.

"Sandığın gibi değil. Arda'yla arada karşılaşsak da onun benim varlığımdan pek haberi yok. Sadece icra ettiği müziği dinlemek huzur veriyor. Dinlediğimden bile habersiz..."

Kendi kendine homurdanmaya başlamıştı. Muhtemelen farkında değildi ama kaşları da çatılmıştı.

"İyi bak, ne güzel. Gidince gizli hayranlıktan çıkarsın işte..." Ayağı kalkıp mutfağa yöneldim. Bir yandan da Demir'e cevap veriyordum:

"Aslında fena fikir değil.." Tezgâha bardağı koyduğum an arkamda bir nefes hissettim. Hızla arkamı dönünce Demir'in kızarmış gözleriyle karşılaştım. Ne çabuk bu kadar yakınıma gelmişti? Yüz hatlarının kaskatı olduğunu gördüm. Zorlukla yutkundum. Ateşle oynuyordum.

"N-Ne?.." Titrek sesle kekeleyerek konuştum. Gözlerini gözlerimden çekmiyor, dişlerini birbirine bastırıyordu.

"Ona âşık mısın?"

"Ne? Kime?"

"O zırna mıymış, ney miymiş çalan ibneye?"

Sesi fazlasıyla sinirli geliyordu. Bağırsa bu kadar içimi ürpertemezdi. Titrek nefesimle güçlü durmaya çalışarak konuştum:

"S-Sana ne bundan?"

"Cevap ver bana, Erva!"

Ah! İsmimi bağırarak zikredince tehlikeli sularda yüzdüğümü anladım. Neyime benim böyle oyunlar? Ben ne bilirdim ki?

"Bana bağırma!" Kendi çıkışıma ben de şaşırmıştım. "Seni ilgilendirmez. İstediğime âşık olurum ben."

"Olamazsın ulan!"

"Bana ulan deme! Olurum işte. Belki de çoktan âşık olmuşumdur."

Dişlerini iyice kastı. Gözleri yüzümü tararken yumruk yaptığı elini tezgâha vurdu. Hafif sarsılan tezgâhla yerimden sıçradım. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Sanki konuşmama, inkâr etmeme ihtiyacı vardı. Ama ona ihtiyacını vermeyecektim. Hayatımdan çıkıp gidecek bir adama, kime âşık olduğumu söyleyemezdim. Zaten aciz olan beni daha da küçültemezdim. Onun yokluğuna nasıl alışacaktım bilmiyordum ama alışacaktım işte. Başka çaresi yoktu. Belki kuruyup gidecektim ama o asla bana kalbinin merhametinden içirmeyecekti.

Üzerime doğru eğilip beni tezgâhla arasına sıkıştırdı. Bedeninin sıcaklığını tüm bedenimde hissediyordum. Sinirden onu itmeye başladım ama ellerimi tutup iki yanıma dayadı. Çaresizce bakışlarına esir kaldım.

"Bırak..." dedim dişlerimin arasından. Gene başa sarmıştık işte. Tatlı tatlı konuşuyorduk ama Demir'in içindeki hayvan her an gün yüzüne çıkıyordu. Asla sağlam bir iletişim kuramıyorduk. Şımarık bir erkek çocuğu gibiydi.

"Demek kendini sakladığın adam o..." Ellerimi bir eline alıp belimin arkasından birleştirdi. Bedenimi iyice bedenine yaslayıp hâkimiyetini belirtircesine bileklerimi sıktı.

"Ama sana ilk dokunan benim... Bunu başkasının yapmasına sence izin verir miyim?" Kısık sesle yüzüme doğru fısıldadı:

"Böyle dokunabilecek mi sana?.." Elini eşarbımın açık yerinden boynuma koydu. Başparmağıyla okşadı. Sonra yavaş yavaş başörtümü açtı. Benimle resmen oynuyordu. Tek derdi egosuydu... Saçlarımı serbest bıraktı, eline alıp kokladı...

"Bu saçları ilk gören de benim..." Sonra diğer elini de belime koyup tüm gücüyle beni kendine daha da yasladı...

"Kalbin neden böyle atıyor, Güvercin?"

Yine bir elini kaldırıp kalbimin üzerine koydu. Kalbim öyle bir atmaya başladı ki açık açık duyuluyordu. Yüzümde halimden memnun bir ifadeyle gözlerime baktım. Gözleri alev alevdi. Eli kalbimin üzerindeydi. Anlaması an meselesiydi. Beni delirttiğini anlayacaktı. Kalbime hükmettiğini...

"Yoksa? Bu da mı bana ait, meleğim?" Yüzümün rengi değişti. Anlamıştı işte. Yoksa dalga geçmek için mi söylemişti? Ona yansıtmamam gerekiyordu. İçimden yüz kere kendimi toplamam için tekrarladım. Sesimi bulup hırladım:

"Asla!"

"Hım... Dur bakalım. Buna nasıl tepki veriyor o minik kalbin."

Eli kalbimde beni tezgâha doğru yaslayarak dudaklarıma yapıştı. Önce sabit durdu. Kalp atışım kulaklarımda yayılıyordu. Sırf dalga geçmek için öptüğünü anlamıştım. Sırf kalbimi denemek için... Gözleri açıktı. Kalbimin verdiği tepkilere şaşırdı. Sonra bu durumdan çok memnunmuş gibi dudağı dudağımda derin bir nefes aldı. Kalbimin üzerindeki eli boynuma gidip dudaklarımızı iyice birbirine yapıştırdı.

Beni öpmeye başladı. Gerçekten öpmeye. Ama böyle yumuşak ve hoş... Duygu yüklüydü sanki öpüşü. Ya da ben öyle hissediyordum. Gözlerim kamaştı yüzündeki muhteşem ifadeden. İstemsizce kapatıverdim ve dudaklarının verdiği muhteşem hisse kapıldım.

Cehennem kadar sıcaktı dudakları. Belki de bana özel cehennemdi o. Bu dünyadaki en büyük imtihanımdı. Ve ben hep yeniliyordum onun dudaklarına.

Karşılık vermem için zorluyordu. Ellerimi bırakmış, koca avucunu bel boşluğuma yerleştirmişti. Hırıltılı nefesler alıyordu. Bir an çekilip kafasını kafama yasladı. Zor anlaşılan sesiyle fısıldadı:

"Ne olur... Sadece bir kere karşılık ver."

Sonra tekrar buldu dudaklarımı. Bir eli belimi kavrarken diğer eliyle ellerimi yönlendirip omuzlarına koydu. Öpmeyi hiç kesmiyor, beni de teşvik etmeye çalışıyordu. Ona kapılmak çok kolaydı aslında. Şu an nasıl eridiğimin farkında değil miydi? Sadece nasıl yapılacağını bilmiyordum. Yoksa şimdiye çoktan helalim olan bu güzel dudaklara karşılığını vermiştim...

Onun yaptıklarını taklit ederek onu öptüğümde, Demir sanki yeni nefes almaya başlamış gibi nefesini dışarı verdi. Öpüşü daha da şiddetlendi. Ellerim benden habersiz saçlarına daldı. O altın gibi saçların bu kadar yumuşak olması haksızlıktı. Kızarmış dudaklarımızla geri çekilip bir süre gözlerimiz kapalı, nefeslerimiz birbirine karışarak bekledik... Demir dudağıma nefesini üfleyerek konuştu. Gözlerimi açamıyordum. Sanki büyük bir yanlış yapmışım gibi utanıyordum.

"O kadar güzel tadın var ki... Bana özel cennet gibi..." Uzunca ve ıstırap yüklü bir nefes alıp, sözüne devam etti: "Ya da cehennem... Günahlarımın karşılığında bana gönderilen, ulaşamayacağım bir tat."

Gözlerimi halen açamıyordum. Söylediği sözler hem çok güzeldi hem de yürek burkacak kadar acı... Gerçek karşımızdaydı işte. Birbirimize helaldik, harammışçasına uzak durmamız gerekiyordu... Yaradan'ın bir bildiği vardı elbet. Ama bu adamdan uzak durmak, onu kalbimden söküp atmak imkânsızdı. Galiba benim en büyük imtihanım buydu. Gözlerinin, nefesinin, dudaklarının hasretiyle yaşamak...

***

22. BÖLÜM

"Ölüm Gibi"

İki gündür bu ufak evin içinde Demir ile saklambaç oynuyordum âdeta. O gün mutfakta yaptığım şeyin utancıyla... Her düşündüğümde saçlarımı yolmak istiyordum. Nasıl yapmıştım böyle bir şeyi?

Uyku uyuyamasam da iki gündür ben odada, o salonda uyuyordu... Garip bir şekilde üzerime gelmiyordu. Birkaç kere şelaleye gitmek için iletişim kurmuştuk. Gözlerine bakmadan sadece kafamı sallayarak cevap veriyordum hep... Şelalenin ferah kokusuyla yeniden doğuyordum her gün. Ama kalbimdeki sızı hiç geçmiyordu. Tuhaf bir his vardı içerimde. Kalbimi sıkan, ruhumu daraltan... "Hayırdır inşallah," diyordum da, pek hayırlı bir his değildi sanki.

Kolum iyice iyileşmişti. Kendiliğinden eriyen dikişlerden iz kalmamıştı. Sadece ufak bir çizgi vardı. O günün varlığını hissettirecek bir izdi. Ömrüm boyunca benimle olacak bir iz... Bana Demir'i hatırlatan bir iz...

Yorganımın altında uyumak için ne yaptıysam fayda etmiyordu. Dün bir şekilde uyumuştum. Ama bugün yatak zehir gibiydi. Demir'in bu anlayışlı halleri de tuhaftı. Tamam, anlayışlı olması iyiydi ama... Kimi kandırıyorum ki? Ben o her şeye karışan Demir'e alışmıştım. Böyle beni benimle bırakmamalıydı. Zorla kollarına alıp uyumalıydı mesela.

Uyuyamayacağımı anlayınca üzerime uzun hırkamı ve başörtümü alıp salona çıktım. Demir'in yattığı yere hiç bakmadan mutfağa yöneldim. Koca bir bardak su içtim. İçimin sızısı bir türlü gitmiyordu. Odama geçerken gözlerim bana ihanet ederek Demir'e kaydı.

Gülümsedim... Çok güzel uyuyordu. Ben uyurken yatağı neredeyse tavaf ederdim... Ama o eli başının altında, saçları gözlerinin önüne düşmüş, kirpikleri yanaklarını süpürürken uyumuyor da geceye meydan okuyor gibiydi. Kalbime meydan okuyordu.

Tüm heybetiyle serilmiş uzanırken, geceye ve bana neler yaptığının farkında değildi. Parlak saçları ve kirpikleri karanlığa inat parlıyordu. Beyaz teni okyanustaki mercanları kıskandırırcasına ışık saçıyordu. Ona doğru çekiliyordum. Onu bana getiren kader ne güzel kaderdi... Rabbim kısacık bir zaman da olsa beni bu güzelliğe eş etmişti. Ne çok isterdim onun gerçekten eşi olmayı, yâreni olmayı... Onun kapısını açmayı... Yaralarını sarmayı... Ona benzeyen çocukların annesi olmayı...

Fark etmeden birkaç adım yaklaşmıştım. Uyuduğu için şükrediyordum çünkü nedendir bilmem ağlıyordum. Ama sessiz gözyaşlarıyla... Sır gibi ağlıyordum.

Yanında dizlerimin üzerinde çöktüm. Yüzünü ellerimin arasına almak istiyordum. Nasıl hissettirirdi merak ediyordum. Sakalları elime batarken, sıcaklığını hissetmek... Uzatamıyordum elimi. Harama dokunmak gibiydi ona dokunmak... O kadar yasak bir o kadar uzaktı. Dokunursam biterdim. Tükenirdim... Yanardım. Dokunursam, gurumu ayaklarımın altına alır ve yalvarırdım. *"Bırakma beni. İstersen nefret et, yüzüme bile bakma ama bırakma beni."* Gururdan yana hiçbir şey kalmazdı bende. Benden yana hiçbir şey kalmazdı...

Ellerimi korkakça saçlarına değdirdim sadece... Bu kadarı yeterdi... Gidene kadar benden uzak duracaksa, saçlarının yumuşaklığını hatırlamam gerekecekti. Şanslıysam eğer yanlışlıkla elime dokunurdu. Ya da sinirlenir bileğimi tutardı. Sıcak ellerini hatırlamaya ihtiyacım olacaktı. Gözleri zaten hep aklımda, rüyamda, kalbimdeydi. Onları asla unutmayacaktım...

İlk kez uyanmasını ve bana haylazca oyunlar oynamasını istiyordum. Bana sarılmasını, o kokusunun en yoğun olduğu yere kafamı dayamasını istiyordum.

Uyanmadı... Odama geçip sabah ezanına kadar yatakta dönüp durdum. Namazımı kılınca üzerime çöken rehavet ile yorgun bir uykuya daldım.

***

Odamın kapısının çalmasıyla uyandım. "Erva, kalk gidiyoruz." Yine mi? Soğuk ve mesafeli sesi sabah sabah üzerime hüzün çökertmişti. Şimdi başıma dikilip pandaya benzediğimle ilgili takılmalıydı. Onun bu mesafeli halini hiç sevmemiştim. Odaya kaçtığımdan beri böyleydi.

Ne yapabilirdim ki? Ben hep kendine bariyer kuran, kurallarıma uyan bir kızdım. Sırf onun için kurallarımı çiğnemiştim ve bu beni altüst etmişti. Peki, onun derdi neydi?

Kafam iyice karışmaya başlayınca düşünmeyi bırakıp uzun hırkamı ve başörtümü taktım. Demir'in aldığı kabanımı da üzerime geçirip salona çıktım.

Demir dış kapıda, kulağında telefonla beni bekliyordu. Bana bakmadan kafasıyla "Hadi" dercesine işaret etti. Onu takip ettim. O önde, ben arkada ilerliyorduk. Uzaktık... Çok uzak...

Telefonu kapatıp ellerini cebine koydu. Gözlerim ayaklarında onu takip ettim. Aynı anda attığımız adımlar yerdeki buzullaşmış karlarda sesler çıkarıyordu. Derin bir nefes alıp adımlarımı hızlandırdım. Yanında yürümeye başladım. Soğuktan uyuşan ellerimi cebime koyup kafamı montuma doğru gömdüm. Hava hep böyle soğuk muydu? Yoksa benim içim mi üşüyordu?

Arabaya doğru yürüdüğümüzü anlayınca durakladım. Bir daha buraya gelemeyeceğime adım gibi emindim. Son kez şelalenin ferah buharına teslim olmalıydım. Son huzurumu yaşamalıydım.

Ben durunca birkaç adım ötedeki Demir durduğumu fark edip aniden arkasını döndü. İki gündür ilk kez göz gözeydik.

Kaşlarını çatmış, ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyordu. "Son kez... Görebilir miyim?"

Önce ne demek istediğimi anlamadı. Sonra kaşlarını kaldırıp biraz düşündü. Yalvaran gözlerle gözlerine bakıyordum. Görmüyor muydu gözlerimdeki hüznü?

"Sadece beş dakika..." Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle kafamı aşağı yukarı salladım. Yüzündeki o sert ifade yumuşar gibi oldu ama arkasını dönüp görmemi engelledi. Ne olurdu ki o gülüşünü bahşetse? Hızla yönünü değiştirip şelaleye yürüdü. Küçük ve hızlı adımlarla sahibini takip eden evcil bir hayvan gibi takip ettim onu. Arkasında olup olmadığımı bile kontrol etmiyordu. Muhtemelen ayak seslerimi duymak yetiyordu ona. Bu sefer hiç gitmediğimiz bir tarafa doğru yürüdü. Burayı daha önce görmemiştim. Yaklaştıkça şelalenin soğuğu vuruyordu suratıma. Yosun kokusu sarmıştı her yeri.

Toprak bir yokuştan aşağı kaydı Demir. Ben ise nasıl kayacağımı kara kara düşünmeye başlamıştım.

"Sadece kay. Bir şey olmaz, korkma." Mesafeli sesiyle aklınca bana moral veriyordu. Ona sinirli sinirli bakıp kaymaya başladım. Paçalarım çamur olmuştu. *"İnşallah buna değer,"* diye düşündüm içimden.

Taşlı ve çamurlu kayaların arasından ilerledik. Ve karşımda gördüğüm manzara... Şelalenin arkasıydı burası. Su şarıl şarıl akarken arkasında boş kalan bir alan vardı ve mağara gibiydi. Kayalıklara tutunarak oraya doğru ilerledik. Tabii ben tökezleyerek ilerliyordum. Demir ise daha önce birçok kere yapmış gibi emin adımlarla ilerliyordu.

Su omuzlarımı dövmeye başladı. Her ne kadar arada mesafe olsa da şelaleden taşan birkaç damla vardı. Soğuk suyla nefesim hızlandı. Vücudum adrenalin salgılamaya başladı. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Kayalara ellerimi dayayarak mağaraya tırmanmaya çalıştım. Yüzümde aptal bir gülümseme vardı. Çok iyi hissettiriyordu. Özgür hissettiriyordu.

Ayağımı basamak olarak kullandığım kayaya attım ama yosunlaşmış kaya ayağımdan kaydı. Düşeceğimi düşünürken bir el

bileğimi kavramıştı. Gözlerimi öyle sıkı yummuştum ki fark etmemiştim. Sonra beni yukarı doğru çekti. Omuzlarımdan tutup kaldırdı. Öyle korkmuştum ki dokunuşunu bile yeni yeni hissediyordum. Sıcak elleri üşümüş bedenimi ısıtmıştı. Ama ayaklanır ayaklanmaz ellerini çekmişti üzerimden.

Ben de gözlerimi kaçırıp önümde çağlayan suya baktım. Kırık bir camın arkasından dünyaya bakmak gibiydi. Bulunduğumuz mağara rutubet kokuyordu. Ama yüzüme çarpan damlalar ve suyun huzur veren sesi bunu unutturuyordu. Mağaranın ucuna gelip oturdum. Ayaklarımı aşağı sarkıttım. Elimi uzatsam dokunacağım kadar yakındı su.

Kafamı yukarı kaldırıp gözlerimi yumdum. Ellerimden destek alarak arkaya doğru gerindim. Yanımda hissettiğim hareketlilikle gözlerimi açıp yanıma baktım. Demir, tıpkı benim gibi yanıma oturmuş, ellerine yaslanarak gözlerini kapatmıştı.

O huzuru dinledi, ben onu izledim. Yüzündeki acıları silmek istedim. Ona hep huzur vermek istedim. Sığınacağı liman olmak istedim. Ama söylediğim tek şey, "Özgür hissettiriyor. Sanki hep burada böyle kalabilirmişim gibi..." oldu.

Gözlerini açmadan kafasını aşağı yukarı salladı. Onu izlediğimi hissetmiş miydi?

"Küçükken buraya çok sık gelirdik..." Yine geçmişinden bahsedecekti. Bu beni heyecanlandırıyordu. Onun inine inmek gibiydi. "Annem ölmeden önce her ay bizi buraya tatile getirirdi. Kışın ise Erciyes'teki barakaya giderdik. Buraya tablolarını, işini getirmezdi. Sadece ben ve kardeşimle ilgilenirdi."

Gözlerini açıp bana baktı. Ağlamamak için dudaklarımı yemeye başlamıştım. Gözlerindeki ufacık çocuğu görünce dudaklarım düz bir çizgi halini aldı. Onun acılarını unutması için neler vermezdim...

"O öldükten sonra ne zaman kaçmak istesem buraya gelirim. Garip ama o günlerdeki huzuru yaşatıyor bana."

"Onu çok özlüyorsun değil mi?" Kafasını yukarı aşağı salladı. Sonra kararsızmış gibi sağa sola...

"Sadece hayatta olsaydı nasıl olurdu diye düşünüyorum. Bizi bırakmasaydı."

"Ömrün ne kadar olacağını Yaradan'dan başkası bilemez. Sebep ne olursa olsun eceli geldiyse..."

"Biliyorum... Sadece düşünmeden yapamıyorum." Hüzünlü bir tebessüm kondurdum yüzüme. "Hayatta olsaydı eminim seninle gurur duyardı."

İnanmazmış gibi bir ses çıkardı. "Benim yaptığım şeyleri bilseydi, bir daha yüzüme bakmazdı."

"Hayır! Sen yanlış bir şey yapmıyorsun ki. Sadece savaşıyorsun. Ama bir şeye kızabilirdi."

Kaşlarını kaldırıp soru sorar gibi baktı. "Sirke satan suratına..." Önce şaşırdı... Sonra o muhteşem gülüşünü yerleştirdi yüzüne. Onunla aynı anda kıvrıldı dudaklarım. Sanki bulaşıcıydı gülüşü. Birkaç dakika öylece şelaleyi izledik. Sonra Demir artık gitmemiz gerektiğini söyledi. Neden böyle acele ediyordu ki? Arabaya bindik ve yola koyulduk. Yol boyunca hiçbir şey konuşmadık. Kafamı cama dayayıp manzarayı izlemeye başladım. Bir süre sonra göz kapaklarım kapanmaya başladı.

***

Omzumun dürtülmesiyle gözlerimi açtım. Hafifçe kıpırdandım. Her yerim tutulmuştu... Demir kapıma yaslanmış uyanmamı bekliyordu. Neden dürtüyordu? Seslenemez miydi sanki?

Uyku mahmuru yüzümü buruşturdum. Kapıdan gelen soğukla kollarımı kavuşturdum.

Uyandığımı görünce kapımı açık bırakıp eve doğru yöneldi. Neydi derdi? Sürekli değişen ruh hali beni altüst ediyordu.

Onun peşine takılıp bahçeye doğru yürüdüm. Uzaktan kumandayla arabayı kilitledi. Biz daha kapıyı çalmadan kapı açıldı ve içerden fişek gibi Ece çıktı. Üzerime öyle bir atıldı ki önce dengemi bulmaya çalıştım. Sonra onu ne kadar özlediğimi hissettim. O benim kan bağı olmayan kız kardeşimdi. Sıkı sıkı sarıldım.

"Seni bir daha görmeyeceğim sandım..." Dudaklarını büzdü. Sonra evden çıkan ağabeyi ile Ali'ye ters ters bakıp, "Bu gıcıklar bana hiçbir şey söylemedi," diye sızlandı.

Demir derinden oflayarak eve girdi. Ali omuz silkerek onun peşi sıra içeri girdi. Oğuz kafasının arkasını kaşıyıp, "Hoş geldin..." dedi ve içeri girmemizi istercesine dış kapıyı tuttu. "Hava soğuk, içeride hasretleşin."

Ece ağabeyine halen kızgındı. Kendi kendine söylenerek elimden tutup beni içeri sürükledi. "Seni ne kadar merak ettim! İyi misin? Ah, sorduğum soruya bak! Bu ağabeyim olacak maganda seni kaçırdı resmen. Nasıl iyi olursun?"

Ece bir yandan soru yağmuruna tutuyor, bir yandan kendi cevaplıyor, bir yandan koltuğa sürüklüyordu. "Aç mısın? Sıcak bir şeyler içer misin? Neredeydin? Canını sıktı mı?"

"Hop hop, kızım az dur. Dumanlar çıkıyor kulaklarından, otomatiğe bağladın yine, cimcime."

"Sana ne, ağabey, sana ne! Hem sizin başka işiniz yok mu? Ne pinekliyorsunuz iki gündür evde?"

Oğuz ellerini teslim olurcasına yukarı kaldırdı. Sonra koltukta oturan Demir'e bakıp, "Biz iki gündür bu eziyeti çekiyoruz işte, oğlum. Ne diye söz veriyorsun bu bücüre. Sen yakanı kurtardın kaçtın. Bize yazık değil miydi?" diye sızlandı. Sahte bir hüzünle gözlerini kırpıştırdı. İstemsizce tebessüm ettim.

"Ece eğer, çeneni kapatmazsan anneni arar, bir haftadır okula gitmediğini söylerim." Ece dişlerini sıkmaya başladı. Bir şey söylemek istiyor ama içine atıyor gibiydi. Bense başka bir konudaydım.

"Sen okuyor musun? Yani hangi bölüm?" Sorumla biraz keyiflenmiş gibi şımarıkça omuz silkip koca bir gülümsemeyle konuştu:

"Erciyes Üniversitesi, Hukuk Fakültesi," deyip göz kırptı. Hayretle Ali'ye baktım. O da hukuk okuyordu. Aynı bölüm müydü?

"Ne olmayı planlıyorsun?" Bilmiş bilmiş burnunu kaldırarak konuştu: "Tabii ki de avukat." Ali küçümser gibi burnunu kıvırdı. Ona da aynı soruyu yönelttiğimde, "Tabii ki de savcı," diye mağrurca yanıtladı.

Ahi, bu ikisi... Resmen iki kızgın kordu bunlar. İki farklı ateş, ama aynı yürek... Birleşince etrafındaki herkesi tutuşturuyorlardı. Tıpkı bizim gibi...

Demir umursamaz bir tavırla oturmuş, kumandayla kanalları geziyordu. Sessizliğin ardından bir şey söyledi. Sanki çok normalmiş gibi bir şey...

"Ece, Erva ile odasına çık ve dolapta ne kadar elbise varsa valizlere doldur."

Herkes hayretle Demir'e baktı. Ben ise ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordum. Gözlerime bakmıyordu. Suratında çok soğuk bir ifade vardı.

"Ne? Ne diye valiz hazırlıyorum Erva'ya? O bir yere gitmiyor tamam mı!" diye bağırmaya başladı Ece. Demir umursamazca cevapladı: "Uzatma, Ece, dediğimi yap!"

"Ağabeyim olabilirsin ama bir yere kadar! Bu kızı oradan oraya sürüklemene izin vermeyeceğim!"

Demir aniden elindeki kumandayı sehpaya çarptı. Hepimiz irkilirken Demir delici bakışlarla Ece'ye baktı. "Yapmayacaksan burada işin yok, Ece. Seni burada zorla tutan da yok. Erva ile ilgili kararları ben veririm ve sen o burnunu işime sokmaya devam edersen pişman olursun..."

Ece kıpkırmızı olmuş bir yüzle Demir'e baktı. Demir öyle bir gürlemişti ki herkesin sesi kesilmişti. Duruma el atarak Ece'yi çekiştirdim. Demir'in sinirli halini çok iyi biliyordum ve bu daha hiçbir şeydi...

Ece çektiğim kolumdan nazikçe kurtulup, yaşlı gözlerle Demir'e baktı. Dudakları titriyordu. "Sen... Sen hiçbir iyiliği hak etmiyorsun, ağabey. Erva gibi bir kızı asla hak etmiyorsun. Hayatın boyunca böyle sevgi yoksunu olacaksın. Hep insanlara o büyük öfkenle bakacaksın!" Arkasını döndü, tam yürüyecekken hızla geri döndü ve bağırdı:

"Senden de, nefretinden de, kirli oyunlarından da nefret ediyorum!"

Kolumdan tutup beni üst kata sürüklerken, arkamızda bıraktığımız Demir'e baktım. Çok acı şeyler söylemişti Ece. Çok canı acımış mıydı? Merdivenlerden çıkana kadar dönüp dönüp baktım. Yüzünde en ufak bir acı görsem koşup teselli edecektim. İsterse beni atsın, sürüklesin, öldürsün... Umurumda olmayacaktı.

Ama o, buz gibi ifadesiyle evin çıkışına yöneldi. Bir yandan da cebinde kırk yılda bir içtiği sigarayı çıkarıyordu. Ne güzel de günlerdir içmiyordu. Şimdi yine öfkelenmişti.

Odama girdiğimizde Ece arkamızdan kapıyı öyle bir çarptı ki yerimden sıçradım. Titreyen bedenime baktı. Ben de şaşkındım. Neden titriyordum? Gene panik atak mı geçiriyordum? Uzun zamandır panik olmuyordum. Ama bu farklıydı. Panik değil de, ürperti gibiydi. Ellerim buz kesmişti ama kulaklarım yanıyordu. İçimde tarifi imkânsız bir soğukluk vardı.

"Özür dilerim... Seni de kendimle sürükledim. Ama bu kadar soğuk olması kanıma dokunuyor. Aslında eskiden böyle değildi. Onu artık tanıyamıyorum."

"Ece, yaşadıkları kolay değil. Kendini boşuna üzme. Bırak istediği gibi olsun. Ben alışkınım zaten."

Titrek sesimle Ece'ye güç vermeye çalıştım. Birbirimizi rahatlatmaya çalışıyorduk ama bir bilinmezlik içindeydik. Valizimi toparlıyorsam?.. Düşünmek bile istemiyordum ama oradaydı işte gerçek. Beni kapı dışarı ediyordu hayatından. Resmen veda etmek için götürmüştü oraya.

Yaptıklarının telafisi olarak mı görüyordu? Yanılıyordu... Yaptıklarını, bana yaşattıklarını asla telefi edemezdi. Kanımdan kan gitmişti, kalbimin en derin köşesine sinmişti sinsi sinsi... O övündüğüm gururumla bir çocuğun oyuncağı gibi oynamıştı. Yerden yere vurmuştu benliğimi. İçerlerime umut çınarları ekip, kanata kanata sökmüştü.

Ece ağlıyordu. Gözümden akan yaşa aldırmadan, valizleri aramaya başladım. Kolumdaki ağrıyı umursamadan sinirle kapakları kapatıp açıyordum. Ece benim halime daha çok ağlarken bir yandan da beni tutmaya çalışıyordu.

"Tamam... Dur! Sakin ol... Söz veriyorum ağlamayacağım ama sen sakin ol tamam mı?"

Beni zorla çekiştirip yatağa oturttu. Yumruk yaptığım ellerimi avuç içime batırdım. Kanatırcasına sıktım. Bu acı iyiydi. Kalbimi susturmam için daha büyük bir acı iyiydi.

Ama... Susmuyordu işte. Ece yüzümü avuçlarının arasına alıp sakinleştirmeye çalıştı.

"Ben hazırlarım her şeyi. Hadi kalk bir duş al. Hem ikindi okundu. namazını da kılarsın. Ben kıldım siz gelmeden önce. Hadi bir tanem..."

Beni banyoya soktuktan sonra dolapların kapaklarının sesi duyuldu. En az benim kadar gergindi ama benim için güçlü duruyordu. Onu bir daha görememe düşüncesi içimi parçalıyordu. Geç bulduğum kız kardeşimi kaybetmek istemiyordum...

Hızlıca duş alıp bornoz giydim. Saçlarımı büyük bir havluya sardım. Odaya döndüğümde Ece valize elbiseleri sıkıştırıyor, bir yandan da dişlerini sıkmış ağlamamaya çalışıyordu. O kadar hızlı katlayıp yerleştiriyordu ki yetişemiyordum. İlk gün giydiğim elbisemi aldım dolabın en altından. Etekleri paramparçaydı. Çamurlar yıkanınca gitmişti ama yıpranmış eteğine bulanan izler gün gibi ortadaydı.

Beni sürükleyerek o ormana götürdüğü gün gibi... Her şeyin başladığı o öğle vakti... Tıpkı bu elbise gibi mi olacaktım? Aylar geçse de izlerini barındıracak mıydım üzerimde? Bir yara gibi acıtacak mıydı canımı?

Kıyafetleri alıp tekrar banyoya girdim. Kendime ait olan tek şey kıyafetlerimdi. Üzerimi giyip ıslak saçlarımı kurutmadan topladım. Hastalanmak, üşütmek umurumda değildi. Annem bakardı bana... Onun güvenli kolları vardı. Sıcak elleri... Demir'in sarılan güçlü kollarına ihtiyacım yoktu! Annem sabaha kadar başımda durur, bana sıcak çorba yapardı. Demir'in şifa gibi kokusuna ihtiyacım yoktu!.. Yıllarca bana annem yetmişti. Ondan başka kimseye kapımı açmamıştım.

Peki ya... Demir'in aşındırdığı kapımı nasıl tamir edecektim?

Şalımı da bağlayıp Ece'ye döndüm. Halen sinirle valizle uğraşıyordu.

"Uğraşma, Ece..." Kafasını kaldırıp nemli gözlerle bana baktı.

"Onlar benim değil... Benim olan her şey yanımda. Bana ait olmayan hiçbir şeyi istemiyorum."

"Ama..."

Elimi kaldırıp kırılgan bir ifadeyle onu susturdum. "Onun acımasına, sadakasına ihtiyacım yok, Ece'm."

"Sen bilirsin," deyip kapatamadığı valizi bıraktı. Ellerini bıkkın bir şekilde önüne aldı. Bana buruk bir bakış attı.

"Gidiyorsun artık değil mi?" Dudakları titriyordu. Kafamı yukarı aşağı salladım. Yanına oturup ona sarıldım. "Nereye gidersen git, biz hep kız kardeş olarak kalacağız. Ağabeylerim umurumda değil. Senden asla uzaklaşmayacağım." Kafasını geriye çekip sırıttı. "Benden kurtulacağını düşünme yani."

Buruk bir tebessümle sarıldım. "Seni tanıdığım için şükürler ediyorum... Beni unutma."

Sırtıma bir fiske vurdu. "Veda etmeye kalkma. Avukatlık çenemi kullanıp adresini öğreneceğim. Annene şimdiden bahane bulmaya bak sen."

Gülümsemem büyüdü. "Sen yeter ki gel..."

Kapı sesiyle birbirimizden ayrıldık. Ali seslendi: "Hadi yen... Erva. Demir ağabey çağırıyor." Ece ile el ele koridora çıktım. Ali omuzları düşük, elleri cebinde beni bekliyordu.

Onların didişmesini, kaçamak sevdalarını özleyecektim. Onları el ele görmek için nelerimi vermezdim. Hiç yapmadığım bir şey yapmak istedim. Yanlış gelmiyordu. Ali bana namahrem gibi görünmüyordu. Tamam, belki bir günah işliyordum ama içimden öyle çok ona sarılmak geldi ki. Enes'e sarılmaktan farksızdı benim için. Ben ona adım atınca tek kolunu açıp sarılmam için teşvik etti. Kolunun altına girdim hemen. Gözlerimi yumup ağlamaya başladım.

"Sakın üzülme. Biz hep buradayız. Sen benim ablamsın artık. Seni bırakacağımı düşünüyorsa yanılıyor o man kafa ağabeyim."

Kollarından çıkıp gözyaşlarımı sildim. Kıkırtıma engel olamamıştım. Onları kaybetmek istemiyordum. "Şakalarını, bana takılmalarını çok özleyeceğim."

"Özlemene gerek yok. Numaramı telefonuna kaydettim. Ne zaman kafanı şişirmek istersen ben buradayım." Hayretle gözlerimi büyüttüm.

"Benim telefonum yok ki..."

"Kim demiş?" Elini cebine atıp son model bir telefon çıkardı. İki parmağıyla tutup havada salladı. Gözlerimi kocaman büyüttüm. "Ben... Ben bunu kabul edemem, Ali."

"Kabul eder misin, diye sormuyorum. Sana ulaşmam ve kafanı şişirmem için bunu almaya mecbursun." Mahcubiyetle kafamı yere eğdim. Telefonu elime tutuşturup, "Hadi bakalım... Valizini alayım ben de," dedi.

Kafamı hızla iki yana salladım. "Benim valize koyacak kadar eşyam yok. Her şeyim yanımda."

Ali önce anlamadı... Sonra bakışlarını Ece'ye çevirdi. Ece bakışlarıyla onu ikaz etmiş olmalı ki sustu. Kenara çekilip bana yol verdi. Merdivenlerden inince basamaklarda oturan Oğuz'u fark ettim. Sesimizi duyunca ellerinin arasındaki başını kaldırıp bana baktı. Tamamen ayağı kalkıp, ilk günkü gibi güçlü bir duruş sergiledi. İçimde garip bir hüzün belirdi. Onu aslında yeni yeni tanıyordum. Beni gözeten, kollayan, anlamaya çalışan gece gözlü adam... İyi yürekli ve delikanlı bir mahalle abisi gibiydi. Bana doğru başını eğdi. Bu bir vedaydı. Oğuz vedayı hak ediyordu. Burukça tebessüm ettim... Ama o tebessüm etmedi. Yüzünde acı bir ifadeyle ellerini cebine koymuş, benim merdivenlerden inişimi seyrediyordu.

"Gitme vakti ha?.." dedi buruk sesiyle. Aramıza biraz mesafe koyup karşısına geçtim. "Evet... Allah'a emanet ol," diye mırıldandım.

"Sen de Allah'a emanet ol." En sonunda tuhaf halinden çıkıp, kafasını kaşıyarak tebessüm etti. "Bizi unutma olur mu?"

Ece hemen cırladı: "Ne unutması be! Beni unutması için önce özlemesi lazım. Yakasını bırakmayacağım." Herkes melankolik havaya rağmen güldü. Gülüşlerimizi dışarıdan gelen korna sesi böldü. Ece homurdandı:

"Paşamız sabırsızlanıyor... Şeytan diyor ki; o içindeyken yokuş aşağı sürükle arabayı."

Derin bir iç çekip hepsinin yüzüne baktım. "Artık gitmeliyim. Hepiniz Allah'a emanet olun. Sizi yalnızca En Güvenilen'e emanet edebilirim."

Dışarıda keskin bir soğuk vardı. Üzerimde bahardan kalma elbiseler olduğu için üşümüştüm. Kabanı yanıma almamıştım. Bana onu hatırlatan hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. O kaban ve atkı onun gibi kokuyordu. Bana acıdan başka hiçbir şey vermiyordu.

Demir sürücü koltuğundan kafasını çevirip bana baktı. Sonra arkamdan gelenlere... Kaşları çatıldı. Hep çatılırdı ki zaten kaşları... İlk geldiğim günden beri hep kızgındı... Her şeye kızardı. Sonra beni yanıltmayıp arabadan yarım çıkarak Ali'ye bağırdı:

"Nerede ulan valiz?" Arabadan aşağı inmiş, üzerimize yürümeye hazır gibiydi. Ali'nin şu an çaresizce etrafa baktığını biliyordum. Onu zor duruma sokmamak için ben cevap verdim:

"Benim valiz gerektirecek kadar eşyam yok."

Bana bakmadan sinirle ellerini saçlarına daldırdı. Sonra arabayı tekmeleyip arabaya bindi. Ben de arkaya bindim. Onun yüzünü görmek içimden gelmiyordu. Kendimi kandırmam bir yana, bu vedanın kolay olması gerekiyordu. Ben arkaya binince hırıltılı bir nefes aldı. Göz ucuyla gördüğüm parmak boğumları direksiyonu sıkmaktan beyazlamıştı.

"Kabanın nerede?" Cevap vermedim. "Donarak gebermek mi istiyorsun?"

İşte yeniden eskiye dönmüştük. İlk zamanlara... Kafamı cama dayayıp Ece'ye baktım. Burukça gülümseyip el salladı. Sonra görüşeceğiz zaten der gibi omuz silkti. Demir, cevap vermeyeceğimi anlayınca arabayı çalıştırdı. Çok hızlı kullandığı için öne doğru savruldum. Son anda koltuğa dayadım ellerimi. Gitgide yükseltiyordu hızını. Ne kadar çabuk, o kadar iyi diyordu belki de. Bir beladan daha kurtulduğu için dua ediyordu.

Artık onun başını ağrıtacak bir ufaklık olmayacaktı. Hastalanıp başına bela olan, zayıf, ruhsuz, umutsuz ve yaralanmış bir güvercin olmayacaktı artık. Benden sonra ne yapacaktı? Ona zarar vermezlerdi değil mi?

Bu düşünce ellerimin titremesine sebep oldu. Soğuk hava çivi gibi batıyordu vücuduma. Aslında klimayı açmıştı. Ama ısınmıyordu içerisi... Ya da içerim.

Boğazımdaki yumru neydi böyle? Yutkunamıyordum... Gözümden akmayan yaşlar mı birikiyordu oraya?.. Ya da onunla geçirdiğim günler?

Kafamı kaldırdığımda aynadan bana bakan bir çift ela göz gördüm. Bir şey anlatıyordu gözleri... Ama ne? Ya da içimdeki

sökülen fidanlar tohumlarını bırakmıştı. Umut yeşermek için yer arıyordu. Boşuna uğraşıyordu.

Gözlerimi çektim gözlerinden. Artık göremeyeceğim o güzel yüzünden...

Ben geçtim ondan...

O geçti benden...

***

Bir saatlik yolculuğun ardından tanıdığım sokaklara girince ne hissedeceğimi bilemedim. Sevinmem gerekmez miydi? Anneme kavuşuyordum. Kardeşime kavuşuyordum. Babam artık bize zarar veremeyecekti. Kimse bize zarar veremeyecekti. Tutsak olduğum adamın ellerinden kurtuluyordum!

Kimi kandırıyordum? Kurtulmak isteyen kimdi? Bana bir kere baksa...

Gitme dese...

Hava karanlıktı. Geç olmalıydı. Ali'nin verdiği telefona baktım. Saat dokuzdu. Tanıdık parka girince midem düğüm düğüm oldu. Arabayı park etti. Birkaç dakika ne ben arabadan çıktım ne de o çık dedi. Öylece, sessizce durduk.

Dayanamayıp kafamı kaldırdım. Arabanın farları sönmüştü ama sokak ışığı Demir'in güzel yüzüne vuruyordu. Bana bakan puslu gözleri derindi. Çok derin. Konuşmuyordu. Sadece bakıyordu... Ben de baktım.

Öyle ne kadar durduk bilmiyorum. Aniden beni bırakmaya geldiği geldi aklıma. Gururum geldi. Öfkem, hiddetim geldi. Kapıyı açıp kendimi dışarı attım.

Eve dönme vaktiydi. Arkamdan çarpan kapının sesini duymazlıktan geldim. Parkta kimse yoktu. Bu saatte kış aylarında hep boş olurdu. Kafamı meşgul etmeye çalıştığım ayrıntılar saçmaydı. Eve dönüyordum işte. Annemin sıcacık kollarına...

Kolumu tutan elle durdum. Arkamı dönmeden öylece durdum. Elinin sıcaklığı ciğerlerimi yaktı. Dönmeden konuşmasını bekledim.

"Bana dön..."

Dönmedim.

Artık onun dediğini yapmak zorunda değildim. O kimdi ki? Beni bırakıyordu işte!.. Rahat bıraksa, acımı yaşayarak onu unutsam olmaz mıydı?

"Güvercin..."

Bana böyle seslenmemeliydi. Aniden gelen bir öfkeyle kolumu ellerinden çektim. Hırsla arkamı döndüm. O zamana kadar nefesimi tuttuğumu bilmiyordum. Hızlı hızlı nefes alıp verirken bağırdım:

"Bana güvercin deme! Bana hiçbir şey deme!.. Seslenme!.. Git... Bırakıp git sadece..."

Verdiğim tepkiye şaşırmış gibiydi... Aptal mıydı? Görmüyor muydu?

"Gideceğim... Sadece sana güvenmek istiyorum. Kimseye anlatmayacağından emin olmak istiyorum..."

Ne? Ne?

Bunun için mi gelmişti peşimden? Sırf bana güvenmediği için?.. İlk günkü gibi, sırf tehdit etmek için?.. İsterik bir kahkaha attım. Öfkemi nasıl kussam? Ne yapsam da canını acıtsam?

"Korkma! Biliyorum, konuşursam anneme, aileme zarar verirsin. Hatta beni öldürürsün değil mi? Söylemene gerek yok!"

Sustu...

Gözlerime baktı uzun uzun... Bir şey söyleyecek ama söyleyemiyor gibiydi... Ah, suskunluğu bile beni yaralayan adam, ondan öyle çok nefret ediyordum ki... Anlamıştım. Bugün benim konuşma günümdü.

"Şimdi kurtuluyorum ya senden, asla kimseye söylemem. Sana acıyorum. Öfkeni kusacak kimsen kalmayacak. Bağırıp çağırabileceğin, sana karşılık veremeyen, hırpalayacağın, yaralayacağın bir Erva olmayacak hayatında."

Ellerini boynuna götürüp ovmaya başladı. Sinirlenince hep bunu yapardı. Bu ayrıntıyı bilmek bile canımı yaktı. Ömrümün sonuna kadar bu hareketi yapan herkesi ona benzetecektim. Titrek sesimle, "Senden kurtulduğum için şükür namazı kılacağım!" diye hırladım.

Demir kaşlarını çatsa da cevap vermiyordu. Veremezdi tabii. O korkak, sevgisiz, kindar bir adamdı. Ondan beni özlemesini beklemiyordum. Öfkemden ne dediğimi bilmiyordum. Sadece onu yaralamak istiyordum. İfadesizliğine sinirlenerek iki elimi de kaldırıp göğsünü ittim.

"Git!"

Bağırmaya başladım. Bir yandan da onu iteklemeye devam ettim. Hafif hafif yerinden sallansa da gitmiyordu…

"Gitsene!.. Git işte! "

Neden engellemiyordu ona vurmamı? Canı yanıyordu. Onun canı yandıkça da, benim canım yanıyordu. Ama kalbimin acısı öyle büyüktü ki onu hırpalamak istiyordum. Ne kadar acı çektiğimi hissetsin istiyordum.

"Nefret ediyorum senden! Tiksiniyorum! Nereden çıktın karşıma?.."

Kollarımda hal kalmayınca durdum. Ellerim göğsünün sıcaklığında öylece durdum. Ağlamaya başladım. Sesli, utanmadan, haykırarak ağladım... Ben buydum işte. Aciz ve ona muhtaç olan bir kız çocuğu...

Kafamı dayadım o bana güven veren göğsüne. Bir daha bulamayacağım sıcaklığına… Ağlamaktan yoruldum. Üzerindeki kazağı sıktım iki elimle. Bırakmayacakmış gibi sıktım... Kafamı gömdüm boynuna.

Çektim o cennet kokusunu içime...

"Gitme..."

Tükenmiştim artık. Tutamıyordum içimde... Onsuzluğu düşünmek bile kalbime kızgın yağlar döküyordu.

"Ya da beni de götür."

Yalvarıyordum işte. Sermiştim önüne çaresizliğimi. Gururum uysal bir köpek gibi ayaklarının ucundaydı.

Sarılmadı bana... Kafasını gömmedi hep sevdiği yere.

Anlamıyor muydum? İstemiyordu işte beni!

Ben aptal gibi beni bırakmaması için yalvarırken, o seviniyordu başından attığı için.

Bileklerimi tuttu. Yavaşça çekti kazağıdan. Tekrar döküldü bitmek bilmez gözyaşlarım... Sanki canımdan can kopartıyorlardı. Canlı canlı etimi söküp alıyorlar da, kör iğnelerle dikiyordu.

Kafamı kaldırmadım yerden. Bırakmadı bileklerimi. Sıcak elleri bileklerimdeyken, aldığı sık nefesler beyaz buhar oluşturuyordu gökyüzümde...

"Git, Güvercin... "

Sözleri içimi yakarken ellerimi bileklerinden kurtardım. Hızla arkamı döndüm. Birkaç adım atmıştım ki, ellerimi yumruk yapıp son bir şey söyledim:

"Allah'a emanet ol."

Hızla attım adımlarımı. Ondan uzaklaşmak için koşarcasına yürüdüm. Yanan kalbimi soğuk hava bile soğutmuyordu. Allah'a emanet etmiştim onu... O, her şeyin sahibiydi. Onu benden daha çok korurdu. Rabbime emanet ettim onu. Rabbim günü gelir, emanet edileni geri gönderirdi. Rabbimden başka kimseye güvenemezdim ki onu emanet etmek için... O beni istemese de, benim en kıymetlimdi. En Kıymetli'ye emanetti.

Parkı koşarak çıktım. Evimize giren sokaklarda koştum... Hiç durmadan, tökezlesem de devam ettim koşmaya. Ciğerlerim patlayana kadar koştum. Sonunda geldim evimizin önüne. Biliyordum ki bu kapıdan girdiğim an çıkamayacaktım bir daha. Ama başka çarem yoktu. Artık o yoktu. Duvara çöküp ağlamaya devam ettim... Sesim çıkmasın diye diz kapağımı dişledim. Artık ela gözler yoktu, sıcak güçlü kollar, ormanları hatırlatan, ciğerlerimi kavuran güzel koku yoktu!

Ellerimle sardım bedenimi. Ama onun elleri gibi değildi işte, ufacıktı ellerim. Saramıyordu onun gibi beni. Isıtamıyordu yüreğimi.

En çok da kalbim üşüyordu. Sahibini kaybetmişliğin verdiği sızıyla tekliyordu. Benden sonra bakacak mıydı başka kızların gözlerine? Onlara da ufaklık, deyip saracak mıydı kollarıyla?

Ne kadar yaralasa da beni, her şeye hazırlıklıydım ama öpmezdi değil mi?

"Öpmesin kimseyi, ne olur Allah'ım," diye yalvardım. Bari izim kalsın dudaklarında... Ben ondan başkasına bakamazken, dudaklarının taziyesini dudaklarımda taşırken...

Tortop oldum... Ağladım içime içime...

Ölmek böyle bir şey miydi? Ölüm gibiydi ondan uzakta olmak. Tükenmiş, bitmiş hissediyordum kendimi. Ölmeden önce görecek miydim o güzel gözlerini?

***

O gitti... Allah'a emanet ol, dedi ve gitti. Demir'i Allah'a emanet etti. Annesi gibi... Annesi, "Seni Yaradan'a emanet ediyorum, O emanetlerin asıl sahibi," derdi. Emanet, gün gelir sahibine Allah'ın emriyle geri dönerdi.

Ama Allah'a emanet eden annesi, dönememek üzere gitmişti. Erva koşarak uzaklaştığında, onun arkasından, tıpkı annesinin gidişine baktığı gibi baktı. Dönse görecekti. Bu koskoca Demir'in, Yusuf gibi ağladığını görecekti...

23. BÖLÜM

"Hasret"

"Uyan, Güvercin. Kış uykusuna mı yattın?"

O özlediğim sesle açtım gözlerimi. Kalbim deli gibi atıyordu. Elim yatağın yanına gitti...

Yoktu... Etrafı taradım tüm ümitsizliğimle. Yoktu...

Istıraplı bir gün daha başlıyordu. İki hafta olmuştu eve döneli. Ölüm gibi iki hafta... Onsuz on dört gün...

Söz verdiği gibi babam yurt dışından iş teklifi aldığı için gitmişti. Kuzenim olacak adam ortalıkta yoktu. O gün, kapıda ağlamaktan bitap düşmüştüm. Annem sesimi duyup dışarı gelmiş, beni sarıp sarmalayıp eve getirmişti. Günlerce başımda beklemişti. İlk günler konuşmak için bile halim yoktu. Günlerce yataktan çıkmamıştım.

Sonra annemin haline dayanamayıp biraz kendimi toparlamaya başladım. Ona her şeyi üstünkörü anlattım. Her cümlemde bir saçlarımı okşayıp beni sarıyor, kaderime ağlıyordu. Ona açık açık söylememiştim Demir'in bana hissettirdiklerini. Ama annem gözlerime bakınca görmüştü sanki. Sormasa da biliyordu...

Yataktan zorla doğrulup oturdum. Üstümü giyinip okula gitmem gerekiyordu. Evet, bir de bu vardı. Demir beni başından defederken, acımış olacak ki bağlantılarını kullanıp okul kaydımı açtırmıştı. Tabii bunların haberini Ali'den alıyordum. Dönem

ortasında okula başladığım için gerideydim ama daha çok çalışmam gerekse bile ayak uyduruyordum.

Akşama kadar bir şeyler çizmek, renkleri hayal etmek, desenlerin arasında kaybolmak bana Demir'i bir nebze unutturuyordu...

Tabii en güzel şey Ali ve Ece ile aynı okulda olmamdı. Ece'yi kampüste ilk gördüğümde sıkı sıkı sarılmış, dakikalarca ayrılmamıştık. Demir ile ilgili sorduğum soruları canımı yakmadan geçiştiriyorlardı. Ali, Demir'in ben gittikten sonra eve gelmediğini söylüyordu. Tabii benden kurtulmuştu. Ayak bağı olmayınca gününü gün ediyordu.

Üzerimi değiştirip annemin hayır duasıyla evden çıktım. Annem ne kadar yalvarsa da iştahım yoktu. Günlerdir, hatta haftalardır ağzıma bir şey alamıyordum. Ölmemek için yiyordum sanki. Herkes zayıfladığımı ve çöktüğümü söyleyip üzülüyordu. Asıl içimde kopan fırtınayı görseler, bu kız nasıl yaşıyor, derlerdi.

Otobüste, her zamanki yerime oturdum. Kafamı cama dayayıp günlerdir yaptığım gibi gözlerimi kapadım. İşte oradaydı. Gözümü kapattığım yerdeydi. Hiç çıkmıyordu beynimden. Göz kapaklarımdan hiç silinmiyordu.

Ela gözleri hep böyleydi değil mi? Böyle puslu, dopdolu... Sesi nasıldı?.. Beni derinden etkiliyordu ama nasıldı? Peki ya ellerinin sıcaklığı?.. Kollarımı vücuduma sarıp ürperen bedenimi ısıtmaya çalıştım. Üşüyor muydum? Ellerim bile sıcaklığını bu kadar ararken ben ne yapabilirdim?

"Selamın aleyküm?" Gözlerimi aralayıp sesin geldiği yere baktım.

Arda, kolunda ney çantasıyla hafifçe kafasını eğmiş bana bakıyordu. Şaşkınlıkla doğrulup kafamı eğdim...

"Aleyküm selam."

Arda kafasını kaşıyıp mahcupça güldü. "Şey... Seni tanıyorum galiba. Birkaç gündür görüyorum ama emin olamadım. Hatice teyzenin kızısın değil mi?" Kafamı usulca yukarı aşağı salladım. Bu neydi şimdi? "Evet..." diye mırıldandım.

Yanım boştu ama rahatsız olacağımı düşündüğü için ayakta eğilerek konuşuyordu. Çok düşünceli bir insan olduğunu düşündüm.

"Sen de Erciyes Üniversitesi'nde mi okuyorsun?"

"Evet."

"Ya, hangi bölüm?" Sonra sorduğu soruyla pişman olmuş gibi. "Şey, ben... Yanlış anlama ben de orada okuyorum. Komşu kızısın sonuçta. Yardıma ihtiyacın falan olursa..."

Kıvranmaları komikti, ama gülmem bu aralar imkânsız gibiydi. İnsanlar benimle iletişim kurmaya bile korkuyordu. Aklımdan geçenleri istemsizce yüzüme yansıtıyordum. Bazen zoraki tebessümlerimin dışında gülmeyi unutmuştum.

"Sorun değil. Ben Güzel Sanatlar Fakültesindeyim."

"Ya, ne güzel! Ben de Güzel Sanatlardayım. Müzik bölümü," deyip omzundaki neyi gösterdi.

"Senin bölümün de çok güzel... Onu çalmak iyi hissettiriyor olmalı."

"Evet... Farklı bir dil gibi." Kafamı sallayıp onayladım. Okula yaklaştığımızı görünce ayaklandım. Arda da benle aynı anda hareketlenip ben düğmeye basmadan o bastı. Basamaklardan inip bana döndü.

"Umarım okulda karşılaşırız." Ne diyeceğimi bilemediğimden kafamı yere eğdim. "Şey... Benim dersim başladı... Ben gideyim..." Konuşmak için çırpındığını görsem de, içimdeki isteksizliğe engel olamıyordum. "İyi dersler," dedim sadece. Aydınlık bir gülümsemeyle kafasını sallayıp, "İyi dersler," dedi.

Eskiden bana çaldığı ezgilerle neşe veren çocuk şimdi karşımda gülümsüyordu. Ama o kadar boş geliyordu ki bana gülüşü... Onun ela gözleri, bakır saçları, dudağının kenarında beni yoktu. Onun kalbimi eriten kahkahası yoktu.

Hep böyle mi olacaktı? Her gördüğümde onu mu arayacaktım? Arkamdan gelen cırlamayla yüzümü yalandan ekşitip o tarafa döndüm. "Sabahtandır bağırıyorum. Resmen ayaklı cenaze oldun."

"Geldim işte."

"Gelmişmiş. Geldin ama aklını getirememişsin." Beni kucaklayan Ece'ye sarıldım. Her gün aynı senfoniyi dinliyordum.

"Neyse, kuzum, ben derse geç kaldım. Kahvaltını yapmadın biliyorum. Al şu poşeti, içinde simit falan var. Bak gelip kontrol edeceğim. Bunlar bitecek."

Bıkkınca gözlerimi kırpıp kafamı salladım. Yanağımdan öpüp zıplayarak bölümüne doğru yürüdü. Elimdeki poşete bakıp bıkkınca çantama attım. Hemen gidip kâğıtlara gömülmek istiyordum. Zihnimi dolduran yüzden uzaklaşmam lazımdı.

Ellerimi montuma gömdüm. Ben eve geldikten bir gün sonra Ali tüm eşyaları bir şekilde eve göndermişti. Ece'yi de bu işe ortak etmişlerdi. Annem sorunca Ece giymediklerim diyerek ikna etmişti. Annem iyi niyetiyle inanmıştı. Daha etiketi olan elbiseler bile vardı. Ama Ece babasının para saçmak için yer aradığını, ona sormadan elbise aldığını söylemişti. Yalanın günah olduğunu bilen bir kız, benim için fazla yalana bulandığı için pişmanlık duyuyordum.

Tabii ben ne gelen elbiseleri ne de kabanı giyiyordum. Onu hatırlatacak hiçbir şey istemiyordum. Ama her şey, herkes bana inat onu anımsatıyordu. Her yerdeydi sanki. Baktığım herkeste bir parça o vardı. Uzaktan gördüğüm her erkeği ona benzetip kalbime eziyet ediyordum.

Yoktu işte, gelmeyecekti... Anlamıyordu aptal kalbim.

Kâbuslar, rüyalar peşimi bırakmıyordu günlerdir. Her uyandığımda izleniyormuş gibi hissediyordum. Ali, Emrah'ın ortada olmadığından neredeyse emindi. Korkmam için hiçbir sebep yoktu. Korku değil de... Umuttu sanki beni korkutan. "O"nun, orada olabilme umudu...

Kafam yerde yürürken çok dalmış olmalıyım, biri omzuma çarptı. Elimde dünden kalma çizimlerim yere saçılırken çarpan çocuk küfredip, kâğıtlarımı ezerek yoluna devam etti. Sinirden dişlerimi sıkarak kâğıtlarımı topladım. Ne kaba insanlar vardı böyle? Ben özür dilemeyi planlamıştım oysaki...

Bölümüme ilerleyip sırama geçtim. Sınıfta kimseyle konuşmamıştım. Yüzümdeki anlamsız acılı ifadeden olacak ki insanlar bana pek yaklaşmıyordu.

Hep böyle mi olacaktı? Acı, hep orada bir yerlerde canımı mı yakacaktı? Onun yokluğuna ne zaman alışacaktım?

Boğaz temizleme sesiyle başımı kaldırdım. Gördüğüm manzarayla kısa süreli bir şok yaşadım. Karşımda, bana çarpan çocuk vardı... Gözünün bir tarafı kıpkırmızıydı ve hırpalanmıştı.

"B-Ben özür dilerim... Gerçekten görmedim."

Hayretle ağzım kocaman açıldı. Çocuk arkasını döndü. Ne olmuştu şimdi? Kim dövmüştü bu çocuğu? Kalbimin haykıran sesine ümit vermeden ayağa fırladım. Hızla yürüyen çocuğun önüne geçtim. Utançla yüzünü başka tarafa çevirdi.

"Kim yaptı?"

"Ben... Affet, gerçekten fark etmedim." Halen çaresizce özür diliyor, yüzüme bakmıyordu.

"Bunu yapan..."

"Abla, izin ver gideyim. Sana bakmadan özür dileyeceğime yemin ettirdi." Sonra yanımdan koşarak ayrıldı.

Kalbimin deli gibi atmasına aldırmadan harekete geçtim. Dışarı çıktım ve etrafa bakındım. Deli gibi etrafımda dönüyor, her geçenin yüzünü tarıyordum. "Neredesin?" diye fısıldadım. "Neredesin be adam! Sadece bir kere göreyim yeter."

Bana çarpan çocuk takıldı gözüme. Yoldan geçerken ağaçların arkasına doğru baktı ve kafasını eğip daha hızlı yürüdü. Heyecanlı adımlarımı hızlandırdım. Ağaçların orada hareketlilik olunca oradaki her kimse kaçacağını anladım. Aramızda metrelerce mesafe vardı ve ben oraya koşana kadar çoktan giderdi. Kendimi tutamayıp bağırdım...

"Sensin değil mi?" Cevap gelmeyecekti, biliyordum. Ama içimden bir ses o olduğunu söylüyordu. "Korkak gibi saklanma! Senin olduğunu biliyorum. Böyle aptalca bir şeyi ancak sen yaparsın..."

Kampüsteki herkes bana bakıyordu. Muhtemelen kafayı yediğimi düşünüyorlardı. Ama umurumda değildi. Koşarak oraya yaklaştım. Görüş alanıma giren siyah bir arabayla olduğum yerde kaldım. Arka yoldan arabaya binmiş, benden kaçmıştı. Film kaplı camlar çekili olduğu için yüzünü görememiştim. O olduğuna emindim artık. Ben onu görmesem de o beni görüyordu.

"Aptal!.." diye bağırdım. "Hayvan!.. Ayı!" Araba son gaz gözden kaybolunca arkasından öylece bakakaldım. Yanaklarım çoktan ıslanmıştı. Olduğum yere çöktüm.

"Dağ ayısı... Özledim..."

Kafamı bacaklarıma gömdüm... Ne insanlar umurumdaydı ne de soğuk. Bana bunu neden yapıyordu? Unutmama izin vermiyordu. Sahipleniyordu ama kendinden uzak tutuyordu. Yüzümü görmeyecek kadar nefret ediyordu ama söylediği gibi kimseyi bana dokundurmuyordu.

İnat uğruna mıydı tüm bunlar? İlklerimi aldığı için miydi? Kendi için miydi? Omzumdaki ellerle kafamı kaldırdım. Ali acı dolu bir tebessümle yanıma çöktü.

"Hadi gidelim..."

Kırılmış sesimle fısıldadım: "O, buradaydı..."

Gülümsemesi daha acı bir hal aldı. "Biliyorum..." Ona kırgınca bakıp dudaklarımı kilitledim. "Kızma bana, Erva. Onun ne düşündüğünü kimse bilemez. Ne yapmak isterse onu yapar. Seni üzmemek için söyleyemedim..."

Gözyaşlarımı silip omuzlarımı dikleştirdim. Derin bir nefes alıp doğruldum.

"İyi misin?" Ali kaygılı gözlerle bana bakıyordu. Sanki her an bayılacakmışım gibi tedirginlikle bekliyordu. Ona haftalardır takındığım ufak tebessümü attım. En yalan şey buydu işte. Gülmek...

"İyiyim, merak etme. Gidip biraz bir şeyler karalarsam daha iyi hissedeceğim..." Ali'yi arkamda bırakıp koşar adım sınıfa ilerledim. Hoca derse girmişti ama bugün serbest çalışacağımız için pek ilgilenmiyordu. Geniş sıraya yerleşip kâğıtları çıkardım. Kalemimi elime alıp kulaklığımı taktım.

Bu aralar bana en iyi gelen iki şey...

Kalemim ve müzik...

Sezen Aksu'nun sesi kulaklarıma dolunca bir süre nefesimi tutup, gözlerimi yumup, içime kapandım. Derinlerime indim. Dinledim. Her geçtiğim durakta o vardı. Santim santim işlemişti içime. Her köşemi bucağımı zapt etmişti.

Önümdeki kâğıdı karalamaya başladım. Dalıp gitmiştim. Ne çizdiğimi bilmiyordum. Sadece içimi görmek istiyordum. Ortaya çıkan resim, haftalardır en çok çizdiğim simaydı... Hiç erkek gözü çizemeyen ben, günlerdir bu gözleri çiziyordum. Santim santim ezberlemiştim her karesini. Elimi götürdüm kâğıda doğru.

Çenesi, burnu, gözleri, dudakları... Sis perdesi gibiydi bana bakan gözleri. Dudaklarına dokunuyordum ama sıcaklık yoktu işte. Soğuk bir kâğıttı karşımdaki. Yüzündeki o muhteşem ışık yoktu bu ruhsuz beyaz sayfalarda... Sıcacık nefesi yoktu... Ferah kokusu...

En çok da kokusu yoktu işte. Canımı yakan buydu.

***

Günün yorgunluğuyla kendimi odaya attım. Üzerime günlerdir yıkamadığım ama hep onunla yattığım uzun kollu tişörtü geçirdim. Barakada üşüdüğüm için Demir'in çantasından almıştım. Evde banyo ettikten sonra onu elbisemin altına giymiştim.

Niye yapmıştım bilmiyorum... Onu unutmaya çalışırken bu yaptığım saçmaydı. Ama istemesem de bu tişörtü giymeden uyuyamıyordum. Kokusuna burnumu dayayıp yumuyordum gözlerimi... Yatağa kıvrılıp kafamı tişörte gömdüm. Kollarında olmak gibi değildi. Hatta kokusu azalmaya başlıyordu. Ama ufacık yatıştırıyordu içimi...

Kıvrandım yine yatakta saatlerce. Uyku tutmuyordu. Hep böyle oluyordu ama bugün ona bu kadar yaklaşmak dengemi büsbütün bozmuştu. Hafiflediğini düşündüğüm duygular kabarıp içerimden taşmıştı. Gözlerimi sıkı sıkı yumup kafamı iyice tişörte dayadım. Belki bu şekilde uyuyabilirdim.

Bir ses duydum dakikalar sonra... Pencere sesi miydi o? Gözlerimi açamadan korkuyla yerimde sindim. Saat her zamanki uyuduğum saatten daha geçti. Bir gölge düştü üzerime. Korkudan açamadım gözlerimi. Nefesimi tutup bekledim. Kimdi bu? Emrah olamazdı değil mi?

Titrememi durdurmaya çalıştım. Eğer uyanık olduğumu anlarsa daha kötü olurdu. Yatağımın yanı çökünce dişlerimi sıktım. İçimden dua ediyordum. "Allah'ım yardım et!"

Saçlarıma bir el dokundu. Kafam tişörte doğru gömülü olduğu için yüzüm kapalıydı. Bağırırsam kurtulur muydum? Ya da elime ne geçtiyse üstüne fırlatsam?.. Anneme bir zarar verir miydi?

Saçlarımdaki el uzaklaştı ama bu sefer nefes sesi duydum. Saçlarıma gitgide yaklaşan nefes sesi... Sonra tuhaf bir şey oldu... Ferah, orman kokusu doldu burnuma... Tişörtün kokusu mu tazelenmişti? Saçlarımı kokladı nefesin sahibi. Böyle için için çekti kokumu içine. Ben de çektim içime kokusunu...

Bu "O"ydu...

Yusuf kokusunu almıştı burnum... Isınmıştı tüm benliğim.

Ben hafifçe hareketlenince hemen ayaklandı.

Gitme!.. Ne olur gitme...

Tekrar hareketsiz yattım. Gitmemesi için her şeyi yapardım. Gözümü açarsam kaçacağı belliydi... Çok şükür kaldı. Hatta tekrar üzerime eğildi. Saçlarımı yüzümden çekti. Parmaklarının dokunduğu yer yanıyordu. Parmak uçlarıyla her an kaçacakmış gibi dokundu yüzüme. Bu kadar kırılgan değildim. Dokunsun istiyordum. Canım çıkana kadar sarılsın...

Yanağımda hissettiğim nefesle nefesimi tuttum. Gözlerim onu görmek için bana yalvarıyordu. Açmak için çırpıyordu göz kapaklarını...

Yanağımda hissettiğim sıcaklıkla dayanamayıp açtım gözlerimi. İşte tam karşımdaydı... Gece lambasının vurduğu ışıkla kirpikleri yanağını okşuyordu. Biraz çökmüştü yüzü. Elmacık kemikleri belirginleşmişti. Rengi daha çok solmuştu. Hasta mıydı?

Kalbim acıdı...

Sonra o dünyalara değişilmez gözlerini açtı... Ve bana baktı. Öylece kaldık...

İnanamıyordum onu gördüğüme. O da benden farklı değil gibiydi... Dudakları yanağımdan biraz uzaklaştı. Gözlerimizi kaçırmadan birbirimize bakıyorduk. Nefesim hızlandı. Uzanıp delice sarılmak istiyordum. Kollarına sığınmak, günlerin verdiği yorgunluğu atmak... Kalbimi ellerine verip, al tamir et, demek istiyordum.

"Demir..." diye fısıldadım. Sesimi duyunca acı çekiyormuş gibi gözlerini yumup yutkundu. Âdemelması kemiği karanlıkta bile görünüyordu... "Burada mısın? Gerçekten sen misin?"

Gözlerini açıp tuhaf bir ifadeyle bana baktı. Elleri iki yanımdaydı. Uzansak sarılacaktık neredeyse... Konuşmuyordu. Rüya mıydı gene?

"Allah'ım, ne olur rüya olmasın!" diye yalvardım. Rüyada koku almazdı insan değil mi? Ya ben kafayı yiyordum ya da rüyamda koku alıyordum. Kaygıyla gözlerine baktım. "Rüyasın değil mi?" Gene konuşmadı. O en merhametsizi merhamete getirecek bakışlarıyla yüzümü tarıyordu. Sanki her santimi ezberliyordu...

"Eğer rüyaysan, gitme... Sen gidince kâbusa dönüşüyor. Sadece yanımda kalsan olmaz mı?"

Rüya olsa da olmasa da umurumda değildi. Buradaydı ya şimdi. Yeterdi. Sadece bana sarılsa, sadece bugün güzelce uyusam yeterdi... Sabah kalkınca rüya olduğunu anlayıp ağlayacaktım belki. Ama şimdi ona, kokusuna, sıcaklığına ihtiyacım vardı.

Önce etrafını tarayıp boynunu ovaladı. Sonra bana baktı. Yatağı taradı gözleri... Nasıl da gerçek hissettiriyordu... Konuşmadan yatağa yaklaştı. Hemen kenara kaydım. Örtüyü açıp yanıma uzandı. Üstümüzü örtüp yastığa kafasını koydu. Ellerini kafasının altına alıp bana döndü. Aramızda neredeyse bir metre vardı. Uzansam o güzelim yüzüne dokunacaktım. Neden dokunmuyordum? Ne de olsa sabah uyanınca her şey yok olacaktı...

Elimi uzattım. Yanağına dokundum. Temasımla gözlerini kapattı. Derin bir nefes alıp yanağını elime yasladı. Sonra elimi öptü... Parmaklarım karıncalandı. Gözlerini açıp kısık göz kapaklarının ardından bana baktı. Sonra o da eliyle uzanıp yanağımı avucuna aldı. Sıcacıktı elleri... Biraz da terlemişti. Küçük kafam onun tek eli kadardı. Sahiplenici ellerini özlemiştim.

Ama halen çok uzaktık. Elindeki sıcaklığa sığınmak yetmiyordu... Gözlerimi açıp hüzünlü gözlerle ela gözlere baktım...

Sanki sabrını zorluyormuşum gibi dişlerini sıkıyordu... Birkaç dakika çenesini kasarak durdu. Sanki kendi kendiyle savaş veriyordu. Yılgınca gözlerimi kapattım. Derince bir iç çekip kokusunu içime çektim... Bu Demir'in zincirlerini kırmış gibi bir anda anlamadığım bir şeyler homurdanıp, belimden tuttuğu gibi göğsüne yasladı.

Öyle bir sardı ki beni... Kimseler göremezdi, kimseler dokunamazdı bana. Ben sadece onundum, o sadece benim. Ben de sardım kollarımı beline. Sıcaklığına hapsettim sakladım... Koku-

suna gömdüm... Kocaman ellerinin kavradığı sırtım, göğsümde hissettiğim kalp atışları, kulağımın hemen dibindeki sık nefesler... İşte ben, buraya aittim.

"Neden bıraktın?.." Ben istemeden dökülüyordu dilimden kelimeler. Beni neden bundan mahrum ettin, diye haykırmak istiyordum. Daha sıkı sarılıp ait olduğu yere gömdü kafasını. Boyun girintime. Can damarıma... Kalbime giden en yakın yola...

"Mecburdum."

Sesini duymak tüm bedenimi kış günü buzlu suya dalıyormuşum gibi titretti. Ürperdim. Kulaklarımı dolduran ses, bütün bedenimi ele geçirmişti. Ağlamak istiyordum ama gider diye korkuyordum... Gözlerimi açıp yüzüne bakmak istiyordum ama yine, gider diye korkuyordum...

"Neden?" *Neden bu kadar eziyet? Neden seni unutmama bile izin vermiyorsun? Neden bir an olsun aklımdan çıkmıyorsun? Neden benden kaçıyorsun?*

"Seni yanımda tutamam, Güvercin... Yakınında olamam."

Neden? Neden? Kalbim bir sebep istiyordu. Bencilce kendini düşünüp onu kendine yakın istiyordu. Yanımdan ayrılamaması için her şeyi yapmak istiyordu...

"Sadece uyu, meleğim... Ufacık kalmışsın zaten. Beni düşünme. Uyu ve yemeğini ye."

"Canım istemiyor..."

"Çok zayıfladın, Güvercin. Gözlerinin altı çöktü. Yemek, beslenmek zorundasın. Gülmek, eğlenmek, yaşamak zorundasın. Yoksa bunların hiçbirinin anlamı kalmaz." Burnunu boynuma dayayıp devam etti: "Sadece kendine iyi baksan olmaz mı? Zaten yeterince zor..."

Boynundaki kafamı yukarı aşağı salladım. "Sen de kendine iyi bak ama..."

"Ben iyiyim, ufaklık..."

"Bana ufaklık deme... Ayrıca gözlerinin altı çökmüş. Madem benden kurtuldun, rahat ve mutlu yaşamalısın..."

Bir iç çekiş çıktı dudaklarından. Nefesi boynuma çarptı. "Keşke..." diye fısıldadı. Sonra saçlarımı öptü. Dudaklarının do-

kunduğu yer yanıyordu. Yüzüne bakmak istiyordum ama gerçek olmamasından korkuyordum.

"Uyu artık, güzelim..."

Kendimi kokusuna hapsedip gözlerimi yumdum. İşte yaşamak buydu. Hayat tam burada, onun boyun girintisinde, kokusunun en yoğun olduğu yerdeydi.

Kokusunu çekmekten yorulana kadar derin nefesler çektim. Büsbütün aklımı kaybettiğimi düşünerek, derin ve sıcacık bir uykuya yenik düştüm.

***

Huzurlu bir uykunun ardından kulağımı dolduran ezan sesiyle uyandım. Gözlerimi açmaya korkuyordum. Çünkü kollarım boş ve soğuktu.

Rüyaydı işte, gitmişti...

Gözlerimi acıyla açıp tavanı seyrettim. Gözyaşlarım yastığa doğru süzüldü. Bedenim neden böyle boşlukta gibi hissediyordu? Sanki saatlerce onun güvenli kollarıyla sarmalanmış, bir anda bırakılmış gibiydi.

Kalkıp namaz kılmak için abdestimi aldım. Namazımı kılıp bir süre öylece namazlığın başında oturdum. Konuşmadım... Ağlamadım... Yaradan beni duyuyordu... Kalbimi benden iyi O biliyordu... Elim kalbimin üzerinde, bu hissi bana verene sessizce yalvardım... Bu kalbi bana verene... Dayanmak için dua ettim. Bu kalp ağrısına yetecek kadar güç dilendim.

Ne ara kapılmıştım bu kadar bilmiyordum... Beni ne ara böylesine tüketmişti bilmiyordum...

Ayaklanmak için, sadece dua edebiliyordum...

***

Kafamdaki cırlamalarla yastığı kafama gömdüm. İki haftadır her hafta sonu bu iki sesle uyanmak zorunda mıydım?

"Daha kaldıramadınız mı kızlar?.." Ha, bir de bunların üçüncüsü vardı. Gören de onlarla yıllardır arkadaş sanırdı. "Maalesef,

Ece'cim. Eşek ölüsü gibi olduğundan..." Ayşe her zamanki hakaretlerini sıralıyordu. Geldiğimden beri beni o parka götürdüğü için dilemediği özür kalmamıştı. Her şeyi yüzeysel anlatmıştım ama Oğuz'un da işin içinde olduğunu duyunca ağzıma alamayacağım laflar sıralamıştı.

"Bence su dökelim. Kesin çözüm."

Evet, bu da en masumları Günnur'du. Homurdanarak yatakta doğruldum. Kısık gözlerimin ardından karşımdaki üçlüye baktım. Sabah namazında ağlamaktan çatallaşan boğazımı temizledim.

"Gene ne istiyorsunuz?" Ece neşeyle yerinde zıplayıp, "Hafta sonu gezmesi!.." diyerek el çırptı.

Ellerimi kulaklarıma kapayıp, "Hm, hadi iyi gezmeler..." diye homurdandım, Yusuf kokan yastığıma sarıldım.

"Ya, Erva, hadi inat etme. Yastıkla nikâhlanacaksın yakında." Tam cevap verecekken bir anda duraksadım. Tekrar yastığı kokladım... "Hah valla bekârlık kızın başına vurdu. Yastıkla koklaşıyor..."

Ayşe'nin lafını kulak ardı edip emin olmak için tekrar kokladım. Sonra yatakta doğrulup beni şaşkınca izleyenlere baktım. Şu an gözlerimin parladığına emindim...

"Bu yastık?.." Tekrar kokladım. "Kokuyor!" Bir kahkaha patlattım.

"Aha valla asosyallikten kafayı sıyırdı. Ben dedim size. Şu kızı zorla, saçından sürükleyerek dışarı çıkaralım diye..."

Onlara aldırmadan yastığı koklayıp günler sonra ilk kez neşeyle kahkaha atmaya devam ettim. Kızlar halime gülseler mi, acısalar mı, bilemiyor gibiydiler. Neşem yerine gelince kızların ısrarını kabul ettim. Onları şoka uğratmak bugünün ekstrasıydı. Şu an deli gibi koşmak, sıntarak herkese gülücük saçmak istiyordum.

Her ne kadar benden uzak durmaya çalışsa da gelmişti işte! Hem de onun güvenli kollarında uyumuştum...

Kızların zoruyla tüm Kale'yi turlamıştık. Ardından tramvaya binip Casseria'da film izlemeye gittik. Ben artık yeter, diye isyan edecek moda gelene kadar kızların sürüklediği yerlere sündüm. Günnur'un da benden arta kalır yanı yoktu. Fazla gülmeyen, faz-

la konuşmayan, evinden uzağa pek gitmeyen bir kız için bu kadar atraksiyon yorucu olmalıydı.

Yılgınca nefesimi üfledim. Şu an eve gidip Demir gibi kokan yastığımla bir daha ne zaman göreceğimin hayalini kurmak istiyordum. Benim melankolik durumum yüzünden romantik film seçmemişlerdi. Zaten ne seçerlerse seçsinler dikkatimi veremeyeceğimi biliyordum. Aklım o kadar karman çormandı ki, hiçbir şeye odaklanamıyordun.

Yeni çıkan bir komedi filmine girdik. Benim sevdiğim tarzda zeki komik değil de kaba komik bir filmdi. Böyle argolu, kaba komedilere gülemiyordum. Ayşe'nin seçiminden başka bir şey beklenemezdi. Onun kahkahaları arasında sıkılarak araya kadar sabrettim. Sonra kendimi dışarı atıp biraz nefes aldım.

Aranın bitmesine az kala Arda ile karşılaştım. Beni uzaktan gördüğünde önce şaşırdı, sonra tebessüm ederek yanıma geldi.

"Ne güzel bir tesadüf..."

Ne diyeceğimi bilemediğimden, "Öyle," diye mırıldandım.

"Aynı filmdeyiz galiba?" Yüzünü buruşturarak söylediğine göre kendi de pek memnun değildi. "Kızlar yüzünden maalesef..." diye ben de yüzümü buruşturdum.

"Aynı modeller bende de var," deyip arkadaki arkadaşlarını gösterdi. Hepsi bize meraklı gözlerle bakıyordu. Koluma giren Ece biraz fazla sahiplenici tutuşuyla, "Seni merak ettik..." diye kulağıma fısıldadı. Gözleriyle de Arda'yı tarıyor, güvenip güvenmeyeceğini ölçüyordu.

"Şey... Arda. Komşumuz ve aynı fakültedeyiz... Bu da Ece... Arkadaşım," diye ikisini birbirine tanıttım. Ece memnuniyetsizce baş selamı verdi. Kolumu sanki bıraksa kaçacakmışım gibi sardı. "Hadi içeri geçelim." Arda'ya bakıp başımla selam verdim ve içeri doğru yöneldim. Arda da arkadaşlarıyla içeri girip iki arkamızdaki koltuklara kurulduldular.

"Kim o çocuk?" Ece'nin meraklı sorusuna diğerleri de kulak kabarttı. "Dedim ya... Komşumuzun oğlu. Öyle... Aynı fakültedeyiz..."

"Bu kadar yani?"

Kaşlarımı çatıp imayla konuşan Ayşe'ye baktım. "Saçmalama istersen, kuzen?"

"Tamam ya, bir şey demedik! Yalnız çocuğun gözleri hep burada..." Üçü birden aynı anda arkasını dönünce sinirle tısladım... "Kafanızı kırmadan önünüze dönün. Ay... Rezil olduk yeminle."

Yüzüm utançtan renk değiştirmişti. Kim bilir ne sanmışlardı? Film başlayalı 15-20 dakika olduğunda telefonum cebimde titredi. Çıkarıp ekranına baktığımda bilmediğim bir numaradan mesaj gelmişti...

"Çabuk oradan çıkıp kızlar tuvaletine geç!
Beş dakika içinde orada olmazsan sürüyerek çıkarırım seni.
Güvercin..."

Kalbim deli gibi atarken salonu taradım. Burada mıydı?

Bütün bedenim uyuşurken, dizlerim titremeye başladı. Ece'ye lavaboya gideceğimi söyleyip eğilerek salondan çıktım. Ne kadar hızlı adım atsam da yavaş gibi geliyordu.

Neden gelmişti? Onca zaman sonra, neden şimdi? Kızlar tuvaletinin kapısını araladığım gibi bir kol bileğimi kavrayıp beni içeri çekti. Sonra kapıyı kilitledi. Heybetli omuzlarından, parlak saçlarından kim olduğu belliydi. Heyecanımı dindirmek için sinirime tutundum.

"Ne yaptığını sanı..."

"Kapa çeneni!"

Üstüme yürüdü. Korkudan lavabonun mermer taşına doğru geri geri gittim. Özlediğim gözleri alev saçıyordu. Neden bu kadar sinirlenmişti? Ellerini iki yanıma koyup beni mermer taşa iyice yasladı. Vücudunun sıcaklığını düşünmemeye çalışıyordum. Gözlerimi keskin gözlerine çeviremiyordum. Sanki korkmamı gerektirecek bir durum vardı.

Yüzünü ve gözlerini görmek istiyordum... Ama şu an o kadar sinirliydi ki bakmamak en iyisi gibiydi.

"Kim o?"

Kaşlarımı kaldırıp yüzüne baktım. Yüzünde tiksinme, nefret, tüm kötü hisler birer birer geçiyordu.

"K-kim?" Gözlerinin verdiği etkiyle kekeledim.

"Beni çıldırtma, Erva! Her önüne gelen erkekle konuşuyor musun da kim diye soruyorsun?"

Sinirle kaşlarımı çattım. "Düzgün konuş..."

"O it kim? Bir daha sordurtma bana, Güvercin."

"Birincisi ben güvercin değilim... İkincisi kimse kim, seni ilgilendirmez."

Çenesini kasıp elini gürültüyle mermere geçirdi. Korkuyla gözlerimi kırpıştırdım. "Beni çıldırma, Erva! Gider o itin gözlerini oyar eline veririm! Bir daha da on metre yakınına yaklaşamaz."

"Küfür etm..."

"Başlatma küfrüne! Konuşacak mısın, gidip o ibneyi patakla-yarak konuşturayım mı?"

"Kimden bahsettiğini anlamıyorum!" diye bağırdım. Sakin olmaya çalışır gibi dişlerinin arasından konuştu: "Şu an sinema-da arkanızda oturan ibne..."

Söylediği şeyle kısa süreli bir şok yaşadım. Arda'dan bahse-diyordu ama nereden haberi olmuştu? Ece asla haber vermezdi. Haber verdiğini düşünsem bile, sürekli yanımdaydı ve telefonu-nu eline bile almamıştı.

"Arda'dan mı bahsediyorsun?"

"Her ne haltsa!" Merakla cevabımı bekliyordu. Derdi neydi bunun? Buraya kadar sırf bunun için mi gelmişti?

Hem tüm bunlardan nasıl haberdardı? Gözlerimi büyüterek aklımdan geçenleri yüzüne haykırdım.

"Sen?.. Sen beni takip mi ediyorsun?" Omuz silkti. Sanki çok önemsizmiş gibi... "Kafayı mı yedin sen? Benim hayatımdan sana ne? Ne diye takip ediyorsun beni?"

Demir daha fazla dayanamadığını belirtir bir şekilde üzerime yüklendi. Neredeyse burunlarımız birbirine değiyordu...

"Bana hesap sormazsın. Sana söyledim... Etrafında erkek si-nek görsem avlarım dedim."

"Ne hakla? Sana kim bunun iznini veriyor?"

"Canım öyle istiyor..." Ukala cevaplarıyla dişlerimi birbirine sürttüm. Tam bir ego yığınıydı. Derin gözleri gözlerime baktıkça

koyulaştı. O kalbimi eriten baygın bakışlarını yerleştirdi gözlerine. Yüzümün her yerini tarıyor, sonra gözlerime geri dönüyordu. Bense güneşe bakan çiçekler gibi o büyülü gözlerden alamıyordum gözlerimi...

"Ondan uzak dur. Güvercin..." Sesi fısıltı gibiydi. Tatlı nefesi yüzümü okşadı. Nefesim sıklaşırken dudaklarıma kayan gözleriyle kalbim yerinden oynadı. Onu böyle delicesine sarmak isterken, karşısında inatla dimdik durmak çok zordu. "Sana öyle bakan tüm erkeklerden uzak dur."

Nasıl bakıyordu ki? Ben mi çok saftım, Demir mi çok takıntılıydı? Elleri iki yanımda, bedenlerimiz birbirine yaslı öylece beni süzdü. Benim ellerim de destek almak istercesine mermeri kavramıştı. Demir gözlerini çekmeden sıcak ellerini, soğuk ellerimin üzerine koydu. Sıcaklığını ayak parmaklarıma kadar hissettim. Burnunu burnuma sürtüp tekrar konuştu. Sesi boğuktu.

"Sen halen benim karımsın... Sana öyle bakan erkeklerin gözünü oymaya hakkım var."

Nefesimi tutup söylediği şeyin etkisini üzerimden atmaya çalıştım. Evet... Ben halen onun karısıydım. Helaliydim. Gözlerine bakan gözlerim anlam aradı bakışlarında.

Ama sadece hüküm vardı orada. Benim sahibim olduğunu ilan ediyor, üzerimdeki hâkimiyetini tekrar kuruyordu.

"Artık senin karın değilim. Karışamazsın bana." Güçlü tutmaya çalıştığım sesimle, titrek nefeslerle konuştum. Demir'in daha da hiddetlenen bakışları ve sıkılan çenesiyle korkup kaçmak istesem de, dimdik durdum. Elini tekrar mermere vurup kükredi.

"Ben bitti diyene kadar benimsin! Anlıyor musun? Karımsın ulan işte! Ben bırakana kadar da öyle kalacaksın. Şimdi kızlarla tıpış tıpış eve git. O ite selam verdiğini görürsem..." Tehditkâr bakışlarını gözlerime dikti. "Sonu elimden olur."

Sonra beni orada öylece, titrekçe bırakıp gitti. Ellerimle lavabodan güç alıp ayakta durmaya çalıştım.

Asla bana kalbimi yumuşatan şeyler söylemiyordu. Hâkimiyetini tüm bedenimde kurup, liderliğini ilan ediyordu. Zorla direttiği şeylere mecbur bırakıyordu.

Ben onun gözlerinde erirken, onun tek derdi isteğine uymamdı. Beni düşündüğü için değil, öyle istediği içindi... Kalbimin derdi neydi? Mazoşist gibi eziyet görmek hoşuna mı gidiyordu? Sevilmek ve merhamet görmek istediğimi inkâr edemezdim. Ama bu adamda sevgiden yana hiçbir şey olmadığını neden anlamıyordum?

Büyük bir yanım halinden gayet memnundu. Ama diğer yanım...

Diğer gururlu yanım, onu susturup tahtını oraya diken Demir'e sinirliydi. Asla teslim olmak istemiyordu. Silahlarını kuşanmış, kalesine acıdan duvarlar örmüştü. İstila edilmek, asla kabul edilemezdi.

***

24. BÖLÜM

"Anlaşma"

"İnanmıyorum ya... Yani Demir ağabeyim oraya kadar gelip, sırf tehdit etmek için seni çağırdı. Öyle mi?"

Geldiğimizden beri Ece'ye durumu izah ediyordum. Ama başa sarıp duruyorduk...

"Sırf egosu için, Ece'cim. 'Ben izin vermezsem olmaz' derdinde."

"Yani... Ne bileyim... Demir ağabeyim? Sırf egosu için? Tamam, biraz megaloman olabilir..." Kaşımı kaldırıp baktığımda sırıtarak devam etti: "Tamam, tamam. Fazla megaloman. Ama ne bileyim ben onu hiçbir kız için böyle tehditler savururken görmedim."

"Ne yani? Demir daha önce hiçbir kıza böyle tehditler savurmadı mı?" Ece elindeki koca keki yerken bana cevap veriyordu. Bu hali insanda yanaklarını sıkma isteği uyandırıyordu.

"Demir ağabeyimin yanında hiç kız görmedim ki. Hatta üniversitede bile. Bir ara hakkında dedikodu bile çıkardı kızlar. Kendini ona yamamaya çalışan o kadar kız vardı ki... Ama Demir ağabeyim hep soğuktu. Sanki sadece yaşamak için yaşıyordu. Tabii bir de yengemin en çok istediği meslek için..."

"Mimarlık okuduğunu söylemişti."

"Evet, annesi onun becerilerinin farkındaydı. Demir ağabeyimin el becerisi ve hayal dünyası küçüklüğünden beri övgü alırdı. Tabii bir de hesap makinesini aratmayan zihni..." Demir ile ilgili bilgiler almak, kana kana su içmek gibiydi. İçtikçe daha çok içesi geliyordu insanın...

Ama şu kızlarla ilgili olan kısım çok saçmaydı. Öylesine yakışıklı ve zengin bir çocuk neden tek kalsın ki?.. Tek kalmadığını düşünmek daha çok canımı sıkıyordu ya, orası da ayrı meseleydi.

"Neyse, boş ver. İnşallah bir daha görmem suratını. Katıksız odun..." Ece bitirdiği tabakla kapıya yönelirken başını inanmıyormuş gibi salladı. "Demir ağabeyimin inadı ve sen... Hadi bakalım, bu filmin devamını merakla bekliyorum."

Elimdeki yastığı ona fırlattım, çığlık atarak kaçtı. "Geç dalganı, geç. İyice makara oldum elinize zaten. Ah onu elime bir geçirsem!.."

"Daha demin uzak dursun diyordun... Bir karar ver, *yengecim.*"

"Ece!.. Bak vallahi merdivenlerden aşağı yuvarlarım seni. Sen kimin tarafındasın yahu?"

"Tamam, kuzu. tamam... Ben her daim Hatice teyzenin keklerinden yanayım. Yani doğal olarak senin," deyip göz kırptı ve koşa koşa aşağı indi.

Sırıttım. Bu kız olmasa ne yapardım? Demir hayatımdan çok şey almıştı, ama iki katını vermişti bana... Verdikleri aldıklarının yanında bir hiçti.

Lakin tek zorlandığım kalbimdi. Kalbimi almasaydı belki onsuz hayat bu kadar çekilmez olmayacaktı...

***

"Evet, gençler... Şimdi size büyük bir ödev vereceğim. Bu ödevi ortaklarınızla beraber yapacaksınız. Sizin için ağır olabilir ama kendi kreasyonunuzu hazırlamanızı istiyorum. Herhangi bir konsept olabilir. Yalnız müzik bölümünden arkadaşlarla çalışacaksınız. Onlar ve sizin için iyi bir deneyim olacak. Bir ay süreniz var..."

Sınıfta hocanın söylediklerine konsantre olmaya çalışıyordum. Pek mümkün değildi ama mecburdum. Bu ödev tam bana göreydi ve kafamı dağıtmam için harika bir kaçış yoluydu.

Pazar günü Demir ortalarda yoktu... Pazartesi de... Bugün günlerden salıydı ve halen sesi soluğu çıkmıyordu. Ali'ye sormayı düşünmüştüm ama son anda vazgeçmiştim. Onu düşündüğümü bilmemesi gerekiyordu.

Kaç kere mesaj yazıp silmiştim hatırlamıyorum. Hiç kendi irademle bu kadar savaşmamıştım. Ece çarşamba günü aile yemeklerinin olacağını söylemişti. İstemeden kendimi kötü hissetmiştim. O yemeklerde bir zamanlar ben de bulunmuştum...

Kendimi daha da yabancı hissediyordum artık. Tamamen Demir'in hayatından dışlanmış... Kapıdan girenlerle daldığım düşünceden uzaklaştım. Ellerinde çeşitli müzik aletleriyle içeri giren öğrencilere hayretle baktım. O zamana kadar Arda'nın müzik bölümünde olduğunu unutmuştum. Ağzım 'O' şeklini alırken Arda gülümseyerek selam verdi. Ben de şaşkın ağzımı kapatıp başımla selam verdim. Mahcupça gözlerimi ellerime indirdim. Ne vardı bunda bu kadar şaşıracak? Tabii kaç gündür beynim uyuştuğu için en ufak bir olaya böyle tepki veriyordum.

"Evet, arkadaşlar... Şimdi arkadaşlarınızla gruplara ayrılın. Dört kişilik gruplar oluşturacaksınız. Her bölümden ikişer kişi olacak... Hepinize kolay gelsin."

Hocanın sözü bitmeden Arda bana doğru yürümeye başladı. Ne? Onunla mı çalışacaktım? Nasıl? "Galiba ben grup arkadaşımı buldum," deyip göz kırptı. Şaşkınlıkla yutkundum. Arkasından arkadaşını kolundan çekip yanına getirdi.

"Bu arkadaşım Buğra. O da benim gibi ney çalıyor. Aynı zamanda bağlama ve piyano..."

Başımla selam verdim yanındaki çocuğa. Çocuk da mütevazı bir selam verip, "Ee, diğer arkadaş kim olacak?" dedi. Sınıfta bir kere bile iletişim kurmadığım kız yanımıza gelince şaşkınca yüzüne baktım. Bugün olaylar benim istemim dışında hızla etrafımda dönüyordu.

"Ah! Arda, sen de mi buradaydın? Ay valla benimlesin, bırakmam." Kız kızıl saçlarını ellerini dolayarak, yüzünde cilveli bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Olur, Aysel. Biz de tam ikinci kişiyi arıyorduk..."

"İkinci..." dedi kaşlarını kaldırıp. Beni fark edince yüzünde tuhaf bir ifadeyle baştan aşağı süzdü. "Hım..." diye garip garip sesler çıkarıp, küçümser gibi burnunu büzdü. "Aylin'le oluruz diye düşünmüştüm ama sorun değil. Senin yeteneğinle birleşince harika işler çıkaracağız, biliyorum..."

Arda'nın yüzünün kızardığına yemin edebilirdim. Kızdan daha edepliydi açıkçası... Kınamak bana düşmezdi elbet. Ama haftalardır gözlemlediğim kadar bu kızın böyle cilve yapmadığı erkek kalmamıştı. Arda sıramın uzak ucuna oturup ellerini sıraya yasladı. "Tamam, o zaman... Ne yapıyoruz?"

Ben sessizce düşünürken Aysel cırtlak sesiyle bir sürü öneri sunuyordu. Tabii hepsi yapılmış, klişe şeylerdi. Çok şükür Arda ve Buğra benimle aynı fikirdeydi. Bu kızla zıtlaşmak istemiyordum. Ona laf yetiştiremeyeceğime emindim.

"Hangi müzik aletini çalmayı düşünüyorsunuz?" diye bir soru yönelttim Arda ve Buğra'ya... Buğra Arda'ya bakıp omuz silkti. "Farklı aletler de olabilir... Ya da ikimizin de ortak çaldığı ney olabilir..."

Aslında aklımda ilk andan beri bir şey belirmişti. Ama cesaret edip hemen ortaya süremezdim. Üzerinde biraz düşünmem gerekiyordu hep. Rezil olmaktan çok korkuyordum.

"Ne düşünüyorsun, Erva?"

Arda başını eğmiş, ilgiyle beni sorguluyordu. Bana öyle dikkatli bakıyordu ki bakışlarımı kaçırma ihtiyacı hissediyordum. Kendimi kötü hissediyordum. Sanki... Sanki Demir'e yanlış yapıyormuşum gibi... Bu çok saçmaydı, biliyordum. Demir Allah bilir şu an aklının ucundan bile geçirmiyordu beni. Ama ben sanki ona ihanet ediyormuşum gibi onsuz eğlenemiyordum bile...

Kafamı iki yana sallayıp cevap vermeyi reddettim. Arda ısrar etmeye devam edince sırf bakışlarını çeksin diye nefesimi verip cevapladım. "Aslında nasıl olur bilmiyorum ama önceden beri istediğim bir şey var... Yani ney sesini duyduğum zamandan beri."

Arda'ya baktım. İlgiyle beni dinliyordu. Sanki cümlelerim ziyan olmasın diye tek tek sindiriyordu kulaklarına. Boğazımı temizleyerek devam ettim: "Şöyle düşünüyorum... Çocukken bir keresinde Konya'da Semazen gösterine gitmiştim. Neyin sesiyle büyülenmiştim. Semazenlerin o kendinden geçip aşkla dönmeleri ise insanın ruhuna işliyordu..." Duraksayınca Arda devam et deresine kafasını salladı.

"Birkaç çizimim var evde... Kapalılar için birkaç parça... Bilmem uygun olur mu ama çizimlerimin etekleri Mevlana kesim. Bu da bana Semazenleri hatırlatıyor. Ney eşliğinde başlasak, Semazenler ve ney eşliğinde seyirciyi büyülesek; ardından ney sesi devam etse ve tasarladığımız kıyafetleri sergilesek?.."

Kafamı ellerimden kaldırıp hepsinin yüzüne tek tek baktım. Hepsi şaşkınlıkla bana bakıyordu. Evet, yine aptallık etmiştim. Söylememem gerekirdi. "Aptalca değil mi? Unutun." Elimi savurdum.

Aysel bile gözlerini büyütmüş bana bakıyordu. Arda hemen kafasını iki yana salladı. "Hayır! Hayır, bu mükemmel bir düşünce, Erva... İnanılmazsın!"

Hayranlıkla gülümsedi. Utançtan yerin dibine girdim. Aysel bile fikrimi harika bulduğunu söyledi. Geriye sadece çizimlere devam etmek, dikim için üst sınıflardan yardım almak ve kıyafetleri giyecek arkadaşlar bulmaktaydı. Maliyet işini okulumuz üstleniyordu. Sponsorların geleceğini bile duymuştum. Okulumuzdan daha önce birçok modacı çıktığı için sponsorlar desteğini esirgemiyordu...

Aysel her ne kadar burnu havada olsa da, konu işine geldiği zaman çok dikkatliydi. Mükemmel bir çizim yeteneği vardı ve renklerle arası çok iyiydi. Benim fikrime saygı duyup, kendinin de birkaç çizimi olduğunu belirtmişti. Fikirlerimi beğendiği ve konsepte uymak için kapalılara uygun hale getireceğini de söylemişti. Her ne kadar modacı olarak her türlü kıyafet çizsek de, bu konuda herkes gibi o da hassastı. Ve bu ona ısınmamı sağlamıştı. Tabii sonra cırlayarak tekrar eski haline dönmeden önce...

***

"Erva! Bekle..."

Sabahtan beri grupla o kadar çalışmıştık ki kafam kazan gibiydi. Kendimi derhâl otobüse atıp eve gitmek istiyordum. Tabii Arda arkamdan seslenene kadar...

Yanıma gelince nefes nefese ellerini dizine dayadı. "Beraber gidelim... Ne de olsa aynı otobüsle gideceğiz." Sessizce kafamla onayladım. "Sen hep böyle az mı konuşursun? Yoksa bu benim geveze çenemden kurtulmak için mi?"

"Estağfurullah! Hayır, ben pek fazla konuşmam. Hep böyleyim yani sana özel değil..." Mahcupça güldüm. Bana karşı hep iyi niyetliydi ve böyle düşünmesi kendimi kötü hissetmeme sebep olmuştu. Gerçekten de buz gibiydim bu aralar. Demir'in yokluğu öyle çok soğutuyordu ki beni. Buz kesiyordum... Yaşamayı unutuyordum...

Demir'i düşünmek boğazımda bir yumru oluştururken Arda ile durağa kadar yürüdük. Çok terbiyeli bir çocuktu ve rahatsız olmamam için aramızda bir kol boyu mesafe bırakıp yürüyordu. Arada kafasını eğip gülümsüyor, konuşmaya çalışıyor ama diyecek bir şey bulamıyor gibi tekrar susuyordu. Bu halleri her ne kadar beni gülümsetse de, kalbimdeki sızıyı geçirmiyordu...

Otobüs şaşırtıcı derecede boştu. En arkalardan ikili koltuğa doğru yürüdüm. Cam kenarına oturdum. Arda ise her zamanki beyefendi tavrıyla önce benim oturmamı bekledi. Ardından önümdeki koltuklara oturup arkasını döndü. Bu davranışı beni gülümsetti. Buruk bir gülümsemeydi ama kendimi buna mecbur hissettim...

Kafamı ellerime çevirip tırnak etlerimi kavlatmaya başladım. Bugün pudra rengi, gene teyzemin aldığı bir elbiseyi giymiştim. Aynı renk şal bağlamıştım. Ece beni görünce önce çığlık atmış, sonra beni etrafımda döndürüp iltifat yağmuruna tutmuştu. Her gün, bir umut o görür diye kendime bakıyordum. Hatta kahvaltı yapmak için bile zorluyordum kendimi. Tabii çökük gözaltlarıma çare yoktu ama biraz renklendiğimi düşünüyordum.

"Sınıfta, Konya'da izlediğin gösteri hakkında söylediklerin mükemmeldi." Kafamı kaldırıp Arda'ya baktım. Sırtını cama

yaslamış, yüzünde büyük bir gülümsemeyle benimle konuşuyordu. "Biliyor musun? Ben de ney çalmaya ilk o gösterilere gidince karar vermiştim. Daha çok küçüktüm... Babam ve büyükan..."

Arda'nın söylediklerine odaklanmaya çalışıyordum ama otobüse binen kişiyle her şey bulanıklaştı. Otobüs okulumuzun yakınında bir durakta durmuştu. Ardından siyah kabanlı, kocaman siyah botlarıyla basamaklardan biri çıktı... Yüzünü görmemiştim ama o tuhaf his içimde belirmişti. Sanki onu metrelerce öteden hissediyordum. Geniş omuzlarını... Uzun boyunu... Kapüşonun içinden gözüken parlak saçlarını...

Ve o güzel yüzünü döndü. Mahrum kaldığım yüzünü... Özlediğim ela gözlerini dikti gözlerime. Dünya bulanıklaştı. Sanki otobüste değildik. Sanki hayal âlemimdeydik ve oraya kimse kabul edilmiyordu. Onun ve benim dışımda...

Gözlerini bana dikerek yavaş adımlarla yaklaştı. Kalbim adımlarını taklit ederek deli gibi çarpıyordu. Ne yapacaktı? Yanıma otururşa kalp krizi geçirirdim. Ama o, tam da tahmin ettiğim gibi yanıma gelip durdu. Bakışlarımı kaçırma gereği duydum. Önüme döndüğümde. Arda'yı çatık kaşlarla Demir'e bakarken buldum.

Demir, gayet rahat bir şekilde yanıma kuruldu. Otururken etrafa dolan kokusuyla nefesimi tuttum. Kalbim kulaklarımda atıyordu. Ellerimi birbirine kenetleyip parmaklarımı sıktım. Her an bayılacak gibiydim.

"Beyefendi... Hanımefendiden izin aldığınızı duymadım."

Arda centilmen tavrıyla Demir'i ikaz ediyordu. Ama bilmiyordu ki yanımdaki adamın hiç de izine ihtiyacı olmadığını...

"Ben burada oturmak istiyorum." Demir'in sesi sert ve ikaz niteliğindeydi.

"Ama hanımefendi rahatsız oluyor..." Arda dişlerinin arasından konuşuyordu. İnşallah Demir olay çıkarmaz, diye dua ederken buldum kendimi... Otobüste kavga çıkarmazdı değil mi?

"Bence olmuyor. Hem seni ilgilendirmez. *Hanımefendinin* dili yok mu?"

Arda dişlerini sıkarak sabır diledi. Ardından bana bakıp bir şey söylememi bekledi. Çaresizce kıvrandım. Demir'e bakma-

mak için Arda'ya sorun değil dercesine kafamı salladım. Arda pes edip önünü döndü. Tabii arkasını döner dönmez kulağımın dibinde sıcaklık ve nefes sesi belirdi...

"Sözümü hiç dinlemiyorsun, karıcım..."

Sinirle kafamı ona çevirdiğimde neredeyse burnumuz birbirine değiyordu. Göz bebeklerimiz pekişti. Kızgındı bakışları... Ama dikkatle bakınca tuhaf bir hal aldı. Soluk soluğa kaldım. Sanki bana bakmıyor da, bir kedinin tüylerini okşuyormuş gibi saçlarımı okşuyordu... Sanki bana bakmıyordu da, "Sen benimsin," diyordu.

Yutkundum. Onu azarlamak istiyordum. Ama konuşursam Arda duyardı ve durum daha da kötü bir hal alırdı. Kavga çıksın istemiyordum. Kızgın kızgın gözlerine bakıp önümü döndüm... Haylazca sırıttığına emindim çünkü nefes sesi kulaklarımı dolduruyordu. Halen gözlerinin altı çöküktü. Biraz daha mı zayıflamıştı? Yemek yemiyor muydu?

İçimde anne şefkati uyandırıyordu bu adam. Ona yemekler yapıp, yediğinden ve uyuduğundan emin olmak istiyordum. Vicdanım neden onunla ilgilenmem gerektiğini söylüyordu? İyice dengemi bozuyordu...

Kafamı cama yaslamış, ona bakmamak için kendimle savaşıyordum. Arda da sinirlenmiş olacak ki arkasını dönmüyordu bile...

Yanımdaydı! Zihnim, avaz avaz bağırıyordu. Demir, tam yanında!

Birden boynumda bir sıcaklık hissettim. Gözlerimi büyütüp yanımdaki sere serpe oturmuş adama baktım. Bakışları bende değil, karşıdaydı. Kolunu arkadan benim koltuğuma atmış, parmaklarını başörtümle kapanmış boynuma değdiriyordu...

Sinirle burnumu kırıştırıp ona baktım. Âdeta gözlerimle onu delebilirdim. Ama yüzünde aptal bir sırıtışla sanki hiç bana eziyet etmiyormuş gibi rahattı. Ayaklarını iyice açmış, benim bacaklarıma değdiriyordu. Ufacık bir alana sıkışmış, onun sıcaklığından kaçmaya çalışıyordum.

Yüzüm alev alev yanıyordu. Elini ittirmeye çalışıyordum ama yanlış anlaşılır korkusundan sesimi çıkaramıyordum. Resmen köşeye sıkışmıştım. Ellini zorla indirdiğim sırada Arda ar-

kasını döndü. Bir şey fark etmemiş gibiydi ama kaşlarını çatarak Demir'e bakışlar atıyordu...

"Erva, babam markete çağırıyor ve benim merkezde inemem lazım." Sonra bakışlarını yanımdaki Demir'e dikip tedirginice gezdirdi. "İstersen kalabilirim..."

Demir tam doğrulmuş Arda'ya doğru yönelecekti ki eteğimin altından dizine dokundum. Gözlerini bana çevirdiğini fark ediyordum ama bakamıyordum. Sadece olay çıksın istemiyordum. Demir'in gözünü kırpmadan Arda'yı yumruklayacağından emindim.

Arda'ya güvence verircesine tebessüm ettim. "Sorun değil, Arda. Beni düşündüğün için teşekkürler. Seni işinden alıkoymayayım."

"Bak, gerçekten..." diye başladı ama Demir'in hırıltılı nefesiyle hemen karşı çıktım. "Lütfen, benim için endişelenme. Hadi git."

Merkeze geldiğimiz için araba birkaç dakika yolcu bekledi. Arda tedirginice gözlerime baktı ama güvence verircesine tebessüm ettim. Kafasını iki yana sallayıp ayağı kalktı ve bana dönerek, "Allah'a emanet ol. Çalışacağımız parçayı akşam size bırakırım." dedi. Demir'in gerilen yumruğu ve bir an olsun Arda'dan ayırmadığı delici bakışları beni öldüresiye tedirgin ediyordu.

"Tamam... Allah'a emanet ol."

Merdivenlere yöneldi ve tekrar bana bakıp el salladı. Elimi kaldıracağım sırada Demir elimi tutup sıkı sıkıya dizine yasladı. Arda indi ve otobüs hareket ederek onu geride bıraktı. Ben de o sırada elimdeki ele bakıyordum. Kulaklarıma kadar ateş basmıştı...

Elimi elinden zorla kurtarıp kaşlarımı çattım. Onun kaşlarının da benimkilerden aşağı kalır yanı yoktu. Beni oturduğum koltuğa gömmek istiyormuş gibiydi. Dişlerini sıkmış, üzerime doğru geliyordu. Otobüsün içi neredeyse boştu. Sadece önde oturan bir çift vardı ve arkada bir tane Allah'ın kulu yoktu. Ellerini koltukların iki yanına açıp beni kollarının arasına sıkıştırdı. Sırtımı cama yasladım. Elaları, her an gözlerimden akıp beynimi istila edecekmiş gibi duruyordu.

"Bu o şerefsiz değil mi? Her gün dinlerken ölüp ölüp bittiğin..." Kaşlarımı çatarak titrek sesimle karşılık verdim: "Ne saçmalıyorsun? Hem, senin ne işin var bu otobüste?"

"Bakıyorum da erken başladın hayatına? Kocandan habersiz evine kabul mü edeceksin bu kibarcığı?"

"Doğru konuş! Sana ne, istediğimi kabul ederim. Seni ne ilgilendirir?"

"Güvercin... Anlamadın galiba. Kocandan izinsiz kimseyi alamazsın öyle evine. Yıkarım o evi o itin başına!"

"Demir! Bak, sabrımı sınama. Kocam falan değilsin. Üç kelimene bakar ve sen inatla o kelimeleri söylemiyorsun. Hem ben senden kurtulamayacak mıyım? Nişanlın rolünü de oynamıyorum artık. Ne istiyorsun benden?"

Sesimi kısmak için üstün bir çaba sarf ettim. Konuşmam boyunca seğiren çenesiyle beni izledi. Soran gözlerle ona baktığımda otobüstekileri umursamadan aramızda santimler bırakarak bana yaklaştı...

"Sence?.."

Yüzüme doğru üfledi sorusunu. Bence mi? Düşünme yetimi kaybetmiştim ki ben. Bence diye bir şey yoktu şu an. Demir vardı ve ela gözleri... Ben yoktum... Benimle ilgili hiçbir şey yoktu... Tamamen elaya boyanmıştı dünyam.

"Beni neden rahat bırakmıyorsun, Demir?" Neredeyse titreyerek konuşuyordum. Nereye koyacağımı bilemediğim ellerimi birbirine bağlamıştım.

"O ite neden gülümsüyorsun, Erva?"

Sorduğu soruyla şaşırsam da tepki vermedim. Sadece soruma cevap vermesi için bekledim. Ama o da kendi sorusuna cevap arıyordu.

"Bana neden eziyet ediyorsun, Demir?"

"Ona bir daha gülümseme, Erva..." Duymazdan geliyordu. Yutkundum. Gözlerinde öyle değişik bir ifade vardı ki Demir'i tanımasam tedirgin oluyor sanırdım.

"Neden?"

Neden bunu istiyordu? Neden gülümsemem onu bu kadar rahatsız etmişti? Anlamıyordum. Bu işlerden hiç anlamazdım. Kalbimin bir cevabı vardı ama ona inanarak gene hata yapmayacaktım.

"Sadece ona değil... Çevrendeki hiçbir erkeğe öyle gülümseme, Erva."

"Neden?"

Omuz silkti. "Çünkü istemiyorum..." Ukala cevaplarıyla saçlarımı yolmak istedim. Ne demek istiyordu? Ne düşünüyordu? İnsan sarrafı olduğumu sanarak aptallık ediyordum. Demir'i çözmek için yıllarımı versem, onu yine anlamazdım.

"Beni kendinden uzak tutuyorsun... Aynı zamanda kimseyi yakınıma yaklaştırmıyorsun. Amacın ne anlamıyorum, Demir. Kafamı karıştırmaktan başka hiçbir şey yapmıyorsun."

Son durağa geldiğimizi kapılar açılınca fark ettim. Ah çok güzel, şimdi uzun bir yol yürümem gerekecekti. Bu adam aklımı bulandırıyordu. Çevremdeki her şeyin varlığı kayboluyordu.

Ayaklanıp, "Çekil," dedim. Sorularıma cevap vermeyeceğini biliyordum. Kaşlarını çatıp etrafı taradı. Sonra beni bileğimden tutup otobüsten indirdi. Burası mahallenin en ıssız yeriydi ve kimse yoktu. "Bırak..." Bileğimi elinden kurtarmaya çalıştım ama fayda etmedi. Kolumdan tutup sanki yıllardır bu yollarda yürüyormuş gibi bizim evin yolunu tuttu. Tabii ya, beni takip ettiği zamanlarda ezberlemiş olmalıydı.

"Ya, hayvan mısın? Dağ ayısı... Öküz... Odun..."

"Daha kaç tane ismim var?" Laubali cevapları beni iyice çileden çıkarıyordu. Elimden tutmuş, beni resmen peşinden sürüklüyordu. Bir mahalle arasına girince elimi bir hışımla çekip kurtardım. Hırsla arkasını dönüp üzerime yürüdü. Ben de geri gitmek yerine onun üzerine yürüyünce şaşırdı. Kimin duyacağı umurumda değildi. Canıma tak etmişti.

"Ben oradan oraya sürükleyeceğin bir eşya değilim. Rahat bırak beni! Huzur ver. Sen demedin mi? Uzak durmak zorundayım, demedin mi?" Söylediğim şeylerle şaşırıp afalladı. Gece konuştuklarımızı rüya olarak gördüğümü sanıyordu. Ama o olduğuna emindim işte. Hele ki bu şaşırmış ifadesiyle tamamen emin olmuştum. "Ne o, şaşırdın? Ne istiyorsun benden, Demir? Tükendim artık, anlamıyor musun? Boğazımdan lokma geçmiyor. Bana ne yapıyorsan geri al... Tükendim... Tükettin."

Bağırarak arkamı dönüp yürümeye yeltendim. Ama iki yanımdan uzanıp beni saran kollarla olduğum yerde kaldım. Sıcak göğsünü sırtımda hissettiğim an bütün gerginliğim gitti. Cesaretle bağırmıştım ama içimden yalvarıyordum.

Ne olur, gitme...

Kollarını birleştirip kafasını boynuma gömdü. Zangır zangır titriyordum. Sanki biri ciğerlerimi eline almış, sündürüyordu. Zor nefes alıyordum. Demir bıraksa yere yığılacaktım... Ellerimi kaldırıp ellerinin üzerine koymayı istedim. Bana yaptığı her şeye rağmen ona sarılmayı istedim... Sığınmak istedim limanıma. Akıntının sürüklemesine izin vermeden, huzur bulmak istedim kollarında... İçimi kemiren düşünceleri bir tarafa yığıp, yığılmak istedim göğsüne...

"Bencilin tekiyim..." Boğuk sesiyle bedenimi titretti. Haykırmak istiyor ama yapamıyordu sanki. Kısık sesle bağırır mıydı bir insan? Bağırıyordu işte...

"Denedim... Uzak durmayı denedim. Olmuyor..." Söylediği sözler bedenimi titretirken derin derin soluklar aldım.

"Olmaz, meleğim. Biz diye bir şey olmaz... Ama ben senden gidemiyorum. Özgür bırakmıyorsun beni... Ben seni kafesinden çıkardım. Ama şimdi ben kafesteyim... Sadece seni bırakana kadar... O zamana kadar yanında kalayım... Kimseler bilmeden. Sana zarar vermemeleri için elimden geleni yapacağım... Kirli oyunlarıma katmayacağım. Pisliğimden uzak tutacağım temizliğini, söz veriyorum."

Ne zamandır ağlıyordum?.. Yanaklarım sırılsıklamdı. Söylediği kelimeler ok gibi saplanıyordu kalbime. Bu yaptığımız doğru muydu? Demir benden ne istiyordu? Onu böyle tamamen bana ait olmadan kabul eder miydim? Gitmekten bahsediyordu. Neden temelli, ebediyen benim olamıyordu? Seni unutana kadar diyordu... Neden unutmak zorundaydı ki sanki?

Kollarını boynumdan çözmeye çalıştım. Daha sıkı sarıldı... Bir elini belime dolayıp bir bütün haline getirdi vücudumuzu. Etrafta kimse yoktu ama her an tanıyan biri çıkabilirdi. Delirmiş olmalıydım çünkü böyle sarılması iyi hissettiriyordu. Sanki hiç bırakmayacakmış gibi...

Dudaklarını kulağıma yaslayıp fısıltıyla konuştu. Tüylerim ürperdi. Bütün bedenimde hükmünü veriyordu yine.

"İzin versen de vermesen de benimsin sen... Kurtuluşun yok benden. Her şeyinle benimsin. İzin vermem başkasına gitmene. Benden başkası sana dokunursa kırarım ellerini. Başkasına gülersen, o gülüşünü gören gözleri yerinden çıkarırım. Bu aptal oyunlar bile umurumda değil... Bana ne yaptın bilmiyorum ama sorumluluğu almak zorundasın."

"Bu oyunlar bitene kadar aklımı kaybetmemek için benim olmak zorundasın. Seni düşünmemem için kendini başka gözlerden saklamak zorundasın..." Derin bir nefes alıp sakinleşmiş, yumuşak sesiyle hafiflemiş bedenimi kendine çevirdi. Kukla gibi yaptıklarına uyuyordum. Sersemlemiştim...

Kafasını eğip yüzlerimizi birbirine hizaladı. Ellerini omuz başlarıma dayayıp, gözlerimin içine baktı...

"Uyumak zorundayım, Erva... Üzerimde bu kadar sorumluluk varken, aklımı toplamak zorundayım. Bugün uyumak için sana geleceğim. Neden benim yanımda, diye sorma. Bilmiyorum... Sadece o zaman aklımı toparlayabiliyorum."

Aptal gibi kafamı yukarı aşağı salladım. Neden yapmıştım? Beni gene bırakacağını bildiğim halde neden kollarımı açmıştım gene ona? Aklımı kaybediyor olmalıydım. Demir düşünmemi istemediğini belli edercesine bir anda belimi tuttu. Beni kendine yaslayıp dudaklarını alnıma bastırdı. Oraya sıcacık bir buse kondurdu. Derin bir nefes çekip fısıldadı:

"Pencereni aralık bırak..."

Ve beni öyle bırakıp gitti. Öyle titrek... Öyle çaresiz...

Düşünme yetimi kaybediyordum artık. Eski Erva olsa, "Ne yapıyorsun?" diye bağırırdı bana. "Bu yaptığın yanlış!" diye haykırırdı. "Ne demek seni sevmeyen bir adamın kollarına girmek?" derdi kafama vura vura.

Ama ben benlikten çoktan çıkmıştım. Her hücrem onunla dolmuştu. İliklerime kadar işlemişti. O bana gelse, ne olursa olsun açardım kollarımı. Kullansın, yeniden bıraksın umurumda değildi artık. Gururdan yana hiçbir şey kalmamıştı bende.

Eskimiş bir kâğıt parçasından farksızdım. Karalayıp karalayıp siliyordu Demir... Her sildiğinde derin yaralar bırakıyordu. Hasarlarım gözle görünür hale gelmişti. Ama o da diyordu ya işte: "Bana ne yaptın bilmiyorum..." O da mı benim gibi tükenmiş hissediyordu? Bensiz uyuyamıyor muydu?

Kafamı iki yana sallayıp soğuk sokak aralarından eve doğru ilerledim. Sonum ne olacaktı bilmiyordum ama bir daha giderse tükenecektim. Hissiz, güvensiz, umutsuz olacaktım... Her geldiğinde tekrar yeşeren çınarlarım çürüyüp kurtlanacaktı. Bir daha asla eskisi gibi olmayacaktım...

Eve gidip annemin dizlerine uzandım. Namaz kılamadığım için Rabbimden sonra tek dert ortağım anneme sığınmıştım. Ama konuşamıyordum işte... Sadece dizlerinde kafamı dayamış, saçlarımı okşayan elini hissediyordum.

"Gene o mu kızım?" diye sordu. *"Ah be, kalbimi okuyan kadın... Sana layık bir kız olamadım..."* Kafamı yukarı aşağı salladım. "Ne ara bu kadar tutuldun be kızım?"

Annemin sözleri ağlamama sebep olurken boynuna sarılıp hıçkırdım...

"Bilmiyorum, annem... Bana ne yaptı da yaktı böyle beni bilmiyorum... Nasıl bitecek bu? Hiç bitmez mi anne bu acı? Ya yine giderse? Ya bir daha görmezsem? Ölürüm, anne... Nasıl nefes alırım bilmiyorum..." Hıçkırıklardan boğuklaşan sesimle anneme sığındım. "Yanım acıyor, anne. İçim kanıyor sanki... Ne zaman geçecek, anne?"

"Ah benim kendi güzel, bahtı çirkin kızım... Sabret. Dua et. Bu acıyı veren öyle bir derman verir ki, akıttığın gözyaşından utanırsın..." Annemin beni rahatlatan sözleriyle kollarımı çözüp gözyaşlarımı sildim. "Güleceğimiz günler de gelecek inşallah, kızım."

Tebessüm edip gözlerimi sildim. "Sen yanımdasın ya... En büyük şükürsün bana."

"Tamam tamam; yeter bu kadar sümüklü... Ah o Demir'i bir geçireyim elime... Elbet düşecek."

Annemin sözleri midemde kelebekler uçururken güldüm. "Seni Demir'e hesap sorarken düşünemiyorum..."

"Onun o kabadayılığı bana sökmez. Hele bir düşsün elime... O gözyaşlarının hesabını sormaz mıyım ondan? Kim benim bebeğimi üzüyormuş..."

Annemin bu yaşına yakışan neşeli halleri neşelenmeme sebep oluyordu. Erken yaşta evlendiği için gençliğini pek yaşayamamış bir kadındı annem. Şu anda da epey gençti. Ama yaşıtlarının tersi onu fazlasıyla büyüten acılar çekmişti. Onun kurallarında umut yoktu. Hayal yoktu. Hep en kötüsünü düşünür, biraz iyi bir şey olursa dünyalar kadar mutlu olurdu.

Çok güzeldi... Ama o kadar mütevazıydı ki aynaya bile bakmazdı. Acıları onu kendine bakmaktan uzaklaştırmıştı. Evimizde kimse yokken bile saçlarını açmazdı. Kocasından asla güzel sözler duymayan, kendine güveni olmayan bir kadındı o...

Ama şimdi böyle olmamalıydı. Onu güldürmeli ve rahat soluk aldırmalıydım... Geceye kadar anneme yaptığım çizimleri gösterip, sınıftaki Aysel'in deli dolu hallerini, Arda'nın ondan kaçışlarını anlattım. Ardından Ali'nin gönderdiği beni çileden çıkaran mesajları okuttum. Gülmekten gözümüzden yaş gelene kadar otururduk. Annem bir yandan sipariş verilen omuz şallarını işliyor, bir yandan bana laf yetiştiriyordu.

Artık gözümden uyku akınca annemi kocaman öpüp üst kata çıktım... Paytak paytak basamaklardan çıkarken, bir yandan da neşeyle şarkılar mırıldanıyordum. Annemle konuşmak içimi çok rahatlatmıştı. Odama girip gece lambasını yaktım ve dolabıma yöneldim. Annemin aldığı pijama altını aldım. Üzerimdeki elbisenin arkasındaki fermuara uzanmaya çalıştım. Elimi zor bela arkaya atmıştım ki bir el değdi elime. Çığlık atacaktım ki belimden tutup kulağıma fısıldadı.

"Benim..."

Ah... Sesi tüm bedenime hükmederken fermuarımı indirmeye başladı. Utançla elinden kaçtım. Unutmuştum geleceğini, annem pencereyi havalansın diye açık bırakmış olmalıydı. Tabii dağ ayısı da bunu fırsat bilmişti.

"Ne o, utandın mı?"

"Sen..." Dişlerimi sıkarak sabır diledim. "Bir daha böyle şeyler yapma. Yüreğime mi indireceksin? Tamam, görgüsüz ayının tekisin ama biraz saygı duysan?.."

"Sana yardım edende suç, Güvercin..." Sonra beni şöyle bir süzüp homurdandı: "Tüm pembe elbiselerini kesme isteği uyandırıyorsun."

"Ne? Elbiselerime dokunursan kendini ölmüş bil! Kendi aldığın elbiseleri dilediğin kadar doğrayabilirsin..."

"Konu oraya gelmişken... Senin inat olduğunu bilirdim ama bu kadar tahmin etmiyordum, ufaklık."

"Senin aldığın hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Öyle olsun bakalım. Elbet laflarını yutturacağım sana. Şimdi uyumak istiyorum. Üzerini değiştirip gel..."

"Bak, bak, bak. Başka emriniz, paşam?"

"Bakıyorum da keyfin yerinde, Güvercin?"

"Kahroluyorsundur eminim. Ama ne yaparsan yap moralimi bozamıyorsun, beyefendi..." Sırıtarak üzerindeki deri ceketi çıkardı. Ardından çoraplarını... Ardından gömleğini!

"Dur! Dur! Ne yapıyorsun sen?"

"Uyuyacağım, Güvercin. Hazırlık yapıyorum..." Ellerimi gözlerime kapatıp kızgınlıkla konuştum: "Utanman arlanman yok mu adam senin?"

"Kimden utanacağım?"

"Aptal mısın sen ya?"

"Çok konuştun. Hadi üstünü değiştir de, gel..." Gözlerimi aralayıp örtümün altında yatan Demir'e baktım. Ağzım balık gibi açıldı... Sıfır kollu bol tişörtü kollarını ve göğsünü açıkta bırakıyordu. Bu mahrem görüntüyle gözlerimi tekrar yumdum.

"Üstüne bir şey giysene sen be!"

"Giyiniğim zaten, ufaklık... Abartıyorsun. Hem karımı bu görüntüden mahrum etmek günah olurdu. Sen de hazır bakmak serbestken bolca bakabilirsin..."

Ukala cevapları beni çileden çıkarıyordu. Kısık bir çığlık atıp ayaklarımı yere vurarak koridordaki banyoya gittim. Üzerimi değiştirip kızaran suratıma su çarptım. Görüntüsü gözümden git-

miyordu ve bu pek de masum bir his değildi. Yüzümü tokatlayıp kendime gelemeye çalıştım. Odaya girdiğimde uyuyormuş gibi düzenli nefesler alıyordu.

Yatağa yanaşıp kendi tarafıma dizimi yasladım. Öne doğru sarkıp uyuyor mu diye kontrol ettim. Uzun bukleli saçlarım öne doğru döküldü. Artık onun yanında saçı açık durmaya alışmıştım. Sonuçta namahremim değildi. Zaten başörtüsü taksam da her defasında kafamdan sıyırıyordu. Şimdi, annemin aldığı pembe pijamalarla kendimi ufak bir kız çocuğu gibi hissediyordum. Örtünün altında yarısı örtülü bedenine bakmamak için savaş verip yüzünü inceledim...

Birden bileğimde hissettiğim elle üzerine düştüm. Tam göğsünün üzerine!

"Uzaktan keseceğine, yakından bak, meleğim..."

***

25. BÖLÜM

"Davet"

"Uzaktan keseceğine, yakından bak meleğim..."

Sözleri kulağımda uğuldarken kendimi hızla geri çektim. Ayağa fırladım. Sinirle ellerimi belime koyup nefesimi düzene sokmaya çalıştım. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Sadece görüş alanını genişletiyorum..."

"Edepsiz!"

"Asıl edepsiz sensin. Uyurken beni izlemeye utanmıyor musun? Kendimi çok savunmasız hissediyorum şu an..."

Yüzümü kızartan laflarıyla dişlerimi sıkıp sinirle cırladım.

"Uyuz!"

"İltifat ediyorsun..."

İnleyip ayaklarımı yere vurmaya başladım. Utandırdığı yetmiyormuş gibi kıs kıs gülüyordu karşımda. Bir de gülüşü kalbimi titretmiyor mu?.. Aklımı kaybediyordum. Ona sinirli kalmam gerekiyordu ama gülerken kısılan gözleri işleri daha da zorlaştırıyordu...

"Doğru düzgün uyuyacak mısın? Yoksa buraya beni sinir etmeye mi geldin?"

"Saçların suratıma değene kadar akıllı uslu uyuyordum..."

Rengim bordoya dönerken yanaklarımı dişledim. Beni utandırmak için yaptığına emindim. "Her neyse. Yat zıbar hadi."

Yatağımın uzak ucuna -ne kadar uzak olabilirse artık- uzandım. Emanet gibi kıvrıldım kenarına. Sanki yatak Demir'indi de, ben misafirdim. İki seksen uzanmak diye buna diyorlardı galiba. Ona dokunmamak için büyük çaba sarf ediyordum. Sırtımı ona dönüp ellerimi yastığın altında birleştirdim.

"Biraz daha kenara kayarsan yere yapışacaksın..."

"Sana yakın olmaktan iyidir."

"Doğru... Sen genellikle bilincim kapalıyken dokunma taraftarısın."

Öfkeyle başımı ona çevirip burnumu kırıştırdım. Ah... Bu büyük bir hataydı. Mükemmel yüz hatları yumuşacıktı. Elleri başının altındaydı ve bakmamak için savaş verdiğim kolları gergindi. Gözlerimi kırpıştırarak kaçırdım. Tabii bu hareketimle haylazca sırıtmaya devam etti.

"Midem gurulduyor..." Kaçırdığım bakışlarımı hızla yüzüne çevirdim. Yüzünü buruşturmuş, midesini tutuyordu.

"Aç mısın?"

Dudaklarını gerdi. Yüzüme öyle bir bakışı vardı ki... Evsiz bir yavru köpek gibiydi. Onu besleme, ona bakma isteği kabarıyordu içimde. Garipti, ama ben ona bakmazsam kimsenin benim kadar iyi bakmayacağını düşünüyordum. Bir anne gibi... Ayaklandım.

"Nereye?"

"Galiba benim de midem gurulduyor..." Daha cevap veremeden hızla aşağı inip kendi yaptığım yemekleri ısıtmaya başladım. Mikro dalgayla ısıttığım yemeği tabaklara ayırıp tepsiye dizdim. Üst kata temkinle çıkıp kapıyı araladım. Demir kapı sesiyle başını kaldırıp bana baktı. Elimdeki tepsiyi görünce âdeta süt görmüş kedi gibi gözleri parladı.

Ne zamandır yemek yemiyordu? İçimde susturduğum bir ses, annesiymiş gibi azarlamaya başlamıştı Demir'i.

"Kamıyarık ha!"

Sevinçli sesini bastırmaya çalışıyordu. Tepsiyi çalışma masama koyarken kaşlarımı çattım. İçimde tutamayacağımı anlayınca sinirle homurdandım:

"Ne zamandır yemek yemiyorsun Allah aşkına?"

Sandalyeme kurulmuş, yemeye başlamıştı bile. "Senin suçun. Artık dışarıdan yemek yiyemiyorum. Alıştırdın..." Açılmış ağzımla hayretle onu seyrettim. Büyük bir memnuniyetle yemeği midesine indiriyordu.

"Ne katıyorsun bunların içine. Doğru söyle! Bir tür kara cadı büyüsü falan mı?"

"Sadece bir yemek, Demir! Abartılacak bir şey değil..." Çaresiz açlığı içimi acıtıyordu. Kendi kendime söylenerek, "Bu kadar zayıfladığına şaşmamak gerek..." diye fısıldadım. Beni duymuş olacak ki aynı ses tonuyla o da mırıldandı:

"Benim en azından bir sebebim var..."

Benim de sebebim vardı. Hem de büyük bir sebep.

Sen yoktun... O parlak gülümsemen yoktu... Geceleri beni ısıtan sıcak kolların yoktu...

"Annen aşağı katta mı yatıyor?"

"Evet... Neden sordun?"

"Hiç... Bu kadar patırtıya uyanmadığına göre..."

"Bence yat kalk dua et uyanmadığı için. Yoksa anneannemden kalma merdaneyi yerdin başına..." Elini başına koyup hayali merdaneden savunurcasına ovaladı.

"Başımı seviyorum..."

"İyi o zaman. Çabuk bitir yemeğini de uyu."

"Sen aç değil miydin?"

Küçülen mideme bu saatte bir şey alırsam geri çıkarma olasılığım yüksekti. "İştahım kaçtı..."

Cevabımla yüzünü buruştursa da üstelemedi.

Tabakları sabah götürürüm düşüncesiyle yatağa kıvrıldım. Demir'in sere serpe yattığı yatak sıcacıktı...

"Baban..." deyip sustu. Ne sormak istediğini anlamıştım. İç çekip mırıltıyla cevap verdim:

"Arada annemi arayıp her zamanki tehditlerini savuruyor. Uzunca bir süre Türkiye'ye gelemeyeceğini söylüyor. Tabii okula başladığımı çevreden duyduğu için, daha da köpürüyor. Annem bana anlatmasa da babamın iyi şeyler düşünmediğini biliyorum. Ne zamana kadar dayanacağı meçhul..."

"Sana dokunamaz!" Keskin sesiyle dişlerinin arasından tısladı.

"Bu kadar emin olma. O benim babam..."

"Baban olabilir ama sahibin değil. Bir daha senin saçının teline dokunamaz. Eğer sana zarar verirse baban olması umurumda bile olmaz..."

Beni sahiplenişi kalbimi doldururken yastığa daha çok sindim. Ne olursa olsun, o benim babamdı. Bana zarar vermek yerine desteklemesi için nelerimi vermezdim. Babamın yapmadığını, bir gece karanlıkta gizli sırlarını öğrendiğim bu adam yapıyordu. Beni sahipleniyordu. Güven aşılıyordu. Sarıp sarmalıyordu...

Kollarımda hissettiğim sıcaklığa kadar uyuduğumu fark etmemiştim. Yeni yeni dalmış olmalıydım. Üzerimde uykunun baskınlığı vardı. Beynim kollarımdaki kolları yadırgamıyordu. Sanki hep oradaydı ve oraya aitti. Hafifçe mırıldanınca sıcaklık beni daha çok sardı. Kulağımın dibindeki nefes sakinleştirici bir ninni gibiydi. Buğulu sesi rüyalarıma, hayallerime işlemişti...

"Şişt... Benim meleğim. Uyu hadi."

Ne onu itelemek ne de kollarından çıkmak geliyordu içimden. Tam tersine kedi gibi göğsüne sindim. Benim yerim yurdum burasıydı. Sahip olduğum tek gerçek burasıydı.

Saçlarımı koklayıp öptü...

"Ben seninle ne yapacağım?"

Soru sorar gibi değildi. Yakarır gibiydi... Kollarının verdiği güvenle yumdum gözlerimi. O buradaysa hiçbir kötülük yaklaşmazdı bana. Şeytan ona olan sevgime ar eder, öteye kaçardı. Heybetli kolları öylesine sarmıştı ki beni, kimseler göremezdi, kimseler dokunamazdı bana. Sığınağımdaydım. Güvenli, bana özel sığınağımda...

***

"Erva! Hadi kızım kalk, Ece bekliyor..."

Annemin seslenişiyle gerinerek uyandım. Daha doğrusu gerinmeye çalıştım. Ellerimin altındaki sıcak ten kollarımı kaldır-

mamı engelliyordu. Kulağımda da saat tıkırtısı gibi bir ses vardı... Sonra fark ettim ki bu bir kalp atışıydı. Kalbim neden böyle hızlı atıyordu? Hem, yastığım neden bu kadar sert ve sıcaktı...

Birden aklıma hücum eden görüntüyle gözlerimi büyüterek yaslandığım yastığa baktım... Demir'in yarısı açık göğsüne kafamı yaslamıştım. Elleri belimde, benim ellerim de göğsünün iki yanına yaslıydı...

Hızla doğrulup bir hışımla ittirdim. Annemin yükselen sesi beni daha da panik yapmıştı. Nasıl bir deli kuvveti geldiyse ittirdiğim Demir yataktan aşağı yuvarlandı. Tabii bir dolu küfür mırıldanarak...

"Kafayı mı yedin kızım sen?" diye bağırdı ağrıyan kolunu ovalarken. Elimle sus işareti yapıp yataktan doğruldum. Ece'nin yaklaşan sesiyle Demir'i tekmeleyerek yatağın altına ittirdim. Demir kaşlarını çatmış, bana her an beni boğacakmış gibi bakıyordu. Yalvaran gözlerle yanına eğilip yatağın altına ittirdim... Fısıltıyla, "Ne olur gir şunun altına. Ece burada... Annem seni görürse ikimizi de bir güzel paklar," diye yalvardım.

"Görürse görsün."

"Demir, saçmalama, gir şuraya!" Ellerimle ne kadar ittirsem de hareket ettiremiyordum. Kapımın çalmasıyla panikleyip yatağın diğer tarafına, kapıya doğru yöneldim. Kapının kilidini çevirip açarken tedirginçe Demir'in olduğu tarafa baktım. Çok şükür ki inadını kırmıştım.

Kapıyı açtığımda Ece cırlayarak odaya daldı. "Kızım valla uyuya uyuya buruştun. Açlıktan midem isyan ediyor. Bugün kahvaltıyı beraber yapacaktık sözde..."

Ece'yi çekiştirerek odadan çıkmaya çalıştım. Bir yandan da bahane uyduruyordum. "Gece uyuyamadım. Anca kalktım kuzu ne yapayım. Hadi aşağı inelim. Açlıktan ölüyorum..."

Ece yerinde durup kuşkuyla bana baktı. "Sen? Açlıktan ölüyorsun? Kafana saksı mı düştü? Bu sabah biraz tuhafsın..."

"Ece'm, sana da hiç yaranamıyorum ya... Acıktım desem suç, demesem suç."

"Tamam da... Pijamayla mı yemek yiyeceksin? Hem dersin yok mu senin bugün?"

"Tabii ya... Dersim var değil mi? Ben giyineyim... Hadi sen in aşağı."

"Tamam, çabuk gel. Annen herkes gelmeden böreklere el sürdürmüyor. Hem şu sinemadaki çocuk kapıda... Sana not mu ne verecekmiş."

"Arda mı?" Tedirginice Demir'in yattığı tarafa baktım. Çok şükür hâlâ oradaydı. "Tamam, hemen giyinip geliyorum ben." Ece odadan çıkınca kapıyı kapatıp kilitledim. Arkamı dönmeye korkuyordum şu an. Demir'in kızgın bakışlarını boynumda hissediyordum...

"Not ha?" Sinirli sesini ensemde hissediyordum. Ne ara bu kadar yakınıma gelmişti?

Dolaba yönelip hiç korkmuyormuşum gibi giyeceğim kıyafetleri çıkarmaya başladım. Bir yandan da gayet doğalmış gibi mırıldanıyorum.

"Aynı gruptayız. Bir aylık çalışmayı beraber yapmamız gerekiyor. Normal yani, bana not getirmesi..."

"Aynı gruptasınız demek?" Sesi tehdit içeriyordu. Sanki aynı grupta olmamız benim suçummuş gibi... "Evet..." Son anda gelen cesaretle kaşlarımı çatıp arkamı döndüm. "Hem ben sana neden hesap veriyorum?"

"Bence o soru şöyle olacaktı..." Bana bir adım yaklaştı." O ibneyi neden evime kabul ediyorum?"

Kaşlarım daha da çatılırken kapıya yönelen Demir'in önüne geçtim. "Manyak mısın? Annem seni görürse ne olur biliyor musun? Hem Ece... Ah, kesinlikle seni görmemeliler."

Kaşlarını çatıp yüzüme baktı. "Görürlerse ne olurmuş?.."

"Deli misin? Rezillik! Ne düşünürler Allah bilir!"

Haylazca sırıtıp üstüme yürüdü. Tedirginice ellerimi arkama getirip geri geri kaçmaya başladım... "Ne düşünürler?.."

"İşte... Şey... Uf, ne bilim işte! Yanlış anlarlar..."

"Hım... Yanlış anlaşılacak bir şey yapmıyoruz yani?"

Yüzüm renkten renge girerken, gözlerimi odada gezdirdim. Gözlerine bakmamak için her yere bakıyordum. Adımları gitgide bana yaklaşıyordu. Dolaba yaslanınca kafamı yana eğip bakışlarından kaçmaya çalıştım.

"Şöyle imayla konuşma. Yapmıyoruz tabii... Senin gibi zorba bir ayı yüzünden beraber uyuyoruz o kadar."

"Hım..." diye üfledi boynuma doğru. Sanki ses tonunda bir yığın ima vardı. Ayak parmaklarım kıvrıldı. Kalbim ritmini bozmuş, delirmiş gibi atıyordu. Neredeyse açık açık görünecekti atışı. Demir az daha yaklaşsa hissedecekti...

"Annen bir kocan olduğunu biliyor mu?" Sinirle kafamı ona çevirdim. Burunlarımız birbirine çarptı ama umursamadan kaşlarımı çatarak gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

"Benim bir kocam yok!"

"Öyle mi dersin?" Gözleri dudaklarımda konuşuyordu. Yutkundum. "Öyle..." diye bastırdım inatla.

"İstersen annene bir soralım. Dini nikâhla kocan olabiliyor muymuşum?.."

"Kafayı mı yedin? Kafanla vedalaşmak istiyorsan sor!"

Ben sinirlendikçe o gülüyordu. Sanki sinirlenmem hoşuna gidiyordu. Gözleri dudaklarımda, gözlerimde, boynumda geziniyordu. Sanki gözleriyle dokunuyordu bana. Ellerim arkamda kilitlenmiş gibiydi. Onu itekleyemiyordum bile...

"Sinirlendiğin için mi böyle pembeleşiyorsun, yoksa yakınlığımdan dolayı mı?" Fısıltıyla söylediği sözlerle gözlerimi kaçırdım. İnkâr etmem gerekiyordu. Beynime söz geçirebilsem şu an inkâr ederdim... Elini yanağıma uzatıp, sıcaktan yanan tenimi okşadı...

"Böyle kızarınca... Daha güzel oluyorsun."

Bana güzel demişti. Hem de daha güzel! Güzel olduğumu düşünüyordu? Sıklaşan nefesimle göğsüm hızla inip kalkıyordu. Yakınlığı beni yakıyordu. Zaten kalbimde kapladığı yer bu kadar büyükken, dokunduğu an yok oluyordum. Tamamen onunla doluyordum... O koca bir ateşti içimde. Bense bir damla su. Dokunuyordu ve buhar oluyordum. Ufacık bir damlanın ne hükmü vardı ki koca yangının yanında?..

Aşağıdan adım seslenilince Demir'in elinden ve bedeninden kurtuldum. Ayarladığım kıyafetleri elime alıp kapıya yöneldim. Ben kapıyı açmadan Demir'in eski kızgın haline dönmüş sesi yükseldi.

"O süs köpeğini çabuk gönder. Balkondan arka bahçeye ineceğim. Gözüm üzerinde ve notu verip defolup gitmezse, onu yakasından tutup sürüklerim. Yemin ederim yaparım, Erva."

Onu dinlemiyormuş gibi kapıyı açıp hiçbir tepki vermeden banyoya yöneldim. Üstümü değiştirip hızla aşağı indim. Arda, içeri geçmişti ve annem ona çay ikram etmişti. Çayının sonuna geldiğini görünce rahat bir nefes aldım. Hızla yanına gidip konuştum:

"Günaydın..." O bana cevap verirken notları sehpadan alıp göz gezdiriyormuş gibi yaptım. Sonra notları kaldırıp havada salladım. "Notlar için teşekkürler. Seni de buraya kadar yordum."

"Önemli değil... Aslında dün getirecektim ama ufak düzenlemeler yapmam gerekti..." Arda konuşurken gözüm saatteydi. Beş dakika kuralında ciddi miydi?

"Önemli değil... Tekrar teşekkürler. Kusuruma bakmazsın inşallah benim erkenden çıkmam lazım, geç kalıyorum. Hocamın istediği çizimleri götürmem lazım..."

Ece'ye bakıp. "Hadi!" dermiş gibi kaş göz oynattım. Annem ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Kızım otur iki lokma yemek ye..."

"Annem, geç kaldım. Hadi Ece!" Arda mesajı almış olacak ki doğrulup ellerini pantolonuna sürttü. "Bana da müsaade o zaman. Ellerine sağlık, Hatice teyzem... Börekler nefisti." Bana dönüp tebessüm etti. "Okulda görüşürüz, Erva... Hadi Allah'a ısmarladık."

En azından kapıya kadar geçirme nezaketini göstereyim diye ben de peşi sıra yürüdüm. Ece ne olduğunu anlamasa da sorgulamamıştı. Tabii benim ısrarlarımı umursamadan kahvaltısını yapmaya devam ediyordu. Kurt gibi yiyordu ama fıstık gibi fiziği vardı. Onu kıskanmamak elde değildi.

Merdivenlerden aşağı inip Arda'yı geçirdim. Gidene kadar birkaç kere arkasını dönüp tebessüm etti. En sonunda büyük dış kapımızın kapısını kapatınca derin bir nefes aldım. Sonra arka bahçedeki Demir aklıma gelince kalbim tekledi. Merakıma yenik düşüp arka bahçeye yürüdüm. Beni ilk kez gördüğü salıncağın yanına... Koca ağacın altına...

Ağaçların arasında gözlerimi gezdirdim ama hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Surat astım. Belki de sözlerinde ciddi değildi. Tam eve dönmüş gidiyordum ki, aniden kolumdan çekiştirildim. Sırtım ağaca çarparken vücuduma sıcak bir beden baskı yaptı. Kafamı kaldırdığımda ela gözlerle karşılaştım.

"Aferin, akıllı hatunum..." Gülümsemesi büyüleyiciydi.

"Nereden hatunun oluyormuşum senin?"

Dediğimi önemsemeden kafasını kaldırıp bulunduğumuz ağaca baktı. Sonra yanı başımdaki salıncağa... Bedenini bana öyle yaslamıştı ki hareket edemiyordum. Kıpırdandıkça daha çok yükleniyordu üzerime.

"Burası değil mi? Meraklı kulaklarınla beni dinlediğin yer?.."

"Evet... Senin kirli oyunlarına alet olduğum yer," diye hırladım. Sinirlenmiştim. Burası fark ettirmesem de benim için kıymetliydi artık. Haftalardır kaçamak saatler geçiriyordum burada. Bana onun gözlerini hatırlatıyordu...

"Galiba bu ağaca teşekkür borçluyum... Ya da salıncağa..." Gülümsememi tutmak için dudaklarımı kemirdim. Suratında harika bir sırıtış vardı. Haylaz halleri kalbimi ısıtıyordu. Gülen gözlerle bana bakınca aklına daha komik bir şey geldiğini anladım.

"Aslında teşekkürü hak eden kedi... Onu bulmalı ve kedi mamasına boğmalıyım."

Bu sefer gülümsememi tutamadan kıkırdadım. Onun karşısında hep seviyeli durmaya çalışıyordum ama imkânsızdı. Mutluluk aşılıyordu. Kıkırdamama gerçek bir tebessümle karşılık verdi. Sonra burnumu tutup sırıtarak konuştu:

"İnat etmesen ve hep böyle gülsen ölürsün değil mi, cadı?"

Burnumu kurtarmaya çalışırken halen gülüyordum. Kendime engel olamıyordum. Burnumu kurtarınca sahte bir sinirle burnumu ovaladım.

"Burnumla ne derdin var senin?"

Yüzünü yüzüme yaklaştırınca nefesimi kesildi. Burnunu burnuma sürtüp tebessüm etti.

"Isırasım geliyor..." Kulaklarıma kadar kızarınca omzundan ittirdim... Gülerek doğruldu. "Git hadi... Annem nerede kaldığımı merak ediyordur."

"Tamam, tamam." Arkasını dönecekken elini saçlarına daldırıp tekrar bana baktı. "Bak gidiyorum ama o armut mudur, asalak mıdır her neyse yakınına yaklaşırsa bu sefer affetmem."

Söylediği laflara gülmemek için dudaklarımı büzdüm... Sahiplenmesi ve kıskanması ayaklarımı yerden kesiyordu. Tam bana yaklaşacağı sıra içeriden annemin sesi yükseldi ve Demir sabır dilermiş gibi kafasını iki yana salladı.

Gözlerime uzun uzun bakıp mırıldandı: "Bu akşam gelemeyeceğim. Yarın sabah davet var ama sen, yarın akşam pencereyi aralık bırak..."

Yanıma yaklaşıp ellerini omzuma koydu ve alnımı öptü. Sonra beni arkasında öyle sersemlemiş halde bıraktı. Kendimi kötü hissediyordum. Sanki sıkılınca bırakılacak bir oyuncak gibi...

Ama bunu ben kabul etmiştim değil mi? Ufacık bir kısım bile olsa hayatına dahil olmayı... Her acısından, her derdinden sonra benim kollarıma sığınmasını...

Şimdi neden arkasından bakarken içim yanıyordu? Sadece bir gece görmeyecektim onu. Neden kocasını bekleyen eşler gibi özlem dolu hissediyordum?

Sanki bana aitmiş gibi... Sanki yanımdan gitmeye hakkı yokmuş gibi...

***

Gözlerimi gün ışığına açtım... Neredeydim ben? Tedirginice etrafımı yokladım. Pencereden vuran ay ışığından başka ışık yoktu. Etrafta boya kokusu vardı... Gözüm alışınca duvarlarda tablolar gördüm...

Çeşit çeşit manzara resimleri... İnsan figürleri... Rengârenk ebruli tablolar... İşlenmiş kabartmalı isimler... İçimi ürperten tuhaf bir havası vardı bu odanın. Issız ve sessizdi.

İçimdeki panik bacaklarımı titretiyordu. Böyle panik olmaya devam edersem nefesim gidecekti. Birkaç kere bayıldığım için nasıl başladığını biliyordum.

Neden bu kadar tedirgindim? Neydi beni bu hale getiren? Sadece bir oda, diye mırıldandım içimden...

Bahsi geçen odaya baktım. Odanın ortasında yarısı çizilmiş bir tuval vardı... Titrek adımlarla yaklaştım. Bir kız figürüydü. Ama sadece profilden burnu, gözleri ve dudakları çizilmişti. Gözleri kapalı ve dudakları aralıktı. Sanki dua ediyordu. Karartılı olduğu için kime benzediğini çıkaramıyordum...

Tuvalin yanındaki halının üzerinde bir namazlık gördüm. Üstünde beyaz namaz eşarbı ve tespih vardı. Sanki biri namazını kılmış da toplayamamış gibiydi. Öyle alelacele ucu kıvrılmıştı sadece...

Gözümden akan yaşa hayret ettim... Niye ağlıyordum ki şimdi? Titreyerek namazlığın yanına çöktüm. Halının üzerinde iki büklüm oldum. Bu oda kalbimi sıkıştırıyordu. Bağırmak istiyordum ama sesimi bulamıyordum. Ellerim ve ayaklarım buz kesmişti. Ama soğuk değildi oda, neden üşüyordum?

Bağırmaya çalıştım... Hiçbir şey çıkmıyordu dilimden. Tek kelime dökülmüyordu dudaklarımdan... Sonra bakışlarımı bir resme çevirdim... Bu resme bakarak ölebilirdim işte. Bu yüze bakarak can verebilirdim. O kadar tanıdık, o kadar bendendi ki bu resim... Ben çizsem ancak bu kadar ayrıntıyla işlerdim her bir yanını.

Bu resmi, ancak "O"nu benim gibi gören biri çizebilirdi. Sanki biri kafamın içine girip, bu güzel yüzün görüntüsünü çalıp dökmüştü tuvale...

Azalan nefesimle zorlukla nefes aldım. Gözümden süzülen bir damla namazlığa doğru damladı.

Can havliyle açtım ağzımı. Beni bu eziyetten kurtarır mıydı bilmem ama onu söylemek istiyordu dilim. Ona seslenmek istiyordu kelimelerim. Gözlerim onu görmek istiyordu. Ellerim son kez tutmak istiyordu ellerini... Ecelim geldiyse gitmek düşerdi elbet... Ama sanki ona seslenirsem uzayacaktı ömrüm...

"Yusuf..." diye fısıldadım. Tuvaldeki resmine bakıyordum buğulu gözlerimin ardından... "Yusuf..." dedim tekrar. Onun adından öteye geçemiyordum. Bir tek onu zikrediyordu dilim. Başka kelime kabul etmiyordu. Rabbimden sonra bir tek onu anıyordum. Kalbim ve dilim şahadet getirirken gözlerim halen onun güzel yüzünü arıyordu...

Onu göremeyeceksem gitmek düşerdi bana elbet... Bana onu veren en sevgiliye kavuşmak düşerdi... Belki ahiretliğim olurdu, kim bilir?

Bir kapı sesi duyuldu... Bir kadın bana seslendi: "O, sana emanet..."

Ardından omzumda bir el hissettim...

Nefes nefese uyandım. Omzuma baktım hemen. Kimse yoktu. Rüya olduğunu anlamam için uzun dakikalar geçmesi gerekti. Ellerim ve ayaklarım halen titriyordu. Yatakta doğrulup oturdum. Ellerimi birbirine bağlayıp bir süre bekledim. Boş boş karşı duvara bakıp içimdeki tuhaf hissi kovmaya çalıştım.

Sabah namazını kılıp uyumuştum. Genelde içim rahatken kâbus görmezdim. Neden böyle bir rüya görmüştüm?

Saate bakınca neredeyse ona geldiğini gördüm. Nasıl derin bir rüyaysa beni içine çekmişti. Demir'in yokluğu yüzünden miydi? Onun güvenli kollarına ne çabuk alışıyordum böyle...

Yataktan doğrulup üstümü değiştirdim. Aşağı inip kahvaltı hazırlayan anneme yardım ettim. Annem ekmek almam gerektiğini söyleyince üzerime kabanımı geçirip, şalımı bağlayıp dışarı çıktım. Hava epey soğuktu. Ellerimi montumun cebine iliştirip markete doğru yürüdüm. Ana caddeye çıkınca önümde bir araba durdu. Hemen yolumu değiştirmeye kalktım ama takım elbiseli bir adam sürücü koltuğundan inip benim tarafıma doğru yürüdü. Panikle geriledim ama adam arka yolcu koltuğunu açıp eliyle içeriyi gösterdi...

"Dağhan Bey sizi davete bekliyor, hanımefendi... Gecikmeden gidelim isterseniz."

***

26. BÖLÜM

"Şükür"

Dağhan Bey?.. Demir'in babası?.. Demir'in babası beni nasıl bulmuştu? Ayrıca beni davete neden çağırıyordu?

Burnuma kötü kokular geliyordu. Demir'e ihtiyacım vardı. Telefonumu elime aldım ama karşımda duran takım elbiseli adam ikaz etti. "Hanımefendi... Demir Bey'in haberi var. Nişanlısı olarak sizi davete benim götüreceğimden haberdar."

Anlamıyordum... Kaşlarım çatıldı. Demir bana neden bahsetmemişti? Acaba tekrar oyunumuza ihtiyaç mı duyuyordu? Eğer Demir'in haberi varsa tereddüde gerek yoktu. Gidecektim. Bana ne zaman ihtiyaç duysa giderdim.

Eğer bu bir yalansa bile... Yine de giderdim. Demir için... Babasından korkmadığımı belli etmek için...

Tedirgin adımlarla arabaya yerleştim. İçimdeki sıkıntıya anlam veremiyordum. Güneşli bir kış gününde, bu kadar kasvetli hislerin sebebi neydi?

***

Demir'in babasının evine geldiğimizde derin bir soluk alıp arabadan indim. Takım elbiseli adam reverans yapıp beni verandaya yönelti. Her ne kadar tedirgin olsam da Demir'in burada olduğu

hissi beni heyecanlandırıyordu. Onu görmeyeli sadece saatler olmuştu. Bana aylar kadar uzun gelen saatler...

Beni kapıda karşılayan resmi giyimli hizmetli, evin salonuna kadar eşlik etti. Üzerimdekilerin ortama pek uymadığına emindim. Rahat olduğunu düşündüğüm keten siyah eteğim ve krem kazağım vardı. Markete gideceğim için rahat ettiğim, sıcak tutan kıyafetlerimi giymiştim. Şalımsa kışlık şallarımdandı...

Ellerimi birbirine bağlayıp utangaç adımlarla salona, sesin hâkim olduğu bölüme ilerledim. Kafamı kaldırmamla elalarla buluşmam bir oldu. Ve ifadesi...

Ah... Tabii ya, haberi yoktu! Bana yalan söylemişlerdi. Demir'in ifadesiyle korkum damarlarımda çağladı. Amaçları neydi? Benim buraya gelmem Demir'e zarar verir miydi? İnsanlar adımı söylüyor ve hasretle beni kucaklıyorlardı. Her şeyi perde arkasından izliyordum sanki. Ortada bir sahne dönüyordu... Ve ben bu sahnenin gölgede kalmış oyuncusuydum...

Herkes buradaydı... Bir adet şaşkın Ece, ne olduğunu anlamaya çalışan Oğuz, haftalardır beni görmeyen ve özlemle bakan Emel abla... Diğerleri olanlardan habersiz gibiydi. Haftalar sonra onları ziyarete gelen gelinleriydim şimdi. Hepsi nerelerde olduğumla ilgili sorular soruyordu.

Yüzümdeki ifadeden konuşamayacağımı anlamıyorlar mıydı? Demir'in babasına sıra geldiğinde her ne kadar istemesem de eline uzandım... Bu sefer şaşırmama sebep olacak şekilde elini uzattı. Öpüp alnıma koydum.

Her hareketimi izliyordu... Gözlerindeki ifade öyle ürkütücüydü ki ne yapmaya çalıştığını kestiremiyordum. Tabii, tüm bunlar boyunca pür dikkat bizi izleyen ela gözler vardı. Ona bakamıyordum. Yaptığım hatanın farkındaydım ve şu an kanlı gözlerle beni izlediğine emindim...

Ne düşünüyordu acaba? Bu aileden uzaklaştırmıştı beni. Bense aptal gibi oyuna gelip tekrar girmiştim içeri... Onun izlediği bir yol vardı ve ben her zamanki gibi çıkmaz sokağıydım...

Demir'in babasının sesiyle herkes bir anda sessizleşti. "Demir... Haftalar oldu Erva kızımızı görememiştik. Senin işlerin

yoğun olduğu için haber vermeyi unutacağını tahmin etmiştim... Ben de onu alması için şoförümü gönderdim. Umarım kızmamışsındır."

Yöneltilen sorudan sonra herkes bakışlarını Demir'e çevirdi. Demir ise babasına alev alan bakışlarla bakıyordu. Ellerini ceplerinde yumruk yaptığına emindim. Artık onu kendimden iyi tanıyordum. Şu an boynunu ovalayıp kendini sakinleştirmeye çalışmamak için dişlerini sıkıyordu...

Yüzüne sahte bir tebessüm yerleştirip, sadece Demir'i yakından tanıyan birinin anlayacağı, iğneleyici bir ses tonuyla cevap verdi:

"Estağfurullah, baba. Gelinin okuluna başladı ve bu aralar yoğun... Hem benimde işim başımdan aşkın, biliyorsun... Aklımdan tamamen çıkmış onu davete getirmek."

Bu sefer konuşan benim bakmaya bile tahammül edemediğim kadındı. Demir'in ve annesinin hayatını mahveden, utanmaz, kalbi kararmış kadın...

"Demir'cim o da bizim aile bireyimiz artık. Böyle toplantılar da bunun için var zaten. Kaynaşmak için..." İğrenç kahkahasıyla odayı inletti. Kusma isteği doğdu içimde. Demir yıllarca nasıl dayanmıştı bu kadının yanında? Ben sadece birkaç haftadır gerçek yüzünü öğrenmiştim ve tahammül edemiyordum. Yaptıkları iğrençliğe rağmen nasıl bu kadar rahat yan yana barınabiliyorlardı? Çocukları ve eşlerinin yanında yüzlerini kızartmayan, utançtan seslerini kısmayan nasıl bir kalp karalığıydı?

Demir, yengesinin laflarını duymazdan gelerek yanıma yaklaştı. Bu ortamda bile kalbimin gümbürdemesi tuhaftı... Elimi elinin içine aldığında ise kulaklarım uğuldadı. Halen dönüp ona bakamamıştım.

"Hadi yemeğe geçelim," diye ortamdaki gergin havayı yumuşatmaya çalıştı Ece. Koca sofrada oturma düzenine göre yerleştiler. Herkesin yeri belirlenmişti. Bunu hep yapıyor olmalıydılar...

Masanın başköşesine her zamanki gibi Dağhan Bey yerleşmişti. İki yanında ise Demir'in amcaları... İsmini bilmediğim

ama yüzüne bakmaya tahammül edemediğim yengesi kocasının yanına kuruldu. Amcasını tanımasam da onun için kötü hissettim.

Nasıl bir körlüktü, nasıl bir güvenmekti ki bu gözü görmüyordu? Karısının kirli yüzünü nasıl fark etmiyordu... Ufacık bir çocuğun umutlarını elinden alan bu kadına beddua etmeye bile dilim varmıyordu. Onun yüzünden günaha girmeme bile değmezdi...

Demir ve ben yan yana Ümmü Gülsüm teyzenin yanındaydık. Ece, Emel abla ve Oğuz karşımızdaydı. Ege ise tuhaf bir şekilde Dağhan Bey'in karşısında masanın diğer başında oturuyordu. Nasıl hissettirmesi gerektiğini bilmiyordum. Ege'nin hiçbir şeyden habersiz, masum olduğundan haberdardım. Ama buradaki kirli oyunun sahipleri rollerine o denli girmişlerdi ki, bilmesem ben bile inanırdım mutlu aile tablosuna...

Herkes yemeğe başlarken yanımdaki mükemmelliğe baktım. Halen kızgın olduğunu düşünüyordum. Ama gözlerimiz birleşince onu ne denli özlediğimi anımsadım. Burada olmam yanlıştı belki... Ama burada olup ona güç verme isteği içimi ısıtıyordu.

"Tek değilsin, ben varım artık," diye bağırmak istiyordum. *"Beni her şeyden koruyan sendin... İzin ver yükünün birazını alayım."*

O bana bakan kızgın gözlerini yumuşatmam gerekliydi. Sonra da gergin omuzlarını rahatlatmam... O yüzündeki acı ifadeyi silmek için, yüzünün en gergin yerinden, kaşlarının çatığından öpmek istiyordum... Ya da kalbimde büyüyen, ama asla dilime dökülmeyen sevgi sözcüklerini yüzüne haykırmak...

Konuşmak yerine yapabileceğim tek şeyi yaptım. Örtünün altından eline uzanıp sımsıkı tuttum sıcak ellerini. Kaşlarının çatıklığı şaşkın bakışlarına ortaklık etti. Kızarmış gözleri parlaklığına kavuşurken, dokunuşuma karşılık verdi. Başparmağıyla elimin üzerinde daireler çiziyordu.

Öyle çok birbirimizde kaybolmuştuk ki bir an nerede olduğumuzu unutmuştuk. Ümmü Gülsüm teyzenin seslenişine kadar...

"Demir, oğlum. Anlıyorum yoğunluktan göremiyorsun, özlüyorsun nişanlını ama bırak yemek yesin kız. Sonra hasret giderirsiniz."

Benim rengim atarken elimi Demir'in elinden çektim. Kaşlarımın altından Demir'in tepkisini izledim. Kaşlarını çatıp boşta kalan eline baktı. Sonra çatal ve bıçağı kavradı. Eski gerginliği geri dönmüştü. Elini bırakır bırakmaz kaşları eski halini almıştı. Onu böyle görünce kalbim daralıyordu...

Kısa sohbetler eşliğinde yemeği yemeye başladık. Boğazımdaki yumrunun izin verdiğince yutkunmaya çalışıyordum...

"Erva, kızım neden böyle iştahsızsın? Epey zayıflamışsın da..."

Ümmü Gülsüm teyze gerçek bir endişeyle sorusunun cevabını bekliyordu.

"Bu aralar proje ödevimin üzerinde yoğunlaştım, efendim. Fazla beslenmeme dikkat edemedim..."

Bunun tüm gerçek olmadığını biliyordum ama onlara Demir'in yokluğunda böyle oldum diyemezdim. Daha Demir'e bile söyleyememiştim...

"Aman dikkat et! Allah korusun, hastalanırsın kızım..." Tebessüm ederek kafamı salladım.

"Okuluna başladın demek... Ailenin yurtdışından geldiğini duydum."

Dağhan Bey'in sorusuyla beynimden vurulmuşa döndüm. Tabii ya... Beni evimin yakınından aldırdığına göre her şeyi öğrenmiş olmalıydı. Belli etmemeye çalışarak Demir'e baktım. Destek verircesine kafasını salladı. Bana güveniyordu...

Aniden gelen cesaretle cevap verdim. Bu adama karşı yenilemezdim. Eğer Demir bana güveniyorsa onun güvenini asla sarsamazdım...

"Evet, ama yalnızca annem burada efendim. Babam halen yurtdışında..."

"Baban ne iş yapıyor?" Tuzak sorularla beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu. Belli ki her şeyi araştırmıştı.

"Yurtdışına işçi götürüyor efendim. Bir temizlik firmasıyla anlaşmalı olarak işçileri yönetiyor..." Demir'e bana bunları anlattığı için bir ara teşekkür etmeyi düşündüm. Babamı merak edeceğimi düşünüp her şeyi ayrıntısıyla anlatmıştı.

"Ne güzel..." Yemeğini yerken bir yandan da kafasını iki yana sallıyordu. Beni köşeye sıkıştırmak için büyük çaba sarf ediyordu. Derdi neydi bu adamın?

"Erciyes Üniversitesi'nde birkaç profesör arkadaşım var. Biri Güzel Sanatlar bölümünde. Gelinimin derslerini merak ederek durumunu sormuştum..." Kafasını kaldırıp gözlerime sahte bir mahcubiyetle baktı... "Yanlış anlamıyorsun değil mi? Sen de bizim ailemizden sayılırsın..."

"Estağfurullah..." diye mırıldandım. Korkacak hiçbir şeyim yoktu. Alnım ak olduğu için dimdik duruyordum karşısında.

"İsmini duyar duymaz met etmeye başladı. Hatta çizimlerini değerlendirmek için birkaç firmaya örneklerini göndermiş..."

Bu bilgi benim için yeniydi. Bana söylemişti ama ihtimal vermemiştim. Sadece birkaç kıyafet çizimimdi ve hocamın böylesine çabaladığını duymak... "Senin nişanlı olduğunu bilmiyormuş. Demir'i de hiç yanında görmemiş. Bu duruma biraz şaşırsam da Demir'in yoğun iş temposu yüzünden olduğunu düşünüyorum..."

Demir yerinde kıpırdanıyor, sinirle ellerini sıkıyordu. Nereye varmaya çalışıyordu? "Ben bu durumdan rahatsız oldum açıkçası. Sen ne diyorsun, Demir?"

"Ne anlatmaya çalıştığını anlamadım, baba..." Demir kaşlarını çatarak babasının nereye varmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordu.

"Diyorum ki, Dağhan Soylu'nun oğlu nişanlanıyor... Ve nişanlı olduğundan herkes habersiz... Hem kızımızın annesi burada olduğuna göre tanışıp, bu nişanı herkese duyurmalıyız."

Sofrada derin bir sessizlik oldu... Herkes kitlenmiş, Demir'in vereceği cevabı bekliyordu. Ece kaygıyla dudaklarını yiyor, bana endişeyle bakıyordu.

"Baban haklı, Demir... Böyle büyüklerden habersiz nişan falan olmaz. Hem çevremize duyurmamız, büyük bir nişan yapmamız gerekli..."

Demir'in amcası konuşurken herkes destek verici mırıltılar çıkarıyordu. Ses gelmeyince tedirgince Demir'e döndüm. Babasıyla birbirlerine sessiz savaş açmışlardı. Bakışlarıyla ateş açıyorlardı...

Sonra Demir gözlerini bana çevirdi. Bir şey anlatmaya çalışıyordu. Ya da, "Güven bana..." diyordu. Ona güveniyordum. Ne olursa olsun onun lafının arkasındaydım. Asla bu kibirli adamın lafının altında ezilmemeliydi.

"Erva'nın bu aralar dersleri yoğun..." Tekrar babasına bakıp devam etti: "Ayrıca benim de vermem gereken projelerim var."

"Sorun değil... Sizin kafanızı ağrıtmanıza gerek yok. Erva'nın annesiyle konuşup bir gün belirleriz. Geri kalanı çalışanlarımız halleder."

Demir'in çenesi seğirmeye başladı. Benim de beynim durmuştu. Ne olacaktı şimdi? Bu işin sonu nereye gidiyordu?

"Zaten bilen biliyor nişanlandığımı. Senin çevren ve iş ortakların umurumda değil..." Demir'in kararlı sesi üzerine tüm bakışlar Dağhan Bey'e yöneldi. Düellonun ortasında gibiydik.

"O umurunda olmayan iş ortaklarım, zamanı geldiğinde işine çok yarayacak. Şu an aklın pek almıyor olabilir..."

"Şunu yanlış anlamışsın, baba. Benim senin işinle ve ortaklarınla asla işim olmaz. O ucuz insanlar umurumda değil. Nişanlımın kim olduğu, nasıl göründüğü onları zerre ilgilendirmez. Erva'yı asla o iğrenç gözlerin görmesine izin vermem."

"Demir..." diye ikaz etti sarışın amcası. Her şeye rağmen abisine saygı duyması dayanılmazdı. Bu kadar kör olması dayanılmazdı.

"*Rabbim, en büyük sabırlarından ver Yusuf'uma,*" diye geçirdim içimden. Bu çirkin tabloyla nasıl bir hayat geçirmişti kim bilir? Onu buradan kopartıp, kendi sessiz ama huzurlu kollarıma almak istedim.

Artık emindim... Onun yeri benim kalbimdi... Ona benden başka kimse merhamet duymuyordu. Daha yirmi beş yaşında, annesiz bir çocuktu o... Sarıp sarmalanması, sevgi sözcükleriyle şımartılması gerekliydi.

Bir tek ben görüyordum onun güçsüz düşmüş yüreğini. Bu insanların gördüğü; merhametsiz, inatçı, kindar bir adamdı.

"Neyse canım. Çocuklar ne zaman isterse aile içi bir tören yaparız. Bunaltmayalım şimdi onları..."

Ümmü Gülsüm teyze ortamı yumuşatmaya çalışıyordu her zamanki gibi. Demir'in neden böyle yaptığını hiçbiri anlamıyordu. Hiçbirinin Demir'in yaralarından haberi yoktu... Demir ağzını peçeteyle silip ayaklandı.

"Neyse, yemeğimizi yediğimize göre bize müsaade..." Birbirine bağladığım ellerimi tutup ayağa kaldırdı. Herkes şaşkınlıkla Demir'e bakıyordu. Ümmü Gülsüm teyze şaşkınlıkla, "Daha yeni gelmişti, biraz daha kalsaydınız oğlum," dedi.

Demir yüzündeki sinirli ifadeyi silip yengesine tebessüm etti. Bu kadına saygı duyuyordu. Duyulmayacak gibi değildi. Ece gibi bir kızı yetiştirmişti öncelikle. Ona sonsuz saygı duyuyordum. Tatlı dili de cabasıydı...

"Yengecim... Senin ısrarın yüzünden katıldım, biliyorsun. Pek sevmem böyle davetleri."

Dağhan Bey'in kaşları çatılsa da garip bir şekilde sesini çıkarmadı. Amcalar da biraz şaşkın gibiydi. O iğrenç kadının ifadesini göremiyordum çünkü bakmaya katlanamıyordum. Bakarsam dayanamam diye korkuyordum. Yüzüne tükürmemek, Demir'de açtığı yarayı ona misliyle ödetmemek için bakmıyordum o günah dolu yüzüne...

Herkese başımla selam verdim. Ece masadan kalkıp yanıma geldi. Kollarını boynuma sarıp vedalaşırmış gibi yaptı. Kulağıma dolan sesiyle asıl nedenini anladım.

"Ne oluyor kuzum burada?"

"Ah ben de bir anlasam..."diye mırıldandım kollarından ayrılırken. Bana teselli vermek ister gibi omzumu ovaladı. Emel ablayla kucaklaştık. Ona karşı kendimi mahcup hissediyordum. Çok iyi biriydi ve ben sebepsizce onunla görüşmemiştim. Ece ile görüştüğümü biliyordu büyük ihtimalle. Demir'in sabırsız mırıltılarıyla vedalaşmaya son verdim ve kapıda bekleyen Demir'e yöneldim...

Daha düne kadar kendimi bu aileden soyutlamıştım. Bugün ise yeniden taze gelinleri olmuştum. Artık anlamıştım; Demir'in babasının elindeki en büyük kozdum, onun en büyük tehdidi olduğum kadar...

Demir'e benimle zarar vermeye çalışıyorlardı. Ama buna izin vermeyecektim. Onun tek başına bu acıları çekmesine izin vermeyecektim. Gerekirse yıpranan, hırpalanan, hayatını hiçe sayan taraf ben olurdum. Ama kimse gönlümün Yusuf'una zarar veremezdi.

***

Kapıdan çıkar çıkmaz Demir elini bırakıp bana döndü. "Hangi akla hizmet binersin o arabaya?" Ellerini boynuna dayayıp saçlarını çekti. Etrafı kolaçan ediyor, bir yandan da beni sorguluyordu... Kimsenin olmadığını anlayınca elleri boynunda bana döndü. Gözleri kaygıyla kırışmıştı. Benim için kaygılanmış mıydı?

"Ya sana bir şey yapsalardı?.." Çenesini kastı ve yerdeki taşı tekmeledi. "Nasıl bu kadar saf olabilirsin?" diye dişlerinin arasından kükredi. Artık korkmuyordum. Beni önemsiyordu... Bana bahşettiği hoş duyguyu içimde saklayıp cevapladım:

"Senin haberin olduğunu söyledi... Seni zor duruma sokmak istemedim." Özür diler gibiydi ses tonum. Onun karşısında ilk kez bu kadar yumuşak ve anlayış bekler bir sesle konuşuyordum.

Gözlerini kırpıştırıp gözlerimin içine baktı. "Ne olursa olsun... Bir daha ben söylemeden sen kimseye inanma."

Uysallıkla başımı yukarı aşağı salladım. Yakınlardan çıtırtı gelince elimden tutup arabasına doğru sürükledi. Hızla arabaya bindirip kapımı çarptı. Kendi de yerleştiğinde arabayı çalıştırıp keskin bir dönüş yaptı. Buradan derhâl uzaklaşmak istiyordu. Arabayı hızlı kullandığı için yine titremeye başlamıştım. Aslında buna hızlı demek bile az kalırdı. Ağaçlar ve yollar bulanık görünüyordu...

Koltuğu kavradığımı bile fark etmemiştim. Ona yavaşlamasını söylemem gerekiyordu ama çok gergin olduğunu bildiğim için ağzımı açamıyordum. Yoldan bakışlarını ayırıp bana baktı. Rengimin attığına emindim... Hızdan midem kalkmaya başlamıştı. Koltuğu kavrayan ellerime bakıp aniden yavaşladı. Direksiyonu kavrayan elleri gevşedi. Arabayı yolun kenarına çekti.

Kafamı kaldırıp durduğumuz yere baktım. Hiçbir evin olmadığı, ıssız ve bomboş bir yoldaydık... Arabayı durdurup bir süre kafası önde nefes alıp verdi... Kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Erva..." İsmimin sesine en çok yakıştığı adama baktım. Kafası halen öndeydi. Adımı bir yakarış gibi söylemişti. Sıkıntılıydı...

"Demir?" diye fısıldadım. Bana bakmasını istiyordum. Onu teselli etmek istiyordum...

"Seni pisliğimle kirletmemeliydim..." Özür diler gibiydi sesi. Kafası önde, çenesi kasılmış, elleri direksiyonu sıkı sıkı tutuyordu. Onu teselli etme isteği içime dolup taştı. Dudaklarımdan döküldü: "Sen beni kirletmedin, Demir. Sen tertemizsin... Ben seninki kadar büyük bir kalbe sahip değilim." Kafasını iki yana salladı. Kendiyle ilgili hiçbir iltifatı kabul etmiyordu. Neden kendini bu kadar yanlış tanıyordu?

"Demir, sen doğru olanı yapıyorsun. Sen yanlış hiçbir şey yapmıyorsun. Benim cesaret edemeyeceğim şekilde haksızlığa göğüs geriyorsun..." Ben iltifat ettikçe çenesi daha da kasılıyordu. Kafasını iki yana sallayıp ıstırap çeken sesiyle konuştu. Kalbim acıdı...

"Seni bu insanlara karşı kullanarak hayatımın hatasını yaptım. O kadar safsın ki göremiyorsun gizli tehditlerini." Kafasını kaldırıp kaşlarının altından baktı. Gözleri kanlanmıştı. Alnında bir damar sinirle seğiriyordu. "Seni bana karşı kullanıyor. Bu kadar ileri gideceğini bilmiyordum ama eğer işlerinin önüne geçmeye devam edersem, seni kullanmaktan sakınmayacak."

Ellerini başının iki yanına yaslayıp sıktı. Kendini suçluyordu. Burada bir yanlış yapan varsa o da babasıydı... Bu kesinlikle Demir değildi. Beni kullandığı için kızgın değildim asla ona. Hatta minnettardım... Anlamıyor muydu? En ufak yardımım dokunuyorsa dünyalar benim olurdu.

Onu benim karşıma çıkaran Rabbime nasıl şükür namazı kıldığımı bilmiyordu. Onu benim karşıma getiren kadere, gözlerini gören gözlerime, kokusunu koklayan burnuma, sıcaklığını hisseden tenime, en önemlisi onun için atan kalbime ne denli şükür ettiğimi bilmiyordu. Nasıl bir cesaretle yapıyordum bilmiyorum ama işte şimdi ona doğru uzanıyordum... Yüzündeki acı silinsin istiyordum...

Yumuşak saçlarına dokundurdum parmak uçlarımı. Arabada ona doğru eğilmiştim... Saçlarına dokunan elimle kafasını kaldır-

dı... Şaşırmıştı dokunuşum karşısında. Ama zaman kaybetmeden elimi alıp yanağına götürdü. Gözlerini kapatıp dudaklarını elime yasladı. Sonra koklayarak öptü...

Gözlerini tekrar açtığında özlediğim ışığı gördüm gözlerinde. Bu gözlere keder yakışmıyordu... Dudaklarını aralayıp mırıldandı: "Bana sarılır mısın?"

Nefesimi tuttum... Sarılabilir miydim? Şu an benim kollarıma ihtiyaç duyuyordu... Bu his kalbimin bilinmez köşesine kuruldu... Benim ona duyduğum ihtiyacı o da hissediyordu... Kafamı yukarı aşağı salladım ama yaklaşamadım. Beklentiyle gözlerime baktı. Daha fazla düşünmeye fırsat vermeden yutkunarak öne doğru atıldım. O bana gelmemişti bu sefer... Ben ona gitmiştim. Kalbimin çekildiği gibi çekilmişti ona doğru bedenim. Kollarım kimseyi sarmadığı gibi sardı boynunu. Ufacık arabanın içinde ne kadar sarılırsam sarılayım yetmiyordu sanki. Demir beni bir bebek gibi iyice çekip dizlerine oturttu. Belimdeki elleri sıkı sıkıya sardı bedenimi. Burnunu dayadı ait olduğu yere...

İçimdeki şuh aşk doldu taştı. Göklere çıktı... Ellerini Mevla'sına açıp daha fazlası için yakardı... Kalbim, beynim, dudaklarım, dilim dayanamadı... Fısıldadı şükrünü Yusuf'unun kollarında.

"Seni veren Rabbime şükürler olsun..." Demir uzun bir iç çekti kelimelerimle. Beklemiyordu benden böyle bir itiraf, biliyordum. Ben de beklemiyordum. Öyle derin bir soluk çekti ki nefesi kesildi sandım. Söylediğim kelimenin utancıyla kollarımı gevşettim. Demir gevşettiğim kollarla küçük bir çocuk gibi mızmızlanıp daha da sardı beni...

Bu "gitme" demekti onun nazarında. Halen cevap vermeyişi iyi miydi, kötü mü? Bekleyişim son buldu. Kulağıma yaklaştırdı dudaklarını.

"Sen benim kirli kalbime Allah'tan gelen bir lütufsun. Ben seni hak edecek ne yaptım?"

Kızgınlıkla burnumu kırıştırdım. Kollarımı gevşettiğimde bu sefer karşı gelmedi. Ama kollarımı çekmeden yüzümüzü hizaladım. Şu anda kucağındaydım. Bu yüzümü kızartırken belli etmemeye çalıştım. Kendine haksızlık ediyordu ve buna tahammül edemiyordum...

"Ben mükemmel değilim, Demir. Ben de Allah'ın aciz bir kuluyum. Sen kendinin farkında değilsin ama asıl lütuf sensin. Bir daha böyle şeyler söyleme."

Sinirlenmiştim... Ama o karşımda gülüyordu. Kaşlarım çatık gülüşünü seyrettim. Kalbim eridi... Somurtmak ne de güçtü. Bu adam hep gülmeliydi... Ama sadece benim yanımda.

"Ne gülüyorsun be! Kızgınım şu an."

Kırıştırdığım burnumu tutunca daha da hiddetlendim. Ama kahkaha atan sesi kulağımı doldurunca yüzümdeki sahte sinir uçup gitti. Bir anda gülmeye başladım. Burnumdaki elini çekmesi için kucağında debeleniyordum. Bir yandan da kahkahalarını duyuyordum. Burnum kapalı olduğu için boğuk bir sesle bağırdım...

"Ya bıraksana!.. Kopardın burnumu. Ya, Demir... Bak halen bırakmıyor. Ayı mısın sen ya?"

Burnumu bir anda bırakınca dengemi kaybedip üstüne düştüm. Koltukta aşağı doğru kaydığı için tam göğsünün üzerine! Kafasını eğip yüzümüzü hizaladı. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Yüzündeki gülümseme gitmiş, yerine ayaklarıma kadar kızartan yoğun bir ifade gelmişti. Gözleri koyu yeşile çalmaya başladı. Nefesi sıklaşmıştı.

İki elini belime koyup uzandığım yerden yukarı doğru çekti. Şimdi yüzlerimiz birbirine daha yakındı. Ellerimi nereye koyacağımı bilmediğim için göğsüne yasladım... Göğsü sert ve sıcaktı. Elimin altında hissettiğim kalp atışı o kadar hızlıydı ki kalp krizi geçirecek diye korkmaya başlamıştım. Ama yüzündeki ifade halinden memnun olduğunu gösteriyordu...

Dudaklarıma doğru konuştu: "Benden gitmezsen benim yüzümden sana zarar verecekler..." Cevabımı merak edercesine gözlerime bakıyordu.

"Umurumda değil," diye fısıldadım dudaklarına. Elleri daha bir sıkı kavradı belimi. Her konuşmamda daha çok yakınlaştırıyordu bedenlerimizi. En mahrem kucaklaşmayı yaşıyordum onunla...

"Bırakmazsan beni canın acıyacak. Ne olacağında habersiz, diken üstünde yaşayacaksın..."

"Alışkınım ben canımın acımasına." Cevaplarımla derin bir soluk alıp dudaklarıma doğru üfledi. "Sonum ölüm olacak belki... Hiç dönemeyeceğim bir yola gireceğim."

"Ben seni hep beklerim." Gözlerini yumdu. Bayılacak gibi hissediyordum. Aniden dökülmüştü dilimden kalbimden geçenler. Doğruydu... Ben onu ecelime kadar beklerdim. Gözlerini açıp hayat yüklü gözlerle bana baktı.

"Benden gitme, Erva'm. Sen gitme, ben her şeye razıyım. Kimseler dokunamaz sana... Kimseler acıtamaz canını... Ucunda ölüm olsa korurum seni." Derin bir nefes daha çekti ciğerlerine. Bense uyuşmuştum... Beklenmedik itiraf karşısında bayılmamak için kendimle savaş veriyordum...

"Sen gitme, meleğim... Ben gerekirse her şeye boyun eğerim... Nereden çıktın karşıma? Nerden girdin bu kirli hayatıma? Beni beyaza, temize çektin bilmiyorum? Sen, Allah'ın beni hamd etmeye çağırma şeklisin. Varlığını unutmamam, O'na şükür etmem için gönderilmiş bir huri gibisin. Annemin dualarının kabul olmuş, bedene bürünmüş halisin... Gerçek olmamasından korktuğum rüya gibisin..."

***

27. BÖLÜM

"Kayınvalide"

Bir yerde okumuştum: *"Çok kolaydı Yusuf'u görmeyen gözün Züleyha'yı kınaması."*

Şimdi kavrıyordum asıl anlamını. Bir aşkın insanı ne hallere sokacağını... Aklımın uçup gitmesi için bir çift ela göz yeterdi. Onun sesinden bir çift kelime, nefesinden bir nefes, kokusundan bir çekimlik, ciğerlerimi kavuran Yusuf gibi ferahlık... Bir bakışı, bir dokunuşu yeterdi, benim benlikten çıkıp, onunla dolup taşmama.

Beni Demir'in sıcak kollarından ayıran telefonumun titremesiydi. Demir her ne kadar istemese de kollarını gevşetmiş, arayanın kim olduğunu anlamak için gözlerini bana dikmişti.

Anneme arabadayken beni merak etmemesi için mesaj atmıştım. Evdeki ekmek onun için yeterli olacağı için içim rahattı. Saate baktım. Öğlen bire vurduğunu gördüm. Ne yaptığımı ne kadar merak etmişti Allah bilir.

Telefonu açtım ve merak etmemesi için bir dizi dil döktüm. Gelince anlatacağımı söyleyince biraz sakinleşmişti. Bütün bunlar olurken ben halen Demir'in dizlerinde olduğumu anımsadım. Yüzüme kan hücum etti, doğrulmaya çalıştım. Demir kaşlarını çatıp belimi kavradı.

"Ne oldu?"

"Annem... Çok merak etmiş." Yüzüne haylaz bir gülümseme yerleştirdi. "Erkenden götüreyim seni o zaman... Kayınvalidem daha fazla meraklanmasın." Ağzım açık, Demir'in ellerinden kurtulmaya çalıştım. Utançtan bordoya döndüğüme emindim. "Ne? Kadıncağızın benim gibi yakışıklı damadı var haberi yok!"

Homurdandım. "Demir, Allah aşkına bu egonu nerede besliyorsun?"

Sırıtması daha da büyüdü. Ben de bu sırada ellerinden kurtulup yan koltuğa yerleştim. Ellerini saçlarından geçirip, tatlı bir ukalalıkla konuştu.

"Ben beslemiyorum. Besleyenler çok bana fırsat bırakmıyorlar..." İma ettiği şeyle kan beynime sıçradı, dirseğimi karnına geçirdim. Kahkaha atmaya devam ediyordu. "Ne o, miniğim? Kıskandın mı?"

Burnumu kırıştırıp kollarımı bağladım... Gözlerimi karşıya diktim. "Umurumda değil... Ayrıca kim demiş kayınvaliden diye? Dua et de annem seni ilk gördüğü yerde kafanı kırmasın. Neyse, hadi çalıştır arabayı gidelim. Annem daha da merak edecek..."

"Tamam, ama bunu yapmadan yola çıkmam..."

"Neyi?.." dememe fırsat kalmadan yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Yüzüne o muhteşem gülümsemesini yerleştirip arabayı çalıştırdı. Dudaklarımı birbirine bastırıp, utançtan her an çıkabilecek çığlığımı engelledim. Bu oyunbaz halleri ayaklarımı yerden kesiyordu...

***

"Hayır! Kesinlikle olmaz. Demir, kafayı mı yedin? Anneme ne derim ben?"

"Bak anne; bu kocam, dersin."

Sinirle inleyip dişlerimi sıktım. Hangi akla hizmet eve gelmeyi düşünüyordu? Anneme ne diyecektim? Daha ben bile ne olduğunu bilmeden, anneme nasıl izah edecektim? Sakinleşmeye çalışıp derin nefesler aldım.

"Bak... Sen benim kocam falan değilsin. Daha neyimsin onu bilmiyorum ki, anneme ne söylememi bekliyorsun?"

"Amma çok düşünüyorsun, Güvercin..." Beni iteleyip dış kapıdan içeri girdi. Yaşadığım şoktan kurtulup önüne atıldım ama çok geçti. Çoktan zile basmıştı. Elim ayağım titreyerek annemin vereceği tepkiyi bekledim.

Annem kapıyı açtı... Önce Demir'e baktı... Sonra ellerini birbirine bağlamış, omuzları çökmüş bana... Anlamak ister gibi kaşlarını çatıp, benden bir cevap bekledi. Ben daha ağzımı açmadan Demir o kalp eriten gülümsemesini takındı... Annemin eline uzanıp öptü ve başına koydu.

"Merhaba, efendim... Ben Demir."

Annem şaşkınlıkla açılmış ağzıyla bana baktı. Çaresizce omuz silktim. Demir, anneme onu içeri davet etmesi için yavru kedi bakışları atıyordu! Ölsem inanmazdım. O ölüm kokan, sert bakışlı, karanlık Demir?.. Başına bir şey düşmüş olmalıydı şu son günlerde.

İçimden yalvarıyordum: *"Anne hemen aldanma bu hallerine... O evsiz bir muhtaç değil! O kızının aklını başından alan bir cani."*

Tabii annemin merhameti mantıklı düşünmesine izin vermedi. "Buyurun içeri geçin. Dışarısı soğuk..."

Demir emin adımlarla evin içine adımını attı. Ayakkabısını çıkarmazsa kafasına yiyeceği fiskeyi düşünerek sırıttım. Ama Demir benim ondan beklemeyeceğim bir nezaketle ayakkabılarını çıkarıp, verandadaki ayakkabılığa yerleştirdi. Ardından misafir erkekler için ayrılmış koca siyah ev terliğini ayağına geçirdi. Sonra üşüdüğünü belirtircesine ellerini birbirine sürttü. Isınmak için eve adımladı. Merkezi sistemli soba evi sıcacık yapmıştı.

Annem bana, "Sorgu vakti," der gibi bakıyordu. Kurbanlık koyun gibi başımı önüme eğip annemi mutfağa kadar takip ettim. Annem mutfağın kapısını kapatıp çatık kaşlarıyla bana döndü.

"Bir açıklama bekliyorum, kızım."

Derin bir nefes üfleyip sandalyeye çöktüm... Çaresizce anneme baktım. Sabahtandır o kadar gerilmiştim ki kendimi odama atmak, günlerce çıkmamak istiyordum. Annem pes etmeden ellerini bağlamış açıklama bekliyordu. Pes edip anlatmaya başladım...

"Sabah ekmek almaya çıktığımda, babası şoförünü gönderip beni yemeğe davet etti. Ben de Demir'in haberi var sandım ama yokmuş. Yemek yedik. Beni sadece eve bırakacağını sandım ama şimdi burada..."

Kısa ve öz açıklamamla annemin kaşları iyice çatıldı. "Babası neden seni aldırtmış ki? Hem senin dediğine göre babasıyla arası hiç iyi değildi..." Başımı olumlu anlamda sallarken bir yandan da dudak büzüyordum.

"Bilmiyorum, anne. Araları iyi değil ve babası biliyorsun ki tehlikeli biri. Yemek o kadar gergin geçti ki bayılacağımı sandım. Demir'in hali benden daha kötüydü..." Anneme Demir'in yaşadıklarını üstünkörü anlatmıştım. Merhametli annem ise hemen yumuşamıştı ona karşı. İnsan bir kızar, kin tutar değil mi? Benim annem ise o yaşta bir çocuğun en çok anneye ihtiyacı olduğunu, böyle güçlü ayakta durduğu için Demir'e hayranlık duyduğunu söylüyordu. Şimdi Demir'in de gergin olduğunu söylediğim için, o çatık kaşları yumuşamış, merhametle kafasını salona doğru uzatmıştı...

"Neyse... O gerginlikte yemek yiyebildin mi? Karnın aç mı?" Yüzüm hemen ışıldadı... O zamana kadar midemin ezildiğinden habersizdim.

"Ölüyorum Hatcem açlıktan. Bir görsen kıyım kıyım yediklerini, dersin ki bunlar nasıl yaşıyor?" Annem kahkahasını bastırmaya çalışarak dolaptan malzeme çıkarmaya başladı. Ekmek almamam gerektiğini, mahalleden bir çocuğa aldırdığını söyledi. Bir yandan da salonu gösterip, "Onun da karnı açtır. Ben bir şeyler hazırlarken lavaboya temiz havlu koy. Elini yüzünü yıkasın," dedi.

"Anne sana hayret ediyorum. Ya insan kızını kaçıran adama yemek hazırlar mı?"

Annem sahte bir sinirle kaşlarını çatıp, "Onun hesabını yemekten sonra soracağım. Ayrıca canım kızım... Kızımı kaçırdığı gibi kalbini de çaldı... Onu ne yapacağız?" dedi. Anneme gözlerimi büyüterek baktım. Tabii sesi yüksek çıkmış mı diye salonda telefonuyla uğraşan Demir'i kontrol ettim. Çok şükür bir şey duymamış gibiydi...

"Anne! Allah aşkına sesin gidecek. Hem benim sevdiğimi nereden çıkarıyorsun?"

"Tamam, kızım, tamam. Sen ne diyorsan o. Hadi git, çocuğa ayıp oldu. İstenmiyormuş gibi tek başına kaldı salonda..."

"İstenmiyor zaten!"

"He kızım, he." Anneme kararlı ifademle bakıyordum. Ama o, "Ben senin ciğerini bilirim," der gibi gülümsüyordu. Sinirle ayağımı yere vura vura salona yöneldim.

Benim geldiğimi gören Demir, o kafasını kaldırmadığı telefonunu cebine sıkıştırdı. Yüzünde koca sırıtışıyla gardımı indirmek için hazır bekledi. Neden bir gülümsemesi tüm kızgınlığımı uçuruyordu? Ayakta dikilip elimi sallayarak konuştum.

"Kalk hadi, patilerini yıka. Annem yemek hazırlıyor ve ellerini yıkamazsan sofraya bir metre yaklaşamazsın." Sırıtması büyürken aniden kalktı ve sendelememe sebep oldu. Kollarımı tutup dengemi sağlarken sırıtmaya devam ediyordu. Ellerinden kurtulup, mutfağa doğru baktım. Annem elindeki işe o kadar dalmıştı ki kızının ne halde olduğunu görmüyordu. Ah anne...

"Kayınvalidem yıka diyorsa yıkamalıyım. Lavabo ne tarafta, Güvercin?" Elimi susması için kaldırıp tekrar annemi kontrol ettim. Gözlerimi hiddetle kısıp karşımda sırıtan güzel adama baktım.

"Kapa çeneni yoksa anneme bırakmam merdaneyi ben kırarım kafanda!" Sırıtması devam ederken lavaboyu göstermem için bana yol verdi. Ayaklarımı yeniden yere vura vura koridorun sonuna, banyoya yürüdüm. İçeri girip dolaptan misafir havlusunu çıkarıp astım.

Ben tüm bunları yaparken, Demir kollarını birbirine bağlamış, kapının pervazına yaslanmıştı. Ona bakmamak için iç savaş veriyordum. İnsan duruşuyla bile bu kadar dikkat çekici olamazdı. Hele o yüzündeki haylaz ifade...

İç geçirmemek için zor tuttum kendimi. Kafamı yerden kaldırmadan kapıdan çıkmaya çalıştım ama iri cüssesiyle bana ufacık bir alan bırakıyordu. Oradan geçersem muhtemel bedenlerimiz birbirine değecekti. Bunu bilerek yaptığına emindim. Sabırla bekleyip ayaklarımla tempo tuttum. Umurunda değildi.

"Çekil geçeyim, dağ ayısı."

"Geçebileceğin kadar alan var, hatun... Ufacıksın zaten." Gözlerimi kısarak gözlerine baktım. Yüzündeki gülümseme beni benden alırken, sinirli kalmak için kendimi tembihledim.

"Bana bir daha 'hatun' dersen o merdane kafana değil ağzına gelecek..." Kafasını eğip yüzlerimizi aynı hizaya getirdi. Yüzündeki gülümseme silinmiş, yüz kızartan bakışlarına ortaklık etmişti.

"Hatunum değil misin?"

Bakışları beni afallatırken yutkundum. Derhâl buradan çıkmam gerekiyordu. Yoksa yelkenlerimi indirecektim. Annem evdeyken ve Demir bu denli yoğun bakıyorken arada kalmıştım. Annem birazdan nerede kaldığımı merak edip gelebilirdi... Hızla bana ayırdığı ufacık alana yöneldim. Ben zorlukla geçerken adam inatla bedenini bana çevirmişti.

Ayaklarıma kadar kızardım, bedeninin sıcaklığını tüm uzuvlarımda hissetmiştim. Bu kadar yakınlık mideme kramplar indiriyordu. Bir de bunlar yetmezmiş gibi o kapıdan geçtiğim saniyeler içinde, burnunu kafama sürtmüş, kokumu içine çekmişti. Heyecanla titreyen bedenimi kaçarcasına salona attım. Annem mutfağın kapısında, renginin attığına emin olduğum yüzüme baktı.

"Neyin var, kızım? Böcek falan mı gördün?"

"Hı hı." Bir şeyler geveledim ama annem şüpheyle beni süzmeye devam etti. "Arı, anne... Biliyorsun böceklerden korkmam ama konu arı olunca..." Resmen yalan makinesine dönmüştüm. *Allah'ım sen beni affet...* Bu çocuk beni günahkâr yapıyordu...

Annem arıya olan alerjimi bildiği için ikna olup kafasını sallayarak mutfağa girdi. Derin bir soluk alıp oturacağım sıra kapı çaldı. Bugün rahat bir nefes alamayacaktım galiba... Daha öğlen namazımı kılmam gerekiyordu. Kapıyı açtığımda karşımda gördüğüm kişiyle kendimi bir yerlerden atmak istedim. Bugün daha fazla gerilemezdim galiba...

Arda, yüzünde koca gülümsemesiyle neşeyle şakıdı. "Selamın aleyküm."

Ben de tedirgince gülümseyip cevap verdim: "Aleyna ve aleyküm selam..."

"Unutmuş olabilirsin ama gösteriyle ilgili parçaları seçecektik..."

Tabii ya. Elimi alnıma vurup Arda'ya özür diler gibi baktım. "Özür dilerim. Tamamen aklımdan çıkmış." Şimdi diyeceğim şeyden pişman olacaktım ama başka çarem yoktu. "Sen geç salona otur. Telefonuma attığım parçaları bir dinleyelim..."

Arda ayakkabılarını çıkarırken görmek istemediğim korkunç manzaralar gözümde canlandı. Canlanmakla kalmadı, Demir koridordan salona doğru yürürken âdeta gerçekleşti.

Arda, Demir'i tanımış olacak ki anlamazca kaşları çatıldı. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilmediğim için anneme sığındım.

"Annem acıktık ya... Yemek hazır değil mi?" Annem mutfaktan ellerini kurulayarak çıktı. Arda'yı görünce bir an afalladı ama hemen tebessüm edip, "Hoş geldin, oğlum..."dedi. Tabii "oğlum" kelimesiyle Demir'in çenesi seğirdi. Halen Arda'ya öldürücü bakışlar atıyordu. Arda ise beyefendi bir tavırla anneme gülümseyip, "Hoş buldum, Hatice teyzem..." dedi.

Arda kanepeye otururken Demir yakıcı bakışlarını bana çevirdi. Çaresizce, gözlerimle yalvardım. Ortamda öyle bir gerginlik vardı ki nefesimi tutmak istiyordum. Tam bu sırada kapıda bir gürültü duyuldu. Ece'nin cırlayan sesi kulaklarımı doldurdu...

"Ben Erva'yı görmeye geldim... Senin ne işin var? Burnumun dibinde bitmek zorunda mısın?"

"Hasbin Allah! Kızım ben de sana hasret değilim. Erva'yı görmeye geldim ben..."

"Hah!" diye bağırdığı sıra hızla kapıyı açtım. Demir içerideydi ve bunlar böyle devam ederse şüphelenmesi an meselesiydi.

"Edi ile Büdü de geldi tam olduk!" diye homurdandı Demir. Ece bu sesle gözlerini büyüttü.

"Demir ağabeyim de mi burada? Yani sizin evde?" Kafamı yukarı aşağı sallarken yüzümü buruşturdum. Ali kahkahalarına engel olamamıştı. Gözlerimi kısarak bakınca bir anda kesildi kahkahası. Sonra muzip bir sesle mırıldandı: "Desene şamata var." Ayakkabılarını çıkarıp, Ece'yi resmen kenara iterek içeri girdi. Ece bu, durur mu? Hemen hakareti bastı:

"Medeniyet görmemiş öküz!" Ali duymuş ama duymazlıktan gelmişti.

Ece ile verandadan geçip salona girdik. Koltukta oturan Arda sanki bilinmezliğin içine düşmüş gibi etrafını kolaçan ediyordu. Demir'e ek olarak Ali de ateş saçan bakışlarını Arda'ya yöneltmişti. Arda yerinde kıpırdansa da sesini çıkarmıyordu. Annem mutfak kapısından bakarken şaşkındı.

"Ama olmaz ki!.. Bileydim daha çok şeyler hazırlardım." Ali hemen atıldı tatlı sesiyle: "Hatice teyzem senin elinden zehir olsa yerim..."

Ece homurdandı: "Yakında evi yiyecek..."

Ali kaşlarını çatıp Ece'ye bakarken aralarındaki ateş alev almıştı resmen. Hemen araya girip en azından Arda'yı bu gümbürtüden kurtaracağımı düşündüm.

"Annem yemeği hazır edene kadar şu parçaları gözden geçirelim istersen?" Arda gülümseyerek atıldı: "Bence de." Etrafındaki insanların kim olduklarını anlamadığı her halinden belliydi. Özellikle Demir'e attığı tedirgin bakışlar onun kim olduğunu anlamaya çalışır gibiydi.

Kanepede aramızda mesafe bırakarak oturdum. Cebimdeki telefonu çıkarıp seçtiğim ilk parçayı açtım. Kafamı telefondan henüz kaldırmıştım ki yanımda bir gölge belirdi. Ardından koltuk çöktü. Ve Demir bütün heybetiyle aramıza kuruldu.

Ona şaşkınca, ikaz ederek bakıyordum... Ama o keskin bakışlarını Arda'ya sabitlemişti. Arda şüphelenmesin diye, müziğin sesini açtım.

"Bak bu ilk parça, biraz kısa ama bazı kısımları tekrarlayarak uzatabiliriz..." Arda, Demir'e rağmen kulak kabartıp dinledi. Kafasını olumlu anlamda salladı. Tabii Demir hemen atıldı.

"Tamam, o zaman seçtiniz parçanızı. Hadi, Erva, ben acıktım." Ona kaşlarımı çatarak baktım ama dünya umurunda değil gibiydi. Kararlı gözlerle kalkmamı emrediyordu. Ama bu sefer dediği olmayacaktı.

"Demir... Daha beş tane parça dinleteceğim. Müsaade et de ödevimizi yapalım..." Demir kaşlarını çatıp dişlerinin arasından

konuştu. "İsimlerini yaz kendi evinde dinlesin." Gözlerimi kapatıp sabır dilercesine dişlerimi sıktım.

"Pardon ama sizi neden ilgilendiriyor?"

Arda'nın sesiyle tedirgin bakışlarımı Demir'e çevirdim. *"Şimdi yandık,"* diye mırıldandım içimden. Ece ve Ali de büyük tedirginlikle Demir'e bakıyordu. Demir, bakışlarını ağır ağır Arda'ya döndürdü. Sonra o öldürücü sesiyle hiç beklemediğim bir şey söyledi:

"Erva ile ilgili her şey beni ilgilendirir."

Arda muhtemelen bakışlarından ürkse de kararlı bir sesle sorusuna devam etti: "Hangi hakla?"

Evet? Hangi hakla Demir bana karışıyordu? Beni koruyup, kolluyordu. Hatta evime gelip, kollarımın arasında uyuyordu... Neyim olarak? Sahte nişanlım? Nikâhlı kocam?

"Seni ilgilendirmez, koçum... Hadi bu kadar yeter, ikile." Arda sinirle burnundan soludu. Ayağa fırladığı zaman Demir'in yumruk olmuş elini tuttum. Yalvarırcasına çekiştirdim. Annem mutfaktaydı ama her an bu sese gelebilirdi. Ece kurtarıcı gibi araya girip Demir'i uzaklaştırmaya çalıştı... Demir ise kendini tutamayıp dişlerinin arasından tehditlerini savuruyordu.

"Sırf ödev diye katlandım ama bir yere kadar... Senin o yılışık kafanı koparmadan kaybol."

"Demir!.." diye ikaz ettim ama o, Arda'nın üzerine yürümeye ve tehdit etmeye devam ediyordu.

"Bir de ödev bahanesiyle sırıtıyor ulan Güvercin'e... Senin gibileri çok gördük biz, koçum. Seni bir daha Erva'mın on metre yakınında görürsem o çaldığın neyi..."

Ali lafın arasına girip Demir'i susturmaya çalıştı. Ben çaresizce olanları seyrediyordum. Demir ağır küfürler edecekti ama benim takıldığım tek yerin, "Erva'm" lafı olması da oldukça bencilceydi. Arda'nın ne düşündüğü, annemin duyup duymadığı umurumda değildi.

Aklım başıma geldiğinde Demir'in önüne geçip bakışlarını kendime çevirmeye çalıştım. Burnundan soluyordu. Gözlerime bakması için elimi yanağına koyup başını kendime doğru eğdim.

"Sakin ol... Annem birazdan gelir ve seni böyle tanısın istemiyorum," diye fısıldadım.

Önce kaşları daha da çatıldı... Sonra yanağımdaki eline başını yaslayıp derin bir nefes aldı. Ellerimi ellerinin arasına alıp sert bakışlarını Arda'ya yöneltti.

"Kayınvalideme dua et... Yoksa senin şurada pekmezini akıtmıştım." Arda, "Kayınvalide" lafıyla gözlerini büyütürken, ben de utançtan kıpkırmızı kesildim. Arda hayal kırıklığına uğramış gibi kapıyı sertçe kapatıp gitti. Bütün bunlar yetmezmiş gibi annem mutfağın kapısından, "Kimmiş kayınvaliden?" demez mi? Bir insan günde kaç kere öldürülür deneyi yapıyorduk âdeta. Çok şükür ellerimizi görmemişti. Saçlarımı yolma isteğini bastırıp bahane aradım. Ali hemen atılıp beni bu dertten kurtardı...

"Bana diyor, Hatice teyze... Aramızda bir çeşit şaka... Ben ona 'gelin kız' diyorum o da bana 'kayınvalidem' diyor." Demir'in hırlar gibi çıkan sesiyle Ali resmen titredi. Demir her ne kadar kükrese de karşı çıkamamıştı. Durumu kurtarmıştı sonuçta.

"Neyse gençler, hadi mutfak masasına kurdum sofrayı. Bir güzel yemeğinizi yiyin. Bak doymazsanız söyleyin gene bir şeyler hazırlarım..."

"Teyzem, sen de bize besili tosun muamelesi yapıyorsun..." diye takıldı Ali. Ece yanımdan geçerken mırıldandı: "Muameleye ne hacet, öylesin zaten."

Sadece benim duyacağım şekilde söylemişti ve ben kıkırdamaya başlamıştım. Diğerleri anlamazca bakınca hemen dudaklarımı kenetledim.

"Benim işim var, siz başlayın ben geliyorum," dedim aklıma gelenle. Demir kaşlarını çatıp oturmayı reddedince, sıkıntıyla ofladım. "Her defasında söylemek istemiyorum, Demir... Namaza!" Kafasını yukarı aşağı sallayıp tebessüm etti. Çocuk gibiydi.

"Allah kabul etsin, hatun..."

Yüzüm renkten renge girerken Ali ve Ece'ye baktım. İkisi de yüzünde koca bir sırıtışla bizi süzüyordu. Elimle yüzümü sıvazlayıp sinirle cırladım.

"Bana şöyle seslenmeyi kes!"

"Tamam, hatunum seslenmem..."

"Ah!.." diye inleyip abdest almak için banyoya yöneldim. Her ne kadar sinirleniyor gibi davransam da bana her öyle seslenişinde yüreğim ağzıma geliyordu. Ne oluyordu, nereye gidiyordu? Hiçbir fikrim yoktu... Tek bildiğim artık Demir'e fazlasıyla alıştığımdı. Bir gün görmesem dünyam kararıyordu. Annem gibi, kardeşim gibi dünyamın bir parçası olmuştu...

Namazımı kılıp, tesbihatımı yaptıktan sonra mutfağa, yanlarına gittim. Tabii, Demir her zamanki gibi yanındaki sandalyeyi işaret etti. Başka çarem olmadığını anlayınca yanına kuruldum. Her ne kadar belli etmemeye çalışsalar da Ali ve Ece yemek boyunca birbirlerine sataşmış, birbirlerine bakmak için bahane bulmuşlardı. Onların bu atışmasına kıkırdamadan edemiyordum. Her kıkırdamamda gözlerim Demir'e takılıyordu. Tuhaf bir ifadeyle gülüşümü seyrediyordu. Ben gülümseyince o da gülümsüyordu.

Ben yemeğimi bitirene kadar sohbetleriyle bana eşlik ettiler. Ali koca tabağı silip süpürmesine rağmen, laf arasında ağzına bir şeyler tıkıyordu. Ece laf atmamak için dudaklarını ısırıyordu. Onların arasındakini sadece benim anlamam çok tuhaftı. Demir ve Oğuz, Ali'ye fazlasıyla güvendikleri için konduramıyordu belli ki. Ama bu güven meselesi değildi. Buna söz geçmezdi. Her ne kadar Ali kendini uzak tutsa da kaderleri beraber yazılmışsa kimse önlerine geçemezdi...

Tıpkı bizim gibi...

***

Ali ve Demir işleri olduğunu söyleyip, evden ayrılmışlardı. Ece ve annemin arasında sıkışınca kendime çıkış yolu aramaya başlamıştım. Annem soruyor, Ece destek oluyordu. Ağzımdan laf almak için birlik olmuşlardı.

Ne diyebilirdim ki? Daha ben bile ne olduğundan habersizdim. Kalbimi oynatan adam bana, "Benimsin," demişti. "Gitme," demişti. Onu kollarıma alıp, gitmeyeceğime inandırmak için sıkı sıkı sarmıştım.

Fakat bir de babası vardı... Onu köşeye sıkıştırmak için beni kullanıyor, işi ciddiye bindirip nişan töreni yapmak istiyordu. Tüm bunlar Demir'in iyiliği için değildi. Tüm bunlar Demir'i elinde tutabilmek içindi. Demir gitmeden önce beni sıkı sıkı tembihlemişti. Evden çöp dökmeye bile çıkmayacaktım. Okuluma da o götürüp getirecekti.

Hayatım tamamen değişmişti. Yusuf yüzlü bir adam hayatımın merkezine oturmuş, kurduğu eksenin etrafında döndürüyordu. Demir gibi yüreğiyle yüreğime prangalar vuruyordu. Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum ama ondan gelen her şeye razıydım. Onsuz olmayı bir kere tatmıştım. Bir daha o boşluğa düşmek istemiyordum...

Saatler geçmiş, Ece yorulan çenesiyle evden ayrılmıştı. Annemin sıkıştırmalarına daha fazla dayanamayarak kendimi odama atmıştım. Bütün bunlar bir yana bir de çizimlerim vardı. Bir kısmı tamamlanmıştı ama halen dikim için yardım edecek birini bulamamıştım. Derinden oflayarak üzerimi değiştirdim. Pencerenin kapalı olduğundan emin olduğum için rahat rahat odamda giyinebiliyordum.

Yatağıma uzandığımda zerre uykum yoktu. Tüm günün yorgunluğuna rağmen gözlerimi kapattığım an elalar beliriyordu. Onun tişörtünü giymiştim hâlbuki. Kokusunun beni hemen mayıştırması gerekmez miydi? Ama sanki bu koku yetmiyordu artık... Bedenim iyice arsızlaşmış, keskin kokusuna, sıcaklığına alışmıştı. Artık emindim. Her ne kadar inkâr etsem de ben onundum. Bu hayatta kollarına gireceğim tek erkek, helalim, mahremim oydu... Ama onun hislerinden emin olana kadar bunu ona söylemeyecektim. Kendi kendime umutlanmak istemiyordum. Bana gitme, demişti ama onun gitmesinden korkuyordum. Ben asla ondan gitmezdim ki...

Pencereden gelen tıkırtıyla gözlerimi cama çevirdim. Yağmur mu yağıyordu? Bir daha gelen tıkırtıyla meraklanıp camın önüne geldim. Başım açık olduğu için perdeyi görebileceğim kadar aralayıp aşağı baktım. Uzun boylu silueti hemen tanıdım. Ellerim titrerken camı aralayıp geri çekildim. Aradan saniyeler geçmişti ki söylene söylene içeri girdi Demir.

"Dondum... Neredesin sen, Güvercin?" Kaşlarımı kaldırarak soğuktan kızarmış yüzüne baktım. Bu haliyle çok sevimli görünüyordu.

"Kusura bakma ama bu soğukta cam açık yatamam ya..." Üzerimdekilere göz gezdirip sırıttı. Ben de üzerime baktığımda neden güldüğünü anladım ve rengim attı. Onun tişörtü üzerimdeydi! Bugün gelmeyecekmiş gibi konuşmuştu. Ben de uyumak için tek çareyi tişörtünde bulmuştum...

"Ben yokken tişörtümle mi avunuyorsun?" Yüzündeki sırıtış büyürken ben yanaklarımı dişlemeye başladım... Ellerimle oynayıp mırıldandım. "Sıcak tutuyor..." Aramızdaki kısa mesafeyi bir adımla kapatıp yanaştı.

"Sadece sıcak tuttuğu için mi?"

İnanmadığını belli eden ses tonuyla beni daha da utandırıyordu. "Uf... Ne utandırıyorsun ya? Gıcık mısın?" Cırlamayla geçiştireceğimi sanıyordum ama Demir'in oyunbaz ses tonu buna hiç izin vermiyordu.

"Kokumu mu özlüyorsun?"

"N-Ne alakası var. B-Ben..." Kekelemem bana hiç yardımcı olmuyordu. Demir elini çeneme getirip başımı kaldırdı. Gözlerindeki ciddi ifade dalga geçmediğini gösteriyordu. Şu an ciddi anlamda neden bu tişörtü giydiğimi merak ediyordu.

"Bu haksızlık ama... Benim elimde kokunun sindiği hiçbir şey yok..." Utançla kafamı tekrar eğdim. "Şişt!.. Kaldır kafanı. Zaten gün boyu doğru düzgün bakamadım gözlerine..."

Pembeleşmiş yanaklarımla kaşlarımın altından baktım elalarıma. Öyle güzel inceliyordu ki yüzümü, sanki her karemi ezberliyordu.

"Bu hafta içerisinde benden habersiz evden çıkma, olur mu?"

"Neden?" diye sordum. Bilinmezlikle kaşlarım çatıldı.

"Babamın seni çağırmasının nedenlerinden biri de buydu... Bu hafta karıştıracağı işlerden haberim var ve o benim önüne geçmemem için elinden geleni yapacak. Büyük bir iş ve yakalanırsa bu sefer kurtulamayacak... Benim gözümü korkutmaya çalışıyor. Kapıda bir dizi tuttuğum adamım var. Hepsi seni korumak için tetik-

te. Ama senin de bana yardımcı olman lazım..." Kaşlarım çatıldı. Demir'in babasından ciddi anlamda nefret ediyordum.

"Ya sana zarar verirse?"

"Bana zarar veremez, güzelim. Elimde onu müebbede sürükleyecek deliller var. Ama seni bana karşı kullanmaktan çekinmez. Bana bir şey olması umurumda değil. Ama seni kullanmaya kalkarsa artık anneme verdiğim sözler umurumda olmaz. Öz babam bile olsa elimi kanına bularım..."

"Demir... Ne olursa olsun o senin baban." Kafasını onaylamaz şekilde iki yana salladı. Israr ettim. "Hem ellerini kirletmene değmez. Bak elinde deliller de varmış. Adalete teslim et ki senin de başın yanmasın. Seni de kendi pislikleriyle boğmasın..."

Gerilmiş yüzümü avuçlayıp, soğuk elleriyle sıcak yanaklarımı okşadı. "Sen bunları düşünme, Erva'm. Aklım sende kalmasın yeter." Her Erva'm deyişinde yerinden oynayan kalbimle kafamı yukarı aşağı salladım. "Hadi şimdi uyuyalım... Yarın erken kalkmam gerek."

Kaşlarım çatıldı. "Neden?"

Dalga geçer gibi sırıtıp, "Ooo hatun, artık hesap da soruyoruz?" diye takıldı. Sinirle örtünün altına girip sırtımı döndüm. "Doğru, bana ne?"

Birkaç saniye kıyafet sesleri duydum. Kafamı kaldırıp bakmaya yüreğim el vermedi. Ardından yatağın yanı çöktü ve belime sıcak eller dolandı. İtiraz eder gibi ittirdim.

"Güzelim yapma ya... Şaka yaptım."

"Şakaymış... Ama haklısın... Bana ne ki sanki? Senin hayatın... İstediğini yap!" Kendimi trip atan ergenler gibi hissediyordum. İyice kafayı yemiş olmalıydım ama onun ne yapacağını deli gibi merak ediyordum. Ben yokken ne yapıyordu? Etrafında kızlar oluyor muydu?

Bu güzel yüze asılmayacak kız yoktu... Sahipsiz olduğunu düşünüp ağlarına düşürmeye çalışıyorlar mıydı? Peki, sahipli miydi?

"Ne yani?.. Şimdi ben numaramı isteyen kızlara numaramı versem, akşam görüşmek isteyenleri evime davet etse..." Karnına geçirdiğim dirseğimle kısa bir an inledi. Ardından kahkahalar

atmaya başladı. Sinirle yataktan çıkmaya çalıştım ama kolumdan tutup beni yatağa fırlattı ve üzerime çullandı. Kollarını iki yanıma yaslayıp yüzlerimizi hizaladı. Ben inatla kafamı yan tarafa çevirip yüzünü görmeyi reddettim. Ama halen sırıtıyor ve yüzümü kızartacak kadar yakınıma sokuluyordu.

"Kıskandın mı, meleğim?"

Gözlerimi kısıp yüzümü ona döndüm. "Umurumda değil... Git istediğini eve at! Bekâr adamsın değil mi? Sahipsizsin." Sırıtmaya devam edince bu sefer o muhteşem sırıtışı silmek için aklıma geleni söyledim. "Ben de bekârım bak. İstediğime numaramı verir, istediğimle evlilik görüşmesi bile yapabil..."

"Hele bir dene!" Hırlayarak lafımı yarıda kesti.

"Denememe gerek yok. Direkt yapabilirim..."

"Erva, sus, asabımı bozma..." Dişlerini sıkarken, bileklerimi sıkı sıkı kavrayıp iki yanıma uzattı. "Neden? Sen de bekârsın ben de. İstediğimi..." Yeniden lafımı kesti. Tahammül edemiyormuş gibi kaskatıydı.

"Ne bekârı ulan! Çıldırtma beni... Bekâr falan değilsin."

"Nasıl oluyormuş o? Sen bekârsın ama ben değil miyim?"

"Sen bekâr değilsin çünkü benimsin..."

"Senin falan değilim," diye tısladım. "Ayrıca yarından tezi yok anneme söyleyeceğim, evlilik görüşmesine kim geliyorsa kabul etsin."

Üzerime iyice abanıp, seğiren çenesiyle tısladı: "Başlatma ulan o gelenlerin..."

"Düzgün konuş!"

"Benim karımı görmeye gelecekler ve ben düzgün konuşayım, öyle mi? Hepsinin sülalesini..."

"Demir!" diye ikaz ettim.

"Erva, beni çileden çıkarma... Eğer duymak istediğin buysa; sahipsiz falan değilim. Nasıl bu kadar kör olabiliyorsun? Benim gözüm senden başkasını görmüyor be! Beni soktuğun hallere bak. Liseli ergenler gibi camlardan atılıyorum. Ömrümde bir kız için adam dövmüş değilim. Sana yan gözle bakanı parçalara ayırmak istiyorum. Ben benlikten çıktım sayende. Her an aklımda-

sın. Senin benim olduğunu bilmeleri için tüm dünyaya duyurmak istiyorum... Korksunlar istiyorum... Sana göz ucuyla bile bakmasınlar istiyorum..."

Heyecandan soluklarım sıklaşmıştı. Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Sesli verdiğim soluklar suratına çarpıyordu. Sözleri ruhuma işliyordu sanki. Bu nasıl bir histi? Beni alıp gökyüzünde gezdiriyordu ve bulutları tattırıyordu. Yıldızdan taçlar mı dizmişti saçlarıma? Yoksa bu gözlerimin önündeki ışıltılar heyecandan mıydı? Bu sözleri ilmek ilmek işliyordu beynim. Sanki asırlar geçse de unutmayacakmış gibi... Uzun bir soluk alıp yüzünü bana yaklaştırdı.

"Ölüyorum be senin için... Anlamıyor musun?"

Şaşkın gözlerle gözlerine baktım... Sık nefesime ek, avuçlarım terliyor, kulaklarım uğulduyordu. Gözlerim istemsizce kalbimi hedef alan dudaklarına kaydı. İçimdeki aşk dolup taşmıştı... Sanki dışarıdan bakan biri görebilir, hissedebilirdi... İkimizi saran bir ışık huzmesi olsa şaşırmazdım. Tam ortamızda asılı duran bu his, öylesine yoğun, öylesine sıcaktı ki... Dokunsa alev alacaktım. Kalbim dayanmayacaktı artık... Elalara çevirdim gözlerimi. Gözlerindeki o muhteşem ifadeyle ayaklarım yerden kesildi. İstemsizce kapattım göz kapaklarımı... Işıltısından saklansam da sıcaklığından, muhteşem kokusundan saklanamıyordum. Öyle çok dengemi bozuyordu ki canım acıyordu ona karşı hissettiklerimden...

"Seni öpmek istiyorum..." diye fısıldadı dudaklarıma.

Titremeye başladım. Ellerim buz kesti. Göz kapaklarım bana ihanet ederek, titreşerek açıldı. Gözleri koyulaşmış ve mahmurlaşmıştı... Baygın bakışları yutkunmama sebep oldu.

"Dudaklarını özledim..." diye fısıldadı. Yanaklarım alev alev yanıyordu... Hiçbir tepki vermeden yutkundum. Bunu evet, olarak algılamış olmalıydı ki ağır ağır, bana eziyet ederek dudaklarıma yaklaştı.

Sıcak dudakları nefesini benimkine karıştırarak dudaklarımı buldu. Daha öncekilerin tam tersi yumuşacık öptü beni... Değerli bir eşyaymışım gibi sardı kollarını... Saniyeler içinde dudakları susuz kalmış gibi içti dudaklarımı... Elleri belimi daha bir sıkı

kavrayıp yapıştırdı sıcak bedenine... Nefesim sıklaşırken beynimin son kırıntılarıyla fısıldadım adını dudaklarına...

"Demir..."

Demir nefes nefese, dudaklarımız birbirine değecek şekilde geri çekildi. "Sana doyamıyorum." Gözlerimi yumup tekrar açtım... Konuşmak için beynimi arıyordum ama çoktan uçup gitmişti. Dudaklarındaki sıcak sızı yakıp kavuruyordu beni... Kokusu ciğerlerimi yakıyordu. Kalbim her an durabilirdi... Ama fısıldadığı sözler dudaklarından daha çok altüst etmişti beni... Kalbim tekledi... *"Şimdi ölmezsem, bir daha da ölmem,"* dedim kendime.

"Korkma... Sen istemediğin sürece bir şey olmayacak... Ama dayanamıyorum artık, Erva'm. Bu işler son bulduğu an herkes öğrenecek senin bana ait olduğunu... Allah katında kadınımsın... O kâğıt parçasında da öyle olacaksın... Kollarında uyuyup, kollarında uyanacağım..."

***

28. BÖLÜM

"Teslimiyet"

Kampüse doğru yürürken, insanların meraklı bakışlarını üzerimde hissediyordum. Bir kısmı hayretle, diğer kısmı kıskançlıkla süzüyordu beni.

Bu kadar ilgi odağı olmaya alışkın değildim. Kızların nefretle bakmasının sebebi tabii ki de belliydi... Yanımda yürüyen, nefesimi kesen, muhteşem varlık...

Demir'in o dünyamı alt üst eden itirafının üzerinden iki gün geçmişti. Ne yapacağımı, nasıl davranacağımı bilmiyordum... Benden bir cevap beklemiyordu. Onun karısı olmama karar vermişti ve o dediyse olacaktı. Bana sormamıştı. Sanki olağan bir şeyi söylermiş gibi karar vermiş ve açıklamıştı.

Kimi kandırıyordum ki? Bana sorsa ne değişecekti? Bu hayatta hiçbir şeyi onun kadar istememiştim. Kendimi ona layık görmüyordum ama umurumda değildi. Kimin ne dediği, beni nasıl gördüğü umurumda değildi. Ben Demir'i istiyordum. O da beni istiyordu...

Elimi tutan ellerine baktım... Demir iki günde o kadar başka olmuştu ki! Bu yeni haline alışmam için uzunca bir süre geçmesi gerekiyordu. Sanki ayrı kaldığımız vakitlerin telafisini yapıyordu. Bana kıymetli bir eşyaymışım gibi özenle davranıyordu. Et-

raflakileri zerre umursamıyor, herkese, "Bu kadın benim!" diye haykırıyordu âdeta. Kalbim öyle çok aşkla dolmuştu ki, yüzümdeki aptal gülümsemeyi silemiyordum. Sınıfımın kapısına gelince elimi bırakmadan karşıma geçti.

"Çıkışta seni almaya geleceğim, Güvercin. Ben gelmeden gerekirse sınıftan bile çıkma." Babasının ne yapacağını kestiremediğimiz için kaygılanıyordum. Demir benim için endişeleniyordu. Bense ona bir şey olur diye ölesiye korkuyordum. Birkaç genç sınıfa yönelince kenara çekildik. Ama Demir giren gençlerin gözüne sokarcasına elini omzuma dayayıp beni kendine yasladı. Birkaç gündür böyleydik. Her gördüğüne onun olduğumu belli etmek istiyordu. Fazla korumacı, fazla gözlemciydi.

Telefonu çalınca homurdanıp sessize aldı. "Gitmem lazım, güzelim..." Bakışlarını bana çevirip kaygıyla gözlerime baktı. Onu yumuşatmak isteğiyle dolup taştım.

"Sen git... Sen gelmeden sınıftan dışarı adımı atmayacağım, söz."

"Dikkat et kendine... En ufak bir sıkıntında beni hemen ara. Oğuz'un arkadaşı Mehmet ve ekibi sınıfın çıkışında bekliyor. Bir şeye ihtiyacın olursa onların yardımıyla bana söylemen yeterli."

Her gün tekrarladığı bu şeyleri ezberlemiştim. O kadar kaygılıydı ki bu hali ona sarılma isteği uyandırıyordu. Aklımı okumuş gibi bir kolunu belime sarıp sıcaklığını sıcaklığıma yasladı. Alnıma bir buse kondurdu. Kokumu içerisine çekti...

"Senden ayrı kalmaktan nefret ediyorum," diye söylendi. "Ben de..." diye nefes verir gibi söylendim. Geri çekilip son kez gözlerime baktı ve eliyle "Hadi" dermiş gibi kapıyı gösterdi. Birkaç saat ayrı kalacaktık. Ama bana günler gibi geliyordu. Onun için endişelenmekten kendimi derslere veremiyordum bile.

Arkasını dönüp yürürken ben de sınıftan içeri girdim. Herkes az önceki manzarayı görmüş gibi bakışlarını bana dikmişti. Kafamı yere eğip en köşedeki sıraya yerleştim.

Aysel cırtlak sesiyle yanımda bitmeden önce soyutlanmakta kararlıydım. "İnanmıyorum sana, Erva! Demir Soylu'yu tanıyorsun ve bize haber vermiyorsun..."

Kaşlarımı çatarak, meraktan şekillenmiş yüzüne baktım. "Demir'i nereden tanıyorsun?" Duyacağım cevaptan korkarak dudaklarımı yemeye başladım.

"Demir'i kim tanımaz?.. Hele ki bu okulda!"

"Nasıl yani?"

"Cidden dünyadan haberin yok, Erva... Demir bu okulun en başarılı mezunlarından biri... Aslında yurt dışına gidebilecek puanı varken, bu okulu seçmiş. Seçmekle kalmamış, okulun en başarılı mezunu olmuş. Yaptığı işlerle örnek gösterilir bize. Bağış yemeklerinin bir numaralı davetlisidir..."

Ağzım açılırken bu yeni bilgileri sindirmeye çalıştım. Evet, Demir'in başarılı bir adam olduğunu düşünüyordum. Ama bu kadarını beklemiyordum.

"Demir Soylu'yu nereden tanıyorsun? Hallerinize bakılırsa tanımakla kalmıyorsun... İnanamıyorum halen sana, Erva! Bildiğin onunla sevgilisin ve haberimiz yok." Demir hakkında bu kadar heyecanlanması sinirlerimi bozuyordu. Kan beynime sıçrıyordu âdeta. Ona neydi ki? Cevap vermediğim halde, heyecanla elini kolunu sallayarak konuşmaya devam ediyordu: "Okul yeni başladığında, onu yakından görmüştüm... Tüm kızlar etrafını sarınca kim olduğunu merak etmiştim. Kızlar neredeyse kendini paralıyordu ama dönüp bakmıyordu bile. Kendini beğenmişin teki diyorlardı, ama peşini bırakmıyorlardı. Bugüne kadar yanında hiç kız görmedikleri için yanlış yakıştırmalar bile yapıyorlardı..."

Suratımın sinirden renk değiştirdiğine emindim. İçimdeki vahşi tarafım kampüsün ortasına çıkıp, "Demir benim!" diye bağırmak istiyordu. Eğer Aysel susmamaya devam ederse, ona patlayabilirdim.

"Aysel... Ödevi teslim etmemize on gün kaldı farkındaysan. Konuşmayı bırakıp şu çizimlerin dikilmesi için yardım dilenelim."

"Doğru ya..." diye suratını buruşturup arkasına yaslandı. O sırada hoca sınıfa girip çantasını masaya yerleştirdi. Aysel'in susmasına sevinirken, kaynayan kanıma çare yoktu. Ne yapsam da Demir'e hayran hayran bakan, onu elde etmek için pis yakıştırmalar yapan kızlara olan sinirim geçmiyordu. Zihnim sanki tır-

naklarını çıkarmış, tıslıyordu. Hiç bu kadar koruyucu, sahiplenici hissetmemiştim kendimi.

Ders bitene kadar kafamı kemiren bu düşünceler istila etti. Saatler süren derslerin ardından, herkes savaştan yeni çıkmış gibi sınıftan kaçtı... Bense herkes çıkana kadar oturup Demir'in gelmesini bekleyecektim. Selim Hoca tam sınıftan çıkacakken gözleri beni buldu.

"Erva, sana güzel haberlerim var..."

Anlamazca hocaya bakmaya devam ettim. Defterlerini toplayıp oturduğum sıraya yanaştı... Yüzünde yaptığı işten memnun bir gülümseme vardı.

"Senden aldığım örnek çizimleri, birkaç yere gönderdim. Haber alacağıma emindim ama bu kadar erken beklemiyordum."

"Nasıl yani?" Kurumuş ağzımla ellerimi bağladım... Kalbim pır pır ediyordu.

"Çizimlerini çok beğenen bir şirket var. Ayrıca okulumuzda birçok öğrenciye kapı açmış bir yer... Senin çizimleri kullanmak istiyorlar. Hatta müzik sınıfı ile ortak projenizde size gerekli temini sağlayacaklarını..."

Duyduklarıma inanamazken donakaldım. Hocam benden tepki bekler gibi kafasını eğip yüzüme baktı. Bunun gerçek olması imkânsız gibi geliyordu. Yıllardır hayalini kurduğum işi yapacaktım... Suratımda koca bir gülümseme varken parlak gözlerle hocama baktım.

"Size nasıl teşekkür etsem bilmiyorum. Minnettarım."

"Ben bir şey yapmadım, Erva. Her başarılı öğrencime yaptığım gibi sana da ufak çaplı bir yardımda bulundum. Ben yardım etmeseydim de bir yerlere geleceğine adım gibi emindim. Yeteneğin hafife alınacak gibi değil..."

Yüzüm duyduğum övgüyle kızarırken sınıfın kapısı duvara çarparak açıldı. Demir tüm heybetiyle kapıda belirdi, arkası dönük olan hocama kaşlarını çatarak baktı. Hızlı adımlarla yanımıza yaklaşırken, kulaklarım uğulduyordu. *"Umarım bir sorun çıkmaz,"* diye içerimden dualar ediyordum.

Hocam, Demir'i yeni fark etmiş olacak ki kaşlarını çatıp bize doğru gelen heybetli varlığı süzdü. Sonra bana soru sorar gibi

döndü. Demir yanıma gelip kolunu belime doladı ve hocamın karşısında dikildi. Ortalık karışmadan Demir'e bu adamın hocam olduğunu söylemem gerekiyordu. Adam genç gösteriyordu ve Demir'in bakışlarına bakılırsa her an üstüne çullanacaktı...

"Demir, bu çizim hocamız Selim Bey..." Demir tehditkâr bir şekilde elini adama uzattı. Adam bir anda tereddüt etse de karşılık verdi.

"Demir Bey, sizi burada görmek..." Selim Hocam Demir'i tanıyor muydu? Tabii ya... Bu okulda onu tanımayan yoktu. Ne kadar aptaldım!

"Artık daha sık göreceksiniz, Selim Bey... Nişanlım bu okulda olduğu sürece..."

Selim hoca şaşırmış olacak ki bir bana bir Demir'e baktı...

"Erva nişanlınız mıydı? Bundan haberim yoktu..."

"Şimdi oldu... Müsaade ederseniz nişanlımı götüreyim. Hadi, Erva'm, gidelim..." Elimi tutup beni çıkışa doğru sündürdü. Ona kızamıyordum... Tam tersine bu sahiplenici halleri pamuk şekerlere boğulmuş bir çocuk gibi hissettiriyordu...

Arabaya binene kadar elimi sıkı sıkı kavrayıp bırakmadı. Herkesin bize baktığına adım gibi emindim. Bu yüzden adımlarımı hızlandırıp yanında yürümeye çalıştım. Beni arabaya bindirip, her zamanki tatlı ilgisiyle emniyet kemerimi taktı. Çatık kaşlarına rağmen bu düşünceli davranışları bende tebessüm etme isteği uyandırdı. Arabaya binip kendi kemerini de taktı. Arabayı çalıştırırken kafasını bana çevirdi... Gülen yüzüme bakınca çatık kaşları yumuşadı.

"Neye gülüyorsun?"

"Sana..." Kıkırdadım bu sefer. Sinirli olsa da beni düşünmeden edemeyen şapşal ve tatlı adama uzun uzun gülümsedim.

"Ya... İyice dalga konun olduk, küçük hanım." Kıkırdamaya devam edince sahte bir sinirle kaşlarını çattı. Ama dudakları yukarı doğru bükülmüştü. "O sesi çıkarmaya devam edersen, susturmak için enfes çözümler bulacağım..."

Söylediği şeyle kıkırdamam kesilirken, yanaklarıma sıcaklık hücum etti. "Edepsiz!" diye tıslayıp kollarımı birbirine bağladım. Ufak bir kahkaha atıp dikkatini yola verdi.

Eve kadar küçük çocuklar gibi surat asıp, dudak büzdüm... Beni nasıl utandıracağını çok iyi biliyordu. Bugün okulda Aysel'in söyledikleri hücum etti kafama. O kadar kız onun peşinde koşarken kimseye bakmaması imkânsızdı. Belki de gören gözlerden uzak, birçok kız arkadaşı olmuştu.

Bu düşünceyle ellerimi birbirine bağlayıp, dudaklarımı kemirmeye başladım. Onu başka bir kızın yakınında düşünmek bile burnumdan dumanlar çıkaracakmışım gibi hissettiriyordu. Eve gelince arabayı kapının önünde durdurup bana döndü.

Ona niye kızmıştım bilmiyordum ama kızmıştım işte... O kızların öyle bakması bile yetiyordu ona kızmama. Kafasına kese kâğıdı geçirip, onu beğeniyle süzenlerden uzaklaştırmak istiyordum. Mantıksız mıydı?

"Neyin var, Güvercin? Halen yaptığım şakaya kızgın değilsin, değil mi?"

Cevap vermeden kapıya uzandım. Ama benden önce davranıp kapıları kilitledi...

"Demir, aç şu kapıyı..."

"Şu büzülmüş dudakların hesabını vermeden çıkamazsın." Kaşlarımı çatıp ona döndüm. Haylaz bir ifadeyle beni süzüyordu. Beni bırakmamaya kararlıydı. "Yok bir şey... Yorgunum, eve gidip dinlenmek istiyorum."

"Neye kızdığını söylemeden inemezsin arabadan. Seninle günlerce burada kalabilirim." Sinirle dişlerimi sıktım. Bu içimdeki aptal sahiplenmeyi ona nasıl söyleyecektim?

"Hadi miniğim..."

Kızgın bakışlarımı ona çevirip suratımı buruşturdum. "Bizim okuldan mezun olmuşsun..."

"Buna mı kızdın?"

"Saçmalama, Demir! Sadece... Ne bileyim, haberim yoktu."

"Fırsat mı buldum ki söyleyeyim, güzelim..." Kaşlarımı çatmaya devam edince, anlatmam için üsteledi. "Başka bir şeye kızmışsın işte... Anlat hadi."

"Aysel diye bir arkadaşım var... Seninle ilgili o kadar çok şey biliyor ki..." Duraksayıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Neredeyse aldığın tüm puanları ezbere biliyor... Seni öyle bir anlatışı var ki..."

Tırnaklarımı avucuma batırdım. Dişlerimi sıkıp sakinleşmeye çalıştım. Elime uzanan sıcak eller yumruklarımı açtı... Sonra dudaklarına götürüp parmak boğumlarımı öptü...

"Beni herkesten daha çok tanıyan biri varsa, o da sensin, meleğim..." Gözlerimi buğulu gözlerine çevirdim. Elimi yanağına yasladı. Küskünlükle dudaklarımı gerdim.

"Öyle mi gerçekten? Bugün seninle ilgili şeyleri başkasından öğrenince neden bu kadar sinirlendim bilmiyorum. Hele ki o kızların bakışları... Hepsi senin hakkında benden çok bilgi sahibi mi acaba, diye düşünmeden edemedim." Demir'in dudakları kıvrılınca sinirle elimi çektim. "Komik değil, Demir... O kızların... Onların nasıl baktığını görmüyor musun? Hem sen ne diye böyle havalı havalı giyiniyorsun? Saçlarını her gün yapmak zorunda mısın?" Sırıtması daha da artınca sinirle burnumdan soludum.

"Kıskanınca çok tatlı oluyorsun, güzel hatunum..."

"Kıskanmak mı? Hah! Ne kıskanacağım be!.. Sen de dünden razısın sana bakmalarına. Allah bilir bu güne kadar kaç tane kızla gönül eğlendirdiğin oldu... "

"Kimse olmadı..."diye keskin bir sesle konuştu. O kadar kararlıydı ki ona bakma isteğime yenik düştüm. Kararlı gözleriyle gözlerime bakıp devam etti: "Hayatımda daha önce kimse olmadı... Böyle şeylere kafa yoracak ne vaktim vardı ne de isteğim... İçimdeki hırs yaşamama, eğlenmeme izin vermiyordu. Kalbim yoktu benim, Erva... Hissedecek, gülecek, yaşayacak bir kalbim yoktu... Sana kadar."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu güzel varlık kimse ile olmamıştı... Benim gibi o da ilklerini mi yaşıyordu? Onun ilki olma düşüncesi dünyaları bana verdi... Mutluluktan bağırıp çağırmak istedim.

Demir benden bir tepki beklerken hızla emniyet kemerimi çözdüm. Daha ne olduğunu anlamadan kollarına atıldım. Kollarımı boynuna dolayıp, kafamı boynuna gömdüm. Kimin gördüğü, kimin ne düşündüğü, kimin ne söylediği zerre umurumda değildi... O benimdi ve ben tamamen onun...

"Nefes alamıyorum, hatun... Vallahi böyle sarılacağını bilsem daha önce söylerdim."

"Sus, eşek." Kıkırdamamın ardından burnumu kokusuna gömdüm... Derin bir nefes çektim ciğerlerime... Varlığına şükür ettim. Bana böyle tertemiz geldiği için şükürler ettim...

Her ne kadar haylaz, haşarı gözükse de annesinin güzelce yetiştirdiği, günahını sevabını bilen, tertemiz bir çocuktu o. Karanlık görüntüsünün içine saklanmış ışıktı... Ona olan sevgim öylesine artmıştı ki arşa çıkacaktı neredeyse.

Evet. Onu seviyordum.

Hz. Aişe annemizin efendimize kördüğümü gibi...

Hz. Fatıma annemizin Ali'sine sonsuz bağlandığı gibi...

Hz. Âdem'den başka kimsesi olmayan Hz. Havva gibi...

Züleyha gibi sevdim onu... Kör edici güzelliğiyle büyülendim. Onunla Allah'a daha çok yaklaştım. Onunla dolup taştım.

Aşk oldum ben... Yusuf'a delicesine âşık Züleyha oldum...

***

Kardeş... Anne ve babadan olma, aynı kan bağını taşıyan, birbirine benzeyen en yakın arkadaşlara denir... Arkadaştan bir tık daha yakın, anne ve babadan bir kat daha sıcak...

Ama kardeş, bazı zamanlarda düşman oluverir. Yabancı, el...

Bazen kardeş, babanın günahıdır mesela. En derin yarandır. Olmazlardan gelendir...

Ona sevgiyle bakan bu çocuk, kardeşiydi Demir'in. O kirli babadan olma kardeşi... Şu dünyada en çok nefret ettiği kadının gözlerini taşıyordu bu çocuk. Aynı zamanda Demir'in tanıdık simasını...

Bir parça Yüsra'yı andırıyordu kabarık ve gür saçları. En sevdiği, en sevmediğiyle bir bütün olmuştu.

"Bunu yapma, Demir ağabey," deyişini işitti Ege'nin. Sesinde çaresizlik vardı. O, diğer kuzenleri gibi asla Demir'le samimi olamamıştı. Buna Demir izin vermemişti. "O senin baban."

Baba! Onun da babasıydı. Ama bu saf çocuk hiçbir şey bilmiyordu. Aptal gibi amcasının ve annesinin çok iyi anlaştığını sanıyordu. Annesini bir melek olarak görüyor olmalıydı.

Öfkeyle saçlarını avuçladı. Ege'nin bunları bilmemesi gerekiyordu. Kulak misafiri olacak son kişi oydu. Oğuz, sakinleşmesini ister gibi omzunu kavradı. Demir en yakın arkadaşına bile öfke yüklü bir bakış attı. Tüm bu olanlardan nefret ediyordu. Bu ufak çocuğa derdini anlatmak zorunda olmaktan nefret ediyordu.

"Dağhan amcam biraz fevri bir adamdır..." diye açıklama yağmaya devam etti çocuk. "Gürler ama çabuk susar. Ondan neden bu kadar nefret ettiğini anlamıyorum. Tamam, ben de çok fazla sevmiyorum. Ama yine de, onunla karşı karşıya gelecek işler yapmanıza karşıyım."

Demir daha fazla dayanamayarak Oğuzların arka bahçesinin duvarına doğru ittirdi Ege'yi. Daha önce asla şiddet görmemiş sakin bir çocuktu Ege. Bir parça da iyi niyeti... Bu dokunuyordu ya Demir'in kanına. Bu çocuğu öldürecek kadar ondan nefret edip, aynı zamanda ancak bir ağabeyin duyabileceği kadar ona karşı merhamet duyması...

"Kes sesini!" diye bağırdı çocuğa. "Sus, anladın mı, sus! Hiçbir şey bilmiyorsun sen. Hiçbir şeyden haberin yok!"

Oğuz onu geri çekmeye çalıştı. Ama sakin Ege'nin öfkesi bir anda harlandı. O da Demir'in yakasına yapıştı. "Sen benim ağabeyimsin. Söyle ki bileyim! Oğuz ağabeyime, hatta Ali'ye bile duyurduğun o sırları söyle ki bileyim!"

Demir onun ellerini yakasından çekerek itti. Geriye doğru adımladı. Aslında bir kuzen olarak "ağabey" diyordu ama orada asılı kaldı kelime. İkisinin arasında koskoca bir girdap oluşturdu.

"Yıllarca benden ve ailemden neden nefret ettin, söyle ki bileyim," diye ısrar etti Ege. Gözleri nemlenmişti. Henüz terlemiş sakalları ve kızarmış gözleriyle, Demir kendi aynasına bakıyor gibiydi. Çocuk ağlamaklı sesiyle yineledi: "Her ne kadar bizi sevmesen de, her ne kadar beni sevmesen de ben sana değer veriyorum. Amcamla uğraşarak öfkesini alevlendiriyorsun. Bunu yapmak yerine onunla anlaşmayı denesen..."

Demir bir, "Hah!" sesi çıkardı. Neredeyse kahkaha atacaktı. Şöyle en acıklısından... Ama Ege'nin gözlerindeki ciddiyet buna izin vermiyordu.

Demir, Oğuz'un ikazını umursamadan Ege'ye hırsla döndü. Onları cam kenarından tedirginçe izleyen Ece'yi görmezden geldi. Muhtemelen her şeyi biliyordu. Ege için korkuyordu.

"Gözlerin bazı şeyleri görmüyor, Ege..." dedi dişlerinin arasından. Sabır dileniyordu. Yoksa babasına ve o iğrenç kadına duyduğu tüm öfkeyi, bu günahın çocuğundan çıkaracaktı. "O kadar körsün ki, bu beni güldürüyor."

"Görmediğim ne?" dedi çocuk deli kanının verdiği hırsla. Ona dikleniyordu. "Annemden nefret etmen mi? Beni asla ama asla bir kuzen olarak sevmemen mi? Çocukken bile oyunlarınıza almayıp, varlığımı bu aileden soyutlaman mı? Bilmediğim ne, ağabey? Beni neden sevmiyorsun?"

"Bana ağabey deme!" diye bağırdı Demir. Artık titriyordu. "Kanımı damarlarımdan döküp atabilseydim eğer, yapardım. O zaman sana olan öfkem dinerdi. İşte o zaman, sen sadece bir kuzen olarak kalabilirdin..."

Herkes sus pus oldu. Demir boğazındaki o koca yumruyu tükürmüştü. Sersemlemiş Ege ise, halen anlamamış gibi duruyordu.

Demir eğildi ve zehir gibi bir sesle fısıldadı:

"Anneni öldürebilseydim, babamı öldürebilseydim ya da geçmişi bir kalemde temizleyebilseydim eğer, o zaman seni kabullenebilirdim, kardeşim."

Ege sersemlemiş bir şekilde gözlerine bakıyordu. "A-Anlamıyorum," dedi ama anlıyordu. Bu yanağından süzülen yaştan da açıkça belliydi. Ege de hissetmişti. Ege de, inkâr etse de bir şeylerin farkındaydı.

"Tek erkek kardeşim..." dedi Demir hırlar gibi. "Senden, aynı kanı taşıdığımız için nefret ediyorum."

Öfkeyle arkasını döndü ve arkasından inkâr eden, bağırıp çağıran, sonra da teslimiyetle duvara doğru yığılan Ege'yi bıraktı. Ege artık bir babanın oğlu değildi. Günahkâr bir anneyi de kabul affetmezdi.

Ege artık Demir kadar hiç kimseydi. Yıllardır boynuna geçirdiği ilmeği çıkarmış, Ege'nin boynuna geçirmişti. Çünkü Demir, artık hiç kimse değildi. Erva'ya sahipti.

***

Dün delicesine bir mutlulukla eve girmiştim. Ama nereden bilebilirdim mutluluğumun saman alevi gibi olacağını... Annem koltukta oturmuş ağlıyordu. Elindeki telefon düştü düşecekti. Beni görünce hıçkırmaya başladı.

"Erva..."

"Ne oldu, anne... Neyin var? Niye ağlıyorsun?" Sırf annem ağlıyor diye ağlamaya başlamıştım bile. Onun canını bu kadar yanıyorsa benim de canım yanacaktı elbet duyduğum şeyle. Öyle de oldu... Dünya başıma yıkıldı âdeta.

Babam gelecekti... Ama kahrolmamın sebebi bu değildi. O benim babamdı. Ne olursa olsun. Kahrolmamın sebebi gelme sebebiydi. Sigara ve aldığı alkoller sonunda yapmıştı yapacağını. İlerlemiş akciğer kanseri bulunmuştu. Ve geciktiği için diğer organlarına sıçramıştı...

Dünden beri ağlamaktan ve düşünmekten bitap düşmüştüm... Okula da gitmemiştim. Babam yarın gelecekti ve ben ne yapacağımı bilemiyordum. Onun iyileşmesi için ne gerekiyorsa yapardım. Ama öksürüklerini önemsemeyip, hastaneye gitmediği için çözüm sürecini geciktirmişti. Kemoterapiye başlanacaktı ama konuştuğum doktor öylesine ümitsizdi ki...

Abdestimi alırken gözümden akan sıcak yaşları engelleyemiyordum. Demir dün gelmemişti ve ona söyleyememiştim. Annem öylesine üzgündü ki sabaha kadar kollarında onu sakinleştirmeye çalıştım. Kocası ona ne yaparsa yapsın, annemin merhametli kalbi onu seviyordu.

Eski haline dönse bile iyileşmesini isterdim babamın. Beni dövse bile sağlıklı olmasını... Odama serdiğim seccadeyle niyetimi edip başladım namazıma. Bir tek bu seccadenin başında dünya halinden uzaklaşıyordum... Teslimiyetimle rahatlıyordum.

Selat-ı vitir kılarken birkaç hışırtı doldurdu kulağımı. Namazımı bozmamak için gözlerimi namazlığıma diktim. İçeriyi dolduran ferah koku "O"nun geldiğini söylüyordu. Namazda olsam da elim ayağım titriyordu. Şaşırmamak için tane tane okuyordum sureleri.

Selam verene kadar tüm irademle dikkatimi namaza verdim. Selamımı verdiğim sıra yanımda bir gölge belirdi. Sonra dizimde bir sıcaklık... Tespihimi elime almıştım ama elim havada kalmıştı. Demir, halının üzerine uzanmış, kafasını dizime yaslamıştı. Perişan bir görüntüsü vardı. Tıpkı benim gibi...

Kafasını bana çevirmiyordu. Yan yatmış, ellerini bacaklarının arasına sıkıştırmıştı. Tespihimi bitirip kenara koydum. Ardından dünyada tek sahip olduğum gerçeğe ellerimi uzattım. Yumuşak saçlarını okşayıp öne doğru eğildim. Gözlerini kapatmıştı. Gergin dudakları düz bir çizgi halindeydi. Omuzları öyle gerilmişti ki kaskatı kesilmişti.

"Demir..." diye fısıldadım ağlamaktan kısılmış sesimle.

"İçim daralıyor, Erva'm..." Ses tonu ağlama isteği uyandırdı bende. Kendi derdime ek, onun derdine de ortak olmak istedim. Tüm dertleri ben çekerdim. Yeter ki o ışıldayan elalar kederle dolmasın...

"Ne oldu?" Omuzları daha da gerildi. Kafasını kucağıma iyice gömdü. Namazlığımın önünü katladım. Yüzüne uzanıp yanağına avucumu bastırdım... "Neyin var, helalim?"

Onu gerilen vücudunu gevşetmek için elimden geleni yapıyordum. Ama o halen kaskatıydı.

"Neden acı çekiyorum? Doğru olanı yaptım. Ama canım yanıyor..." Devam etmesi için sessiz kaldım. Saçlarını okşayıp varlığımı, onun yanında olduğumu hissetsin istedim. "Ona annesinin nasıl bir insan olduğunu söyledim. Kimin oğlu olduğunu yüzüne haykırdım. O günahın çocuğuydu. Onun canını yakmak istedim. Benim yaşadıklarımı yaşasın istedim..."

Kendini doğru yaptığına inandırmak ister gibiydi. Ama yüz hatları, gergin omuzları pişmanlığını haykırıyordu. Ege'ye söylemişti.

Kalbim paramparça oldu. Anneleri ve babalarının bedelini bu çocuklar ödüyordu. Ne Ege'nin ne de Demir'in günahı vardı.

"Doğru olanı yaptım değil mi? Ona söylemem gerekiyordu, Erva'm. Bu yükle daha fazla yüzüne bakamazdım. Bana her ağabey dediğinde göğsümden bıçaklanıyordum."

Ege'nin de bilmeye hakkı vardı elbet. Ama böyle söylenmesi ne denli sarsmıştı onu, kim bilir. Hem annesinin kirini öğrenmişti hem de babasının asıl babası olmadığını. Demir'in yıllardır çektiği kederi bir günde yüklenmişti. Demir'in kalbi ne haldeydi? Onu kollarımla sarıp burnumu saçlarına gömdüm.

"Kalbimi bir el sıkıyor..."

İçim acıdı. Benim de kalbimi bir el sıktı. Daha bir sıkı sardım onu. Ne kadar sarılırsam sarılayım alamıyordum acısını. Bana geçsin istiyordum. Onun yerine ben yanayım...

"Tüm acılarını almak isterdim, Yusuf'um. Kalbini ferahlatmak isterdim..."

"Senin varlığın bile yetiyor acılarımı dindirmeye, Erva'm. Sen hayatıma girdiğinden beri yaşamak için bir amacım var." Doğrulmaya başlayınca kollarımı açtım. Karşıma oturup kızarmış gözleriyle gözlerime baktı...

"Seni bana gönderen Rabbime şükürler olsun. O'nun merhametini hak edecek ne yaptım bilmiyorum ama işte buradasın. Tam karşımda. O beyaz namaz örtünle cennet hurisi gibi kalbime huzur üflüyorsun..."

"Sen de kendinin farkında değil misin be adam!.. Sen umutsuz kalbime mutluluk çınarları ekiyorsun. Gülmek için, hayal kurmak için, umut etmek için en güzel sebepsin bana..." Kelimelerim beni saran kollarıyla omzuna gömüldü. Kollarını bana dolayıp sıkı sıkı sardı.

"Sen de olmasaydın..."

"Şişt... Ben varım. Sen de vardın. Benimlesin..."

"Benimlesin..." diye tekrarladı kelimelerimi.

"Sana ancak sarılarak yardımcı olabilirim... Ama kalbinin ağrısını gideremem." Geri çekildiğimde kaşlarını çattı. Bu haline gülmemek için kendimi zor tuttum. Gergince bana bakıyor, ne yaptığımı kestirmeye çalışıyordu...

Çoraplarına uzandığımda refleks olarak hızla ayağını geri çekti. Kaşlarımı çatıp kirpiklerimin arasından ona baktım.

"Benim beyim derdini benden başka sadece tek birine açabilir..."

Kaygılı bakışlarla bana bakmaya devam ederken tekrar çoraplarına uzandım... Bu sefer geri çekilmedi ama beni tedirginlikle izliyordu. Ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu. İki çorabını çıkarıp masamın üzerine koydum. Ardından üzerindeki montuna uzandım. Vahşi bir hayvanmışım gibi yutkunarak beni izliyordu. Ceketini çıkarırken gözlerime bakıyordu. Bense gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Ardından gömleğinin koluna uzandım. Hemen geri kaçtı.

"Kafayı mı yedin sen, kadın? Bana böyle dokunmaya devam edersen..." Burnumu kırıştırıp lafını yarıda kestim.

"Aklın hep fesatlığa çalışsın zaten... Eğer kalbini ferahlatmak istiyorsan, derdi verene yakarman lazım. Benim kocam böyle yapmalı... Önce ona aç ellerini... Kalbin ferahladığında benim kollarım seni hep bekliyor olacak."

Ne dediğimi anlamıştı. Şaşkınlıktan gözleri aralanmıştı. Tebessümüme engel olamadım. "Hadi!" diye arkasından koridordaki lavaboya ittirdim. Bana karşı gelmiyordu ama sarsak adımlarla lavaboya ilerledi.

"Abdest almayı biliyorsun değil mi? Bilmiyorum deme vallahi camdan aşağı atarım seni!"

"Biliyorum tabii... Sen de beni iyice gâvur yaptın, hatun." Söylediği şeyle kısa bir kahkaha attım. Sonra annem aklıma gelince hemen yuttum kahkahamı.

"Güldürmesine beni be! Annem uyanacak... Sessiz sessiz abdestini al. Ben odadayım. Namazlığı sererim senin için..."

"Tamam, emrin olur, sultanım."

Sırıtarak odaya geri döndüm. Onun namaz kılacağı düşüncesi bile kanımı kaynatıyordu. Ona tekrar tekrar âşık olabilirdim. Namazlığı serdim. Ardından okuduğum kitaplardan birini alıp cam kenarına oturdum. Onu utandırmak istemiyordum.

Odadan içeri girince yan gözle onu süzdüm. Kirpiklerinde abdest suyunun izleri vardı. Katlı kollarını indirirken namazlığa baktı. O hep yakışıklıydı. Ama şu an gözüme öyle ulaşılmaz,

öyle parlak görünüyordu ki soluğum kesildi. Utandığını belli edercesine bana bakmıyordu. Ben de onu daha fazla rahatsız etmemek için kitabıma yöneldim. Arada dayanamayıp ona bakıyordum ama namazını şaşırmasından korktuğum için hiç ses çıkarmıyordum.

Annem gibi duaları sindire sindire okuyordu. Uzun uzun mırıldanıp öyle iniyordu rükûya... Annesi öğretmişti namaz kılmayı, biliyordum. Bunca zaman unutmadığına göre arada kılıyordu demek ki. Ne düşünmem gerektiğini bilemiyordum. Bulutların üstünde gibiydim. Onun odamda, nikâhlım, kocam olarak namaz kıldığını bilmek... Ona mümkünmüş gibi daha çok âşık oldum.

Selam verip tespihini çekti ve benim varlığımı tamamen unutarak gözlerini kapayıp elini kalbinin üzerine koydu. Nefesimi tutup onu seyretmeye devam ettim...

O içini Rabbine dökerken benim de kalbim dualar mırıldanıyordu: *"Onu bana bağışla Rabbim... Onu kapına kabul et..."*

O güzel gözleri titreşti. Kalbindeki eli daha da gömüldü... Kaşları yumuşadı. Yüzünde huşuya benzer bir ifade vardı. Derin bir soluk verdi dışarı. Ellerine yüzüne sürüp doğruldu. Namazlığı özenle katlayıp sehpanın üzerine koydu. Nemli ve ışıldayan gözlerini bana çevirdi.

"Artık refahla uyuyabiliriz, karıcım," dedi. Kocaman gülümsedim ona. O da utangaç bir gülümsemeyle kafasını kaşıdı. Tatlılığına daha fazla dayanamayıp doğrulup yanına yaklaştım. Yanağına uzanıp buse kondurdum.

"Allah kabul etsin, kocacım..." Sırıtması daha da artarken beni kollarına alıp havaya kaldırdı. Kahkaha atmaya başladım. "Demir bırak, annem uyanacak!"

"Abdestimi bozdun, kadın... Ben Şafi mezhebindenim..." Hayretle gözlerimi açtım. Kollarında kıvranarak homurdandım.

"Ben Hanefi mezhebindenim. Nereden bileyim senin Şafi olduğunu?.."

"Olsun, düşünmen lazımdı. Şimdi abdestimi bozduğun için bedelini ödemen lazım... Hem öyle tek yanaktan öpülür mü? Birini öpersen, diğerinin hatırı kalır..."

Sahte bir sinirle söylendim. Beni kollarından indirip yatağa çekti. Yan yana uzandık. Diğer yanağına parmağını vurup, çocuk gibi şişirerek öpmemi istedi. Gülmemek için dudaklarımı ısırdım.

"Bak öpmezsen dul kalırım."

"O nereden çıktı be?"

"Büyükannemden..." Tatlığına daha fazla dayanamayıp uzandım. Yüzüme kan hücum ederken nefes alış verişim hızlandı. Ona ne zaman bu kadar yaklaşsam hep böyle oluyordu. Tam yanağını öpeceğim sıra kafasını çevirip dudaklarımı dudaklarıyla buluşturdu. Şaşkın şaşkın geri çekildim. Bir anda beynim durdu. Sonra yaptığı oyunu fark edip cırladım.

"Sahtekâr! Beni kandırdın..." Elimi dudağıma koyup utangaç bir ifadeyle ona baktım. Sanki ben onu öpmüşüm de, o mağdurmuş gibi gözlerini kırpıştırıyordu. Elini dudaklarında gezdirip sırıttı.

"Seni öpebilmek için her türlü yola başvururum."

Daha kızardım. Omzuna yumruk attım. Elimden çekip beni yanına yatırdı. Kollarının arasına girdim... İki gündür ilk kez birazcık rahatlamıştım. Ama babam aklıma gelince yine eski kasvetli halime döndüm... Ona bir şey olursa kendimi asla affetmezdim. Daha çok savaşmalıydım onun zehirli sigarasıyla. Daha çok uzak tutmalıydım onu kahvehanelerden, birahanelerden... Beni dövse de yaralasa da içmemesi için yakarmalıydım...

"Geldiğimden beri solgunsun, güzelim... Neyin var?"

"Hiç..."

"Erva..." diye ikaz etti. Anlattırmadan bırakmayacağını bildiğim için kısaca açıkladım: "Babam hasta." Demir tepki vermeyince doğrulup yüzüne baktım. Şaşırmamıştı. Biliyor muydu?

"Zaten biliyordun değil mi? Neden bana söylemedin?"

"Ben de dört gün önce öğrendim, güzelim. Orada tanıdığım en iyi doktorlara yönlendirdim. O size söylemeden benim söylemem doğru olmazdı..."

"Ne olacak peki? İyileşecek değil mi?"

"Elimden geleni yapıyorum, Güvercin... İnşallah bir hal çaresi bulacağız. Sen sadece dua et. Kaygılanma, ben en iyi doktorları bulacağım baban için."

Kafamı tekrar göğsüne gömük gözyaşlarımı gömleğine sildim. "Teşekkür ederim..."

"Şişt... Bana teşekkür etme. Sen benim evimsin, Erva. Senin derdin benim derdimdir... Şimdi kalk, elini yüzünü yıka. "

Kafamı yukarı aşağı sallayıp doğruldum. Üzerimde namaz elbisemin olduğunu bile unutmuştum. Başörtüm önümde iğneyle tutturulmuş haldeydi. Kafam o kadar dalgındı ki böyle uyumaya yeltenmiştim.

"Hem, uyurken bari beni saçlarından mahrum etmesen..." Yüzüm kızarırken dolaptan pijama takımı çıkardım. "Çabuk giyin gel, Güvercin... Uykum var, sen olmadan yatamıyorum."

"Emriniz olur, paşam."

"Estağfurullah... Ne emri, sultanım. Sen lütufsun başım üstüne..." İltifatlarına verecek cevap bulamıyordum. Haylaz hallerine de karşı koyamıyordum. Ben bu adamla ne yapacaktım? Cevaplar belliydi.

Onu sarıp sarmalayıp, kimsenin göremeyeceği ıssız bir yerde saklayacaktım... O tatlı gülüşünü bir tek ben görecektim... O muhteşem kokusunu bir tek ben çekecektim ciğerlerime...

O bir tek benim olacaktı...

Ben bir tek onun...

***

29. BÖLÜM

"Âmin"

"Erva!"

Sıcak kolların arasında beni uyandıran ses, annemin hayret dolu nidasıydı. Neden böyle bağırıyordu? Burnumu yanımdaki sıcaklığın tişörtüne sürdüm. Ah, Demir'in muhteşem kokusuyla güne uyanmak ne de güzeldi. Demir'in kokusu? Annem!

Hemen sıcak kollardan sıyrılıp doğruldum. Kafamı kapıya doğru çevirdim. Kaşları çatılı, ağzı açık bir adet annem vardı... Anlamaya çalışır gibi bir bana, bir de halen kıvranarak uyuyan Demir'e bakıyordu. Tabii Demir'in üzerinde siyah bir atlet olduğu için annem bakışlarını kaçırmak zorunda kalmıştı.

Benden halen bir ses çıkmıyordu. Dilimi ciddi anlamda yutmuş olabilirdim. Kapıyı nasıl kilitlememiştim ben? Annem bakmadan bağırdı:

"Erva! Çabuk bu manzarayı açıkla. Elim ayağım titriyor..."

"Annem... Valla... Göründüğü gibi değil." Pembe dizilerdeki replikleri tekrarlıyordum. Kendimi böyle bir şeyin içine nasıl düşürmüştüm?

"Ne peki, Erva!"

Annem bağırdıkça Demir mırıldanıyordu. Ne ağır uykusu vardı böyle? Annemden gözlerimi çekmeden elimle uyanması için Demir'i dürtükledim. Bir şeyler geveleyip arkasını döndü...

Tekrar dürttüm ve bu sever bir güzel çimdikledim. Boğuk sesiyle mırıldandı.

"İzin ver az daha uyuyayım, karıcım."

Annem hayret dolu bir sesle, "Ne!" diye bağırınca, aynı anda ben de, "Demir!" diye bağırdım. Demir odada farklı bir ses olduğunu anlayınca bir anda yataktan fırlayıp doğruldu. Sersem sersem ellerini saçlarından geçirip etrafı taradı. Halen rüya gördüğünü sanıyordu belli ki. Ama annemin eli belinde, yakıcı gözlerini görünce hemen gömleğini giymeye koyuldu...

"Erva, düş önüme!"

Annem beni öldürecekti. Hem de hiç dinlemeden o aile yadigârı merdaneyi kafamda kıracaktı. Kurbanlık koyun gibi elimi bağlayıp, kafamı önüme eğerek annemi takip ettim...

Ben kapıdan çıkınca annem son anda aklına gelmiş gibi arkasına dönüp Demir'e parmağını uzattı. "Sen de küçük bey... Üstüne başına çeki düzen ver, derhâl aşağı gel. Bu sefer kapıyı kullanırsan sevinirim."

Yüzüm ağlamaklı bir utançla bordaya çaldı, anneme elimden geldiğince bakmadım. Aşağı indiğimizde annem tek laf etmedi. Ellerini birbirine bağlayıp gözlerini merdivene dikti. Demir ile beraber idam edilecektim demek. Ah ne güzel...

Demir sarsak adımlarla, uykudan mahmurlaşan gözlerle merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Şu an annemin gazabından korkmasam bu tatlılığına dayanamaz boynuna sarılırdım. Düşüncelerimle daha çok büzüldüm. Demir de annemin karşısına geçti ama benim gibi kaderine razı gelip, kafasını önüne eğmedi. Tam annemin gözlerine kararlılıkla bakıyordu. Çaktırmadan dürtüyordum ama nafile... Annemi daha da hiddetlendirecekti.

"Evet, bir açıklama bekliyorum."

"Anne ben..."

"Senin sıran değil, Erva. İzin ver paşamız açıklasın."

"Anne..." Konuşmamı elime dokunup beni susturan Demir böldü. "Kızınız yanlış bir şey yapmadı, efendim."

"Hım... Ben de öyle düşünüyordum ama bir baktım sadece bir kere gördüğüm adam yatağında. Bir açıklaması olduğuna eminim tabii. Benim kızım asla bile bile günaha yetmez."

"Efendim, sizin de dediğiniz gibi Erva asla yanlışa yönelmez ve sizden habersiz hiçbir şey yapmaz. Odasına camdan girip onu mecbur bırakan benim..."

Annem artık hiddetten kızaran yüzüyle bakışlarını bana çevirdi. "Erva'yı öldürsen de haram olduğunu bile bile seni odasına almaz..."

Artık daha fazla dayanamamıştım. Bir çırpıda söyleyip kurtulmalıydım. Yoksa büyük bir kaos yaşanacaktı. Gözlerimi sıkı sıkı yumup kendimin bile duyamadığı sesimle konuştum:

"Haram değil..."

"Hı?" Annem anlayamamış gibi kafasını bana doğru eğdi. Gözlerimi hafif araladığım için tepkilerini görebiliyordum. Ah, bu işten nasıl kurtulacaktım?

"Haram değil, anne. Nikâhlım..." Annemin ağzı 'O' şeklini aldı. Önce anlayamamış gibi bir süre suratımıza baktı. Sonra kaşları gitgide daha çok çatıldı...

"Nasıl olur?.. Nasıl nikâhlın?" Demir tam atılacakken onu annemin gazabından korumak için açıklamaya devam ettim:

"Bir anda oldu... Sana anlatmıştım ya, nişanlısı taklidi yapıyordum. Büyükannesi bu işi çok ciddiye aldı. Aynı evde kaldığımızı düşündüğü için nikâh kıymamız için diretti. Biz engel olmaya çalıştık ama mecbur kaldık..."

Annemin yaşadığı şoku çok iyi anlıyordum. İlk başlarda benim yaşadığım şokların aynısıydı... Elini kaldırıp Demir'e tehdit eder gibi salladı.

"Sen... Hem kızımı kaçırdığın yetmiyormuş gibi bir de çocuk oyuncağı gibi karın mı yaptın? Şaka mı bu?"

"Hayır, efendim, şaka değil."

"Ah! Bir de dalga geçer gibi cevap veriyor... Nerede benim merdanem. Enes gittiğinden beri paslanmıştı. Size kötek lazım..."

Annem kafamıza vuracak bir şey ararken onu engellemek için kollarını tuttum. "Annem, yapma, etme... Valla sana söyleyecektim." Annem ellerimden silkinip bir bana bir Demir'e hiddetle baktı. Burnundan soluyordu.

"Ne zaman söyleyecektin? Kızım sen elin adamıyla nikâhlanmışsın! Çocuk oyuncağı mı bu? İnsan hayatında bir kere evlenir. Sen kalktın daha ne olduğunu bilmediğin biriyle nikâhlandın!"

"Efendim, dedim ya Erva'nın suçu değil. Hepsi benim suçum. Ama bu nikâh oyun değil. O benim helalim. Allah'ın izniyle zamanı geldiğinde sizin de izninizle onunla evleneceğim..."

Anneme bu sefer kesinlikle felç inmişti. Benim bile kalbim ağzımda atıyordu. Demir'den böyle bir atak beklemiyordum. Ama o saklamadan, gizlemeden her şeyi dökmüştü ortaya.

Allah'ım... Benimle evlenmek istiyordu! Annem koltuğa çökmemiş olsa sevinçten zıplayabilirdim. Annem başını tutup koltuğa oturunca hemen dibine diz çöktüm. Demir kaygıyla yaklaşınca annem elini kaldırıp onu durdurdu.

"Ay valla bana bir şeyler oluyor... Rüyadayım değil mi?"

Annemi ufacık çimdikledim. Sonuçta gerçek olduğunu kanıtlamam gerekiyordu. Annem haykırarak yerinden zıpladı... Mahcup mahcup gözlerine baktım. "Rüya olmadığını anla diye..."

"Ah!.." diye çıldırmışça nefesini dışarı üfledi annem. Birkaç dakika başını ovduktan sonra sakinleştiğini düşünüyordum. Tabii konuşana kadar...

"Sizi bir güzel kalaylayacağım. Ama şimdi değil. İki saate baban gelecek. Ah, ya o burada olsaydı? Kan çıkardı, kan! Neyse, Demir Efendi seninle sonra hesaplaşacağız. Yat kalk Erva'nın babasına dua et..."

Demir, derin bir "Oh!" çekip vedalaşmak için annemin eline uzandı. Annem elini öpmemesi için çekti ama Demir'in ısrarlı bakışlarına dayanamayıp uzattı. Yufka yürekli annem... Bir insana asla uzun süreli sinirli kalamıyordu.

"Hayırlı günler, anne."

Demir kapıdan çıkarken annem de benim gibi Demir'e açık ağızla bakıyordu. "Anne" mi demişti o? Annemin yüzünde tebessüm gördüğüme yemin edebilirdim... Kapıdan çıkarken kapatmadan bana bakıp göz kırptı. Dizlerimin bağı çözüldü. Önünde durduğum koltuğa gömüldüm... Hülyalı hülyalı gülümsemeye başladım. Tabii hülyalarımı annemin kızgın lavlar saçan gözleri

böldü. Bir anda doğrulup mutfağa gidince afalladım. Sonra ne yapmaya gittiğini anlayınca çığlık atıp merdivenlere yöneldim...

Annem, elinde belim kadar kalın merdaneyle peşim sıra geldi. Gazabından korunmak için kendimi odaya kilitledim... Kapının arkasına oturup nefesimi dışarı üfledim. Eskiden hayatımın çok monoton olduğuyla ilgili söyleniyordum değil mi?

Geri alıyorum... Demir hayatıma girdiğinden beri bir günüm bile normal değildi.

***

Kulaklığımı kulağıma takıp, arabanın camına kafamı yasladım. Dün sabah başlayan muhteşem ruh halim babamın eve girdiği anda kayboldu. Bu seferki babamın öfkesi yüzünden değildi... Öfkelenmeye bile hali olmayan bedenindendi.

Çok acı çekiyordu. Halen çatık kaşlarıyla yardımları reddediyordu ama üzerinde çok tuhaf bir dinginlik vardı. Hastalık onu mahmurlaştırmış, sakinleştirmişti... Arada sinirlenip sigara paketlerini istiyordu ama hepsini ağlama krizimle beraber kırıp çöpe atmıştım. Artık eski Erva değildim. Daha güçlüydüm. Bunlarla baş edebilecek kadar güçlü...

Bugünkü tek mutluğum kardeşimdi... Enes'im... Onu çok özlemiştim. Kısa kısa telefon konuşmalarımız bana yetmiyordu. Yeni yıl tatili olduğu için geleceğini söylemişti. Babamın rahatsızlığını öğrendiğinde ise biletini en erken saate aldırmıştı. Onun da arası iyi değildi babamla. Ama ikimiz de babamıza bir şey olmasını istemezdik. Onun hiddetine razıydık...

Demir gelemediği için gönderdiği arabaya binmiştim. Ne kadar reddetsem de otobüse binmek için dil döksem de kabul etmemişti. Arabadan inip, okula yöneldim. Arda bilerek farklı saatlerde geliyordu okula. Belli ki benimle karşılaşmak istemiyordu. Kendimi suçlu hissetsem de bunun en doğrusu olduğunu düşünüyordum. Demir'in sinirlenmemesi için...

Kampüsten içeri girdiğim an iki gündür duymadığım, deli gibi özlediğim cırlamayı duydum.

"Erva!"

Fırtına gibi bir hızla boynuma atladı. Hemen sarıp sarmaladım. "Ece'm... Özledim seni, cadım."

Elini kaldırıp omzuma geçirdi. "Ben daha çok özledim. Ama şu annemin işleri işte..."

"Hayırdır, kuzum?"

"Vallahi hayır hayır... Oğuz ağabeyimin başıboşluğunu gidermek için kız arayışında. Beni de oyunlarına alet ediyor. O değil bir şey olsa, ağabeyimin gazabına ilk uğrayan ben olacağım. Haberi bile yok garibimin."

"Ya?.. İnşallah hayırlısıyla birini bulur..."

"Vallahi ben evlenmeyeceğim, deyip duruyor. Her öyle dediğinde annem baygınlık geçiriyor. Kolonya kokusundan kafam dönmeye başladı."

Kendime engel olamayıp kahkaha attım. "Ece, ömürlüksün yeminle..."

"Öyleyim tabii. Bir ömür yakanı bırakmayacağım, güzellik..." Elini omzuma atıp erkek arkadaş taklidi yaptı. Sızlandım. "Ben bu cazibeyle ne yapacağım bilmiyorum. Seni bile ömürlük bağladım."

"Beni boş ver sen. Kasıntı, kimseye gözünün ucuyla bakmayan, Kayseri'nin en kibirli erkeğini kendine bağladın." Omzuna vurdum. Suratımdaki sırıtış aptal âşıklar gibiydi.

"O kasıntı değil bir kere!"

"Bak bak bak! Sevdiceğini de savunurmuş... Tabii adam senin yanında odunluktan, son model romantikliğe geçiş yapıyor..."

"Ece!"

Uyarıcı ses tonumla ellerini havaya kaldırdı. Geri geri giderken arkasındaki genci fark etmedi. Daha ben elimi kaldırıp uyarmadan çarpıştılar. Ece hiddetle arkasını dönüp şaşkın gence bağırdı:

"Yuh! Ezeydin..."

Çocuk tam cevap verecekti ki Ece'nin yüzüne bakıp sustu. Yanakları kızardı ve mahcubiyetle, "Affedersiniz, hanımefendi... Dikkatsizliğime verin," dedi. Tabii çocuk Ece'nin güzelliğiyle

büyülenmişti. Bu normal bir tepkiydi. Ece de aşırı tepki verdiğini anlayıp elini başörtüsüne götürüp düzelttikten sonra cevapladı:

"Şey... Önemli değil. Aşırı tepki verdim."

Genç çocuk tam gülücükler saçıyordu ki Ece ve gencin arasına uzun boylu bir cüsse girdi. Arkası bize dönük, yüzü çocuğa dönüktü. Örgü şapkasının altından çıkan sarı saçları kim olduğunu ele veriyordu.

"Hayırdır, koçum? Bayanları niye rahatsız ediyorsun?"

"Ben... Yanlışlıkla..." Ali çocuğa nasıl bakıyorsa artık çocuk kekeleyip, kızararak uzaklaştı. Ece ayağını yere vurup sinirle kollarını bağladı. Ali arkasını dönüp Ece'ye bakmamaya çalışarak hasar tespiti yaptı.

"Ne diyordu o dingil?" Bu soruyu bana bakarak sormuştu. Ama asıl sormak istediği kişi çoktan atılmıştı.

"Sana ne?.. Ne diye çocuğa çemkiriyorsun? Kibar kibar özür diledi..." Ali dişlerini sıkarak bana bakmaya devam etti.

"Rahatsız etmedi ya, Erva..."

"Yok, yanlışlıkla çarptı, Ali... Hem Ece'ye çarptı, bana değil. Sonra da özür diledi..." Ali gözünün kenarıyla sinirle dudaklarını yiyen Ece'ye baktı. Onunla konuşmamakta kararlıydı. Ama Ece bu, durur mu?

"Magandalığını her yerde belli ediyorsun. Az bana çarpan çocuk gibi beyefendi olsan..."

Çenesi kasıldı. Ellerini yumruk yaptı... Gözlerindeki siniri ben görebiliyordum. Ama Ece yan profiline baktığı için fark etmiyordu.

"La havle..." Ali kafasını gökyüzüne kaldırarak sabır dilendi.

"Daha çok sabır duası edersin sen. Hadi, Erva, gidelim. Tadım kaçtı iyice."

Ali'ye mahcupça baktım. O ise sinirden kızarmış gözleriyle "Sorun değil" der gibi kafasını salladı... Ece'nin çekiştirmeleriyle Ali'den uzaklaştık. Gözlerden uzak bir banka gelince Ece kolumu bırakıp oraya çöktü...

Yüzünü yeni görüyordum. Ağlamak üzereymiş gibi bir hali vardı. Hızla yanına çöküp ellerini ellerimin arasına aldım.

"Kuzum, niye böyle yapıyorsun?"

"Olmuyor, Erva. Bana böyle tahammül edemezmiş gibi bakınca kendimi öyle değersiz, öyle sefil hissediyorum ki... Bana baksa... Ama beni görse... Öyle çok istiyorum ki."

"Onu da anla, Ece'm. Sonuçta en yakın arkadaşının, kardeşim dediği adamın kardeşisin..."

"Evet, kardeşiyim... Onu ağabey gibi görmem gerek. Niye böyle yapıyorum bilmiyorum. Allah beni affetsin. Ona böyle âşık âşık baktıkça, günaha yetiyorum..."

Gözlerinden sıcak yaşlar süzülünce dayanamayıp kollarımı sardım boynuna. Gözyaşları başörtümü ıslatana kadar ağladı. Kalp sınavı ne zordu? Yaşayan bilirdi elbet. Benim kalbim fırtınalara direnip, bir çift ela ile bertaraf olmuştu. Ece'nin o güzel gözlerinden akan yaşlara bakılırsa, onun da benden kalır yanı yoktu...

***

Suratımdaki sırıtışın sebebi okulun bahçesinde duran hayatımın en kıymetli erkeklerinden biriydi... Adımlarımı hızlandırdım. O da benimle aynı anda adımlarını hızlandırdı... Ortaya geldiğimiz an boynuma atıldım. Beni ufak kız kardeşiymişim gibi havaya kaldırdı.

"Aşkım... Vallahi iyice ufalmışsın sen."

Kafasına şakacıktan geçirdim. "Ben ufalmıyorum, sıpa... Sen gübresi bol gelmiş ağaç gibi uzuyorsun."

"Seni çok özledim..."

"Ben de seni canımın içi..."

Enes'imle kucaklaşmamı güçlü bir el böldü. Bizi birbirimizden ayırıp beni arkasına çekti. Ardından Enes'in yakasına yapıştı. Kokusundan ve geniş omuzlarından kim olduğunu hemen kavradım. Ama şu an daha önemli bir sorun vardı. Demir, kardeşimin yakasına yapışmıştı!

"Ona bir daha dokunursan parmaklarını kopartırım..." Demir'den aşağı kalmayan Enes, Demir'in yakasını kavrayıp hırladı: "Sen kimsin ulan!.."

"Eğer bir daha karıma dokunursan Azrail'in olacak adamım."

Elimi ağzıma dayayıp şaşkınca birbirini yumruklayan ikiliye baktım... Bir şey yapmam gerekiyordu.

"Nereden karın oluyormuş ulan senin? Kimsin sen!"

"Biraz tanıştıracağım seni kendimle..." Bir yumruk daha... Kardeşim de altta kalmayarak hızlı hızlı yumruklarını geçiriyordu. Kampüsün ortasında birbirlerinin üstüne çıkmışlardı resmen... Aralarına girmeye çalışıyordum ama beni itekleyip yumruklarına devam ediyorlardı.

"Durun! Yapmayın... Demir... Enes... Ya bir durun kurbanınız olayım... Enes vurma... Demir kırdın çocuğun burnunu... Ah!.. YETER!"

İkisi de nefes nefese elleri havada durup bana baktı. Herkes bizi seyrediyordu... *Okulun en kıdemli öğrencisi Demir, kampüste kardeşi yaşında bir çocukla kavga ediyor.* Aman ne büyük olay!

"Demir, bırak Enes'i... Enes sen de çek ellerini Demir'in yakasından."

"Ama abla..."

Demir şaşkınca soludu. "Abla mı?"

Enes'i tutup kaldırdım. Ardından ellerimi belime koyup burnumu kırıştırarak Demir'e baktım.

"Abla ya! Allah aşkına, sen yumruk manyağı falan mısın? Bir dur, soluk al... Hemen dalıyorsun ortaya."

"Bu durumu bana biri açıklayabilir mi?"

Enes yanağı kızarmış, ağzının kenarı kanamış bir halde şaşkınca bize bakıyordu. Yüzümü buruşturdum. "Tanıştırayım, Enes'cim, müstakbel enişte adayın. Ama artık aday adayı kademesine düştü."

"Ama Erva... Sana öyle sarılınca..."

"Demir, Allah aşkına sus. Aylardır görmüyorum kardeşimi. Şu suratınızın haline bakın. Düşün önüme. Önce şu yaralarınız icabına bakayım, sonra elimden çekeceğiniz var."

Enes şaşkın şaşkın dediklerimi yapıyordu. Garibimin kafası çorba olmuştu. Tabii o kadar vurursa beyni sulanırdı çocuğun... Dayanamadım ve yanımda yürüyen Demir'i çimdikledim.

"Ah!" diye dişlerinin arasından bağırıp şaşkınca bana baktı. "Acıttın ama güzelim ya..."

"Sen bu acıya dua et."

Tüm meraklı gözlerin altında birbirinden yakışıklı iki adamı peşimde sürükledim. Kendimi hiç olmadığım kadar özgüvenli hissediyordum. Onlar sadece uzaktan bakabilirdi. Ben, onların sevgisine sahiptim.

Onlar benim hayatımın erkekleriydi... Birbirine çok benzeyen, yaramaz, sevilesi, hayatımın merkezi adamlardı... Rabbimden hiç istemediğim kadar istedim onlarla bir ömür geçirmeyi. Demir'in Enes'e ağabey olmasını... Demir'in çocuklarının Enes'e dayı demesini...

Uzun kirpikleri dayısına çekmiş bir erkek çocuğu... Ela gözlü, bakır saçlı, haylaz gülüşlü...

Hiç bu kadar geleceğe umutla bakmamıştım. Zaman hiç bu kadar dostum olmamıştı benim. Demir ile uzun uzun yaşlanmak istiyordum. Belim bükülene kadar, saçlarım kırlaşana kadar onun elaları bakmak istiyordum. Gözlerine bakarak ölmek istiyordum. Ahirette bile sona ermesin istiyordum. O kadar seveyim ki, Rabbim bizi birbirimize ahirette de eş etsin istiyordum...

Bir âmin döküldü dilimden... Kalbim, dilim, beynim, her hücrem, "ÂMİN!" diye haykırdı. Hiçbir âminim, hiçbir duam bu kadar içten olmamıştı...

***

30. BÖLÜM

"Etme"

Büyük gün gelmişti. Bugün tasarladığımız kıyafetleri sponsorlara tanıtacaktık... Babamın hastalığı bir yana, Demir ve Enes ile dolu dolu iki gün geçirmiştim... Anlaşamadığını düşündüğüm Demir ve Enes birlik olmuşlardı. Enes kırk yıllık enişte gibi her zaman Demir'i kayırıyor, Demir kıymetli arabasıyla Enes'i gezdiriyordu. Tüm ısrarlarına rağmen onlara eşlik edemiyordum. Ve bu beni çileden çıkarıyordu.

Gösteri için gergin olduğumun farkındaydım. Ama o iki haylazın diline düşmek... Son dakikaya kadar yetiştiremeyeceğim diye ödüm kopuyordu. Ama çok şükür alnımın akıyla tamamlamıştım her şeyi. Besmele ve dua ile...

Annem evde babamla ilgileneceği için gösteriye sadece Enes gelecekti. Vizeler bittiği için, yarıyıl tatiline de bir hafta kaldığı için gitmemeye karar vermişti. Tabii bunda Demir'in payı da büyüktü. Ablasını vereceği adamı yakından tanımak istiyordu...

Bıraksam akşama kadar şehirde araba turu yapacaktı. Bir de, "Enişte sen nerelerdeydin ya?" demez mi? Ne çabuk da kabullenmişti... Gerçi ben de kabullenmiştim. Ona kocam demiştim. Erkeğim. Helalim...

Demir'i düşünmek heyecanımı azaltacağı yerde daha da artırmıştı. Bugün o da gelir miydi? Kostüm bölümünde oradan oraya zıplıyor, bana yardımcı olan şirketin elemanlarıyla elbiselerin son rötuşlarını yapıyordum.

"Allah'ım sen yardımcım ol..."

Panik duygusunu derin nefesler alarak salmaya çalışıyordum. Sonuçta en sevdiğim işi yapıyordum. Bu benim hayalimdi... Gösteriye en son bizim kıyafetlerimiz çıkacaktı. Şu an ise ne ara bittiğini anlamadığım biçimde bizim bir önümüzdekiler vardı. Sınıf arkadaşlarım hiç öyle hafife alınacak işler yapmamıştı. Göz alıcı elbiseler, farklı tarzda müzikler, dans gösterileri... Onları seyrettikçe kendime olan güvenim gitgide azalıyordu.

"Erva, Arda sana sesleniyor..."

"Tamam, hemen geliyorum, bir dakika."

Arda ile ufak ufak diyaloglar dışında konuşmuyorduk neredeyse. Ona Demir'in nişanlım olduğun söylemiştim. Mesafeli bir şekilde işimizi tamamlamamız gerekiyordu ve bunu bilmesi gerekiyordu. Her ne kadar kırgın bakışlar atsa da kabul etmişti.

Kostüm odasından çıkıp nefes nefese uzun bir podyuma dönüşen konferans salonuna yürüdüm. Arda da tıpkı diğer müzisyenler gibi kenarda sırasını bekliyordu...

"Ne oldu, Arda? Bir sorun yoktur inşallah..."

"Yok, hayır sorun yok. Sadece... Başarılar dilemek istemiştim."

Gergince tutuğum nefesimi dışarı üfledim. Fark etmesem de kalbim her an bir aksilik bekliyordu. Hafif bir tebessümle, "Teşekkürler... Sana da başarılar. İnşallah alnımızın akıyla çıkarız işin içinden," dedim.

"Sana güveniyorum... Bizi merak etme. Nefesimiz patlayana kadar çalacağız."

Tekrar tebessüm ettim. Ona karşı içim hiç rahat değildi. Gözlerinde sürekli bir ilgi kırıntısı vardı. Ve ben buna alışkın değildim. Yıllarca kendimi bu duygulardan uzak tutmuştum... Şimdi ise duygularımı, kalbimi tamamen dolduran bir adam vardı... Kimseye yer kalmamıştı.

Arda ve Buğra'ya tekrar başarılar dileyip podyumun arkasına koşturdum. Bugün birkaç kilo kaybettiğime emindim. Manken-

lerin yanına gelince ismimiz anons edildi. Kalbim boğazımdan dışarı fırlayacaktı neredeyse. Aysel yüksek sesle direktif verip, mankenleri yönlendiriyordu. Toplamda beş elbise sergileyecektik.

"Erva, çok büyük sorunumuz var."

"Ne... Ne oldu? Allah aşkına kötü bir şey olmasın..." Aysel'in beyaza dönmüş yüzünü görünce kötü bir şey olduğunu anladım.

"Final kıyafeti..."

"Bir şey olmadı de ne olur..."

"Kıyafete bir şey olmadı ama..." Aysel'in derin nefes alış-verişine bakınca düşüp bayılacağımı sandım. "Söylesene artık!" Nezaketi unutmuş bağırıyordum.

"Mankenin midesi çok kötü... Kusacağım edeceğim deyip duruyor. Ben de elbiseye bir zarar gelmesin diye çıkarttırdım." Elimle yüzümü sıvazlayıp çığlık atamamak için dilimi ısırdım.

"Ne yapacağız şimdi?" diye ağlamaklı bir sesle mırıldandım.

"Salma kendini hemen, tatlım. Giyecek başka birini buluruz..." Ellerimi yüzümden indirip aklıma gelen ilk şeyi söyledim: "Sen giysene... Ne olur... Ne olur..."

"Erva, delirdin mi? Olmaz..."

"Ya ne olur, Aysel... Geleceğimiz buna bağlı!"

"Bak, o son kıyafet benim tasarımım değil seninki, tamam mı? Hem istesem de giyemem... Ben kırk bedenim." Sonuna doğru azalan sesini zar zor duydum. Ellerimi başörtümün üzerinden kafama dayayıp çaresizce etrafıma baktım.

"Erva..." diye mırıldandı tekrar Aysel.

"Kurban olayım artık başka bir sorun söyleme..." Yüzüne döndüğümde beni baştan aşağı süzüyordu. "Yok, ondan değil de... Sen kaç bedendin?"

Gözlerim kocaman açıldı... Kaşlarımı kaldırıp haykırdım: "Aklından bile geçirme! Hayatta o podyuma çıkmam!"

"Neden ya?.. Dedin ya geleceğimiz buna bağlı... Ne olur... Lütfen..." Ellerini birleştirip masum kedi bakışları atıyordu bana. Yok, yok. Asla böyle bir şey olmayacaktı. Ben ve o kadar insanın karşısında süslenip, dikkat çekerek yürümek?.. Herkesin bakışları altında bir adım atmadan yuvarlanırdım yere. Hem yaptığım

o gösterişli elbiseyi asla giyemezdim... Öleceğimi bilsem giyemezdim... Geleceğime veda etsem giymezdim...

***

"Erva, hadi çabuk ol başlamak üzere..."

Ah!.. Ben bu hallere nasıl düşmüştüm? O kadar insanın bakışı altında nasıl yürüyecektim? Ayrıca Enes'in dalga konusu olacaktım. Ağlamak istiyordum...

Tek duam vardı: *"İnşallah Demir beni bu halde görmez."*

Kıyafeti bir çırpıda giymiştim. Makyajımın da hafif olması gerektiği için pek uğraşmamıştık. Birkaç dakika gecikmeli başlayacağımız için şanslıydım. Türbanımı da yılların verdiği pratiklikle bağlamıştım... Üzeri için hazırladığım inci işlemeli takıyı iğnelerle tutturmuştuk. Aynaya bile doğru düzgün bakmadan, gösteri podyumunun arkasına koşturmuştum. Neyse ki daha yeni başlamıştı...

Nefesimi tutarak sahnedeki görüntüye baktım. Arda ve Buğra giydikleri beyaz elbiselerle sahnenin tam ortasına oturmuşlardı. İkisi birbirine çapraz şekilde neylerini ellerine aldılar. Işık loş maviye büründü... Gözlerini kapatıp o muhteşem sesi üflediler kulaklarımıza...

Huzur bütün salonu eline aldı. İnsanlar huşu içinde çıkan buğulu sese odaklandı. Seyirciye bakmamak için savaş veriyordum. Gelen seslere ve alkışlara bakılırsa kalabalıktı...

Arda ve Buğra insanları büyülemeye devam ederken semazen grubu sahneye doğru adım adım yaklaştı... Üzerlerinde kefen gibi bembeyaz elbiseleriyle süzülürcesine yürüdüler... Bize ölümün varlığını hatırlattılar. Geldiğimiz yeri... Gideceğimiz yeri...

Fonda ufaktan Yılmaz Erdoğan'ın tok sesi Mevlana'nın muhteşem dizelerini dillendirdi...

"Etme..."

Semazenler günahlarını dökmek istercesine dönmeye başladılar... Uzun etekleri dalga dalga yayıldı etrafa. Kolları önlerinde bağlı, başları hafif eğikti semaya doğru... Böyle dua nerede görülmüştü?.. Böyle yakarış, böyle teslimiyet?..

Yavaş yavaş hızlanıp açtılar ellerini iki yana. "Etme..." dedikçe pişmanlığını haykırıyordu insanlık... Göklere doğru açılmış eller, aşkla kendilerini kaybediyordu... Aşkı verene âşık olan kullardık biz... O aşkın asıl sahibiydi... O öyle bir Yaradan'dı ki; Esirgeyen ve Bağışlayan...

Kalbim öyle çok doldu ki aşka, elim ayağım titriyordu... Bu heyecan değildi. Bu sevgiydi... Dolup taşıyordu benim gibi seyreden herkesten. Semazenler döndükçe günahlara tövbe ediyordu insanlık, şeytan öteye kaçıyordu, nefsim bile dizlerinin üzerine çöküp gözlerini kapatıyordu bu ışığın karşısında...

Gönlüm öyle çok ferahlamıştı ki neredeydim, kimdim unuttumuştu bana. Semazenler hafif hafif çıktı aşk dolu döngülerinden... Ellerini önlerine bağlayıp, yüzlerinde aşka varmış bir huşu içinde uzaklaştılar sahneden...

Herkes susmuştu... Yutkunmak bile zor geliyordu. Doyum içindeki sessizlik alkışlarla bölündü. Herkes ayaklanıp alkışlamaya başladı.

Şimdi sıra kıyafetlerdeydi... Neyin sesi devam ederken ilk kıyafeti sergileyen kız usul usul süzüldü. Işık koyu renklere büründü. Tam da anlattığım gibi yürümeye başladı. Gözler hafifçe yere eğik, ufak adımlarla, süzülürcesine...

İlk iki elbise Aysel'indi. İşinin hakkını vermişti... Onun başarılı olduğunu biliyordum ama bu kadarını tahmin edemiyordum. Ben pastel tonları kullanırken, onun kıyafetleri canlı mavi ve zümrüt yeşiliydi. Osmanlı dönemine ait çizgiler kullanmıştı. Beli dar, etekleri bol, kolları ellerine kadar genişçe uzanıyordu. Osmanlı taçlarıyla bezenmişti şalları. O zamanın edebini ve güzelliğini bir araya getirmişti...

Sıra yaklaştıkça heyecanım artıyordu. Şu an kıyafetlerimi inceleyip, tadını çıkarmam gerekirdi. Bense burada mazlum bir şekilde sıramı idam bekliyordum...

Seyirciyi tarayan gözlerim, heyecanımı körükleyen yüze takıldı. Onun burada ne işi vardı! "Belki gelemem," demişti. Hem de sponsorların bulunduğu ilk sıradan izliyordu... O da mı sponsor olmuştu? Elim ayağım boşaldı... Aysel arkamdan tutup beni

teşvik edici şeyler söylüyordu ama kulağım duymuyordu. Getirdiği suyu içip sakinleşmeye çalıştım.

Onun karşısında nasıl yürüyecektim? Hem beni orada görünce ne diyecekti? Yutkunup sahneye çıkan benim tasarladığım ilk elbiseye odaklandım. Aysel ile kararlaştırdığımız gibi tarihimizi yansıtacaktı... Osmanlı desenlerini ben de kullanmıştım ama kıyafetler tamamen bu zamana uygun modern kesimdeydi. Nil yeşili elbisenin üst kısmı, boğaza kadar uzanıyor, kolları ise gömlek gibi bilekte bitiyordu. Düğme yerine kurdeleyi andıran ince ipler kullanmıştım. Dirsekten başlayıp, tıpkı bir ayakkabı bağcığı gibi bileğe kadar iniyordu... Aynı şekilde yakasında da ufak sık bağcıklar vardı. Burgu burgu eteği, belinden aşağı doğru salınıyordu. Sahnede büyük bir yer kaplıyordu. Aynı renk şal eteğine kadar uzanıyordu...

Duyduğum alkış sesleri daha da heyecanlandırdı. Bunu ben mi yapmıştım? Hayallerim gerçek mi oluyordu? Gerçek olmakla kalmıyordu, şu an hayallerimin asıl sahibi izliyordu... Diğer elbisem de daha yumuşak pastel pembe tonlarındaydı. Gipürlerle ve geleneksel dantellerle süslenmişti... Altı şifon, üstü tamamen danteldi. Belinden aşağı uzanan kuyruğu vardı...

Nefesimi tuttum... Şimdi benim sıramdı. Adım adım yaklaştım sahneye. *"Bunu yapabilirim,"* diye tekrarladım içimden. Tek yapmam gereken gözlerimi elalardan kaçırmaktı. Ona bakarsam oracıkta bayılırdım...

Final kostümü en güvendiğimdi... Ama şu anda en çok bu kıyafetten korkuyordum. Bunu taşıyabilecek miydim? Neyin sesi kalbimi taklit ederek daha da yükseldi. Feryat edercesine yankılandı salonda. Işıklar loş maviden inci beyazına döndü...

Kırık beyaz elbisemle adım adım çıktım sahneye doğru... Gözlerim hafifçe önümde yürüdüğüm yolu takip ediyordu. Bir adımımı diğeri tamamlıyor, alkışların arasında ayakta durmak için çırpınıyordum...

Tıpkı diğerinde olduğu gibi bu kıyafette de danteller kullanmıştım... Fransız ve Türk motiflerini bir araya getirmiştim... İpek ve düz bir türban yapmıştım. Türbanın ayrıntısı üzerindeki

takısıydı. Yazma kenarlarını andıran örgülerle, örümcek ağı gibi örülmüştü. İnci taneleri ışıl ışıl parlıyordu. Alnımı ve yüzümün bir kısmını kaplıyordu...

Gelinliğin saflığını andıran bu elbisede çok büyük bir ayrıntı vardı. Bu ayrıntıyı göstermem için nefesimi tutup sahnenin sonuna doğru yürümeye devam ettim.

Oraya vardığımda kollarımı açtım yavaşça. Sonra cesurca kaldırdım bakışlarımı karşıya. Kıyafetin saklı köşelerinden çıkan kumaşlar kapladığım tüylerle uçuştu...

Demir'i aradı gözlerim. Ama yoktu... Görmesini isterdim şimdi... Şu an...

Bu elbise onun Güvercin'inin eseriydi. Tıpkı onun dediği gibi artık güvercin kanatlarım vardı. Umuda uçar gibiydim. İstemsizce dolmuştu bu fikir kafama. Kendim giymesem de bana umudu hatırlatan bir elbise tasarlamak istemiştim... Yusuf'un eseri bir elbise... Bembeyaz bir güvercini andıran bir elbise...

Daha ben kollarımı yeni açmış Demir'i arıyordum ki ışıklar kapandı. Çığlık çığlığa atılan alkışlar sustu. Herkes telaşlı sesler çıkarmaya başladı. Ortam zifiri karanlıktı...

Bir el kavradı belimi... Daha ağzımı açmadan dudaklarımı kapattı. Benden iri olduğunu anladığım beden beni sürüklemeye başladı. Karanlıkta yön duygumu kaybetmiştim ama kalabalıktan uzaklaştığımıza kulaklarım şahit oluyordu. Panik duygusu yayıldı tüm bedenime... Eller burnumu da kapadığı için nefes almakta zorlanır olmuştum.

Sonra bir kapı açılma sesi duyuldu... Belimdeki elin sahibi beni bırakıp bir dolaba yasladı. Diğer eli ağzımda, üzerime çullandı. Ellerini burnumdan çekmiş, sadece ağzımı kapatıyordu. Derin bir nefes alıp kokusunu ciğerlerime çekerken, bir telefon ışığı aydınlattı yüzümüzü.

Kızgın ela gözler...

Demir karşımda burnundan soluyordu. Elini ağzımdan çekmeden dişlerinin arasından tısladı:

"Sen beni katil mi edeceksin?"

Ağzımdaki elini ittirip burnumdan soluyarak konuştum: "Demir, ne yaptın sen? Onca emeğim... Sırf emeğim çöpe gitmesin diye ben neler yaptım? Senin şu yaptığına bak!"

"Kızım, senin canıma kastın mı var?"

"Ne olmuş ya? Ne olmuş?"

"Daha da ne olmuş diyor... Beni hasta etme, Erva! Bir tane Allah'ın kulu yok muydu bu elbiseyi giyecek?"

Sakinleşmek için derin nefesler aldım... Ben bile bunu yaptığıma inanamıyordum, Demir'in inanamaması da normaldi. "Manken hastalandı."

"Başka! Allah'ın cezası tek bir kız yok muydu?"

"Demir... Bak benim de elimde değildi tamam mı? Bir anda oldu. Ben de meraklı değilim..."

"Vallahi kafayı yedireceksin bana... Ulan adamlar öküz gibi bakıyordu. Hangisinin gözünü oyayım? Hangisinin o hayran hayran bakan kafalarını kırayım? Benim karım... O sahneye çıkacak... Herkes onu seyredecek..." Hırsla dolaba geçirdi.

"Katil olacağım ulan ben! "

Tutmasam dediklerini bir bir yapacak gibi kendini geriye attı. Yakasından tutup tekrar kendime yaklaştırdım. Üzerimde elbisenin ağırlığı vardı. Işıklar tekrar gelmiş olacak ki kapının altından içeriye doluyordu. Bir soyunma odasında olduğumuzu tahmin ediyordum. Ama o kadar ıssızdı ki muhtemelen spor bölümüne gelmiştik...

Demir'e yalvaran gözlerle baktım. "Demir, tamam sakin ol. Valla mecbur kaldım. Biliyorsun ben sevmem böyle şeyleri. Kimsenin bedeni uymayınca mecburen giydim. Yoksa emeklerim mahvolacaktı..."

"Başlarım sponsoruna da işine de... Ben olurum ulan sponsorun. Uğraşamam ben öyle elin adamlarıyla... Hadi gidiyoruz." Kolumdan tutup çekiştirdi.

"Demir... Ben bu halde gelemem. İzin ver elbisemi değiştireyim..."

Hırsla arkasını dönüp yüzlerimizi dip dibe getirdi. İlk zamanlarda gördüğüm sinirli Demir'e dönüşmüştü bir anda. Korkudan olduğum yere sindim. Nefesini nefesime karıştırarak tısladı:

"Erva... Seni böyle bir Allah'ın kulu daha görürse katil olurum. Anlıyor musun? Şimdi düş önüme, arabamıza binelim, defolup gidelim şuradan!"

Beni koridora doğru çekiştirirken bir yandan da etrafta kimse var mı diye kontrol ediyordu. Okulun arka kapısına yönelip, karanlık geceye daldık. Sesimi çıkarmadım. Ayağımdaki topuklulara ek, kabarık elbiseme takılıp tökezliyordum. En sonunda dayanamayıp kucakladı beni. Herkes konferans salonunda olduğu için ortalık ıssızdı. Arabasını arka tarafa park ettiği için şanslıydım. Bugün elini kana bulasın istemiyordum...

Adım adım ilerledik arabasına doğru. Tıpkı beni kaçırdığı ilk günlerdeki gibi sıcacık kollarının arasında, kokusunun yoğunluğunda huzur buldum. Ne kadar sinirlenirse sinirlensin, ne kadar kontrolcü olursa olsun o benim Demir'imdi. Karanlıktan gelen... Geceme ışık katan güzel adamım...

Arabaya geldiğimizde beni yere indirdi. Ama kapıyı açmadı. Karanlık sokakta sadece biz vardık. Dağlık bir bölge olduğu için ıssızdı sokaklar. Arka çıkış pek kullanılmazdı. Diğer bir sebep de bu olmalıydı...

Gözlerimi kaldırmaya cesaret edemiyordum. Suç işlemiş bir çocuk gibi ellerimi birbirine bağlamış, dudaklarımı kemiriyordum.

"Sen beni öldüreceksin..." diye bir nefeste fısıldadı ve başımı göğsüne yasladı... İki koluyla başımı sarmış, beni göğsüne hapsetmişti. Sanki yüzümü kendine saklıyordu. Benim ona yapmak istediğim gibi...

"Güzelliğin, masumluğun başımı döndürüyor. Kimseler görmesin istiyorum. Kimseler bilmesin ne denli güzel olduğunu..." Derin bir iç çekip boynuma gömdü kafasını. Kokumu derince içine çekti.

"O adamlar öyle bakınca ne yapacağımı bilemedim, meleğim. Sen benimdin ve sana kimse öyle bakmamalıydı işte. Tüm güzelliğinle, melek gibi sahnede dururken 'O benim' diye bağırmak istedim. Senin için ne denli büyük bir gösteri olduğunu biliyorum. Hayallerin olduğunu biliyorum. Ama ben sana her şeyi sağlarım. İstersen tüm kumaşları sererim önüne. Ama sana kimse öyle bakamaz... Anlıyor musun?"

Kollarımı beline sarıp kafamı boynuna gömdüm. Derin bir nefes çekip konuştum boğuk sesimle: "Anlıyorum dağ ayım benim, anlıyorum. Ben de seni saklamak istiyorum. Kimseler bakmasın istiyorum. Benim olduğunu herkes bilsin istiyorum. Ama seni kaçırmıyorum değil mi? Gerçi kaçırmaya kalksam altında ezilirim..." Ben kıkırdayınca Demir'in gergin omuzları yumuşadı. Hafifçe gülümsediğini hissettim omzuma doğru...

"Hadi, üşüdün sen, meleğim. Gidelim..."

"Tamam, ama anneme, daha önemlisi babama bu kıyafeti nasıl açıklayacağım? Hem Enes nerede olduğumu merak edecek. Ortalığı ayağa kaldırır."

Demir sırıtınca kaşlarımı çattım. "Yoksa?.."

"Ee... Delikanlı adamın delikanlı kayınçosu olur. 'Bu ne enişte? Git şu ablamı kap götür şuradan,' dedi." Gülümsememi zor tutup, dudaklarımı dişledim. Sahte bir sinirle burnumu kırıştırdım.

"Muhteşem ikili oldunuz. Allah bana yardım etsin..."

"Âmin... Âmin..."

Sırıtarak arabanın kapını açtı. Biraz savaş vermem gerekti ama en sonun arabaya binmiştim. Demir arabaya biner binmez bana baktı. Arabanın ışığını açıp baştan aşağı süzdü...

"O sinirle pek inceleyemedim ama kuğu gibi olmuşsun... İyi ki kaçırdım valla. Biraz daha dursaydın o sahnede yanımdaki kel-ihtiyar horozun kafasına delik açacaktım." Yaptığı işle gurur duyar gibi arkasına yaslanıp arabayı çalıştırdı.

"Kuğu değil akıllı..." Bana baktığında kollarımı kaldırıp kanatlarımı gösterdim. "Az daha sabırla bekleyip baksaydın, güvercine dönüştüğümü görürdün."

"Has..." Kaşlarımı çatarak ikaz ettim. "Ulan elbise yetmiyor bir de kanat yapmış kız. Allah'ım sen benim aklıma mukayyet ol."

"Ha şöyle... Dua et yârim, küfür etme."

Tam öne doğru hareket etmişti ki tekrar durdu. Ağır ağır bana dönüp sırıttı... Gözleri kısıldı, o muhteşem dişleri ortaya çıktı.

"Ne dedin?"

"Dua et dedim."

"Ondan sonra."

"Küfür etme."

"Erva!"

"Tamam ya tamam... Ne varmış sanki bunda, yârim değil misin?"

"Bir daha söyle..." Yüzü daha da aydınlanınca gülümseyerek, nispet yapar gibi uzun uzun, "Yarimm..." dedim.

Dudaklarıma kondurduğu öpücükle dondum kaldım. Kısacık bir öpücüktü ama beni altüst etmeye yetmişti. Ben öyle heykel gibi dudağıma dokunurken arabayı çalıştırdı.

"Yârin sana kurban olsun."

***

Demir beni kendi evine getirmişti. Görmeyeli uzun zaman olmuştu bu evi. Kaldığım odaya kimse dokunmamıştı. Aynalığın önündeki tarakta saçlarım bile duruyordu. Bir tek dolap boşaltılmıştı. Bunun sebebi ise kıyafetleri bana göndermesiydi...

Demir üzerime bol eşofman takımı vermişti. Bununla eve gidemezdim. Bu yüzden Ece'yi arayıp kıyafetlerimi getirmesini istedi. Ece'nin sinirle çığırması telefonun ötesinden duyuluyordu. O da gösteriyi izliyordu ve nereye kaybolduğumu merak ediyordu muhtemelen.

Eşofmanın kollarını ellerime kadar indirip aşağı indim. Utangaç ve sarsak adımlarla koltuklarda oturan Demir'in yanına yürüdüm. Neden bu kadar utanıyordum? Uzun zaman sonra ilk kez koca evde yalnız olduğumuz için mi? Daha önce bu evde onunla kalmak tuhaf hissettiriyordu. Şimdi ise bana ait bir adamla aynı evde kalmak kalbime tuhaf şeyler yapıyordu...

Gözlerimi ona çevirmeden tekli koltuğa oturdum. Yakıcı bakışlarını ensemde hissetsem de bakışlarımı ellerimden kaldırmadım. Yüzüm gitgide ısınıyordu.

"Orada rahat mısın?"

"Hı?" Bir şeyler geveleyip anlık gözlerine baktım ve tekrar kaçırdım bakışlarımı. Neden ona bakamıyordum?

"Diyorum ki kocaman koltuk. Sana da yeter, bana da..."

"Yok, ben iyiyim böyle."

"Güvercin..."

"Ya sen keyfine bak. Ben Ece gelene kadar burada iyiyim."

"Yanıma gelecek misin? Yoksa gene zorla kucaklamam mı gerekiyor?" Dayanamayıp gözlerimi kaldırdığımda, o muhteşem gülüşüne denk geldim. Ah... Kalbim eriyip haliya doğru akarken, mıknatıs misali ayrılamadım. Gülümsemesinin ardından buğulu bir sesle, elini hemen yanına vurarak, "Gel yanıma, meleğim..." dedi.

Bu tehlikeli bakışları tanıyordum. Ne zaman beni utandıracak bir şey yapacak olsa böyle bakıyordu. Elalar koyulaşıyor, gözleri kısılıyordu...

"Ece nerede kaldı ya?"

Lafı değiştirmek için yerimden kalkıp camın önüne doğru yürüdüm. Ece'ye bakıyormuş gibi gözümü pencereden dışarı diktim... Kalbim kulaklarımda atıyordu. Bir bakışıyla beni deli ediyordu bu adam. Daha birkaç dakika geçmişti ki dış kapıda bir hareketlilik oldu. Avlunun kapısı açıldı ve içeri tüm hırsıyla Ece girdi. Bahçeyi öfkeyle adımlıyordu. Tam arkamı dönecektim ki iki sıcak el belimi kavrayıp beni olduğum yere mühürledi.

"Demir..." Fısıltıyla ikaz ettim ama aldırmadı. İri bedeni bedenimi buldu. Ardından o günah işleten ağzı kulağımın hemen altını öptü... Bütün bedenim ürperdi. Tuttuğum nefes bir anda dışarı fırladı.

"Demir..." Yineledim ikazımı. Ece gelecekti ve beni ayakta tutun tek şey belimi saran ellerdi. Kulağıma dudaklarını dokundurdu.

"Benden kaçma, karıcım. Seni yanımda istiyorsam yanımda olmalısın. Seni gördüğüm saatler bile bana yetmezken, kokunu duymadan geçirdiğim dakikalar haramken, bunu benden esirgeme... Yanımdayken kollarımda ol. Seni tamamen evimin kadını yapana kadar, sıcaklığını hor görme bana..."

Ayaklarımda hal kalmamıştı. Boğazım kurumuş, tenim ürpermişti. Kapının sertçe vurulmasıyla belimdeki eller gevşedi.

Beni bırakmadan önce ayakta durabileceğimden emin olmak istedi. Pencerenin pervazına tutunup, dengemi sağlamaya çalıştım. Demir çoktan kapıyı açmaya koyulmuştu.

İçeriye ateş topu gibi düşen Ece cırlamaya başladı: "Allah'ını seven biri bana bu durumu açıklasın. Ya ödüm koptu. Kız bir anda uçtu sandım. Hangi akla hizmet koskoca gösteriden kaçırırsın kızı?.. Hem de o kadar alkışlanıyorken..."

"Ece kısa kes. Elbiseleri getirdin mi?"

"Allah aşkına, ağabey, doğru söyle. İletişim bozukluğu var sende, değil mi?"

"Ece!" diye gürledi Demir. Ece de ağzını yüzünü ekşitip yanıma geldi.

"Valla Rabbim sabırların en büyüğünü vermiş sana." Kıkırdamamı tutamadım. Ece de hemen gevşemiş, benle beraber sırıtmaya başlamıştı. "Ah, kuzu bu arada sen gittin ya?.. Millet kaybolduğunu anlamadı. Bir tek senin ekip korkmuş. Işıklar açılınca senin yokluğunu da gösterinin bir parçası olarak görmüşler. Tabii seninle görüşmek isteyen sponsorlara da bir yığın bahane uydurmuşlar..."

"Kimmiş ulan o sponsor dümbeleği..."

"Ah benim kibar ağabeyim. Kim değil kimler..."

"Ne?" diye gözlerimi büyüttüm. Demir ise yüzünü ekşitmiş, kendi kendine küfürler mırıldanıyordu.

"Ne sandın, kuzum... Valla ben bile bu kadar beklemiyordum. Pes sana."

"Her neyse, Erva sponsor buldu zaten..." Demir'in pişkin cevabına karşın burnumu kırıştırdım. "Kimmiş o sponsor?"

"Tam karşında, güzelim... Benden âlâ sponsor mu olur? Her türlü konuda yardıma açığım."

"Demir... Saçmalama. Ben alnımın teriyle bir yerlere varmak istiyorum..." Demir ayaklanıp önümde dikildi. Ece geri kaçmak zorunda kaldı.

"Erva'm, güzelim anlamıyor olabilirsin ama sen benim karımsın. Elimde sana yardım edecek bir imkân varsa gözüm kapalı bunu sana sunarım. Sen de ağzını açıp itiraz edemezsin. Kocaya karşı gelinmez..."

Sırıtmamak için kendimi zor tutuyordum. Gerçek birer karı kocaydık artık. Kavgamızı da yapıyorduk işte...

"Kocam, kocalık görevini yapıp beni desteklemeli. Önüme taş koyup beni eve kapatmamalı."

"Seni eve kapatan kim, güzelim?"

"Ya... Peki, imkânları sağlayınca ben işimi nerede yapacağım? Senin mimarlık firman için kıyafet mi tasarlayacağım?"

"Burada," dedi evin içini göstererek. Ellerimi havaya kaldırıp saçma fikrine karşın kendimi savundum.

"Bir de eve kapatmayacağım, diyor..." Ece'ye dönüp destek bekleyerek konuşmama devam ettim: "Senin yardımın olmadan, kendi becerilerimle bir yerlere gelmek istiyorum. Bu benim hayalim, Demir. Tamam, okula yazılmam, hayatımı düzene sokmam için ne gerekiyorsa yaptın. Sana öyle yürekten minnettarım ki..." Elini havaya kaldırıp beni susturdu. Yüzündeki anlayışlı ifade tamamen silinmişti.

"Bana minnet duyma! Sakın, bana teşekkür konuşması yapma. Ben sadece senin rahat ve huzur içinde işlerini yapmanı istiyorum. Hem bu benim için çok önemli. Anlamıyor musun? Aklım sendeyken nasıl kafamı işime vermemi bekliyorsun? O sahnede sana bakan gözleri gördüm, Erva. Beni mezara soksalar seni o adamların yanına göndermem!"

Nutkum tutulmuştu... Ece ise sus pus kenara çekilmiş, büyük bir dikkat ve tedirginlikle Demir'i izliyordu. Bizim bu tür konuşmalarımıza ilk kez tanık oluyordu. Demir'in sahiplenici hallerini biliyordu ama ilk kez canlı canlı görmüştü...

"Şimdi üstünü değiştir, yemek yiyelim ve seni bırakayım. Annen merak etmeye başlamıştır..."

Ellerini saçlarımdan geçirip suskun yüzüme baktı. Haklıydı. Onun böyle korumacı olduğunu bildiğim halde çok üstüne gidiyordum. Ama elimde değildi. Onun gücünü kullanmak kendimi kötü hissettiriyordu. Bir de eve gidecektim şimdi...

Onun güzel kokusuna bu kadar yakınken veda edecektim. Bıkmıştım sürekli ayrı kalmaktan. Bunu gözlerime yansıtmış olmalıyım ki Demir'in bakışları yumuşadı. Ece bizi yalnız bıraka-

rak üst katta işi olduğunu söyledi. Demir yaklaşıp elini yanağıma koydu... Başımı hafif eğip sıcaklığına hapsettim tenimi.

"Öyle bakma, her şeyim... Bıktım zaten seni her istediğimde görememekten. Eve gelince güzel kokunu koklayamamaktan... Kollarıma alıp, korkmadan sarılamamaktan..." Biraz daha yaklaştı. "Ellerinin değdiği yemekleri özledim... Beraber bir şeyler izlemeyi, hatta en basitinden öylece susmayı bile özledim... Canıma tak etti artık. Azıcık kaldı... Şu babamın düzenini bir yıkayım sonra seni kollarıma alıp, bir daha hiç bırakmayacağım." Elimi yanağına koydum. Benim gibi o da yüzünü yasladı elime doğru.

"Ben de seni özledim... Çatılan kaşlarını, yemek yerken yüzünün aldığı şirin halleri, uzun uzun sarılırken korkmadan, yakalanmadan uykuya dalmayı... Belki sana hiç söylemedim ama benim sığınağım, limanım, yuvam sensin, Demir. Sana yemek pişirip, kapını açacağım güne kadar özlemini çekeceğim yuvam..."

Sözcüklerim onu zincirinden koparmış gibi belimi kavrayıp sıkıca sarıldı bana. Kollarımı boynuna doladım. Beni havaya kaldırdığı için pek de zor olmadı.

"Senden bunları duymak... İlaç gibi. Seni evimin kadını yapmak için ölüyorum. Ah... Sabır ver Allah'ım..." diye mırıldandı. Acı bir tebessümle kıkırdadım. Yukarıdan bir boğaz temizleme sesi gelince kollarım gevşedi. Ama Demir beni bırakmaya hiç niyetli değildi...

"Ne var baş belası cimcime... İki dakika karıma sarılamayacak mıyım?" Ece'nin yüzünün kızardığına emindim. Beni bırakmayan kollar görmemi engelliyordu.

"Müsaade edersen ağabey müstakbel yengem üzerini giyinsin. Yemeğe Oğuz ile Ali ağabeyim de gelecekmiş. Bir şey hazırlamayın, dışarıdan hazırlayacağız diyorlar..." Demir homurdanarak kollarını çözdü. Bana bakıp umutsuzca kaşlarını çattı.

"İşte bundan bahsediyorum. Bir evlenelim kapıya, 'Girilmez' yazmazsam namerdim!"

"Allah Allah... Erva'yı hiçbir kuvvet benden koparamaz."

Demir, Ece'nin duyamayacağı bir şekilde yüzüme doğru fısıldadı: "En çok da bu cimcime gelemez. Seni zorla koparır

kollarımdan, valla kuzen katili olurum..." Kıkırdayarak Demir'i yanağından öptüm... Sonra onu öyle sersemlemiş bir halde bırakıp üst kata yürüdüm...

***

Keyifle Ali ve Oğuz'un getirdiği yemekleri yedik. Oğuz her zamanki gibi mesafeliydi. Ali ise gülmekten yanaklarımı ağrıtacak kadar neşeli. Bu neşenin sahibi yanımda yeşiller içindeki güzellik olabilirdi.

Birbirlerine takılmadıkları gözümden kaçmadı. Oğuz'un yanında daha gerginlerdi. Demir ile yan yana oturmuştuk. Ece ve Oğuz karşımızdaydı. Ali ise masanın başındaydı...

"Demir ağabey vallahi senden ders alınması gerek... Koskoca gösteriden kız kaçırmışsın?"

"Şu konuyu hatırlatmasana ulan... O gösteriyi hatırladıkça iştahım kaçıyor."

"Valla yengemdeki iyi cesaret... Ben sadece kaçırdığına seviniyorum. En az adamları hatırlamayana kadar döversin sanıyordum."

"Yapacaktım da... Erva'ma dua etsinler. Aceleyle çıkmasam hepsinin icabına bakacaktım."

"Ooo... Erva'm mı dedin?" Demir elini kaldırıp Ali'nin kafasına okkalı bir tane yapıştırdı. "Benim Erva'm... 'Erva'm' lafını soru sormak için bile ağzına alırsan ses tellerini kopartırım."

Ali ellerini havaya kaldırıp, korkarak sırıttı. "Sakin ol, Rocky... Tamam, senin 'Erva'n'." Yüzümdeki sırıtış yüzünden yemeğimi yiyemiyordum. Mutluluktan mideme kramplar giriyordu.

"Güvercin, yemeğini ye."

"Ben..."

"Eğer aç değilim gibi bir şeyler geveleyeceksen hiç konuşma. O yemeği yemeden eve gidemezsin"

Çocuk gibi oflayarak yanaklarımı şişirdim. Tabağa çaresizce bakıyordum. Demir şişirdiğim yanağıma parmağını bastırıp düzelmesini sağladı. Kaşlarını çatıp yapmamam konusunda uyar-

dı... Şimdi daha çok şişirip inada bindirmek vardı ama onunla uğraşmak istemiyordum.

Çaresizce yemeğimi yedim. Oğuz ile Ali koyu bir futbol muhabbetine girmişti. Ece ise Ali ne konuşsa dinleyecekmiş gibi kulak kabartmış onları dinliyordu. Gözünü yemeğine dikmiş çatalla daireler çiziyordu bir yandan da...

Demir bacağını bacağıma dokundurdu... Ben kaşlarımı çatarken o haylazca sırıttı. Yemekler bitene kadar bacağıma, elime, kıyafetime dokunup durdu. Sırıtması yüzünden hiç silinmiyordu. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum ama olmuyordu, sinirli taklidi yaparak yanaklarımı dişliyordum. Sonunda yemeklerimizi bitirip, masayı temizleyip yola çıkmıştık...

Demir her zamanki gibi annemle konuşup onu yumuşatmıştı. Babam sürekli uyuduğu için bizlerden bihaberdi. Onun bu halleri yüreğime büyük kayalar oturtuyordu...

Demir ile çaresizce vedalaştım. Ondan uzak kalmak eziyet gibiydi. Gözlerimiz ve ellerimiz zar zor bıraktı birbirini...

"Yemin ederim az kaldı... Ellerini bir daha kimse çekemeyecek ellerimden..."

Bu sözcükler bana merhem oldu. Onunla aşk, onunla ev, onunla çocuk, onunla her şey bir mükâfattı bana... Rabbimin en büyük hediyesiydi. İmtihanlarımın, sabırlarımın asıl sebebiydi... Selametimdi... Ahiretimdi...

Ve Allah'a açılan yollarda en güzel rehberimdi...

Gözlerine bakmak bile yolumu, izimi hatırlatıyordu bana...

O benim en büyük nimetimdi...

***

Babamın rahatsızlığı iyice artmıştı. Öksürükleri kesilmiyordu. Gece yarılarına kadar başında bekliyor, ağrılarının geçmesi için çabalıyorduk...

Annem bir yandan ateşini düşürüyor, bir yandan Kuran okuyordu. Eve sık sık gelen doktorun verdiği ağrı kesiciler bile işe yaramıyordu artık. Onu böyle görmek dünyamı yıkıyordu.

Heybetli, güçlü, kimseye boyun eğmeyen babam, bir çift beyaz yorganın altında küçülmüştü. Küçükken dev gibi gördüğüm, bana vursa da kızsa da hayranlık duyduğum adamdı o...

"Kızım sobaya kömür getir. Ayakları buz kesmiş..."

Annem babamın ayaklarını ovarken kömür getirmek için ceketimi alıp dışarı çıktım. Arka bahçedeki kömürlüğümüze yöneldim. Karanlıktan asla korkmazdım. Oldum olası cesurdum...

Ama bugün korkuyordum... Babamın gözleri çökmüş hali, ufacık kalmış bedeni... Sessizce kovaya kömür doldurdum. Bir gıcırtı duydu kulaklarım... Karın üzerinde biri yürüyordu sanki. Hızla doldurduğum kadarını alıp kömürlükten çıktım. Büyük büyük adımlarla eve doğru koşarcasına yürüdüm. Kalbim boğazımda atıyordu. Ayak seslerinin beni takip ettiğine yemin edebilirdim...

Köşeyi dönmüştüm ki ağzıma bir el kabandı...

Demir'in elleri olmayacak kadar küçük, tiksinç kokan eller... Gözlerim kararmadan önce duyduğum kelimeler yankılandı kulağımda:

"Demir olacak şerefsizi peşime yolladın ha! Ama ne tesadüf ki Demir'in babası da benimle aynı fikirdeymiş. Seni ona yar etmeyeceğim, kuzen..."

***

31. BÖLÜM

"Vakit Umut Vakti"

Karanlık kâbusların ele geçirdiği halimden yavaş yavaş uyandım...

Kafamda keskin bir ağrı vardı. Burnum sızlıyor ve iğrenç kokulara ortaklık ediyordu. Neredeyse birbirine yapışmış göz kapaklarımı araladım. Neredeydim ben?

Dün gecenin görüntüleri beynime hücum ederken hızla yerimden doğruldum. Başım dönüyordu. Kalbim gümbürderken etrafımı kolaçan ettim. Rutubet kokusu başımın ağrısını keskinleştiriyordu. Depoyu andıran bir yerdeydim. Ne penceresi vardı ne de hava alınacak ufacık bir yer... Sağlam olduğu belli olan bir demir kapısı vardı.

Ufak ellerimle, işe yaramayacağını bilsem de kapıyı zorladım. Çaresizce kendimi hırpaladım. Odanın dörtte üçünü kaplayan kutuları savurdum. Bir pencere, ufacık da olsa sesimi duyurabileceğim bir yer aradım.

Yoktu...

Dört bir yanım duvarla kaplıydı. Sakinleşmeye çalıştım. Demir... Benim yokluğumu anlamış mıydı? Eğer anladıysa beni mutlaka bulurdu. Bulurdu değil mi?

Daha nerede olduğumu, o pisliğin ne istediğini bile bilmiyordum. Demir, sana bir daha yaklaşmayacak, demişti. Nasıl olmuştu da bulmuştu yine beni? Hem bayılmadan önce söylediği o şey neydi? "Demir'in babası da benimle aynı fikirde!" mi?

Bacaklarımın titremesi daha da çoğaldı. Kutuların ortasına oturup küçüldüm. Daha da küçülmek istedim. Yok olmak...

Bana ne yapacaktı? Dokunmazdı değil mi? Canımı verirdim gene kendime dokundurmazdım. Önceden kendim için, namusum için savaşıyordum. Şimdi Yusuf'um vardı. Ondan başka biri bana elini sürse canıma kıyardım. Ben onundum. Güzel gözlerine bakmadan öleceğimi bilsem de, ondan başkasının olmazdım...

Karşımdaki kutu hafif eğik olduğu için içerisindekiler aşağı sarkmıştı. Kartona sarılmış bir şeyler vardı kutularda. Bazılarından da kıyafetler sarkıyordu... Doğrulup kıyafetleri çekiştirdim. Kadın kıyafetleriydi. Muhtemelen zayıf bir kadının...

Kartona sarılı olan şeyi çıkardım. Ne olduğunu bilemediğim için tedirginlikle hafif kenarını yırttım. Bu bir tabloydu. Boyasına bakılırsa baya eski bir tabloydu. İyice yırttım. Menekşe tarlalarının canlılığını yansıtan tablo, büyük bir mükemmellikle çizilmişti. Arkamdaki kutulardan birkaç tanesini daha çıkardım...

Ebruli sanatları... Çiçek tarlaları... Karlı dağlar... Ufak göletler... Bu çizimleri biliyordum. Bu fırça darbelerini tanıyordum.

Bu resimler Demir'in annesine aitti!

Demir'in bahsettiği odadaydım işte. Annesinin atölyesinde... Ama tüm resimler kartonlara özensiz bir şekilde doldurulmuştu. Kıyafetler resmen basılmıştı. Etraf o kadar küf kokuyordu ki resimlerin dökülmemesi bir mucizeydi...

Demir'in babası Emrah ile iş birliği mi yapmıştı? Sırf oğluna zarar vermek için bu kadar iğrençleşmiş miydi? Hem Emrah'ı neden kullanmıştı? Bana ne yapacaktı? Panik duygusuyla ellerimi bacaklarıma bağladım... Bana dokunmayacaktı değil mi?

"Allah'ım sen aklıma mukayyet ol..."

Dualar mırıldanmaya başladım. Belki saatlerce, belki dakikalarca... Buradaki tek avuntum, sevdiğim adamı dünyaya getiren kadının varlığıydı. Kendi yanımda olmasa da bir zamanlar var oluşunun örnekleri yanı başımdaydı...

Titrek ellerimle birkaç tablo daha açmıştım. Çizimleri beni sakinleştiriyordu. Bulunduğum yeri, bana olacakları uzaklaştırıyordu beynimden. Kadının resimleri kafamın içinden çıkıyordu sanki. Benim düşüncelerim yansımıştı tuvallere. Tıpkı benim gibi düşünüyor, benden daha mükemmel ortaya sunuyordu...

En son kutuyu açtığımda nutkum tutuldu... Bu çizilen siyah beyaz simayı tanıyordum... Bu, bendim! Aynadaki yansımamdı bu... Bana çok benziyordu. Yandan çizilmiş ve tamamen siyaha boyanmıştı... Gözleri yoktu ya da benim olduğumu ispatlayacak herhangi bir renk... Sadece yandan profili çizilmiş bir kadın vardı. Kirpikleri, burnu, dudakları ve hafif sivri ufak çenesi vardı. Rüyamdaki tabloya o kadar çok benziyordu ki tüylerim ürperdi. Bu nasıl olurdu?

Ama bu resimdeki ben, rüyamdaki tablonun tersine gülümsüyordum... Bunu gerilen dudaklarından, kısık kirpiklerinden anlıyordum. Rüyamdaki kederli hal yoktu bu bende... Huzur ve refah vardı. Siyahla çizilmişti ama tozpembe hissettiriyordu...

Bir de arkada bir siluet vardı... Uzun boylu bir erkek bedeni çizilmişti. Ama gri olduğu için dikkatli bakılınca fark ediliyordu. Sanki benim gölgem gibiydi. Arkamda durmuş, varlığını, heybetini sergiliyordu...

Kapının büyük bir gürültü eşliğinde açılmasıyla yerimden sıçradım. Elimdeki tabloyu sanki kıymetli bir hazineymiş gibi kartonların içine tekrar sakladım. Yerden bulduğum kırılmış tuval tahtasını elime geçirdim. Elim kadar, ufak bir parçaydı ama ucu sivriydi. Bununla ne yapabilirdim bilmiyorum ama kendimi korumak için hey şeyi yapabilirdim. Artık sadece kendim için yoktum... Artık bir erkeğin kadınıydım. Bir erkeğin geleceğiydim. Bir erkeğin umuduydum...

Benim erkeğimin...

Demir'in babası, o her zaman takındığı maskeli ifadesiyle, ağır ağır yürüdü içeri. Arkasında ergenlik yıllarımın kâbusuyla... Pişkin pişkin beni süzdü...

"Rahat mısın, sevgili gelinim? Seni böyle bir yerde misafir etmek istemezdim ama şartlar bunu gerektirdi..."

Bütün sahtcliğiyle midemi bulandırdı. Yüzüne ne kadar iğrenç bir adam olduğunu haykırmamak için zor tuttum kendimi... Geri geri kartonlara doğru yürüyordum. Elimdeki sivri tahtayı eteğimin kenarına saklamıştım.

"Ne istiyorsunuz benden?" Sesimi düz tutmaya çaba göstermiştim. Güçlü durmak zorundaydım. Demir için...

"Oğluma ufak bir ders vereyim dedim. Baktım hiç laftan anlamıyor, ben de en kıymetli oyuncağını aldım elinden..."

"Ne saçmalıyorsunuz? Ben Demir'in kıymetlisi ya da oyuncağı falan değilim..."

İnandırıcı olmak için burnumu dikleştirdim. Kararlı gözüktüğüme inanamadım. Böyle insanlara yalan söylemek gerekliydi. Annem yalanın günah olduğunu, ancak kötülüğü engellerse söylemekte sakınca olmadığını söylerdi...

"İyi oynuyorsun, küçük hanım ama beni inandırmazsın... Demir'in etrafında nasıl yavru köpek gibi dolandığını görmedim mi sanıyorsun? İlk başta inanmadım bu nişanlılık saçmalığına. Sonra bir baktım, sana zarar vermemek için ne gerekiyorsa yapıyordu... Ruhsuz Demir, bir tek sana dokunulunca tepki veriyordu. Ee, ben de bu fırsatı kaçırmak istemedim." Ben daha cevap vermeden arkasını dönüp Emrah'a baktı. Sonra tekrar bana... "Biraz araştırma yaptım... Karşıma paldır küldür hapse atılmış bir çocuk çıktı. Demir, böyle bir çocukla neden uğraşsın ki?"

Emrah arkadan pişkin pişkin sırıttı. Mide bulandırıcıydı. "Tabii ki kıymetli Erva'sına dokunan herkese yaptığı gibi bu çocuğu da hayatından yok etmişti. Ama beni hesaba katmadı..."

Emrah'a bir el işareti yaptı. Sonra kapıdan çıkıp gitti... Arkasında iğrenç bir şekilde sırıtan Emrah'ı bırakarak...

Titreyerek geri geri yürüdüm. "Uzak dur benden!"

"Aa, özlemedin mi beni, kuzen? Aşk olsun... Ben tüm o pisliğin içinde bile seni ele geçireceğim günün hayalini kurdum..."

"Sen... Sen iğrenç pisliğin tekisin. Ne istiyorsun benden? Yetmedi mi hayatımı mahvettiğin?"

"Senden istediğim o lanet olasıca bedenindi. Ben istediğimi her zaman alırdım. Sen o küçük çeneni kapatıp sana sahip ol-

mama izin verseydin, bu kadar uzamayacaktı." Üzerime doğru yürüdü. "Şimdi Demir'in seni kurtarabilir mi elimden?"

Elimdeki tahtayı havaya kaldırdım. Bir an irkilse de üzerime doğru tedbirli adımlar atmaya devam etti. "Sen onu bana saplayamazsın. Sen karınca bile yaralayamazsın..."

"Yemin ederim yaparım, Emrah! Kendimi senin iğrenç ellerinden korumak için yaparım..."

Tiksindirici bir kahkaha attı. O üzerime geldikçe ben odayı dört dönüyordum. Her ne kadar yapamayacağımı söylese de elleri havada tedbirle bekliyordu...

"Hadi, güzelim... Sadece adımı söyleyene kadar yalvartacağım seni. Bu kadar abartma..."

"Ölmek senin bana dokunmandan daha cazip geliyor." Bu sefer kendime doğrulttum tahtayı. Gözleri büyüdü...

"Bunu kendine yapacağına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Bir adım daha yaklaşırsan yaparım. Benim canım umurunda olmayabilir ama ortak olduğun adamın seni koruyacağını sanmıyorum. Cinayetten geldiğin yere geri dönersin..."

"Güldür beni, Erva!"

Dışarıdan patırtı sesleri gelmeye başlamıştı. O kadar yüksekti ki kapalı çelik kapı sallanıyordu... Emrah, sesleri duymazlıktan geliyor, her an üzerime atılacakmış gibi ellerini havaya kaldırıyordu.

"Günlerdir o pislik yuvasında neler çektim... Ne için? Senin yüzünden... Bunun bedelini ödeyecek. Daha dokunmadı değil mi sana? Ne kadar da aptal... Şimdi benim olduğunda tekrar bakacak mı yüzüne?"

Midem öyle kasılıyordu ki belli etmemek için dişlerimi sıkıyordum. Dikkatini elimde tuttuğum tahtaya yoğunlaştırmıştı. Dışarıdan gelen sesler sürekli dikkatimi dağıtıyordu. Ne oluyordu?

Gelmiş miydi Yusuf'um... O gelene kadar kendimi koruyabilecek miydim? Ne olursa olsun dokundurmayacaktım bedenime... O iğrenç ellerini bir santim yakınıma yaklaştırsın, dokunduğu yeri kesip atacaktım. Demir'in izleri vardı üzerimde. Daha sıcaktı öptüğü dudaklarım... Kollarım sahibini ararcasına sızladı. Göz pınarlarım kalbimin dolmuş pınarlarını dökmek için bekliyordu...

Ama ağlama, yakarma vakti değildi... Kapalı kapının kulpu çevrildi. Arkadan kilitlenmiş olmalı ki açılmadı... Sonra o dünyamı aydınlatan sesin haykırışı duvarları delip göğsümü deldi.

"Erva!"

Emrah sesi duyunca panikledi... Bana doğru daha da yaklaştı, çığlık atarak savurdum elimdeki tahtayı üzerine doğru... Biraz geriledi ama sonra tekrar üzerime geldi.

Karnıma dayadım sivri ucu... "Uzak dur!"

"Sırf onun olmak için kendine mi kıyacaksın? Buna inanmam mı bekleme benden, kuzen..."

"Bir adım daha atarsan saplarım!"

"Erva! Güzelim, iyi misin? Erva, ne olur ses ver."

Kapıyı yumrukluyor, hatta omuzluyordu. Kapının kenarı yerinden oynuyordu neredeyse. Etrafa kireçler saçılıyordu...

"Sevgilin seni kurtaramaya gelmiş... O sana kavuşmadan kollarıma alsam seni, ne düşünür... Ha?"

Üzerime doğru bir adım atınca düşünmeden karnıma doğru hafifçe ittirdim. Çok ufak bir kısmı girmişti ama acı resmen yakıp geçmişti beni. Ama bırakmadım, sıkı sıkıya tuttum durduğu yerde. Emrah inanamazmış gibi gözlerini büyüttü...

"Sen... Sen ne yaptın?"

Kurumuş dudaklarımı ıslatıp, sıkılı dişlerimin arasından tıslադım: "Uzak dur, yemin ederim saplarım... Bana bir şey olursa ya mezara ya hapse gidersin... Gerçi bir şey olmasa da kurtuluşun yok."

Ben konuşurken Demir öyle bir yükleniyordu ki kapıya menteşeler yerinden oynadı. İstemsizce güldüm... Erkeğim, kurtarıcım, umudum gelmişti...

"Bana Demir'den başka kimse dokunamaz. Senin o pis ellerinin dokunduğu yeri düşünmeden keser atarım... Ben yalnızca ona aitim. Bunca zaman kendimi senin ellerinden kurtardığım, erkeğime, helalime sakladığım için Rabbime şükürler ediyorum... Şimdi ya yıllar sonra ilk kez beynini kullanır, benden uzak durursun ya da şu kapıyı zorlayan, benim için dünyaları yıkan adamın ellerinde eceline kavuşursun."

Kendimi hiç olmadığım kadar güçlü hissediyordum. İlk kez bir amacım vardı. İlk kez benim için dünyaları yakan birine sahiptim. O burada ise güvendeydim.

Ucu karnıma girmiş tahtayı bile hissetmiyordum. Hafiften sızan kan umurumda değildi... Birazdan kapı açılacak ve hayatımın merkezi beni kollarına alacaktı. Güvenli sığınağıma kavuşacaktım...

Demir'in son vuruşuyla gevşeyen menteşe yere düştü... Emrah panikle bana doğru atıldı. Demir hızla içeri dalıp kararmış gözlerle üzerime doğru gelen Emrah'a baktı. Ne olduysa o anda oldu. Emrah üzerime atladı...

Elimdeki tahta onun baskısıyla karnıma iyice saplandı...

Demir tahtayı fark etmemiş olacak ki Emrah'ı yakasından tutup resmen duvara fırlattı. Deli kuvveti derler ya, işte koskoca adamı bez parçası gibi savurdu oradan oraya... Emrah'ın kaburgalarının sesini duyuyordum. Kemikleri her duvara çarptığında çatırdıyordu...

Karnımdan akan sıvıyla yere yapışmıştım çoktan... Elimi karnıma götürüp sıcak kanın çıkmasını engellemeye çalıştım. Parmaklarım yapış yapıştı. Gözlerim bulanıklaşıyordu...

Patırtı sesleri, feryatları takip ediyordu. Sadece odadaki feryatlar değil, salondan, bahçeden gelen feryatlar...

Ali'nin kükreyen sesi yükseliyordu salondan... Küfürler savuruyordu. Sonra ses gitgide yaklaştı... Demir çıldırmış gibi Emrah'ı hırpalıyordu... Sesimi bulsam seslenip, o pislikle ellerini kirletmemesini isterdim. Ama fısıltılarımı duyması imkânsızdı...

Ona yumruk attıkça, Emrah'ın pis bedenine değil, Demir'in aşınan eline üzülüyordum... Elleri kanamaya başlamıştı... Ellerine kurban olduğum, benim için ne de çok kaygılanmıştı...

"Ağabey... Dur, öldüreceksin şerefsizi. Ağabey, ellerine yazık... Kirletme o pislikle." Ali'nin sesi yükseldi kulaklarımda sonra öyle bir bağırdı ki bütün sesler sustu sanki. "Ağabey! Erva yengem!.."

Gözlerimin aralığından baktım bana doğru çevrilen yüze... Önce kasılmış çenesi hafifçe seğirdi, sonra kızarmış gözleri kay-

gıyla büyüdü ve attı o koca bedenini bedenimin yanıma... Aldı beni sığınağıma...

"Erva'm... Güzelim... Kan... Kanıyor... Ali, kanıyor! Niye kanıyor?..." Demir'in çaresiz sesi ve kaygılı gözleri boğazımda bir yumru oluşturdu. Kanlı ellerimi kaldırıp sıcak yanağına dokundum. Sonra kızdım kendime... O kırmızı lekeyi niye sürdüm güzel yüzüne?.. Ama indiremedim elimi... Muhtaçtım sıcaklığına...

"Geldin..." dedim hırıltılı sesimle.

"Geldim, meleğim... Buradayım, yanındayım... İyi olacaksın... Ali bir şey yap, çok kan var... Arabayı hazırlayalım... Ya da ambulans... Kanı durdurmamız lazım!"

Çaresizce bir elini karnıma bastırıyor, diğeriyle de yüzümü avuçluyordu. "Dokunmadı bana... Yemin ederim izin vermedim."

"Şişt... Biliyorum, meleğim... Sen izin vermezsin... Şimdi yorma kendini."

"İzin vermedim... Bana Demir'den başka kimse dokunmaz, dedim. Kendimi öldürmeyi bile düşündüm... "

Demir sıkı sıkı sardı beni... Alnıma merhamet dolu öpücüğünü kondurdu...

"Yorma kendini, güzelim... Ben seni bilmez miyim? Benim güvercinimsin sen. Allah'tan başka kimseye boyun eğmeyen meleğimsin... Özür dilerim... Özür dilerim, Güvercin. Özür dilerim..."

Ali yanımıza oturup bir bez namazlık tutuşturdu Demir'in eline. Demir düşünmeden bastırdı namazlığı karnıma... Korkuyla çekip attığım için tahta kıymığı, kanamam oldukça çoğalmıştı. Beyaz ipekten namazlık kırmızı kanıma bulandı. Demir bir şey fark etmiş gibi dikti gözlerini namazlığa. Kaşları acı çeker gibi çatıldı.

"Annem..." Sonra etrafı kolaçan etti. Tabloları, kıyafetleri gördü...

"Adi şerefsiz!" diye tısladı... Demir'in babasının amacını şimdi anlamıştım. Demir'i annesinin hatıralarının olduğu yerde alt etmek istemişti. Uğruna her şeyi yapacağı ilk kadının hatıralarıyla, son kadının hayatını bitirecekti... Bu kadar mı merhametsizdi? Bu kadar mı gözünü dünya malı bürümüştü?

Demir toparlanarak beni kucakladı. Dışarıdan ambulans sesi yükseldi... Polis telsizleri de onu takip etti. Demir, bir elini be-

limden sarıp kanayan karnıma bastırdı... Diğer eli de bacaklarımın altından geçirmişti... Uzun ama yumuşak adımlarla, canımı yakmamaya dikkat ederek yürüdü basamakları... Ben inledikçe o sıktı dişlerini... Ben acı çektikçe kardı gözleri...

"İyi olacaksın, bir tanem... Sık dişini... Hastaneye gideceğiz birazdan ve iyi olacaksın... Sonra her şeyi bitecek. Artık hiçbir şey umurumda değil... Yalnız sen ve ben olacağız..."

Göz kapaklarını üstünden tonlarca ağırlık varmış gibi açılmıyordu... Ama sesi kulağımda yankılanıyordu. "Erva'm... Uyuma güzelim, aç gözlerini... Uyumayı seviyorsun, biliyorum ama şimdi olmaz... O kara gözlerini aç güzelim. Hadi!.. Güvercin!"

Sesi yankılanıyordu ama cevap veremiyordum. Gözlerimi de açamıyordum. Beni uyandırmak için her yolu deniyordu. Soğuk bir zemine yatırıldım.

"Beyefendi izin verin..." Demir'in belime sarılı kolları bırakmıyordu beni. "Beyefendi... Lütfen, hastamız çok kan kaybetmiş."

Belimden zorlanarak çekildi elleri. Ağlamak istedim. *Benim ilacım o eller, almayın onları benden...*

"Gözlerini açmıyor. Neden gözlerini açmıyor? Hem konuşmuyor da... Sinirle o ufak burnunu da kırıştırmıyor..." Demir bir cevap beklercesine sıralıyordu sözlerini... Üzerime bir şeyler bağlanıyordu. Karnımdaki kumaş yırtılarak açıldı...

Demir'in karnımı ilk kez böyle göreceği gelmezdi aklıma... Evlendiğimizin ilk günü, kendimi onun eşi yaparken görür diye düşünürdüm hep... Her ay o sancılar beni bulurken, bir koca şefkatiyle kumaşlar olmaksızın sıcak elleriyle ısıtır karnımı diye düşünmüştüm. Karnım büyüdüğünde, en güzel sözleri fısıldayarak okşayışını hayal etmiştim...

Ama şimdi, karnımdan akan sıcak kanla, halsizleşmiş bedenimle karşısındaydım... Ellerimin arasındaki elleri sıkılaştı. Hemşirenin her yaptığını soruyordu. Her hareketini inceliyordu. Arada kulağıma, "Erva'm... Yanındayım, güzelim... Hadi, bak bana. Aç o kömür karası gözlerini..." diye fısıldıyordu.

Açmaya çalıştım... Öyle büyük çaba sarf ettim ki olmuyordu işte. Sonra altımdaki sedye hareket etti. Sıcak elleri ellerimi

bırakmadı. Benimle beraber hareket ediyordu... Soğuk hava ciğerlerime doluyordu. Kamımın yakıcı ağrısı uyuşmuştu artık... Hissizleşmeye başlamıştım.

"Beyefendi, izin verin. Ameliyathaneye götürmemiz gerek... Siz giremezsiniz."

"Bensiz hiçbir yere gidemez! O benim... O benim karım!"

"Anlıyorum, beyefendi ama işimizi zorlaştırıyorsunuz..."

"Bırakamam onu... O hatayı sadece bir kere yaptım. Bir daha yapmam..."

Bütün doktorlar, hemşireler dil dökmeye çalıştı ama bulanık hatıralarımda hep itirazları vardı. Elime yapışmış elleri bırakmıyordu beni. Bıraksın istemiyordum. O bırakırsa karanlık beni çekecekti sanki...

Ufak bir an bilincim gitti. Tüm sesler kayboldu... Sonra bir ses yükseldi tekrar kulaklarımda...

"Güvercin... Hadi bir kere bak."

"Beyefendi anestezi vermemiz lazım, lütfen izin verin."

Dudaklarıma üflenen sıcak havanın sahibi belliydi... Benim sahibimdi...

"Tamam, ama gözlerini görmem lazım. Bana bir kere baksın..."

"Erva'm... Karıcım... Beni duyuyor musun bilmiyorum ama buradayım. Uyanınca hemen yanında, kollarında olacağım." Dudağıma sıcak dudakları dokundu... Yüzüme bir damla ıslaklık döküldü...

Ağlıyordu!

Hayır, ağlamamalıydı... Buradaydım işte. Duyuyordum onu. Sonra ağzıma bir şey dayandı... İlaç kokan hava doldu ciğerlerime. Bayılmaya yakın duyduğum ses, Demir'e aitti.

"Seni seviyorum..."

Kalan son mecalimle açtım gözlerimi. Kavuştu siyahlarım, elalarına. Gözleri umutla ışıldadı... Sonra elalar kayboldu... Karanlık hüküm sürdü sokaklarımda.

***

Derin karanlıkların içinden sıyrıldım... Rüyasız ve derin bir uyku çekmiş gibiydim. Kirpiklerim titreşti.

"Uyanıyor! Bak, Hatice teyze!" Ece'nin sesi yankılandı odada... Kısık sesle sevinç naraları atıp el çırpıyordu. O zaman elimdeki sıcaklık ona ait değildi...

"Çok şükür Rabbim sana... Kızım, Erva."

Omzuma dokundu annemin merhamet aşılayan eli... Sonra yüzümü avuçladı... İçim sızladı... Ona çektirdiğim acıların haddi hesabı yoktu. Annemin eli yüzümde olduğuna göre elimi tutan ellerin sahibi hayat kaynağım mıydı? Yusuf'um, umut çınarım mıydı? Gözlerimi yorgunca araladım... Annem ve Ece eğilmiş yüzümü inceliyorlardı.

"İyi misin kuzum? Ağrın var mı?"

"Sonunda uyandın, güzellik. Bizi çok korkuttun."

Başım çatlıyordu. Elimi kıpırdatmaya çalıştım ama Ece'nin ikazıyla hemen durdum. "Erva, kurban olayım uyandırma şimdi... Yaklaşık yirmi dört saat boyunca ortalığı ayağa kaldırdı."

Gözlerimi elime sarılmış uyuyan erkeğime çevirdim. Gözleri çökmüş, güzel yüzü solgundu...

"O... İyi mi?"

Zorlanarak konuşuyordum. Boğazım aşınmış, dilim ağzımın içinde şişmişti sanki...

"Sen onu merak etme, kuzum... Bence iyi mi diye sorman gereken doktorlar ve polisler... İfade vermeye bir düzine adamın sürüklemesiyle gitti. Hastaneyi ayağa kaldırdı... İfadesini dakikalar içinde verip geri geldi. Tehditler savurdu ortalığa..."

Buruk bir tebessüm düştü yanağımın kenarına. Üzerine çevirdim bakışlarımı. Hastane elbiseleri vardı... Ama düğmesi boynuma kadar iliklenmişti. Başımdaki ağırlığın sebebiyse başörtüsüydü... Uzun bir örtüyü saçlarım gözükmeyen şekilde başıma örtmüşlerdi...

Bakışlarımı takip eden Ece, "Demir ağabeyim evden getirtti... Başını örtmeden içeriye erkek sinek bile almadı. Durumunun daha iyiye gittiğini anladığından beri, hemşireler ve bayan doktorlar ilgilendi..." diye izah etti. Kahkaha atmamak için zor

tuttum kendimi. Gerçi karımdaki sızlamayla kahkaha atarsam iyi şeyler olmayacaktı...

Annem elleriyle kafamı okşayıp alnımı öptü. Boğazımı temizledim...

"Özür dilerim, anne..."

"Sen neden özür diliyorsun, yavrum? Senin suçun mu? O köpek hapsi boyladı ya, daha da bir şey istemem Rabbimden..."

Emrah hapse girmişti demek... Hak ettiğini bulmuştu. Demir'in babasına ne olmuştu? Demir geldiğinde o ortalıkta yoktu... Gene sıyrılmış mıydı işin içinden?

"Hadi sen biraz daha uyu, ben hemşireyi çağırayım..."Annem hemşireyi çağırmaya gidince Ece çaresiz gözlerle beni süzdü. Sonra yanıma gelip Demir'i uyandırmamaya özen göstererek boynuma sarıldı...

"Çok korktum... Sana bir şey olacak diye ödüm koptu."

"Ben iyiyim, Ece'm..."

"İyisin değil mi?.. Sana bunu yapanların yanına bırakmayacaklar... Emrah şerefsizi hapsi boyladı... Amcam olacak adi herif de yakında yakalanır."

Kaçmıştı demek. Tam da ondan beklenildiği gibi... Demir'e çevirdim tekrar bakışlarımı...

"Sen ameliyata girdiğinden beri ağzına bir şey almadı... Sakinleştiriciyi de kabul etmedi... Bir saat önce Ali zorla su içirdi. İçine sakinleştirici koyduğumuz için yeni yeni uykuya daldı..." Elimi kaldırıp ipek gibi saçlarına dokundum. "Ben bir ağabeyime bakayım... Haber bekliyorlar..." deyip bizi odada yalnız bıraktı.

Doğrulamaya çalıştım ama karnımın ağrısı izin vermedi. Hafifçe kıpırdanmıştım ama Demir sanki birisi dürtmüş gibi hızla doğruldu. Gözleri etrafı taradı önce... Sonra beni buldu.

Önce şaşkınlıkla büyüdü... Sonra ışıldadı... Kademe kademe güzelliği büyüledi beni... Elleriyle vücudumu yokladı.

"Uyandın... Sen... Rüya değilsin değil mi? Uyandın..." Kafamı yukarı aşağı salladım. "Konuşsana be kadın! Sesine hasret bıraktın..."

"Uyandım, sevgilim..."

Şaşkınlıktan gözleri büyüdü. "Rüyasın değil mi?" Bir anda yüzü asıldı.

Ne yani? Ona iltifatları sadece rüyasında mı ediyordum? Şöyle bir gözden geçirdim kelimelerimi. Ne çok mahrum etmiştim onu güzel kelamdan... Ama şu an rüya olmadığını anlaması gerekiyordu. Ellerimi kaldırıp kolunu çimdikledim.

"Rüya değil, dağ ayısı... Ağız tadıyla sevgilim de diyemiyorum." Dağ ayısı, der demez suratına kocaman bir gülücük yerleşti. Sonra beni kollarına aldı.

"Ah!.. Ses tellerini bile özledim be kadın... Bir daha beni böyle kendinden mahrum edersen fena olur."

"Demir..."

"Bak ya... Özledim diyorum, kızım. Bırak da doyasıya sarılayım..."

"Demir, karnım..." Ufak bir inilti kaçtı dudaklarımdan.

"Hay ben elime..." Beni nazikçe bırakıp yatırdı. Sonra hasar tespiti yapar gibi yüzümü yokladı. "Kafa kalmadı bende... İyisin, güzelim?"

"İyiyim, bir şey yok. Sadece biraz sızlıyor..."

"Şu haline bak... Rengin nasıl da solmuş. Karnın aç mı? Susadın mı?"

Kafamı yukarı aşağı salladım. Ayağa kalktı. Sersemce etrafını yokladı. Ne yapacağını bilemez bir hali vardı. Hemşire annemle beraber içeri girince hızla hemşireye dönüp, "Karnını doyurmamız lazım..." dedi. Sanki bir bebeği beslemesi gerekiyormuş gibi...

"Beyefendi, bir süre daha katı gıda tüketemez..."

"Karnı aç diyorum size! Nasıl doyacak peki?"

"Çorba ve su tüketebilir..." Annem kaygılanan Demir'i anlayışla izliyordu. Demir kendi kendine, "Çorba, su," diye tekrarlıyordu. Eliyle boynunu ovuşturuyordu. Sonra hızla bana yaklaştı...

"Ben sana çorba alıp geliyorum. Bak, sakın gelene kadar uyuma, karnını doyurman lazım." Alnımdan öpüp kapıya yöneldi. Sonra arkasını dönüp tekrar tekrar baktı... Annemin şaşkın bakışları atında konuştu: "Anne, Erva'm sana emanet... Ben çorba alıp hemen geliyorum."

Annem gülsün mü, ağlasın mı bilemez bir halde, ağzını açıp kapattı. Demir gittiğinde, hemşire kontrollerimi yapıp durumumun iyi olduğunu, yarın taburcu olacağımı söyledi. Annem büyük bir ilgiyle suyumu içirdi. Beni zorlamak için sorular sormuyordu ama kaygılandığı belliydi...

Dakikalar sonra Demir elinde kocaman bir termosla çıkageldi. Yemek masasını önüme çekip termostaki çorbayı kapağına boşattı.

"Hadi, meleğim..."

Demir'in bu aşırı ilgili halleri yüzümü kızartıyordu. Özellikle annemin yanında... Kimseden çekinmeden, utanmadan tüm ilgisini bana yoğunlaştırıyordu. Kendimi çok özel ve kıymetli hissediyordum.

Eliyle uzattığı kapaktan bir yudum aldım ama çok sıcaktı... Hemen kendine doğru çekip üfleyerek soğutmaya çalıştı. Sonra tekrar yudum yudum içirdi. Daha fazla içemeyince yastığımı düzeltip usulca yatmama yardım etti...

Arada gözlerim kapanıyordu ama her açışımda hep yanı başımdaydı... Ela gözlerini bir dakika olsun benden ayırmıyordu. Annemi zor güç yalvararak babamın yanına göndermiştim. Ece ve Demir benimle ilgileniyordu. Babamın evde tek başına durmasını istemiyordum. Enes babamın yanındaydı ama sürekli arayıp durumumu sorduğuna göre daha fazla dayanamayıp buraya gelecekti.

Akşam olduğunda Demir refakatçi kalmak için Ece'yi resmen kovmuştu. Herkes benim yüzümden halsiz durumdaydı. Demir'e gidip banyo etmesini, üstünü değiştirmesini söylemeye kalkışmıştım ama net bir şekilde itiraz etmişti... Üzerinde halen benim kanım ve kavganın izleri vardı.

Özel hastanede olduğumuz için her odanın kendine has banyoları vardı. Ali'den, Demir için elbise getirmesini istemiştim. Yalvarmalarım sonucu banyo edip üstünü değiştirmiş, dakikalar içinde yanıma tekrar gelmişti. Gecenin karanlığında saatlerce gözlerimin içine bakıp, her dakika bir şey isteyip istemediğimi soruyordu...

Aşk içimden dolup taşıyordu. Onu kucaklamak istiyordum. Zorla yedirdiğim yemekler sonucunda gözlerine ve yanaklarına renk gelmişti. Gözlerindeki kızarıklıklar gitgide çoğalıyordu ama bunu sebebi uykusuzluktu... Yatağımda biraz yana kaydım. Örtüyü açıp onu içeri davet edercesine gözlerine baktım. "Gel..."

"Olmaz, meleğim. Karnına çarparım, canın acır..."

"Demir yalvartma beni, hadi."

"Erva'm, inan başka zaman olsa istesen de çıkmam koynundan ama şimdi olmaz. Canını acıtırsam ölürüm..."

"Demir, canım acımıyor. Hem sen gelmezsen uyuyamam... Alıştırdın kendine. Şimdi bu sorumluluğu üstlenmelisin."

Hafifçe tebessüm etti. "Benim kelimelerimle beni mi alt ediyorsun sen, miniğim?"

Kafamı yukarı aşağı salladım. "İşe yarıyor mu bari?" diye sordum haylazca.

"Tamam, ama uyumayacağım... Uyursam fark etmeden yarana dokunurum."

Kafamı yukarı aşağı salladım. Bu kızarık gözlerle fazla dayanamazdı... Karnımın ağrıması ya da dikişlerimin patlaması umurumda değildi... Benim ilacım ondaydı.

Yanıma dikkatle kıvrılıp ellerini başının altına koydu. Dizleri dizlerime değiyordu ama bana dokunmuyordu. Kendimi eksik, noksan hissediyordum.

"Sarıl bana..." Cesaretim Demir'i şaşkına uğrattı. "Ben... Şey..."

Gene itiraz edeceğini anlayınca burnumu kırıştırdım. "Tamam sarılma... Ben de doktorumu değiştirmek istediğimi, erkek doktor istediğimi söylerim."

"O biraz zor... Bir metre yakınına yaklaşamaz."

"Hiç de bir şey yapamazsın. Ya bana şimdi sarılırsın ya da en genç erkek doktorun bana bakmasına göz yumarsın."

Demir çatılı kaşlarının ardından gergince çenesini kaşıdı. "Sen tam bir baş belası cadısın..." Usulca bana yaklaşıp kafamı sıcak göğsüne gömdü. "Benim cadım..."

Gözlerim doldu.

"Hiçbir şeyden korkmadım... Tek korktuğum senden başkasının bana dokunma düşüncesiydi..."

"Sana dokunan parmakları kırarım, Güvercin. Sen benim sahip olduğum tek varlıksın... Benim olana, kıymetlime dokunanı canından ederim. Eğer Ali senin ismini haykırmasaydı... Eğer sen yaralı olmasaydın... O şerefsiz elimden kurtulamazdı. Cehennemi yaşadım o an, Erva... Yaşarken öldüm... Yemin ederim gözüm kararmıştı. Seni yetiştirmek zorunda olmasam ölmüştüm o iti... Gerçi ölmekten beter ettim ama gene de içim soğumadı..."

Kollarımı boynuna sarıp kafamı boyun girintisine soktum... Konuşurken dudaklarım o ipeksi tenine değiyordu.

"Ellerine yazık kurban olduğum... Şimdi yanımdasın ya... Kollarımdasın ya... Her türlü acı geçti."

"Yanındayım, güzelim... Hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Artık oyunlar, kurmacalar yok... Artık sen ve ben varız... Senin uğruna her şeyi yapacak bir ben varım artık. Kocan, eşin, hayatın, nefesin her şeyin olmaya hazırım..." Kafasını geriye çekip gözlerime baktı. "Şu kömür karası gözlerin böyle canlı canlı baksın bana... Dünyayı önüne sererim. Bitti artık... Sensizlik, umutsuzluk bitti, meleğim... Artık el açıp dua etme, şükür etme vakti... Annemin dualarının kabul olma vakti. Vakit senin için hamd edip, senin yoluna dua olma vakti..."

Sıcak dudaklarını alnıma götürdü. Gözlerini sımsıkı yumup kokumu içine çekti. "Sana şükürler olsun Allah'ım... Onu bu aciz kuluna bağışladın. Onu bana yar, eş eyledin. Şükürler olsun..."

"Demir..." diye fısıldadım. Gözlerimdeki yaşların sebebi mutluluktu bu sefer. Mutluluktan ağlamak böyle bir şeydi demek...

"Efendim, güzelim..."

"Seni seviyorum."

Bir iç çekiş yükseldi Demir'den... Sonra şiir gibi sesiyle cevap verdi: "Ben de seni seviyorum, Güvercin. Ben de seni seviyorum..."

***

32. BÖLÜM

"60 Gün"

Büyükbabam sürekli söylerdi: *"Çekeceğin imtihanın sonu armağandır. Her kışın arkası ilkbahardır. Neden ben deme. Yaradan neden seni seçmiş diye sorulur mu hiç? Buna da şükür de... Ondan gelen her şey başım üstüne de... İsyan etme. Dua et..."*

Şimdi armağanım kollarımdaydı işte. İlkbaharım... Son nefesim. Dün akşam mışıl mışıl uyudu kollarımda. Öyle yormuştu ki herkes onu, kollarımda huzura kavuşmuştu. Tıpkı benim onun kollarında kavuştuğum huzur gibi...

Hemşire arada kontrole geliyordu. Demir'i uyandırmam gerektiğini söylüyorlardı ama ısrarla onları yok sayıyordum. Serum olan kolum diğer tarafta olduğu için kolaylıkla değiştiriyorlardı. Arada ağrı kesici kattıkları için uykuya dalıyordum. Ama ben kollarımdaki huzurla uyuyan adamın tek saniyesini kaçırmak istemiyordum. Ömrüm boyunca, her gün onu böyle izlemek istiyordum.

Hayal gibiydi... Rüya gibiydi... Ama işte gerçekti. Benim kollarımda ve gerçek...

Ağrı kesicilerin etkisiyle uykuya dalmış olmalıyım ki kulağımdaki seslerle uyandım.

"Uyandırsak mı?"

"Vallahi ben o riski göze alamam. Demir ağabeyim yan odaya da beni sevk eder."

"Ama ben Erva'yı görmek istiyorum. Baksana koala gibi sarmış kızı."

"Kızlar, bence biraz daha bekleyelim. Dünden beri çok yıprandılar."

Kirpiklerimi aralayıp, benim üç cadıma döndüm. Kollarını bağlamış, yoğun tartışma içindeydiler. Ayşe ellerini sallayarak, fısıltılarla bana döndü. Gözlerimi aralık görünce yüzünde kocaman bir gülümseme oldu.

"Erva uyandı, kızlar."

Sesi biraz yüksek çıktığı için parmağımı dudağıma koyup sessiz kalmasını işaret ettim. Burnunu çevirerek kollarını bağladı. Tebessüm ettim.

Demir'in kollarındaki kolumu hafif hafif çektim. Kendi kendine mırıldanıp diğer tarafa döndü. Tişört giydiği için karnı açılmıştı. Bu manzarayı sadece ben görmediğim için, hemen örtüyü üstüne örttüm. Kızlara baktığımda benim bu davranışımı fark etmemişlerdi. Muhtemelen şefkat gösterisi olarak görüyorlardı. Ben de kendime inanamıyordum ama o sadece benimdi işte. Kuytusu, köşesi, her bir yanı benimdi. Bana özeldi...

Serumumun asıldığı direğe tutunarak ayaklandım. Kızlar hemen yardıma koştu. Sessizce doğrulup tek kolumla sarıldım hepsine. Karnım müthiş ağrıyordu ve lavaboya gitmem gerekiyordu.

Bana yardımcı olarak başka bir odanın lavabosuna götürdüler. Tabii odadan çıkar çıkmaz cırlamaları, soruşturmaları başladı.

"Erva, çabuk dökülüyorsun!"

"Allah aşkına nasıl becerdin karnına tahta sokmayı? Kızım o haysiyet yoksununa saplayacaksın. Sana hiç mi bir şey öğretemedim? Ah o şerefsizi elime bir geçirecektim var ya..."

"Ayşe!"

Ayşe ağzına cırcır çeker gibi yapıp, elini sallayarak, "Hadi," dedi.

"Bunları sonra konuşsak? Cidden şimdi bunları hatırlamak istemiyorum."

"Bence de çok yıprandı, bırakalım biraz kendini toparlasın." Ece anlayışla sırtımı okşadı. Günnur diğer kolumda yürürken bana yardım ediyordu. "Boş ver sen bizi, tatlım. Sen iyi ol da..."

Ayşe sinirden kıpkırmızı kesilmişti. Eminim şu an hapishaneye nasıl giderim diye planlıyordu. Tam odaya adım atacaktık ki, odanın kapısı bir hışımla açıldı. Demir'in yüz ifadesini görünce yüreğim ağzıma geldi. Ama beni görünce derin bir oh çekip ensesindeki elini indirdiğinde benim için kaygılandığını anladım. Sonra kaşlarını çatarak bizim kızlara baktı.

"Ben de uyanınca karımın neden kollarımda olmadığını merak ediyordum. Anlaşılan o ki bir grup cadı kaçırmış."

Günnur ve Ayşe'nin gözleri büyüdü. Onu ilk kez böyle yakından görüyorlardı. Ayrıca ilk kez bana "karım" dediğini duyuyorlardı.

Ece alışkın olduğu için kıs kıs gülerek konuştu: "Kız mı hasta, sen mi ağabey? Koca yatağı kaplamıştın. Biz de pençelerinden kurtaralım dedik."

"Kimin kızını kimden alıyorsunuz siz!"

Bizim kızlar kıpkırmızı kesilirken Demir elini arkamdan omzuma dolayıp, beni kendine yaslamıştı. Yavaş adımlarla odaya yönlendirirken yüzümde aptal bir gülümseme vardı. Kızlar tutulmuş hallerinden kurtulup bizi takip ettiler.

"Ağrın var mı, güzelim? Karnın aç mı? İçecek bir şey ister misin?" Demir beni yatağa nazikçe yatırırken, ilgiyle cevabımı bekliyordu.

"Dünden beri koşturup duruyorsun benim yüzümden. Eve git biraz dinlen. Kızlar benim yanımda kalır."

"Gitmeyeceğimi bildiğin halde boşuna dil dökme, Güvercin. Şimdi ben yiyecek içecek bir şeyler almaya gidiyorum..." Kızlara dönüp tehditkâr bir sesle konuştu: "Erva'ma iyi bakın. Geldiğimde en ufak bir ağrısı varsa vay halinize."

Kızların gözleri öyle bir büyüdü ki kıs kıs gülmekten alamadım kendimi. Bana doğru eğilip alnımı öpen Demir, çekilmeden kulağıma eğilip fısıldadı:

"Ne o, miniğim? Hoşuna mı gitti? Sen hele bir iyileş, o bana ait bedenindeki yaranın hesabını vereceksin."

Beni nefesim kesilmiş ve kızarmış bir halde öylece bırakıp gitti. Kızların anlamlı bakışları kızaran yüzümü uzun uzun süzdü...

"Şu 'karım' olayını biri bana anlatacak mı?"

"Aynen katılıyorum."

Ayşe ve Günnur büyük bir merakla cevabımı bekliyordu. Ece'ye yalvaran gözlerle baktım ama nafile. Bütün yükü bana bırakmıştı.

"Biz... Şey..."

"Erva, çabuk dökül. Senin bu bizi öldürecekmiş gibi bakan sevgilin her an gelebilir. O adam ışınlanıyor deseniz inanırım. Gözlerinden lazer ışıkları fırlatıyor resmen!"

Kahkahamı tutamamıştım ama ağrıyan dikişlerimle hemen karnımı tuttum. Ayşe pişman olup ağzını birbirine bastırdı.

"Ayşe, kurbanın olayım sus. Vallahi dikişlerim patlayacak senin yüzünden!"

"Tamam ya tamam... Hadi dökül, valla çatlayacağım şimdi."

"Beni kaçıran adam, Demir..." İkisinin de kaşları kalktı. Ece olayı bildiği için onların ifadesine bakıp kahkaha atmakla meşguldü. "Ne? Nasıl? Sen?.. Ah tutmayın beni. Hem kuzenimi kaçırıyor hem kucağına alıyor. Halen tehdit ediyor değil mi seni?"

Ayşe ayaklanmış, gücünün yetemeyeceği işlere kalkışıyordu. Kahkaha atan Ece ayaklanıp kollarına yapıştı. Ayşe çatık kaşlarla Ece'ye döndü... "Sen!.. Hele sen! Ona ağabey mi diyorsun?" Soru sorarmış gibi gözlerimizi taradı.

"Ayşe otur, anlatacağım. Söz, ayrıntısına kadar anlatacağım."

Ayşe azıcık da olsa sakinleşerek yerine kuruldu. Derin bir nefes çekip devam ettim. Günnur halen sakince ellerini bağlamış beni dinliyordu.

"İşte beni kaçırdı... Sonra nişanlı taklidi yapmam için zorladı... Sonra büyükannesi bize nikâh kıydırdı. Sonra biz Allah katında evlendik işte... Sonra beni bıraktı... Halen anlamıyorum beni ne diye bırakıyor ki? Neyse işte sonra tekrar geldi. Sen benim karımsın, dedi..." Nefes nefese kalmış devam ediyordum ki Ayşe elini kaldırıp beni susturdu.

"Kafamın içine tükürdün, Erva."

"Ayşe! Küfür etme..."

"Tamam, pamuk prenses... Etmeyeyim. Kafamın içini çorbaya çevir, ben küfür etmeyeyim..."

Sabır dilenircesine ellerini açtı. Günnur gayet sakin bir sesle sordu: "Anladığım kadarıyla zorunlu bir nikâh olmuş. Peki, şimdi olanlar... Seni sahiplenmesi..."

Yüzüm iyice kızarınca yardımıma Ece yetişti. Ama onun sözleri yardımcı olmak yerine, mosmor kesilmeme sebep oldu.

"Demir ağabeyim bizim fıstığa abayı yaktı... Vuruldu! Aklı uçtu!"

"Ecee!" Bağırır gibi uyardım onu. Kızlar kahkahalar atarken Ece omuz silkerek elindeki dolaptan aldığı çileği yiyordu. "Yalan mı? Kızlar var ya, bu ikisini görmeliydiniz. Gözlerinden kıvılcım çıkıyor birbirlerine bakınca..."

"Ece!.." Ece uyarılarımla susmuyordu ama kapının çalmasıyla dudaklarını birbirine bastırdı. Tabii bunda kapının ardındaki sesin payı büyüktü.

"Erva yenge? Müsait misin?"

Eşarbımı düzeltip kızlara baktım. Hepsi olumlu anlamda başını sağlayınca, "Müsaidim, Ali," dedim. Ali ve Oğuz kafalarını içeri uzatıp mahcup bir şekilde içeri süzüldü. Ali'nin gözleri derhâl Ece'yi buldu. Ama Ece umursamazca elindeki çileği yiyordu. Oğuz ise her zamanki ifadesizliğine ek, çekingendi. Normalde aşırı gülen bir insan olduğunu öğrenmiştim. Ece'nin dediğine göre ortama girince tüm gözleri üzerine alan çapkın bir havası vardı. Ben muhtemelen Demir'e bakmaktan Oğuz'un o dillere destan ışığını fark etmemiştim. Yusuf'un yanında sönük kalıyordu.

"İyi misin yengelerin bir tanesi? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Yok Ali, teşekkür ederim. Demir sağ olsun acıkmama bile izin vermiyor."

Yandan gülerek kafasını salladı...

"Gerçekten yapabileceğimiz bir şey varsa..." Oğuz'un lafını kestim: "Beni düşünmeniz bile yeter. Gerçekten hiçbir eksiğim yok."

Oğuz'un bakışıyla sonradan hatırladığım Ayşe, kıpkırmızı bir yüzle Oğuz'a bakıyordu. Ama bu kızarıklık sinirdendi. Her

an Oğuz'u boğacakmış gibiydi. Günnur ise ellerini birbirine bağlamış yere bakıyordu. O hep böyleydi. Yeni insanlara kapalı, çekingen...

"Bu Ayşe, kuzenim. Oğuz seninle tanıştırmama gerek var mı bilmiyorum... Ali'ye tanıtmış olayım bari..." Oğuz'un beti benzi atarken gözlerini kaçırıp Günnur'a baktı. Sonra orada kaldı... Boğazımı temizleyerek Günnur'u uyardım ama kafası halen önde, elleriyle oynuyordu.

"Bu da arkadaşım Günnur..."

Günnur kızarmış yüzünü bana çevirdi önce... O masmavi gözlerini kırpıştırıp, Oğuz ve Ali'ye döndü... Ali, "Memnun oldum," gibi bir şeyler geveleyip kendine bakmayan Ece'ye bakmaya devam etti. Tabii Oğuz'un bütün dikkati karşısındaki mavi gözler olduğu için şanslıydı.

Ayşe de bunu fark etmiş olacak ki arkadaşını korurmuş gibi elini Günnur'un koluna koydu. Günnur mahcup bakışlarını çoktan kaçırmıştı. O da benim gibi erkeklerle tokalaşmazdı. Bir de asosyalliği vardı tabii. Kimseyle kolay kolay arkadaşlık kuramazdı... Yaşantısı, ona normal olma izni vermiyordu. Mavilerde sakladığı kederi bir tek benim görmem garipti. Hâlbuki elle tutulur cinstendi.

Bütün bu hengamenin içine güzel erkeğim de dahil oldu. Kapıdan girer girmez kaşları çatıldı. Sonra o ölünesi ses telleriyle tehditler savurdu...

"Ulan iki dakika emanet ediyorum, akbaba gibi üşüşüyorsunuz karımın tepesine..."

"Bir eksiği var mı diye sormaya geldik, ağabey. Hem durumunu da merak ettik..."

"Yok, paşam. Ben varım burada. Ben varsam onu eksiksiz bırakmam değil mi?"

Ali beni suçum yok der gibi ellerini havaya kaldırdı. Oğuz halen kitlenmiş, kafası yerde olan arkadaşımı seyrediyordu. Günnur ise dünyadan habersizdi. Suratıma kocaman bir gülümseme yerleşti... Oğuz ve Günnur... Olursa, ne güzel olurdu... Arkadaşımı hayata döndürebilecek bir erkek varsa, o da Oğuz kadar inatçı bir erkek olurdu.

"Neyse, hadi kafasını şişirdiniz kızın. İki dakika huzur verin de sevgilimle doğru düzgün yemek yiyelim..."

"Demir! Çok ayıp..." İkaz ettim ama omuz silkip geçiştirdi. Sonra onlar yokmuş gibi yemek masasını önüme sürdü.

"Resmen kovulduk ha... Alacağın olsun, enişte bey." Enişte lafını duyunca Demir'in gözleri parladı. Sonra Ayşe'ye dönüp sırıttı.

"Enişteyim değil mi?" Ben kıkırdarken Demir sırıtarak devam etti: "Seni sevdim, baldız. Ama gene de bizi yalnız bırakmanız taraftarıyım."

Ali ellerini bacaklarına sürtüp, "Açık açık kovulduk işte... Şu kumruları baş başa bırakalım hadi," dedi. Avuç içleri neden terlemişti? Oğuz ilk kez ağzını açıp yüksek sesle konuştu:

"Arabayla geldik kızlar... Boşuna otobüse binmeyin. Sizi evinize bırakalım."

"Almayalım..." Ayşe burnunu kıvırarak Günnur'un koluna yapıştı... Günnur sarsak adımlarla onu takip etti. Ali durumu anlamamış olacak ki kaşlarını çatıp kapıdan çıkan kızların arkasından baktı. Sonra kafasını Ece'ye çevirdi ama Ece çoktan ayaklanıp kızların peşine düşmüştü.

"Ağabey, siz gidin. Bizim kızlarla işimiz var..."

"Ne işi?"

Ali'nin sorusu havada asılı kaldı. Oğuz durumdan hiç şüphelenmedi. Sanki Ali'nin bunu sormaya hakkı vardı. Demir ise bir yandan bana çorba içiriyor, bir yandan onlardan kurtulmak için oflayıp duruyordu.

"Alışverişe gideceğiz Ali *'ağabey'*," dedi ağabey kelimesinin üzerine bastırarak. Ali dişlerini ve yumruklarını sıktı ama bunu bir tek ben fark ettim. Oğuz muhtemelen halen koridorun sonunda Ece'yi bekleyen kızlara bakıyordu.

"Oğuz ağabey... Şişt! Hayatta mısın? Ben gidiyorum..."

"Hıh! Tamam, şey... Dikkatli olun."

Ece kaşları çatık bir şekilde hızlı adımlarla kapıdan çıktı. Birkaç dakika sonra da Ali ve Oğuz da odadan ayrıldı... Beni ilgiyle seyreden ela gözlere döndüm.

"Sonunda..." dedi nefesini üfleyerek.

Elini yanağıma sürdü... Ardından çorbayı bitirene kadar beni ilgiyle besledi. Tabağımı bitirip dudaklarımı sildim. Sonra büyük başarı elde etmiş gibi sırıtıp tabağa baktım.

"Aferin miniğime..." Dalga geçer gibi saçlarımı okşadı. Burnumu kırıştırıp elini çekmeye çalıştım. "Demir ya... Bana minik deme. İnsan karısına minik der mi?"

Demir tekerlekli masayı kenara çekip yüzünü bana yaklaştırdı. Sonra kırışmış burnuma burnunu sürttü.

"Miniğimsin..."

"Ya..."

Demir tebessüm ederek dudaklarını yanağıma sürttü... Bütün bedenim titredi. Tebessümünün beni mahvettiği yetmiyormuş gibi bir de dudakları iş başındaydı. Dudaklarını dokundurarak kulaklarıma kadar çıktı. Sonra ayak parmaklarıma kadar bir titreşim yolladı ses telleriyle...

"Minik kadınım..."

Kapıdan gelen öksürme sesiyle Demir kısık sesle homurdanarak doğruldu. Hemşire suç işlemiş gibi elindeki sargı bezlerini gösterdi.

"Hastamızın sargısını tazeleyeceğim."

Demir keskin bakışlarını kızın kanımı saran ellerine dikti. En ufak bir hata yapsa hemen müdahale edecek gibiydi. Kız stajyer olmalıydı. Elleri titriyordu. Tebessüm ederek kıza güven vermeye çalıştım. Çok şükür ki bir sorun olmadan tazeledi. Bir saate taburcu olabileceğimi söyledi. Kolumdaki serumu çıkardı. Ardından Demir işlemleri yapmak için gitti.

Enes annemi zorla evde bırakıp yanıma gelmişti. O, Demir'den daha kötü durumdaydı. Bu yaşında bu kadar sıkıntı çekmesine gönlüm razı gelmiyordu. Ama büyük adamlar gibi bana destek veriyor, sabırla karşılıyordu. Emrah'tan benim kadar nefret ediyordu. Uzakta olduğu için, bunları yaşadığım için kendini suçluyordu sürekli. Onu teselli edemiyordum bile. Hâlbuki en masumumuz oydu...

İşlemler hallolunca Demir'in kucağında arabaya doğru ilerledik. Yürüyebileceğimi söylesem de kabul etmiyordu. Bir pa-

patya buketi gibi kolaylıkla taşıyordu beni. Hastanedekilerin bakışı altında kızarıyordum. Herkes bize bakıp gülümsüyordu. Kimileriyse bir şeyler mırıldanıyordu...

Evin yolu normalden daha uzun gelmişti. Bunun sebebi Demir'in beni sarsmamak için her çukurda, her yükseklikte kaplumbağa hızında ilerlemesiydi. Hız tutkunu Demir'i dizginlediğime inanamıyordum...

Eve geldiğimizde ilk Enes içeri girip babam uyanık mı, uyuyor mu diye kontrol etti. Durumumdan haberdardı. Ama Demir'den habersizdi. Babamın odalarında uyuyor olduğunu duyunca Demir beni kucaklayıp odama çıkardı. Annemin çoktan hazırladığı yatağıma yatırdı.

"Teşekkür ederim, evladım. Sana da zahmet verdik..."

"Ne zahmeti, anne... Bu benim görevim." Annem memnuniyetle tebessüm edip elini Demir'in omzuna koydu. Anne şefkatiyle ve yaşlı gözlerle minnetini sundu...

"Neyse beyler, siz çıkın ben Erva'nın üstünü değiştireyim. Hem hastane kokusuyla uyuyamaz kuzum."

Enes ve Demir anlayışla kafasını sallayıp odadan çıktı. Demir kapıyı kapatırken annemin arkasını dönüşünü fırsat bilip bana öpücük attı. Benim gözlerim büyürken göz kırpıp kapıyı kapattı... Yüzümde aptalca bir sırıtış yükseldi.

"Çok beyefendi bir çocuk... İlk başta ona alışamamıştım ama şimdi anlıyorum. Enes'ten, senden farksız... Annesi çok iyi yetiştirmiş."

Tebessümüm devam ederken annemi başımla onayladım. Beyefendi kısmına fazla katılamasam da, iyi yetiştiğini inkâr edemezdim. Büyük bir ilgiyle üstümü değiştiren anneme her ne kadar titresem de yaşadıklarımı anlattım. Biraz ağladı, biraz buruk tebessümler kondurdu yüzüne. En sonunda titremelerime dayanamayıp beni susturdu ve yatağıma yatırdı...

Başörtümü örtmedi...

Katlayıp çekmecemin üzerine koydu. "Namahrem yok, takmana gerek yok..." diye izah etti. Yüreğim ısındı.

Evet, o benim mahremimdi...

•••

Demir günlerce benimle ilgilendi. Enes ile iş birliği yapmış, babamın uyuduğu vakitleri öğrenip kapıdan girmişti. Pencereden de giriyordu. Ama geceleri... Gündüzleri kapıdan geliyordu ki annemin gözüne giriyordu. Geceleri ise annem uyuduğu an yanımda bitiyordu. Yanımda olmadığı zaman mesaj atıyordu. Tıpkı bu öğlen vaktinde olduğu gibi...

Gönderen: Yusuf'um
Nasılsın hatunum...
Gönderilen: Yusuf'um
İyiyim Yusuf'um... Bu kaçıncı soruşun?
Gönderen: Yusuf'um
Ne yapayım, güzelim. Aklım hep sende... Birkaç saate kollarındayım ;)

Göz kırpışını hayal etmek hiç iyi bir fikir değildi. O kısılan gözleri, hınzır ifadesi... Birkaç saat ayrı kalınca kafayı yiyecek gibi oluyordum.

Gönderilen: Yusuf'um
Kollarım da seni bekliyor...
Gönderen: Yusuf'um
Biz şu gelme işini 45 dakika yapalım :)

Aptal aptal sırıtarak telefona sarıldım. Liseli âşıklara dönmüştüm. "Ablam kafayı yedi galiba, anne. Acaba düşerken kafasını mı çarptı?"

Kaşlarımı çatarak sırıtarak bana bakan Enes'e baktım. "Sanki sen biraz kaşınıyorsun..."

"O eskidendi, ablacım. Artık beni korkutamazsın. Koltuğunun altında sıkıştırman için zıplaman gerek..." Pişmiş kelle gibi sırıtırken koltukta doğrulup bacağını çimdikledim...

"Ah! Ya yengeç gibi ellerin var. Senin ellerinden hiç kurtulamayacağım değil mi?" Bu sefer sırıtma sırası bendeydi.

"Didişmeyin bakayım... Hem sessiz olun. Babanız yeni uyudu. Bugün çok ağrısı var..."

Babamdan bahsedince benim de Enes'in de yüzü aniden düştü. Enes de benim gibi onu yatakta görmeye alışkın değildi. Heybetli, korkulası babamız ufacık kalmıştı. Konuşmakta bile zorlanıyordu. Ciğerlerimden hava çekiliyordu sanki. İnsanlar ona ölüm döşeğinde diyordu. Kabullenemiyordum...

Ecel, Allah'tandı elbet. Ama böyle acı çekmesi beni mahvediyordu. Annemle sürekli Kuran okuyorduk başında. Acılarını ve ıstırabını bir tek Kuran sesi susturuyordu.

Yüzüme hiç bakmıyordu...

Bu bende ağlama isteği uyandırıyordu. Bağırıp çağırmasına razıydım ama o ben Kuran okurken gözlerini kapatıp uzun uzun dinliyordu sadece. Yıllarca benim susup onu dinlediğim gibi...

Susadım, acıktım, tuvalete gitmem gerekten başka kelime kullanmıyordu. Sanki yıllardır konuştuklarına sayıyordu. Susma orucu tutmuştu âdeta. Ses tonu da asla yükselmiyordu. Hep kısık, mahcuptu...

O mahcup olmamalıydı... O babaydı... Ellerimizi bağlayıp, kafamızı eğip onu dinlememiz gerekiyordu. Onun susup bizi dinlemesi değil...

Demir yarım saat içinde geldi. Mutfakta yemeklerimizi yiyip, bahçeye çıktık. Gözlerinde tuhaf bir ifade vardı. Üzerime montumu giymiştim ama kan kaybettiğim için olsa gerek çok üşüyordum. Bu sefer çocukluk salıncağıma değil, arka bahçedeki çardağımıza oturduk. Ellerimi birbirine sürtünce Demir kaşlarını çatıp, kollarımı ısıtmak için okşadı...

"Çok kan kaybettin... Sürekli buz gibi ellerin..."

"Bir şey olmaz... Sen ısıtıyorsun nasıl olsa," diye sırıttım. Onun yanında dilimin bağı çözülüyor, söylemediğim için pişman olduğum her şeyi döküyordum dilimden. Tebessüm ederek ısınmayan bedenimi çocuk gibi kucağına aldı. Siyah kabanının önünü açıp beni için sıkıştırdı. Ellerimi sıcak göğsüne doladım. Kokusunu içime çekerek iyice sindim göğsüne...

"Sana bir şey söylemem gerek, Güvercin..."

"Söyle sevdiğim."

"Ah... Şu tatlı diline ne zaman alışacağım?" Gülerek burnumu göğsüne sürttüm.

"Neyse... Babamı yakaladılar."

Kafamı aniden kaldırıp yüzüne baktım. "Gerçekten mi?"

"Evet..." dedi pürüzlü bir sesle. "Konumuz bu değil. Yakalanacağını zaten biliyordum. Yaptığı şeylerle kolay kolay kurtulamaz artık. O gün, seni kaçırdığı gün kaçmasına ben müsaade ettim..."

Gözlerim büyüdü. "Sen mi? Ama neden?"

"Seni nerede sakladığını bilmiyordum. Evin her yerine bakmıştım. Annemin eşyalarının depolandığı yeri daha önce hiç görmemiştim ve o şerefsiz yanındaydı. Bana tüm mal varlığından vazgeçmezsem yerini söylemeyeceğini söyledi. Mal varlığı, evi, işi umurumda değildi... Uzattığı kâğıdı hiç tereddüt etmeden imzalayıp, söylediği yere, sana koştum."

Daha da sıkı sarıldım Demir'e. Bu yaptıkları altında eziliyordum. Onun için yapabildiğim en iyi şey sarılmaktı...

"Ama annenin evi..."

Ellerini uzatıp yüzümü avuçladı. Kafamı kaldırıp o güzel gözleriyle derin derin baktı gözlerime. "Hiçbir şey senden kıymetli değil... Bana ait olan tek bir şey kaldı, o da dağ evi. Geri kalanını ona verdim. Onun kirli geçmişine veya parasına ihtiyacım yoktu..." Gözümden akan yaşı durduramadım. Soğuk hava, akan sıcak gözyaşımın üzerine esti...

"Ama annenin odası... Çocukluğun..."

"Annem hep aklımda, kalbimde, Erva'm. Artık benim çocukluğum da geleceğim de yuvam da sensin. Başka hiçbir şeye ihtiyacım yok..." Dayanamayıp boynuna atıldım. Sıkı sıkı sardım...

"Ama bir şey daha var..." Tedirgin sesi hiç hayra alamet değildi...

"Ne?" diye sordum ellerimi çözerken.

"Artık sadece bir tane evimiz var. Ayrıca ben seni rahat ettirmek istiyorum. Dünyaları ayaklarına sermek istiyorum. Biraz birikimim var ama yetmez. Dünyalara benim olduğunu haykıracak bir düğün yapmak istiyorum. Sonra ömür boyu sana ve senle benden olacaklara iyi bakmak istiyorum..."

Kaşlarım çatılı, halen ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum. "Demir... Bak benim gözüm öyle yükseklerde değil. Ayrıca öyle büyük düğü..."

"Şişt..." diye parmağını dudağıma sürdü. "Ben seni biliyorum, sevgilim. Bunu kendim için istiyorum. Seni rahat ettirmeyi ben istiyorum. Bu yüzden..." Derin bir nefes aldı... "Dubai'den iş teklifi aldım... Büyük bir cami projesi..."

Ağzım açılırken sinirle kollarından sıyrıldım. "Dubai mi? Ne? Sen..."

"Güzelim, kızma hemen. Sadece iki ay sürecek... Ben ve birkaç mimar arkadaşıma daha teklif geldi. Eğer bu işi alırsam kendi işimi kurup, ömür boyu seni rahat ettirebilirim..."

"Dur... Dur! Kim istiyor ki o kadar parayı? Ben senden böyle bir şey bekliyor muyum?.. Hayır olmaz... Birkaç haftada ne hale geldim görmedin mi? Hayır, bırakamamam seni. Ben rahat etmek falan istemiyorum. Ben seni istiyorum..."

Demir kocaman gülerek beni zorla kollarının arasına çekti. Sonra koklayarak öptü kafamın üstünü...

"Ben de bir tek seni istiyorum, güzelim ama anla. Bu benim için. Eğer bu işi kabul etmezsem ömür boyu pişman olacağım."

"Ben ne olacağım peki? İki ay nasıl dayanacağım sensiz? Ah, akıl işi değil ya..." Yanaklarımı elleri arasına alıp katılmış kaşlarımın altındaki gözlerime baktı.

"Sadece iki ay, sevdiğim. Sonra ömür boyu yanındayım. Ayaklarının dibinden ayrılmayacağım..." Kafamı iki yana salladım. Gözlerimden akan yaşlara mani olamadım...

"Bunca yıl bekledim ben... Sen çıkagelip beni kurtarana kadar kendi karanlığımda bekledim. Gene mi bekleyeceğim? Bitmedi mi hasret?"

Alnımı öptü, çatık kaşlarımı, sonra ıslak göz kapaklarımı...

"Ağlama, nurum... Yapma ne olur bunu bana. Seni her gün arayacağım. Hatta görüntülü konuşuruz. Sanki hep yanındaymışım gibi..."

Ellerinden kurtulmaya çalıştım ama nafile. Yanaklarımı kavramış elleri bırakmıyordu beni. Çocuk gibi ağlayarak omuz silktim. Dudaklarımı büzdüm...

"Ama kokun olmayacak... Sıcaklığın da..."

"Ah..." deyip sıkı sıkı sardı beni. "İki ay sonra istesen de sıcaklığımdan kurtulamayacaksın. Evlenip seni eve kapatacağım. Bizim evimize. Kimsenin bizi ayıramayacağı evimize..."

"Ya bana ne işte... Koskoca iki ay!" Demir derin bir nefes verdi dışarı...

"Benim için azıcık daha sabretsen, güzelim. Söz veriyorum daha erken bitirmeye çalışacağım..."

Vazgeçmeyeceğini anlayınca omuzlarımı düşürdüm. Teslim oluşla kafamı yere eğdim. Yanaklarımdaki yaşı silerken, "Peki..." dedim.

"Bana bak..." İnatla omuz silktim... "İnatçı cadım, hadi kaldır o kara gözlerini..." Dayanamayıp baktım elalara... Ah... Aşk doluydu gözleri. Şefkat doluydu. Hasret doluydu...

"Emin ol senden daha çok kahroluyorum. Sen sensizliği bilir misin? O ayrı kaldığımız haftalar boyunca dayanamayıp gizli gizli girmiştim odana... Gün ışığı yüzüne vurana kadar seni izlemiştim... Ne kadar acı çekiyorum bilemezsin. Şu güzel gözlerine böyle yakından bakamayacağım... Koskoca altmış gün..."

"Altmış gün..." diye fısıldadım ıstırap dolu sesimle...

"Sensiz bir gün bile haramken..." diye tekrarladı beni...

"Kolların olmadan altmış gece..." diye devam ettim...

Yüzünü bana daha da yaklaştırıyordu. Şimdi gözlerim dudaklarındaydı. Yüksek duvarlara, etrafı kaplayan ağaçlara şükür ettim. Benim bu halimi gören, Mecnun'una meftun Leyla'dan ayırt edemezdi...

"Sıcaklığın olmadan binlerce saat..." diye fısıldadı dudaklarıma. "Ellerin ve dudakların olmadan uyanacağım sabahlar..."

Bir iç çekiş yükseldi ikimizden de. Gözleri dudaklarımdaydı...

"Buselerinin kalbimi okşamadığı rezil sabahlar..." diye devam ettirdi cümlemi. Sonra dudaklarıma dokundu dudakları... Yavaşça... Okşarcasına. Dudaklarımın üzerine konuştu.

"Sonra... Sonra benimsin. Tüm günler... Tüm saatler... Her şeyinle benimsin..." Sonra kavuştu dudaklarımız. Özlediğim sıcaklığa kavuştum... Cennet tadına... Dakikalarca öptü beni. En

sahiplenici haliyle keşfetti limanlarımı. Elleri arsızca dolandı bedenime. Hırıltılı nefesi uğuldayan kulaklarıma doluyordu. Onun mu nefesiydi, benim mi ayırt edemiyordum... Bir kalp atıyordu... Hemen ardından bir diğer... Hangisiydi, hangimizinki?

Elleri üzerimdeydi. Kendi elimmiş gibi yadırgamıyordum yerlerini... Sanki bedenim yıllardır o elleri bekliyordu. Nefes nefes çekildi... Sanki çekildiği anda özlemiş gibi homurdandı.

"Kahır olasıca altmış gün!" diye tısladı dişlerinin arasından.

***

33. BÖLÜM

"Vuslat"

Bana gel...
Islak sokak lambalarım parıldasın.
Adım seslerim, adım seslerine karışsın.
Şehir seni özledi.
Ben, seni özledim...
Ses ver. Sesim, sesine karışsın.
Nefesim, nefesinde soluklasın.
Durulayım seninle. Sende kalayım...
Gel sevgili.
Gel ki, gidişler utansın.

***

Kayseri hiç bu kadar sessiz olmamıştı. Hiç bu kadar soğuk... Hiç bu kadar... Kayseri benim şehrim olmaktan çıkmıştı sanki. Yabancılaşmıştı bana. Kimseler yoktu sanki. Issız bir kasabaya dönüşmüştü.

Bir kişi... Sadece bir kişi eksilmişti bu şehirden. Hiçe dönüşmüştü gözümde... Benim *şehrim* olmuştu o kişi. Sonra beni bu yabancılaştığım şehirde bir başıma bırakmıştı.

Kaldırımlar, otobüsler, sokak araları... Hepsi bana acı veriyordu. Hepsi ondan bir iz taşıyordu üzerinde... Yıllar geçmiş gibiydi... Hâlbuki koskoca altmış günün daha yirmi sekizi bitmişti...

Nasıl geçmişti sahi bu kadar gün? Nasıl da ıstıraplıydı uykularım? Hele ki o uyanmalarım... Hiç bu kadar ilgisiz değildim sabahlara. Yatağım soğuk, günüm, gecem soğuktu. Hiçbir şey ısıtmıyordu bedenimi...

Aslında her gün duyuyordum sesini. Tabii, iki gündür inada bindirip açmıyordum telefonlarını. Sadece mesaj atıyordum. Ben istemiyordum ki böyle bir hayat. Ne ev, ne lüks bana göre değildi. Helal bir lokma, sıcak bir ev, bir de Yusuf yüzlüm yeterdi bana...

Ama o kendimi böyle daha iyi hissederim diyerek bırakmıştı beni bir başıma. Çok sinirliydim ona. Sesini duymak yetmiyordu işte. Hele ki görüntülü aradığında dünyalar başıma yıkılıyordu. Ekran soğuktu... Onun sıcak nefesi, güzel kokusu yoktu. Elimi uzatınca buz gibi bir duvar vardı karşımda. Kilometrelerce uzağımda olduğunu bilmek, o kilometrelerin altında ezilmek gibiydi...

Yollara düşman kesilmiştim. Mesafelerden nefret etmiştim. Ama artık yetmişti! Sesimi esirgeyecektim ondan. Bir haftadır yüzümü esirgediğim gibi...

Belki o benim kadar çok özlememişti. Belki sesimi duymamak umurunda bile değildi ama inada bindirmiştim bir kere...

Gönderen: Yusuf'um

Güzelim yapma böyle... Ölüyorum ben burada. Hadi aç duyayım sesini...

Tekrar aradı... Ve yine açmadım...

Gönderen: Yusuf'um

Erva'm... Kadınım... Gül bahçem... Nurum... Vallahi çok özledim.

Gönderilen: Yusuf'um

Dersteyim.

Derste falan değildim. Kızlar etrafımda cırlarken kendimi bir koltuğa atmış, depresyon müzikleri dinliyordum. Bana ilişmemeyi öğrenmişlerdi. Bu bir ayda hiç olmadığım kadar aksi bir insandım.

Gönderen: Yusuf'um

Mesajda bile yalan söyleyemiyorsun. Evde olduğunu ve özellikle açmadığını biliyorum. İnatçı cadım benim...

Gönderilen: Yusuf'um

Demir ben çok ciddiyim. Gelene kadar açmayacağım telefonlarını.

Gönderen: Yusuf'um

Karıcım bu çok acımasızca ama... Ben burada hasretinden ölürken tek avuntum sesin...

Bir iç çekip elimi kalbime koydum. Bu adamın kalbime işleyen sözleri bir gün beni öldürecekti. Ama asla yelkenleri suya indirmeyecektim.

Ece aniden telefonu elimden kaptı. Kaşlarımı çatarak ona baktım ama o hızlı hızlı bir şeyler yapıp telefonu kucağıma fırlattı. Sonra da koşar adım kendini banyoya kilitledi.

Ne oluyordu şimdi? Telefonu elime aldım... Demir'e mesaj göndermişti!

Gönderilen: Yusuf'um

Sevgilim birazdan konuşsak olur mu? Şimdi Arda ile yeni projeye çalışmamız lazım...

Arda mı? Proje mi? Bu Ece ne haltlar karıştırıyordu! Bağırarak banyoya doğru koştum. Bir yandan kapıyı zorluyor, bir yandan Ece'ye bağırıyordum:

"Ece aç şu kapıyı. Kafayı mı yedin? Ne diye öyle bir şey yazıyorsun ya? Demir beni de Arda'yı da öldürecek. Hem de ortada ödev falan yokken!"

"Ya kuzum, kızma. Vallahi senin iyiliğin için. Bitkisel hayattan çık diye." Kapının ardındaki sesi boğuktu ama gülmemek için kendini tuttuğu belliydi.

Ayşe'nin sesi duyuldu: "Ne yazmış?"

"Arda ile proje ödevi yapacağımı..." dedim dişlerimin arasından.

"Aferin, Ece'm sana. Şu kız kadar aklın olsa böyle karabatak gibi koltuklara gömülmezdin..."

"Ayşe!"

"Ne var? Bak bir düşün... Demir'i sinir etmezsen, damarına basmazsan aklı hiç sende kalmaz." Biraz sakinleşmeye çalışıp telefonuma baktım.

Gönderen: Yusuf'um

Erva o it bir metre yakınına yaklaşsın, evi bırak şehri yıkarım o dümbeleğin başına!

Oflayarak yere oturdum. Elimi yüzüme kapatıp çığlık attım. Sonra banyonun kapısının sesi duyuldu. Ece yanıma ürkekçe oturdu...

"Kuzum vallahi senin iyiliğin için. Başka türlü gelmez o inat ağabeyim..."

"Şimdi de gelmez ki... Ali'yi gönderir, Oğuz'u gönderir dövdürür Arda'yı, yine de gelmez... Gelmez işte..." Omuzlarımı silkeleyip gözümden akacak yaşı engellemek için yanağımı dişledim...

"Denesek..."

Kafamı kaldırıp en mantıklı olanımıza baktım. "Gümmr sen de mi?"

"Bilemiyorum... Ama bence yapmalısın. Onsuz yaşamaya başlarsan alışacağından korkar..."

"Nasıl yani?"

"Yani fıstık..." dedi dizlerinin üzerine çöküp yüzümü avuçladı. Farkında olmadığım gözyaşlarımı sildi. "Evden çıkman, biraz hava alman, gezip tozman için her zaman buradayız. Ve o sana her mesaj attığında onsuz mutlu olduğunu düşünmeli. Buna dayanamaz. Alışacağından ölesiye korkar..."

"Bence çok mantıklı..." diye destekledi Ayşe. Ece ise elini yanağına koymuş kara kara düşünüyordu.

"Yine de Demir ağabeyim Arda'yı dövdürür... Başka şeyler de denemeliyiz. Mesela ağabeyim en çok neye sinir olur, cicim?"

Demir en çok neye sinir olurdu? Listenin sonu yoktu...

"Birçok şeye..."

"Ama en etkilisi ne?"

"Inım... Kıyafetlerime, yemek yemediğime, bilmediği veya güvenmediği yerlerde bulunmama... Uzar gider bu liste..."

"Al işte... Bak şimdi gidip en cici elbiseni giyiyorsun..." Göz kırpıp hınzırca sırıttı. "Sonra sinemaya gidiyoruz. Aramalarını asla açmıyorsun. Arada mesajlarına kısa cevaplar veriyorsun..."

"Ece'm emin misin? Kaş yapalım derken göz çıkarmayalım?"

"Sen bize bırak, kuzu... Hadi bakalım, şu geçenlerde gördüğüm desenli elbiseni giyiyorsun. Birkaç resim çekinip, ağabeyimle paylaşmak istiyorum..." Dişlerini iyice çıkararak sırıttı. "Sonuçta biricik karısını özlemiştir değil mi?"

Hep beraber kahkaha attılar. Bense tedirginlikle yüzlerini tarıyordum. Demir'in o sinirli hallerini bir tek ben biliyordum. Sonumuz ne olacaktı? İnşallah beni o elbiseyle boğmazdı. Gerçi boğmak için yanıma gelmesi gerekliydi...

Bu düşünce, gülümsememi sağladı.

***

Nasıl yapacağım konusunda tereddütlerim vardı. Ama iki gündür kendimi tanıyamıyordum. Kızlar beni bir dakika yalnız bırakmıyordu. Babam bir tedavi merkezine yattığı için Enes ve ben evde tektik. Kızlar da fırsattan istifade beni her yere sürüklüyordu. Telefonuma bile el koyuyorlardı bazen.

Demir'in o puslu sesini özlemiştim. Teninin kokusunu, gözlerinin buğusunu... Her saat başı arıyor, mesaj atıyordu. Ece'nin gönderdiği resimden sonra daha çok köpürmüş, gelince tüm dolabımı yakacağını, gerekirse beni eve kapatacağını söylemişti... Tabii, mesaj yoluyla... Aramalarına cevap vermiyordum. Mesajlarına ise kızlar sağ olsun...

"Dışarıdayım. Uykum var. Sinemadayım," dışında hiçbir şey yazdırmıyorlardı. Hâlbuki ne çok yazmak istediklerim vardı...

Seni özledim... Gel artık... Ölüyorum sensizlikten...

Ama Demir inatla gelmiyordu işte. Sadece hesap sormakla, tehdit etmekle uğraşıyordu. Ali bile cevap vermem için yalvarıyordu. Herkesi arayıp benimle konuşmak için tehdit ediyordu.

Ben sadece geri dönsün istiyordum... Şehrimi aydınlatsın istiyordum. Issız sokaklarıma bir miktar Yusuf katsın, kalbimi Züleyha misali şahlandırsın istiyordum.

"Erva, vallahi beni öldürecek ağabeyim. Senin için düştüğüm şu hallere bak..."

"Gene ne yaptın?"

"Söyleyeceğim ama kızma." Dudaklarını kemiriyordu.

"Ece!"

"Tamam, tamam... Şey... Ben şey dedim..."

"Ece sabrımla oynama..."

"Ya kötü bir şey değil. Sadece dedim ki Erva'yı istemeye geliyorlar..."

"Ne!"

"Ya kızma cicim hemen. Vallahi sırf inadı kırılsın diye dedim..."

Çizim masamdan doğrulup telefonumu elime aldım. Cevap vermemek için sessize aldığım telefonda tamı tamına 20 cevapsız arama, 30 mesaj vardı!

Gözlerimi büyüterek bir telefona bir Ece'ye baktım. Ece gözlerimdeki alevleri fark etmiş olacak ki topuklayarak kaçtı. Oflayarak yatağa oturdum... Mesajları titrek ellerle açtım...

Gönderen: Yusuf'um

Erva çabuk aç şu telefonu!

Gönderen: Yusuf'um

Kim ulan, kim benim karımı istiyormuş!

Gönderen: Yusuf'um

Yıkarım o evi başlarına. Yemin ederim yıkarım...

Gönderen: Yusuf'um

ERVA!

Gönderen: Yusuf'um

Erva, oraya gelirsem çok fena olur. Ya şu telefonu açarsın ya da yapacaklarıma katlanırsın...

Cevap vermeyeceğimi anlayınca bir yumuşak mesaj da atmıştı...

Gönderen: Yusuf'um

Meleğim, çok sinirlendim... Şu an elim ayağım titriyor. Ne olur aç da o güzel sesinle 'ben seninim, kimse isteyemez' de.

Dudaklarımı ısırarak yazmakta olduğum şey için cesaret aradım. Başka türlüsü olmazdı. Demir'i ancak böyle getirebilirdim. Aslında işini yaptığını, onu anlayışla karşılamam gerektiğini biliyordum. Ama onca şehir dururken neden Dubai? Allah aşkına, benimki de candı.

Nefesimi tutup cevabımı yazmaya başladım. Ardından da telefonu dipten kapattım...

Gönderilen: Yusuf'um

Benim Yusuf'um beni bir başıma bırakmazdı. Adama sormazlar mı? Nerede senin sevdiğin? Nerede senin sahibin? Hani yanında mı? Seni sarıyor mu kollarıyla? Bu benim diye haykırıyor mu bu diyara? Ben yoruldum beklemekten, Demir. Canıma yetti...

Hissetmeden yazdığım bu kelimeler kalbimi sıkıştırıyordu. Ona, "Ne olursa olsun seni beklerim," yazmak istiyordum. "Sabır timsali olurum. Kemiklerim eriyip, aslı olan toprağa dönene kadar 'ille de sen' sayıklarım..."

Ama öylece bekledim. Ellerimi birbirine bağlayıp amaçsızca, usulca bekledim. Sanki çıkıp gelecekti şimdi... Sanki kemiklerimi kırarcasına sarılıp, "Sen benimsin," diye bağıracaktı. Kulaklarıma, beynime, kalbime kazıyacaktı kendini... Varlığını en belirgin şekilde kanıtlayacaktı...

Doğrulup üzerimi değiştirdim. Keten pantolonumu ve bileklerime katar inen örgü tuniğimi giydim. Bugün havaya güneş hâkimdi ama şubat soğuğuna güven olmazdı. Kabanımı giyip şalımı bağladım... Öğleden sonra dersimin olduğunu henüz hatırlayabilmiştim. Aklımı başımdan alan bu hasrete daha ne kadar katlanacaktım?

Ece ile otobüse binip okulun yolunu tuttuk. Canımın sıkkın olduğunu bildiği için sesini çıkarmıyordu. Telefonumu yanıma almıştım ama açmaya yüreğim el vermiyordu... Kafamı dağıtmak için derse odaklanmaya çalıştım. Saatler tıpkı otuz gündür olduğu gibi zorlukla ilerliyordu...

Vedalaşmamız geldi aklıma... Havaalanına gelmeme izin vermemişti... Günler boyunca asık suratımı güldürmek için tüm şebekliğini yapmıştı. Ondan beklenilmeyecek kadar ilgili ve tatlıydı... Küçük bir çocuğa dönüşmüştü yanımda. Sanki kusurunu biliyor ama vazgeçmek istemiyordu...

Son gece annem ne kadar ısrar etse de ne kapıyı ne pencereyi açmıştım. Annem bile vicdansızca davrandığımı düşünüyordu. Beni görmezse gitmezdi işte. Biliyordum... Ama Demir hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu... Gecenin bir vakti tehditleri ile Enes'i yatağından kaldırmıştı.

Bunu günler sonra itiraf etmişti... Uyuyamamıştım o akşam. Zehirdi uyku... Gece öyle karanlıktı ki beni içine çekiyordu sanki. Yatakta kıvranıp dururken sessiz bir el sarmıştı bedenimi... Kapı sesini duyamayacak kadar dalgındım belli ki...

Kokusundan hemen tanımıştım... Cennet kokusundan... Sonra kulağımda bir fısıltı...

"Kocana veda öpücüğü yok mu?"

Sinirlenmiştim... Kan beynime sıçramıştı... Kollarından kurtulmaya çalışmıştım. Ama o beni inatla sarıp, kulağıma sevgi sözleri fısıldayıp duruyordu... Sabaha kadar uyumadık... Bir bağırıyor, bir sakinleşiyordum. İkna edemiyordum onu... Beni özleyeceği için doya doya kokluyordu sözde. Sonra durup durup öpüyor, sıkı sıkı sarılıyordu...

Bir ara dalmış olmalıydım ki sabah yanımda yoktu. Yanımda sadece bir kâğıt parçası...

Eğer biraz daha kalırsam gidemeyecektim. Bu veda değil, göz nurum... Bu vuslatımızın başlangıcı... Sabret... Dua et... Bir de beni özle... Öyle özle ki ömür yetmesin özlemini gidermeye...

Özlemiştim de... Öyle özlemiştim ki burnum sızlıyordu... Gözlerini düşündükçe kapanıyordu gözlerim...

Hoca dersin bitimini haber verince bitkince kâğıtlarımı yerleştirdim çantama. Kafam yerde yürüdüm bahçeye doğru... Ne renkler ne insanlar ilgimi çekiyordu. Her şey boştu zaten... Bu hayat onsuz öylesine boştu.

Dayanamayıp elime aldım telefonu... Sonra açtım... Hiç kimse aramamıştı. Kimse mesaj atmamıştı. İnanamadım. Öyle dikilerek dakikalarca telefona diktim gözlerimi. Birkaç dakika geçti ve bir mesaj sesi geldi... Heyecanla açtım mesajı... Öyle bahçenin ortasında aval aval durdum. Yusuf'un burada kullandığı numaradan geliyordu mesaj...

Gönderen: Yusuf'um

O öpülesi dudakların kemirdiğin için kırmızıdır umarım... Eğer onları böylesine belirgin eden en ufak bir parlaklık ise öperek silerim... Kimse de umurumda olmaz.

Heyecanla etrafıma baktım. Deli gibi bakınıyordum. Hiçbir tanıdık sima veya ses duymadım... Hemen cevap yazdım.

Gönderilen: Yusuf'um

Neredesin?

Birkaç saniye geçti ve mesaj sesi geldi.

Gönderen: Yusuf'um

Ben hep sendeyim...

Nefesimi tutup etrafa bakınmaya devam ettim...

Gönderen: Yusuf'um

O güzel gözlerini gezdirme ortalıkta. Beni aradığını anlamaz, üzerine alınır yabancı gözler. Beni göz katili yapma!

Işıldayan bir gülümseme yerleşti yüzüme.

Gönderilen: Yusuf'um

Gel o zaman... Gel ki gözlerim ayrılmasın elalarından...

Elimi başörtüme götürüp üstümü düzelttim. Gelmiş miydi gerçekten? Bu kadar erken gelmesi olanaksızdı ama... Birkaç dakika cevap gelmeyince çıkışa doğru yürüyerek, telefona bakmaya devam ettim. Mesaj geldi.

Gönderen: Yusuf'um

Ben senden hiç gitmedim ki geleyim. Sen de gitmedin değil mi? O sözleri yanına geleyim diye söyledin değil mi? Ne olur öyle olduğunu söyle...

Gelmemiş miydi? Ağzımı mı arıyordu? Umurumda değildi. Onu daha fazla kırmaya yüreğim el vermezdi...

Gönderilen: Yusuf'um

O sözleri seni deli gibi özleyen yanım söyletti. Eğer geldiysen de iyi etti. Geldin değil mi? Ne olur geldiğini söyle...

Durağa oturup gözlerimi telefona diktim. Sonra dayanamayıp doğruldum ve durak boyunca volta atmaya başladım. Kaldırımın kenarına dikilip öylece bekledim. Bir cevap için, bir mesaj sesi için dualar mırıldandım... Sonra önümde bir araba belirdi. Ardından arabadan uzanan bir kol koluma yapıştı... Ben daha çığlık atamadan arabanın içine çekilmiştim. Haykırıyor, beni saran bedene vuruyordum. Deli gibi çırpınıyordum.

Sonra...

Sonra tuttuğum nefesi verip derin bir nefes çektim içime... Cennet kuşattı dört bir yanımı... Yumruklarım tuttu beni saran bedeni. Daha çok çekti kendine... Her yanım yeşil ışık yaktı. Organlarım bile yerinden oynadı. Kulağımdaki ses eriyip gitmeme asıl sebep oldu...

"Seni özledim, Güvercin'im..."

Boynuna sardım kollarımı... Yüzünü görürsem bayılırmışım gibi geliyordu. Boynuna gömdüm başımı. Hayal gibi, rüya gibiydi...

"Niye bu kadar geç geldin? Nasıl dayandın? Ben dayanamadım..."

"Senin için sabrettim, meleğim... Doğacak çocuklarımız için. Ne zordu biliyor musun? Susuz kalsam bu kadar yanmazdım... Öyle çok çalıştım ki. Gece gündüz. Seni düşündükçe daha erken bitirmek için elimden geleni yaptım. Hele bu son günler..."

Beni geriye çekip yüzüne bakmaya zorladı. Kalbim tekledi. Yüzü çökmüş, gözaltları kararmıştı... Dayanamayıp avucumun içine aldım güzel yüzünü... Ellerimi gezdirdim ezbere bildiğim hatlarında. Daha derin, daha keskindi...

"Beni öldürdün... Seni görmemek, sesini duyamamak yetmezmiş gibi bir de uzaklaştın benden... Korktum... Kahretsin ki hayatımda ilk kez korktum... Artık beni istememenden korktum..."

"Şişt..." diyerek elimi dudaklarının üzerine koydum. Doya doya ona bakıp yüzünün her karesini okşadım. Bir elim saçlarında, bir elim yüzünde geziniyordu. Saçları uzamıştı. Hafiften dökülüyordu alnına doğru... Arkaya doğru çekip aydınlattım beyaz parlak yüzünü.

Merakla beni izliyor, her okşayışımda iç geçiriyordu. Arabayı muhtemelen şoför sürüyordu ama umurumda değildi. Karşımdaki adam benimdi... Saçlarını öptüm... Gözleri titreyerek kapandı. Derin derin nefes alıyordu.

"Saç tellerini bile özledim..." diye fısıldadım... Sesim duyulmayacak kadar kısıktı. Ancak iç çeken Demir duyuyordu beni. Sonra kaşlarına indim... Kaşına dudaklarımı sürttüm... "Çatılan

kaşlarını..." Sonra titrek göz kapaklarını öptüm... "İçime işleyen ela-larını..." Yanaklarına sürdüm dudaklarımı. Dudaklarımla okşadım tenini... "Cennet kokulu tenini..."

"Seni özledim Yusuf'um, kocam, her şeyim... Başka çare bırakmadın bana. Sana o lafları söylemek beni kahretse de sırf seni görebilmek için katlandım. Benim Yusuf'um savaşırdı. Beni kimseye yar etmezdi. Biliyordum..." Gözlerinin içine baktım. Ellerim boynundaydı. "Ve sen de beni yanıltmadın. Senin olduğumu her zamanki gibi kanıtladın..."

Demir elleriyle yüzümü avuçlayıp burunlarımız birbirine değene kadar çekti. Deli gibi onu öpmek istiyordum... İlk kez bu kadar arsızca bir istekte bulunuyordum. Ama olmazdı... Burada bize bakan gözlerin ardında mahremimi sunamazdım. Demir öylece bekledi. O da benim gibi zor dayanıyor gibiydi. Nefes alış verişi sıklaşmış, çenesi kasılmıştı...

"Beni benden iyi tanıyorsun be kadın. Nereden vuracağını sana öğretmemeliydim..." Gülerek burunlarımızı birbirine sürttü... "Benim oyunbaz, tatlı karım..."

"Benim inatçı kocam."

Nefesini dışarı üfleyip beni bir koluyla sardı. Diğer koluyla da kafamı boynuna gömdü. Kulağıma doğru fısıldadı: "Seni öpmemek için zor tutuyorum kendimi. Bu yüzden gideceğimiz yere varana kadar o güzel dudaklarını gözlerimden uzak tut."

Kıkırdayarak iyice kuruldum kollarına.

"Bu sesi öyle çok özlemişim ki..."

"Hangi sesi?"

"Gülüşün..." dedi kısa ve öz.

"Ben de bunu özlemişim..." dedim.

"Neyi?" dedi dudaklarını kafamın üstüne yaslarken.

Boynundan bir nefes çektim. "Bu yağmurdan ıslanmış orman kokunu... Ciğerlerimi açan ferahlığı..."

Kafamın tepesini öpünce aklıma bir şey geldi. Doğrulmaya çalıştım ama izin vermedi. Kulağıma yaklaşıp tehditkâr bir fısıltıyla konuştu: "Eğer ufak suratını bana çevirirsen her yerini öperim..."

Kıpkırmızı kesilip kafamı tekrar göğsüne gömdüm. "Sadece nereye gidiyoruz diye soracaktım."

"Bekle, göreceksin..."

"Ben hep bekleyeyim zaten," diye homurdandım...

"Bu son, Güvercin... Bu son bekleyiş..."

Sarılarak ve koklaşarak geçen yarım saatin ardından yolculuk sona ermişti. Şoför arabadan inip bize kapıyı açtı.

"Gözlerini kapatman lazım, güzelim..."

"Neden ama?.." diye sızlandım. Kafam halen göğsündeydi.

"Bak bağlarım yoksa."

"Tamam ya tamam..." Gözlerimi kapayıp doğruldum. "Oldu mu?"

"Dudaklarını bir daha öyle büzme sakın... Tüm planlarımı suya düşüreceksin..."

Hafifçe sırıtarak kafamı yukarı aşağı salladım. Elimden tutarak beni yönlendirdi. Korkarak attım adımlarımı... Ayağıma birçok çakıl taşı geliyordu.

"Dikkat et, meleğim. Yavaş yavaş..."

"Ya Demir, açayım artık..."

"Olmaz!"

"Of, düşeceğim ama..."

"On adım daha... Sonra açacaksın..." Sabırlar dileyerek on adım daha attım. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Ne planlıyordu?

"Şimdi aç."

Ve açtım... Hayaller âlemime daldım... Benim hayalime. Dağ evinin duvarına çizdiğim resme...

Bir resim nasıl gerçek olurdu? Olmuştu işte. Tam karşımda bana tüm vaatlerimi, umutlarımı sunuyordu. Asla gerçek olmaz dediğim şey, hayatta Allah isterse her şeyin olacağını haykırıyordu.

"Günaha yettin," diyordu. *"Tövbe et ve şükür et. Sen umutlarını köreltirken, Rabbin senin için neler bekletiyordu..."*

Titrek adımlarla bir adım daha attım. Belimde bir el beni ayakta tutmaya çalışıyordu. İki katlı muhteşem bir ev vardı karşımda. Kocaman cam pencereleri olan... Kocaman evin kenarları

bahçe çitleriyle çevriliydi. Beyaz ev karların içinde taze gelin gibi süzülüyordu. Etrafında yeni dikilmiş ve üzeri örtülmüş ağaçlar vardı.

En önemlisi... Evin çatısında güvercin kümesi vardı. Birçok güvercin ile dolmuştu gül rengi çatımız. Beyazıyla siyahıyla birçok güvercin... Kimisi gelişimizi kutlayıp kanat çırpıyor, kimisi çatımızı renklendiriyordu...

Dolduğuna emin olduğum gözlerle yanımdaki lütfuma baktım... Kafasını onaylarca sallayıp beni eve birkaç adım daha yaklaştırdı. Yaklaştıkça evin yanından bir ses yükseliyordu.

Bir at sesi... Sonra bir tane daha... Ve orta yaşlı bir adam iplerini tutarak çıkardı atları...

"Hoş geldiniz, Demir Bey... Hoş geldiniz, hanımım..." diye selamladı adam bizi. Sonra atları yanımıza bırakıp uzaklaştı... Gözlerim büyüyerek Demir'e baktım. Elini kafasının arkasına atıp mahcupça kaşıdı. Sonra kocaman bir gülümseme yerleştirdi yüzüne...

Bir yandan bembeyaz atı okşuyor, bir yandan da gerçek mi, hayal mi diye düşünüyordum. Yanımda cennetimle huzur kokan evimin bahçesinde atlarımızı seviyorduk...

"Bu gerçekten oluyor mu?" diye fısıldadım.

Bir anda kucaklandım... Ellerim her zamanki yerini aldı. Artık hiç yadırgamıyordu yerini... Usul usul evimize doğru yürüdük.

"Oluyor, prenses... Artık seni kulemize kapatıyorum. Kimsenin bizi bulamayacağı kulemize... Kötü kalpli cadıyla ömür geçirmeye hazır mısın? Çünkü ben o kurban olduğum saçlarını asla kesmeyeceğim. Seni de asla bırakmayacağım."

Elimi yanağına koyup okşadım. "Ben seninleyken kim olduğum. nerede olduğum önemsiz... Rapunzel olurum, saçlarımı sererim yoluna... Züleyha olurum, senin için ağlamaktan körleşir gözlerim... Ama en çok Hz. Aişe olurum. En temiz duygularla severim seni. Kördüğüm gibi bağlarım ömrümü ömrüne."

Demir olduğu yerde durdu. Evin merdivenlerinde tıpkı ilk zamanlardaki gibi öylece durduk. Ben onun kollarında, onun gözleri gözlerimde... Aradaki alev alan duygular bile aynıydı...

Hiç değişmeyecekti bu. Ben ne zaman girsem kollarına, o ilk zamanlardaki kollarının huzuruna muhtaç güvercin olacaktım... O ise güçlü, heybetli, nefesimi kesen Demir...

"Gözleri sana benzeyen ufaklıklar istiyorum..." Bir anda söylediği laf nefesimi kesti. Gözlerimi kırpıştırdım.

"Onları da kendin gibi büyüt... Onları büyütürken beni de büyüt... Çocuklarımın annesi, evimin kadını, ahiretim ol..."

Bu bir teklif miydi? Ben dünden razıydım hâlbuki... Yüzüme bakmaya devam edince kafamı yukarı aşağı salladım utangaçça. Sonra daha hızlı salladım...

"Evet... Evet, olurum... Ben sana da senden olana da kurban olurum." Nefesini tutmuş gibi bir anda üfledi dışarı doğru. Sonra beni sıkı sıkı sardı...

"Miniğim... Seni bana gönderen Rabbime hamd olsun... Senden ne güzel anne olur. Senden ne güzel eş olur. Sen ve ben ne güzel oluruz..."

***

34. BÖLÜM

"Bir Ömür"

Demir kollarındaki minik bedenle evlerine adımını atarken, onun ışıldayan gözlerle evi seyre koyulmasını izliyordu. Her şeyi Güvercin'in hayaline göre ayarlamış, o duvara çizilen en ufak ayrıntıyı bile atlamamıştı. Erva bilmiyordu ancak bir yaralı kuş bile bulunuyordu ufak kuş kümesinde. Yaralı olduğu için bir kuş dükkânında tıkılıp kalmış, topal ayakları iyileşene kadar uçamayan bir güvercindi bu. Tıpkı kendi Güvercin'i gibi tıkılıp kalmıştı o ufacık kümeste, o umutsuz hayatta. Demir kelepçelerinden kurtulmuş ellerini uzattığı an, kollarına konmuştu o yaralı Güvercin.

"Ben yaralı Güvercin severim demek ki," diye düşündü ve yüzünde aptal bir gülümseme belirdi. Kuş tüyü hafifliğindeki karısının kafası bir o yana, bir bu yana dönüyor, ışıldayan gözlerle evi inceliyordu.

"Demir..." dedi hayranlık dolu ve nefes nefese bir sesle. Demir onu öpmek istedi. Bu sesi ciğerlerine çekmek istedi. Ancak ona bir süre izin verdi, bir süre beğenisini içine çeke çeke soludu.

Bu ev, bu hayat sadece Güvercin içindi. Demir'den yana ne varsa, Erva'ya aitti. Varoluş sebebini bulmuştu Demir, Yusuf olmanın gayesini anlamıştı. Annesinin dualarına minik kalbiyle "Âmin"ler çekmişti Demir. Bilmiyordu, duymuyordu ama her

namaz başında, her ezan okunuşunda, her cuma saatinde annesinin kendine bakıp, dudaklarını oynattığını, dualar mırıldandığını anlamıştı ufacık kalbiyle. Neye âmin dediğini bilmiyordu ama annesinin gözlerinde gördüğü hüzün olacakların habercisiydi. Duaların hepsini bir anda tüketip, öleceği güne kadar evlatlarına sunmak istiyordu belli ki. Annesinin ona gönderdiği duaya baktı Demir. Yaradan'ın emanetine baktı.

Genç kız sadece adını söylemiş, yeniden ışıldayan gözlerle evini seyre durmuştu. Evini... Demir ve onun evi... Yüreği bir kuşun kanat çırpışı gibi arşa çıktı genç adamın. Bu hal öyle bir haldi ki, bu vakit ölse tam olmuş, bu vakit ölse eksik kalmış olacaktı.

Tamamlanmıştı ve dolup taşmak istiyordu. Kendini bu minik kızla, bu koca evde çoğaltmak istiyordu. Ona salonu gösterdi, tıpkı çizdiği gibi mavi ve beyazın ferahlatıcı izlerini taşıyordu salon. Demir mimarlığını konuşturmamıştı. Çünkü onun karısı bir mimarı kıskandıracak sıcak bir bakış açısına sahipti. Ortaya böyle bir şey çıkacağını hayal bile edememişti. Sadece o duvardaki tüm ayrıntıları hesaplamış, bu koca araziye yerleştirmişti. Hiçbir ekleme, hiçbir düzeltmeye yer vermemişti.

Erva kıpırdandı ve "Yoruldun, indir beni," dedi. Demir şiddetle karşı çıktı. "Haftalardır bundan mahrumum, bundan sonra aramızda bir adım bile mesafe bırakmam," dedi.

Erva gözlerini büyüterek kocasına baktı. "Kafayı mı yedin?" Demir kısık bir kahkaha atıp karısının buruşmuş bununa, burnunu sürttü. "Sen insanda akıl bırakır mısın ki?"

Erva burnunu iyice kırıştırdı ve kocasının omuzlarındaki ellerini çekip, küçük bir çocuk gibi göğsünde kavuşturdu. "Beni bırakıp git. Hasretinden kuruyayım, herkese surat asayım. Hayatı kendime zindan edeyim, sen de bana aklını aldığımı söyle. Oh paşam."

Demir karısının bu hallerine dayanamayarak burnuna bir öpücük kondurdu ve erkeksi bir kıkırtı koyverdi. Karısının kulağına yaklaştığında Erva titremeye ve gerilmeye başladı. Bu o ilk günkü gibi korkusundan değil, heyecandandı. Bunu iç çekişlerinden anlıyordu genç adam. Kısık bir sesle, nefesini üflercesine ko-

nuştu karısıyla. "Erva'm..." dedi genç kızı biraz daha titreterek. "Şu an kendi evimizde yalnızız. O burnunu kırıştırmaya devam edersen, o dudaklarını büzüp, beni kışkırtmaya kalkarsan..."

Erva'nın yanakları anında gül goncası gibi açıldı. Dudaklarını dişleyerek ve burnunu normale döndürerek kollarını kocasının omuzlarına yerleştirdi ve kafasını utançla göğsüne gömdü. Bu Demir için pek iyi bir hal değildi ancak Erva utancını ondan bu şekilde saklamayı uygun görmüştü. Omzuna ufak bir fiske vurdu. "Utandırmasana, dağ ayısı."

"Utangaç ve kuş kadar hafif bir panda..." Demir'in alaycı sesi ortamdaki yoğun havayı bir nebze dağıttı. "Uzun süre ve bulduğun her yerde uyumasan panda olduğunu unutacağım, meleğim."

Erva yeniden omzuna bir fiske daha vurdu ve kafasını iyice kocasının omzuna gömdü. Demir onu sıkıca kucaklayarak evin diğer yerlerini gezdirdi. Bu sırada Erva kafasını yeniden kaldırmış, salondaki kocaman salıncak için bir sevinç nidası koparmış, mutfak için neredeyse mutluluktan ağlamış, kış bahçesi içinse Demir'e koca bir sarılış armağan etmişti.

Sıra üst kata geldiğinde Erva'nın bedeni yeniden gerildi. Düğün gününe kadar ona dokunmayacak olmasına rağmen genç kızın gerilmesi Demir'e hiç yardımcı olmuyordu. Her ne kadar karısı olsa da, onu beyaz gelinlikler ve al kuşakla evine alacak, hak ettiği gibi bir zifaf gecesi yaşatacaktı. Mehir olarak söz verdiği miktarı onun haberi olmadan, onun için açtığı hesaba çoktan göndermişti. Bunu o vakitler babaannesi tembihlemişti. Demir o zamanki hırçın aklıyla bile bu evliliği gerçeğe dönüştürmek adına o mehiri ödemişti.

Üst kat tamamen misafirler için ayarlanmış odalardan ibaretti, belki bir de ufak bir çocuk için ayrılmış bir oda... Demir gülümsemeden edemedi. Kendine ve bu minik Güvercin'e benzeyen bir ufaklık... Erva'nın karnının büyüdüğünü, onun bir parçasını taşıdığını düşünmek bile kanını deli gibi kaynatmıştı.

Karısını yorulmak nedir bilmeden bir kat daha çıkardı ve onun hayat ettiği gibi, çatı katında kocaman bir yatak odasıyla karşılaştırdı. Erva nefesini tutmuş, gözlerini tavana dikmişti. De-

mir de onu taklit ederek kafasını kaldırdı ve şimdi kapalı olan, ancak açılınca gökyüzünü selamlayan tavan penceresine baktı. Şu an yapay yıldızlarla aydınlanmış olan tavan, bir düğme yardımıyla sonuna kadar açılabiliyordu. Ancak güneş tepeden baktığı için bu özelliği karısına daha sonra gösterecekti.

Erva aşağı inip, kafasını eğmeden dakikalarca tavanı seyretti. Tüm yıldız haritası, hiçbir yıldız atlamadan çizilmişti. Işıklandırmalar oldukça doğal, odanın atmosferine uygundu.

Demir'in gözleri koca yatağa kaydı. Bu yatakta, belleri bükülene kadar yaşayacaklardı. Belki çocukları ortak olacaktı büyüyene kadar, belki küslükler barındıracaktı sırtını dönüp yatan iki çifte, belki de gökyüzüne yükselecekti güvercininin kanatlarıyla...

Demir dayanamadı ve karısına arkadan sıkı sıkı sarıldı. Erva bu sarılışa anında cevap verirken, titrek sesiyle konuştu: "Sen bana ödül müsün, adam?" Demir onun ağladığını duyunca tedirgin oldu ve anında kendine çevirip gözyaşlarını parmaklarıyla okşayarak sildi. "Ne oldu?" dedi tedirgin bir sesle.

"Daha ne olsun?" dedi Erva hıçkırarak. Demir'in elleri titremeye başladı. Erva'yı yine ağlatmıştı. Onu tanıdığı günden beri ağlatıyordu. "Yine ne ayılık yaptım?" diye sordu. Gerçekten bazen onun kalbini istemeden, fark etmeden kırabiliyordu.

"Bu sefer..." dedi Erva kıkırdamaya başlarken. Demir onun özlemden aklını kaybettiğini düşünmeye başlıyordu. "Bu sefer ayılık yapmadın, Yusuf'um," dedi.

Sonra ondan beklenilmeyecek şen bir kahkahayla kocasının kollarına atladı. Kollarıyla ve ayaklarıyla onu sımsıkı sarmaladı. Geniş eteği ona yardımcı olmuyordu ve başörtüsü kaymaya başlamıştı. Demir perdelerin kapalı olduğunu fırsat bilip, deli gibi özlediği ipekleri gün yüzüne çıkardı. Kafasını Erva'nın çikolata ve meyve kokulu saçlarına gömerken, derince soluklar çekti. Arabada onu öpmemek için öyle üstün bir çaba sarf etmişti ki, şimdi kendine engel olamıyordu.

Daha Erva ne olduğunu anlamadan onun sırtını, kucağındayken duvara dayadı ve dudaklarını hırsla mesken tuttu. Tattı, özlem giderdi, acısını çıkardı. Hırıltılı nefesleri, karısının acemice karşılığında daha da hiddetlendi. Nefes nefese dakikalar sonra

çekildi ve şunları söyledi: "Ulan şu düğünü hemen, yarın yapmazsam, bana da Yusuf demesinler!"

Yusuf'tu işte. Yusuf olmaması imkânsızdı artık. Annesinin kırılgan ama iman dolu evladıydı. Sıcak kollara muhtaç, aynı zamanda o sıcak kolların koruyucusuydu. Yusuf, Erva için beklemişti. Demir Güvercin'i için savaşmıştı. Ve bu iki adam, bu iki hayat tek bedende, sadece kadını için birleşmişti.

Şu dakika huzur istiyordu Yusuf. Karısının kollarında, Allah kelamı dilinde, alnı seccadede... Huzurunu bozan olduğu vakit çıkardı Demir kükreyerek içinden. Evinde evcil bir kedi gibi uysal iken, dışarıya kaplan kadar yırtıcı olacaktı.

Efendimizin Hz. Aişe'ye bağlandığı gibi, kördüğüm gibi bağlanacaktı Erva'sına. Hz. Yusuf gibi Züleyha'sının sadakatini görüp, aşkını kazanmak için ömrünün sonuna kadar savaşacaktı. Rapunzel demişti Erva'sına... Nasıl da hata etmişti. Onun bir prense ihtiyacı yoktu. O olsa olsa Züleyha olurdu. Yusuf diye başlayıp, Yusuf diye son bulan...

Yusuf, Erva'yı yatağa oturttu ve bir düğmeye bastı. Nefes nefese karısının büyülenmiş gözlerine baktı. Güneş tam tepeden onların aşkına şahitlik ederken, genç adam karısının kafasına saçları görünmeyecek şekilde şalını taktı. Etrafta kimse olmasa bile, genç adam onu güneşten bile kıskanıyordu. Erva onun ne yapmak istediğini kestiremezken, Yusuf yerinde duramıyordu. Artık Yusuf'tu o. Erva'sının, annesinin Yusuf'u.

Heyecanlanmaması işten değildi. Koskoca bedenini ilk kez zapt edemiyordu. Bir bayram çocuğundan farksızdı. Pencereyi araladı ve dönüp karısına baktı. Siyah gözleri gri ışıklar saçarak kocasının ne yapmak istediğini anlamaya çalıştı.

***

Kocasının o delici çarpık gülüşü yüzünde belirdi ve ellerini havaya kaldırıp, bir kere çırptı. Sanki bir deneme yapıyor gibi bir süre bekledi. Ardından koca elleriyle, tiz alkışlar çaldı. Ve saniyeler içerisinde, pencereden içeri kanat çırparak uçuşan güvercinlerle doldu oda. Kanatlarının sesi alkıştan, kutlamadan farksızdı.

Hepsi konduğunda yatağın dört bir yanına, Erva koca gözlerle kocasına baktı. Elleri iki yanında, bedeni yatağa kitlenmiş, sırtı dümdüz oturuyordu. Bu bir gerginlik değildi, bu hayret ve bilinmezlik göstergesiydi.

Yusuf kaşlarını hafifçe çatıp dudağını eğdi ve kafasını camdan dışarı çıkardı. Bir alkış daha kopardı ve cılız bir kanat sesi duyuldu. "Nihayet panda ruhlu güvercinimiz de teşrif etti," diye söylendi. Bu sahte kızgınlık içeri dalan güvercinle son buldu ve çarpık gülüşü yerini aldı.

O güvercin, ayağında kırmızı bir kurdele bağlı olan, yaralı güvercin, Erva'nın dizlerine kondu. Ve ağzında sarkıttığı, kırmızı bir kurdeleye bağlı parlak nesneyi ona sundu.

Erva titrek ellerle yüzüğü aldı ve güvercinin başını okşadı. Yaralı güvercin görevini yerine getirmiş gibi kanat çırptı ve Yusuf'un omzuna kondu. Yusuf onun kanatlarını okşarken, emin adımlarla karısının yanına yürüdü ve yüzünü avuçları arasına aldı. Tüm bunlara ortaklık eden güvercinler sessizdi, şahitlik ediyordu her biri. Şahitlik ediyordu güneş ve şahitlik ediyordu Yaradan.

"Karım ol," dedi Yusuf. Annesinden yadigâr yüzüğü, yeniden Erva'nın narin parmaklarına geçirirken. "Pusulam ol, çocuklarımın annesi ol, Züleyha'm ol. Benim ol, Erva. Hırçın Demir'i eğit. Geçmişimi sök al bedenimden. Senle doldur beni. Sen kokayım, sen bakayım hayata. Ahiretim ol, Erva... Şu beş para etmez ömrümde, gelecek için tertemiz bir kapım ol."

Erva'nın gözyaşları, titrek parmağına ortaklık ederken, Yusuf hiçbir cevap beklemeksizin yüzüğü sahibinin parmaklarına sundu. Erva bir yüzüğe, bir genç adama bakarken gözlerindeki yaşlar tekrar hücum etti. "Evet!" dedi ağlamaklı bir sesle. Ancak genç adam güvercinlerin kanat çırpma sesinden duyulmadı.

Yusuf'un yüzü asıldı ve "Yine ağlıyorsun," diye söylendi. "Evet!" diye sesini yükseltti Erva. Ancak kuşlar ona inat kanat çırpmaya devam etti. Yusuf, "Anlamıyorum? Neden ağlıyorsun!" diye köpürdü. Erva'nın bir damla gözyaşına dayanamıyor gibiydi. Erva elinin tersiyle gözyaşlarını sildi ve kocasının kucağına atlayıp, yüzlerini hizalarken bağırdı:

"EVET! EVET! EVET!" Sonra uçuşan kuşlara inat, kahkahalarla bağırmaya devam etti: "Aptal! Ben zaten seninim."

Yusuf'un yüzü aydınlandı ve kuşlar gibi kanat çırpmak, içinde coşan deli kanı dizginlemek istedi. Ancak onun kanatları yoktu. Onun kanatları altına girebileceği bir güvercini vardı. Dudakları dudaklarını hapsetti ve Erva'yı mühürledi.

"Sabır..." dedi alnını karısının alnına dayarken. "Bu düğün en yakın zamanda olacak!" diye dişlerinin arasından âdeta feryat etti.

***

Düğün geniş bir kır alanında oldu. Oldukça kalabalıktı. Heyecanımı yenebildiğim anlarda, keyfini çıkarmaya çalışmıştım. Ama puslu bir gün gibi geliyordu hatırıma.

Şimdi, evimin bahçesine doğru yürürken bembeyaz gelinliğimde, gözden geçirdim geçen günü... Ece sağımda, Günnur solumdaydı. Kınayan olduğu kadar, imrenen bakışları da hatırlıyordum birkaç metre öteden...

Ona doğru yürüyüşümü hatırladım. Evimizde hazırlanmayı seçmiştim. Tüm malzemelerimi oraya getirmiştim. Kendi hazırladığım gelinliği giyerken tek merak ettiğim ela gözlerin tepkisiydi...

Evin kapısından çıktığımda da o tepkiye bizzat tanık olmuştum. Nutku tutulmuş gibi bir süre bana bakmış, sonra yanında sağdıç olarak bulunan Oğuz'a dönmüş ve şunları söylemişti:

"Düğün iptal! Kov herkesi. Kimse Güvercin'i görmemeli."

Kıkırdamalar eşliğinde Yusuf'umu ikna etmiştik. Ama yol boyunca homurdanıp durmuştu.

Ali ve Ece'yi ilk kez bu kadar uzun süre yan yana barınırken görmüştüm. Aksi tavırlarını anlayabiliyordum. Ece'nin bana bakınca yaşaran gözlerini de anladığım gibi...

Ama düğün boyunca gerilen Günnur'u ve Oğuz'u anlayamıyordum. Günnur'un dediğine göre Oğuz onu rahat bırakmıyordu. Sürekli çalıştığı kitapçıya uğruyor ve onu ne denli beğendiğini söylüyordu. Aslında bir bakıma ciddi olduğunu düşünüyordum...

Ama Günnur'un açışından bakıldığında işler o kadar kolay değildi. Bir erkeğe güvenemeyecek kadar yaralıydı o.

Düğünün ortasına kadar Oğuz'un aksi bir tavırla diğer kızlarla konuştuğunu gördüm. Aptallık ediyordu. Günnur her kız gibi değildi. Onu kıskandırarak sadece güvensizlik ekebilirdi. Kıskançlığından ölse dahi, ağzını açıp bağırabilecek biri değildi o...

Düğünden ayrıldığında Oğuz'un da peşi sıra gidişi gözümden kaçmamıştı.

Ama o kadar... Düğünümle ilgili hatırladığım en belirgin anı buydu. Ve bir de Yusuf'umun bana attığı şen bakışları... Nikâh masasında ayağına basılması için yalvaran ilk damattı. Ben daha uzatmadan sağ ayağını önüme uzatmıştı. Kıkırdadım.

"Ne o Güvercin, pek bir şensin? Tabii, kaptın benim gibi adamı..." diye imayla sırıttı Yusuf.

Gözlerimi devirdim. "Şu ayakkabılar artık ağrıtmaktan gıdıklama moduna geçti. Ondan gülüyorumdur."

Demir kaşlarını kaldırarak bir bana, bir eteğimi tutan elime, bir de ayakkabılarıma baktı. Aniden kucakladığında çığlığım boğazımda takılı kaldı.

"Evlere servis..." diyen Demir'e kahkahayla karşılık verdim. Kafamı özgür bir kuşmuş gibi gökyüzüne kaldırdım. Bir ilkbahar sabahında, bembeyaz gelinliğimle sevdiğim adamın kollarındaydım. Yıldızlar hep böyle parlak mıydı? Yoksa benim gözlerim hayatın güzelliklerinin yeni mi farkına varıyordu?

"Ne düşünüyorsun, karıcım?" diye sordu Demir tatlı sesiyle. İç çektim ve kollarımı boynuna doladım. Merdivenleri ağır ağır çıkıyordu.

"Eskiden... Yani bundan bir yıl önce, arka bahçemizde gökyüzüne bakarak düşüncelere dalardım. Hep, ölene kadar öyle yaşayacağımı sanırdım. Sanki bu dünyaya sadece o evin bahçesinde yaşamak için gelmişim gibi... Ama öyle değildi. İçimde bir yerlerde özgür kalmak için çırpınan kanatlarım vardı. İnançlı bir kızın da gülebileceği, nefes alabileceği, hayatı sevebileceği bir hayatı olabileceğini düşünüyordum. Umut ediyordum, Yusuf'um... Ne garip. Allah, elinde hiçbir imkân yokken, hayalle-

rini kurabilesin ve ferahlayabilesin diye kuluna böyle bir yetenek veriyor... Umut etmek..."

Kapının ağzına geldiğimizde dönüp beni inceleyen nemli gözlerine baktım.

"Kalbimin kanatları senin için çırpınıyormuş adam. Daha ben bile bilmeden, Allah senin aşkını içime yerleştirmiş. O boşluğu kirlilikle ve haram gözlerle doldurmadığım için Allah'a binlerce şükürler olsun... Seni beklediğim ve bulduğum için, O'na sonsuz şükür olsun."

Demir tebessüm ederek alnıma sıcacık bir buse kondurdu. Dudakları tenimi yakıp geçti. Kulağıma inen dudakları fısıldadı.

"İyi ki bekledin beni... İyi ki buldum seni."

Nefes nefese sesini dinledim. Beni odamıza indirdi ve kapının ağzında bekledi. Kapı pervazına tutunarak gözleriyle doyasıya içti. Sonra göz kapaklarını kapatıp mırıldandı:

"Sen bu odada namazını kıl. Ben bizim için hazırladığım namaz odasındayım."

Ve gitti.

Terli avuçlarımla üzerimi değiştirip namazımı kıldım. Bu anın benim de başıma geleceğini bilememiştim. Ama düğün gecesi Allah'la aranda bir perdenin açıldığını işitmiştim. İmanının yarısı tamamlanıyor ve nefsine bir darbe daha indiriyordun...

Bu yüzden, tüm sevdiklerim için ve gelecekteki çocuklarım için dua ettim. Yusuf'um ve annesi için dua ettim... Ölüm döşeğindeki babam için dua ettim...

Yine nereden geldiğini bilmediğim bir dua döküldü dilimden: "Allah'ım, onu aldığın vakit, beni de al..."

Elimi yüzüme sürdüm ve kapı açıldı. Seccademe yansıyan ışıkla kafamı çevirdim.

"Allah kabul etsin, hatun," dedi kocam.

"Allah kabul etsin, bey," dedim.

Kapıyı kapattı ve bizi dünyanın tüm telaşından, tüm kirinden, tüm derdinden uzaklaştırdı. Birbirimizin kollarında geçireceğimiz uzun bir ömrün başlangıcıydı bu.

Züleyha, Yusuf'una kavuşup, Allah'ını bulmuştu.

***

35. BÖLÜM

Ve Umut Fısıldar
Üç yıl sonra, bir haziran akşamı...

Tespih çekmek için inci beyazı tespihime uzandım. Gözüme çarpan görüntüyle gülmemek için dudaklarımı dişledim... Derin bir nefes alıp, kahkahalarımı gömdüm içime... Gözlerimi yumup tebessümle çektim tespihimi.

Dualarımı huşu içinde mırıldandım. Yüzümdeki gülümseme hiç silinmiyordu. Gözlerimi açınca göreceğim manzaraydı bu tebessümün sebebi...

Usul usul açtım gözlerimi. Ellerimin namazdan, duadan kalan kırıntılarıyla yüzümü sıvazladım. Sonra halen devam eden görüntüye baktım. Her gün olduğu gibi ben müdahale etmeden kurtulamayacak gibiydi. Eğer ben müdahale etmezsem namazı bugün bitiremeyecekti...

"Ashap, gel buraya. Rahat bırak babayı..." Mırın kırın edip daha da sokuldu iki bacağının arasına. Öyle sevimli görünüyordu ki kıyamıyordum da kaşlarımı çatmaya. "Hadi oğlum..." Elimi uzattım ama babasının kopyası inatçı kaşları çatılmıştı. Çekip almaya da korkuyordum. Yanlışlıkla "O"na dokunursam kıyamet koparırdı başıma. Namazını baştan kılması gerekirdi.

Ashap'a kıyamadığı için ağır ağır kılıyordu. Düşmesin diye dakikalarca secdede kaldığı oluyordu. Son kozumu deneyip Ali amcasının ona aldığı uçak maketini gösterdim. Bu yaşta o kadar zekiydi ki bu maketleri parçalayıp tekrar takıyordu. Hayret ediyordum.

Sonunda babasının dizlerine elini dayayıp ayaklandı. Babasını destek niyetine kullanıp elini kafasına koydu ve bana doğru paytak paytak yürüdü. Makete uzandı ama benim kollarıma kavuştu. Her ne kadar kızmaya çalışsam da beceremiyordum. Öylesine akıllı, öylesine haşarıydı ki bana hayatımın merkezi olan adamı hatırlatıyordu.

Onun kadar haylazdı...

Onun kadar benmerkezciydi...

Onun kadar aşk doluydu...

O da, benimdi. Benden olandı. Bana armağandı...

Küçük yüzüne her bakışımda inanamıyordum. Mucize gibiydi... Mucizelerin Sahibinin bir hediyesiydi. Kulaklarını kapatan bakır saçlarını savurarak burnunu açılan eşarbımdan içeri sürttü. Boynumu gıdıkladığında kıkırdadığımı biliyordu. Ben kıkırdayınca o da bana eşlik ediyordu...

"Bakıyorum da ben unutuldum."

İkimiz de aynı anda dönüp sesin sahibine, hayatımızın merkezine baktık. Ashap, o tatlı diliyle becerebildiği kadar, "Baba!.." diye bağırıp boynuna atıldı. Namazlıkta arkaya doğru yuvarlanıp kahkahalarla havaya kaldırdı oğlumuzu...

Oğlumuzu... İkimizin birleşimini... Sevdamızın armağanını...

"Oğlum... Dur, paşam, ısırma. Aa! İnsan babayı ısırır mı? Hep annen öğretiyor değil mi sana?"

"Aşk olsun... Ali'nin marifetleri. Geçen gün de Oğuz'un elini ısırdı."

"Bak bak... O Ali amcanı bir elime geçireyim... Tamam, oğlum, dur. Babaya izin ver de namazlığımı toplayayım."

Ashap sonunda yorulmuş olacak ki babasını bırakıp koşarcasına salona çıktı... Arkasından kahkahalar atarak baktım...

"Oğlum yavaş koş, düşeceksin."

"Düşmem kiy anne..." Bağıra bağıra koşmaya devam etti. Ben kaygıyla arkasından bakarken iki kocaman el kavradı belimi. Sonra sımsıkı sarıp beni kendine yasladı... Kulağımda o aşina olduğum tını çınladı. Ait olduğum kolların sıcaklığıyla mayışıp kafamı arkaya doğru yasladım...

"Çok hareketli..."

"Tıpkı babası gibi..."

Yusuf kıkırdayarak beni kendine çevirdi. Elleri halen belimdeydi... "Annesi kadar da akıllı..."

Tebessüm ederek yanağını avuçladım. "Babası kadar sevilesi..."

Burnunu burnuma sürttü. "Senin güzelliğin, mükemmelliğin yetmezmiş gibi bu kadar güzel bir evlat verdin bana... Ben seninle ne yapacağım, kadın? Bulutların üzerindeymiş gibi hissettiriyorsun..."

Kıkırdayarak fısıldadım: "Sen bunu hak ediyorsun. Sen daha çoğunu hak ediyorsun..."

"Ben sadece seni ve senden gelenleri istiyordum. Daha fazlasına lüzum yok."

Dudağıma bir buse kondurdu. "Şişt... Ashap görecek!"

Yusuf ofladı ama bırakmadı belimi. Dudakları halen dudaklarımın üzerindeydi. "Çocuk resmen ortak çıktı bana. Özledim kızım seni. Sıpa gece bile izin vermiyor yanında uyumama. Yanımızda uyumaya nereden alıştı?"

Gülümseyerek elimi dudağının üstüne koyup susturdum. "Anne, babalık bunu gerektirir, kocacım. O daha minicik. Kendi başına uyuyamaz..."

"Anneme söylesek? Geçen ay burada kalmıştı. Gene kalır belki ha?"

"Biliyorsun çok istiyorum ama size yük olurum, deyip duruyor. Hem Enes yaz tatilinde, onu da tek bırakmak istemiyor..."

"Acaba şehirden bu kadar uzak bir yerde ev yaptığım için hata mı ettim diye düşünüyorum bazen. Sonra bizim haytaların uzak olduğu için daha az geldikleri geliyor aklıma, vazgeçiyorum..."

Sırıttım. "Onlar senin arkadaşın, Yusuf..."

"Ne yapalım, kızım? Oğlumdan bile fırsat bulamıyorum. Bir de onlar geldi mi sinirlerim oynuyor..."

"Benim deli kocam..."

"Benim cadı karım..."

"Anne! Acıyoy... Uf oldum..."

Elini ikimizin arasına uzatmış, masum masum elini gösteren oğluma baktım. Gözlerinde boncuk boncuk yaşlar vardı. Yusuf bana bırakmadan atıldı hemen. Önünde diz çöküp eliyle ilgilendi...

"Neresi uf oldu, paşam? Göster bakalım babana..." Parmağı uzatıp, hafif kızarmış ucunu gösterdi. "Uff oldu."

Yusuf büyük bir şefkatle öptü parmağının ucunu. Sonra usul usul üfledi. "Geçti mi, paşam..." dedi oğlumuzun saçlarını arkaya doğru atarken.

Aslıhan, Yusuf'un küçük kopyası gibiydi. Sadece saçları ve burnu bana benziyordu. Aynı ela gözler... Aynı dolgun dudakları... Aynı beyaz ten... Bir tanesinin içime işlediği yetmiyormuş gibi bir diğeri girmişti hayatıma...

Yusuf diyordum artık ona. Çünkü mahkeme kararıyla ismini değiştirmiş, kendini benim ve annesinin Yusuf'u yapmıştı. Artık, "Yusuf'um," demişti. Erva'nın kocası Yusuf...

Bütün Kayseri duymuştu evlendiğimizi... Sadece sevdiklerimizi çağırmıştık ama Demir'in yani Yusuf'umun düğünü olduğu için bayağı ses getirmişti.

İşlerinde yükselişe geçmişti. Dubai'de yaptığı cami bayağı ilgi toplamıştı. Balayına oraya götürmüş, bana yaptığı camiyi göstermişti. Gözlerime inanamamıştım. Muhteşem bir mimarisi vardı. Ziyaretçisi çok fazlaydı. Göz dolduruyordu. Beni en çok şaşırtan ismiydi...

İsmi YUVA idi... İşverenin ricasıyla Yusuf bu ismi koymuştu. Açılımı ise Yusuf ve Erva'dan geliyordu. Böyle bir sürprizin karşısında ne yapacağımı bilememiştim. Bir düşün pençesinde gibiydim. Bitmesini asla istemediğim bir düşün...

İlk günler her sabah uyandığımda rüya olma korkusuyla bir müddet açamıyordum gözlerimi. Öperek uyandırıyordu... Sabah namazlarına beni o kaldırıyor, onun önderliğiyle namazımızı kılıyorduk...

Abdestli olduğu zamanlar bana dokunamıyordu. Ama ellerimiz birbirine alıştığı için istemsizce dokunuyordu. Sonra tekrar

abdest almak zorunda kalıyordu. Namazını kılana kadar ona on adım yaklaşmama kuralımız vardı. Hatta mümkünse ona bakmama. Bana dokunmadan dayamıyordu...

Üzerime atılan erkeklerimle daldığım hayalden uyandım... "Anneyi gıdıklama zamanı!" diye bağırdı Yusuf... Ashap kahkahalar atarak minicik elleriyle gıdıklamaya başladı.

Gülmekten gözlerimden yaş geldi.

***

Her hafta yaptığım gibi sıraladım pişirdiğim yemekleri masaya... Son düzenlemeleri yaparken kapı çaldı. Seke seke kapıya koşan oğlumun peşi sıra koştum. Kapı kulpuna uzanamasa da koşuyordu işte. Kapıyı açtığım an cırladı...

"Oğuz amca!.." Oğuz hemen eğilip onu kollarına aldı ve etrafında turladı...

"Ne yapıyormuş bakalım benim aslan parçam?"

"Annem büssürü büssürü yemek yaptı." Oğuz kıkırdayarak kenara çekildi. Güzel karısı sıcaklamış ve pembe yanaklarıyla sarıldı bana. "Nerelerdesin sen? Özledim seni..." Sarılırken karnıma çarpan büyük karnını tutup arkaya çekildi.

"Bu çok yoruyor beni. Dünyaları yiyorum doymuyor. İyice şişko oldum. Nefes almakta zorlanıyorum..." Gülmek geliyordu içimden ama sulu gözlerine bakınca vazgeçtim. Bu dönemlerinin nasıl olduğunu çok iyi bilirdim... Onları salona oturttum. Ashap, Oğuz'a son yaptığı maketleri sıralıyordu. Ortalık gene savaş alanına dönecekti.

Hamileliğimi ilk öğrendiğim gün geldi aklıma. Üşüttüğümü sanmıştım ama Ece'nin zoruyla evde test yapmıştım. İki çizgiyi görsem de inanamıyordum. İkimiz de istiyorduk ama yine de garip gelmişti. Hayal gibiydi. Yusuf'umdan bir parça karnımdaydı. Gün geçtikçe büyüyecek ufak bir Yusuf...

Yusuf'a nasıl söyleyeceğimi bilememiştim. Her şey aklıma gelmişti ama araba kullanırken pat diye söylemek gelmemişti.

Kayseri'nin en işlek caddesinde ani bir içgüdüyle, "Ben hamileyim..." diye yumurtlayıvermiştim. Tabii araba bir anda

fren yapmıştı. Korna seslerine aldırmadan büyük gözlerle bana bakmıştı.

"Ne? Nasıl? Nasıl hamilesin?"

"Sence?"

"Erva'm şaka yapmıyorsun değil mi?"

"Ben sana ne zaman böyle bir konuda şaka yaptım, kocacım? Hamileyim... İçimde senden bir parça taşıyorum... Anlıyor musun?"

"Erva, ben..." Yüzündeki şaşırmış ifade devam edince ağlama isteği uyandı. İstemiyor muydu? Neden hiçbir mutluluk belirtisi göstermiyordu? Gözlerim dolu dolu olmuştu ki Yusuf bir anda haykırmıştı. Arkadan gelen korna seslerine camı açarak, "Ne ulan, ne? Baba oluyorum ben... Duydunuz mu? Erva'mdan bir parça!" diye bağırmıştı.

Kafasını camdan içeri sokup beni kucakladı. Arabalar kornaya basarak yanımızdan geçerken umursamadan kucağına çekti beni. Dokunmaya kıyamıyormuş gibi önce yüzümü avuçladı. Usul usul okşadı yanaklarımı. Yüzündeki gülümseme bana dünyaları veriyordu. Gözümdeki yaşlar mutluluktan akıyordu bu defa... Elinin birini karnıma koyup gözlerini karnıma dikti...

"Şimdi içinde bizim bebeğimiz mi var?"

"Daha çok küçük ama evet..."

Beni tekrar kollarına alıp, burnunu kafama dayadı. "Ben Rabbimden sadece huzurdan bir kırıntı dilediğim. O ise bana huzurun ta kendisini verdi. Bu kadar büyük bir lütuf yetmezmiş gibi, güzelliğin içine filiz ekti. Benden olan, ondan olan..."

Trafik polisleri gelip ceza kesene kadar sarılmıştı bana.

Sonra da, "Tüm cezalara değer be... Baba oluyorum!" diye ilan etmişti trafik polislerine. Hepsi kahkahalarla gülmüştü.

Kapının çalışıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Kapıyı araladığımda minik oğlum gene ayağımın dibindeydi. Ali içeri girip Ashap'ı kucakladığında kapıyı kapattım. Bu senfoniye o kadar alışmıştım ki...

Ali bana tebessümle selam vererek Ashap'ı omzuna attı ve atçılık oynamaya başladılar. Ali sayesinde oğlumun enerjisi iki

katına çıkıyordu. Kapının iki kere tıklatılmasıyla erkeğimin geldiğini anlamıştım. Koca bir gülümsemeyle kapıya koştum. Kapıyı ardına kadar açıp sahte bir sinirle, "Nerede kaldın, herif!" diye azarladım. Arkadan iki tane baş uzanınca sırıtmam yüzüme yer etti.

"Ne yapayım, hatun? Bu cadıları bekledim..." Kollarımı kocaman açıp iki cadıyı da kollarımla sardım. Ece ve Yüsra kıkırdayarak sıkı sıkı sarıldılar bana... Yüsra, Yusuf'un kız hali gibiydi. Sadece daha çelimsiz ve daha solgun renkliydi. Çok güzel ve zarifti...

Ece bu yıl son senesini okuyordu. Ben ise iki yıllık okuyup tamamlamıştım. Zaten işim hazırdı. Ama Yusuf her birine bir kulp bulmuş, bana kendi işimi kurdurtmuştu. Şu anda işlerim o kadar iyiydi ki Yusuf'a zorladığı için teşekkür etmem gerekiyordu. Kendi marka etiketim altında belirli müşterilerim vardı...

Ashap'ın isyan eden seslerini duyunca Ali'nin yine melankolik havaya büründüğünü gördüm. Ece ve Ali mümkün olduğunca yan yana gelmemeye çalışıyordu. Tabii bu bizim sayemizde pek mümkün olmuyordu. Onların bu halleri iki yıldır beni de tüketiyordu. İkisi de gururlu ve inattı. Oğuz'un sert mizacı da buna tuz biber ekiyordu... Herkes tamamlanınca sofraya oturduk...

Kahkahalar içinde geçen yemeğin ardından verandaya toplanıp çaylarımızı yudumladık. Ali her zamanki muzip sesiyle konuştu:

"Kim derdi, Dem... Yani Yusuf ağabeyim evlenecek? Hatta kaçırdığımız bir kızla... "

"Ali, uzatma." Yusuf'um her zamanki aksi tavırlarıyla susturdu Ali'yi. Her şey değişirdi ama onun sert mizacı değişmezdi.

"Ee bebeğin ismini düşündünüz mü?" diye lafa atıldı Yüsra, yengesine doğru. Ali konuştukça Ece geriliyordu ve Yüsra kurtarıcı gibiydi. "Karar veremedik..." diye üzgün yüz ifadesi takındı. Oğuz kahkaha atarak kolunun altına aldı karısını.

"Benim azizem fazla kararsız bu konuda." Her zamanki patlıcana çalan rengiyle mırıldandı mavi gözlü gelinimiz: "Ne yapayım? O kadar çok isim var ki!"

Oğuz karısını iyice kendine çekip kafasını göğsüne dayadı. "Takma kafana, güzel karıcım. Elbet buluruz bir şey. İsimsiz olacak hali yok ya?"

Karısının suratı iyice düşünce kahkaha atmamak için zor tutuyor gibiydi kendisini. Hamilelik onu bambaşka bir insan yapmıştı.

"Ya hiç isim beğenmezsek? Ya isimsiz kalırsa?"

Ali dayanamayıp kahkahalara boğuldu. Yusuf'umun kucağında uyuyakalan masum oğlum bu kahkahayla sıçradı. Sonra babasının büyük güven verici kollarında tekrar uykunun kollarına teslim oldu. Yusuf alev alan gözlerle Ali'ye baktı.

"Ses tellerini!.."

"Yusuf!" diye uyardım hemen. Dil alışkanlığı geçmiyordu. Ali damarına bastıkça küfürler ağzından fırlayıveriyordu. Yusuf küçük bir çocuk gibi geri çekildi. Bana masumca bakıp omuz silkti.

"Ama hatunum, bebeğimizi uyandırıyordu."

"Ali, sen de ses tellerine mukayyet ol," diye tısladım. Ali homurdanarak, "Yusuf ağabeyimi de böyle gördüm ya, ölsem de gam yemem. Koca kaplan kediye döndü," dedi.

"Ali! Sen bir içeri gelsene, sana kedi nasıl olurmuş göstereyim." diye dişlerinin arasından konuştu Yusuf.

Ali ellerini havaya kaldırdı. "Ağabey, yeğenim tatlı tatlı uyuyor. Kıyma yavrucağa, uyusun kucağında."

"Elime düşeceksin ne de olsa..."

"Ya yenge şu kocana bir şey söyle!"

"Sen kaşındın, Ali."

"Bak ya, resmen aile dayanışması. Haksızlık ama, bire karşı üç! Benim kimsem yok."

Ali'nin lafı boğazımda düğümlendi. Gözlerim hemen sessizleşen Ece'ye kaydı. Gözlerini yere dikmiş yutkunuyordu. Ali ise söylediği kelimeyi düşünüp bir süre sessiz kaldı. Sonra kaçarcasına ellerini bacağına sürtüp gitmesi gerektiğini söyledi. Oğuz ve Yusuf dışında herkes anlamıştı havanın gerginliğini. Hepsiyle vedalaşıp ortalığı toparladım.

"Hadi, hatun..."

Yusuf'un inatçı sesi yankılandı üst kattan. Bensiz asla yatağa girmezdi.

"Bardakları makineye yerleştirip geliyorum, hayatım." Hızlı hızlı toparlamaya başladım bardakları. Aklıma babam geldi. Bir taş oturdu yüreğime.

Bir "Fatiha" yolladım ufka. Onun ruhunu okşasın diye fısıldadım yüreğimden Hakka. Geçen yıl kaybetmiştim babamı. Hiçbir acı buna denk değildi. Beni dövseydi, hatta onu bir daha görmeseydim bile hayatta olması yeterdi. Şimdi yokluğu büyük bir oyuktu hayatımda. Basamakları düşünceli hallerle çıktım.

Odadan gelen didişme sesleriyle ofladım. Mutlaka, her akşam bu didişmeyi yaşıyorduk. Kapıyı aralayıp içeri girdim ama beni fark etmeden yorgan çekiştirmeye devam ediyorlardı.

"Bana ne ya bana ne!.. Babalay uzak yatar biy kerem."

"Bugün ben yatacağım annenin yanında. Her gün sen yatıyorsun. Haksızlık ama..."

"Uf kötü, baba... Bana ne!" Beni fark eden Ashap hemen şikâyet etmeye başladı: "Anne babama biy şey söyle... Ben şenin yanında yatcam." Minik dudakları babasının taklidi gibi büzüldü.

"Eşek sıpası ya! Bir gün de ben yatsam ne olur sanki?"

"Yusuf!" diye azarladım kaşlarımı çatarak. Gülmemek için zor tutuyordum kendimi. Yusuf küçük bir çocuk gibi yorganı üstüne çekip, sırtını döndü. Tabii Ashap geri kalır mı? O da diğer yandan çekiştirdi. Hatta nispet olsun diye elini yanına vurup, "Güvercin'im... Hadi datalım," diye en şirin haliyle konuştu.

Yusuf'un homurdanmalarıyla girdim yatağa. "Güvercin'iymiş, hah! O benim Güvercin'im," diye söylenişiyle yanaklarımın içini ısırdım. Elimi Ashap'ın üzerinden uzatıp Yusuf'un saçlarını okşadım. Önce elimi itelemeye çalıştı ama daha fazla dayanamayıp yüzünü döndü. Göz göze geldiğimizde o canımı vereceğim elaları parlıyordu.

Aşkla.

Ashap'ın nefesi düzene girene kadar birbirimize diktik gözlerimizi. İlk günkü gibiydi bakışlarımız. Birbirimizi delip geçiyor, en ücra fikirlerimizi okuyorduk.

Bu adam nereden girmişti hayatıma? Önceden beri var mıydı, yoksa sonradan mı yazılmıştı? Ruhum onu ezelden tanıyormuş gibiydi. Kalbim, onu daha ilk nefesimde sahiplenmiş gibiydi. Bir şükür daha çıktı dudaklarımdan. Oğlumun kafasını öpüp Yusuf'uma baktım tekrar.

Usul usul kucakladı oğlumuzu. Sessizce yürüdü. En ufak bir gıcırtıyla uyanacağını biliyordu. Yusuf dakikalar sonra içeri girdi. Dakikalar sürmesinin sebebinin oğlunu usulca izlemesi olduğunu biliyordum. Birkaç kere onu izlerken yakalamıştım...

"Oh be! Sıpaya bak sen ya! Karımı alıyor benden."

Kıkırdadım. "O daha bebek, sevdiğim."

"Bebek falan değil. O ne açıkgözlü, bir ben bilirim. Nasıl da bana nispet yapar gibi sarıyor seni..."

Hemen sokuldu yanıma... Sıkıca sarılıp kokladı saçlarımı.

"Bir insanın kokusu hiç mi değişmez? İlk günkü kadar mahvediyor beni," diye fısıldadı saçlarıma doğru. Sonra kafasını kaldırıp yüzlerimizi hizaladı. Dudakları dudaklarımın üzerinde konuştu:

"Oğlumuz artık büyüdü..." dedi. Ne demek istediğini anlamadan usulca kafamı salladım.

"Evet, büyüdü."

"Diyorum ki; şöyle kara gözlü, uzun saçlı bir cadımız olsa..."

"Ne?"

"Ne var? Sana benzeyen bir varlık daha... Bence hemen başlamalıyız!"

Rengim utançla değişti. Yıllar geçtikçe birazcık hafiflemişti bu duygum, ama insanın Yusuf gibi bir kocası olursa bu utancın son bulması pek mümkün olmuyordu.

"Ama Yusuf, Ashap daha çok küçük..."

Dudaklarını dudaklarıma dokundurup güldü. "Beraber büyürler."

"Ama..."

"Şişt..." Usulca bir kere daha öptü beni. "Seni seviyorum, meleğim. Seni ölesiye seviyorum... Senden olan her şeyden çokça istiyorum. Seni istiyorum." Bir buse daha kondurdu dudaklarıma.

"Seni o ağacın altında gördüğüm günden beri dünyam tersine döndü. Bir anda düştün aciz hayatıma. Günlerce izledim seni. Seni izlemek kalbime umut ekmek gibiydi. Sen gülünce ben de gülüyor, sen surat asınca ben de asıyordum. Saatlerim geçti o ağacın tepesinde. Bir anda şekerine uzanamayan çocuğa dönüşmüştüm. Senin bana hissettirdiklerin yüzünden sana acı çektirmek istedim. Biter diye düşündüm. Seni kullanıp atarsam biter..." Derin bir nefes çekip alınlarımızı birbirine dayadı.

"Bitmek mi?.. Beni bitirdin ama bitmedin içimde. Gün geçtikçe çoğaldın. Kapladın her yanımı. İlk başta annemi anımsatıyordun... Sırf o yüzden dikkatimi çekmiştin. Sonra sadece Erva oldun. Melek gibi masum ve güzel Erva... Benim Erva'm... Beni benden aldın sen meleğim. Sen oldum... Ben bittim sende başladım. Demir'i öldürdün. Annemin büyütüp seni bulmak için yetiştirdiği Yusuf oldum... Erva'sına meftun Yusuf."

Dayanamayıp ben uzandım bu sefer dudaklarına.

"Ben de Yusuf'una meftun Erva. Sadece Yusuf kelamını bilen kadının. Ben de seni seviyorum, erkeğim... Ben de yalnızca seni istiyorum... Senden gelecek her şeyi istiyorum."

"Sana ölünceye kadar doyamayacağım be kadın. Ahirette bile seni sayıklayacağım."

"Ben de sana doyamayacağım, adam. Ahiretimde bile seni isteyeceğim..."

"Seni bana yazan Rabbe şükürler olsun."

"Seni bana veren Rabbe şükürler olsun."

Elhamdülillah...

...SON...